XXX.IX.
E
39
BIBLIOTECA NAZ.
Vittorio Emanuele III
XXXIX
E
39
NAPOLI
150-89-90

CALLIMACHI
HYMNI,
EPIGRAMMATA,
ET
FRAGMENTA

EX RECENSIONE
THEODORI J. G. F. GRAEVII
Cum ejuſdem animadverſionibus.

Accedunt
N. FRISCHLINI, H. STEPHANI, B. VULCANII, P. VOETII, A. T. F. DACERIAE, R. BENTLEII,
COMMENTARIUS, ET ANNOTATIONES
VIRI ILLUSTRISSIMI,
EZECHIELIS SPANHEMII.

NEC NON

Praeter Fragmenta, quae ante VULCANIUS & DACERIA publicarant, nova, quae SPANHEMIUS & BENTLEIUS collegerunt, & digeſſerunt. Hujus cura & ſtudio quaedam quoque inedita Epigrammata CALLIMACHI nunc primum in lucem prodeunt.

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" NAPOLI

VLTRAJECTI
Apud { FRANCISCUM HALMAM, GUILIELMUM VANDE WATER, } Bibliop.
MDCXCVII.

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" NAPOLI

85=16

NOBILISSIMO ET AMPLISSIMO

VIRO

PAVLLO VOET A WINSSEN,

CONSVLARI VRBIS TRAJECTINAE, ET CELSISSIMORVM AC POTENTISSIMORVM FOEDERATI BELGII ORDINVM CONSILIO ILLIUS NOMINE OLIM ADSCRIPTO, HOC TEMPORE ILLVSTRIBVS ET PRAEPOTENTIBVS TRAJECTINAE DIOECESEOS ORDINIBVS A SECRETIS

S. P. D.

JOANNES GEORGIVS GRAEVIVS.

Magna eſt non modo regnorum & rerum publicarum, ſed & rerum ceterarum omnium, in hoc, quem

colimus, Orbe viciſſitudo, & varia mirificaque mutatio. Quae aliquando ſic florent, ut ad ſummam dignationem ac perfectionem producta videantur, non diu poſt neglecta jacent, & vix unius aſſis aeſtimantur: poſt certa vero & a ſuperis quaſi conſtituta temporum intervalla, revireſcunt & quaſi recentantur, ut nihil ſit verius dicto priſcorum ſapientiae magiſtrorum, mundum nihil eſſe, niſi, ut ipſi loquuntur, ἀλλαίωσιν. Non aliud fatum eſt artium & doctrinae, quae rerum divinarum & humanarum prudentia cenſetur. Eſt tempeſtas, in qua viget fervetque illius cultura, eſt cum obſoleto quaſi ſplendore friget & conſeneſcit. Apud omnes cultiores gen-

gentes antiquiſſimi ſapientiae magiſtri fuerunt poetae, qui oratione pedibus vincta aut praecepta tradebant de cultu Divino, aut quibus homines ad humanitatem informabantur, aut virorum illuſtrium ac bene de genere humano meritorum laudes praedicabant. Linus, Muſaeus, Orpheus, ſi unquam extiterunt, de quo multi ambigunt, non ita longe ante Homerum, Homerus vero & Heſiodus eadem fere tempeſtate floruerunt. His extinctis quatuor quinqueve quaſi ſecula nullum celebrem tulerunt poetam. Sed tum revixit poeſeos ſtudium, in quo Archilochus, Alcman, Alcaeus, Sappho, Steſichorus, Anacreon, Hipponax aliique plures excellue-

runt, quos non diu poſt excepe- runt Aeſchylus, Pindarus, Sophocles, Euripides, Ariſtophanes, Menander aliique magno numero. Dehinc ſub Ptolemaeo Philadelpho non exiguus fuit poetarum proventus, in primiſque Pleias illa celebratur, in qua Theocritus, Apollonius, Aratus, Callimachus eminebant. Hujus hymni & epigrammata cum deſiderarentur a ſtudioſis harum deliciarum; nam editio Friſchlini, Vulcanii, & Annae Daceriae in paucorum manibus erant, filius meus, Tuam praecipuè, Vir Ampliſſime, ſecutus auctoritatem, conſilium cepit novam editionem adornandi, cum omnium, qui in hoc vate illuſtrando elaborarant, obſervationibus,

prae-

praeſertim non pauca promta eſſent parataque, cum quibus illa poterat perpoliri. Eam, ſi ſupereſſet, nam acerba fata nobis illum eripuerunt, antequam voti compos poterat fieri, Tibi erat monumentum gratae memoriſque voluntatis conſecraturus. Hoc illaetabili officio nunc mihi fungendum eſt. Id enim non poteſt non graviſſimum reſcindere vulnus, quo poene fui exanimatus, cum amiſi

- - *omnis curae caſuſque levamen.*

Sed avocandus animus a luctuoſiſſimi temporis memoria, ne funeſti caſus dolore fractus aliud agat, quam hic agendum eſt. Nam hic nullus eſt conqueſtionibus & lamentis locus, ne tanquam obſcae-

no quodam omine haec epiſtola contaminetur, aut quaſi male ominatis vocibus expectata felicitas hujus editionis interpelletur. Non ſpero autem, Vir Graviſſime, Te hoc munuſculum filii, quod nunc infelix pater Tibi ejus offero nomine, contemturum. Tibi hoc debebatur, non ſolum propter ſingularem, qua illum, cum in vivis eſſet, complectebaris benevolentiam, qui Tua gratia illum collocaſti in gratiam ampliſſimorum hujus Urbis magiſtratuum, ut ei cathedram Academicam decernerent, nec tantum propter innumera beneficia, quibus me meamque familiam pluribus ab annis obſtrictam tenes, ut nexu mancupioque toti tui ſimus: Sed pro-

pter

pter Te ipſum, licet nihil horum in conſilium poſſemus adhibere. Nam tanta eſt Tuorum amabiliſſimorum morum elegantia & ſuavitas, tantum bonos omnes Tibi quibusvis officiis devinciendi ſtudium, ut qui Te non amat & ſuſpicit, Tuamque benevolentiam ſibi omni ſtudio & obſequio demerendam cenſet, is ſane indignus eſt, qui ab ullo ametur. Sed tanta Tua eſt liberalitas & comitas in alliciendis omnium Voluntatibus, de quibus eſt opinio virtutis & probitatis, ut non expectes, ut officiis ambitioſis Tuum erga ſe ſtudium excitent, ſed illorum deſideriis occurris ipſe, ſponteque Tua complecteris, ornas, auges, quos amicitiam Tuam expetere

ſentis,

ſentis, qui illa non ſunt indigni. Nec tantum in omnium animis Tibi jungendis, ſed & in aliorum hominum amicitiis, quas aut refrigerarat ſiniſtra ſuſpicio, aut diſſociarat calumnia & maledicentia, reconciliandis & conglutinandis nemo Te eſt promtior, paratior, & efficacior, ut non tantum ſuada in Tuis labris ſeſſitare, quod de Pericle dicebant Graeci, ſed, ut poetarum utar ſermone, Gratiae in Tuo pectore ſedem fixiſſe videantur. Quid dicam de conſilii praeſentia tam in amicorum, quam in ceterorum quorumque, qui egent opis Tuae, impeditiſſimis negotiis explicandis? Quid de cupiditate commodis omnium ſerviendi, ſi illorum

ratio-

rationes a cauſſa reipublicae non ſunt alienae? Quae vero Tua prudentia, quae vigilantia, quae fides in reipublicae negotiis procurandis, ſive cum Conſulatum gereres in hac Urbe, ſive cum Hagenſi Potentiſſimorum Ordinum foederatae Belgicae Conſeſſui eſſes adſcriptus, ſive in iis, quae cum maxime Tuae curae ſunt commiſſa. Quid ſalute, dignitate, utilitatibuſque patriae Tibi eſt antiquius? Non fugit Maximi & Sapientiſſimi Magnae Britanniae Regis perſpicacitatem haec animi, conſilii & conſtantiae Tuae praeſtantia, qui quantum Tibi tribuat Tuo merito nemo ignorat, niſi qui hoſpes eſt in noſtra republica. Tantis vero negotiis

gotiis publicis, quibus diſtineris ſemper, quicquid vacui & ſubſecivi temporis potes ſubducere, Te praeſtantiſſimarum doctrinarum ſtudiis impendere, nemo in Te miratur, qui hanc avitam, Veſtraeque genti, tam paternae quam maternae propriam laudem hereditate creviſti, & harum artium amorem quaſi cum ipſo ſpiritu vitali hauſiſti. Vix enim ulla familia tot hac laurea nobilitatas imagines poteſt oſtentare, quam Veſtra in omni eruditionis genere. Eas Tu nova quadam ratione auges, & illarum ſplendorem illuſtras. Nam cum ceteri totos ſe diſciplinae optimarum artium mancipaſſent, Tu, qui ad rempublicam acceſſiſti, non minore

tamen cum voluptate in liberalis omnis eruditionis ſtudiis verſaris, ac ſi in iis omnem aetatem conſumeres. Quam gaudes ſi quid luce dignum lucem vidit! quam avide id arripis! Quibus facibus inflammas, qui aliquid ex ſe promere poſſunt profuturum poſteris, & litterarum dignitatem amplificaturum, inſtaſque, ut quae moliuntur praeclare, urgeant ſtrenue, nec e manibus deponant, quibus & litterariam rem, & noſtrum ſeculum, & ſe ipſum ſint illuſtraturi! Quin nec ſumtibus parcis, ut ſubſidiis inſtruantur ad ea perficienda. Denique cum ipſe ſis elegantiſſimus, & omni doctrina perpolitus, in nulla re, ſi a reipublicae cura diſceſſeris, ſic conquieſcis,

quieſcis, nullaque ſic delectaris quam elegantium ingeniorum doctis lucubrationibus, ut omnis vita Tua teſtetur, Te in ipſis civilium negotiorum fluctibus in ſapientiae & cultioris eruditionis Argo vehi. Hanc igitur Muſae, quibus in Te tantum eſt praeſidii, Tibi referunt gratiam, ut omnes earum cultores Te obſervent, & in coelum ferant, ut Proceres reipublicae propter tam pulchram & aſſiduam, quam ei navas operam, Te ferunt in oculis. Vale Vir Nobiliſſime diu cum honoratiſſima Tua domo. Trajecti Batavorum A. D. XII. KAL. Jun. MDCXCVII.

LECTORI
BENEVOLO
S. P. D.
JOANNES GEORGIUS GRAEVIUS.

Filius meus Callimachi poemata, quorum lectione valde capiebatur cum eſſet in vivis, edenda ſuſceperat cum omnium eruditorum, quae habebantur, annotationibus, quibus non nulla de ſuo, non nulla ex ἀνεκδότοις Joannis Meurſii diſputationibus Academicis excerpta, in qui-

bus Lugduni Batavorum pro concione hunc poetam expoſuerat, non nulla ex virorum doctorum, qui paſſim in ſuis ſcriptis quaſi in tranſcurſu hujus poetae aut difficiliora loca dilucidarant, aut mendoſa correxerant, adſpergeret. Accedebant Ampliſſimi Viri, Paulli Voetii van Winſen frequentia monita de hoc inſtituto perſequendo, & perbenigna promiſſa de Nobiliſſimi Patris ſui ſelectis obſervationibus, quas cum eo ſe communicaturum recipiebat, quas etiam hic vides. Alia ſubſidia huic editioni perpoliendae filius meus debet partim Nobiliſſimo Viro Joanni de Witt, qui ex ſua locupletiſſima bibliotheca uſum editionis primae, majuſculis litteris editae ſtudio Laſcaris, ei præſtitit, partim Viro Clariſſimo Petro Francio, qui Vaſcoſani Pariſienſem anni CIↃ IↃ XLIX, nec non Vulcanii Leidenſem editionem ejus fidei credidit: Illius marginibus multa vir doctus ſed nobis ignotus, hujus autem Vir eruditiſſimus Martinus Sladus adleverat non pauca. Celeberrimus vero Jacobus Gronovius ſuggeſſit aliquot locorum explicationes, quas aliorum ad-

adtextas obſervationibus deprehendes. Etſi immaturus filii obitus ſpes & vota noſtra interceperit, ante tamen fatalem diem, quaecunque in hunc poetam congeſſerat fuerunt perfecta. Poſt ejus obitum diutius aequo ceſſarunt proela in ceteris, quae reſtabant, mandandis typis, cum neſcio quas alias ob cauſſas, tum propter turbidiſſima haec tempora, quibus belli furore litterarum ſtudia jacuerunt oppreſſa. Habes igitur praeter ea, quae commemoravi, Nicodemi Friſchlini, Henrici Stephani, Bonaventurae Vulcanii, Franciſci Robortelli, & Annae Daceriae notas & obſervationes in cultiſſimum hunc vatem. Verſionem Latinam non infrequenter emendavit & meliorem reddidit ὁ μακαρείτης. De hoc ejus conſilio cum aliquid audiviſſet, Vir Perilluſtris Ezechiel Spanhemius, tam ſumma dignitate &, qua maximos apud Reges & Principes floret, gratia, quam ſumma doctrina eminens inter noſtri ſeculi ornamenta, fidem dedit, ſe nobis miſſurum, quae huic poetae, quem a teneris annis ſemper in deliciis habuerit, olim adſcripſiſſet. Quo

gratior & acceptior nuncius nullus nobis potuit adferri. Nihil enim niſi exquiſitum, & recondita doctrina refertum a tanto viro expectandum eſſe promittebant nobis tot alia illius aeterna & cedro digna ſcripta. Fidem datam liberavit, ſed ſic liberavit, ut ſpem & expectationem noſtram, quamvis ea ſumma eſſet, longe vicerit. Nam cum breves & paucas notas nos accepturos eſſe putaremus, accepimus theſaurum ingentis eruditionis, & abſtruſarum earumque pulcherrimarum rerum, quibus ex omni ſcriptorum genere tam elegantia Grajorum illuſtratur, quam antiqui ritus ſacri pariter & τῶν ἔξω explicantur, & ex quibus fontibus horum caſtus & ceremoniae manarint oſtenditur, in primis autem tenebræ fabularis hiſtoriae & Theologiae Graecanicae diſcutiuntur. Vel hoc nomine laetor Theodorum meum ad Callimachi novam editionem adornandam animum applicuiſſe, quod Virum Magnum permoverit ad hoc illuſtre ingenii ſui monumentum in tanta negotiorum arduorum varietate & multitudine condendum, quo litterariae

rei

rei dignitas amplificatur tam magnifice. Deum precor ut diu ſit ſuperſtes & incolumis, ut Æſchylum, quem in manibus olim habuit, & tot alias eximias commentationes magno praeſtantiſſimarum artium fructu in lucem edat. Videbis hic, Lector, ſtudioſe Muſicarum cupediarum & aliud, quod tuo palato, ſimul ac guſtaris, ſat ſcio, arridebit mirifice. Richardus Bentleius, Potentiſſimo Regi Guilielmo a bibliotheca, novum, ſed ſplendidiſſimum Britanniae lumen, certior a me factus de hac Callimachi editione perferri ad nos juſſit eruditiſſimas animadverſiones in quaedam hymnorum loca, & in epigrammata, quibus adjecit nova non pauca, quae lucem antea nunquam adſpexerant ex antiquo codice, qui fuerat Nicolai Heinſii, & non nulla ex iis, quae ante prodierant, aliquot verſibus auxit, alia, quae quidem ante legebantur, ſed a nemine fuerant intellecta, clara luce perfudit, ſimulque longe aliter & quidem elegantiſſime fragmenta Callimachi, quae & ipſe plurima conquiſivit, & alii olim collegerant, compoſuit, digeſſit & explica-

 vit,

vit, ac pleraque operibus aſſignavit unde fuerant depromta, cum plurimorum novorum acceſſione, quae in nullis prioribus editionibus reperiebantur. Cujus generis etiam non pauca in hac editione debes Illuſtriſſimo Spanhemio. Quamvis vero non nulla fragmenta bis terve leguntur, ſtudioſe tamen id factum eſſe credas, ne quis ſuae induſtriae fructu defraudetur. Vulcanius in vita hujus poetae, miratur nullam fieri mentionem apud Suidam hymnorum Callimachi. Sed fefellit virum doctum memoria. Nam in voce ἀγρονομίας, ait: Λεπρεῶν δὲ, οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ λέπειν, ὅ ἐστι τύπτειν. οἱ δὲ ἀπὸ λεπρείου πολίσματος τῆς Πελοποννήσου, οὗ μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν ὕμνοις. Λεπρεῶν *alii exiſtimant dictum* ἀπὸ τοῦ λέπειν, *quod eſt percutere, alii ab oppidulo Peloponneſi Leprio, cujus etiam meminit Callimachus in Hymnis.* In epigrammate XLIX, Bentlejanae συναγωγῆς verſum ſecundum ſic legendum eſſe poſtea nobis ſcripſit celeberrimus Bentlejus,

Τῶῤῥα μένων αἰγᾶν οὐ καθιμᾶσ᾽ ὁ Κύκλωψ,

& ſic vertendum:

Illic manens capras non dimiſit Cyclops.

Hoc

Hoc eſt gregem non dimiſit ex paſcuis ſuo tempore, Τῷῤῥα. Heſych. Τῷ ῥά, διὸ δή. Idem: Τὸ ῥά, ὅπερ δή. Ad epigrammata Callimachi accedat quod legitur in Anthologiae libro VI, in capite de venatoribus. Id quidem in omnibus editionibus praefert nomen Ἀδήλου, hoc eſt ignoti: ſed in codice Palatino, quem cum editione Aldina compoſuit doctus ille Sylburgius, quae in mea ſervatur bibliotheca, Callimacho tribuitur. Et ſane dignum Callimacho eſt epigramma, planeque illius genium reſpirat, ut pro genuino Callimachi foetu habendum cenſeam.

Κυνθίδες θαρσεῖτε. τοὶ γὰρ τοῦ Κρητὸς Ἐχέμμα
Κεῖται ἐν Ὀρτυγίῃ τόξα παρ' Ἀρτέμιδι,
Οἷς ὑμέων ἐκένωσεν ὄρος μέγα. νῦν δὲ πέπαυται
Αἶγες, ἐπεὶ σπονδὰς ἡ Θεὸς εἰργάσατο.

Cynthiae (ferae) eſtote bono animo, nam Cretenſis Echemmae
Arcus jacent in Ortygia apud Minervam,
Quibus ſolebat deſolare magnum montem.
Nunc vero quieſcit,
Caprae, poſt quam Dea fecit inducias.

Pro ἐχέμμα eſt in Palatino ἐχέμμυ. Videtur hanc ſcripturam aſſerere Etymologici magni auctor: βέλεμνα, βέλη. ἔστι δὲ καὶ ῥῆμα παρὰ τὸ βέλος, βέλεμος, ὡς ἔχω Ἔχεμος, Τῆλεμος, πλεονασμῷ τοῦ ν βέλεμνος. Vulgata tamen damnari non poteſt, ſi caſus primus eſt ἐχέμης, aut ἐχέμμης, cujus ſecundus eſt ἐχέμμα, & ἐχέμμου, ut Παυσανίας, Παυσανίου, & Παυσανία. Ἀρχύτας, Ἀρχύτου, & Ἀρχύτα, quae trita ſunt. Laudat Hugo Grotius ad cap. XI. c. 17. epiſtolae ad Romanos epigramma Callimachi de piraſtro inſita arbori frugiferae, ſed id legitur in primae Anthologiae capite de arboribus, ubi non Callimacho, ſed Callinio adſcribitur. Et ſic emendandum apud Grotium. Ad fragmenta hoc quoque adjiciatur ex Suida in voce ἴπνια, qua & ſtercus animalium notari a Callimacho docet:

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε, καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Et ſimul colluviem & animalium ſtercus abſtulit.

In fragmento CCLXXXIII Bentlejano legitur Τυρσηνῶν τείχισμα Πελασγικόν. hoc Pelaſgicum munimentum, quod erat in arce Athenienſi, Herodotus lib. V. Πελασγικὸν τεῖχος appellat, quem

quem ibi vide, ut & Thucydidem lib. II, nec non Meurſii Cecropiam cap. 5. Notaverat in ſchedula filius, quam inſpexi, cum hoc prooemium ſcriberem: Magnus Huetius in demonſtratione Evangelica cap. CV, ubi agit de loco Iſaiae XXII, 22, *Et dabo clavem domus David ſuper humerum ejus*, multis erudite diſputat de veterum clavibus, oſtenditque fuiſſe genus quoddam clavium, quae curvae fuerint ad inſtar curvarum falcium; eas januis clauſis per foramen fuiſſe inſertas ad excutiendos peſſulos & repagula, & eburneos vel ligneos capulos, illis fuiſſe praefixos, unde intelligatur, claves eas fuiſſe praelongas, quod probat ex Homero, & ejus interprete Euſtathio. Vix aliter geſtari potuiſſe has falcatas claves addit propter pondus & curvaturam, quam humero impoſitas. Inde & καπωμαδίας vocari a Callimacho, hoc eſt, *humero geſtari ſolitas*, hymno in Cererem, ubi ſcribit coronas & papaver manu quidem tuliſſe Cererem Nicippae ſacerdoti ſuae aſſimilatam, at geſtaſſe καπωμαδίαν κλῇδα, cum iſta humero ferri ſolita clavis, videri poſſit inſigne fuiſſe ſa-

cerdotii hujus. Cererem quippe condendis & cuſtodiendis frugibus praefuiſſe. Sed aliarum tamen Dearum ſacerdotibus tributum id quoque fuiſſe. Sic Junonis Argivae clavigeram dici Callirhoen ab auctore Phoronidis apud Clementem Alexandrinum Strom. 1. Hanc elegantem viri ſummi obſervationem merito non praetereundam cenſuit filius, quamvis illam nondum ſuis annotatis inſeruiſſet. Vale Lector optime, & tot virorum doctorum curis eximiis fruere.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΒΙΟΣ

καὶ περὶ τῶν αὐτοῦ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

Καλλίμαχος υἱὸς Βάττου καὶ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, Γραμματικὸς, μαθητὴς Ἑρμοκράτους τοῦ Ἰασέως Γραμματικοῦ, γαμετὴν ἐσχηκὼς τὴν Εὐφράτου τοῦ Συρακουσίου θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτοῦ παῖς ἦν, ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. οὕτω δὲ γέγονεν ἐπιμελέστατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ καὶ καταλογάδην πλεῖστα. καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω΄. Ἐπὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. πρὶν δὲ συσταθῇ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσῖνι κωμυδείῳ τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιὰς δὲ ἦν ρκζ΄, ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα.

Ἰοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες, Σεμέλη, Σατυρικὰ δράματα, Ἄργους οἰκισμοὶ, Τραγῳδίαι, Ἀρκαδία, Κωμῳδίαι

δίαι, Γλαῦκος, Μέλη, Ἶβις, ἐστὶ δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ἶβιν γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν ἐν βιβλίοις κ΄ καὶ ρ΄, Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις, Κτίσεις νήσων καὶ πόλεων, καὶ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, καὶ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή.

Ex

Ex Lilio Giraldo Dial. 3. de Poet. Hiſt.

Fuit *Callimachus* ex urbe Libyæ notiſſima Cyrene, quam ex Thera, quæ prius Calliſte dicebatur, Inſula profecti coloni condidere, ut pluribus oſtendit Pindarus & ejus interpretes: qua de re & ſic ipſe Callimachus cecinit,

> Καλλίστη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
> Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Legitur & ejuſdem Poetæ Græcum carmen, quod ille ante funus ſibi compoſuit, in quo hæc eadem. Sunt qui Batti filium Callimachum exiſtiment, a quo & Battiades ipſe a Poetis vocatur. Tametſi plerique a Rege potius Cyrenes conditore vocitatum velint. Habitus eſt Callimachus Grammaticus & Poeta egregius, Hermocratis diſcipulus Jaſii: uxorem vero duxit Euphratis Syracuſani filiam. Sororem ipſe habuit Megatimam, quæ Staſenoro nupſit, ex quibus natus eſt Callimachus junior, qui non incelebris Scriptor fuit, & de Inſulis accuratiſſime opus edidit. Claruit inprimis Callimachus Philadelphi Ptolemæi temporibus, uſque ad Evergetis tempora, Olympiade circiter 125. Literas publice docuit in Eleuſine Alexandriæ vico, dein eſt in Aulam Regis receptus, in qua aliquandiu verſatus eſt. Scribit Strabo Callimachum amicitia & familiaritate uſum fuiſſe Heracleti Halicarnaſſei: compoſuiſſe vero volumina pluſquam 80. numero traditur, inter quæ reponuntur hæc. *Hecale*, de nomine anus hoſpitæ Theſei: quod Poema cum Græcis plerumque tum Latinis citatur Autoribus, Plinio, Petronio Arbitro. Scripſit & Jovis adventum in Ægyptum, Semelen, Argolicos colonos, Glaucum, Spes, hoc eſt Ἐλπίδας, Satyricas Fabulas, Tragœdias, Comœdias, Epodos, Mela, Tabulas diverſas, inter quas Legum Tabulæ cenſentur, & in iis illa fuit quæ a Gnathena Macronis Poetæ amica condita fuerat, quam ipſe Callimachus in tertio Tabularum complexus fuerat, & Lex Sodalitia, hoc eſt νόμος συσσιτικὸς inſcribebatur. Scripſit item de Inſularum ſitu: tametſi quidam referunt in ſororis filium, cujus modo meminimus. Scripſit ad hæc de Fluminibus, de Ventis, de Piſcibus, de Avibus, quorum mentio habetur in Comment. Apollonii. Scripſit item Cauſas, hoc eſt, τὰ Αἴτια; quod Opus cum Latinis cognitum fuit, tum Græcis maxime: quare mirum eſt, quoſdam, alioqui doctos, impudenter hoc ignoraſſe apud Martialem. Hoc Opus imitatus eſt M. Varro, ut Servius Grammaticus annotavit. Hymnos præterea ſcripſit Callimachus, quorum nonnulli adhuc leguntur. Illum celebrat Terentianus, qui in Jovem & Apollinem carmine Phalecio fuit conditus, in quo fatidicum puerum Branchum ab Apolline dilectum deſcripſerat. Hephæſtion tamen integrum illud Poema fuiſſe exiſtimat, Branchumque de pueri nomine vocitari. Scripſit & in Ibin, aliaque non parum multa, quæ a Græcis Grammaticis referuntur.

Fallitur Lil. Gyrald. quum ſcribit Callimachum plus quam volumina LXXX. edidiſſe. Debuit dicere DCCC. id enim diſerte firmat quiſquis ejus vitam Græce ſcripſit, his verbis: καὶ ἔστιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω'. Sed forſan erratum fuit operarum, qui *octoginta* ſcripſere, quum *octingenta* eis datum fuerit.

QUÆ-

INDEX
HYMNORUM.

Hymnus in Jovem.		*pag.* 2
- - -	*Apollinem.*	28
- - -	*Dianam.*	48
- - - -	*Delum.*	94
- - -	*Lavacrum Palladis.*	136
- - - -	*Cererem.*	156
Epigrammata.		180
Fragmenta.		234
- - - -	*Vulcanii.*	243
- - -	*Annæ Daceriæ.*	253
- - - -	*Spanhemii.*	276
- - -	*Bentleji.*	305

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΥΜΝΟΙ.

CALLIMACHI
CYRENAEI
HYMNI.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΥΜΝΟΙ.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῆσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδησι;

Πῶς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ
εἰς τοὺς Καλλιμάχου ὕμνους.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι] Πότερον, Ζηνὸς σπονδῆσιν; ἢ, Ζηνός τί λώϊον ἀείδειν; Πηλογόνων] Τῶν γιγάντων, παρὰ τὸ ἐκ πηλῦ γενέσθαι, τουτέστι τῆς γῆς.

V. I. ΖΗΝΟΣ ἔοι] Mirari ſatis non poſſum quid cogitaverit Scholiaſtes, quum dubium eſſe dixit utrum genitivum Ζηνὸς cum dativo, σπονδῆσιν jungere oporteret, an dicendum eſſet, Ζηνος τί λώϊον ἀείδειν; Quomodo enim non animadvertit, hæc quæ proxime ſequuntur verba, ἢ θεὸν αὐτὸν, huic poſteriori expoſitioni repugnare? Quum enim perinde ſit ac ſi ipſum dei nomen repetendo, dixiſſet, non ἢ θεὸν αὐτὸν, ſed Ζῆν' αὐτὸν, duo eſſent quæ idem ſignificantia ad eandem vocem λώϊον referrentur: hoc modo, τί λώϊον Ζηνὸς, ἢ Ζηνα αὐτόν. neque enim cuiquam dubium eſſe poteſt, quin his verbis ἢ θεὸν αὐτὸν intelligat ἢ αὐτὸν τὸν Ζῆνα: & quin idem valeat, τί λώϊον ἀείδειν Ζηνὸς, & τί λώϊον ἀείδειν ἢ Ζῆνα. Malui autem & in illa mea interpretatione quæ eſt adſtricta, nomen Jovis repetere, quam generali dei appellatione uti: quod hæc repetitio à verbis poëtæ non diſcederet, & elegantior videretur, apertior quidem certe eſſet. Ita igitur ſum interpretatus,

Quid Jovis in ſacris potius quam Iuppiter ipſe Cantetur?

Poteram vero & ita interpretari,

Quid nobis potius quam Iuppiter ipſe canatur
Hac ad ſacra Jovis?

Quin etiam hoc modo reddere potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris nobis ſit rectius ipſum
Quam cantare Jovem?

Sed & retinendo illam ipſam generalem vocem *deus*, pro qua proprium ipſius dei nomen poſui, ita vertere mihi licebat,

Quid Jovis in ſacris potius mihi quam deus ipſe Cantetur?

Ad Scholiaſtem autem ut revertar, pro illa vana (ut ita loquar) dubitatione, aliam proponere poterat quæ nnn omnino ratione caruiſſet, ſi dixiſſet dubium eſſe, an intelligendum ſit, παρὰ σπονδῆσι Ζηνὸς τί λώϊον ἐστὶ ἀείδειν ἢ θεὸν αὐτόν: an, παρὰ σπονδῆσι Ζηνὸς τί ἔοι ἀείδειν λώϊον ἢ θεὸν αὐτόν. id eſt, τί λώϊον θεῦ αὐτῦ. Si, inquam, annotaſſet, dubium eſſe, an dicendum eſſet τί ἐστι λώϊον ἀείδειν, accipiendo, λώϊον pro melius, ſive ſatius,

in Callimacco
al inno di Giove p 2: 39
a Gaiso. E

G. Hoet del.   Iv. Vianen f

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III NAPOLI

CALLIMACHI CYRENAEI HYMNI.

IN JOVEM.

Ovis apud. ſacrificia quid aliud ſit celebrare
Melius, quàm Deum ipſum, ſemper magnum, ſemper regem,
Terrigenûm expulſorem, jura dantem coelicolis?

Et

...tius, eodem ſenſu (ut dicitur, melius eſt hoc dicere, vel facere: ſive ſatius eſt. Quamvis ego mutata orationis forma uſus ... voce potius) an ἰοι quidem jungere... cum infinitivo, λώϊον autem cum ἢ ... αὐτόν: hoc ſenſu, Quid apud ſacra Jovis cantare quis poſſit ipſomet deo præſtantius? Hunc autem ſenſum ſi amplexus fuiſſem, ita interpretari potuiſſem,

Quid Jovis in ſacris Jove quid præſtantius ipſo Cantetur?

Vel hoc modo,

Inter ſacra Jovis Jove quid præſtantius ipſo
Quis cantare queat?

Verum hic ſenſus minus mihi placet quam alter: præſertim quum pro Præſtantius alia potius voce quam λώϊον uſurus fuiſſe videatur. Cæterum ubique meæ interpretationi pronomen *ipſo* adhibeo, quoniam & a poeta Græco ponitur itidem αὐτὸν, quod non vacat, ſed valde eſt emphaticum hoc in loco. Ac poſſet ἢ θεὸν αὐτὸν reddi etiam quam ipſummet deum, vel quam illum ipſum deum. *Stephanus.*

Ibid. ΖΗΝΟΣ] Refer ad σπονδῇσι. *Anna Fabri.*

Ibid. Κεν] Particula notans poſſibilitatem. *Anna Fabri.*

Ibid. Σπονδῇσι] Alii σπονδεῖσι, alii σπυδῇσι legunt. Si magis prior placeat lectio, referes ad Sacrificia, quia hymni inter ſacrificandum cantari conſueverant. Si poſterior magis probetur, deſideria & cogitata mentis ipſius Callimachi intelligas neceſſe eſt. *Robortel.* Inepta eſt poſterior lectio, vera prior.

V. 3. Πηλογόνων] Epitheton Gigantum, quos Hymno εἰς λουτρὰ τῆς Παλλάδος verſ. 8. Γηγενέας vocat,

Οὐδ᾽ ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα

Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ᾽ ἀπὸ γηγενέων.

Heſychius Γηγενεῖς explicat, ἄνδρες, γυναῖκες. & paulo poſt, Γηγενῶν, τῶν τὰ γήϊνα ἐργαζομένων καὶ ἁμαρτανόντων· κατὰ κοινὸν δὲ καὶ πάντες ἄνθρωποι λέγονται γηγενεῖς, καθὸ τὴν ὑπόστασιν ἐπὶ γῆς ἔχουσι. quæ Heſychii interpretatio, Suidæ de eo ſuſpicionem confirmare poſſit, fuiſſe videlicet eum μὴ χριστιανὸν, ἀλλὰ τῆς ἑλληνικῆς ματαιοπονίας ἀνάπλεων. Neque enim ea tantum de cauſa homines dicuntur γηγενεῖς, ſed quod e terra creati formatique ſint. qua ratione rectius πηλόγονοι vocentur. Πηλὸς enim non ſimpliciter terram, ἀλλὰ τὴν βεβρεγμένην γῆν, hoc eſt, limum ſignificat. *Vulcanius.*

Ibid. Δικασπόλον] De regibus locus elegans apud Dionyſium Halicarnaſſ. lib v. Καὶ ἀρχὰς μὲν γὰρ ἅπασα πόλις Ἑλλὰς ἐβασιλεύετο, πλὴν οὐχ ὥσπερ τὰ βάρβαρα ἔθνη δεσποτικῶς, ἀλλὰ κατὰ νόμους τε καὶ ἐθισμοὺς πατρίους. Καὶ κράτιστος ἦν βασιλεὺς ὁ δικαιότατός τε καὶ νομιμώτατος, καὶ μηδὲν ἐκδιαιτώμενος τῶν πατρίων. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμη-

Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Ἐν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Ἀρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσαι. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δικταῖον] Κρῆτα. Δίκτη γὰρ ὄρος Κρήτης. Λυκαῖον.] Ἀρκάδα. Λυκαῖον, Ἀρκαδίας ὄρος. Ἀμφήριστον] ἀμφίλογον. Ἰδαίοισιν] Ἴδη, ὄρος Κρήτης καὶ Τροίας· νῦν δὲ τὸ Κρήτης φησί. Πότεροι] Ἐν ἤθει ἀναγνωστέον τὸ πότεροι. Κρῆτες ἀεί.] Παροιμία ἐστὶ τὸ κρητίζειν, ἐπὶ τοῦ ψεύδεσθαι, ἀπὸ Ἰδομενέως τοῦ Κρητὸς ῥηθεῖσα· ὃς λαχὼν μερίσαι τοῖς Ἕλλησι τὰ λάφυρα τοῦ Ἰλίου, τὰ κρείττω ἑαυτῷ περιεποιήσατο. Τάφον] Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τῷ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, Μίνωος τοῦ Διὸς τάφος. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ, τοῦ Μίνωος, ἀπηλείφθη· ὥστε περιλειφθῆναι, Διὸς τάφος. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. ἢ ὅτι Κορύβαντες λαβόντες αὐτὸν ἐπὶ τὸ κρύψαι διὰ τὸν Κρόνον, προσεποιήσαντο τάφον αὐτοῦ.

ρος, δικασπόλυς τε καλῶν τοὺς βασιλεῖς, καὶ θεμιστοπόλυς. h. e. *A principio omnibus Graeciae civitatibus ſui erant reges; niſi quod illi non barbarica licentia dominabantur, ſed juxta leges ac mores patrios regnum exercebant: optimuſque rex habebatur qui eſſet juſtiſſimus & legum ſervantiſſimus, nuſquam diſcedens ab inſtitutis patriis: id quod ex Homero etiam liquet, dum reges vocat* δικασπόλυς *&* θεμιστοπόλυς, *hoc eſt, juris tractatores.* Meurſius.

V. 4. Πῶς καὶ νιν] Poſt νιν interpunxi, ut implicita eſſe verba oſtenderem, pro πῶς καί νιν ἀείσομεν; Δικταῖον, ἠὲ Λυκαῖον; Sed hoc etiam ſciat lector, poſſe omitti interrogationis notam poſt Λυκαῖον, ut ſuſpendatur oratio, & unum ſit membrum, ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, πῶς καί νιν ἀείσομεν. Verum plus gratiæ alteri lectioni ineſt. *Stephanus.*

Ibid. Πῶς καί νιν] Bis intellige ἀείσομεν. *Anna Fabri.*

V. 5. Δικταῖον] Cretenſem fuiſſe crediderim, qui Dictam Cretæ montem quaſi τίκταν appellatam ſcribit; διὰ τὸ τεχθῆναι ἐκεῖ τὸν Δία. Neque enim ibi natus, ſed educatus eſt Jupiter. ideoque ſtatua imberbis, Jovi apud Dictam poſita. *Vulcan.*

Ibid. Λυκαῖον] Pindar. Od. 13. Olymp. in Antiſtroph. 5. Strophes,

----τὰ δ' ἐπ' ὀφρύϊ Παρνασσίᾳ, ἀμφ' Ἄργεϊ τε, ὅσα καὶ ἐν Θήβαις, ὅσα τε
Ἀρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρήσει Λυκαίου βωμὸς, ἄναξ, ----

Anna Fabri.

Ibid. Ἀμφήριστον] Nota ἀμφὶ ἔριστον ἀμφήριστον. *Anna Fabri.*

V. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν, Ζεῦ, σὲ δὲ] Nota redditionem particularum, quæ omnino ad venuſtatem linguæ Græcæ conferunt. *A. F.*

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι] Quidam οὔρεα hic vertices montium ſive cacumina vocari putarunt, itidemque apud Theocritum, ubi dicit ὤρεα μακρὰ Λυκαίου: ſed cur illis aſſentiendum ſit, non video. *Stephanus.*

Ibid. Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι] Οὔρεα dicit pro ſummitatibus, & faſtigio montium, ut & Theocritus ὤρεα μακρὰ Λυκαίου. Verum Ἰδαῖα ὄρεα, eſt mons Ida, ut ὤρεα Λυκαίω, mons Lycaei, pro Lycaeus, ut

ſlumen

Et quomodo ipſum, Dictaeum canemus, an Lycaeum?
In dubio admodum *haeret* animus: quoniam genus Jovis controverſum *eſt*.
Jupiter, te quidem *alii* Idaeis in montibus aiunt genitum,
Jupiter, te vero *alii* in Arcadia: utri, pater, mentiti ſunt?
Cretenſes ſemper mendaces. etenim ſepulchrum, ô Rex, tuum

Cretenſes

flumen Rheni pro Rhenus, *mons Soractis* pro Soracte apud Latinos.

V.8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Perinde eſt ac ſi diceret, Sed quid opus eſt ex te ſciſcitari utri ſint mentiti, Cretenſes, an Arcades? quum Cretenſium mendacia in proverbium etiam abierint? & quidem, ſicut mendacii de tuo ſepulcro manifeſti ſunt, ita quin de tuis quoque natalibus mentiri auſi fuerint, minime dubitandum ſit. Ideo ego in mea interpretatione hujus hymni, non illa cujus principium paulo ante attuli, ſed altera, quæ libera eſt ac paraphraſtica, ita locum hunc expoſui,

> *Verum ex te quid ſcire adeo manifeſta laboro?*
> *Eſſe equidem Cretam recte dixere priores*
> *Mendacem ſemper. mendaci audacia lingua*
> *Tanta eſt, ut tumulo te dixerit eſſe repoſtum*
> *Quem fabricata tibi eſt: quum non ſis lumine caſſus:*
> *Imo nihil mortale geras, ſed perpetis ævi*
> *Jus teneas, ſpernaſque trium mala fila ſororum.*
> *Quum vero mentita tuum ſit Creta ſepulcrum,*
> *Nec de ortu res mira tuo vana eſſe loquutam.*

Cæterum Naſo reſpiciens ad hæc verba, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται (ſive ex hoc Callimachi loco, ſive ex Epimenidis verſu petita, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί, quem & D. Paulus citat) mendacem & ipſe Cretam appellavit, hoc in loco,

> *Nota cano. non hoc quæ centum ſuſtinet urbes,*
> *Quamvis ſit mendax, Creta negare poteſt.*

Apud eundem poetam Minos Cretam appellat Jovis incunabula, Metamorph. 8.

> *Certe ego non patiar Jovis incunabula, Creten,*
> *Qui meus eſt orbis, tantum contingere monſtrum.*

Item in epiſtola Ariadnes vocatur *puero cognita terra Jovi*: & Phædra apud eundem ſcribit Hippolyto, *Eſt mihi dotalis tellus Jovis inſula Crete.* Sed tamen Metamorph. libro 2. idem poeta dicit Jovi impenſiorem curam eſſe ſuæ Arcadiæ: *terras hominumque labores Perſpicit, Arcadiæ tamen eſt impenſior illi Cura ſuæ.* ubi, quum dicitur Jupiter majorem curam gerere Arcadiæ ſuæ, videtur ſignificari, Arcadiæ patriæ ſuæ, ſive terræ ſibi natalis. *Stephanus.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Male audierunt olim vanitatis nomine Cretenſes, vel ipſo Paulo teſte. neque vanitatis tantum, verum etiam improbitatis & nequitiæ, ut & Cappadoces & Cilices, unde proverbium τρία κάππα κάκιστα. cujus etiam meminit Κωνσταντῖνος ὁ πορφυρογεννήτης, περὶ θεμάτων. quem, volente Deo, propediem emittam in lucem. *Vulcanius.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Proverbii vice olim jactabatur iſtud. Meminit Paulus Apoſtolus, qui ab Epimenide, quem Prophetam vocat, deſumpſit, ut probant Hieronymus Epiſt. ad Tit. Auguſtinus contra Adverſarium Legis, Chryſoſtomus Serm. 3. Epiſt. ad Tit. & Origenes lib. 3. contra Celſum. Et ab Epimenide potuit etiam ſumere Callimachus, ſed nemo auſit affirmare, quum adeo tritum fuerit, ut in ore etiam pueris haberetur: & omnino falſus eſt Epiphanius in Panario, qui putavit Callimachum non tantum hemiſtichion, ſed diſtichion integrum ab Epimenide deſumpſiſſe; nam nil tale apud illum un-

Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Εν δέ σε Παῤῥασίῃ Ρείη τέκεν, ᾗχι μάλιστα
Εσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ιερός. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ερπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται. ἀλλά ἑ Ρείης
Ωγύγιον καλέουσι λεχώϊον Απιδανῆες.

Ενθα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παῤῥασίῃ] Ορος Αρκαδίας τὸ Παῤῥάσιον, ἀπὸ Παῤῥάσου τοῦ Λυκάονος. Ερπετὸν] Οὔτε ἑρπετὸν, οὔτε γυνὴ χρήζουσα τοῦ τεκεῖν ἐπιμίσγεται. Η οὕτως· οὐ χρήζει εἰλειθυίας, τουτέστι γεννήσεως. ὅτι πᾶν ζῶον εἰσιὸν ἐκεῖ μεμολυσμένον, ἄγονον ἐγίνετο, καὶ σκιὰν τὸ σῶμα αὐτοῦ οὐκέτι ἐποίει. Απιδανῆες] Οἱ ἀρχαῖοι Αρκάδες.

quam lectum fuit. *Anna Fabri.*

Ibid. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται.] Suidas: Κρητίζειν τὸ ψεύδεσθαι. Ἰδομενεὺς γὰρ ἐπιτραπεὶς τὸν ἄριστον ἑαυτῷ ἐξείλετο. καὶ ἑτέρα παροιμία, κρητίζειν πρὸς κρῆτας. ὅτι ἀπατεῶνές εἰσι. *Robortel.*

Ibid. Mendacii etiam arguit Cretenſes Lucanus extremo VIII.

Tam mendax Magni tumulo, quam Creta tonantis.

Et Nonnus, Dionyſiac. lib. VIII.

Οὐ γὰρ ἀεὶ παρέμιμνε Διὸς ψευδήμονι τύμβῳ,
Τερπομένη Κρήτεσσιν, ἐπεὶ πέλον ἠπεροπῆες.

Nec enim ſemper manebat apud Jovis mendacem tumulum,
Oblectata Cretenſibus, cum eſſent mendaces.

Vide & Meurſii Cretam lib. II. cap. 4.

V. 9. Ετεκτήναντο] Removendum eſt ι ſubſcriptum, cum hocce tempus a futuro proficiſcatur, ubi nullum eſt. Sit ſemel monuiſſe ſatis. *Anna Fabri.*

V. 11. Ἔνθεν ὁ χῶρος] Ait Callimachus eum Arcadiae locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuiſſe, quod certiſſimum nempe divinitatis indicium eſſet. Quo pertinet locus Pauſaniae, quem Friſchlinus allegat. *Meurſius.*

Ibid. Simile quid narrat Theocritus primo Idyllio v. 125.

αἰπύ τε σᾶμα
Τῆνο Λυκαονίδαο, τὸ καὶ μακάρεσσιν ἀγαστόν.

h. e. *& ſublime ſepulchrum illud Lycaonidae, quod & diis beatis eſt venerabile.* Intelligit autem ſepulchrum Maenali Lycaonis filii; ubi habetur in Scholiis: ἀγητὸν, θαυμάσιον δηλαδὴ, ὅτι εἰσερχόμενα ζῶα ἄγονα ποιεῖ. *Robortel.*

V. 12. Κεχρημένον Ειλειθυίης] Non expoſui κεχρημένον Ειλειθυίης, expertum Lucinam, id eſt, partus labores: quaſi verba illa ſonarent Lucina uſum, id eſt, Lucinæ auxilio; ſed quum κεχρημένον junctum genitivo viderem, non dativo, cenſui vertendum, indigens Lucina, ſeu indigum Lucinæ. Id eſt, indigum auxilii Lucinæ. Exempla autem hujus ſignificationis participii κεχρημένος cum genitivo, apud poetas, ſuppeditabit Theſaurus meus Græcæ linguæ. Ut vero altera expoſitio quæ a Scholiaſte affertur, locum habere poſſet, Callimachum aliter loquutum eſſe, & negativam particulam non cum ἐπινίσσεται, ſed cum κεχρημένον aut alio ejuſdem ſignificationis junxiſſe oporteret. Apud eundem Scholiaſtem eo in loco non dubito, quin vox σκιὰν pro alia irrepſerit. Cæterum pro γυνὴ κεχρημένη Εἰλειθυίης alia elegantiore periphraſi utens dicit alibi ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. *Stephanus.*

Ibid. Κεχρημένον Ἐιλειθυίης] Diana cur ſit Ilithya dicta, etiam ab Horatio,

id

Cretenſes fabricarunt. tu autem non periiſti: es enim ſemper.
In Parrhaſia autem te Rhea peperit, ubi maxime
Erat mons nemoribus obtectus: inde locus ille *eſt*
Sacer: neque eum aliquod indigum Lucinae
Animal, neque mulier adit *ulla*: ſed ipſum Rheae
Veterem nominant puerperii lectum Apidanes.

Hic

id exponit Gyrald in ſuo ſyntagmate.

Ita infra, ἅτις ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα. Utraque eſt periphraſis parturientis. ἐλειθυία enim, ſive εἰλειθυία (utrumque enim dicitur) eſt ὠδίνων ἐπαρωγὸς, ut Orpheus loquitur, & λεχέων ἐπίκουρος, atque adeo λυσίζωνος. quam Latini Lucinam vocarunt, quod fœtum producat in lucem. Horatius,

Rite maturos aperire fœtus
Lenis Ilithya, tuere matres.
Sive tu Lucina probas vocari,
Seu genitalis.

Per hanc poëtæ veteres adumbrarunt Dianam, hoc eſt, Lunam; ut Callimachus ipſe teſtatur hymno in Dianam verſ. 21.

--- πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέωσι βοηθόον, ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν.

ubi Scholiaſtes ἡ αὐτὴ γὰρ, inquit, ἐστὶ τῇ εἰλειθυίᾳ. Cauſam vero hanc crediderim, quod Lunæ ſidus, ut ait Plinius lib. 2. cap. 101. fœmineum ac mollem ſolvit humorem & trahit, & cuncta humifico ſuo ſpiritu laxat. ideoque partum ſæpenumero celeriorem facilioremque reddit. κεχρημένον vero genitivo conjunctum, indigum ſignificare, adeo notum eſt, ut qui multis id exemplis doceat, is τοῦ κεχρημένος videatur. *Vulcanius.*

V. 12. 13. Οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.] Vertunt: *neque eum aliquod indigens Lucinae reptile, neque mulier adit ulla.* Et vides ſic ſentire interpretes omnes. Cur tantum reptilium hic meminit, & cum homine conjungit? An ergo alia animalia in illo loco pepererunt? Verte, *neque praegnans animal, neque mulier adit ulla.* Ἑρπετὰ enim, quamvis proprie dicantur ἄποδα, reptilia, ſignificant tamen quaevis etiam animalia. Etym. mag. Ἑρπετὸν ζῶον χερσαῖον. παρὰ τὸ ἑρπεῖν, τὸ καταπίπτειν, τὸ μὴ ὀρθὸν περιπατεῖν. Ἑρπετὸν *animal terreſtre, a* τὸ ἑρπεῖν, quod eſt *cadere, quod non incedant erecta,* ſed in terram ſcilicet prona. Paullo poſt: Κυρίως τὰ ἄποδα εἴρηται ἑρπετὰ, ἀπὸ τοῦ πίπτειν ἐν ἔρᾳ, καταχρηστικῶς καὶ τὰ τετράποδα. *Proprie pedes non habentia dicuntur* ἑρπετὰ, *a* τὸ πίπτειν ἐν τῇ ἔρᾳ, *quia in terra ſerpunt. Per catachreſin autem etiam quadrupedes ſic dicuntur.* Sic Lacaena canis apud Pindarum *Pythionic.* vocatur τρέχειν πυκνότατον ἑρπετὸν, *velociſſimum animal.* Homerus quoque Οδυσσ. δ.

ὅσσ' ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ, καὶ θεσπιδαὲς πῦρ.
quaecunque in terra
Animalia ſunt, & aqua, & divinus ardens ignis.

ubi male quoque Latini interpretes, *reptilis*, quamvis a Didymo meliora docti eſſent, qui notat: ἑρπετὰ κυρίως μὲν οἱ ὄφεις· καταχρηστικῶς δὲ νῦν πάντα τὰ θηρία. *proprie quidem* ἑρπετὰ *ſunt ſerpentes. ſed per catachreſin omnia hic dicuntur animalia.* & ſic apud Callimachum; cujus ſententia eſt, nullum aliud in illo loco, ubi natus eſt Jupiter, animal, nullam mulierem peperiſſe. ἕρπειν apud Dores, ut ſaepiſſime apud Theocritum, eſt ire, incedere, ut non mirum ἑρπετὰ dici animalia non modo quae ſerpunt, ſed incedunt. Haec patris mei eſt obſervatio.

V. 14. Ὠγύγιον] Magis placet lectio ex Scholiaſte adſcripta margini ὠγύγιοι. merito enim Apidanenſes, Arcadiæ populi, vocantur ὠγύγιοι, id eſt, priſci

 (quum

Ἔνθα σ' ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αὐτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ' οὔπω μέγας ἔρρεεν, οὐδ' Ἐρύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Ἀρκαδίη.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Λύματα] Καθάρματα. τὸ δὲ χυτλώσαιτο, ἀντὶ τοῦ ἀπολούσαιτο. Ἐρύμανθος δὲ, ποταμὸς Ἀρκαδίας.

(quum etiam ipſi Arcades dicti ſint προσέληνοι: & fluvius eorum Ladon, cujus mentio fit ſtatim poſt, vocetur ὠγύγιος a Dionyſio, ἐν τῇ περιηγήσει) at λεχώϊον Ῥεῖης dictum ſimpliciter fuiſſe, id eſt ſine tali adjectione qualis eſt adjectivi ὠγύγιον, credibile ſit. Illud autem Arcadum epithetum προσέληνοι ab Ovidio non uno in loco exprimitur per periphraſin: dicente de Arcadia alicubi *Gens luna prior*, alicubi *Terra luna prior*. Stephanus.

Ibid. Apud Dionyſium de ſitu orbis Ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, pro quo Virgilius dixit,

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni.

& Heſychius Ὠγύγια τείχη exponit τὰ ἀρχαῖα. *Meurſius.*

Ibid. Ἀπιδανῆες] Dionyſius de ſitu orbis, de Peloponneſo loquens:

Κάδδε μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες.

ubi Euſtathius ab Apide Phoronei filio Apiam dictam, & Arcades Ἀπιδανῆες innnit. Alli, citante eodem Euſtathio, Ἀπίαν & Ἀπιδανεῖς dici volunt, & quidem convenientius ſententiæ Callimachi, κατὰ στέρησιν τοῦ πιεῖν, καὶ τὴν πιδάκων. unde & πολυδίψιος vocari poſſit. Eadem vero ratione etiam Arcadia Ἀζηνὶς dicta, διὰ τὴν ἄζην, τουτέστι ξηρασίαν, & gens ipſa Ἀζᾶνες. *Vulcanius.*

V. 15. Μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων] Sic Callimachus κόλπων appellatione eſt uſus hymno in Dianam, pag. 13. Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων. At vero pag. 15. in magis uſitata ſignificatione ponitur, ubi de puella expavefacta dicitur, ἡ δὲ τεκούσης δύνει ἔσω κόλπους. Illum autem verbi ἀπεθήκατο uſum imitatus eſt Catullus, quum de Diana cecinit, *Quam mater prope Deliam depoſuit olivam.* Nam deponere proprie idem ſonat quod ἀποτίθεσθαι. ac conſentaneum certe eſt, ut deponere fœtum dicatur quæ parit, quum onus appellari ſoleat quamdiu eſt in utero. cujus ſignificationis apud Ovidium paſſim & apud alios exempla extant. *Stephanus.*

Ibid. Ἀπεθήκατο κόλπων] περιφραστικῶς, pro ἔτικτε. Pindarus, ἁ δὲ φοινικόκροκον ζώναν καταθηκαμένα, κάλπιδά τ' ἀργυρέαν λόχμας ὑπὸ κυανέας τίκτε θεόφρονα κοῦρον. *Vulcanius.*

V. 17. Λύματα] τὰ ἀποκαθάρματα, quaſi λύματα. ita poſtea Hymno in Apoll. ſub finem, de Euphrate loquens, πολλὰ λύματα γῆς, cui ſtatim, ſe ipſe explicans, ſubjungit, καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.

Porro ἀποκαθάρματα, λύματα ab Achæis dicta fuiſſe teſtatur Pauſanias in Arcadicis, inquiens: ὠνόμαζον δὲ ἄρα οἱ Ἀχαιοὶ τὰ καθάρματα λύματα. Μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ἀπολυμαίνεσθαι ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας, καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν εἰς τὴν θάλασσαν. Verſus Homeri Ιλ. ά. ita habet,

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Dant etiam lucem huic loco, quæ ibidem Pauſanias de Lymace in Nedam fluente ſcribit: γενέσθαι δὲ τοὔνομα τῷ ποταμῷ καθαρσίων τῶν Ῥέας

ἕνεκα

Hic te poſtquam mater magno depoſuit ex utero,
Statim quaerebat rivum aquae, quo partus *ſui*
Sordes ablueret, tuumque corpus purgaret.
Ladon vero magnus nondum fluebat, neque Erymanthus
Limpidiſſimus amnium: ſed adhuc ſicca erat omnis Arcadia:

εἵνεκα. ὡς γὰρ δὴ τεκοῦσαν τὸν Δία ἐκάθηραν ἐπὶ ταῖς ὠδῖσιν αἱ Νύμφαι, τὰ καθάρματα εἰς τοῦτον ἐμβάλλουσι τὸν ποταμόν. Λύμακα itaque fluvium vocatum vult ἀπὸ τῶν λυμάτων quæ in illum abjecta ſunt, Λύσιον vero, cujus ſupra meminerat Pauſanias, ἐπὶ λούτροις τοῦ Διὸς τεχθέντος. *Vulcanius.*

Ibid. ὅ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο] Sic hymno in Delum dicit Peneus fluvius Latonæ, Scio & alias puerperas undis meis ſe laviſſe. -οἶδα καὶ ἄλλας Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. *Stephanus.*

Ibid. Χυτλώσαιτο] Heſychius interpretatur χυτλῶσαι μετὰ ἐλαίου λούσασθαι, & τὸ ἀλεῖψαι μετὰ τὸ λούσασθαι. Putarim itaque ὕστερον πρότερον verſui Callimacbi ineſſe, cum inquit,

--ὅ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.

Prius enim abluendum erat corpus, deinde inungendum. *Vulcanius.*

Ibid. Τόκοιο λύματα] Plaut. in Amphitr. duobus locis, Terent. in Andria Act. 3. Scen. 2.

Nunc primum fac iſthæc ut lavet.

Male Vulcanius, qui vertit *ſordes nati*; neque enim de corpore nati, ſed de ſuomet intelligendum. *Anna Fabri.*

Ibid. ὅ κε τόκοιο Λύματα χυτλώσαιτο.] Solebant quondam partum e matris utero prodeuntem aqua abluere. Moris ejus quoque apud hunc noſtrum auctorem veſtigium, hymno in Delum:

---- Οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἐπ' ἐμεῖο λεχωΐδας.

Ita malim legere, quam ἀπ' ἐμεῖο. Apud Lucianum quoque τραγοποδάγρα.

Ὅτι γὰρ λαχόντων σε τικοῦσα
Μοῖρα, Κλωθώ τοτ' ἔλουσεν..

Ennius Andromeda apud Nonium in Lavit: *Nam ubi introducta eſt, puerumque ut lavent, locant in clypeo.* Vas in quo abluebantur, Latinis *labrum*, *labellum*, & *alveum* appellatum. Iſidor. Orig. lib. 20. cap. 6. *Labrum vocatum, eo quod in eo lavationem ſolitum eſt fieri infantum, cujus diminutum labellum. Idem & alveum, quod in eo ablutionem fieri ſolitum ſit.* Meurſius in Lycophr.

Ibidem. -τεὸν δ' ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι] Hoc de Phœbo itidem dictum eſſe a Callimacho, docebo in verſum 32. *Stephanus.*

V. 18. Λάδων ἀλλ'] Not. ἀλλὰ ſignificare ℨ, quod nemo adhuc monuit. *Anna Fabri.*

Ibidem. Οὐδ' Ἐρύμανθος] Erymanthus & mons Arcadiae erat, & fluvius, in Alpheum defluens, ut ait Plinius lib. IV. cap. VI. Callimachus de fluvio hic agit. *Meurſius.*

V. 19. Λευκότατος ποταμῶν] Proprie. Nam λευκος idem eſt quod διαφανὴς καὶ λαμπρός. ἀπὸ τοῦ λεύσσω, τὸ βλέπω. Ita Oppianus ἀργυρέους ποταμοὺς vocat, ſplendidos, puros, vitreos, pellucidos. & Callimachus hymno εἰς Δήμητρα verſ. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ, τουτέστι διαυγές, παρὰ τὸ ἤλεκτρον. & verſu 123. λευκὸν θέρος, λαμπρὸν interpretatur Scholiaſtes. *Vulcanius.*

Ibid. Ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη] Hanc aquæ in Arcadia priſcis illis temporibus penuriam nomina duo illi data, teſtari poſſe videntur, Azania & Apia: illud, ἀπὸ τῆς ἄζης, hoc, ἀπὸ τοῦ μὴ πιεῖν. ut α στερητικὸν ſit loco particulæ negantis. Sed de hoc quidem Azaniæ etymo, ſive Azenidis (nam Ἀζηνὶς dicta fuit, ſicut & Ἀζανία) convenit inter omnes propemodum. at vero nominis Ἀπία aliud etiam affertur. Dicti autem ſunt ab Apia Arcades, Ἀπιδανεῖς, & Ionica declinatione, qua utuntur poetæ, Ἀπιδανῆες (a recentioribus Ἀπιδόνες etiam) ab Azania, Azanes. unde legimus apud Statium, *Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan, Parrhaſiique duces.* ubi Azanem Idæis ululatibus

Ἀρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι
Αὖθις. ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτ' ἐλύσατο μίτρην,
Η πολλὰς ἐφύτευσε Σαρωνίδας ὑγρὸς Ἰάων
Ηειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας.
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ἰλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ' ἀνὴρ

Πεζὸς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὅτ' ἐλύσατο] Ὕστερον μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Ῥέαν. Σαρωνίδας] δρῦς. παρὰ τὸ σεσηρότα καὶ συνεστραμμένον τὸν φλοιὸν ἔχειν. Τὸ δὲ ἤειρεν, καὶ ὤχησεν, ἀντὶ τοῦ ἐβάστασε. Καρίωνος] Λείπει ἡ ὑπέρ. πολλὰ δ' ὑπὲρ τοῦ Καρίωνος ἑρπετὰ τοὺς φωλεοὺς ἐποίησαν. Κινώπετα] Τὰ θηρία, οἱονεὶ κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι. τὸ δὲ νίσσετο, ἀντὶ τοῦ ἤρχετο, ἐπορεύετο.

æmulum appellaſſe exiſtimatur, quod apud Arcades, ſacerdotes Cybeles, memoriam partus Jovis celebrantes, ululatibus uterentur, eademque omnia quæ Cretenſes facerent, qui partum illum apud ſe extitiſſe gloriabantur. Cæterum Apiam, ſicut & Azaniam, alicubi totam Arcadiam, alicubi certam ejus partem duntaxat dictam fuiſſe conſtat: itidemque Azanas & Ἀπιδανεῖς, modo omnes Arcades, modo quoſdam ſolum ex Arcadibus appellari. Quoniam autem in Ἀπιδανεῖς eſt litera δ, quidam ἀπὸ τῶν πιδάκων deduxerunt, præfixo α privativo: quaſi non babentes πίδακας: ſed quum Ἀπία, quod eſt nomen ipſius ἔθνους, prius fuiſſe quam Ἀπιδανεῖς, quod eſt ἐθνικὸν, rationi conſentaneum ſit, in Ἀπία autem nulla ſint literæ δ veſtigia, potius euphoniæ cauſa interjectam literam banc dixerim, & Ἀπιδανεῖς pro Ἀπιανεῖς eſſe appellatos. *Stephan.*

Ibid. ἔτι δ' ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη] Unde & Ἀπία, & Ἀζηνὶς dicta, ut ſupra oſtendi verſ. 14. *Vulcanius.*

V. 20. Μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι Αὖτις] Hæc & omnia quæ ſequuntur uſque ad verſum illum, Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης &c. oblitus ſum parentheſeως notis includere. Cur enim ὑπ' ἀμηχανίης dicitur χωομένη Rhea? quia ἔτι ἄβροχος ἦεν ἅπασα Ἀρκαδίη. *Stephanus.*

Ibid. Μέλλεν δὲ μάλ' εὔυδρος καλέεσθαι Αὖτις] Interpretes: *ut maxime aquoſa vocaretur.* Male. Verte, *ut maxime aquoſa eſſet.* Καλέεσθαι apud Graecos, ſicut etiam in ſacris litteris, ſaepe eſt *eſſe.* Matth. v. 9. αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται. i.e. *ipſi Dei filii erunt.* Luc. 1. 35: τὸ γενόμενον ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ. i.e. *id quod natum erit ſanctum, filius Dei erit.* Homer. Iliad. δ. — Καὶ οὕνεκα σὴ παράκοιτις Κέκλημαι. i.e. *tum quod tua conjux ſum.* ubi Scholiaſtes: κέκλημαι notat εἰμί. Heſiod. Theog. v. 410.

Ἠγάγετ' ἐς μέγα δῶμα, φίλην κεκλῆσθαι ἄκοιτιν.

i.e. *duxit in amplam domum, ſua ut ſit uxor.* Peſſime vertitur hic verſus: *talis futura tamen, ut maxime aquoſa eſſet iterum.* An antea unquam fuerat aquoſa? Verte: *quae tamen erit aquoſa in poſterum.* Nam αὖτις ſaepe eſt poſthac apud poetas.

V. 21. — Ὅτ' ἐλύσατο μίτρην] Scholiaſtes Apollonii Rhodii, pag. 15. meæ editionis oſtendit μίτρην eſſe ζώνην. nam in bunc illius poetæ locum, — ᾗ ἔπι μούνῳ Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον, ſcribit, λύουσι γὰρ τὰς ζώνας αἱ πρώτως τίκτουσαι, καὶ ἀνατιθέασιν Ἀρτέμιδι. atque hinc Dianæ cognomento λυσιζώνης templum Athenis fuiſſe addit. Apud noſtrum autem Callimachum pag. 14, legimus etiam, — πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους. *Stephanus.*

Ibid. Ὅτ' ἐλύσατο μίτρην] Obſervandum

autem

Arcadia: quae tamen erit maxime aquoſa
In poſterum. quoniam tum temporis quo Rhea zonam ſolvit, *i. peperit*,
Sane multas deſuper quercus liquidus Iaon
Produxit, multos etiam Melas *fluvius* tum geſtavit currus:
Multae praeterea ſupra Carionem, quamlibet nunc ſit humidus,
Luſtra conſtruxerunt ferae. ibat etiam vir

Pedeſter

autem eſt in his verbis moris antiqui veſtigium. nam apud veteres zona cinctae erant virgines, quam novus maritus ſolvebat: inde iſtud apud Muſaeum,

Ὣς ἡ μὲν ταῦτ' εἶπεν, ὁ δ' αὐτίκα λύσατο μίτρην.

Homer. Odyſſ. λ.

Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην, κατὰ δ' ὕπνον ἔχευεν.

Theocr. Idyll. xix.

Λῦσε δὲ οἱ μίτρην---

Arnob. lib. III. *Virginalia vincula jam ferventes diſſolverent, atque imminentes mariti*: occurrunt exempla paſſim in hanc rem. Deinde aliam quoque zonam mulieres geſtabant, quam ſolvebant, cum primum parituræ eſſent. Habemus hoc loco veſtigium, & apud Martialem Apophoret. CXLIX.

Longa ſatis nunc ſum, dulci ſed pondere venter
Si tumeat, fiam tunc tibi zona brevis.

Itaque his ſolvebatur zona; ſemel virgini in primo cum marito concubitu; iterum mulieri ſub primi partus tempus. De utraque ſolutione elegans eſt locus Apollonii Argonaut. lib. I.

--- ὧ ἔπι πολλὴν
Ἀγλαΐην καὶ κῦδος ἔχον πάρος, ᾧ ἐπὶ μούνῳ
Μίτρην πρῶτον ἔλυσα καὶ ὕστατον.

& Athenis templum Dianae erat τῆς Λυσιζώνης. Cui & a maritis, & a patribus futuris ſacra fiebant, ut teſtatur Scholiaſtes Apollonii. *Meurſius.*

V. 23. ὤχησεν] ἱδρύσατο, ἔφερε, ὑπέδεξατο. *Vulcanius.*

V. 24. Καρίωνος ἄνω] Magna eſſet incogitantia ſcholiaſtæ, ſcribentis, deeſſe vocem ὑπὲρ quæ jungatur cum Καρίωνος: quum illius præpoſitionis loco ſequatur ἄνω. Ejus igitur honori conſulens dico, illum ſcripſiſſe deeſſe vocem ὑπὲρ quæ cum ἄνω jungatur: ut ſit Καρίωνος ἄνω pro ὑπερέχων Καρίωνος. *Stephanus.*

V. 25. Ἰλυοὺς] Heſychius ἰλύας vocat φωλεοὺς ἔνθα τὰ θηρία αὐλίζεται. *Vulcanius.*

Ibid. Κνώπαλα] Ἑρπετὰ θηρία, κινούμενα ἐν τῷ πέδῳ, τουτέστι, τῇ γῇ. *Vulcan.*

Ibid. Euſtathius ad hunc verſum Dionyſii in Periegeſi (ubi Leucen inſulam inde nomen habere dicit. Οὕνεκα οἱ τὰ πέριξ κνώπαλα λευκὰ τέτυκται, h.e. *quia quae in ea ſunt animalia, alba ſunt,*) Κνώπαλα vult ſolum eſſe ὄρνεα, ὧν κίνησις ἐν τῷ πέτεσθαι, *aves ſic dictas, quod volando moveantur.* Sed fallitur: nam & quadrupedes feras hac voce ſignificari certum eſt. ut hoc loco, & apud Nicandr. in Theriacis verſu 27,

--- Ὅθι πλεῖστα κνώπαλα βόσκεται ὕλην,

h. e. *ubi multa animalia ſylvam depaſcuntur.* & verſ. 195.

Μορφὴ δ' ἰχνεύταο κνωπέτου, οἷος ἀμυδρῆς
Ἴκτιδος.

h. e. *forma autem Ichneumonis animalis, qualis exilis viverrae.* Proinde Heſychio κνώπαλα ſunt κνώδαλα, & θηρία, id eſt, *ferae* & *animalia* in genere. Callimachi etiam & Nicandri Scholiaſtae, Suidas, Etymologus, Horus Mileſius in Phavorino κνώπαλα dici volunt, quaſi κινώπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ, vel ἐν τῷ ἐδάφει κινεῖσθαι, *quod in ſolo moveantur.* Bochartus de animalibus Sacrae Scripturae. lib. 3. cap. 19. Vid. ibi plura.

Ibidem. νίσσοιτο) ἀπὸ τοῦ νίω. & hoc a νίω, τὸ πορεύομαι. *Vulcanius.*

V. 26. Κρᾶθιν] Hoc loco Κρᾶθις eſt fluvius Arcadiæ. Nam & alius eſt ejuſdem nominis apud Sybarim, ſive Θούριον

Siciliæ

Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος. τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ' ὑπ' ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ' ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δέ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Ἐκ δ' ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ὦνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)

Πρεσ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κρᾶθιν] Κρᾶθις, ποταμὸς Ἀρκαδίας. Πολύστειον δὲ, τὸν πολύψηφον, καὶ πολυπάτητον. Μετώπην] Ποταμὸν Ἀρκαδίας. Τόθι χρόα.] Τὸν σὸν χρῶτα, ὦ ἄνα, σπείρωσε φαιδρύνασα. Νέδη] Ὄνομα νύμφης Ὠκεανίνης, θρεψαμένης τὸν Δία.

Siciliæ urbem? cui Crathis quidam αἰγειρεύς nomen dedit, ut auctor eſt Ælianus de Animalibus lib. 6. cap. 42. tametſi Strabo utrumque ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι vocatum ſcribat. Arcadicum enim Crathin duorum fluminum illapſu augeri. *Vulcanius.*

Ibidem. Πολύστειον τε Μετώπην] Idem hic Scholiaſtæ quod aliis plerisque locis uſuvenit, ut bonæ expoſitioni malam ſubjungat. Poſtquam enim πολύστειον recte expoſuit πολύψηφον, male addit καὶ πολυπάτητον. Recte autem πολύστειον exponi dico πολύψηφον, quum legamus confirmatum auctoritate enarratoris Nicandri, in Alexipharm. locum illum, τὸν κῦμα πολυστείου τίκτεν ἅλμης. nec non teſtimonio Galeni in libro quo γλώσσας Hippocratis exponit. dicit enim & ipſe ita vocari τὰς παρὰ τῇ θαλάσσῃ ψηφῖδας. Sed quod illi nos non docent, ex Scholiaſte Apollonii diſcimus, eſſe videlicet Sicyoniorum vocem. Legitur tamen apud hunc, ſicut & apud Galenum, στῖαι, non στεῖαι. eademque & in verſu ipſius Apollonii eſt ſcriptura, ᾗτ' ἐντὸς ἀνηρείψ πέλε τῆς Στιάων, pag. 119, meæ editionis. Affert autem ibi iſtud Callimachi hemiſtichium: ſed apud eum Μετώπην in μέτωπον eſt depravatum.

Verum quid eſſe putandum eſt quod noſtrum Scholiaſtem in errorem impulerit? Suſpicor illum πολύστειον cum πολύστειβον confudiſſe, quum adderet καὶ πολυπάτητον. Nam ut πολύστειβον exponere poterat πολυπάτητον, non item πολύψηφον: ita viciſſim πολύστειον poterat quidem πολύψηφον, ſed non πολυπάτητον exponere. Adde quod vocem illam πολύστειβον Scholiaſtem illum ſomniaſſe potius quam uſquam legiſſe arbitror. quum diverſa ſit forma nominum compoſitorum quæ ex verbo στείβω ſunt deducta, Ἀστιβὴς, Εὐστιβὴς, & aliorum quæ meus Theſaurus Græcæ linguæ poſt verbum Στείβω exhibebit. Quod ſi tamen πολύστειβον aliqua exemplaria hic haberent, fides illis adhibenda non eſſet, quod tale epithetum fluvio minime convenire poſſit. *Stephanus.*

Ibid. Πολύστειον τε] Verti *ſcabrum*, metaphorice pro lapidoſo; quod malim quam *arenoſum*. Recte enim, meo quidem judicio, interpretatus eſt Scholiaſtes vetus, quiſquis ille fuit, πολύστειον, πολύψηφον, & per conſequens πολυπάτητον. Nam quod πολύστειος per ſe ſignificet πολυπάτητον, ne per ſomnium quidem Scholiaſti in mentem veniſſe arbitror. Heſychius στιὰν interpretatur ψῆφον.

οἱ

Pedeſter tum ſuper Crathin, tum ſuper ſcrupuloſum Metopen
Sitibundus: ſed multa aquae copia ſub pedibus latebat.
Itaque in hac difficultate conſtituta dicebat veneranda Rhea,
Terra chara, parito & tu *undam:* tui enim dolores leves *ſunt.*
Dixit: & cum denuo extendiſſet Dea magnum in ſublime cubitum,
Percuſſit montem ſceptro. at ille duobus locis multum diſceſſit,
Effuditque magnum fluxum. Tum corpus *à ſe* perpurgatum,
O Rex, tuum faſciis involvit: & Nedae te dedit portandum
In receſſum Cretenſem (ut clam *ibi* educareris)

Natu

οἱ δ᾽, addens, ςνὰς dicunt. *Vulcanius.*

V. 30. Ἀντανύσασα] Frobeniana Callimachi editio anni 1532. habet αὐτανύσασα. quam lectionem nequaquam rejiciendam cenſeo. Nam ut maxime ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα explicare liceat: non video tamen cur minus dici poſſit αὐτανύειν, quam αὐερύειν. Neque enim in αὐερύειν, adverbium αὖ (malo enim adverbium quam particulam appellare) iterationem ſignificat, ſed aliud quid, ut docebo hymno in Dianam verſ. 92. Significari autem dixerim per αὐτανύσασα πῆχυν, non ſimplicem brachii extenſionem, ſed inverſis ſurſum unguibus. quod Hiſpani *Uñas arriba* dicunt. atque ita verſo brachio montem feriiſſe; ut Hiſpani loquuntur, *De un reves.* Vulcanius.

Ibid. Καὶ ἀντανύσασα] Pro ἀντανύσασα quidam reponunt αὖ τανύσασα, ut ſignificet, Quum rurſus extendiſſet. ſed quum nunc primum extenſionis hujus fiat mentio, id eſt, extenſi ſeu extenti brachii, quorſum particula iterationem declarante uteretur? Rectam igitur ſcripturam eſſe fatendum eſt ἀντανύσασα, pro ἀνατανύσασα. *Stephanus.*

Ibidem. Μέγαν πῆχυν] Vide verſ. 5. Lavacr. Pallad,

μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις. *Anna Fab.*

V. 32. Τόθι χρόα φαιδρύνασα, Ὦ᾽να, τεὸν σπείρωσε] Antea dixit Rheam matrem quæſiviſſe profluentem aquam, qua partus ſordes & ſui etiam infantis corpus ablueret: nunc poſtquam invenit, ablutionis hujus, (nam φαιδρύνασα idem valet quod λούσατα) non item illius mentionem facit. Atque ut hic τῷ λοῦσαι adjungit σπειρῶσαι, ſic etiam principio hymni in Delum de ipſa dicitur, Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, Phœbum videlicet. *Stephanus.*

Ibid. Φαιδρύνασα] Heſiod.

Μηδὲ γυναικείῳ λουτρῷ χρόα φαιδρύνεσθαι

Ανὲρα. *Anna Fabri.*

V. 34. Κευθμὸν ἴσω Κρηταῖον] In edit. Frobenii quæ prodiit anno 1532, legitur Κευθμῶν᾽ ἴσω. at vero in ea quam Aldus dedit anno 1513, Κευθμὸν᾽ ἴσω utrobique mendoſe, ſed diverſo mendi genere. quum illi qui editioni Frobenii præfuerunt, recte animadverterent κευθμόν᾽ dici non poſſe, adjecta apoſtrophi nota, ſed κευθμῶν᾽ eſſe ſcribendum: at interim non viderent huic loco non convenire, retinendo ἴσω, ſed aut κευθμῶν᾽ ἐς aut κευθμὸν ἴσω ſcribere oportere. Malo autem κευθμὸν ἴσω,

Πρεσβυτάτη νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,
Πρωτίστη γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. τὸ μέν ποθι πουλὺ καθ' αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπρειον πεφάτισται,
Συμφέρεται νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σε. (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο

Δικ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

Μαιώσαντο] ἔθρεψαν. Φιλύρην τε] Μήτηρ Χείρωνος τοῦ Κενταύρου. Καυκώνων] Ὄρος Ἀρκάδων ὁ Καύκων. Λέπρειον δὲ, ἀπὸ Λεπρέα τοῦ Ποσειδῶνος. ὃς προσκαλεσάμενος εἰς ἀδηφαγίαν Ἡρακλέα, καὶ ὑπ' ἐκείνου ἡττηθεὶς ἐφονεύθη. Λυκαονίης ἄρκτοιο.] Τῆς πρώην λεγομένης Καλλιστοῦς, Λυκάονος δὲ θυγατρός· ἐξ ἧς καὶ Διὸς μεταβληθέντος εἰς Ἄρτεμιν, γεννᾶται ὁ Ἀρκάς· ἀφ' οὗ οἱ Ἀρκάδες. Θενὰς] Θεναὶ, πόλις καὶ ἄλσος. Τουτάκι] τὸ τηνικαῦτα. Κύδωνες] Ἔθνος Κρήτης. Προσεπηχύναντο] Εἰς τοὺς πήχεις ἔλαβον.

ἔσω, tum quod lenius fluat verſus, tum etiam quod magis uſitatum ſit *κευθμός*. Exponitur autem a Scholiaſte Apollonii Rhodii *κρύφιος τόπος*. Hic autem voce antrum interpretari poſſumus, cujus non tam generalis eſt ſignificatio: atque id Virgilii exemplo facere, in hoc verſu, Georg. 4. *Dictæo cæli regem pavere ſub antro*, ubi de apibus loquitur. *Stephanus.*

Ibid. Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον] Pindarus Olymp. *Ἰδαῖόν τε σεμνὸν ἄντρον* vocat. ubi Scholiaſtes: *τὸ Κρητικὸν ὄρος ἔνθα ἀνετράφη ὁ Ζεὺς ὑπὸ Κουρήτων φρουρούμενος.* *Vulcan.*

V. 35. *Αἵ μιν τότε μαιώσαντο*] Fallitur enarrator in expoſitione verbi *μαιώσαντο*, dicens eſſe *ἔθρεψαν*, id eſt, aluerunt, ſive educarunt: quum conſtet eſſe a *μαῖα*, quod obſtetricem declarat; & ſignificet Quæ illi obſtetricatæ ſunt, ſive Quæ obſtetriciam operam illi præſtiterunt. *Stephanus.*

Ibid. Μαιώσαντο] Non male Scholiaſtes vetus interpretatur *ἔθρεψαν*. Nam ut maxime *μαῖα* ſignificet *ἀναγέτειραν* ſive obſtetricem, cur non etiam *τροφὸν*, hoc eſt, nutricem? Cum ejus ſignificationis teſtem habeamus Heſychium. atque adeo pro ſecundaria ſignificatione *μαίας* ponat *τροφὸν*, pro tertia, *ὀμφαλοτόμον*. *Vulcanius.*

Ibid. Αἵ μιν τότε μαιώσαντο] Omnino cum *Vulcanio* & *Cl. Jacobo Gronovio* vertendum eſt *nutriebant*, non vero ut interpres *obſtetricabantur*. Cum Μαῖα tam nutricem, quam obſtetricem ſignificet. Hom. Odyſ. v. 482. *Μαῖα, τί μ' ἐθέλεις ὀλέσαι, σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτή.* h. e. *Nutrix, cur*

me vis

Natu maximae nympharum, quae ipſum tunc nutriebant,
Natu, *inquam*, maximae, poſt Stygem & Philyren.
Neque vanam repoſuit Dea *illi* gratiam, quippe fluvium
Illum Nedam appellavit. Atque is olim copioſus juxta ipſum
Cauconum oppidum, quod Leprium vocatum eſt,
In mare defertur: & vetuſtiſſimam ſane hanc aquam
Poſteri bibunt Lycaoniae urſae. *i. Arcades.*
Poſtquam vero Thenas reliquit, ad Cnoſſum deferens,
Jupiter pater, te nympha: (Thenae autem prope Cnoſſum)
Ibi tum decidit tibi, Deus, omphalos: *i. umbilicus:* hinc iſtum
Omphalium deinceps locum nominant Cydones.
Jupiter, te vero Corybantum ſociae ulnis amplexae ſunt
Dictaeae

me vis perdere? tu autem me nutriſti ipſa.

V. 36. Μεῖά τε Στύγα] Hoelzlinus in Apollonium ita hunc verſum emendat: Πρωτίστη γενεῆφι μετὰ Στύγα τε Φιλύρην τε. Sic enim Homerus, γενεῆφι νεώτατος Il. ξ.

V. 37. Ἀλλὰ τὸ χεῦμα κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε] Nedae fluvio ab Nympha nomen datum fuiſſe a Rhea teſtatur etiam Pauſanias in Arcadicis.

V. 38. Τὸ μέν ποθι] Vocem ποθι non pro ποτὲ accipio, id eſt, olim, ſed pro που, quam παραπληρωματικὴν eſſe notum eſt. *Stephanus.*

V. 40. Παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ] Non jungo μιν cum ὕδωρ παλαιότατον, ut intelligatur, aquam hanc antiquiſſimam, vel eam aquam (neque enim talem hujus poetici pronominis uſum reperiri exiſtimo) ſed appoſitionem eſſe dico, ut μιν ad fluvium referatur, hoc modo: Illum autem fluviom potant, aquam antiquiſſimam. id eſt, cujus aqua eſt omniom antiquiſſima. Eſt vero periphraſi poetica dictum (ſi tamen & hoc periphraſis vocari debet) Illum fluvium potant cujus aqua eſt vetuſtiſſima, pro Ille fluvius eſt illis vetuſtiſſimus. *Stephanus.*

V. 43. Ἐγγύθι] Male interpres *proximae Cnoſſo*: vertendum *prope Cnoſſum*, uti *Cl. Gronovius* nuper, cum nos inviſeſet, me docuit.

V. 44. Πίσε, δαῖμον, ἄπ' ὀμφαλός] Nolui ſcribere ἄπ cum accentu, quum non ſit anaſtrophe, ſed dicatur πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλὸς pro ἀπέπεσε, δαῖμον, ὀμφαλός. Ideo autem voce omphalus uſus ſum in mea interpretatione, ut cum omphalus conveniret quod ſeqoitur Omphalium campum (ita enim verti Ὀμφάλιον πέδον) atque ita etiam in interpretatione quæ eſt ad verbum ponendam Græcam vocem cenſui, ſed addita Latina, quæ ei reſpondet. Alioqui ut etymum ſive appellationis ratio intelligeretur, dicendum fuiſſet, neutro in loco retinendo vocem Græcam, illic quidem, umbilicus: hic vero nove, umbilicarem campum. *Stephanus.*

Ibid. Τυτθὰ καὶ τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός] Umblicus vertere malui, quam trochæum in quinto pede ponere. *Vulcanius.*

V. 46. Κυρβάντων ἑταῖραι] τῶν Κορυβάντων. dicti vero Κύρβαντες δαίμονες περὶ τὴν Ῥέαν. οἱ τὸν Δία φυλάξαντες. βαίνειν γὰρ, τὸ φυλάσσειν. Hom. ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. *Vulcanius.*

Ibid. Κυρβάντων ἑταῖραι] Socias Corybantum appellat Melias, quia Meliae dicuntur arborum nymphae, quae utique in ſylveſtribus degont locis, non ſecua ac ipſi Corybantes. Melias etiam nominat Heſiodus, ex iiſque ait ortos eſſe, qui ſub aetate aerea vixerunt. Loquitur

enim

Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια.
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.

Οὖλα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀδρήστεια] Ἀδελφὴ Κουρήτων. Λίκνῳ ἐνί] Ἐν γὰρ λίκνοις τὸ παλαιὸν κατεκοίμιζον τὰ βρέφη, πλοῦτον καὶ καρποὺς οἰωνιζόμενοι. λίκνον οὖν, τὸ κόσκινον· ἢ τὸ κουνίον, ἐν ᾧ τὰ παιδία τιθέασιν. Ἀμαλθείης] Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ αἲξ τὸν Δία θρέψασα. λέγεται δὲ ἀπὸ μὲν τοῦ ἑνὸς κέρατος ἀμβροσίαν ῥεῖν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἄλλου νέκταρ. Ἔβρως] ἔφαγες. Ἐξαπιναῖα] τουτέστιν, ἐξαίφνης ἐγένετο ἡ Ἴδη πλέα μέλιτος.

enim de Amyco Bebricum Rege, quem ait ortum eſſe ex Neptuno & Melie: ubi animadvertendum eſt, ibi eandem eſſe ejus nominis ſignificationem, quae eſt hoc in loco. Quaedam enim nymphae Meliae vocantur ἀπὸ μελίας τῆς ὠκεανοῦ. διὰ τὸ περὶ μηλίας δένδρα διατρίβειν. tanquam hamadryades. *Robortell.*

V. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Νύμφαι παρωνύμως τοῖς δένδροις οἷς χαίρουσι. ita Euſtathius. *Vulcanius.*

Ibidem. σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια] Aliam lectionem hic non inveni quam iſtam κοίμισεν, id eſt, ſopivit, ſomnum tibi conciliavit. Poteſt tamen & latius patere exiſtimari hoc verbum, quum reges habuerint ſuus κοιμιστάς, vel κατακοιμιστάς, ut a Plutarcho vocantur. At verò ut κοίμισεν pro κόμισεν ponatur (quod eſſet Geſtavit) fieri nullo modo poſſe exiſtimo. Adraſteam porro fuiſſe Curetum ſororem teſtatur etiam Apollonii Scholiaſtes, pag. 130, meæ editionis. ubi ipſe poeta nutricem Jovis appellat, in iſto qui ad hanc fabulam pertinet loco, ubi Venus ſuum Cupidinem ita compellat, Καί κέν τοι ὀπάσαιμι Διὸς περικαλλὲς ἄθυρμα, Κεῖνο τό οἱ ποίησε φίλη τροφὸς Ἀδρήστεια. *Stephanus.*

V. 48. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ] Λίκνον, κουνίον, Schol. Nota vocem Latinam *cunas.* Cæterum, hoc faciebant ominis cauſa: ita & Theocr. ita & Homer. de Mercurio:

---- Μητρὸς ἀπ' ἀθανάτων θόρε γυίων,
Οὐκέτι δηρὸν ἔκειτο μένων ἱερῷ ἐνὶ λίκνῳ.

Ita & in Clypeo, ut author eſt Theocrit. Idyll. 25.

Ἀμφοτέρους λούσασα, καὶ ἐμπλήσασα γάλακτος
Χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα, τὰν Πτερελάου.
Ἀμφιτρύων καλὸν ὅπλον ἀπεσκύλευσε πεσόντος. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἐθήσαο] Homer.
Γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. *Anna Fabri.*

Ibid. Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ] Innuens antiquum morem, quippe veteres pueros in ventilabris cunarum vice reponebant ominis boni cauſſa, ut & divites eſſent, & ut liberos quoque ipſi aliquando procrearent. Qua de re eſt elegans locus apud auctorem Etymologici, in verbo λεῖκνον. Viri militares in clypeo deponebantur cum voto nim. ut ſtrenui & fortes evaderent. Sic de Hercule apud Theocrit. Idyl. 24.

χάλκειον κατέθηκεν ἐπ' ἀσπίδα.

Sic apud Ennium Andromeda in fragmentis apud Nonium: *Nam ubi introductum eſt, puerumque ut laverent, locant in clypeo.* Meurſius.

Ibi-

Dictææ Meliæ: te circumtulit Adraſtea
Cunis in aureis: tu autem ſuxiſti plena lactis ubera
Capræ Amaltheæ: & inſuper dulcem favum comediſti.
Extiterunt enim ſubito opera Panacridis apiculæ
Idæis in montibus, quos vocant Panacra.

Com-

Ibid. *σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν*] *Θῆσαι* teſte Heſychio eſt *θρέψαι*, *θηλάσαι*, alere, nutrire, unde voce media *θήσασθαι* & *θηλάσειν*, ſugere lac: ſic apud Homer. Iliados ultimo de Hectore:

γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Meurſius.

V. 49. *Αἰγὸς Ἀμαλθείης*] De capra Amaltheæ nymphæ notum fabulari poëtas hanc ubera Jovi præbuiſſe. inde Aratus:

αἲξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Germanicus in Arateis:

-- Illa putatur
Nutrix eſſe Jovis, ſi vere Jupiter infans
Ubera Cretææ mulſit fidiſſima capræ:
Sidere quæ claro gratum teſtatur alumnum.

Hanc capellam poſtea mortuam inter ſidera relatam ferunt, ac Jovem ejus corio pro ſcuto uſum in pugna adverſus Titanes, unde & *αἰγίοχος* paſſim dicitur. *Meurſius.*

Ibid. *Κηρίον ἵερως*] Magnus Bochartus mirum in modum hunc verſum illuſtrat in libr. II. cap. 51. de animalibus Sacræ Scripturæ, ideoque operæ pretium duxi ejus verba hic adſcribere, licet prolixiora videantur. Lac caprinum, ait, non ſolum eſſe in medicina magni uſus, ſed & apud quoſdam populos in quotidianis cibis. Hinc Salomon Proverb. XXVII. 27. *Et ſufficiet lac caprarum in cibum tuum, & in cibum domus tuæ, & in victum ancillarum tuarum.* Paulus Ægineta: *Lac muliebre temperatiſſimum eſt, mox caprillum; hinc aſininum, ovillumque, poſtremo vaccinum.* Proinde ſummus Deorum Jupiter, aut Cretæ Regulus verius circa Abrahami tempora, capræ lacte nutritus fertur, & capram illam Aſtronomi in cœlum tranſtulerunt Qui norunt N & L eſſe litteras maxime permutabiles, facile credent Amaltheam fuiſſe dictam ex Phœnicio אמנתא *amantha*, deflexo ex Hebræo אמנת, quod pro nutrice occurrit Ruth. IV. 16. & II. Samuel. IV. 4. Sed obſervandum ex Galeno, *non tuto lac caprarum abſque melle offerri: cum multis, qui ſolum ſumpſerant, in ventre ſit coagulatum, quod hominem mire gravat, atque ſuffocat.* Quod vetuſtiſſimos illos mortales non latuit, qui Jovi duas nutrices aſſignarunt: unam Amaltheam, quæ lac caprinum: alteram Meliſſam, quæ mel illi adminiſtraret. Lactant. lib. I. cap. 22. de falſa religione. Didymus in libris *ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς* ait, *Meliſſea, Cretenſium Regem primum, Diis ſacrificaſſe, ac ritus novos ſacrorumque pompas introduxiſſe. Hujus duas fuiſſe filias, Amaltheam ac Meliſſam, quæ Jovem puerum caprino lacte ac melle nutriverunt. Unde poëtica illa fabula originem ſumpſit, advolaſſe apes, atque os pueri melle compleſſe.* Nec deſunt e Veteribus, qui quoſlibet infantes primo melle, deinde lacte nutritos fuiſſe teſtentur. Epiſtola Barnabæ: *τί οὖν τὸ γάλα, καὶ μέλι; ὅτι πρῶτον τὸ παιδίον μέλιτι, εἶτα γάλακτι ζωοποιεῖται. Quid ergo lac, & mel? Quia primum infans melle, deinde lacte vivificatur*, id eſt, *alitur.* Plura qui deſiderat, adeat fontem, ex quo hæc hauſimus: vide & Meurſii Cretam lib. II. cap. 7.

V. 51. *Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τάτε κλείουσι Πάνακρα*] Malim, *ἐν ὄρεσσιν, ἅτε κλ.* ut legitur apud Stephanum (apud quem alioqui depravatus eſt hic verſus in editione Aldina, quum *οὔρεσιν* & *κλείουσα* ibi legatur) potius enim *ἅτε* quam *τάτε* dicitur pro *ἃ*, ſive *ἅτινα*. Cæterum his verbis, *ἅτε κλείουσι Πάνακρα*, oſtendit, unde apem vocaverit Panacridem in proxime præcedente verſu. Exiſtimo autem *Πάνακρα ὄρη* dicta, a ſumma altitudine, ut *πᾶν* hoc in nomine ſit augentis, ſicut in aliis quibus eſt præfixum. *Steph.*

In Ms,

Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.
Ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.
Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.

Δίκαιοι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὖλα] Κατὰ κλῆρον. Ὑγιεινῶς. Περὶ πρύλιν] ἐνόπλιον. Ἐπιδαίσιον] μεμερισμένον.

In Ms. & apud Stephanum περὶ πόλεων legitur ἐν ὄρεσσιν, ἅτε. Sed quamcunque ſcripturam recipias, digitum non verterim, nam poëtis τὰ pro ἃ poni quis niſi hoſpes in Græcis litteris ignorat.

V. 52. Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο] Repono Κούρητες σὲ περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο. nam alioqui cum περὶ ſubaudire hoc pronomen neceſſe eſſet, & particula γε non ſatis apte hoc quidem loco eſſet παραπληρωματική. Ad οὖλα autem quod attinet, neutra ſcholiaſtæ expoſitio habere locum poteſt: videndum igitur an pro οὖλα debeat accipi, jungendo cum τεύχεα, donec aptior expoſitio afferatur. *Stephanus.*

Ibid. Κούρητες] κορύβαντες, & κύρβαντες, ſacerdotes Rheæ, quos Oppianus lib. Κυνηγετικῶν γ. e leonibus transformatos ſcribit in hunc modum:

> Πρωτίστην δὲ λέοντι κλυτὴν ἀναθώμεθα μολπήν.
> Ζηνὸς ἔσαν θρεπτῆρες ὑπερμενέος Κρονίδαο
> Νηπιάχου Κούρητες, ὅτ' ἀντίγονόν μιν ἰόντα
> Δειμαίνη γενετῆρος ἀμειλίκτοιο Κρόνοιο
> Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐνικάτθετο Κρήτης.
> Οὐρανίδης δ' ἐσιδὼν κρατερὸν νεοθηλέα παῖδα
> Πρώτους ἀμφήλλαξε Διὸς ῥυτῆρας ἀγαυοὺς
> Καὶ θῆρας ποίησεν ἀμειψάμενος Κούρητας. *Vulcanius.*

Ibid. πρύλιν ὠρχήσαντο] πυῤῥίχην ἢ ὁπλίτην. Scholiaſtes Sophoclis in illud Aiace flagellifero:

> — φάνηθ' ὦ
> Θεῶν χοροποί' ἄναξ, ὅπως μοι
> Νύσσια, Κνώσσια ὀρχήματ' αὐτοδαῆ
> Ξυνὼν ἰάψῃς.

Τῶν ὀρχήσεων, inquit, αἱ μέν εἰσιν Διονυσιακαὶ, αἱ δὲ Κορυβαντικαί. Νύσιαι οὖν αἱ Διονυσιακαὶ, παρὰ τὴν Νύσην. Κνώσιαι δὲ αἱ Κορυβαντικαί· Κνωσσὸς γὰρ πόλις Κρήτης. ἐν τῇ Κρήτῃ δὲ ὑπὸ τῶν Κορυβάντων ἐτράφη ὁ Ζεύς. *Bellicrepam ſaltationem*, inquit Feſtus, *dicebant, quando cum armis ſaltabant; quod a Romulo inſtitutum eſt, ne ſimile quid pateretur, ac fecerat ipſe, cum a ludis virgines Sabinorum rapuit.* Vulcanius.

Πρύλις Cypriorum lingua ſaltatio armata dicebatur, quæ alias πυῤῥίχη. id ex Ariſtotele tradit Scholiaſtes Pindari: Od. 11. Ἀριστοτέλης (inquit) πρῶτον Ἀχιλλέα ἐπὶ τῇ τοῦ Πατρόκλου πυρᾷ τῇ πυῤῥίχῃ φησὶ κεχρῆσθαι, ἣν παρὰ Κυπρίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι. Sane πρύλιν Heſychius quoque πυῤῥίχην interpretatur. Pyrricha vero ſaltatio apud veteres nobiliſſima erat, memineruntque ejus auctores plurimi. De ea univerſa prolixe a me dictum in libro proprio de ſaltationibus veterum. *Meurſius.*

V. 55.

Commodum item Curetes te circum armatum tripudium luſerunt,
Arma concutientes: ut Saturnus auribus ſonitum
Clypei audiret, non autem te vagientem.
Pulchre quidem creviſti, pulchreque educatus es, o cœleſtis Jupiter:
Cito etiam adoleviſti, & velox tibi oborta eſt lanugo.
Sed & quum adhuc adoleſcentulus eſſes, cogitaſti omnia tanquam adultus:
Ideoque tibi fratres, quamvis natu priores eſſent,
Cœlum non inviderunt ut tu haberes in diviſione aſſignatam domum.

Priſci

V. 55. Καλὰ μὲν ἠέξευ] ἀέξομαι & ἀεξάνομαι eſt *creſco*, pro quo male quidam & contra uſum Attice loquentium activo utuntur ἀέξάνω, quod Græcis eſt *augeo*, ut pluribus oſtendit pater meus in notis ad Luciani Solœciſtam n. 12.

Ibid. καλὰ δ' ἔτραφες] Non eſt de hac ſcriptura dubitandum, quin germana ſit. Exemplo enim Homeri ἔτραφες pro ἐτράφης dicere ſibi permiſit Callimachus. Extat autem apud illum hic illius aoriſti uſus in Catalogo navium, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Ubi tamen apud brevium ſcholiorum auctorem legitur τράφη: ſed ita legendo ſcribendum eſſet ἐν, non ἐνί. hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Sed intextu (ut vocant) qui Euſtathii commentariis eſt inſertus, altera illa lectio habetur, τράφ' ἐνὶ μεγ. &c. *Stephanus.*

V. 56. Ὀξὺ δ' ἀνήβησας] Non ita accipio ut cito adoleviſſe Jovem dicat, ſed puberem factum ante conſuetum pubertatis tempus, & in ipſa etiam pueritia: (ſubjungit enim, ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐών:) ne quis eum mente quoque ſeu judicio puerum fuiſſe exiſtimet *Stephanus.*

V. 57. Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια] Nequaquam τέλεια pro perfecta ſeu plena, aut adverbialiter pro perfecte ſeu plene accipiendum eſſe puto: ſed in hac voce reſpici aio ad eam nominis τέλειος ſignificationem qua de illo qui ad ætatem virilem pervenit dicitur, ſeu qui eſt adultus, vel adultæ ætatis. (quæ etiam ætas jam conſtans ex Cicerone appellari poteſt, in Catone majore, duobus in locis. quam ſignificationem ſequitur & verbum τελεωθῆναι apud Platonem De Rep. lib. 2. pag. 377. meæ editionis: ἆρ' οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν τοὺς ἐπιτυχόντας ὑπὸ τῶν ἐπιτυχόντων μύθους πλασθέντας ἀκούειν τοὺς παῖδας, καὶ λαμβάνειν ἐν ταῖς ψυχαῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐναντίας δόξας ἐκείναις, ἅς, ἐπειδὰν τελεωθῶσιν, ἔχειν οἰησόμεθα δεῖν αὐτούς;) ideoque τέλεια ſignificare ἄξια ἤδη τελείου. Itaque in mea interpretatione adſtricta, reddidi ita verſum illum, *verum ætate, puer, digna es meditatus adulta.* Et in altera quæ magis libera eſt, & quam appello paraphraſticam, ita ſenſum expoſui: *Verum ætate puer, puerili haud more ſolebas Ludere: ſed jam tum tibi ſeria cuncta placebant, Digna ætate animus jam tum volvebat adulta.* Conveniunt autem quæ ſequuntur cum hac expoſitione, fratres non invidiſſe illi cœlum, quod in ipſa etiam pueritia ejus cogitationes gravitate jam conſtantis ætatis dignæ eſſent. *Stephanus.*

Ibid. Παιδνὸς] eſt puer, ut apud Homer. Odyſſ. φ.

Τῶν ἕνεκ' ἐξεσίην πολλὴν ὁδὸν
ἦλθεν Ὀδυσσεὺς
Παιδνὸς ἐών.

Ubi ab Euſtathio παιδνὸς dicitur eſſe a παίζω, & ponitur pro παῖς. Heſychius ait παιδνὸν dici, qui exceſſit e pueris,

Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,

Σή

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δηναιοὶ] οἱ παλαιοί. Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε] Τίς δ' ἂν φρόνιμος ἐπὶ ὀλύμπῳ καὶ ᾅδῃ κληρωθῆναι ἀνάσχοιτο; Νενίηλος δὲ, ὁ ματαιόφρων καὶ ἐστερημένος τοῦ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὸν νοῦν. Επ' ἰσαίῃ γὰρ] Ο κλῆρος ἐπ' ἴσων πραγμάτων χωρεῖ· ὁ οὐρανὸς δὲ καὶ ὁ ᾅδης πλεῖστον διαφέρουσι.

eris, & ab Atticis vocatur ἀντίπαις. Interdum etiam eſt puerilis, & item ſtultus, vecors, inſipiens, puerorum inſtar. Dicit Jovem adhuc puerum omnia perfecta & adulto digna agitaſſe. Talis quoque erat Julianus Cæſar, de quo Ammianus, *virtute ſenior, quam ætate.* Talis Piſo, de quo Silius Italicus:

> *Ore puer, puerique habitu, ſed corde ſagaci*
> *Æquabat ſenium.*

Atque huc pertinet illud Plauti:

> *Ingenio, non ætate apiſcitur ſapientia.* Meurſius.

V. 58. γνωτοί] ἀδελφοὶ γνωστοί, ἤτοι γνήσιοι. quos Hom. κασιγνήτους vocat, Sophocles ὁμαίμονας. *Vulcanius.*

V. 59. ἐπιδαίσιον οἶκον] Scholiaſtem noſtrum, quem alibi reprehendo, hic laudo, quod melius quam Suidas ἐπιδαίσιον οἶκον expoſuerit. Scribit enim hic ἐπιδαίσιον οἶκον appellari τὸν ἐπίκοινον καὶ οὐ μεριστὸν, & τὸν ἐξ ἴσου καταλειφθέντα δύο τισίν. (ita enim apud eum legitur δύο, non δυσί) at noſter Scholiaſtes contra dicit eſſe τὸν μεμερισμένον. recte certe: quum hoc nomen a δαίω, quod divido ſeu partior declarat, originem habere neceſſe ſit. ita ut qui ἐπιδαίσιον οἶκον, Suidam ſequentes, interpretati ſunt, nullo modo ſuam interpretationem tueri poſſint. Debuit tamen Scholiaſtes noſter aliquid addere, quod ſuam expoſitionem adjuvaret. Nam (ut dixi in Theſauro meo Græcæ linguæ) hæc verba, Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον, hoc, aut tale quid, ſonant, *Non inviderunt tibi, habere cœlum ceu domum quæ tibi in regni partitione obtingere deberet.* Ubi fortaſſe *regnorum partitione* aliquis dicendum potius fuiſſe exiſtimet. *Stephanus.*

Ibid. Επιδαίσιον] Scholiaſtes explicat μεμερισμένον, Suidas vero ἐπίκοινὸν, οὐ μεριστόν; priorem explicationem præfert eruditiſſimus Stephanus, quod ſit a δαίω *divido*: at Pater meus amantiſſimus poſteriorem Suidæ magis amplectebatur. quin & alteram reſpuebat quaſi planiſſime huic loco contrariam: oſtendunt enim ſequentes verſus cœlum nunquam μεμερίσθαι:

> Τίς δὲ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
> Ος μάλα μὴ νενίηλος;

nam & τὸ δαίω non ſolum *divido*, ita ut quiſque partem ſibi uni propriam teneat, ſed etiam accipi poteſt pro *in commune divido*, ita ut omnes æque utantur. *Anna Fabri.* Verti ſecutus virorum doctiſſimorum ſententiam *in diviſione aſſignatam domum.*

V. 61. Διάτριχα δώματα νεῖμαι] Vere hunc locum emendavit vir dignitate & doctrina illuſtris *Ezech. Spanhemius*,

cujus

Priſci autem nullo modo veraces fuerunt Poëtæ:
Dicebant filios Saturni trifariam domos diviſiſſe.
Quis etenim de cœlo & inferno ſortem mitteret,
Niſi eſſet plane ſtupidus? De re enim æquali convenit
Sortem mittere: hæc autem tantum, quantum plurimum diſtant.
Mentirer ne ego ea, quæ placerent auribus.
Non te deorum regem ſortes conſtituerunt: ſed opera manuum,

Tuaque

cujus vide notas.

V. 62. Ἐρύσσαι] Gallice TIRER AU SORT. Et Virg. *aut ſorte trahebat.* Anna Fabri.

V. 64. Τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον] *tantum quantum plurimum.* Anna Fabri.

V. 65. *Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν*] Video hunc verſum multis multum negotii faceſſere, dum in ſcirpo (quod vulgo dicitur) nodum quærunt. Ac ne ipſe quidem interpres ſenſum ejus aſſequutus videtur: quippe qui putet ſubintelligendum λέγων. quod vocabulum quidam ſimulque alia nonnulla ſubaudiunt. Atqui ſine ulla ſubauditione ſenſum habet hic verſus cum iis quæ proxime præcedunt optime convenientem. Poſtquam enim dixit plane falſum eſſe quod veteres poëtæ cecinerunt de habitationibus filiorum Jovis, eas ſortito illis obtigiſſe: quum rationi conſentaneum ſit ut ea demum quæ paria ſunt, ſorti committantur, ideoque nullus ſanæ mentis futurus ſit qui ſorti permittere velit ne vel cœlum vel inferos (inter quæ tantum ſit diſcrimen, quantum eſſe maximum poteſt) obtineat: ſubjungit, *Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν*, id eſt, *Mentirer quæ perſuaderi poſſent auribus ejus qui ea audiret.* Q. d. Miror quomodo hæc, quæ a ratione & a communi etiam ſenſu abhorrent, mentiti fuerint. ipſe profecto ſi mentiri vellem, magis caute id facerem. mentirer enim quæ talia ſaltem eſſent ut auditori perſuaderi poſſent, utpote ſi non vera, at certe veriſimilia. Sic igitur hunc locum in mea paraphraſtica interpretatione expoſui:

Haud mentiri illos vates tam abſurda decebat,
Uſque adeo nullo veri fucata colore,
Ponderet ut recto ſi forte examine quiſquam,
Deridenda queant mage quam credenda videri.
Solvere ſi libeat noſtram ad mendacia linguam,
Saltem verba loquar penitus non abſona veri,
Non indigna fide mea dicta ut judicet auris.

Non facile autem eſt Latinum verbum reperire quod illi πεπίθοιεν in hoc loquendi genere reſpondeat. Nam hæc quidem, πείθω σε τοῦτο, reddi poſſunt *Perſuadeo tibi hoc*: at πείθει με τοῦτο, ſi interpreter *Perſuadet hoc mihi*: vel πείθει ἀκουὴν τοῦτο, *Hoc perſuadet auribus*: non expreſſero quod ſonant Græca. Quod ſi dixero, *Hoc me perſuadet*, & *Hoc perſuadet aures*, Græci verbi conſtructionem mutuatus, non autem Latine loquutus fuero. Ideoque in hoc loco aliiſque hujuſmodi confugiendum ad periphraſin cenſeo. *Stephanus.*

Ibid. Ψευδοίμην] h. e. *Mentirer ne ego ea, quæ placent auribus.* Ita hunc verſum cum Cl. Jacobo Gronovio interpretor.

66. Ἐσσῆν ἐσσῆνα] Ἐσσὴν ex iis vocabulis eſt quæ Euſtathius Ἰλιάδ. γ. μονήρεις λέξεις vocat. quæ ſemel tantum ab aliquo auctore uſurpatæ ſunt. Ita Æſchylus βαλλῆνα τὸν βασιλέα. Unde & apud Plutarchum ἐν τῷ περὶ ποταμῶν, Ὄρος βαλιναῖον, τουτέστι βασιλικόν. Ita Indica lingua δεῦνον regem ſignificat. Unde & Διόνυσον Bacchum dictum volunt ὅτι Νύσης ἐβασίλευσε. *Vulcanius.*

Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ, τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Αλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αυτούς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ων ἐρέτης, ὧν πάντα· τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αυτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ηφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Αρηος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης

Αρτέμι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.] Λείπει, λέγων. τὸ δὲ, πεπίθοιεν. ἀντὶ τοῦ, πείσειαν. Εσσῆνα] Εσσὴν κυρίως ὁ βασιλεὺς τῶν μελισσῶν· νῦν δὲ ὁ τῶν ἀνδρῶν. Πέλας εἵσαο δίφρου.] Τὸ Κράτος πλησίον ἵδρυσας τοῦ δίφρου. Θήκαο δ' οἰωνὸν] τὸν ἀετόν. Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Νῦν καθόλου λέγει τῶν ἀνθρώπων. Εμπεράμους] τοὺς ἐμπόρους. Γεωμόρος] ὁ γεωργός. Υδείομεν] λέγομεν. Επακτῆρας] κυνηγέτας.

V. 67. Σή τε βίη, τό, τε κάρτος] Potuiſſent hæc majuſculis literis in principio ſcribi, Βίη & Κάρτος, tanquam propria nomina: quoniam ab Æſchylo perſonæ hæ ſatellites Jovis introducuntur: quas Vulcanus ita compellat in Prometheo vincto, Κράτος Βία τε σφῷν μὲν ἐντολὴ Διὸς Ἔχει τέλος δή, κ' οὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι. Vide & Heſiodum. *Stephanus.*

Ibid. Βίη τό τε Κάρτος] Β & Κ majuſculis litteris deſcribi curavi, quod ab Æſchylo quaſi Perſonæ inducti ſint, ut recte monuit Stephanus. *Anna Fabri.*

Ibid. ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου] Verti, *Parili tecum quod ſede locaſti*, ſive, *juxta ſolium tuum.* Δίφρον enim καθιστήριον, ut Apollodorus uſurpat apud Athenæum lib. 1.

Εἰς οἰκίαν ὅταν τις εἰσίῃ φίλου,
Εστιν θεωρεῖν, Νικοφῶν, τὴν τοῦ φίλου
Εὔνοιαν εὐθὺς εἰσιόντα τὰς θύρας.
Ο θυρωρὸς ἱλαρὸς πρῶτόν ἐστιν, ἡ κύων
Εσηνε, καὶ προσῆλθεν. ὑπαντήσας τις,
Δίφρον εὐθέως ἔθηκε, κἂν μηδεὶς λέγῃ Μηδέν.

ubi N. a Com. perperam, ut pleraque omnia, *Currum* vertit. *Vulcanius.*

68. οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον] Non minus mihi placeret genitivus pluralis οἰωνῶν. *Stephanus.*

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Theocrit. Idyll. 17.

—ὁ δ' ὑψόθεν ἔκλαγε φωνᾷ
Ες τρὶς ἀπαὶ νεφέων, Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. *Anna Fabri.*

Ibid. Θήκαο δ' οἰωνὸν] Proprie οἰωνὸς dici putatur de avibus majoribus & carnivoris. Sic apud Homer. Iliad. α.

—αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν
Οἰωνοῖσί τε πᾶσι.

& Odyſſ. γ.

Τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Callimachus hic pro majoribus avibus

ponit,

Tuaque Potentia & Robur, quod etiam collocaſti prope ſedem tuam.
Sed conſtituiſti & avem omnium præſtantiſſimam, nuntiam
Tuorum auguriorum, quæ utinam amicis meis fauſta oſtendas.
Elegiſti præterea ex juvenibus omnium optimos: non qui navibus *exercent*
Mercaturam, non virum ſcutatum, non poëtam:
Sed hæc quidem Diis minoribus illic reliquiſti,
Alia curanda aliis: tu vero elegiſti urbium principes
Ipſos: quorum ſub poteſtate *eſt* agricola, quorum peritus militiæ,
Quorum remex, quorum *ſunt* omnia: & quid non dominantis ſub poteſtate?
Primo quidem fabros canimus *eſſe* Vulcani:
Milites deinde Martis: venatores item Chitones

Dia-

ponit, nam aquilam intelligit. Sic & apud Virgil.

Heu terra ignota canibus data præda Latinis
Alitibuſque jaces.

Iliad. ρ.

Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς.

Meurſius.

Ibid. ὑπείροχον] Quippe cui regnum in reliquas aves tributum fingatur. Horat. lib. IV. Od. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex deorum regnum in aves vagas
Permiſit.

Inde & οἰωνῶν βασιλῆα dicit Pindar. Olymp. od. XIII. οἰωνῶν ἀρχὸν Pythion. od. I. *Meurſius.*

Ibid. ἀγγελιώτην] pro ἄγγελος. Sic apud Muſæum in initio poematis:

Ἡροῦς νυκτιγάμοιο γαμοστόλον ἀγγελιώτην.

Novum eſt nec veteri ulli uſitatum, quod Arethas in Apocalypſin dicit: ἀγγελιῶτις τάξις, pro ἀγγελική. ἀγγελιώτην dicit, quia, ut fabulantur veteres, hæc Jovis de gigantibus victoriam cæteris diis nuntiaverit. *Meurſius.*

V. 69. ἐνδέξια φαίνοις] hoc eſt, αἴσια. Ita Theocritus, Διὸς αἴσιος αἰετὸς ὄρνις. *Vulcanius.*

V. 70. Εἵλεο δ' αἰζηῶν] Sic Virg. alicubi, & Catull. Heſiodus hominem quadragenarium αἰζηὸν vocat lib. 2. v. 59. Τοῖς δ' ἅμα τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο. *Anna Fabri.*

V. 71. Ἐμπεράμους] Non puto Scholiaſtem vocem ἐμπεράμους, non habentem aliam ſibi adjunctam, expoſiturum fuiſſe ἐμπόρους: quum non ignoraret ἐμπεράμους dici pro ἐμπείρους (nam hymno in Palladis lavacra, ἐμπεράμως recte exponit ἐμπείρως) ideoque addendum puto genitivum νηῶν: ut νηῶν ἐμπεράμους dicat eſſe τοὺς ἐμπόρους, per periphraſin videlicet & νηῶν intelligamus ναυτιλίας. *Stephan.*

Ibid. ἐμπεράμους] per conſequens intelligo mercatores, non ſimpliciter nautas, ut recte interpretatur Scholiaſtes ἐμπόρους. qua ſignificatione etiam accipi crediderim apud Horatium, *nautam* ſive *navitam. Vulcanius.*

V. 72. Ὀλίζοσι] ὀλίζων, ut Euſtathius, docet Ionicum eſt & Doricum pro ὀλίγος. Stephan. de urbib. Theſſalorum eſſe vocabulum tradit & inde Olizonem apud illos urbem dici, quia parva admodum eſſet. *Meurſius.*

Ibid. Αὖθι παρῆκας] Quemadmodum

Αρτέμιδος· Φοίβου δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμους.
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ' αὐτὸς
Ακρῃς ἐν πολίεσσιν, ἐπόψιος οἵ τε δίκῃσι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῇς, οἵ τ' ἔμπαλιν ἰθύνουσιν.
Εν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλές σφισιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβου·
Πᾶσι μὲν, οὐ μάλα δ' ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ημετέρῳ μεδέοντι· περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν.
Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ.

Εσπέριος

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Χιτώνης] Νηλεὺς ὁ Κόδρου, ἀποικίαν θέμενος ἀπὸ Αθηνῶν, ἔλαβε χρησμὸν ἐγεῖραι ξόανον τῇ Αρτέμιδι ἀπὸ παγκάρπων ξύλων καὶ δή ποτε ἑορτῆς τελουμένης τῇ Αρτέμιδι ἐν τῇ Χιτώνῃ (ἔστι δὲ δῆμος Αττικῆς) ἀπελθὼν εὗρε δρῦν πάμπολυν καὶ διάφορον ἔχουσαν ἠρτημένον καρπόν. καὶ ἐκ τούτου ἐποίησεν ἄγαλμα τῇ θεᾷ, καὶ οὕτω μετῴκησεν ἐν Μιλήτῳ. ἀπὸ τοῦ δήμου οὖν ἔσχε τὴν ὀνομασίαν ἡ Αρτεμις. ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια τῇ Αρτέμιδι. Λάξιν] Λαχμόν. κλήρωσιν. Ακρῃς ἐν πολίεσσιν] Εν ταῖς ἀκροπόλεσι καθέζῃ, ὁρῶν τὰ δίκαια. Ρυηφενίην] Πλοῦτον. σύγκειται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ, ῥύδην καὶ ἄφενος. τουτέστι, τὴν τοῦ πλούτου ῥύσιν. Ημετέρῳ μεδέοντι] Περὶ τοῦ Πτολεμαίου ταῦτα λέγει.

dum *ſic*, aut, *temere* Latine; Gallice vero, TU LAISSAS L'A *Anna Fabri.*

V. 75. Γεωμόρος] περὶ τὴν γῆν κοπιῶν. Suidas: μόρος, *labor.* Anna Fabri.

V. 76. Τευχηστὰς] Not. Rara ſunt nomina in στης deſinentia, quæ habeant η in penultima. *Anna Fabri.*

V. 77. ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης] Hoc eſt Dianæ, quæ Callimacho θηρήτειρα, Orpheo κυνηγέτις vocatur, ut & Juvenali *venatrix.* Sunt vero ἐπακτῆρες κυνηγοὶ οἱ τὰς κύνας ἐπάγοντες, καὶ δίκτυα καὶ δόλους. vel, ut Scholiaſtes Sophoclis, ἐπακτῆρες οἱ ἐπαγόμενοι ὑπὸ τῶν κυνῶν. Homerus:

— περὶ δ' ἄρ' αὐτὸν
Ιχνη ἐρευνῶντες κύνες ἤισαν. *Vulcanius.*

Ibid. Χιτώνης] Quam rationem reddit Scholiaſtes hujus nominis Dianæ, mihi non videtur prætereunda: dicit enim, ἢ ὅτι τικτομένων τῶν βρεφῶν ἀνετίθεσαν τὰ ἱμάτια Αρτέμιδι: nonne hoc idem hodieque fit, cum mater pueros, ſtatim atque φίλων ἀπεθήκατο κόλπων, Sancto cuidam, ut Franciſco vel alii vovet, & illius veſtibus induit. Certe notandum. *Anna Fabri.*

V. 79. Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες] Virg. *Ab Jove ſunt reges.* Theocr. Διὶ Κρονίωνι μέλονται Αἰδοῖοι βασιλῆες. *Vulcanius.*

Ibid. Επεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων θειότερον] Ridicule omnino Interpres. Verte modo, *quando nihil divinius eſt regibus Jovis.* Anna Fabri.

V. 80.

Dianæ: Phœbi denique, qui lyræ bene ſciunt modos.
At ex Jove ſunt reges: quoniam Jovis nihil regibus
Divinius *eſt*. ideoque tuum illis decreviſti ordinem:
Conſtituiſti autem, qui urbes cuſtodiant. tuque ipſe præſides
In arcibus, inſpector tam *eorum* qui judiciis
Populum iniquis, quam eorum qui aliter gubernant.
Adjeciſti quoque opulentiam ipſis, & quod ſatis *eſt* fortunarum:
Et hoc omnibus quidem, ſed non ex æquo tamen. par eſt *hoc* colligere
Ex noſtro rege. nam is late circa *potentia* progreſſus eſt.
Veſperi ille perficit, de quibus mane cogitaverit:

Et

V. 80. ἐκρίναο λῆξιν] Pro τάξιν, quod apud Scholiaſtem legitur, vereor ne reponi debeat λάξιν. Eum enim ita legiſſe videntur expoſitiones ejus oſtendere: quum dicat eſſe λαχμὸν, ſive κλήρωσιν. *Stephanus.*

Ibid. ἐκρίναο τάξιν] alias λῆξιν, vel λᾶξιν, quod malim quam τάξιν. *Vulcanius.* In editionibus nonnullis ut Pariſ. Vaſcoſani 1549. & Frobeniana 1533, legitur τάξιν. Sed Aldina λάξιν & editio prima capitalibus litteris deſcripta, quod verum eſt. Non puto autem male verti *ordinem*, quamvis proprie ſit ſors: ſic mei *ordinis homo* eſt meæ ſortis homo Latinis, ut apud Ter. Hæc eſt poëtæ ſententia: conſtituiſti ut reges inter homines ſint illius ordinis & ſortis, cujus tu es inter deos, qui es rex deorum. Heſych. λάξιων, λήξεων, κληρώσεων. λάξασθαι, κληρώσασθαι. procul dubio pro τάξιν legendum quoque in ſcholiis ad hunc locum λάξιν.

V. 81. Δῶκας δὲ πτολίεθρα] Hi tres ſequentes verſus ita vertendi ſunt: *conſtituiſti qui urbes cuſtodiant: tuque ipſe præſides in arcibus, inſpector tam eorum qui legibus populum ſub iniquis quam eorum qui aliter gubernant*, ut docet pater in lectionibus Heſiodeis. Jovi enim arces ſacræ ſunt, teſte Ariſtide in hymno in Jovem, qui & ibi docet Jovem eſſe præſidem juſtitiæ. Vide & Euripid. Troad.

V. 82. Ἄκρης ἐν πολίεσσιν ἐπόψιος] Ἐπόψιος invenitur & in Heſychii gloſſis, & apud Antoninum Liberalem Metamorph. cap. VI. *Meurſius.* Pindari locus non integer adfertur, & peſſime vertitur a *Friſchlino*: nam primo addendum eſt Ναῦ. Ναῦ βασιλεὺς Λοξίας, & ſic verte: *templi Rex Loxias, ſocium apud æquiſſimum, cum opinionem ei perſuaſiſſet, omnia ſcientem mentem. Mendaciis autem non decipitur, nec eum deus aut homo fallit factis aut conſiliis.*

V. 84. Ἄλις ὄλβου] In vetuſto Codice reperitur ὄλβον, & ſic legebat pater meus: quod multo fortius. etenim ita differunt ἄλις ὄλβου & ἄλις ὄλβον, ut pars a toto. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἄλις ὄλβου] Sic ſane editio prima, quamvis non contemnam quod Tanaquil Faber invenit in veteri codice ὄλβον.

V. 85. 86. τεκμήρασθαι Ἡμετέρῳ μεδέοντι] Eandem conſtructionem eidem verbo tribuit hymno proxime ſequente, Πυθῶνί κε τεκμήραιο. *Stephanus.*

V. 85. Περὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν] Eadem loquendi formula utitur Dionyſius in initio orbis deſcriptionis:

Εὐρυτέρη βεβαυῖα πρὸς ἠελίοιο κελεύθους.

V. 87. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦρι νοήσῃ] Hunc verſum a Callimacho ita ſcriptum eſſe, nemo mihi unquam perſuaſerit, quum eum licentia in quavis alia re potius quam in pedum ſtructura

uſum

Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ' ἑνί. τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ' ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ', οὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ' ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδου δ' ἀρετήν τ' ἄφενός τε.
Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ' ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οἱ δὲ] Δηλαδὴ οἱ ἄλλοι βασιλῆες. Πλειῶνι] ἐνιαυτῷ. Ἄνην] Ἄνυσιν, τελείωσιν. Αὐτὸς] Ὦ Ζεῦ. Οὔτ' ἀρετῆς] Καὶ Ἡσίοδος, πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.

uſum eſſe videam: licentia tamen maxima futura ſit in verbo νοήσῃ, ſi in eo elidatur ο per συνεκφώνησιν, ita ut ex νοήσῃ fiat νήσῃ. ut omittam, verſum ſpondaicum futurum, & quidem ejuſmodi qui durius alio quovis ſpondaico cadere videri poſſit. durius quidem certe illis qui paſſim apud eum occurrunt. cujuſmodi ſunt, quintus hujus hymni, qui cadit in ἀμφήριστον: ſeptimus, qui deſinit in ἐψεύσαντο: triceſimus ſecundus, qui finitur voce φαιδρύνασα: alii denique qui clauduntur vocibus, παιδεύοιο, μαιώσαντο, ἄρκτοιο, περσεπηχύναντο, Ἀδρήστεια, ὠρχήσαντο, κνείζοντος. Quód ſi quis eo confugiat ut dicat corripi diphtongum in κοῖ, multo etiam minus audiendum eſſe illum dixerim: præſertim ſi non aliud hujus correptionis exemplum attulerit quam Ergων Heſiodi quendam verſum, qui nonnullis in editionibus ita ſcriptus eſt, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει κ' ἀεργός. Nam ita quidem legendo, fateor diphthongum ει corripi: verum in mea editione nequaquam lectionem illam reperiet, ſed iſtam, ex vet. exempl. auctoritate, Εἰ δέ κεν ἐργάζῃ, τάχα σε ζηλώσει ἀεργὸς, abſque illa particula. Quæ quum ita ſint, Callimachum eo modo verſum illum ſcripſiſſe nemo mihi (ut antea dixi) perſuadere poſſit: contra vero facile mihi perſuaſerim ita ſcriptum ab eo fuiſſe, Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ κοῖ τὰ νοήσῃ. Cogitavi quidem poſſe & ita ſcribi, non minus eleganter, imo elegantius etiam, Ἑσπέριός γε τελεῖ τάπερ κοῖός κε νοήσῃ. ſed tamen conjecturam illam, quod minorem mutationem afferat, magis probo. *Stephan.*

Ibid. Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τὰ κεν κοῖ νοήσῃ] Theocritus,

--οἷος μὲν ἐνὶ τελέσαι μέγα ἔργον
Ὁ Λαγίδας Πτολεμαῖος, ἅκα φρεσὶν ἐγκατάθοιτο
Βωλὰν, ἂν ἐκ ἄλλος ἀνὴρ οἷός τε νοῆσαι.

Verſus verò Callimachi στιχηρὸν πάθος habet, ſive πλεονασμὸν ἐκ τοῦ μακροσκελοῦς ἤτοι δολιχούρου, ut vocat Euſtathius, cum ſcilicet in fine verſus ejuſcemodi pleonaſmus accidit. qui cum in initio verſus fit, ἐκ τοῦ μακροκεφάλου ἤτοι προκεφάλου: cum in medio, ἐκ τοῦ προκοιλίου, ἐκ μεταφορᾶς προγαστόρων ζώων dicitur. Eleganter itaque Callimachus, celeritatem conficiendi res animo Ptolemæi conceptas exprimere volens, ipſi cogitandi verbo νοῆσαι, per συνίζησιν ſive συνεκφώνησιν celeritatem quandam pronuntiationis addit. Neque enim probare poſſum eos qui ex νοήσῃ, νήσῃ faciunt. quod συνιζήσεως ratio non fert. Eſt vero maximus hujus pleonaſmi uſus in verſibus Politicis, quos alii Δημωτικοὺς στίχους vocant. qui quindecim, aut interdum ſeptemde-

Et veſperi quidem ardua: minora autem quamprimum cogitaverit.
Alii vero hæc quidem uno anno, iſta autem non uno
Ab aliis vero prorſus
Tu ipſe conficiendi facultatem amoviſti, & conſilia eorum diſcuſſiſti.
Salve plurimum, o Saturnie exſuperantiſſime, dator bonorum,
Dator incolumitatis. tua vero opera quis celebret?
Non fuit, nec erit. quis Jovis opera celebret?
Salve iterum atque iterum. Da *nobis* & virtutem & opes.
Neque ſine virtute opulentia poteſt homines beare,
Neque ſine opulentia virtus. da ergo & virtutem & opes.

temdecim ſyllabis conſtant. quo genere verſuum Annales ſuos ſcripſit Conſtantinus Manaſſes. Dixi hac in parte ſententiam meam. Libenter vero, quoad poſſum, & veteres poëtas Græcos, & qui eos Scholiis ſuis illuſtrarunt, propugno: fuitque mihi ſemper & erit porro curæ, ne me vel *φιλαυτία* cæcum, vel carpendi ſtudium ſtrabum reddat. *Vulcanius.*

Ibid. *Τά κεν ἠοῖ νοήσῃ*] Non placet Stephano per *συνεκφώνησιν* pronuntiari *νόησῃ*, eliſo ο. Legebat pater meus *νώσῃ*, ut apud Theocrit. Idyll. 26.

Τον μὲν ἐγὼν ὀδύναισι περιφρονέοντα βαρείαις
Νωσάμενος.

Cæterum ſi receptam lectionem *νόησῃ* retineas, ſynecphoneſis, ut opinor, non petit ut ο elidatur, ſed ut conjunctim pronuntietur cum η; itaque non video cur *νῶσῃ* dicendum ſit. *Anna Fabri.*

V. 88. *μείονα*] vertendum eſt *minora*, non *parva*, ut inepte interpres.

Ibid. *Εὖτε νοήσῃ*] Ita & Homer. alibi & Ariſtophanes. *Anna Fabri.*

V. 89. *Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι*] Ita vocatur *ἐνιαυτὸς*, teſte Heſychio, *ἀπὸ τοῦ πάντας τοὺς καρποὺς τῆς γῆς συμπληροῦσθαι*, quod ipſum Bion æſtati tribuit, inquiens: *Η θέρος, ἀνίκα πάντα τελείεται ὅσσα μογεῦμες.* *Vulcanius.*

V. 90. *Ἄνυν*] Schol. *ἄνυσιν.* pater meus correxit *ἄνυσιν.* *Anna Fabri.*

V. 91. *Χαῖρε μέγα Κρονίδη*] Non minus placeat interpungere poſt *μέγα*, ut ſit adverbium, quod jungatur cum verbo *χαῖρε*, ſicut initio hymni in Cererem legimus, *Δάματερ μέγα χαῖρε.* *Stephanus.*

Ibid. *πανυπέρτατε*] *Exſuperantiſſime.* Sic recte vertendum cenſuit Illuſtriſſimus *Spanhemius.*

V. 93. *ἔργματ' ἀείσει*] Credibile eſt Callimachum ſcripſiſſe *ἀείδοι*, ſicut in proxime præcedente verſu. Indicativo certe modo non ſatis apte jungitur particula *κεν*: ideoque aut illud *ἀείδοι*, aut certe *ἀείσῃ* malim. At *ἀείσοι* (quod tamen aliquis fortaſſe ſcribendum putet) parum mihi placuerit. *Stephanus.*

Ibid. *Ἔργματα*] hic *ῥέγματα*, tranſpoſita littera ρ. Sic apud Theognidem:

Πίστευσο, μηδ' αἰσχροῖσιν ἐφ' ἔργμασι μηδ' ἀδίκοισι
Τιμὰς, μηδ' ἀρετὰς ἕλκεο, μηδὲ ἄφενος. *Anna Fabri.*

V. 94. *δίδου δ' ἀρετήν τ' ἀφενός τε*] Uno verſu interjecto eandem precationem repetens, dicit, *δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* Eſt autem Homeri *ἀκροτελεύτιον* duobus in locis, nimirum in hymnis Vulcani & Herculis. Ita enim Vulcani hymnum claudit, *Ἀλλ' ἵληθ' Ἥφαιστε, δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* Hymnum Herculis ita, *Χαῖρε ἄναξ Διὸς υἱέ· δίδου δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον.* S[tep]hanus.

V. 95. *Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν*] Contra hunc locum facit Stoicorum axioma, *Ὅτι αὐταρκὴς ἡ ἀρετὴ πρὸς εὐδαιμονίαν.* quod argumentum uberrime tractat Cicero Tuſculanarum quæſtionum lib. v. *Vulcan.*

Ibid. *Οὔτ' ἀρετῆς*] Scholiaſtes laudat locum Heſiodi,

Πλούτῳ δ' ἀρετὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ,

ubi

ΟΙΟΝ ὁ τὼπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅστις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.

Οὐχ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τὼπόλλωνος] ἀντὶ τοῦ, οἵως, ὅπως. ἔστι δὲ θειασμός. λέγεται δ' ἐπὶ τῶν μαντευομένων τὰ θεῖα καὶ ἐπιδημεῖν καὶ ἀποδημεῖν. καὶ ὅταν μὲν ἐπιδημῶσι, τὰς μαντείας ἀληθεῖς εἶναι· ὅταν δὲ ἀποδημῶσι, ψευδεῖς. ὡς γοῦν ἐπιδημοῦντος τοῦ θεοῦ, ταῦτά φησιν ὁ Καλλίμαχος.

ubi ἀρετὴ eſt *potentia*, ut & apud Theognidem verſu citato nota proxime ſuperiori. *Anna Fabri.*

V. Ibid. ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν] Eſt οὐκ ἐπίσταται dictum pro οὐ δύναται, non poteſt: ſicut & οὐκ οἶδε. atque ita Neſcit infinitivo junctum pro non poteſt, a Latinis poëtis interdum dicitur. ut ab Horatio hoc in loco, *neſcit vox miſſa reverti.* Quæ ita interpretarer, hunc verbi ἐπίσταται uſum imitando, Οὐκ ἄρ' ἅπαξ ἀρθεῖσ' ἀνακάμψαι ἐπίσταται αὐδή. vel ſic, Οὐκ ἀρθεῖσά γ' ἅπαξ νοστῆσαι ἐπίσταται αὐδή. At de verbo ἀέξειν in proxime ſequente annotatione a me dicetur. *Stephanus.*

V. 96. Οὔτ' ἀρετὴ ἀφνειοῖο] Ad hanc poſteriorem ſententiæ partem reſpexit fortaſſe Juvenalis, quum cecinit,

Haud facile emergunt quorum virtutibus obſtat
Res angusta domi.

Aptius certe vis verbi ἀέξειν reddi non potuit quam verbo *emergere*, mutata tamen orationis forma: quum hoc, ſit neutrum; illud, activum. Nonnulli quidem ex Latinis ſcriptoribus (Plautus, opinor, & poſt eum Tacitus) verbo *augere*, quod reſpondet illi ἀέξειν (pro quo in ſoluta oratione dicitur αὔξειν) uſi ſunt abſque adjectione pro opulentum reddere. Sed & ipſum Ciceronem alicubi ita verbo augere uſum eſſe comperio. Scribit enim in una ex ſuis ad Trebatium epiſtolis, quæ eſt libro 7. *Semper te non modo tuendum mihi, ſed etiam augendum atque ornandum putavi.* Ubi *augendum* dicitur ſine adjectione pro *augendum commodis*, ut loquitur in fine Philippicæ undecimæ, verbum idem quod hic ei præponens: *Non tueri ſolum, ſed etiam commodis augere debeo.* Sed hic ἀέξειν aliud ſignificat: ad quod exprimendum nulla potui aptiora verba invenire (ut vox reſpondere voci poſſet) quam *evehere* ſeu *provehere*, & *promovere*. Sed & verbum *extollere* alienum ab hoc loco eſſe non putavi: ac ne *ornare* quidem: præſertim quum hymno in Dianam legamus, pag. 14, Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται. hic enim pro *ornare* videtur aperte poni: quum honore potius quam commodis ſuos deos augeri poſſe exiſtimarent. Varie itaque hanc ſententiam ſum interpretatus, illorum verborum ſingula ſingulis locis adhibendo,

Evehere haud poſſunt vel opes virtute carentes,
Vel virtus defecta opibus.

Nec non hoc modo,

Haud equidem virtute carens opulentia quenquam,
Quæ caret & virtus opibus non provehit ullum.

Ubi ſcribi etiam poteſt,

-- non promovet ullum.

Utens autem verbo *extollere*, ita verti,

Nec vacua virtutis opes extollere poſſint,
Indiga poſſit opum nec quenquam extollere virtus.

Et quum liceat ἀέξειν vertere etiam *decorare*, ſive *ornare*, eoſdem verſus ita etiam ſum interpretatus,

Non ſat opes decorant homines virtutis egena,
Nec virtus opibus decorat ſatis una remotis.

Nec non ita, paulo liberius,

Non

in. Callimaco al inno d'apo
no p. 28.

G. Hoet del. L. v. Vianen fec.

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" NAPOLI

QUantopere iſte Apollinis commotus eſt laureus ramus!
Quantopere hoc totum antrum! procul *ſit*, quiſquis facinoroſus.
Et certe oſtia præclaro pede Phœbus tundit.

Non

Non ſat opes homines, virtus niſi juncta ſit, ornant:
Haudque poteſt ſatis abſque opibus ſplendeſcere virtus.

Quod ſi libeat & verbo *emergere* uti, (quo Juvenalem in exprimenda poſteriore parte hujus ſententiæ uſum eſſe docui) ita velim interpretari,

Nec per opes quiſquam emergat virtute carentes,
Nec per opum vacuam virtutem emergere poſſit.

Si vero liceat ordinem verſuum permutare, ita etiam verterim, utendo illo ipſo verbo *emergere*,

Incomitata opibus virtus emergere non dat;
Dant nec opes cuiquam, quibus haud comes addita virtus.

Horatius quoque virtutem niſi cum re, vileſcere teſtatur: ſed virtuti genus etiam addens,

Et genus & virtus niſi cum re vilior alga eſt. Stephanus.

Hujus rei elegantiſſimam reddit rationem Menander apud Stobæum:

Μακάριος ὅστις οὐσίαν καὶ νοῦν ἔχει·
Χρῆται γὰρ οὗτος, εἰς ἃ δεῖ, ταύτῃ καλῶς.

Felix qui ſimul opes & mentem habet:
Hic enim opibus, ubi convenit, recte utitur.

Ibid. Δίδε δ' ἀρετήν τε καὶ ὄλβον] Ita Theocritus poſtquam divitias & potentiam Ptolemæi celebravit, ita Idyllium claudit:

-- ἀρετήν γε μὲν ἐκ Διὸς αἰτεῦ.

IN SECUNDUM HYMNUM
qui eſt in
APOLLINEM.

V. 1. O ION] Pro οἷως, Scholiaſtes noſter, & Scholiaſtes Ariſtophanis in Equitibus, pag. 330. Edit Genev. in fol. *A. Fabri.*

Ibid. Τὠπόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὅρπηξ] Virg. Æneid. 3.

-- *tremere omnia viſa repente*
Liminaque lauruſque Dei, &c.

Laurus enim, ut Plin. lib. 12. c. 1. teſtatur, Apollini ſacra, ut Jovi eſculus, Minervæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Arboribus, quæ diis ſacræ ſunt, quas commemoravit Friſchlinus, addere potes, Baccho hederam, Pani pinum, Diti cupreſſum. Ideo vero laurus Phœbo ſacra, vel quod divini neſcio quid in ſe continere credita ſit veteribus: & in prunas conjecta, ſi magnum ex ſe ſtrepitum ederet, fauſta; ſi nullum aut exiguum, infauſta portendere. Vel quod in lauro ſemina ignis lateant, eaque ratione Solem adumbret. Laurus enim hederæ adfricata perinde atque ſilici chalybs, ignem emittit: *Vulcanius.*

V. 2. ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός] Virg. lib. 6. Æn.

-- *Procul hinc, procul eſte profani,*
Conclamat vates, totoque abſiſtite luco.

Ad quem locum Servius, hoc e Græcorum fontibus manaſſe notat, & Callimachi hemiſtichium ita citat,

ἑκὰς ἑκὰς ἐστὲ βέβηλοι.

Orpheus profanis fores præcludit, inquiens,

Φθέγξομαι οἷς θέμις ἐστί, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις
Πᾶσιν ὁμῶς.

ut & Horatius, *Odi profanum vulgus & arceo.*

Porro ἀλιτρὸς, ſive ἀλιτήριος unde κατὰ συγκοπὴν factum eſt, non ſolum profanum, ἀμύητον quive ſacris initiatus non ſit, ſignificat, verum etiam ἁμαρτωλὸν & ἄδικον, & ſceleribus contaminatum, devotum etiam, niſi reſacratus ſit, ut cum C. Nepote loquar. Callimachus poſtea verſ. 11. λιτὸν vocat, quem hic ἀλιτρὸν, eique oppoſuerat verſ. 9. τὸν ἐσθλόν. *Vulcanius.*

V. 3. Καὶ δή που τὰ θύρετρα] Hæc ut & illud hym. in Pallad. v. 14. Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξόνιων, μιμητικῶς ad vulgi judicium dicta eſſe annotavit

Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Ἐξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
Αὐταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς οὐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε καὶ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
Ὡ᾽πόλλων οὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ᾽ ὅ, τις ἐσθλός.
Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος· ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Ὀψόμεθ᾽, ὦ Ἑκάεργε, καὶ ἐσσόμεθ᾽ οὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ᾽ ἄψοφον ἴχνος

Τοῦ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος] Δεικτικῶς. λέγεται δὲ ὅτι παρὰ τῷ δένδρῳ ἐγέννησεν ἡ Λητὼ τὸν Ἀπόλλωνα. Ὁ δὲ κύκνος ὄρνεον ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Αὐτοὶ νῦν] Ἀντὶ τοῦ, αὐτόματοι. Αὐταὶ δὲ] αὐτόματοι. Ἀνακλίνεσθε] Ὅμηρος, Ἠμὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ᾽ ἐπιθεῖναι.

tavit V. C. Joſeph. Scaliger, in illud Catulli, *Viden' faces aureas quatiunt comas.* Vulgus enim cum aliquid optat, tametſi id non evenit, tamen quaſi id evenerit, ſibi ipſum perſuadere conatur. *Vulcanius.*

Ibid. Καὶ δὴ που] in alio Codice, καὶ δὴ καί, EN EFFET, *& jam.* Annæ Fabri.

Τὰ θύρετρα.] utitur eo vocabulo etiam Xenophon de expedit. Cyri lib. 5. alii volunt θύρετρον proprie limen dici. Hinc vox ἀντιθύρετρος apud Nonium. *Meurſius.*

V. 4. Ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ] Latonam ad palmam arborem humeris reclinatam Apollinem enixam eſſe ſcribit Callimachus hymno εἰς Δῆλον verſ. 209.

> Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ᾽ ἐκλίθη
> ἔμπαλιν ὤμοις
> Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης
> ὑπὸ λυγρῆς
> Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρ-
> ρεεν ἱδρώς.

Euripides Hecuba, eleganter & palmam & laurum Deliacam hiſce verſibus celebravit:

> ἔνθα πρωτόγονός τε φοῖνιξ,
> δάφνα θ᾽ ἱερὰς ἀνέσχε
> πτόρθους Λατοῖ φίλα
> ὠδῖνος ἄγαλμα δίας.

quo in loco ἄγαλμα malim *levamen*, vel *ſolatium*, ſive *adminiculum* interpretari quam εἰς τιμήν, ut Scholiaſtes. Plinius lib. 16. cap. ult. in Regione Aulocrene platanum oſtendi ſcribit, ex qua pependit Marſya victus ab Apolline, quæ jam tum magnitudine electa eſt. *Nec non palma Deli*, inquit, *ab ejuſdem Dei ætate conſpicitur.* Palmam quoque æneam Apollini Delphico dicatam ab Athenienſibus legimus. *Vulcanius.*

V. 5. ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Ita Callimachus hym. in Delum verſ. 249. cygnos Latonæ puerperæ accinentes facit,

> — κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
> Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο
> λιπόντες
> Ἑβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν
> δὲ λοχείῃ
> Μουσάων ὄρνιθες ἀοιδότατοι πετε-
> ηνῶν. *Vulcanius.*

Ibid. Ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει] Quia Apollini hæc avis ſacra. Cauſſam refert Cic. Tuſculana I. *Cygni non ſine cauſſa Apollini dicati ſunt; ſed quod ab eo divinationem habere videantur, qua*

provi-

Non vides? annuit Deliaca ſuave quid palma
Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim jam non longe *abeſt*.
At vos, pueri, cantum etiam ad ſymphoniam parate.
Apollo non cuivis apparet, ſed *ei* quiſquis vir bonus.
Qui ipſum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus ille *eſt*.
Videbimus *te*, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.
Neque *ego* tacitam citharam, neque tacitum greſſum,
Phœbo

providentes quid in morte bonum ſit, cum cantu & voluptate moriantur. De cygnorum vero morte imminente cantu, quam ibi refert Cicero, eſt Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

Meurſius.

Ibid. Sed fabuloſa eſſe, quæ de cygni morituri cantu circumferuntur, oſtendunt Ælianus lib. 1. hiſt. var. c. 14. Ἐγὼ δὲ ᾄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα· ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. id eſt, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortaſſe neque alius.* Lucianus in dialogo de electro ſeu cygnis: Ἀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φῂς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν. id eſt, *caterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in ſomnis quidem audivimus.*

V. 6. Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλ.] Hic αὐτοὶ eſſe dictum pro αὐτόματοι, itidemque αὐταὶ pro αὐτόμαται (quæ ſignificatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio oſtendit, Æneid. 6.

Oſtia jamque domus patuere ingentia centum,
Sponte ſua.

Sic autem uſi ſunt interdum & Latini pronomine quod Græco illi reſpondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *ſponte ſua*, præfixit illud pronomen *ipſa*, Georg. 2,

Namque alia nullis hominum cogentibus ipſa
Sponte ſua veniunt. Stephanus.

Ibid. Αὐτοὶ] αὐτόματοι. Schol. *ſponte ſua.* ſed monuit Steph. Sic Latini τῷ *ipſe* utuntur. Virg. 2. Georg.

--quibus ipſa procul diſcordibus armis
Fundit humi facilem victum juſtiſſima tellus. Anna Fabri.

Ibid. Recte viri docti exponunt αὐτόματοι. Sic apud Latinos *ipſe*. Virgil. Ecl. IV. v. 21.

Ipſa lacte domum referent diſtenta capella
Ubera.

Servius ibi: *ipſa referent, id eſt, ſua ſponte.*

V. 10. λιτὸς] *exiguus, ſimplex, nihil.* hic *pravus.* Anna Fabri.

V. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος, &c.] Ita Hym. in Delum verſ. 302.

Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἔθειραν
Ἕσπερος· ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόωντα.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut per eum dies ſignificetur quem nobis Solis præſentia efficit, ſicuti abſentia noctem corvo ſimilem parit. *Vulcanius.*

Ibid. κίθαριν] Ammonius in libello de differentiis vocum tradit differre κίθαριν & κιθάραν: quod κίθαρις ſit lyra, unde κιθαρισταὶ lyricines: κιθάρα vero cythara, unde κιθαρῳδοὶ, qui cythara canerent. *Meurſius.*

V. 13. ἔχειν] Eſt ἔχειν pro ἐχέτωσαν: ita ut nihil ſubaudiendum ſit, ſed exponendum, *Ne habeant pueri tacitam citharam.* Hujus autem uſus infinitivorum exempla apud Homerum, Heſiodum, & alios, extant. *Stephanus.*

Ibid. ἔχειν] ſcil. χρὴ. Iſtis verbis Φοίβου ἐπιδημήσαντος, exprimit nomen hujus

Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ηγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Απόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Η κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.

Οὐδὲ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιάσαι. καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Απόλλων. Ἑστήξειν] Απὸ τοῦ, ἵστημι, παρακείμενος, ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω. οὗ ὁ μέλλων, ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν. Χέλυς] ἡ κιθάρα. Εὐφημεῖ] Ησυχάζει. γαληνιᾷ.

jus, de quo agit, Apollinis feſti, quod Ἀπόλλωνος ἐπιδημία dicebatur. Occurrit apud Procopium in epiſtola quadam: οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτὸν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἔλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ἘΠΙΔΗΜΙ'ΑΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. *Meurſius.*

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & deabus ſuperſtitio veterum credulis perſuaſit. Sic Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliæ, dein trajicere in Italiam. Ælian. Var. hiſt. lib. 1. c. 15. Ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ερυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην, ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι. hoc eſt, *Erycini feſtivitatem ibi* (in Eryce) *celebrant, Anagogia dictam, eo tempore, quando Venerem e Sicilia ſolvere in Libyam affirmant.*

Ibid. Ἐπιδημήσαντος] Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & ſex menſes hiemales apud Lyciam degere, & ſex æſtivos apud Delum, ubi natus eſt. Virg. in Æneid. v. 143.

Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Ubi cave τὸ *hibernam* explices *frigidam*, δυσχείμερον; ſed contra, εὐχείμερον, ut recte Taubmannus. *Anna Fabri.*

V. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam verſ. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc eſt, piis:

Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ερχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖπερ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο.

Nam impios quæ mala maneant, antea elegantiſſime deſcripſit. *Vulcanius.*

Ibid. Πολιήν τε] πολιὰ Græcis ſimpliciter dicitur pro πολιὰ θρίξ. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro cani capilli. *Meurſius.*

V. 15. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Scripſit fortaſſe ἑστήξει, repetendo quidem εἰ (perinde ac ſi dictum eſſet, καὶ εἰ ἑστήξει αὐτοῖς τὸ τεῖχος) ſed non μέλλουσι. *Et ſi* (inquit) *ſtabit murus ſuper antiqua fundamenta.* Id eſt, Si futurum eſt ut ſtent mœnia patriæ ſuper antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam ſuam vel urbem ſuam ſalvam & incolumem manere cupiunt. Poſſet etiam eodem ſenſu intelligi τεῖχος de muro domus quam unuſquiſque ſit in patria ſua ædificaturus. Quamvis enim de muro domus

dicatur

Non vides? annuit Deliaca ſuave quid palma
Derepente, & olor in aëre pulcre modulatur.
Ipſa vos nunc repagula forium recumbite,
Ipſi etiam vos vectes. Deus enim jam non longe *abeſt.*
At vos, pueri, cantum etiam ad ſymphoniam parate.
Apollo non cuivis apparet, ſed *ei* quiſquis vir bonus.
Qui ipſum viderit, magnus hic: qui non videt, abjectus ille *eſt.*
Videbimus *te*, o Apollo, & nunquam erimus abjecti.
Neque *ego* tacitam citharam, neque tacitum greſſum
Phœ-

providentes quid in morte bonum ſit, cum cantu & voluptate moriantur. De cygnorum vero morte imminente cantu, quem ibi refert Cicero, eſt Martialis etiam locus lib. XIII.

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cygnus funeris ipſe ſui.

Meurſius.

Ibid. Sed fabuloſa eſſe, quæ de cygni morituri cantu circumferuntur, oſtendunt Ælianus lib. I. hiſt. var. c. 14. Ἐγὼ δὲ ἄδοντος κύκνου οὐκ ἤκουσα· ἴσως δὲ οὐδὲ ἄλλος. id eſt, *ego vero cygnum nunquam audivi canere, fortaſſe neque alius.* Lucianus in dialogo de electro ſeu cygnis: Ἀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ φὴς, οὐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν. id eſt, *caterum illos dulce, quemadmodum dicis, canentes ne in ſomnis quidem audivimus.*

V. 6. Αὐτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλ.] Hic αὐτοὶ eſſe dictum pro αὐτόματοι, itidemque αὐταὶ pro αὐτόμαται (quæ ſignificatio & apud Homerum extat) illa etiam Virgiliana imitatio oſtendit, Æneid. 6

Oſtia jamque domus patuere ingentia centum,
Sponte ſua.

Sic autem uſi ſunt interdum & Latini pronomine quod Græco illi reſpondet: & quidem inter eos Cicero quoque, non uno in loco. Virgil. his verbis *ſponte ſua*, præfixit illud pronomen *ipſa*, Georg. 4,

Namque alia nullis hominum cogentibus ipſa
Sponte ſua veniunt. Stephanus.

Ibid. Αὐτοὶ] αὐτόματοι. Schol. *ſponte ſua.* ſed monuit *Steph.* Sic Latini τῷ *ipſe* utuntur. Virg. 2. Georg.

--quibus ipſa procul diſcordibus armis
Fundit humi facilem victum juſtiſſima tellus. Anna Fabri.

Ibid. Recte viri docti αὐτοὶ exponunt αὐτόματοι. Sic apud Latinos *ipſe*. Virgil. Ecl. IV. v. 21.

Ipſa lacte domum referent diſtenta capella
Ubera.

Servius ibi: *ipſa referent, id eſt, ſua ſponte.*

V. 10. λεπτὸς] *exiguus, ſimplex, nihil.* hic *pravus.* Anna Fabri.

V. 12. Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ᾽ ἄψοφον ἴχνος, &c.] Ita Hym. in Delum verſ. 302.

Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ᾽ ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος ἀλλ᾽ αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόντον.

Porro cygnus Apollini tribuitur, ut per eum dies ſignificetur quem nobis Solis præſentia efficit, ſicuti abſentia noctem corvo ſimilem parit. *Vulcanius.*

Ibid. κίθαριν] Ammonius in libello de differentiis vocum tradit differre κίθαριν & κιθάραν: quod κίθαρις ſit lyra, unde κιθαρισταὶ lyricines: κιθάρα vero cithara, unde κιθαρῳδοὶ, qui cithara canerent. *Meurſius.*

V. 13. ἔχειν] Eſt ἔχειν pro ἐχέτωσαν: ita ut nihil ſubaudiendum ſit, ſed exponendum, *Ne habeant pueri tacitam citharam.* Hujus autem uſus infinitivorum exempla apud Homerum, Heſiodum, & alios, extant. *Stephanus.*

Ibid. ἔχειν] ſcil. χρή. Iſtis verbis Φοίβου ἐπιδημήσαντος, exprimit nomen hu-

Τοῦ Φοίβου τοὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ηγασάμην τοὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες ἐπ' Ἀπόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ καὶ πόντος, ὅτε κλείουσιν ἀοιδοὶ
Η κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Οππότ' ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.

Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον] Εἰ μέλλουσι καὶ γάμων ἐντὸς γενέσθαι, καὶ πολιάσαι· καὶ γὰρ ἀκειρεκόμης ὁ Ἀπόλλων. Ἑστήξειν] Ἀπὸ τοῦ, ἵστημι, παρακείμενος ἕστηκα. ἀπὸ τούτου ποιοῦσιν οἱ Συρακούσιοι ἐνεστῶτα, ἑστήκω. οὗ ὁ μέλλων, ἑστήξω, καὶ τὸ ἀπαρέμφατον, ἑστήξειν. Χέλυς] ἡ κιθάρα. Εὐφημεῖ] Ησυχάζει. γαληνιᾷ. Κλείουσιν] ὑμνοῦσι. Κινύρεται] θρηνεῖ. κλαίει. Αἴλινα] ἤτοι θρηνητικά.

jus, de quo agit, Apollinis feſti, quod Ἀπόλλωνος ἐπιδημία dicebatur. Occurrit apud Procopium in epiſtola quadam: οὐδὲ γὰρ οἱ Δελφοὶ ὅλως αὐτὸν ἀπεῖναι τὸν Πύθιον ἕλοιντο, εἰ καὶ παρόντος εὐθὺς ἑορτὴν ἄγουσι τὴν ΕΠΙΔΗΜΙ'ΑΝ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ. *Meurſius.*

Ibid. Hoc etiam de aliis diis & deabus ſuperſtitio veterum credulis perſuaſit. Sic Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliæ, dein trajicere in Italiam. Ælian. Var. hiſt. lib. 1. c. 15. Ἔνθα κατά τινα καιρὸν θύουσιν οἱ Ερυκινοὶ τὰ ἀναγώγια, καὶ λέγουσι τὴν Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην, ἀπὸ τῆς Σικελίας ἀνάγεσθαι. hoc eſt, *Erycini feſtivitatem ibi* (in Eryce) *celebrant*, *Anagogia dictam*, *eo tempore*, *quando Venerem e Sicilia ſolvere in Libyam affirmant.*

Ibid. Ἐπιδημήσαντος] Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & ſex menſes hiemales apud Lyciam degere, & ſex æſtivos apud Delum, ubi natus eſt. Virg. 3. Æneid. v. 143.

> *Qualis ubi hibernam Lyciam Xanthique fluenta*
> *Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo,*

Ubi cave τὸ *hibernam* explices *frigidam*, δυσχείμερον; ſed contra, εὐχείμερον, ut recte Taubmannus. *Anna Fabri.*

V. 14. Εἰ τελέειν μέλλουσι γάμον, &c.] Pietati juvenum erga Apollinem, non vulgaria bona promittit, ut hymno in Dianam verſ. 130. quibus illa fuerit propitia, hoc eſt, piis:

> Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
> Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
> Ερχονται πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
> Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥτε καὶ εὖ περ
> Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο.

Nam impios quæ mala maneant antea elegantiſſime deſcripſit. *Vulcanius.*

Ibid. Πολιήν τε] πολιὰ Græcis ſimpliciter dicitur pro πολιὰ θρίξ. Quemadmodum apud Latinos *cani*, pro cani capilli, *Meurſius.*

V. 15. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Scripſit fortaſſe ἑστήξει, repetendo quidem εἰ (perinde ac ſi dictum eſſet, καὶ εἰ ἑστήξει αὐτοῖς τὸ τεῖχος) ſed non μέλλουσι. *Et ſi* (inquit) *ſtabit murus ſuper antiquis*

fundamen-

Phœbo præſente pueri habeant:
Siquidem celebraturi ſint olim nuptias, & canitiem raſuri,
Et muros condituri ſuper antiqua fundamenta.
Admiratus ſum pueros, quandoquidem chelys non amplius otioſa fuit.
Favete linguis vos audientes de Apolline cantum.
Favet & pelagus, quando celebrant poëtæ
Aut citharam aut tela divina Lycorei Apollinis.
Neque Thetis Achillem deplorat miſera mater,
Quoties Io pæan, io pæan, audiverit.

Sed

fundamenta. Id eſt, Si futurum eſt ut ſtent mœnia patriæ ſuper antiqua fundamenta. Intelligit igitur, Si patriam ſuam vel urbem ſuam ſalvam & incolumem manere cupiunt. Poſſet etiam eodem ſenſu intelligi τεῖχος de muro domus, quam unusquiſque ſit in patria ſua ædificaturus. Quanvis enim de muro domus dicatur potius τοῖχος quam τεῖχος, poteſt hoc ad iſtam quoque ſignificationem extendi. Quod ſi retineatur ἑστήξειν, ex neutro verbo fiet activum. *Stephanus.*

Ibid. Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος] Pater meus feliciſſimæ memoriæ legere ſolebat Ἑστήξειν δέ τε τεῖχος. & ſane non video cur τὸ, cum fuſe loquatur. *Anna Fabri.*

Ibid. Θεμέθλοις] Pauſa hic debet fieri, & ſequentes verſus intervallo quodam ab iſto ſejungi: nam poſtquam hortatus eſt pueros, eorum ludos aliquandiu conſpicatus miratur, ἐπεὶ χέλυς οὐκέτ' ἀεργός. *Anna Fabri.*

V. 17. Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες] In ſacris eſt *favere linguis*, ut hic: quod plerumque a circumſtante corona exigebatur per præconem. Ariſtophanes in Nubibus:

Εὐφημεῖν χρὴ, καὶ πρεσβύτην τῆς
εὐχῆς ὑπακούειν.

Homer. Iliad. ix.

Φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί
τε κέλεσθε,
Ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ'.

Fiebat autem id cum ſummo ſilentio. unde Suidas εὐφημεῖν pro σιωπᾶν quoque accipi interdum tradit. *Meurſius.*

V. 18. Εὐφημεῖ καὶ πόντος] Adulto vere feſtum Apollinis celebrabatur. ideo mare pacatum, & ut dicit Propert. Eleg. 8. lib. 5.

Ponit & in ſicco molliter unda minas. quod noſter dicit, εὐφημεῖ καὶ πόντος. *Anna Fabri.*

V. 19. Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου] Lycoreus dicitur a Lycorea vico juxta Delphos: cujus meminit præter Strabonem lib. 9. etiam Stephan. περὶ πόλεων. Quia vicus eſt vicinus Delphis, hinc accipiendum pro Δελφικοῦ.

Ibid. Λυκωρέος] ab Urbe quæ vocatur Λυκώρεια, ad pedem Parnaſſi: unde apud Lucianum Parnaſſus Λυκωρεύς, hodieque a Græcis incolis *Liacura* dicitur. Bene Schol. explicat Δελφικοῦ. *Anna Fabri.*

V. 20. Κινύρεται] metaphora ſumta a bobus, ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. *Vulcanius.*

Ibid. αἴλινα] pro αἴλινον. Scholiaſtes Sophoclis, αἴλινον interpretatur εἶδος θρήνου. quod & confirmat Etymol. αἴλινον, inquiens, ἐπὶ θρήνου τίθεται. ſed locum Sophoclis apponam ex Aiace flagell. αἴλινον, αἴλινον οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς ἥσει δύσμορος. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει. Optime itaque Sophocles ipſe explicat αἴλινον non eſſe moderatam aliquam lamentationem, ſed cum magno ejulatu conjunctam. *Vulcanius.*

Ibid. αἴλινα] eſt adverbium. Sic Moſchus Idyll. 3. v. 1. αἴλινά μοι στοναχεῖτε νάπαι, quanquam aliter Vulcanius. *Anna Fabri.*

V. 21. Ὀππότ' ἰὴ παιῆον] Si verum eſt quod de hujus acclamationis origine traditur, altera ſcriptura ſequenda fuerit, ἵη, mutato & ſpiritu & accentu: ut ſit ἵη pro ἀφίη. quamvis alioqui potius

 dica-

Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ὅς τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
Ἱὴ, ἱὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ὃς τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὡ' πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται.
Οὐδ' ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ' ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει·
Ἔστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τὠ' πόλλωνι, τό, τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς,
Ἥ τε λύρη, τό, τ' ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων,
Καὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀναβάλλεται] ἀναπίθεται. Βασιλῆϊ] Τῷ Πτολεμαίῳ τῷ Εὐεργέτῃ. Διὰ δὲ τὸ φιλολόγον αὐτὸν εἶναι, ὡς θεὸν τιμᾷ. Τό, τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς] Ἐνδυτὸν, τὸ ἱμάτιον· Ἐπιπορπὶς δὲ, ἡ περόνη. Τό, τ' ἄεμμα] ἡ νευρά· παρὰ τὸ ἑκατέρωθεν δεδέσθαι. Λύκτος δ' ἐστὶ πόλις Κρήτης.

dicatur ἄφιει & ἵει. ſicut verſu 103 legitur ἵει βέλος. Et tamen apud Athenæum narrantem ex Clearcho hanc hiſtoriam, ſcriptum eſt in vulg. edit. ἵε, non ἵει. quin etiam ἴε tenui ſpiritu. ſed ad ſpiritum quidem quod attinet, mendum ibi eſſe oſtendit compoſitum verbum ἄφιει, quo ſimplex illud ab eodem exponitur. Atque ita tres imperativi formæ fuerint, ἵει, ἵει, & ἵε, quarum ultimam minus quis tueri quam præcedentes poſſit. Illa tamen lectio ἵει reperitur itidem non ſolum paulo poſt, ver. 25, ſed etiam in ver. 103. & quidem ſequente ἵει. *Stephanus.*

Ibid. ἱὴ ἱὴ παιῆον] Hujus Pæanis originem diſce ex Callimacho hoc ipſo hymno verſ. 100. & ſequentibus. *Vulcanius.*

V. 22. Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις] Hunc verſum Propertius imitatus eſt Eleg. 8. lib. 3.

Et Niobes lacrimas ſupprimat ipſe lapis. Anna Fabri.

V. 23. Ἐνὶ Φρυγίῃ] Sic Anacreon,

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
Λίθος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις.

Sed quomodo ἐνὶ Φρυγίῃ, ſi in Sipylo monte? Nempe antiqui fines Phrygiæ dilatiores habebant, & in illa Sipylum dinumerabant. *Anna Fabri.*

V. 24. Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς] Sic explica cum verſu ſuperiori, διερὸς λίθος.

Sed & lacrymoſum differt dolores ſaxum,
Qui in Phrygia humidus lapis induruit,
Lapis *ille*, pro muliere *Niobe* miſerabiliter hiante.
Io io reſonate: malum eſt cum diis contendere.
Qui contendit cum diis beatis, cum meo rege contenderit:
Qui cum meo rege, etiam cum Apolline contenderit.
Cœtum hunc Apollo, quum ex ſententia ejus cecinerit,
Honore afficiet. poteſt enim, quum a Jovis dextra ſit collocatus.
Atqui haud cœtus iſte Apollinem uno tantum die celebrabit:
Eſt enim laudum ubique plenus. quis non facile Phœbum laudarit?
Aurea *ſunt* Apollini & amictus, & fibula,
Et lyra, & arcus Lyctius, & pharetra:
Aurei *ſunt* etiam calcei. nam multo auro Phœbus

Et

θ@ ἐστήρικται μάρμαρον, *ſtetit lapis marmor*, ἀντὶ γυναικὸς χανούσης ὀϊζυρόν τι. *Anna Fabri.*

Ibid. ὀϊζυρόν τι χανούσης] Duobus modis exponi hoc participium poteſt: ut dicatur ὀϊζυρόν τι χανοῦσα Niobe in ſuis lamentationibus & ejulationibus, quum ſe orbatam omnibus filiis videret: vel verba nimium ſuperba loquuta, quæ illi ὀϊζὺν, id eſt, Infortunium attulerint, & quidem ex fortunatiſſima infortunatiſſimam reddiderint. Utrocunque autem modo intelligamus, certe elegantiſſimus hic verſus, & cum quovis alio in ſuo genere comparandus, Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης. *Stephanus.*

V. 29. Δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσται] Explicat mirifice quod in ſacris litteris, *ſedet ad dextram Dei Patris*: id poteſt, quia ſedet ad dextram Dei. Neſcio an in omnibus libris humanioribus ejuſmodi exemplum reperias; miror neminem adhuc animadvertiſſe. *Anna. Fabri.*

V. 31. Ἔστι γὰρ εὔυμνος] Totus hic pentameter Ovidianus, *In laudes ejus area magna patet*, ad interpretationem nominis hujus εὔυμνος poſſet adhiberi. (Ovidianum autem voco, quem facio ex iſto Ovidii,

Et patet in laudes area magna tuas)

Neque tamen εὔυμνος tam videtur ſonare *laudibus abundans*, quam *laudatu facilis*, qui facile laudari poteſt. Atque adeo ipſe Callimachus velut exponens hoc epithetum εὔυμν@, ſubjungit, τίς ἂν οὐ ῥέα ἀείδοι (quum antea paſſim legeretur ἀν' οὔρεα, id eſt, per montes, pro ἂν οὐ ῥέα, ut docui in illa mea editione heroicorum poetarum) Verum ab hac expoſitione non diſſentit altera, quum facile ſit eum laudare qui laudibus abundat, ita ut copioſa earum materia ſuppetat, ſive multa ad eum laudandum argumenta ſuppetant. Eſt autem ſumptum ex Homero hoc epithetum: apud quem in hymno ejus legitur. *Stephanus.* Hunc locum primum ſic emendaſſe potiſſimum Auratum didici ex nota viri docti, quam adſcripſerat editioni, quam mecum communicavit Cl. Francius.

V. 33. τό, τ' ἄμμα] Perperam a ſcho-

Καί τε πολυκτέανος. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις οὐδ᾽ ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Ἀπόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,
Ἀλλ᾽ αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστει δ᾽ ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ᾽ ἐγένοντο.

Τέχνη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ὅμηρος, Οὐδ᾽ ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ. Θηλείαις] ἁπαλαῖς. Χνόος] Ψόφος. Ξυσμός. Λείβουσιν ἔλαια] Σημείωσαι ὅτι τὸ ἔλαια πληθυντικῶς παρ᾽ οὐδενὶ ἄλλῳ εὕρηται. Πανάκειαν] τὴν ἴασιν. Πρῶκες.] Δρόσοι. Σταγόνες. Ἀκήρια δὲ, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. ἢ μᾶλλον, ἄφθαρτα καὶ ἄνοσα πάντα γίνεται.

ſcholiaſte ἄειμμα exponitur ἀντυγὴ, quum ſignificet τὸ τόξον, id eſt, arcum. *Steph.*

V. 35. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Alludit ad ſtatuam ejus auream, & donaria in templum Delphicum ex toto terrarum orbe collata, de quibus videndus Pauſanias Phocicis. *Meurſius.*

Ibid. Πυθῶνί κε τεκμήραιο] Ex templo Delphico, ubi multæ congeſtæ erant divitiæ. Homer.

> Οὐδ᾽ ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει
> Φοίβου Ἀπόλλωνος, Πυθοῖ ἐνὶ πετρηέσσῃ.

Vide & Hiſtoricos Græcos, Pauſaniam imprimis: vide & Ælianum. *Anna F.*

V. 37. Θηλείαις] Putavit ſcholiaſtes θηλείαις dici de genis Phœbi, ideoque non intellexit *fæmineis*, ſed *mollibus*. exponit enim ἁπαλαῖς. Sic autem exponendo neceſſe fuerit οὐδ᾽ ὅσον ſignificare *ne tantillum quidem*, ut apud Apoll. Rhodium. perinde ac ſi quis dicat, ὁ Φοῖβος οὐδ᾽ ὀλίγον χνοᾷ τὰς ἁπαλὰς παρειάς. ut Lucianus dixit, ἀγένειον ἀκριβῶς, οὐδ᾽ ἐπ᾽ ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς. *Stephanus.*

Ibid. ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Quum χνόος ſit lanugo, (unde χνοάειν apud Apollonium) depravatum eſſe dicamus neceſſe eſt illum Scholiaſtæ locum in quo nomini χνόος appoſita ſunt hæc duo, ψόφος & ξυσμὸς, tanquam ad illud exponendum. *Stephanus.*

Ibid. Θηλείαις οὐδ᾽ ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς] Imberbem Apollinem facit. recteque Scholiaſtes θηλείαις, cum παρειαῖς conjungens, interpretatur ἁπαλαῖς, hoc eſt, teneris, mollibus, hoc eſt, lævibus: tametſi Lucianus auctor eſt quoſdam Aſſyriorum Apollinem barbatum effeciſſe, ceteroſque qui eum imberbem repræſentarent, vituperaſſe, perinde atque juvenilis forma aliquod imperfectionis argumentum ſit, quæ procul a diis amovenda. Porro χνόον ſignificare primam malarum lanuginem, quam aliter Græci ἴουλον vocant, nemo neſcit. pleonaſmo enim literæ ν, dicitur χνοῦς a χοῦς & hoc a χόος quod ſit a χέω. Apollonius, νέον χνοάοντα παρειάς. quod vero Scholiaſtes habet: Χνόος] Ψόφος. id ego ex Heſychio ita legendum arbitror: Χνόος ὁ χνοῦς τοῦ γενείου ἀρξαμένου. χνόος, ξυσμὸς, ψόφος. nam & paulo ante interpretatus erat Heſychius χνόην, τὸν ποδῶν ψόφον. Caſtigabo etiam obiter Suidæ locum apud quem ita legitur, χνοῦς, χοᾶ, χοῦς μέτρον ἀττικόν. quod ita reponendum cenſuerim. χνοῦς, χοῦς. deinde χοᾶ μέτρον ἀττικόν, &c. *Vulc.*

Ibid. Θηλείαις οὐδ᾽ ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρ.] Interpretis ſupinitatem non poſſum non demirari; vertere enim debuerat;

Et omnium rerum copia affluit. *id quod* ex Delphis colligas.
Quin etiam ſemper formoſus, & ſemper juvenis *eſt*. nunquam Phœbi
Teneris ne tantillum quidem lanuginis increvit genis.
Capilli vero odoriferis in terram ſtillant oleis.
Non adipe crines Apollinis ſtillant,
Sed ipſa panacea. In urbe autem quacunque illæ
Guttæ in terram deciderint, omnia incolumia redduntur.

Arte

buerat: *nunquam Phœbi juvenilibus, ne tantillulum quidem, lanugo increſcit malis.* Anna Fabri.

Ibid. Θηλείαις οὐδ᾽ ὅσσον ἐπὶ χνόος] Vides hunc interpretum errorem jam Stephanum & Vulcanium caſtigaſſe. Hoelzlinus in notis ſuis ad Apollonium dicit in Scholiaſte, (χνῦς eſt ψόφος) pro ψόφος legendum eſſe πόκος, vellus aut lanugo genarum.

V. 40. Πανάκειαν] Πανάκεια eſt herba quædam, ita dicta quod omnibus morbis mederetur: unde potens dicitur a Lucano. lib. ix.

Et panacea potens, & Theſſala centaurea.

Tribuit autem Apollini panaceam, quia medicinæ inventor putabatur. Sic Callimachus noſter paullo poſt:

-- ἐκ δέ τε Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο. *Meurſius.*

Ibid. πανάκειαν] Apud Scriptores eſt herba: ſed hic non eſt. dicit enim vel minimam guttulam, quæ a capite Apollinis defluxerit, quocumque cadat, ſalutem afferre. *Anna Fabri.*

V. 41. πρῶκες ἔραζε πέσωσιν] Recte Scholiaſtes interpretatur δρόσοι. Sunt enim πρῶκες proprie guttæ roris παρὰ τὸ πρωὶ πίμπτεσθαι. *Vulcanius.*

Ibid. ἀκήρια] Quum, poſtquam dixit comas vel ex comis Apollinis ſtillare ipſam panaceam, addat, omnia fieri ἀκήρια in ea urbe in cujus ſolum illas decidere contigerit, rationi conſentaneum eſt ut ἀκήρια non pro immortalia, ſed pro ſalva & incolumia, ſive morborum expertia, accipiamus. Apud Scholiaſtem autem prior vocis hujus expoſitio depravata eſt. *Stephanus.*

Ibid. Ἀκήριος compoſitum ex α & κῆρ quod contractum eſt pro κέαρ i. e. corde carens, exanimis, ut in iſtis Homeri Iliad. *ε*.

ἥμενοι αὖθι ἕκαστοι ἀκήριοι

& Iliad. λ.

-- καὶ ἀκήριον αἶψα τίθησιν.

& Iliad. ν.

οὔτε τινὰ δέος ἴσχει ἀκήριον.

vel componitur ex α, & κὴρ i. e. fatum, immortalis, fato non obnoxius, ut h. l. Callimachus, & Phocylides:

Ψυχαὶ γὰρ μίμνουσιν ἀκήριοι ἐν φθιμένοισι.

Nicander poſuit etiam activa ſignificatione, pro non exitialis, non letifer. *Meurſius.*

Ibid. ἀκήρια πάντ᾽ ἐγένοντο] Stephanus ἀκήρια non *immortalia* explicat, ſed *ſalva* & *incolumia*, ſeu *morborum expertia*; & addit apud Scholiaſten priorem hujus vocis expoſitionem depravatam eſſe, ubi ſic legitur, ἀκήρια, ἀσθενῆ τὰ νοσήματα. Ego vero (ſi hoc etiam feminæ ſit conceſſum) legendum crederem, ἀβλαβῆ τὰ νοσήματα; & ut hanc reſtitutionem Stephani expoſitio, ſic illius expoſitionem reſtitutio hæc firmat. Judicent eruditi. Sed antequam hinc abeam, hoc quoque addam, hanc vocem eſſe in earum numero quæ contraria ſignificant; nam *incorrupta* & *imbecillia* ſignificat. *Anna Fabri.*

V. 42. Ἀμφιλαφὴς] Horat. de Maximo:

Centum puer artium. Anna Fabri.

Ibid. Τέχνη δ᾽ ἀμφιλαφὴς] Heſychius ἀμφιλαφὲς exponit πολὺ, δαψιλές. &

apud

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔ τις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.
Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαί, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ἰητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κείνου
Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ἠϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο.
Ῥεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. οὐδ' ἀγάλακτοι

Οἴες,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀμφιλαφὴς] Ἔστι γὰρ τοξότης, ἀοιδὸς, μάντις, ἰατρὸς, ποιμήν. Κείνου δὲ θριαὶ] Μαντικαὶ ψῆφοι εἰσὶν αἱ θριαί. λέγεται δὲ αὐτὰς εὑρῆσθαι ὑπό τινων τελῶν νυμφῶν. διὰ τοῦτο καὶ θρεαὶ ὠνομάσθησαν, οἱονεὶ τρεαί. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσσῷ] Ἀμφρυσσὸν οἱ μὲν ποταμὸν Θεσσαλίας, οἱ δὲ πόλιν. Ζευγήτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας. Ἠϊθέου] Ἀγάμου. Ἀπαιδος. Βουβόσιον] Ὁ τόπος ἔνθα οἱ βόες νέμονται. τὸ δὲ Ἐπιμηλάδες, ἀντὶ τοῦ αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι. καὶ γὰρ καὶ τὰς αἶγας μῆλα λέγουσιν. ὡς Ὅμηρος ἐπεξηγεῖται, Μῆλ' ὄϊές τε καὶ αἶγες ἰαύεσκον. Εἰ δὲ Μενεμηλάδες γράφεται, ἀντὶ τοῦ θήλειαι ἐστίν.

apud Herodian. ἀμφιλαφῆ κλήματα ſunt ampla, ingentia prædia.

V. 43. Κεῖνος ὀϊστευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδήν] V. C. Joſeph. Scaliger in illud Propertii,

Bella ſatis cecini, citharam jam poſcit Apollo,

ita legit, Φοῖβος ὀϊστευτὴν ἔλαχεν βία, Φοῖβος ἀοιδήν. *Vulcanius.*

V. 45. Κείνου δὲ θριαί] θριαί, ut annotat Scholiaſtes, ſunt tres calculi vaticinatorii, qui a tribus Nymphis filiabus Jovis inventi fuerunt. quæ illos Palladi dederunt. hæc vero, cum incuſaretur quod alienum munus invaderet (vaticinatio enim eſt Apollinis) calculos in campum Thriaſium abjecit. Hinc & vaticinari θριᾶσθαι dicitur. & Heſychius interpretatur θριάζειν, ἐνθουσιᾶν. *Vulcanius.*

Ibid. Κείνου δὲ θριαί] θριαὶ ſunt lapilli. Cæterum, quod dicit Schol. eſſe pro τριαὶ, quod a tribus Nymphis inventi ſint, commentum credo, quo facilius cereæ puerorum mentes hiſce fabellis imbuerentur. *Anna Fabri.*

Ibid. Φοίβου] Φοῖβος eſt purus, interdum μαντικός, ut apud Homer. Φοῖβος Ἀπόλλων. Id imitati Latini poëtæ dixerunt *Phœbus Apollo.* Alii id cognomen eſſe volunt ab avia Phœbe. hinc Φοιβόληπτος, Phœbi numine afflatus, pro quo Φοιβόλαμπτος Ionice dicitur apud Herodotum. *Meurſius.*

V. 46.

Arte præterea nemo tam varia *eſt præditus* quam Apollo.
Ille ſagittatorem ſortitus eſt virum, ille poëtam.
Phœbo enim & ſagitta curæ eſt & carmen.
Illius etiam *ſunt* ſortes, & vates. Ex Phœbo item
Medici didicerunt prolationem mortis.
Phœbum etiam Nomium cognominamus,
ex illo *tempore*
Ex quo juxta Amphryſum jugales pavit equas,
Impuberis amore inflammatus Admeti.
Facile equidem paſcuum ſit plenum, neque capræ
Egeant hœdis admixtæ ovibus, in quas Apollo
Paſcentes oculum conjecerit: neque ſine lacte
Oves

V. 46. ἀνάβλησιν θανάτοιο] Id eſt, artem remorandi mortem, ſive poſſe mortem remorari, vel morari. Quum enim eos tandem invadat a quibus illam aliquando depulerint, ſeu averterint, merito dicuntur duntaxat moram ei afferre, ſive ejus adventum retardare. *Stephanus.*

V. 47. ἐξ ἔτι κείνου Ἐξότ'] Nota tot ſimul particulas tanta arte junctas. neſcio, an apud Homerum reperias. non credo. viderint quibus hæc Deus otia fecit. Hoc imitantur Latini cum dicunt, *jam uſque ab eo tempore cum*, &c. *Anna Fabri.*

V. 50. οὐδέ κεν αἶγες Δεύοιντο] In eundem ſenſum Theocritus idyll. 25. canit:

Ἠέλιος δ' ᾧ παιδὶ τόδ' ἔξοχον ὤπασε δῶρον,
Ἀφνειὸν μήλοισι περὶ πάντων ἔμμεναι ἀνδρῶν.
Καί ῥά οἱ αὐτὸς ὄφελλε διαμπερέως βοτὰ πάντα
Ἐς τέλος. οὐ μὲν γάρ τις ἐπήλυθε νοῦσος ἐκείνοις
Βουκολίοις, αἵ τ' ἔργα καταφθείρουσι νομήων.
Αἰεὶ δὲ πλέονες κερααὶ βόες, αἰεὶ ἀμείνους
Ἐξ ἔτεος γείνοντο μάλ' εἰς ἔτος. ἦ γὰρ ἅπασαι
Ζωοτόκοι τ' ἦσαν περιώσια θηλυτόκοι τε.

Sol vero filio ſuo eximium hoc donum præbuit,
Ut divitiis pecuariis præcelleret omnibus hominibus.
Et quidem ipſe continue augebat illi armenta omnia
Perpetuo. nam nullus morbus illa invadebat
Armenta, qui morbi corrumpunt paſtorum labores.
Semper itaque plures cornuta boves, ſemper meliores
In annos ſingulos naſcebantur. certe enim omnes
Fœcunda erant, eximie vivos fœtus & fœmellas parientes.

V. 51. Ἐπιμηλάδες] Eſt in diverſa lectione μετεμηλάδες, & Schol. explicat θηλείας. neſcio an bene. Patrem meum aliquoties dubitantem vidi an legendum eſſet νεμεμηλάδες, quaſi quæ permiſtæ ovibus plerumque paſcantur. & hanc lectionem ad oram codicis ſui ſcripſerat. Locum huic conjecturæ dederat Scholiaſtæ expoſitio, ἀντὶ τοῦ, αἱ μετὰ τῶν μήλων νεμόμεναι *Anna Fabri.*

V. 52. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Eadem ſignificatione qua Latini dicunt *adjicere oculum alicui.* quod ipſum Callimachus aliis verbis hymno in Dianam verſ. 124. explicat:

Οὐς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσεαι. *Vulcanius.*

Ibid. ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] *placido lumine viderit.* Horatius. *Anna Fabri.*

V. 52. οὐδ' ἀγάλακτοι Οἶες, &c.] quæ hic fuſe, hymno in Dianam verſ. 130.

Οἴες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Η δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ανθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομένῃσ', αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Αρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν
Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Απόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Εκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ωδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ

Δεξιὸς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ακυθοι] Αγονοι. κύθος γὰρ τὸ κύημα. Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ περιηγέος] Κυκλοτεροῦς. οὕτω γὰρ στρογγύλη λίμνη ἐν Ορτυγίᾳ καλεῖται. Ορτυγία δὲ ἡ Δῆλος, ἀπὸ τοῦ τὴν Λητώ, εἰς ὄρτυγα μεταβληθεῖσαν, εἰς τὴν Δῆλον ἐλθεῖν, φεύγουσαν τὴν Ηραν. Κυνθιάδων] Κύνθος, ὄρος τῆς Δήλου. Εφρασε Βάττῳ] Λέγεται, ὅτι οὗτος ὁ Βάττος ἄφωνος ἦν. ἀπῆλθεν οὖν εἰς τὸ τοῦ Απόλλωνος ἱερὸν, ἐπὶ τῷ τὸν θεὸν ἐρωτῆσαι περὶ τῆς φωνῆς. ὁ δὲ ἔχρησεν αὐτῷ οὐκέτι περὶ φωνῆς, ἀλλὰ περὶ μετοικίας. καὶ ὁ Βάττος πεισθεὶς τῷ χρησμῷ, ἦλθεν εἰς τὴν Λιβύην. λέγεται δὲ εἶναι πολλοὺς λέοντας ἐν ταύτῃ τῇ χώρᾳ. ἐπιδημήσας οὖν ὁ Βάττος, καὶ λέοντα αἰφνιδίως θεασάμενος, τῇ τοῦ φόβου ἀνάγκῃ βιασθεὶς φθέγξασθαι, διέρρηξε τὴν φλέβα ἥτις τὴν ἐκείνου φωνὴν ἐπεῖχε· καὶ οὕτω φωνήεις ἐγένετο, καὶ τὴν Κυρήνην ἔκτισεν, ὅθεν ἐστὶν ὁ Καλλίμαχος. Κόραξ ἡγήσατο] Ως ἀνακείμενος τῷ Απόλλωνι ὁ κόραξ.

Callim. ſuccinctè dicit,
εὖ δὲ γενέθλην
Τετρακίδων, εὖ δ' ὄλβον ἀέξειν.
Vulcanius.

V. 53. ὕπαρνοι] Proprie Latini dicerent, *ita ut agnos ſubrumos habeant.* Anna Fabri.
V. 54. διδυματόκος αἶψα γένοιτο]

Ut

Oves, neque infœcundæ *fuerint*, ſed omnes ſub ſe agnum habuerint:
Et quæ unipara *erit*, gemellipara repente fuerit.
Phœbum inſuper qui ſequuntur, illi civitates dimetiri ſolent
Homines. Phœbus enim ſemper civitates gaudet
Condi, & ipſe fundamenta *earum* Phœbus ponit.
Quadrimus *adhuc* prima fundamenta Phœbus jecit
In pulcra Ortygia rotundam prope paludem.
Diana venata capita aſſidue caprearum
Cynthiadum afferebat, ipſe vero compingebat aram Apollo
Conſtruxit quidem cornibus fundamenta, compegitque aram
Ex cornibus: cornua vero undique oppoſuit parietibus.
Sic didicit prima fundamenta Phœbus jacere.
Phœbus etiam fœcundam meam civitatem oſtendit Batto:
Et Libyam ingredienti corvus præivit populo

Auſpi-

Ut ſtet verſus, ſcribendum eſt διδυματόκος. *Stephanus.*

Ibid. διδυμοτόκος] Optime Stephanus, qui legit διδυματόκος, ut ſtet verſus. *Anna Fabri.*

V. 55. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι] *ſequuti oracula Phœbi. Virg.* Anna Fabri.

Ibid. πόλιας διεμετρήσαντο] Juſtinus de Athenienſibus in Apollinem ingratis lib. 8. *Immemores prorſus, quod illo duce tot bella victores laierant, tot urbes auſpicato condiderant.* Vide qui de modo condendarum urbium ſcripſere. *A. Fabri.*

Ibid. διεμετρήσαντο.] verte aut *dimetientur*, aut *dimetiri ſolent*. Hanc enim vim habere ἀοριστοῦ notum eſt.

V. 56. πολίεσσι φιληδεῖ κτιζομέναις] Verte: *urbes gaudet condi.* Græci enim participiis ſolent uti pro infinitivis, ut pater ad Heſiodum oſtendit.

V. 58. τὰ πρῶτα θεμείλια] Vel ταπρῶτα una voce, adverbialiter, ut dicat Phœbum fuiſſe duntaxat quadrimum, quo primum tempore fundamenta jecit. Idem autem dicendum fuerit & in verſu 64. *Stephanus.*

V. 59. περιηγέος] Vide notata ad Hymnum 4. v. 26. τροχόεσσα λίμνη. *A. Fabri.*

V. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα] In eadem ſententia eſt Apollonius lib. 2. cum ait Apollini ædificatam fuiſſe aram ἐκ τῶν χερμάδων, h. e. λίθων μικρῶν.

Ὡς ἄρ' ἔφη. καί τοι ἄφαρ βωμὸν τετύκοντο
Χερμάσιν, οἱ δ' ἀνὰ νῆσον ἐδίνεον ἐξερέοντες,

& quæ ſequuntur. *Robertel.* De hac ara vide Politiani Miſcellanea cap. 52.

V. 61. ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων] Huc refer Martialis locum,

Cornibus ara frequens. Anna Fabri.

V. 63. πέριξ] Nunquam eſt præpoſitio, ſemper adverbium. *Anna Fabri.*

V. 64. ἐγείρειν] Eadem forma dixere Latini, *excitare muros, excitare urbem*, &c. *Anna Fabri.*

V. 65. Φοῖβος καὶ βαθύγειον] Ariſtophanes in Pluto καὶ τὸ Βάττου σίλφιον, ubi habetur in Scholiis, Βάττος Κυρήνην ἔκτισεν ἀπὸ Θήρας τῆς κατὰ Κρήτην νήσου. βαθύγειον vocat, quia fœcunda eſt.

V. 66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Strabo neſcio quid ſimile narrat de corvis, qui duces fuerunt Alexandro redeunti ex oraculo Hammonis. Idem & Q. Curtius his verbis: *Jam haud procul oraculi ſede aberant, cum complures corvi agmini occurrant,*

Δεξιὸς οἰκιστήρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ημετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Απόλλων.
Ω῎πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον· (πάντη δέ τοι οὔνομα πουλὺ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἕδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνη.
Εκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ηγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
Οὖλος Αριστοτέλης Ασβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ

Υστάτιον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ημετέροις βασιλεῦσι] Τῷ Πτολεμαίῳ. Βοηδρόμιον καλέουσι] Πολέμου ἐπελθόντος τοῖς Αθηναίοις, ἔχρησεν αὐτοῖς ὁ θεὸς, μετὰ βοῆς ἐπιθέσθαι τοῖς πολεμίοις. οἱ δὲ, τοῦτο ποιήσαντες, ἐνίκησαν. ὅθεν Βοηδρόμιος Απόλλων Καρνεῖον] Απὸ Κάρνου τοῦ μάντεως, τοῦ ἀναιρεθέντος ὑπὸ Αλήτου, ὃς ἦν τῶν Ηρακλειδῶν. ὀργισθεὶς οὖν Απόλλων λοιμὸν ἐνέβαλεν. Εκτον γένος Οἰδιπόδαο] Οἰδίπους, οὗ Πολυνείκης, οὗ Θέρσανδρος, οὗ Αὐτεσίων, οὗ Τισαμενὸς, οὗ Θηρᾶς. ὃς ἀπῴκησεν εἰς Θήραν τὴν νῆσον, τὴν νῦν οὕτω κληθεῖσαν. Οὖλος Αριστοτέλης] Ο αὐτὸς καὶ Βάττος λέγεται. Οὖλος δὲ, ὁ ὑγιὴς, ὡς παρὰ τὴν φωνήν. καὶ γὰρ ὁ δοθεὶς αὐτῷ χρησμὸς τοῦτο παρεμφαίνει, Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες. ἄναξ δέ σε Φοῖβος ἀνώγει Ες Λιβύην ἐλθεῖν μηλοτρόφον οἰκιστῆρα. Ασβυστίδα δὲ, τὴν λευκὴν λέγει, παρὰ τὴν ἄσβεστον. τοιαύτη γὰρ ἡ Λιβύη λευκόγειος. Τελεσφορίην] Εορτήν. Θυσίαν.

currant, modico volatu prima ſigna antecedentes, & modo humi reſidebant, cum lentius agmen incederet, modo ſe pennis levabant, antecedentium iterque monſtrantium ritu. Plutarch. quoque: Κόρακες ἐκφανέντες ὑπελάμβανον τὴν ἡγεμονίαν τῆς πορείας. ἑπομένων μὲν ἔμπροσθε πετόμενοι, καὶ σπεύδοντες, ὑστερούντας δὲ καὶ βραδύνοντας ἀναμένοντες· ὃ δὲ ἦν θαυμασιώτατον, ὡς Καλλισθένης φησὶ, ταῖς φωναῖς ἀνακαλούμενοι τοὺς πλανωμένους νύκτωρ, καὶ κλάζοντες εἰς ἴχνος καθιστάντες τῆς πορείας. *Robortel.*

V. 71. Καρνεῖον] Apollo dictus eſt Καρνεῖος, vel a cornibus, vel a Carno vate interfecto. Unde etiam feſta in ejus honorem inſtituta, Καρνεῖα dicta. Habebant autem feſta hæc militiæ imitationem; quippe loca erant numero novem, σκιάδες appellata, τόποι σκηναῖς ἔχοντες παραπλήσιόν τι, in quorum ſingulis viri novem ad mandatum publicum per præconem denunciatum, cœnabant

dies

Auſpicatus coloniæ ductor : & juravit ſe mœnia daturum
Noſtris regibus: & ſemper ſtat jurejurando Apollo.
O Apollo, multi te Boëdromium appellitant,
Multi etiam Clarium (undique enim nomen tibi multiplex)
Sed ego Carneum. mea in patria ſic vocatur.
Sparta tibi, Carnee, prima *fuit* ſedes:
Altera dein There: tertia vero, urbs Cyrenæ.
Te quidem e Sparta ſeptimus in familia OEdipi
Adduxit in Theræam coloniam: e Thera autem
Sanus Ariſtoteles Asbyſtidi invexit terræ:
Conſtruxitque tibi admodum elegans templum , inque civitate
Inſtituit feſtivitatem anniverſariam , in qua multi

Supine

diea continuos novem , quibus feſtum terminabatur. Sed vide Meurſii Græciam feriatam in voce Καρνεῖα. Ibi plura. *Anna Fabri.*

Ibid. ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω] Subaudi καλεῖν σε, *ſic mihi patrium eſt te vocare.* id eſt, *ſic mihi patrio more vocandus es.* Stephanus.

Ibid. πατρώϊον] τὸ Καρνεῖον vox eſt Dorica, cum feſtum illud Spartæ inſtitutum ſit; ſed ex Sparta , Thera; ex Thera , Cyrene. Magna autem apud Cyrenæos Carneorum celebritas erat : unde & pueri, qui hiſce diebus feſtis naſcebantur, plerumque Carneadæ dicebantur : quod prodit Plutarchus VIII. Sympoſ. Dicebantur autem & καρνεῖα & κάρνεα. Theocrit. *Anna Fabri.*

V. 72. Σπάρτηνδε, Καρνεῖε] Macrobius allegorice exponit , & καρνεῖον dictum refert, ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος. quod, quum omnia ardentia conſumantur, hic ſuo calore candens, ſemper novus exiſtat. Illuſtriſſimus Huetius in demonſtratione Euangelica non aſſentitur hic Macrobio, neque Scholiaſti Callimachi, ſed putat Apollinem καρνεῖον dici a voce Ebraica קרן quæ cornu ſignificat.

V. 73. τέτρατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνης] Corripuit primam ut Catullus:

Laſerpiciferis jacet Cyrenis. alii producunt. *Vulcanius.*

V. 74. ἕκτον γένος] Theram οἰκιστῆρα intelligit. Apud Scholiaſtem generia ſeries ſic ſe habet: *Oedipus qui ſuſtulit Polynicem, qui Therſandrum , qui Anteſiona , qui Tiſamenon , qui Theram.* Anna Fabri.

V. 75. ἀπένκτισεν] Scio quidem fieri poſſe τὸ ἀπόκλισιν , ſi ab ἀποκλίζω deflectas: quod tamen nullibi ſe vidiſſe ajebat pater meus amantiſſimus , & legere ſolebat ἀπώκισεν, de quo judicent eruditi. *Anna Fabri.*

V. 76. Ἀσβυστίδι] λευκῇ , ut cenſet Schol. & id παρὰ τὴν ἄσβεστον, *calcem vivam* : verum qui Ethnica ſcripſit, hæc habet: Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, adducitque locum Callimachi ex primo αἰτιῶν. Herodotus , Dionyſius, & Euſtathius, populos eſſe dicunt ſupra Cyrenen: Callimachus ad Tritonem fluvium eos ſtatuit. Ad confirmandam autem Scholiaſtæ ſententiam faciet forſan Pindari locus , qui legitur Od. 4. Pythiorum; ibi enim Cyrenes territorium vocat ἀργινόεντα μαστὸν, *album uber terræ* : ſed hoc non tanti eſt. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἀσβυστίς] eſt regio in qua habitabant Ἀσβύσται , quid & Aſbytæ dicebantur. vicini erant Cyrenenſibus. imo Callimachus hic in Aſbyſtide ponit Cyrenenſes. Vide Salmaſ. Exercitat.

Plinian.

Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ἰὴ ἰὴ, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ἄνθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσα περ ὧραι
Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἐέρσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Ἦρ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς
Ἀνέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κύρης ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος· ἧχι λέοντα

Ὑψηῒς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κρόκον] Κρόκος, τὸ ἄνθος. παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλειν. Ζωστῆρες περιφραστικῶς, οἱ πολεμικοί. Ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι] Ὡς ἐπιτελουμένων ἐν τῇ Λιβύῃ ἑορτὴν Καρνείῳ Ἀπόλλωνι. Τέθμιαι] Νόμιμοι. Κύρης] Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Δωριέας δὲ, τοὺς Ἡρακλείδας λέγει, τοὺς ἀπὸ Σπάρτης μετοικήσαντας εἰς Θήραν, καὶ ἀπὸ Θήρας εἰς Κυρήνην. Ἄζιλιν] Ὄρος καὶ ποταμὸς Λιβύης. Τοὺς μὲν ἄναξ] Ἤγουν ὁ Ἀπόλλων. Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος] Μύρτουσα, ὄρος Λιβύης. Κερατώδεος δὲ, τῆς κέρατα ἐχούσης, ἤτοι ἀκρωρείας. φαίνεται δὲ ἡ Κυρήνη φονεύσασα ἐν τῇ Λιβύῃ λέοντά τινα, βλάπτοντα τὰς βοῦς τοῦ Εὐρυπύλου. ἦν δὲ αὕτη κυνηγέτις, θυγάτηρ Ὑψέως.

Plinian. ad cap. 28. Solini.

V. 77. ἀνάκτορον] Proprie, ut ajunt, Dioſcurorum templum eſt; ſed cenſeo communiter de cujuſlibet Dei templo dici debere. Nam Dii ſimpliciter ἄνακτες dicebantur, & ſupra Hymno primo v. 8. ὦ ἄνα, *o Rex*, id eſt, *o Deus*: infrà v. 90. ἄναξ eſt *Apollo*. Anna Fabri.

V. 78. Θῆκε τελεσφορίην ἐπέτησιον] Feſtum quoque anniverſarium Apollini Carneo inſtitutum dicit poeta, Κάρνεια innuens. nam hoc feſto iſti nomen erat. Iſtud Spartæ primum inſtitutum Olymp. xxvi. ut docet Athenæus lib. xiv. Celebrari autem incipiebat die ſeptimo menſis inde Carnei dicti, ut videre eſt apud Plutarch. Sympoſ. lib. viii. Problem. 1. erat autem ineunte hyeme, ut obſervare licet apud Thucydidem lib. vi. *Meurſius.*

V. 79. Ὑστάτιον] Non debet jungi ὑστάτιον cum ἰσχίον. ponitur enim adverbialiter, pro poſtremum. Nihil autem aliud totus hic verſus ſignificat, Ὑστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι, quam *Immolantur tauri*, *o rex*: ſed

ex

Supine procumbunt in coxendicem, ô Rex, tauri.
Io io Carnee, quem multis precibus venerantur, tuæ quidem aræ
Flores gerunt in vere, quotquot tempus
Pictos *tum* producit, zephyro inſpirante rorem,
Hyeme vero crocum ſuavem. & ſemper tibi perpetuus ignis *eſt*:
Neque unquam heſternum abſumit carbonem cinis.
Equidem lætatus eſt vehementer Apollo, quando cincti baltheis Bellonæ (*i. armati*)
Viri tripudiarunt cum flavis Libyſſis,
Solenne ubi ipſis Carneæ feſtivitatis adveniſſet tempus.
Sed tum nondum ad fontem Cyren poterant accedere
Dorienſes: verum denſam nemoribus Azilin incolebant.
Hos quidem rex *Apollo* ipſe vidit, ſuæque oſtendit conjugi,
Stans ſuper Myrtuſa promontorio· ubi leonem
Hypſeis

ex eo quod præcedit, vult intelligi quod ſequitur. *Stephanus.*

V. 82. ἀγινεῦσι] Poëticè pro ἄγουσι, ἄγω, αἴνω, ἀγινῶ per pleonaſmum literæ ι. Aratus:

περὶ δ' οὐρανὸς αὐτὸν ἀγινεῖ.

Vulcanius.

V. 83. κρόκον ἡδὺν] Moſchus: ξανθοῖο κρόκου θυόεσσαν ἐθείρην. *Vulcan.*

Ibid. Χείματι δὲ κρόκον] qui ſcilicet ἐν κρύει θάλλει, ut ἐτυμολογίζει Schol. *Anna Fabri.*

V. 83. ἀέναον πῦρ] ſemper fluens ignis, quod de aquis proprie dicitur. Hinc Ariſtophanes ait, ἀέναοι νεφέλαι. Ariſtoteles in libro de vita & morte, fluere ait ignem ſicut aquam: τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ γινόμενον, καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός. *Robortel.*

V. 84. περιβόσκεται ἄνθρακα] Voluit per hoc ſignificare nunquam contegi, neque ideo extingui ignem. ac re vera phyſice locutus eſt; nam paulatim ignem abſumit cinis. Vide Ariſtotel. in libro περὶ γήρως, θανάτου, καὶ ζωῆς. *Robortel.*

V. 85. ζωστῆρος Ἐνυοῦς] Recte Scholiaſtes interpretatur περιφραστικῶς ſignificare τοὺς πολεμικούς. τὸ γὰρ ἐνδύναι τὰ ὅπλα, ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ ζώσασθαι. ut teſtatur Pauſanias in Bœoticis. *Vulcanius.*

V. 87. Τίθμιαι] νόμιμοι, ὡρισμέναι, Schol. Heſych. τίθμια, νόμιμα. *Anna Fabri.*

V. 88. Κυρνῆς] Fontem intelligit Cyrnen. Alii ſcribunt Κυρῆς, & rectius fortaſſe. Erat Cyre fons in iis locis, ubi ædificata poſtea fuit Cyrene. Steph. Κυρήνη πόλις Λιβύης ἀπὸ τῆς Κυρήνης τοῦ Ὑψέως ἢ Κυρῆς πηγῆς ἐγχωρίας. *Robort.*

Ibid. Κυρνῆς] al. Κυρῆς. Ἄζιριν, al. Ἄζιλιν. utroque enim modo apud Stephanum legitur. *Vulcanius*

Ibid. Κυρνῆς] Meminit hujus fontis Stephanus, meminit & Pindarus, ſed omiſit nomen: locus eſt Od. 4. Pyth. aitque Apollini ſacrum:

Ἐπ' Ἀπόλλωνός τε κρᾶνα συμποσίας ἱερῶν. *Anna Fabri.*

Ibid. Κυρνῆς] Doctus Holſtenius in caſtigationibus in Stephanum monet omnino retinendum eſſe Κυρῆς, non vero cum Friſchlino legendum Κυρνῆς contracte pro Κυρήνης, tum propter Scholiaſten,

tum

Ὑψηΐς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Ου κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Απόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ιὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ημος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,
Ιὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ο Φθόνος Απόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν Φθόνον ὡ' πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ασσυ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὑψηΐς] ἡ Κυρήνη. Αρπακτύος] Τῇ Κυρήνῃ κυνηγετούσῃ ἐν ὄρει Θεσσαλίας τῷ Πηλίῳ συνεκαθεύδησεν Απόλλων, ἐξ ἧς τίκτεται ὁ Αρισταῖος. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν ὅς] Εγκαλεῖ διὰ τούτων τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα, ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Εκάλην.

tum propter Stephanum, quibus fons iſte Κυρὴ dicitur.

V. 89. Ἄζιλιν] Fluvius & mons Libyæ. Herodotus legit *Aziris* per *r*. Sed vide Ortel. in voce *Axylis* & *Aziris*. Anna Fabri.

V. 91. Μυρτούσης] Mons qui Stephano dicitur Μυρτοῦσσα, in Libya, ſed ſcribendum per ſimplex σ. Schol. Apollonii promontorium facit in Libya Cyrenaica. *Anna Fabri.*

V. 92. βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο] Citatur ab enarratoribus Pindari & Apollonii hic locus. Apte autem σίνιν interpretabimur *vaſtatorem*, ſicut legimus apud Naſonem, Metamor. 9.

Arcadiæ vaſtator aper. Stephanus.

Ibid. Βοῶν σίνιν] Σίνις fuit latro quidam, qui & πιτυοκάμπτης cognomento dictus fuit, quod viatores a ſe devictos ad pinus in terram a ſe flexas alligaret & diſtraheret, ipſarum arborum verticibus ſurſum redeuntibus. de quo videndus Euripides in Hippolyto & Pauſanias in Corinthiacis & Apollodorus lib. III. Hunc Theſeus occidit, ut refert Plutarchus in ejus vita. Meminit ejus Ovidius Metam. VII.

Occidit

Hypſeis occidit, boum Eurypyli perniciem.
Haud iſta ſaltationem vidit diviniorem aliam Apollo:
Nec civitati *illi* tot largitus eſt commoda quot Cyrenæ,
Recordatus priſtini *Cyrenes* raptus: neque ſane ipſi
Battiadæ magis quam Phœbum Deum ullum coluerunt.
Io io Pæan, audimus: quoniam iſtum
Delphicus tibi primum hymnum invenit populus:
Quo tempore jaculationem aurearum demonſtraſti ſagittarum.
Nam Pythonem tibi deſcendenti occurrit ſæva beſtia,
Horribilis ſerpens. eum tu quidem occidiſti, aliam ſuper aliam
Mittens velocem ſagittam. acclamavit autem populus,
Io io Pæan, mitte ſagittam: quoniam te mater
Peperit auxiliatorem. Atque hoc ex illo canit *populus.*
Invidia in aures Apollinis clanculum dixit,
Non admiror poëtam, qui non tantum, quantum pontus, cantat.
Invidiam Apollo pede repulit, & ſic dixit: Aſſy-

Occidit ille Sinis, magnis male viribus uſus,
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Ab hoc Sinide quilibet noxius & damna alicui inferens, appellative Σίνις poſtea nuncupatus. Sic apud Ariſtot. Rhetor. III. Sciron inſignis latro, dicitur Σίνις ἀνὴρ, *vir noxius.* Meurſius.

Ibid. Εὐρυπύλοιο] Erat hic Neptuni filius, Cyrenes Rex. adeundus Pind. Od. 4. Pyth. & ad eam Schol. *A.Fabri.*

V. 94. Ὀφέλσιμα] vox Æolica. occurrit etiam apud Orpheum & Oppianum. *Meurſius.*

V. 94. τόσσα Κυρήνη] Nihil neceſſe eſt τόσσα hoc poſteriore loco mutare in ὅσσα, quum itidem verſu 81 ſit τόσσα pro ὅσσα, quamvis & ibi non minus verſus admitteret ὅσσα quam τόσσα. *Stephanus.*

Ibid. Τόσσα Κυρήνη] id eſt, ὅσα. Pind. Od. 4. Nem. v. S.

Ὀυδὲ θερμὸν ὕδωρ τόσον
Γε μαλθακὰ τεύχει
Γυῖα, τόσσον εὐλογία
Φόρμιγγι συνάορος.

qui locus eo magis eſt obſervandus, quod bis τόσον uſurparit, ſed diverſo ſenſu; nam poſtremum τόσσον eſt pro ὅσσον. *Anna Fabri.*

V. 98. Ἐφύμνιον] Credo eſſe proprie Gallice LA REPRISE. *Anna Fabri.*

V. 100. Δαιμόνιος θὴρ] Legendus Homeri Hymnus in Apollinem. *A.Fab.*

V. 103. εὐθύ σε μήτηρ] εὐθὺ, eadem ratione qua vulgo τῷ αὐτίκα utuntur Græci, id eſt, *ſtatim.* Anns Fabri.

V. 104. Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Hoc eſt, βοηθοῦντα αὐτομάτως ἄνευ δεήσεως καὶ κλήσεως, quique ut Horatius loquitur, *non vocatus audit.* Vulcanius.

Ibid. ἀοσσητῆρα] qui adeſt non vocatus. Horat.

Vocatus & non vocatus audit.

ὅσσα enim *vox* eſt. *Anna Fabri.*

V. 106. ὅσα πόντος ἀείδει] Ponto nempe comparabat Apollonius Rhodius poema, quale volebat credi ſuum, quod ſcripſerat Argonauticon. Alludens ſimul ad nomen Ponti Euxini, quod velut operis argumentum conſtituit. Sic quo-

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόνος, ἔνθα νέοιτο.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας] Τὸν τῶν Περσῶν λέγει, τὸν καλούμενον Εὐφράτην.

que *pelagus malorum* legas apud Manilium lib. 5.

Et quod erat regnum, pelagus fuit una malorum.

Iſaac. Voſſius.

V. 110. φορέουσι Μέλισσαι] Notum eſt non fuiſſe olim in quibuſdam ſacris cujuſlibet aquæ uſum promiſcuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Tiberi; nec igne quolibet ad ſacra utebantur, ſed rite accenſo: Phædrus alicubi. Sed antequam hinc abeam, dabo tibi locum Scholiaſtæ Theocriti, quem Pater reſtituit, Idyll. xv. v. Cum explicat cur Μελιτώδης dicatur Perſephone, addit ἢ διὰ τὸ τὰς ἱερείας αὐτῆς καὶ Δήμητρος Μελίσσας λέγεσθαι. pro ἱταιρείας lege ἱερείας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δήμητρος ἱερείας, ὡς τῆς χθονίας θεᾶς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλουν. *Anna Fabri.*

Ibid. φορέουσι Μέλισσαι] Origo nominis a Meliſſa, filia Meliſſei, Cretenſium regis, ut refert ex Didymo Lactantius lib. 1. cap. XXII. Ab ea ratione apud Latinos quoque veteres vas vinarium Bonæ deæ, quæ cum Cerere plane eadem, ſacris inferri ſolitum, *mellarium* appellabatur. de quo eſt apud Macrob. Saturnal. lib. 1. cap. XII. *Meurſius.* Vide & ejus Eleuſinia cap. 16.

V. 112. ἄκρον ἄωτον] Theocritus in Hyla.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ ΥΜΝΟΣ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμενοι ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι

Παῖς

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ ΥΜΝΟΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι] Τὸ ἑξῆς, Ἄρτεμιν ὑμνοῦμεν, ἀρχόμενοι. Ἑψιάασθαι] Διατρίβειν. Παίζειν. Ἐφεζομένη γονάτεσσιν] Ὅμηρος, Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

inno di Diana pag 78
99 a basso E4

G Hoet del. I. v. Vianen fec

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III NAPOLI

Aſſyrii fluvii copioſus *eſt* fluxus, ſed multas
Sordes terræ & multam in aqua illuviem trahit.
Cereri autem non ex omni *fluvio* aquam libant Me-
liſſæ:
Sed qui purus & nulla ſorde infectus ſerpit
Fonte è ſacro parvus latex, eximius *aquarum* flos.
Salve rex: ſed invidus ubi male pereat, illuc ab-
eat.

...la. θεῖος ἄωτος Ἡρώων. Pindarus I. ... ἀγλαΐζεται ϑὲ καὶ ἐν μουσικᾶις τῶν ... *Robortel.*

...113. ὁ ϑὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόρος, ἔν-...οντο] Hoc eſt, εἰς κόρακας. neque ...φθόνος, pro φθόρος, niſi inſulſe ...modum legi poteſt. *Vulcanius.*

Ibid. ὁ ϑὲ Μῶμος, ἵν' ὁ φθόνος, ...θα νέοιτο] Robortellum ait Sigonius in animadverſionibus in eum reperiſſe in alio ſcribi φθόνος, cum tamen melior ſententia eliciatur ex voce φθόρος quam φθόνος: precatur enim poëta, ut Momus ibi habitet ubi Mors, i.e. *ut intereat Momus.* quo nihil melius. at ille huic Momo amicus ei cavet, & reponit pro morte invidiam, quo ſenſu nihil frigidius poteſt eſſe.

HYMNUS IN DIANAM.

DIANAM (neque enim leve eſt canentibus, ſi
ejus obliviſcantur)
Celebramus, cui tela & retia curæ ſunt,
Et tripudium ſub arboribus, & in montibus ludi.
Principium hinc ducentes, quomodo, quum patris in-
ſideret genibus,

Puella

IN HYMNUM TERTIUM, qui eſt in DIANAM.

V.1. ΕΛΑΦΡΟΝ] Latini contrario ſenſu utuntur τῷ *gravis*: alias ἐλαφρὸς facilis eſt, ut apud Theocrit. Οὕτω Τυνδαρίδαις πολεμίζεμεν ἐκ ἐν ἐλαφρῷ. *Anna Fabri.*

V.2. τὰ τόξα λαγωβολίας τε μέλοντα] Per λαγωβολίην & ἐλαφηβολίην, qua voce alias utitur, quamlibet ferarum venationem κατ' ἐξοχὴν intelligi cenſuerim, ut infra verſ. 217. per κυνηλασίην, quod ſcilicet venatio canum miniſterio peragatur. *Vulcanius.*

Ibid. τὰ τόξα λαγωβολίας τε μέλονται] Miror λαγωβολίαν verti *retia* cum ſit proprie venatio leporum, & ut recte notat Vulcanius, quarumlibet ferarum venatio.

V.3. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Significatur, meo quidem judicio, non chorea in longum ſpatium extenſa, ſed κύκλιος, quæ fit conſertis in orbem manibus. quæ interpretatio & voci ἀμφιλαφὴς, & phraſi Callimachi eſt convenientior, ita enim hymno in Delum verſ. 300. ait,

Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι,

 Κύκλον

Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,
Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, Φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα πάτερ· οὔ σε Φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊστοὺς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.)

Ἀλλὰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εα πάτερ] Τὸ Ἔα δασυνόμενον καὶ ὀξυνόμενον, τὰ ἴδια ἢ τὰ ἀγαθὰ δηλοῖ. ψιλούμενον δὲ καὶ παροξυνόμενον, τὸ συγχώρει, καὶ δίδου. καὶ τὸ ὑπῆρχον δὲ, Εἰ πότε κοῦρος ἔα. Αεμμα] ἡ νευρά.

Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χέρον ἀμφεβάλοντο.

& verſ. 312.

Πότνια σὴν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο.

Porro ἀμφιλαφὲς cum ſignificet τὸ πανταχόθεν πλῆρες (qua etiam ſignificatione uſus eſt Callimachus hym. in Apoll. v.42.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων)

quid magis πανταχόθεν πλῆρες dici poteſt, quam τὸ κυκλικόν; *Vulcanius.*

Ibid. Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς] Interpres vertit *tripudium multiplex*, minus recte. Eſt quidem ἀμφιλαφὴς *copioſus, amplus, abundans, multiplex.* Sed proprie ſignificat, *qui utrimque prehendi poteſt.* Hoc loco eleganter valde & appoſite χορὸς dicitur ἀμφιλαφὴς, *tripudium, quod prehenſis ac conſertis utrinque manibus inſtituitur.*

V. 3. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] Ut hic Scholiaſtes ἑψιάασθαι exponit διατρίβειν, non ſolum παίζειν, ſic etiam Apollonii Enarrator ἑψιόωντο (in hoc loco, qui eſt pag. 130, meæ editionis,

ἀμφ' ἀστραγάλοισι δύω γε
Χρυσείοις, ἅτε κοῦροι ὁμήθεες, ἑψιόωντο)

exponit quidem ἔπαιζον, ſed a Philone ait exponi ὡμίλουν. Magis tamen admitti poſſe videtur illa ſignificatio τοῦ διατρίβειν, in iſto Callimachi loco, quam hæc τοῦ ὁμιλεῖν, in illo. At in principio hujus verſus χορὸς ἀμφιλαφὴς vocantur, ut opinor, choreæ latæ & ſpatioſæ. id eſt, quæ ſe in longum ſpatium extendunt. *Stephanus.*

Ibid. καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι] C. Sigonius in animadv. in annotat. Robortelli ait eum præferre ὑψιάασθαι, quod ſic in codice invenerit, uti & edidit Aldus. Sed dicit antiquam lectionem multo meliorem eſſe, cum Callimachus de Diana loquatur, cui curæ eſt χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι i. e. *junctarum inter ſe manuum chorus, & ludere in montibus.* eſt enim ἑψιάασθαι, ludere: ut eſt in ρ Odyſſ. in extrema fere,

Οὗτοι δ' ἦ καθήμενοι ἑψιάασθων.

V. 5. Παῖς ἔτι κουρίζουσα] Videtur κουρίζουσα dici *puerili more loquens*, vel *puerilia loquens & agens.* at in hymno Jovis κουρίζοντος eſt *vagientis.* Pro hoc barbari dicunt βαοβάζειν. *Stephanus.*

V. 6. Δός μοι παρθενίην αἰώνιον ἄππα φυλάσσειν] Verſum hunc Naſo ita interpretatus eſt,

Da mihi perpetua, genitor chariſſime, (dixit)
Virginitate frui,

ſed Daphnen hoc a patre petentem inducens: & addentem,

dedit hoc pater ante Dianæ.

Stephanus.

V. 6. Ἄππα] Ita pronuntiant pueri, ubi

Puella adhuc adoleſcens , hæc verba ad patrem protulerit:
Da mihi, tata, virginitatem in æternum conſervare,
Et nominum multitudinem : ne *hac* mecum Phœbus certare poſſit.
Da etiam ſagittas & arcus. ſine , pater: non a te pharetram,
Nec poſtulo magnum arcum, (mihi Cyclopes ſagittas
Confeſtim fabricabunt, mihi etiam flexilem arcum)
Sed

ubi primum os ſolvere incipiunt. Varie autem apud veteres ; nam modo *appa*, modo *aba*, *abba*, *apphus* , quæ paſſim occurrunt. *Anna Fabri.*

Ibid. ἄππα & *papa* eadem ſunt vocabula, quibus ὑποκοριστικῶς, blande pueri ſuos parentes vocant : uti Diana hic Jovem appellat ἄππα. Hinc παππάζειν apud Homer. Iliad. 3. eſt patrem aliquem vocare.

Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν.

h. e. *neque ipſum filii ad genua patrem appellant.*

Pappare dixit Perſius ſat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum
Poſcis.

V. 7. Καὶ πολυωνυμίην] In meo Theſauro Græcæ linguæ admonui , ſcribi ab Heſychio , πολυώνυμον eſſe Apollinis epithetum. Quod ſi ita ſit , petet Diana ut ipſa quoque πολυωνύμου cognomine honoretur. Sed accipiendo ſimplicius , ſibi multa nomina dari poſtulabit, ſicut & Phœbus habet multa. Sic autem & alii nonnulli ex diis multa nomina habuerunt. ut Bacchum multis appellari videmus a Naſone , Metamorph. lib. 4. circa principium , atque his addi,

Et quæ præterea per Grajas plurima gentes
Nomina, Liber, habes.

Sed quum nomina talia ab iis rebus quibus præſtabant, imponerentur , petendo nomina ipſæ etiam res peti videri poſſunt. Alecto autem a Marone *nomina mille habere* , ſicut *mille nocendi artes* , dicitur. *Stephanus.*

Ibid. πολυωνυμίην] Adumbratum ex Homero Hymn. in Apollinem ,

ἐπεὶ πολυώνυμός ὄζει.

Ariſtophanes autem huc alludens, ubi de variis Mercurii appellationibus aut cognomentis,

Ὡς ἀγαθὸν ἐστ' ἐπωνυμίας πολλὰς ἔχειν.
Οὗτος γὰρ ἐξεύρηκεν αὑτῷ βιότιον.

Catullus autem Hymno in Dianam huc reſpexit, cum dixit.

Sis quocumque tibi placet
Sancta nomine.

Anna Fabri.

Ibid. Καὶ πολυωνυμίην] Hæc eſt illa πολυλογία quam reprehendit in precibus gentilium Chriſtus Matth. VI. 7. Nam in primis illam affectabant gentiles, non Græci tantum, ſed & Orientales populi. Hinc & hymnos ad verum deum ſolis nominibus divinitati competentibus refertos fuiſſe in Arabicis canticis, ubi centum amplius nomina ita congerantur , ſic ut nihil ſingulis præter invocandi vocula interponatur, notavit Seldenus de diis Syris: ubi vide plura de hac πολυωνυμίᾳ , ex qua quoque orta eſt deorum multitudo, ut ibidem pulchre docet vir doctiſſimus, ſui ſeculi lumen.

V. 10. ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα] Mirum eſt ſcholiaſtem vel ab epitheto εὐκαμπὲς non eſſe admonitum ſignificationis nominis ἄεμμα , ſed ut ſupra, hic quoque expoſuiſſe νευρ.ὰν : quum exponere deberet τόξον. *Stephanus.*

Ibid. εὐκαμπὲς ἄεμμα] Ita ſupra ἄεμμα τὸ Λύκτιον. utroque loco Scholiaſtes interpretatur ἄεμμα, τὴν νευρὰν. Neque verò cogitandum eſt eum ignoraſſe ἄεμμα ſignificare τόξον: ſed auctoritate aliqua fultum, νευρὰν pro arcu ſumſiſſe.

Ἀλλὰ φαεσφορίην τε, καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλους Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, καὶ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφους βάλλοιμι, θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι οὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ἥντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀλλὰ φαεσφορίην τε] Ἢ ὅτι λαμπαδοῦχος· ἡ αὐτὴ γὰρ τῇ Ἑκάτῃ. ἢ ὅτι τοὺς μαιευομένους προάγει εἰς φῶς. Λεγνωτὸν] Τὸ ἔχον ὤαν· τουτέστι τὸ ἀπόληγον τοῦ ἱματίου. Λέγναι γὰρ, αἱ ὦαι, τὰ λώματα, οἱ κρωσσοί. ἅπερ Ὅμηρος θυσάνους καλεῖ· Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι. τὸ δὲ ἑξῆς, αἵ τε μοι, ὁπότε δὴ μὴ λύγκας, ἐνδρομίδας τε καὶ θοοὺς κύνας εὖ κομέοιεν. Ἀμίτρους] Ἀζώστους. Μὴ διαπαρθενευομένας· μίτρας γὰρ ἐζώννυντο, ἃς ἔλυον ὅταν ἔμελλον διαπαρθενεύεσθαι. Ἢ ὅτι οἱ ἄγαμοι γυμνοὶ ἐβάδιζον. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, ποταμὸς Κρήτης· ἀφ' οὗ Κρητικάς. Ἐνδρομίδας] Τὰ ὑποδήματα. Ἥν τινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἥν. Λῇς] Ἀντὶ τοῦ θέλεις, κατ'

ſiſſe. Certe Heſychius (cujus lexicon pro theſauro linguæ Græcæ duco) Νευρὰν, τοῦ τεταμένου νεύρου καὶ τοῦ τόξου explicat. Ex Homero etiam, ejuſque interprete Euſtathio ſatis conſtat, νευρὰν aliud eſſe quam νεῦρον. Ajo itaque, cum Scholiaſtes ἄεμμα interpretatur τὴν νευρὰν, per νευρὰν intelligere arcum ſimul & nervum tenſum. *Vulcanius.*

εὐκαμπὲς ἄεμμα] Scholiaſtes vertit νευρὰν, & miror cur hic tantopere perturbetur Vulcanius. ἄεμμα enim non ſignificat *arcum* prima notione, ſed a parte totum. eſt enim proprie nervus arcus; fitque ab ἅμμα, *funis*, *vinculum*, unde addito ε, fit ἄεμμα, mutatürque ſpiritus, cujus utriuſque exemplum eſt in ἥλιος, a quo naſcitur ἀέλιος, vel ἠέλιος. *Anna Fabri.*

V. 11. φαεσφορίην] Diana φωσφόρος invehitur biga, quam duæ cervæ trahunt. Vide Antiquitates Braſſicani, vel, ut vocatur Gallice, de DU CHOUL. *Anna Fabri.*

V. 11. καὶ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα Ζώννυσθαι λεγνωτὸν] Proprius venantium habitus, ut apud Virg.

Nuda genu, nodoque ſinus collecta fluentes.

Porro hunc Callimachi verſum eleganter imitatur, & verſus aliquot Virgilii exprimit, Epigramma Græcum in Dianam:

φαρέτρην
Ἰοδόκον κατέχουσα κατωμαδὸν; ἦν δ' ἐπὶ γένων
Παρθένιον λεγνωτὸν ἀναζωσθεῖσα χιτῶνα,

Καὶ

Sed ut lucem feram, & ad genua uſque tunicam
Succingam fimbriatam, quando agreſtes feras perimo.
Da mihi item ſexaginta tripudii ſocias Oceaninas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Da quoque mihi pediſſequas Amniſides viginti nymphas:
Quæ mihi & calceamenta venatoria, &, ubi interdum neque lynces
Neque cervos arcu feriero, celeres canes bene curent.
Da præterea mihi omnes montes: urbem vero mihi quamcunque imperti,
Quamcunque vis. rarum enim *hoc erit*, quum Diana in urbem ibit:

> Καὶ τρεχὸς ἀκρήδεμνον ἀνειμένη πλόκον αὔραις.

Quod vero Callimachus dicit ζώννυσθαι χιτῶνα λεγνωτὸν, Apollonius lib. 4. Argon.

> Παρθενικαὶ δῆχα κόλπον ἐπ' ἰγνύας εἰλίξασαι.

Æſchylus συλλαβὰς πέπλων vocat. *Vulc.*

V. 12. λεγνωτον] Puto eſſe floſculos pellis, cum lana vel cum pilis, quos ad oram veſtis aſſuebant, eodem fere modo quo & hodie fieri videmus, ex eo quod vulgo vocamus HERMINES. *A. Fabri.*

V. 13. χορήτιδας] Legitur & Hymno εἰς Δῆλον v. 306.

> Αἱ δὲ ποσὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.

Reſpexit autem choros Dianæ, quod non obmiſit Virgilius:

> *aut per juga Cynthi*
> *Exercet Diana choros.*

Itaque explico, *ſaltationis ſocias.* Anna Fabri.

V. 15. Ἀμνισίδας] Ἀμνισὸς, πόταμος Κρήτης, Schol. At Stephanus Byzantius, Ἀμνισὸς, πόλις Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, ἀμνισιάδες, καὶ ἀμνισίδες. Sed quid αἱ τούτου; certe quivis videt locum corruptum eſſe, & legendum, ποταμὸς Κρήτης. αἱ τούτου νύμφαι, ſupple ποταμοῦ. *Anna Fabri.* Recte Th. Pinedo hunc Stephani locum emendavit, Πόλις καὶ ποταμὸς Κρήτης.

V. 16. ἐνδρομίδας] ὑποδήματα, non ſimpliciter, ſed venatoria, utpote εἰς τὸν δρόμον ἐπιτήδεια, & ut Pollux venatoria ὑποδήματα deſcribit, κοῖλα εἰς μέσην κνήμην ἀνήκοντα, δεσμῷ ἀκριβεῖ περιεσφαλμένα. Virgilius *cothurnos* vocat:

> *Virginibus Tyriis mos eſt geſtare pharetram,*
> *Purpureoque alte ſuras vincire cothurno.* Vulcanius.

Ibid. Αἵτε μοι ἐνδρομίδας]. Recte quidem Anna. Sed locus quoque Scholiaſtæ eſt corruptus. Quid enim ἀφ' οὗ κρηπῖδας; nimirum excidit νύμφας Ἀμνισίδας λέγουσι, quod & Holſtenius vidit ad Stephanum. De hoc amne multa eleganter notavit Meurſius in Creta lib. 1. cap. 6. Male Latina verſio *veſtes villoſas* expoſuit ἐνδρομίδας. Sunt enim ἐνδρομίδες proprie calceamenta curſorum, teſte Polluce lib. 3. Sed & proprie dicebantur calcei Dianæ, ut teſtatur idem Pollux lib. 6.

V. 18. οὔρεα πάντα] Horat.

> *Montium cuſtos, nemorumque virgo.*

& Catull.

> *Montium domina ut fores*
> *Silvarumque virentium.* Anna F.

Ibid. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς] Quum diu miratus eſſem hunc uſum nominis ἥντινα pro τινὰ, & ita miratus ut ne ſcholiaſtæ quidem aſſentiri poſſem, ita uſum eſſe Callimachum credenti, tandem conjectura mihi aſſequu-

Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μοῦνον ὅτ' ὀξείῃσιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέουσι βοηθόον· ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
Ὅττι με καὶ τίκτουσα καὶ οὐκ ἤλγησε φέρουσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ὣς ἡ παῖς εἰποῦσα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς
Ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταρρέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης

Χωομένης

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

ἀπόβολλω τῆς ϑε συλλαβῆς. κέχρηται πολλαχοῦ τῇ λέξει καὶ ὁ Θεόκριτος, Λῆς ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῆς αἰπόλε, τῇδε καθίξας. Σπαρνὸν] σπάνιον. Μοῦνον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες] Η αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ Εἰληθυίᾳ. Μέχρις] Περιττόν ἐστι. Τυτθόν κεν] Αντὶ τοῦ, οὐδὲ τυτθόν.

tus videor lectionem quam germanam eſſe puto, & de qua neminem mihi re fragaturum arbitror: quum & aptiſſimum huic loco ſenſum habeat, & minima in ea immutatio fiat. Lego enim, πόλιν ἢ μίην τινὰ νεῖμον. Ad hanc autem emendationem deduxerunt me veſtigia (ut ita dicam) illius qua οὐ ῥέα pro οὔρεα repoſitum fuiſſe antea dixi: quanvis aliquid ſit inter hanc & illam depravationem diſcriminis. Cæterum argumento eſſe poteſt hic ita depravatus locus, valde inveterata quibuſdam in libris eſſe menda: quum ipſum etiam ſcholiaſtem in ſuis exemplaribus iſtud habuiſſe videamus. Quod tamen minus miror, quam illi non ſuboleviſſe. Cæterum, ſi noſtra lectio retinenda eſſet, minus durum illum vocis ἥντινα uſum redderet interrogatio cum ellipſi verbi, hoc modo, πόλιν δέ μοι ἥντινα; νεῖμον ἥντινα λῆς. *Stephanus.*

V. 18. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον Ηντινα λῇς] H. Steph. legit, πόλιν ἢ μίην τινὰ νεῖμον. Ego veterem lectionem retinere malo, quæ me nihilo magis, quam veterem Scholiaſtem offendit. *Vulcanius.*

Ibid. Ηντινα νεῖμον] Περιττὸν τὸ ἥν: hic autem bis ἥντινα poſuit, licet diverſo ſenſu, ut ſupra v. 94. Hymn. II. τόσον uſurpavit:

Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ.

Theocrit. autem Idyll. IV.

Ὅσσον αἶγες ἐμὶν φίλαι, ὅσσον ἀπέσβας.

id eſt, *quantum capella mihi cara, tantum cara nobis interiiſti.* Neſcio cur hac lectione offendatur Henricus Stephanus, qui velit legi μίην τινὰ νεῖμον. *A. Fab.*

V. 19. Λῇς] Dorica vox: monet Anacreon Od. 10.

Ὁ δ' εἶπε Δωριάζων,
Λάβ' αὐτὸν ὅπως λῇς.

Paſſim Theocrit. Sic & Ariſtophanes, cum Doras, Bœotos, aut Megarenſes inducit. *Anna Fabri.*

V. 22.

In montibus habitabo: urbibus vero admiſcebor hominum,
Solummodo quum acutis pariendi doloribus mulieres
Oppreſſæ vocarint *me* opitulatricem: quibus me Parcæ,
Ut primum nata ſum, ſortem aſſignarunt opem ferendi:
Quoniam & quum me pareret & in utero ferret non doluit
Mater, ſed ſine labore e ſuo depoſuit utero.
Sic puella loquuta, barbam voluit patris
Apprehendere: ſed ſæpius fruſtra extendit manus,
Uſquedum attingeret. Pater autem annuit cum riſu,
Dixitque, *eam* demulcens, Quando mihi tales *liberos* deæ
Pepererint, parvi ego æmulæ Junonis

V. 22. *καλίκοι βοήθοον*] Repono *καλίσκοι*. *Stephanus.*

Ibid. *Τειρόμεναι καλίκοι*] Malo retinere *καλίκοι*, quam reponere *καλίσκοι*, ut H. Steph. Nam per *καλίκοι*, ſignificat ſe jam tum, imo vero ab ipſo ortu, ut ſtatim ſubjungit, eo munere fungi. *Vulcanius.*

Ibid. *καλέσοι*] Non eſt, opinor, quod *καλίσκοι* reponas; nam & *καλέουσι* futurum eſt, pro *καλίσκοι*. *Anna Fabri.*

V. 24. *Οττι με καὶ τίκτουσα*] Heroinæ enim ſine dolore pariunt, ut intelligitur ex Amphitryone Plauti, & ex ortu Bacchi. Idem Barbari Aſiatici ſibi licere in Mahomete ſuo volunt. *Anna Fabri.*

V. 25. *φίλων.*] *φίλος* ſumitur apud Græcos pro *ſuus*, *meus*, *tuus*. Anna F.

V. 26. *γενειάδος ἤθελε παῖς*] Hoc eſt, ejus tangere mentum, ſupplicans ſcilicet, ut Thetis apud Homerum Iliad. α. v. 500.

> Καὶ λάβε γούνων
> Σκαιῇ, δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα,
> Λισσομένη προσέειπε Δία Κρονίωνα ἄνακτα.

Et apprehendit genua ſiniſtra: dextra vero ſubtus mentum quum attigiſſet, ſupplicans allocuta eſt Jovem Saturnium regem. Tactum autem ejus fugiebat Jupiter, quia nolebat virginitatem petenti annuere facile.

V. 27. *πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας*] Si *πολιὰς* legatur, erit pro *λευκάς*. Hymno autem in Cererem legitur *πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε*, non *πολιάς*. Sed & pro *ἐτανύσσατο* invenitur ſcriptum *ἀπενεύσατο*, quod admitti poſſe non videtur. *Stephanus.*

Ibid. *πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας*] Alii legunt *πολιὰς*, quod *canas* ſignificat, & interpretantur *albas*. quam lectionem ego nullo modo probaverim, ſed potius *πολλὰς* acceperim pro *πολλάκις*. ut Latine, *Multus in hoc ſum*. id eſt, frequens ſive frequenter. *Vulcanius.*

V. 28. *Μέχρις ἵνα ψαύσειε*] Abundare ait Scholiaſtes vocem *μέχρις*: qui tamen pleonaſmus valde durus: fortaſſis autem novus etiam eſſet. *Stephanus.*

Ibid. *Μέχρις ἵνα*] Παρέλκον eſt *τὸ μέχρις*, ut vult Scholiaſtes. Sed hic fallitur; nam *μέχρις ἵνα* eſt *μέχρις ἄν*, adverbium *uſque eo dum*, vel *uſque cum*. *ἵνα* enim eſt *πολυσημαντικόν*. *Anna Fabri.*

V. 29. *καταρρέζων*] Καταρρέζειν Homerus ſæpe contraxit *καρρέζειν*, unde exit noſtrum verbum CARESSER, quamvis alii aliunde deducunt. *Anna Fabri.*

V. 30. *τυτθὸν κεν ἐγὼ*, &c.] Recte

Χωομένης ἀλέγοιμι. Φέρϑυ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ ἐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι.
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν ἀπάσῃσιν ἔσονται
Αρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Εσσῃ καὶ λιμένεσσιν 'ἐπίσκοπος. Ως ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κέρη
Λευκὸν 'ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ·

Ενθεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι] Από κοινȣ̃ τὸ εἴσεται. Διαμετρήσασθαι] Από κοινȣ̃ τὸ, ὀπάσω σοι μετὰ τὰς λ. κοινῇ δέ σοι καὶ τῷ Απόλλωνι πολλάς. Επεκρήηνε καρήατι] Ομηρος, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον] Ορος Κρήτης. ἑνικῶς ȣ̃τος εἴρηκε. Λευκὰ γὰρ ὄρη λέγονται πληθυντικῶς.

Scholiaſtes exponit τυτθὸν, pro ȣ̓δὲ τυτθόν. qua ſignificatione etiam βαιὸν apud Sophoclem accipitur, Ajac. Flagell. τί βαιὸν ȣ̓τως ἐντρέπῃ τῆς συμμάχȣ; βαιὸν, hoceſt, ȣ̓δ' ὅλως. Sic Latine dicimus, *parum laboro*, pro *nihil*. Vulcanius.

V. 33. Τρὶς δέκα] Vide Interpretem, & ride; nam vertit *tredecim*, cum *triginta* debuerit. *Anna Fabri.*

Ibid. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] Nulla urbs fuit *Tauri*, ſed *Tauri* fuerunt populi, a quibus Taurica Cherſoneſus dicta, qui Dianæ mactabant hoſpites. de qua trita ſunt omnia.

V. 34. μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν Εἴσεται] Verti *adorabunt*. tametſi ejus ſignificationis neminem auctorem habeam. quo factum, ut deinceps ἀέξειν, pro ἔχειν accipi cogitarim. Nam & Heſychius interpretatur ἀέξων, αὔξων ἢ ἔχων. Etymologic. quoque futurum facit ab ἔχω, ἕξω & ἀέξω. quod tamen στοχαστικῶς, non καταφατικῶς dictum volo. *Vulcanius.*

Ibid. ἀέξειν] Ita Homer. ὀφέλλωσίν τέ ἑ τιμῇ. Iliad. α. Ibidem Schol. σημαίνει τὸ αὐξάνω. Ita & Latini,

& honoribus augent.

Theocrit. Πάντεσσι καλοῖς ἀτιτάλλει Αδῶνιν.

nam ἀτιτάλλω eſt αὐξάνω.

Plautus in Mercatore,

aliquid cedo
Qui hanc vicini noſtri aram augeam.

Debet eodem referri τὸ *mactare*, id eſt *magis auctare*; ut, *mactare Deos extis*, &, *mactare aliquem infortunio*, & ſexcenta alia apud meliores Scriptores. Hinc patet quam male Vulcanius, qui ἀέξειν pro ἔχειν accipi cogitat. *Adolere* etiam eſt *augere*. Virgil.

Verbenaſque adole pingues.

Ad quem locum Servius notat eſſe εὐφημισμὸν, & *adolere nihil aliud eſſe quam augere*. Anna Fabri.

V. 35. καὶ Αρτέμιδος καλέεσθαι] Mutata eſt forma orationis, quum præcedat

acti-

Iracundiam æſtimavero. habe, filia, quæcumque ultro
Poſtulas: ſed & alia pater multo majora dabit.
Triginta tibi urbes, & turrim non unam dabo:
Triginta tibi urbes, quæ neminem alium Deum honorare
Scient quam ſolam te, & Dianam *ſolam* invocare.
Multas etiam communiter *cum aliis* urbes dimetiendas,
Tam mediterraneas quam inſulas *dabo*: & in omnibus erunt
Dianæ aræ ac luci. ſed & viis
Præeris & portubus inſpectrix. Sic ille loquutus,
Orationem ſuam confirmavit capite. ibat autem puella
In Leucum Cretenſem montem veſtitum ſylva:

Inde

activum verbum ἀέξειν, quod cum eodem verbo εἴσεται jungitur: nec poſſit ulla iniri ratio qua Ἀρτέμιδος καλέεσθαι accipiamus pro *invocare Dianam.* Ideo ſicut μόνην junxit cum ἀέξειν, ita μόνης ſubaudiendum puto cum Ἀρτέμιδος καλέεσθαι: & intelligendum, *quæ non patientur ſe vocari urbes alius cujuſquam quam Dianæ.* Stephanus.

Ibid. καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι] Recte monet Scholiaſtes referendum hoc eſſe ad εἴσεται: ita ut hæ xxx. urbes hoc de ſe prædicare poſſint, Dianæ ſumus in fide. quod ipſum elogium Henrico Stephano, & veteres interpretes, & qui hodie ſcripta ſua ei commendant, tribuere poſſunt: Henrici ſumus in fide. quippe qui nullam de eis bene merendi atque adeo honori ipſorum conſulendi, ut ejus verbis utar, occaſionem prætermittit. Perge porro Henrice tibi eſſe ſimilis, & fortiter στρατεύειν. Neque enim defuturum tibi putes aliquem, qui & privato, & publico, imo & veterum interpretum nomine tibi gratias agat, & fidem candoremque tuum, ac religioſam diligentiam poſteris notam faciat, & tibi tuiſque ſcriptis mutuam operam, atque ἀμοιβαίαν χάριν præſtet: ἔρπει γὰρ παράλλαξ ταῦτα, ut Sophoclis verbis utar. *Vulcanius.*

V. 36. διαμετρήσασθαι] In Scholiaſtæ expoſitione cui præfixum eſt hoc verbum, pro ὀπάσω σοὶ μετὰ τὰς λ., repono ὀπάσω σοὶ μὲν τὰς λ. *Stephanus.*

Ibid. διαμετρήσασθαι,] *dimetiendas.* h. e. quæ tibi ſtatuentur, condentur, id eſt, dedicabuntur. Nam qui urbem condit, illius dimetitur ſpatium. Deo autem aut Deæ urbem dimetiri ſeu condere, eſt Deo aut deæ dedicare & conſecrare, ut in ejus ſit tutela.

V. 37. ἐν ἀπάσῃσιν] V. Cl. Matthæus Sladus legit ἐν πάσῃσι, ut alius Anonymus, qui nonnullas emendationes adſcripſerat margini Pariſienſis editionis, quæ apud Vaſcoſanum prodiit anno 1549. Nam prima in πάσαις producitur.

V. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Hinc dicebatur Diana Trivia, quod præeſſet viis & coleretur in triviis. Græcis etiam τριοδῖτις. Varr. lib. VI. de L. L. *Ab eo Trivia, quod in trivio ponitur fere in oppidis Græcis.*

V. 39. καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος] Nota, portus in Dianæ tutela: ſic v. 184. hujus Hymni τίς δὲ λιμήν. & v. 188. λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο. vix alibi reperies. *Anna Fabri.*

V. 40. Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι] Sic apud Homerum, quod capite annuit Jupiter τετελεσμένον ἐστί. *Anna Fabri.*

V. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Verti, *Cretenſem in lucum.* aut ſi mavis, *Leucum*, ut vult Scholiaſtes. *Vulcanius.*

Ibid. Λευκὸν] Forſan nomen montis. *Anna Fabri.*

Ibid.

Ενθεν ἐπ' Ωκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξαο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρȣς.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Ουὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβȣ́ς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τȣ̀ς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν
Ουὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο
Εστότας ἀμφὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον.
Ιππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,

Πρη-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Χαῖρε δὲ Καίρατος] Ποταμὸς Κρήτης, καὶ πόλις ἡ Καίρατος, ȣ̓́τω λεγομένη. Αμορβȣ̀ς] Ακολȣ́θȣς· παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι· Τοὺς μὲν ἔτετμε] Τὸ ἑξῆς, τοὺς μὲν ἔτετμεν ὑπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο. νῆσος δέ ἐστιν ἡ Λιπάρα Σικελίας, ἔνθα ἦν τὰ χαλκεῖα Ηφαίστȣ. ἔστι δὲ μία τῶν Αἰολίδων. λέγεται δ' ὅτι σίδηρα διάφορα θέντες ἐν αὐτῇ ναῦται, ἕωθεν εὑρήκασιν αὐτὰ ἐκ τῆς ἀναδόσεως τȣ̃ πυρὸς πεπανθέντα. καὶ διὰ τȣ̃το ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ὄντα, ἓν γίνεσθαι. Μύδρον] Σίδηρον πεπυρακτωμένον, παρὰ τὸ μύρεσθαι καὶ διαῤῥεῖν.

Ibid. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος &c.] Utique mons erat in parte occidentali inſulæ Cretæ, & habebat longitudinem ſtadiorum trecentorum : ac crepidinem quaſi quandam, mari objectam, ſtatuebat, in anguſtum deſinentem. *Albus* dictus, quia ſumma ejus juga ſemper nivibus alberent, ut teſtis eſt Theophraſtus. lib. IV. hiſt. Plant. cap. I. ἐν Κρήτῃ γȣ̃ν φασιν ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι, καὶ ἐν τοῖς Λευκοῖς καλȣμένοις, ἐπὶ τῶν ἄκρων ȣ̓́περ ȣ̓δέποτε λείπει χιὼν, κυπάριττον εἶναι. *Itaque in Creta aiunt, in Ideis montibus, atque Albis appellatis, in culminibus, ubi nix nunquam deficit, cupreſſum eſſe,* Vide plura de his montibus apud Meurſ. in Creta. Imitatus eſt hunc locum Catullus:

Comata ſilva. nam Cytorio in jugo
Loquente ſæpe ſibilum edidit coma.

Ibid. ὄρος κεκομημένον ὕλῃ] Sylvoſum, & ut Ovidius ait, *Opertum arboribus.* Vulc.

Ibid. κεκομημένον ὕλῃ] Hinc Latini nemoribus comam fecere :

aut nemorum comæ
Quæcumque aut gelido prominet Algido,
Nigris aut Erymanthi
Sylvis. -- Horat. *Anna Fabri.*

V. 44. Τηθὺς] Cave *Tethyn* & *Thetin* confundas ; illa enim Oceani uxor, hæc Nerei filia, Pelei uxor, non Neptuni. Hunc errorem erravit ſummus vir Salmaſius ad Plautum in Trinummo Act. 4. Scen. I. v. I.

Salſipotenti & multipotenti Jovis
fratri & Nerei Neptuni
Lætus, lubens laudes ago.

ubi

Inde ad Oceanum. Multas vero *ibi* delegit nymphas,
Omnes novem annos natas, omnes adhuc puellas diſcinctas.
Lætabatur Cæratus fluvius vehementer: lætabatur & Tethys,
Propterea quod Latoniæ filias miſiſſet ſocias.
Hinc deinde ad Cyclopas tranſiit, eoſque reperit
Inſula in Lipara (Lipara nunc, ſed tum erat
Nomen ei Meligunis) ſuper incudibus Vulcani
Circumſtantes maſſam. Urgebat enim *ipſos* grave opus.
Equeſtre fabricabant Neptuno aquarium. *id eſt, in quo illius equi aquarentur.*
Nymphæ vero pertimuerunt, cum aſpexiſſent horrida monſtra

Jugis

ubi legendum putat, *Nereine Neptuni*, & addit, *Nereine Neptuni uxor, quæ vocatur Thetis Poëtæ*: & ibi fallitur. nam, ut jam dixi, Thetis Neptuni uxor non fuit, ſed Oceani conjux Tethys; Thetis vero Pelei uxor. Hunc autem verſum Plauti ego ſic explico: *Lætus lubens laudes ago ſalſipotenti & multipotenti fratri Jovis, & Nerei* (in Dativo) *Neptuni*, ſubaudi filio, ut dicitur, Alexander Philippi. At inquies, Nereus Ponti, non Neptuni, filius eſt. perinde eſt; nam Pontus & Neptunus confunduntur. *Anna Fabri.*

V. 45. ἀμορβὸς] Suidas: ἀμορβὸς, ὁ ἅμα τινὶ ὁρμῶν, ἀμορμὸς, καὶ ἀμορβός. nam Græce facile μ in β mutatur, ut ἐπισπομεῖν, ἐπισποβεῖν, & ſexcenta alia. *Anna Fabri.*

V. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Officinæ Vulcani pulcherrimam deſcriptionem vide apud Virgilium lib. 8. Æneid. & apud Homerum Ἰλιάδ. σ. qui eam in cælo conſtituit. *Vulcanius.*

Ibid. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρη νέον] Hunc verſum primus e Ms. reſtituit Guliel. Canterus, cum in vulgaribus editionibus antea legeretur: Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ νέον. &c.

V. 48. ἐπ' ἄκμοσιν Ἡφαίστοιο] Corrige Scholiaſtem: ubi legitur ὑπ' ἄκμοσιν, lege ἐπ'. error eſt Typographi. *Anna Fabri.*

V. 49. Εστᾶότας περὶ μύδρον] Maſſam ferri candentis, unde μυδροκτύπος χαλκεύς. Virg. lib. 4. Georg.

Ac veluti lentis Cyclopes fulmina maſſis
Cum properant.

quod explicat illud Callimachi, ἐπειγόμενοι μέγα ἔργον. Anaxagoras, auctore Diogene Laërtio, impietatis inſimulatus eſt, quod ſolem dixerit μύδρον διάπυρον. Lycophron hanc appellationem etiam auro tribuit:

Αὖθις τὸν ἀντίποινον ἐκχέας ἴσον
Πακτώλιον σταθμοῖσι τηλαυγῆ μύδρον.

quos verſus ita reddidit V. C. Joſeph. Scaliger:

Et rurſus æquipondium redhoſtiens
Rodi micantis in ſtatera auraria.

Familiarius, meus ille utinam non olim Guilielmus Canterus,

Rurſumque pro redemtione æquilibrem
Pactoliam effundens claram laminam. Vulcanius.

Ibid. Εστᾶότας περὶ μύδρον] Μύδρος, interprete Heſychio, eſt σίδηρος πεπυρωμένος. Deducit Scholiaſtes Æſchyli παρὰ τὸ μὴ, καὶ τὸ ὕδωρ, uti Nobiliſſimus Stanlejus ad illum Tragicum annotavit.

V. 50. ποτίστρην] Infra verſ. 167. ὑπολληνίδας vocat ποτίστρας in quibus adaquabant

Πρηόσιν Οσσείοισιν ἐοικότα· (πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἶσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα.) καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ακμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αιτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ιταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἄϋτει.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Η χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Αμβολαδὶς τετύποντες. (ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.)

Τῷ

Σ Χ Ο Λ Ι Α Π Α Λ Α Ι Α.

Πρηόσιν Οσσείῃσιν] Οσσα, ὄρος Μακεδονίας. Φάεα μουνόγληνα] Καὶ Ησίοδος, Κυκλοτερὴς δ' ὀφθαλμὸς ἔεις. Υπογλαύσσοντα] Υπολάμποντα. ὅθεν καὶ γλαῦκος. Αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἔδεισαν. Αἴτνη] Ορος Σικελίας. Κυρνος] Νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας ἡ Κύρνος ἐστί. Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας] Τὸ ἑξῆς, ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα, εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας. λέγει δὲ τὰς σφύρας, ῥαιστῆρας, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ

quabant cervæ Dianæ. *Vulcanius.*

V. 51. ὅπως ἴδον] Quemadmodum Latini, *ut* pro *poſtquam*; *ut vidi*, *ut perii*; Græci, ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην. ſic ὅπως dicitur pro ὡς. *Anna Fabri.*

Ibid. αἰνὰ πέλωρα Πρηόσιν Οσσείῃσιν ἐοικότα] Periphraſis hyperbolica Cyclopum. *Vulcanius.*

V. 53. Φάεα μουνόγληνα] Φάεα oculi, eadem ratione qua *lumina* Latinis. ita infra, ἶσον φάεσσι φιλῆσαι. γλήνη vero pupillam oculi ſignificat. *Vulcanius.*

V. 54. ὑπογλαύσσοντα] ὑπολάμποντα, Scholiaſtes. bene: legitur apud Heſychium, γλαύσσει, λάμπει, φαίνει. *A. F.*

V. 56. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Repetendum eſſe verbum ἔδδεισαν ait ſcholiaſtes. Qua in re fallitur, quum hos accuſativos ἄημα & στόνον cum adjectivis quæ illis ſunt adjuncta, referri eodem neceſſe ſit quo & accuſativum δοῦπον: nimirum ad verbum ἄκουσαν. Ita enim procedit hæc oratio: αἱ νύμφαι ἔδδεισαν ὅπως ἴδον πέλωρα αἰνά, καὶ ὁππότε ἄκουσαν δοῦπον καὶ ἐπεὶ ἄκουσαν στόνον. Cæterum ſcio jungi etiam φυσάων cum αὐτῶν: ſed multo rectius (meo quidem judicio) ſicut ἄημα follibus, ita στόνον ipſis Cyclopibus, non follibus eorum, tribuemus. *Stephanus.*

Ibid. αὐτῶν τε βαρὺν στόνον] Primus hunc locum tentavit, & reſtituit Pater meus; legit enim ἀκτῶν τε βαρὺν στόνον. & re vera quo referas τὸ γὰρ quod addit Callimach.

-- αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ιταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἄϋτει.

niſi ſit ratio τῶν ἀκτῶν. Et inquies: Pater tuus etiam Ætnam εἰς ἀκτὰς ἀναγράφεται. nonne etiam id Veteres fecere? Æſchylus in Prometh. Deſmot. pag. 27. Edit. Steph.

Καὶ νῦν ἀχρεῖον καὶ παράορον δέμας
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
Ιπνούμενος ῥίζαισιν Αιτναίαις, &c.

Idem & Lucianus in Dialogo Doridis &

Gala-

Jugis Oſſæ *montis* ſimilia (omnibus autem ſub cilio
Lumina erant unocula , clypeo æqualia quadruplici,
Torvum tuentia) & cum ſtrepitum audiviſſent
Incudis reſonantis , itemque magnum ac vaſtum ſpiritum
Follium , ipſorumque gravem gemitum. inſonabat enim Ætna ,
Inſonabat & Trinacria , Sicanorum ſedes: inſonabat & proxima
Italia *:* magnus item ſtrepitus in Corſica reſonabat.
At poſtquam illi *Cyclopes* malleis ſublatis ſuper humeros,
Aut æs candens e camino *eductum* , aut ferrum
Alterne feriebant (quandoquidem valde laborabant)
Ideo

Galateæ: Pindarus autem in Pyth. Od. 1. v. 43. ait , *flammam e monte in mare proximum deferri*,

-- ἀλλ' ἐν ὄρφναισι πέτρας φοίνισσα κυλινδομένα φλὸξ ἐς βαθεῖαν φέρει πόντου πλάκα σὺν πατάγῳ. *Anna Fabri*

Ibid. Nolim a librorum omnium lectione recedere , nec cum Stephano ſonos tribuere gigantibus , cum ſic vocet ſonitum , quem edunt folles & incudes , uti apparet ex imitatione Virgilii in Ætnæ deſcriptione·

Antra Ætnæa ſonant , validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum.

V. 56. αὖε γὰρ Αἴτνη] Elegans ἀναδίπλωσις & onomatopœia in verbo αὖε. Virgilius aliis atque aliis verbis in Ætnæ ſtrepitu explicando uſus eſt:

Antra Ætnæa ſonant , validique incudibus ignes
Auditi referunt gemitum , ſtriduntque cavernis
Stricturæ chalybum , & fornacibus ignis anhelat. Vulcanius.

V. 58. Ἐπὶ Κύρνος ἀύτει] Junge ἐπὶ cum ἀύτει. huic ſόνῳ ἀχτὼ aſſonabat, reſponſabat , quod in oppoſitis littoribus ſit. Schol. Κύρνος νῆσος ἀντικρὺ τῆς Σικελίας: melius aliquanto dixiſſet, ἀντικρὺ τῆς Ἰταλίας. eſt enim Corſica, præſertim in hac deſcriptione. *Anna Fabri.*

V. 59. Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειρ.] Ait ſcholiaſtes hunc eſſe ordinem , ἐπεὶ μέγα πολύ τ' ἄημα , εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας, &c. quum non ab illo loco aliquantum remoto pendeant hæc verba , ſed tantum a præcedente verſu : ita ut poſt ἀύτει ponenda ſit duntaxat hypoſtigme. *Stephanus.*

V. 61. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Orationis curſum impedit particula ἐπεί: & tantum negotii exhibet ut quidam cum τετυπόντες ſubaudiant ἦσαν , & poſt μοχθήσειαν ſuſpenſam ſententiam relinquant, atque ad alia non ſatis legitima auxilia confugiant: ego vero malim , ut impedimentum tollatur , atque adeo locus ex difficili facilis reddatur, ſcribere ἐπὶ μέγα : quod dicatur eodem modo quo ἐπὶ μακρὸν , vel ἐπὶ μακρὰν , & ἐπὶ πολύ. ut ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν, idem valeat quod μεγάλως μοχθήσειαν: Neque vero timendum fuerit ne non ſtet verſus, ſcribendo ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν : quum hic poeta, ſicut alii (Homeri ipſius exemplo) ſequente litera μ , ſyllabam producat quam alioqui corriperet : ut in iſto verſu , qui eſt 150, hujus hymni , videre eſt,

Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην.

Sic

Τῷ σφέας ἐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ὠκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, ἔτε κτύπον ἔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνες δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφεικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Αλλ' ὅτε κερέων τὶς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Αργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο
Ερχεται Ερμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.

Αὐτίκα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

φθείρειν τὰ ὑποπίπλοντα. Αμβολαδὶς] Ἐκ διαδοχῆς. Ακηδέες] ἄφοβοι· Αἰθῇ] τῇ κεκαυμένῃ. τῇ μελαίνῃ.

Sic autem in præcedentibus, producitur poſterior ſyllaba præpoſitionis ἐνὶ ante λ, verſu 4,

> Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ. Λιπάρῃ νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν.

quum tamen ad vitandam illam licentiam (ſi vocari debet licentia) potuiſſet dicere ἐν. Sed ipſum etiam Homerum paulo ante oſtendi ſcripſiſſe, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ ἐν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ: ubi poſterior ejuſdem præpoſitionis ſyllaba ob ſequentem literam μ producitur. quum poſſet, ſcribendo τράφη & ἐν, hanc producendæ iſtius ſyllabæ neceſſitatem vitare, hoc modo, Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ εὐπήκτῳ. Cæterum quum elegantiſſima ſit tota hæc Cyclopum opus in officina ſua facientium deſcriptio, ſed quædam in ea negotium nonnullis (uti dixi) exhibeant, nunc, poſtquam omnia impedimenta removiſſe mihi videor, ad ejus interpretationem veniam: *Diana ad Cyclopes qnnm veniſſet, eos invenit in Lipara inſnla (Lipara recens dicta, quum ei tum temporis nomen eſſet Melignnis) apnd incudes Vulcani, circumſtantes candentem ferri maſſam. Properabatur enim magnnm opns, qunm Neptnno aquatorinm equinum fabricarentur. Sed nymphæ expaveſcere cœperunt ſimulatqne aſpexerunt horrenda illa monſtra (nam jnga Oſſa montis magnitudine æquabant, & omnibus ſub ſupercilio erant oculi unicam pupillam habentes, æqnales clypeo ex qnatnor tergoribus bonm confecto, colore caſio non ſine qnodam horrore micantes) atqne nbi ſtrepitum incudis reſonantis, ubi etiam magnum multnmqne flatum follinm, nec non ipſorum [Cyclopnm] gravem gemitnm andivernnt. Reſonabat enim Ætna, reſonabat Trinacria, Sicanorum ſedes: reſonabat & vicina Italia, nec non Cyrnus magnnm clamorem edebat, qnum illi ſublatis ſnper humeros malleis, aut æs aut ferrnm candens e camino [extractum] alternis tnndentes, ingentem laborem exhaurirent. Quare non ſine pavore potnerunt eos intneri Oceaninæ, nec ſtrepitnm auribus percipere.* Nemo, ut opinor, qui hanc meam interpretationem conſideraverit, orationis iſtius membra cohærere ita debere negabit: ideoque nec meam illam emendationem (ut opinor) repudiabit: donec alia quæpiam lectio proferatur, qua nihilo magis quam iſta, orationis curſus (ut ita dicam) impediatur. *Stephanns.*

Ibid. ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν] Nobiliſſimus Stanlejus in Prom. Vinctum Æſchyli mavult legi ἐπ' ἄμμιγα μοχθήσειαν. quod Virgilius *in numerum*, hoc eſt quod idem Callimachus ἀιερῶν ἔργα vocat apud Etymologum, in voce αἶρα,

> -- λάθρη δὲ παρ' Ηφαίστοιο καμίνοις.

Στρέφον

Ideo ipſos non potuerunt ſecuræ Oceaninæ
Ne contra quidem aſpicere, neque ſonitum auribus percipere.
Neque hoc ægre ferendum *in ipſis.* illos enim quæ etiam non amplius ſunt ita parvæ
Nunquam ſine tremore aſpiciunt divorum filiæ.
Sed cum puellarum aliqua immorigera adverſus matrem peccarit,
Mater quidem Cyclopes ſuam contra filiam advocat
Argen, aut Steropen: e domo vero interiori
Provenit Mercurius, carbone oblitus atro.

Statim

Στρέφον αἴρᾳων ἔργα διδασκόμενοι. ubi *αἴραν σφαῖραν* interpretatur Etymologus, & ita quidem Suidas; ſed utrobique legendum *σφυρᾷ*, quod & aliis innotuit. quæ ſequuntur apud Etymologum demonſtrant: *τὸ δ' αὐτὸ καὶ ῥαιστὴρ λέγεται.* Heſych. *Αἶρα, σφυρᾶ, ἀξίνη.*

V. 62. Τῶ σφέας ἐκ ἐτάλασσαν] Male vertunt: *Hic ipſos non potuerunt.* *τῷ* hic eſt *διότι*, ut ſæpius apud Homerum.

V. 63. ὄυτ' ἄντην ἰδέειν] Sic *ἀντιβλέπειν* apud Julian. in Cæſarib. *Οὐδένα γὰρ τῶν οἱ ἀπαντώντων ἀντιβλέπειν ἠξίου,* i. e. *noluit, ut aliquis eorum, qui ei obviam veniebant, adverſis oculis eum intueri poſſet.* & epiſt. 41. *ὧ καὶ ὀρθεῦντι μόνον ἀντιβλέπειν δυσχερές.* h. e. *quem vel adſpicientem reſpicere difficile eſt.* Apollon. Argonaut. lib. 2. v. 683.

--οὐδέ τις ἔτλη
Ἄντιον αὐγάσασθαι ἐς ὄμματα καλὰ θεοῖο.

h. e. *nec erat qui auderet contra obtueri honeſtam Dei faciem.* Heſiod.

οὐδέ τις αὐτὸν
Ἔτλη ἐς ἄντα ἰδὼν σχεδὸν ἐλθεῖν.

Neque quiſquam ipſum ſuſtinet ex adverſo aſpiciens prope ire. uti annotavit vir Illuſtris Spanhemius ad Juliani Cæſares.

V. 66. τεύχοι] Siquis *τεύχει* malit ſcribere, illi aſſentiar. quanquam adverbium hoc infra, ver. 150, cum optativo jungitur, præcedente indicativo ut hic ſequente. *Stephanus.*

V. 67. Κύκλωπας] Innuit Callimachus Deorum cœleſtium puellas, ubi patri vel matri moleſtæ ſunt, ſolere deterreri ciendo Cyclopas a quibus vorentur; & quia Cyclopibus in cœlo ſedes non eſt, venit Mercurius ex quodam receſſu, qui facie fuligine illita illis terriculamentum objicit. At vero homines *Manducum* habebant quo infantes terrerent, & *lupum*, ut notat Donatus in illud Terentii, *lupus in fabula*: ejuſmodi terriculamenta Græci *μορμολύκεια* vocabant; quæ vox a lupi mentione originem traxit, & a voce *μορμώ*: quoties enim opprimere vagitum clamoremve puerorum vellent, dicere ſolebant *μορμὼ* aut *λύκος*. cujus poſterioris exemplum eſt apud Æſopum alicubi: prioris vero apud Theocrit. Idyll. 15. v. 40. cum enim mulier ſpectatum Adonidis feſtum iret, & nollet ſecum puerum portare, ait:

οὐκ ἀξῶ τὸ τέκνον. μορμώ, δάκνει ἵππος.

hodie autem Lupum retinuimus; pro *μορμὼ* vero vetulas ſolemus advocare. *Anna Fabri.*

Ibid. Καλιστρεῖ] *κάλω, καλέω, καλιστέω, καλιστρέω.* *Anna Fabri.*

V. 69. σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ] Non dubito quin reponendum ſit *κεχρισμένος*, ſicut antea in mea editione poetarum heroicorum admonui. *Stephanus.*

Ibid. σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ] Non male legatur *κεχρεισμένος*. *Vulcanius.*

Ibid. κεχρημένος] Credo ex *χράω* effictum *χραίνω*, & ex primigenio illo natum hoc noſtrum *κεχρημένος*; fortaſſe etiam ex *κεχραμμένος*, Ionicum formavit *κεχρημμένος*, a quo, rejecto

Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται. ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κούρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ἡφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπτήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ὤλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι καὶ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσην
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος,
Κύκλωπες, ἤ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
Ἠδ' ἰοὺς, κοίλην τε κατακληῗδα βελέμνων
Τεύξατε· καὶ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς, ὥσπερ Ἀπόλλων.

Αἰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μορμύσσεται] ἐκφοβεῖ. Ὀπτήρια δοίη] Τὰ ὑπὲρ τοῦ ἰδεῖν δῶρα. Ὤλοψας] Ἀπέτιλας. Ἐλέπισας. Κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ] Πάθος περὶ τὴν κεφαλὴν γινόμενον· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ζώου. τὸ γὰρ ζῶον τοῦτο λέγεται ὅτι ἔνθα ἂν οὐρήσῃ, ἄγονος ὁ τόπος τῷ ἔτει ἐκείνῳ γίγνεται. Κυδώνιον] Ἔθνος Κρήτης. ἀφ' οὗ Κρητικόν. Κατακληῗδα] τὴν φαρέτραν.

τοῦ μ, κεχρημένος. Stephanus vult legi κεχερσμένος. *Anna Fabri.*

Ibid. Κεχρημένος] Legendum cenſeo κεχερμένος pro κεχερσμένος. ut χέρμα pro χέρσμα infra: alioquin plane nove locutus eſt. Sic apud Heſiodum κεκονιμένος pro κεκονισμένος. Hoc & viro docto in mentem venit, qui ad editionem Vaſcoſani ſic legendum cenſuerat.

V. 70. μορμύσσεται] ἐμβριμᾶται. quod & μορμολύττεσθαι, & μορμολύξασθαι. dicitur. Fictitia vox terriculamento ſignificando accommodata. Unde & larvæ quibus Tragœdi uti ſolent μορμολύκεια dicuntur, voce Ariſtophani uſitata. quo nomine & Lamiam appellatam & τὰ φοβερὰ, auctor eſt Suidas. Sed & μόρμονας, πλάνητας δαίμονας interpretatur Heſychius. *Vulcanius.*

V. 74. ὅπως ὀπτήρια δοίη] Pretium ſive præmium quod datur ſpectandi cauſa ὀπτήριον dicitur. Dicuntur & ὀπτήρια, τὰ ἐν τοῖς ἀνακαλυπτηρίοις διδόμενα δῶρα τῇ νύμφῃ. Sunt vero Ἀνακαλυπτήρια, quando ſponſa primum educitur, tertio videlicet die. *Vulc.*

Ibid. ὅπως ὀπτήρια δοίη] Sic apud Nonnum Dionyſiac. lib. 5. v. 147.

Ἡφαίστου σοφὸν ἔργον, ὅπερ κάμε
Κυπρογενείῃ.
Τοξευτῆρος ἔρωτος ὅπως ὀπτήριον εἴη.

h. e.

Statim *is* puellam territat : at ipſa genitricis
Subit in gremium, ponens ſuper oculos utramque manum.
Tu vero puella *Diana* etiam longe ante , trima adhuc exiſtens ,
Ubi venit Latona *in Liparam*, te in ulnis geſtans,
Vulcano eam arceſſente, ut munera tui videndi gratia daret :
Bronte te in robuſta collocante genua,
Pectore e magno *Brontæ* hirſutas excerpſiſti ſetas,
Evulſiſtique violenter. Itaque depilis etiamnum adhuc
Intermedia pectoris manet pars , ut quando temporibus
Hominis inſidens capillos depaſta eſt alopecia:
Proinde valde animoſa ipſos ſic tum affata es:
Cyclopes, mihi aliquem Cydonium agedum arcum,
Et ſagittas , cavumque clauſtrum ſagittarum , *i. pharetram* ,
Fabricate. etenim ego *ſum* Latonæ, ſicut Apollo.

Quod

h. e. *Vulcani (ingenioſum artificium) quod fecerat Veneri, Sagittarii amoris ut ſpectaculorum munus eſſet.*

V. 77. Ὠλοψας δ' βίηφι] ὀλοπτεῖν, vel ut alii ὀλκφεῖν idem eſt quod τίλλειν, vellere. *Vulcanius.*

Ibid. Ὠλωψας] ὀλόπτειν eſt τίλλειν. *Anna Fabri.*

Ibid. Το δ' ἄτριχον εἰσέτι κὴ νῦν] Obſervent hanc Cyclopum picturam, quibus pictura curæ eſt & antiquitas. *A. Fab.*

V. 78. ὡς ὅτε κόρσην] Anonymus ad Vaſcoſan. legendum cenſet, ὡς ὅτι κόρσῃ. non male.

V. 80. σφι τάδε προσελέξατο] σφι pro σφίας, hoc eſt, αὐτοὺς προσελέξατο : Pater meus legebat προσελέξαο; infra enim v. 86. dicit ἔννεπες, ὡπλίσσαο, & ἐζεύξαο v. 110. *Anna Fabri.* Omnino legendum προσελέξαο, quod & vir doctus ad Vaſcoſani editionem obſervavit.

V. 81. Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον] Ne hunc quidem locum ſic a Callimacho ſcriptum eſſe, facile mihi quiſquam perſuaſerit: ſed viciſſim aliis fortaſſe conjecturam meam non facile probaverim, ut νῦν μοί τι, aut καὶ μοί τι legatur. Nec mihi ipſi certe in hac emendatione ſatisfacio. Apud ſcholiaſtem porro ante ἔθνος Κρήτης videtur deeſſe Κυδώνες, quod legitur infra, ver. 197. *Stephanus.*

Ibid. Κύκλωπες, ἦ μοί τι Κυδώνιον] Cum laboret verſus, non male Anonymus ad Vaſcoſani editionem legendum cenſet, quod & Stephano in mentem venerat: Κύκλωπες, καί μοί τι Κυδώνιον, εἰ δ' ἄγε τέξετ.

V. 81. Ἐι δ' ἄγε] ἴφερε & ἄγε, ut & apud Latinos quandoque cum plurativis

Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον
Θηεῖον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Εννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Αρκαδικὴν ἐπὶ Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.
Τὶν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγοὺς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον· οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,

Εἷλκον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μόνιον δάκος] Κατὰ μόνας νεμόμενον. Ο δὲ κρέα λυγκὸς] Εἶδος θηρίου, οὗ τὸ οὖρον πήγνυται· ὃ καλοῦσι λυγκούριον. Μαιναλίης] Μαίναλον, ὄρος Αρκαδίας. Πηγοὺς] Λευκούς. καὶ Ομηρος, πηγεσιμάλλῳ.

junẽta reperiuntur: apud Homerum & Ariſtoph. εἰ δ' ἄγε eſt ἄγε δὲ εἰ, ſub. θέλεις, *age ſodes*, hoc eſt, *ſi audes*, hoc eſt, *ſi vis*. Anna Fabri.

V. 84. Μόνιον δάκος] Heſychius μόνιον, ὃν ἄγριον interpretatur, τὸν μὴ τοῖς ἄλλοις συναγελαζόμενον. *Vulcanius*.

Ibid. Μόνιον δάκος] Μόνιος, *ſingularis*, id eſt, aper. Ælian. hiſtor. lib. 7. cap. 47. Καλοῦνται δὲ καὶ τῶν ὑῶν μόνιοι τινες. *Suum etiam nonnulli ſingulares vocantur*. & lib. 15. cap. 3. de thynnis Bubonicis; καὶ οἱ μὲν αὐτῶν κατὰ τοὺς σῦς εἰσι μόνιοι. *Eorum nonnulli ſuum inſtar ſingulares* (ſive *ſolitarii*) *ſunt*. Suidas: Μόνιοι, ἄγριος ὗς μεμονωμένος. *Singularis, ſus ferus ſolitarius*. Vide plura apud magnum Bochartum de animalibus S. Scripturæ.

V. 85. Τὸ δέ κεν κύκλωπες] τόδε κεν pro τοῦτο ἄν, aut τοῦτο δή. Sic Anonymus ad Vaſcoſanum, non male.

V. 86. ὡπλίσσαο δαῖμον] Verti, *inſtructa es*. Nam ὁπλίζεσθαι ſignificat τὸ ἑτοιμάζεσθαι καὶ παρασκευάζεσθαι. *Vulcanius*.

V. 87. Αὖλιν] Αὖλις idem eſt quod αὔλιον. Utraque voce de Panis *ſtabulo* vel *antro* utitur auctor noſter in hoc hymno. ut hic & v. 93.

Εἷλον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον.

h. e. *rapiebant adhuc vivos in ſtabulum*. Homero dicitur αὐλή. Iliad. 3.

Αὐτὰρ ὁ ἐμμεμαὼς βαθείης ἐξάλλεται αὐλῆς.

h. e. *At ille leo alacer alto exilit ovili*. & Iliad. κ.

Ως δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσονται ἐν αὐλῇ.

h. e. *Ac veluti canes circum oves ægre cuſtodiunt in ſtabulo*. Hodie & olim hæc vox quoque deſignat regiam ſeu domum principis: cujus appellationis rationem reddit Athenæus lib. 5. nempe vel quod ante hujuſmodi domus ſunt loca illa ſubdialia, quæ αὐλαὶ proprie dicebantur: vel quod ſatellites in regiis aulis ſoleant προαυλίζεσθαι. h. e. *excubare*.

V. 89. Εἶδαρ ἔδοιεν] Fortaſſe legendum ſit ἕλοιεν, Homer. δόρπον ἑλέσθαι. *Anna Fabri*.

V. 90. κύνας ἥμισυ πηγοὺς] Nam qui toto corpore albi ſunt, aut nigri, non commendantur; quod videlicet neque æſtum Solis neque nivale frigus ferre poſſint. Oppianus:

χροιαὶ δ' ἀργενναί τε κακαὶ μάλα, κυανέαι

Quod ſi ego ſagittis agreſtem porcum, aut aliquam prægrandem
Feram venatu cepero, eam ſane Cyclopes comedent.
Dicebas. at illi perfecerunt, ſtatimque armata es Dea.
Continuo autem ad catulos reverſa, perveniſti ad manſionem
Arcadicam Panos. Is *tum* carnes Lyncis ſecabat
Mænaliæ: ut ejus fœtæ canes eſcam comederent.
Tibi autem barbatus *Pan* duos quidem canes, media parte albos,
Tres vero auritos, & unum diverſicolorem, qui vel leones
Ipſos retrorſum trahentes, ubi apprehendiſſent *eos* cute,
Rapie-

κυανεαί τε·
οὔτε γὰρ ἠελίοιο φέρειν μένος ὠκὰ δύνανται,
οὔτε νεφοβλήτοιο μένος πολυχειμέρου ὥρης.

Præcipue vero commendat canes qui tritici colorem præ ſe ferunt, qui ab eo σιτόχροοι, & alibi μελίχροοι vocantur:

Ἢ ἐπόσοι Δήμητρι πανείκελον εἶδος ἔχουσι
Σιτόχροοι· μάλα γάρ τε θοοὶ κρατεροί τε πέλονται. *Vulcanius.*

Ib. πηγὰς] Πηγὸς dicitur *bene compactus.* Euſtachius dicit etiam pro *nigro* uſurpari. Heſychius pro *nigro* & pro *albo.* Sic apud Lycophr. πλόκαμος πηγὸς eſt λευκὴ, πολιά. Callimachus hic ἥμισυ πηγοὺς vocat *canes ſemialbos, ſeminigros.*

V. 91. τρεῖς δὲ παρουατίους] Verti *auripetas.* quod petant aures ferarum. tametſi & *auritos*, ſive propendulis auribus præditos vertere liceat. *Vulcanius.*

Ibid. Παρουατίους] *qui maculis albis præter aures, παρ' οὖατα, aſperſi ſunt:* male Vulcanius, qui vertit *auripetas.* A. F.

Ibid. ἕνα δ' αἰόλον] *maculoſum*; Gratius de Venat.

Et pictam macula vertrabam delige falſa. Vulcanius.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Verti:

Correptum cervice ſupinum in tecta referre.

Αὖ ἐρύειν enim non video quo pacto ſignificantius explicari poſſit, quam *reſupinare*, ſive ἀνατρέπειν, ut apud Homerum Ἰλιάδ. α.

Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν.

ubi Franciſcus Portus Cretenſis vertit, *Cervicem retroegerunt*; ſatis præter mentem Euſtathii, quem, quantum ex ejus verſione quamplurimis in locis colligo, non legit. Euſtathius enim, ut proprietatem verbi αὖ ἐρύειν explicaret, primum ſibi declarandum putavit morem Græcanicum, videlicet, εἰ μὲν τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀνακλῶντες τὸν τοῦ ἱερείου τράχηλον, ὥστε ἀφορᾶν ὡς οὐρανόν. hoc eſt, Si ſuperis ſacrificabant, invertere victimæ cervicem ſolere, ita ut cælum reſpiciat: ut contra ſi heroibus aut mortuis ſacrificarent, pronas victimas mactabant. Hunc invertendi victimas morem optime interpretatur Sophocles Ajace Flagellifero inquiens, καὶ τοὺς μὲν ηὐχένιζε, τοὺς δ' ἄνω τρέπων ἔσφαξε, κἀρράχιζε. ubi Scholiaſtes vetus, ἔσφαζε κἀρράχιζε. ὅπερ, inquit, Ὅμηρος αὐερύειν φησί. Sed rectius, meo quidem judicio, ita dixiſſet, ἄνω τρέπων ἔσφαξε: ὅπερ, Ὅμηρος αὐερύειν φησίν. ut ſit idem ἄνω τρέπειν, quod αὐερύειν. ut Euſtathius Sophoclem interpretatur. Ex quo liquido conſtat αὖ in illo Homeri loco non ſignificare *retro.* neque ſemper ſignificare iterationem, ut H. Steph. hym. in Jovem ver. 30. ad vocem ἀντανύσαντα

Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὔλιον· ἐπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ωκισαι νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ενθεν ἀπερχομένη. μετὰ καὶ κύνες ἐσσεύοντο.
Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθης
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφῖδος Αναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.

Εξαπίνης

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κυνοσουρίδας] Τὰς ὑπὸ κυνῶν καὶ ἀλωπέκων τικτομένας κύνας. Η τὰς Λακωνικάς. Κυνοσουρὶς γὰρ, τόπος Λακωνικῆς. Καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν] Ο γὰρ λαγωὸς καὶ ἐν τῷ κοιμᾶσθαι οὐ μύει. Καὶ ὕστριχος] Υστριξ, θηρίον τι ἐχυῶδες. Προμολῆς] Ταῖς διεξόδοις τοῦ Παῤῥασίου ὄρους Αρκαδίας. Αναύρου] Ποταμὸς Θεσσαλίας ὁ Αναυρος. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους, κερατοφόρους εἶπε.

νύσασα annotavit: ſed potius ἀνατροπὴν, hoc eſt, inverſionem vel reſupinationem. Ita enim etiam Heſychius interpretatur τὰς ἀνακλάσεις, ἐπιστροφάς. & Scholiaſtes Pindari Olymp. Εἰδ. ιγ'.

> ὅταν ἱερυσθεῖσα καρταίποδ' ἀνερύῃ γεαόχῳ.

interpretans ἀνερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ, θύῃ. Neque alia ſignificatione uſurpat etiam Oppianus Κυνηγ. δ.

> Τὸν μὲν καλλείπαν, τὸν δ' αἰρόμενον χθονὸς αἶψα
> Αὐερύει.

Commode ubique verti poſſe dixerim αὐερύω reſupino. quo verbo eleganter uſus eſt Ceſennius Getulius, citante Servio,

> *Sicca Lycaonius reſupinat ploſtra Boötes.*

tametſi apud Theocritum Εἰδ. κά. ubi ait,

> Το τρίτον αὖ μελλεσκεν, ἀσώμενον ἐν φρέσιν αὐτῶς
> Αὐερύειν.

Malim *adducere nervum*, vertere, quam *tendere arcum*, ut eſt in editiono H. Stephan. in cujus præclaro Theſauro plura fortaſſe verbi αὐερύειν, ſignificata exemplaque qui volet, reperiet. Hoc tantum addam, & conjunctim καθ' ὑφὲν dici αὐερύειν, & diſjunctim duabus dictionibus αὖ ἐρύειν. utroque enim modo apud varios auctores uſurpatum invenio. Porro ſi liberet Βικαρίζειν, ſive potius Βικοελληνίζειν, dicerem, αὐερύειν commune aliquid habere cum eo quod Flandrica noſtra lingua dicimus *averechts*. Vulc.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες] Gratius de Venatione, varia genera canum recenſet, inter quos maxime commendat Hagnon:

> *Ergo ſemper eris dum carmina, dumque manebunt*
> *Sylvarum dotes, atque arma Dianea terris.*

Hic

Rapiebant adhuc vivos in ſtabulum, ſeptem præterea dedit
Velociores ventis Cynoſurides, quæ & in inveſtigandis
Promptiſſimæ *erant* hinnuliſque, & non connivente lepore,
Et cubile cervi, & hyſtricis ubi *eſſent* nidi
Oſtendendo, & damæ ad veſtigium perducendo.
Inde proficiſcens (una vero & canes ibant)
Reperiebas in cacumine montis Parrhaſii
Salientes cervos, rem magnam. illæ quidem in ripis
Semper paſcebant nigris lapillis oppleti Anauri,
Majores quam tauri. in cornibus vero refulgebat aurum.
Hic

Hic & ſemiferam Thoum de ſanguine prolem
Finxit. non alio major ſua (immo, *ſub*) *pectore virtus*,
Seu morit voces, ſeu nudi ad pignora Martis.
Thoes commiſſos (*clariſſima fama*) *Leones*
Et ſubiere aſtu, & parvis domuere lacertis.
Nam genus exiguum, & pudeat quam informe fateri. Idem.

Hagnon non fuit canis nomen, ſed viri, patris Tiphyos, qui canem eximium habuit, cujus nomen fuit *Metagon.* Præterea ſcribendum erat *Hagnonem*, non *Hagnon*, apud Vulcanium.

V 94. Κυνοσουρίδας] *Laconicas.* Schol. quod probat Heſychius. Ex Hygino vero, & Germanico Arati Interpr. colliges, κυνοσουρίδας εἶναι Κρητικάς. Eos Scriptores adi. Eſt & apud Strabonem *Cynouria.* Anna Fabri.

Ibid. Κυνοσουρὶς erat genus canum Laconicorum, qui ex vulpe & cane Laconico erant nati. Triplex enim genus canum habuiſſe conſtat Lacedæmonios, unum, & quidem omnium præſtantiſſimum, quod ex Laconico & Laconica cane natum erat, alterum quod ex Laconica & Moloſſo, tertium quod ex Laconico & vulpe, quod, licet hic prædicetur a Callimacho, omnium erat viliſſimum. dicebatur autem ἀλωπεκὶς & κυνοσουρὶς, de quo multa Meurſius in Miſcell. Lacon. lib. III. c. I.

Ibid. Θάσσονας] θάκυς, θακίων, θάσσων: ſic infra μάσσονα μακρός. *A. F.*

V. 95. οὐ μύοντα λαγωὸν] Verti, *indocilem nictus*, inconniventem, quem aliter ἀσκαρδάμυκτον Græci vocant. Nicander δερκευνῆ. Patentibus enim genis dormit lepus, ut Plin. teſtatur. *Vulc.*

96. Ὕστριχος] Θηρίον τι ταχύτατον, Schol. Miror illum neſciſſe dici ἀκανθόχοιρον: Schol. autem Ariſtophanis ad εἰρήνην. ἔστι δὲ, inquit, καὶ ὕστριχις (ita enim etiam dicitur) θηρίον τρίχας ἔχον ὀξὺς, ἃς ἐν τῷ διώκεσθαι ἐξακοντίζει κατὰ τῶν διωκόντων: qui locus integer apud Suidam legitur, qui addit dici & ἀκανθοχοιρον: dicimus vulgo PORC-ESPIC. *Anna Fabri.*

V. 102. Κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός] Σημείωσαι, inquit Schol. ὅτι τὰς θηλείας ἐλάφους κεραστοφόρους εἶπε, *obſerva quod cervas cornutas fecerit.* Fortaſſe dixerit aliquis non eſſe in Africa cervos, itaque nec cervas. Virgilius tamen contra, lib. I. Æneid.

treis littore cervos
Proſpicit errantes: hos tota armenta ſequuntur
A tergo, & longum per valles paſcitur agmen.

Itaque ignoraſſe Callimachum cervas non eſſe cornutas: fortaſſe dixit fœminas pro maſculis, ut plerumque faciunt Latini in τῷ canes, & infra boves aratorios fœminini generis facit: ſed hæc nihili ſunt; nam revera fecit cornutas: ita inter Herculis certamina erat cerva cornibus au-

Ἐξαπίνης δ᾽ ἔταφές τε καὶ ὅν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ᾽ ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ᾽ ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ἥρης αἰνεσίῃσιν, ἀέθλιον Ἡρακλῆϊ
Ὕστατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἐδέκτο.
Ἄρτεμι παρθενίη, Τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι

Ἔντεα

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κελάδοντος] Ποταμὸς Ἀρκαδίας. Κεραύνιος] Λόφος Ἀρκαδίας. Τιτυοκτόνε] Τιτυὸς βιασάμενος Λητὼ, ἀνῃρέθη ὑπὸ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος.

reis inſignis, de qua mox Callimachus. Apollodorus lib. 2. *Τρίτον ἆθλον ἐπέταξεν αὐτῷ τὴν κερύνιτιν ἔλαφον εἰς Μυκήνας ἔμπνουν ἐνεγκεῖν. ἦν δὲ ἡ ἔλαφος ἐν Οἰνόῃ χρυσόκερως Ἀρτέμιδος ἱερά.* Præterea eſt apud Pindar. in Olymp. Od. 3. *χρυσόκερων ἔλαφον θήλειαν*; ad quem locum annotat Scholiaſtes Græcus id de induſtria facere Poetas, adduxitque locum Anacreontis, *οἷά τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνὸν, ὅς ἐν ὕλῃ κεροέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.* Vides *κεροέσσαν μητέρα.* addit Schol. *οἱ μέντοι ποιηταὶ πάντες κέρατα ἐχούσας ποιοῦσι.* *Anna Fabri.*

Ibid. *Κεράων δ᾽ ἀπελάμπετο χρυσός*] Ariſtoteles aliique negant cervas inveniri cornigeras, quibus ſubſcribit Euſt. Swartius Analect. lib. 1. cap. 2. & magnus Bochartus in Hierozoico lib. 3. c. 17. qui contendunt *τὴν ἔλαφον* accipi tam de cervo, quam cerva. Neque vero infitiamur *τὴν ἔλαφον* ſæpe notare cervum & hic quoque intelligendos eſſe cervos per *ἐλάφους σκαιρούσας.* Sed tamen noſtrorum quoque temporum experimenta docent cervas inveniri, quamvis rarius, etiam cornutas. Ante non multos annos capta fuit in Cimbrica Cherſoneſo a Sereniſſimo ejus principe cerva prægnans magnis cornibus inſtructa, de qua extat elegia cultiſſima Viri Clariſſimi Georgii Morhofii.

V. 103. *Ἐξαπίνης δ᾽ ἔταφές τε*] Alia etiam eſt lectio, *ἔπαφες*, ſed aperte mendoſa. Eſt autem *ἔταφες*, *admirata es*, vel *obſtupefacta es.* unde etiam *τάφος* pro admiratione, apud poetas, ſed rarum. *Stephanus.*

Ibid. *ἐξαπίνης δ᾽ ἔταφες*] *ἐθαύμασας.* Unde & *τάφος*, ἡ *ἔκπληξις.* Hom. *τάφος δὲ μιν εἷλεν ἰδόντα.* quod alibi ſe ipſe explicans aliis verbis ait,

θάμβος δ᾽ ἔχεν εἰσορόωντας. *Vulcanius.*

V. 107. *Κελάδοντος*] Meminit Homer. Iliad. *η.* quos verſus affert Strabo lib. 8. Defertur autem in Alpheum, ut Erymanthus. *Anna Fabri.*

V. 108. *Ἥρης αἰνεσίῃσιν*] Non moveo controverſiam huic ſcripturæ, quæ codicum fide nititur. Sic etiam ſcribitur apud Apollon. Rhodium III. 29.

τὸν δ᾽ ἂν ὀΐω
Κείνης αἰνεσίῃσιν ἐς Ἑλλάδα κῶας ἀνάξειν.

Hunc puto illius conſiliis pellem relaturum in Græciam. Veruntamen ſuſpicor utrumque ſcripſiſſe *ἐννεσίῃσι*, ſicuti non ſolum Heſychius videtur legiſſe, qui interpretatur *ἐννεσίῃσι, βουλήσεσιν, ἐννοήσεσιν*, *conſiliis*, *prudentia*, ſed & hæc vox apud Apollonium lib. 1. v. 7.

ὅντιν᾽ ἴδοιτο
Δημόθεν οἰοπέδιλον, ὑπ᾽ ἐννεσίῃσι δαμῆναι

Hic repente *tu* immiſiſti canes, & tuum apud animum dixiſti,
Hæc ſane prima præda Diana digna eſſet.
Quinque erant omnes, quorum quatuor cepiſti velociter incitata,
Abſque canum curſu: ut tibi celerem currum provehant:
Unum vero, (quæ Celadontem ad fluvium effugerat
Junonis conſilio, certamen Herculi
Ultimum ut eſſet) collis Cerynæus recepit.
Diana Parthenie, Tityi domitrix, aurea quidem tibi Arma,

δαμῆναι.

Quem videret publice uno calceo munitum conſilio confici. Quamvis & ibi Florentinus Codex ἀινεσίῃσι. Sed apud Heſiodum, & Homerum legitur conſtanter ἐννεσίῃσι. Hic Iliad. E. v. 894.

> Τῷ σ' οἴω κείνης τάδε πάσχειν ἐννεσίῃσιν.

Idcirco te puto illius hæc pati conſiliis. Ubi Euſtathius: πάσχειν ἐννεσίῃσιν ἤγουν συμβουλαῖς. αἳ γίνονται, ἐκ ἀπὸ τοῦ ἐνίπω. ἀλλ' ἢ ἀπὸ τοῦ ἔννοια κατὰ τοὺς παλαιοὺς πρὸς ὁμοιότητα ἐασι τοῦ πηγόμαλλος πηγεσίμαλλος. Ἢ μᾶλλον ἀπὸ τοῦ ἐνίημι τὸ ἐμβάλλω. καθὰ τὸ ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσιν. ἵνα ἐκ τοῦ ἐνίημι, ἐνεῖμαι ἐνεῖσαι, γίνηται ἐνεσίαι, καὶ διπλασιασμῷ τοῦ ν., ἐννεσία, ἡ εἰς νοῦν ἐνιεμένη συμβουλή.

Ibid. Ἄεθλιον Ἡρακλῆι] Non ultimum fuiſſe certamen Herculis, ſed tertium Apollodorus lib. 2. in loco paullo ante ab A. Fabri allato tradit. Alii quartum ei locum tribuunt inter athla Herculis. Ultimum ſane non fuit. Itaque cum Scholiaſte Apollonii legendum ὕστερον. h. e. *poſtea, poſtero tempore.* Sic ſane hunc locum laudat Scholiaſtes Apollonii, quod & Stephanus notavit.

V. 109. πάγος Κερύνειος ἔδεκτο] Scripturam quæ eſt apud Scholiaſtem, videlicet Κεραύνιος, habet & Apollonii Enarrator, quum tamen verſus ſtare non videatur ita legendo. Affert autem hic verſum hunc Callimachi una cum præcedente, ſcribens ὕστερον, non ὕστατον. niſi eſt librarii error: quod potius credo. *Stephanus.*

Ibid. Κερύνειος] Non video cur hæc lectio improbetur: Cerynea mons eſt in Arcadia, & Oenoë urbs in Arcadia: & ibi erat iſta cerva, ut ex Apollodori loco ſupra patet. Vides itaque non recipiendam eſſe lectionem Κάρνειος, quæ ad oram codicis Stephani ſcripta eſt. *Anna Fabri.*

Ibid. Κερύνειος] Robortellus & Frobenius legunt κεραύνιος. at Robortellus dicit in alio codice reperiri Κερύνειος. Hanc ob cauſam virgam cenſoriam in eum ſtrinxit Sigonius, probans Κερύνειον legendum eſſe: ſignificat enim montem Arcadiæ Κερύνειαν, de quo Pauſan. in Achaicis. Unde Servius exponens verba illa Virgilii,

> *Nec vero Alcides tantum telluris obivit.*
> *Fixerit æripedem cervam licet.*

exponit, Cerynitim cervam intelligi, ita a loco dictam. Lectionem Κερύνειος ſtabilit quoque Salmaſius in exercitationibus Plinianis. Sed & in Apollodori loco, quem Anna laudat pro κεράστην ἔλαφον, cum Palatinus codex habeat κερνήτην, non male eruditus Munckerus ad Hyginum emendavit κερυνίτιν, quem vid. ad fabul. 30.

Ἔντεα καὶ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Ἐν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
Ποῦ δέ σε τὸ πρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρηΐκι, τόθεν βορέαο καταῖξ
Ἔρχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγουσα.
Ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ; φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ἀσβέστου, τό ῥα πατρὸς ἀποστάζουσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξου;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα. τὸ τέτρατον οὐκέτ' ἐπὶ δρῦν,
Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περὶ σφέας
Οἵτε περὶ ξείνους ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν. αἱ δὲ γυναῖκες,

Ἢ βληταὶ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Αἵμῳ ἔπι] Ὄρος Θρᾴκης. Καταῖξ δὲ, ἡ λεγομένη καταιγίς. Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Ἔστι γὰρ καὶ Μακεδονίας. Ἐμμάξεαι] ἐμβάλῃς. Κτήνεά φιν] Φιν χωρὶς τοῦ σ, διὰ τὸ μέτρον.

V. 112. Θεά] Forſan melius ſit ſcribere θεή, ob frequentiam τοῦ α, χρύσεια, χαλινά. *Anna Fabri.*

V. 113. ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν] hoc eſt φέρειν, ut μή μοι οἶνον ἄειρε μελίφρονα. αντὶ, φέρε. *Vulcanius.*

V. 114. Τόθεν] pro ὅθεν. Ibid. καταῖξ ab ἀΐσσω, *turbo, procella.* A. F.

V. 116. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης;] Id eſt, *& de qua flamma illam accendiſti?* Atque ut priori illi interrogationi, ποῦ δ' ἔταμες πεύκην; reſpondent illa, Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ: ſic iſti poſteriori, ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; reſpondent quæ ſequuntur, φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν Ἀσβέστου, &c. *Stephanus.*

Ibid. ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης; Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ] Peſſime ſic interpungitur. Hinc & in verſu. 115 in interpretatione Latina ſtulte interpoſuerunt *ſecuiſti pinum.* Sic diſtinguendum:

ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Οὐλύμπῳ;

Male accipiunt de φωσφορίῃ, cum ſit intelligendum de fulmine. φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν eſt *de cœlo tetigiſti.*

V. 118. Ἀποστάζουσι] Lucretius de igne:

Quam noſter fluat e tedis terreſtribus ortus.

alibi autem,

Funditque ardorem longe.

& iterum,

quum

Arma, & cingulum, & aureum junxiſti currum:
Injeciſtique aureos dea cervis frenos.
Sed quonam te primum cornutus currus cœpit attollere?
Æmum ad Threicium, unde Boreæ procella
Exoritur, nudis *hominibus* gravi frigore infeſtans.
Ubi autem ſecuiſti pinum? & flammam immiſiſti qualem
Myſo in Olympo? lucis vero injeciſti vaporem
Inextinctæ, quæ ex patris *Jovis* deſtillat fulmine.
Sed quoties, ô dea, argenteum exploraſti arcum?
Primum quidem in ulmum, alterum vero miſiſti in quercum,
Tertium rurſus in feram: quartum non amplius in quercum,
Sed illud in ſceleratorum jeciſti civitatem, quique in ſuos,
Quique in peregrinos nefaria multa perpetraverant.
Ah miſeri, in quos tu gravem impinges iram!
Pecudes ipſorum peſtis devorat, opera vero grando.
Tonſi autem ſenes lugent filios: & mulieres

Aut

quum Solis lumina cumque
Inſertim fundunt radios per opaca domorum.
Anna Fabri.

V. 119. πειρήσαο τόξε] πεῖραν ἔλαβες, *Exploraſti, periculum feciſti tui arcus.* Nam, ut annotavit Euſtathius Iliad. δ. πεῖραν ἐνεργητικῶς Αττικοὶ ἐπὶ τῆς εἰς γυναῖκα ἐπιχειρήσεως λέγουσι. τὸ δὲ πειρᾶσθαι παθητικὸν ἀντὶ τοῦ ποιεῖσθαι ἀπόπειραν. *Vulcanius.*

V. 120. Πρῶτον ἐπὶ πτελέην] Virg. 2. Georg.
Velocis jaculi certamina ponit in ulmo. Anna Fabri.

V. 125. ἔργα δὲ πάχνη] Verti *labores.* ut Virg.
Sternit agros, ſternit ſata læta boumque labores.

Frequenter enim ἔργα ſignificant τὰ κατὰ τὴν γεωργίαν. forte ἀπὸ τῆς ἔρας, quod tellurem ſignificat. Unde & ἐρέσαι dictum, τὸ περὶ ἴσης γῆς φιλονεικῆσαι. unde etiam ἔραζε. i. ἐπὶ τὴν γῆν. quam vocem adhuc retinent Hiſpani qui *las Eras* τὸ ἁλῶον appellant, & tempora per Eras ſive meſſes diſtinguere ſolebant. Iſidorus Eram inde dictam vult, quod omnis orbis æs reddere profeſſus ſit Reipublicæ. Callimachus infra verſ. 156. voce ἔργον hac ipſa ſignificatione utitur;
σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Significat alioqui præter vulgarem ſignificationem ἔργον, etiam τὴν παρασκευὴν πολέμου. ut in illo,
ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο. *Vulcanius.*

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Non memini me legere κείρεσθαι pro interfici, ſeu trucidari, atque adeo ſignificationis hujus exemplum haud extare puto: ideoque nolim ita exponere, *Trucidantur ſenes ſuper filiis*: ſed, *Senes*

Η βληταὶ θνήσκουσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν· τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ερχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθὴς,

Εἴην

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Η βληταὶ] Βεβλημέναι ὑπὸ Ἀρτέμιδος. Τρώγει] Τρύχει. Φθείρει. Ταὶ δὲ θυωρὸν] Θυωρός, ἡ φιλικὴ τράπεζα. κυρίως δὲ, ἡ θεοῖς ἀνατιθεμένη. τὸ δὲ ἑξῆς, περὶ μίαν θυωρὸν τὰ δίφρα τίθενται αἱ εἰνάτερες καὶ αἱ γαλόῳ. Εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος] Εἴη μοι φίλος ὅστις ὑπὸ σοῦ προνοεῖται· εἴην δὲ καὶ αὐτός.

nes tondent ſe propter filios, id eſt, *ob luctum de filiis interfectis.* Stephanus.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Parentes immaturam liberorum ſuorum mortem lugent. Naturæ porro convenientius eſt, filios lugere parentum mortem, quam parentes filiorum. De hoc vero lugendi more, tonſa videlicet coma, Sophocles Ajace Flagellif. ubi Teucrum inducit ita Euryſacen Ajacis filium compellantem,

> ὦ παῖ, πρόσελθε δεῦρο, καὶ σταθεὶς πέλας
> ἱκέτης ἔφαψαι πατρὸς, ὅς σ' ἐγείνατο.
> Θάκει δὲ προστρόπαιος, ἐν χεροῖν ἔχων
> κόμας ἐμὰς, καὶ τῆς δε, καὶ σαυτοῦ τρίτου
> ἱκτήριον θησαυρόν. *Vulcanius.*

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Hoc ideo dicit Callimachus, quia mos veteribus in funere comam tondere, & mortuo injicere, Hinc illud Ovidii in epiſtol.

> *Non mihi te licuit lacrymis perfundere juſtis.*
> *In tua nec tonſas ferre ſepulcra comas.*

Apud Statium Thebaid. VI.

> *At genitor ſceptrique decus, cultuſque Tonantis*
> *Injicit ipſe rogis, tergoque & pectore fuſam*
> *Cæſariem ferro minuit.*

Meurſius.

Ibid. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Ridicule Interpres, *trucidantur ſuper filiis*: explica *tondentur*: non modo in Græcia, parentes, filii, cognati, ſed etiam amici amicos & ſodales hoc funebri officio proſequebantur. Sic Sappho,

> Ἃς καὶ ἀποφθιμένας, πᾶσαι νεοθαγέι χαλκῷ
> Ἄλικες ἱμερτὰν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Ita & apud Bionem,

> ἔρωτες

Κει-

Aut cæſæ moriuntur puerperæ, aut profugæ
Pariunt: earum vero nihil talo recto inſiſtit.
Quos contra hilari vultu & benigna tu reſpexeris,
Illis bene & tellus fert ſpicam, & bene proventus
Quadrupedum, beneque opulentia augetur: neque in
ſepulcrum
Veniunt, priuſquam admodum annoſum quoddam *i. ſe-
nium*, attingant.
Neque diſcordia devorat *horum* familiam, quæ etiam bene
Conſtitutas domos perturbavit: ſed menſam
Fratriæ & glores circum unam ſellas collocant.
Diva, ſit mihi illorum (*ex numero*) quidem amicus,
quicunque *eſt* verus,
Sim

Κειράμενοι χαίτας ἐπ' Ἀδώνιδι. Id hodieque fit in Servia, ut meminit Busbequius in Legationibus Turcicis. Neque modo capillos ſibi demebant, ſed & ſupercilia. Artemidor. lib. 1. cap. 27. Ἔθος γὰρ παλαιὸν ἐπὶ πένθει τὰς ὀφρύας ψιλοῦσθαι. *Anna Fabri.*

V. 128. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Refero τῶν ad id quod dixit τίκτουσιν: ut ex hoc verbo ſubaudiamus τικτομένων, vel τέκνων: ut ſupra in hoc loco, ὅτι μοι τοιαῦτα διαιτᾶν Τίκτουσιν, ex τίκτουσιν ſubaudiendum eſt τέκνα cum τοιαῦτα. Dicit igitur illas profugas talia parere quæ nunquam ſe in pedes erigant: ſignificans eas fœtus edere, qui ad breve tempus ſint vitales. *Stephanus.*

Ibid. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ὀρθὸν ea ſignificatione accipio, qua Latini rectum pro erecto. Horatius, *Fana deos habuere rectos.* Sententia vero Callimachi hæc eſt, eas edere fœtus ὠκυμόρους, ævi brevis, minimeque vitales. *Vulcanius.*

Ibid. ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη] Ut Latini *recto talo ſtare*, Horat. Etſi σφυρὸν *talus* non ſit; nam aſtragalus potius eſt. videtur tamen ita ſumpſiſſe Theocrit. cum metaphorice dixit, Οἰκεῦντες Λιβύης ἄκρον σφυρόν. *Anna Fabri.*

V. 129. εὐμειδής τε καὶ ἵλαος] Horat.

Quem tu Melpomene ſemel
Naſcentem placido lumine videris.

Anna Fabri.

Ibid. αὐγάσηαι] Rectius αὐγάσσηαι legetur, geminata litera σ. ut initio hymni in Cererem, μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε. *Stephanus.*

130. Κείνοις μὲν εὖ ἄρουρα] Horatius piis erga Deos agricolis hæc bona promittit,

Nec peſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda vitis, nec ſterilem ſeges
Rubiginem, aut dulces alumni
Pomifero grave tempus anno.

Vulcanius.

V. 134 θυωρὸν] καταχρηστικῶς, pro quavis menſa, cum ratione etymi ſignificet menſam ſacris uſibus deſtinatam. *Vulc.*

Ibid. Θυωρὸν] Heſychius, θυωρὸν, τράπεζαν τὴν τὰ θύη φυλάσσουσαν. *Anna Fabri.*

V. 135. Εἰνάτερες] Homer. 3. Iliad.

Ἢ πῇ ἐς γαλόων, ἢ εἰνατέρων εὐπέπλων.

Ibi Interpres, εἰνάτερες καλοῦνται αἱ τῶν ἀδελφῶν γυναῖκες πρὸς ἀλλήλας· οἷον Ἑλένη πρὸς Ἀνδρομάχην. At vero γάλως eſt ſoror mariti; ita Caſſandra glos Andromaches; unde apparet male vertiſſe Vulcanium, *ſocruſque nuruſque*. A. Fab.

V. 136. τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅστις ἀληθής,] Hic τῶν refertur ad eos quibus tam multa bona dixit contingere, poſtquam eos Diana hilari & propitio vultu intuita fuerit: *Illorum* (inquit) *in numero ſit, quicunque mihi eſt amicus verax, minimeque fictus: ipſe quoque ſim unus ex illis.* Sic autem votum pro ſuis amicis interjicit hymno in Jovem:

Σῶν τεύχειν, ἅ τ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνεις.

At

Εἴλω δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων. ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι.
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἐνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων,
Θηρίον ὅ, ττι φέρησθα. πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτή,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει,
Βάλλε κακοὺς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν,

Ὡς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τόξα, καὶ ἄντυγες] Ἀπὸ τῆς ἄντυγος τὸ ὅλον ἅρμα σημαίνει. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ ὄρους Ἀρκαδίας. Η, ὁ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος ὤν. Τιρύνθιος ἄκμων] Ὁ μὴ καμὼν ἐπὶ τοῖς ἄθλοις Ἡρακλῆς. Πενθερή.] ἡ Ἥρα. Πινύσκει] Σωφρονίζει. Κολακεύει ὁ Ἡρακλῆς.

At vero hymno in Cererem deprecatur amicitiam ejus qui ipſi ſit inviſus, quicunque is ſit. *Stephanus.*

Ibid. Ὅστις ἀληθής] Pater meus amantiſſimus hunc locum reſtituit, legendo ὅν κε φιλήσῃς, vel quod illi magis arridebat, ὅς κε φίλος τοι. Sic Hymn. in Cererem, v. 117. ὅς τοι ἀπεχθής, quod manifeſte huic contrarium eſt. Deinde, unde hic τὸ ἀληθής; certe nullo modo poteſt ſtare, & nulla dubito, quin hæc reſtitutio doctis accepta futura ſit. *Anna Fabri.*

V. 143. Ἀκακήσιος] Ἀπὸ τοῦ ὄρους Ἀρκαδίας, inquit Scholiaſtes: Stephanus autem Ἀκακήσιον πόλις Ἀρκαδίας: apud Homerum autem Hermes dicitur ἀκακήτης, ubi Interpres, ὁ μὴ δυνάμενος κακωθῆναι ὑφ' ἑτέρου, μηδὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετὴν, ὅθεν καὶ δοτὴρ ἐάων. *Anna Fabri.*

V. 145. τοῦτο ἄεθλον] Repone τοῦτον, ut in aliis editionibus. *Stephanus.*

Ibid. τοῦτο ἄεθλον] Recte Stephanus τοῦτον. ἄθλος enim eſt certamen, labor; ſed τὸ ἆθλον præmium certaminis, ſeu laboris. Vide Patrem ad Luciani Solœciſtam.

V. 149.

Sim vero & ipſe, regina: curæ etiam ſit mihi ſemper carmen,
In quo & Latonæ nuptiæ erunt: in quo & tu crebra *eris:*
In quo etiam Apollo: in quo tui omnes labores:
In quo canes & ſagittæ, & canthi rotarum, qui te facile
Spectabilem portant, quando in Jovis domum currum agitas.
Ibi tum occurrentes tibi in veſtibulo, capiunt,
Arma quidem Mercurius Acaceſius, ſed Apollo
Feram quamcunque portas, idque antequam adveniſſet *in cœlum*
Fortis Alcides. Nunc autem non amplius iſtum laborem
Phœbus ſuſtinet. Talis enim ſemper Tirynthius indefeſſus
Stat ante fores *cæli*, expectans an quippiam afferens
Redeas pingue edulium. dii autem omnes ſuper eo *Hercule*
Indeſinenter rident: inprimis vero ſocrus ipſa *Juno*,
Taurum ſiquando e curru prægrandem, aut quando aprum
Sylveſtrem ferat *Hercules* poſteriori pede palpitantem,
Aſtuto admodum ſermone te, dea, ſic alloquitur;
Feri noxias feras, ut mortales te auxiliatricem,

Sicuti

V. 149. Πενθερὴ] πενθερὸς eſt uxoris pater; πενθερὴ uxoris mater: at ἑκυρὸς viri pater, ἑκυρὴ viri mater. *Anna Fabri.*

V. 151. ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα] Recta ſcriptura fortaſſe eſt φέροις, ut non Hercules, ſed ipſa Diana taurum ſive aprum dicatur φέρειν. ſicut modo dixerat θηρίον ᾗ, τί ἑ ῥέξησθα. item, εἴτι φέρουσα Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. Cæterum cum φέροις ſive cum φέροι genitivus ποδὸς jungi videtur, ut dicatur φέρειν ποδὸς, ſicut ἕλκειν ποδός. Sed cum ἐκ δίφροιο ſubaudiendum aliquid fuerit: ut intelligamus *ex curru ſumptum*, ſive *depromptum*. Nam vinctum de curru (ut ſubaudiatur δεδεμένον) ne dicere poſſimus, obſtat φέροι ſive φέροις. ac potius vinctum ad currum, ſive religatum, Latine dicendum eſſet. *Stephanus.*

V. 152. Κερδαλέῳ μύθῳ] Deeſt particula γάρ, quum rationem reddat illius deorum riſus, cujus meminit. niſi velimus initium orationis eſſe, Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο, &c. *Stephanus.*

153. ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν, ὡς ἐμὲ κικλήσκωσιν.] Legendum omnino ἵνα θνητοί σε βοηθὸν, &c. ut me optime monuit vir illuſtris Huetius. *A. Fabri.*

Veriſſi-

Ὡς ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωοὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ῥέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ καὶ τοὺς.
Ὡς ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριάοντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ἥρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ὠκύθοον τριπέτηλον· ὃ καὶ Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
Ἐν καὶ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Ὕδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.
Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται

Ἀγχόθι

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἔα πρόκας] Διὰ τὴν ἀδηφαγίαν τὰ μείζω τῶν ζώων κελεύει αὐτὴν ἀγρεύειν. Φρυγίῃ] Φρυγία, ὄρος Τραχῖνος, ἔνθα ἐκάη ὁ Ἡρακλῆς. Θειοδάμαντι] Βασιλεὺς Δρυόπων ὁ Θειοδάμας. Ὠκύθοον τριπέτηλον] Τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον. Ὑποληνίδας] Πυέλους. Ποτίστρας. Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι σε] Τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι, μὴ νεὸν τημοῦτος.

Veriſſime Huetius ὁ πάνυ. Vidit hoc quoque anonymus Cl. Francii in margine editionis Vaſcoſani.

V. 157. καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα] Per boves intellige tauros, de quibus Virgilius,

Et frons tauri metuenda minacis.

Neque enim boves hominibus infeſti ſunt. Sed nec venationi apti. *Vulcanius.*

Ibid. βόες] Intelligit *boves ſilveſtres*: male Vulcanius, qui *tauros* tantum explicat. *Anna Fabri.*

V. 158. Ὡς ἔνεπεν] Non convenit hoc tempus imperfectum cum præcedentibus, nec video quis locus ei eſſe poſſit: idemque & de πονεῖτο dico. Miror igitur cur non potius ἐνέπει & πονεῖται ſcriptum ſit. *Stephanus.*

V. 163. Ψήχουσι] Male Interpres, *demulcent*, *fovent*; ſignificat *ſtringunt*, ESTRILLENT, FROTENT; inde ψήκτρα, *ſtrigil.* Anna Fabri.

V. 165. Ὠκύθοον τριπέτηλον] verti, *Propere naſcens.* tametſi Heſychius, herbam ipſam ita nominat, Ὠκύθοον, inquiens, πόα τις, ἡ τρίφυλλος καλουμένη. *Vulcanius.*

V. 166. ὑποληνίδας] Male vertunt *lacus*,

Sicuti me, invocent. ſine capreas & lepores
In montibus errare. quid enim capreæ & lepores
Perpetrant? ſues opus *ruſticorum*, ſues culta vaſtant:
Et boves hominibus ingens malum *ſunt*, feri & hos.
Sic ait, & celer magnam circa feram laborabat.
Neque enim ipſe *Hercules* quamlibet Phrygia ſub quercu membra in deum mutatus
Sedavit voracitatem. adhuc ei ineſt fames illa,
Qua olim aranti occurrit Theiodamanti.
Tibi vero Amniſides *nymphæ* a jugo ſolutas
Fricant cervas, & ad eas multum pabuli
Junonis e prato demetentes comportant
Velox natu trifolium: quod & Jovis equi comedunt.
Præterea & aureos loculos implent
Aqua, ut cervis potus gratior reddatur.
Ipſamet vero in patris domum venis, ibique te in ſedem *ſuam*
Omnes ſimul invitant: tu autem Apollini aſſides.
At quando nymphæ te in choro circumdabunt

Prope

cus, quamvis hoc proprie ſignificet. Ὑπολήνις Callimacho eſt, quod aliis ſcriptoribus ὑπολήνιον. vas torculari ſubjacens, in quod uvarum liquor a torculari defluens excipitur. Latinis *lacus*. Sed hic improprie ſignificat loculos, ſeu vaſa, ex quibus potant equi in ſtabulis. *aquaria* poſſes dicere; ſcil. vaſa. ἐπλήσαντο, *impleverunt*, h.e. *implere ſolent*. Sic enim Græci utuntur aoriſtis.

V. 170. Ἦμος δ' αἱ νύμφαι] Locus ſatis difficilis non exercitato lectori; nam ſenſus ſeptimum aduſque verſum producitur μὴ νειὸν τεμεῖν. hoc eſt, ἡνίκα αἱ νύμφαι σ' ἐνὶ χορῷ κυκλώσονται, τημοῦτος ἱμαὶ βόες μὴ τέμνοιεν νειὸν τετράγυον ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι. *Anna Fabri.*

V. 171. Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο] Inopus Deli inſulæ fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque. atque hac de cauſa *Ægyptium* appellat, propter eam quam cum Nilo Ægyptio habet proprietatem, Sed & alia cauſa eſt, ut tradit Ortelius: nam Deli incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic cauſa in aperto eſſet, cur cum illo pariter & decreſceret & augeretur. Et hæc eſt ſententia Callimachi, ut patet ex verſibus 206. 207. 208. Hymn. in Delum:

> Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον ὅντε βάθιστον
> Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
> Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Anna Fabri.

V. 173. Ἦ ἵνα δαῖμον] Trajectio. Sic verba conſtrue: ἢ ἵνα, Δαῖμον, ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης οἰκήσουσα Ἅλας Ἀραφηνίδας, ἀπὸ δ' εἴπαο. id. ἀπείπαο δὲ τέθμια. i. νόμιμα. i. *ſacra*, *ſacrificia*, *ritum*. Nec iſta trajectio durior eſt quam qua uſus eſt Horat.

> *Phœbus volentem prælia me loqui,*
> *Victas & urbes, increpuit Lyra.*

Anna Fabri.

Αγχόθι πηγάων Αιγυπτίου Ινωποῖο,
Η Πιτάνῃ, (καὶ γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Η ἵνα, δαῖμον, Αλαὶ Αραφηνίδας οἰκήσουσα
Ηλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Η γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαιΐδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον

Ηλθε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ινωποῖο] Ινωπὸς, ποταμὸς Δήλου. Αἰγύπτιος δὲ, διὰ τὸν Νεῖλον, ὅτι καὶ αὐτὸς ἐκεῖ πλημμυρεῖ. ἢ ὅτι λέγεται τοῦ ὕδατος τοῦ Νείλου μετέχειν λαθραίως. Πιτάνη δὲ, πόλις Μακεδονίας. Η ἐνὶ Λίμναις] Λίμναι, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶται ἡ Ἄρτεμις. Αλας Αραφανίδας] Δύο Αλαὶ δῆμοι τῆς Ἀττικῆς, Αλαὶ Αραφανίδες, καὶ Αλαὶ Ζωνίδες. Τέθμια] Τὰ νόμιμα τῶν Ταυροσκυθῶν, τὸ θύειν τοὺς ξένους. Τημοῦτος] τηνικαῦτα. Υπ' ἀλλοτρίῳ] τὸ ἑξῆς, ἡνίκα αἱ νύμφαι τὴν Ἄρτεμιν περὶ χορῷ κυκλώσονται, μὴ γένοιτο τὰς ἐμὰς βοῦς ἐπ' ἀλλοτρίῳ μισθῷ ἐργάζεσθαι. καὶ γὰρ ὁ ἥλιος ἐπέχει τὸν ἑαυτοῦ δρόμον, καὶ αὐτὸς ἐφορῶν τὸν χορὸν τῶν νυμφῶν· ὥς τε γίγνεσθαι πολὺ τὸ τῆς ἡμέρας διάστημα. Κόπρον] τὴν ἔπαυλιν. Τυμφαλίδες] Ηπειρωτικαί. Τύμφη γὰρ, χωρίον τῆς Ηπείρου. λέγεται δὲ καλὰς βοῦς ἔχειν τὴν Ηπειρον. Κεραελκέες] Διὰ τὸ τοῖς κέρασιν ἕλκειν τὸ ἄροτρον.

V. 173. Ἢ ἵνα, δαῖμον, Ἀλὰς &c.] Scholiaſtes d[illegible]t duos fuiſſe pagos in Attica, qui Ἀλαὶ dicebantur. Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & Ἀλαὶ Ζωνίδες. Sed pro Ζωνίδες legendum Αἰξωνίδες, ut olim Meurſius vidit in libello de pagis Atticis. Ἀλαὶ Αἰξωνίδες ad tribum Cecropidem, alter Ἀλαὶ Ἀραφανίδες & ad Ægidem pertinebant. Ἀλαὶ nomen acceperunt a duobus viris Athenienſibus. Erant autem Alae Araphanides, inter Phegeum juxta Marathonem, & Brauronem; Æzonides, prope urbem. Plura ibidem vide.

V. 176. Τετράγυον] LA JOURNÉE D'UNE CHARÜE. quare non erit quatuor jugerum; nam, ut ait Varro, *Juger eſt quod juncti boves uno die abſolvunt.* γύη *menſura*, τετράγυον *diurnus labor aratori præpoſitus.* Dicitur & γύη Æſchyl. in Prometh. Deſmoth.

Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας.

Anna Fabri.

V. 177.

Prope fontem Ægyptii Inopi *in Delo*,
Aut *prope* Pitanam (nam & Pitana tua) aut in Limnis,
Aut ubi tu, dea, Alas Araphenidas inhabitatura
Veneris e Scythia, & reſpueris ſacra Taurica:
Ne tum novale meæ boves, gratia mercedis,
Quod poteſt uno die arari proſcindant ſub alieno aratore.
Etenim & membra & cervicem defatigatæ
In bubile venerint: etiamſi Tymphaicæ eſſent,
Novem annos natæ, cornibus trahentes: quæ longe optimæ
Ad ducendum ſulcum profundiſſimum. quoniam deus nunquam illum Tranſi-

V. 177. Ἦ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηκυίας] Neque hanc lectionem, neque illam quæ margini adſcripta eſt, poſſe defendi exiſtimo: ideoque nec γυιαί, nec γυίας retineo, ſed γυῖα ſcribo. ut autem verſus hanc poſſit admittere, particulam καὶ illi præpono, pro vocula τε quæ illi hic poſtponitur: ita ſcribens totum verſum,

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι.

Simul enim pro Ἦ eſt ſcribendum Ἦ, initio verſus. *Stephanus.*

V. 177. Ην γὰρ κεν γυῖα] Optime hunc locum correxit Stephanus, legendo:

Ἦ γάρ κεν καὶ γυῖα καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι. *Anna Fabri.*

V. 177. Ἦ γάρ κεν γυιαὶ &c.] Non recedendum ab omnium librorum ſcriptura, vertendum vero: *Sane & clauda & cervice laborantes.* Heſych. γυιὸς, χωλὸς, νοσώδης, σκνιώδης. & Suid. Γυιῶ, βλάπτω, χωλῶ. Γυιαὶ βόες ſunt, quæ nimio labore ſic ſunt defatigatæ, ut vix poſſint incedere, ac ſi claudæ eſſent.

V. 178. Στυμφαιίδες] Altera lectio eſt Στυμφαλίδες. (pro quo mendoſe adſcriptum eſt margini Στυμφαλίδας) quum autem Στυμφαιίδες legat Scholiaſtes, perperam altera lectio expoſitioni ejus præfixa eſt. *Stephanus.*

V. 178. Στυμφαιίδες Si legatur Στυμφαλίδες, erit ἀπὸ Στυμφάλυ, qui eſt urbs, mons, & fluvius Arcadiæ. verum non video quo modo Στυμφαλίδες erit Ἠπειρωτικαί, cum analogiæ ratio non patiatur, ἀπὸ τῦ Στύμφαι deflecti. Sed ibi eſt error Typographi; nam legendum eſt. Στυμφαιίδες, Ἠπειρωτικαί. Στύμφαι γὰρ χωρίον τῆς Ἠπείρυ. *A. Fabri.*

Ibid. Στυμφαιίδες] Stephanus de urbibus tradit Tympham dici montem Theſproticum, & urbem Tymphæam; incolas dici Thymphæos, fœminas Thymphæas; κλητικὸν eſſe *Thymphaicus*; fœmininum, Τυμφαΐς, ut Ἀχαΐς. Ubi in noſtro auctore, quem laudat Stephanus, Cl. Holſtenius pro Στυμφαιίδες recte legit Τυμφαιίδες & in ſcholiis Τύμφαι. Firmat Lycophron in Alexandra:

Ἐν ᾗ ποτ' αὖθις Ἡρακλῆ φθίσει δράκων
Τυμφαῖος ἐν θοίναισιν Αἰθίκων πρόμος.

In qua (Trampya urbe Epiri) *Herculem quondam*
Tymphaceus perdet inter epulas draco Æthicum dux.

Ubi recte Schol. *Tymphaus* exponit Epiroticus. Potuit tamen Æolice pro Τυμφαΐς dicit Στυμφαΐς, ut dicebant pro μογερὸς Æoles σμογερὸς, pro μῦς σμῦς. Jam vero Epiroticos boves robore & præſtantia præcellere aliis notum eſt. Hinc & Romani pecuarias habebant magnas in Epiro, ut Varro ait præf. lib. II. de R. R Vide quæ de iis notat Magnus Bochartus Hieroz. II. 6.

Verſ. 179. Ἄρισται τέμνειν] Sic Latini. Horatius:

Callidum, quicquid placuit, jocoſo
Condere furto Anna Fabri.

Ηλθε παρ' Ηέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας?
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Εξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ελλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἰαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,
Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη καὶ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
Πρηόνος

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πέργη] Μητρόπολις Παμφυλίας. Τηΰγετον] Ορος Λακεδαίμονος. Εὐρίποιο] Εὔριπος ὁ μεταξὺ Εὐβοίας καὶ Βοιωτίας ῥοῦς. καλεῖται δ' οὕτως ἡ Εὔβοια, διὰ τὸ ἐπιμήκη αὐτὴν κεῖσθαι. λέγεται δὲ καὶ Μάκεις. Γορτυνίδα] Κρητικήν· ἀπὸ τόπου. Ελλοφόνον νεβροκτόνον. Βριτόμαρτιν] Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆς νύμφης. ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ Βριτόμαρτις τιμᾶται, ὡς Διογενιανός. Παίπαλά τε] Τόπους τραχεῖς.

V. 182. Φάεα μηκύνονται] Sic Catull. in Coma Berenices dixit *feſtis luminibus*, hoc eſt, *feſtis diebus*. Neſcio an monuerint Interpretes. nil Scaliger. Muretus explicat, ſed non dicit unde ſumpſerit Catullus. *Anna Fabri.*

V. 186. Εἰπὲ θεά· σὺ μὲν] Poteſt etiam jungi etiam cum pronomine ἄμμιν, ut interpungatur poſt θεά. *Stepha.*

V. 186. Σὺ μὲν ἄμμιν] Virg. & Theocrit Idyll. 23.

Εἰπὲ θεά, σὺ γὰρ οἶσθα, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ὑποφήτης
Φθέγξομαι. *A. Fabri.*

V. 190. Ἐλλοφόνον] hoc eſt, κυνηγετικήν, καὶ φονεύουσαν ἐλλούς, τουτέστιν ἐλάφους. Nam ἐλλὸς eſt diminutivum ab ἔλαφος. *Vulcanius.*

Ibid. Βριτόμαρτιν] De hac ita Solinus: *Cretes Dianam religioſiſſime venerantur βριτόμαρτιν gentiliter nominantes; quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* V. Cl. Joſephus Scaliger notat ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe, Βριτὺ, τὸ γλυκύ, ὡς Κρῆτες. *Vulcanius.*

V. 190. Βριτόμαρτιν] Britomartis erat, uti tradunt, filia Jovis, & Carmæ: ac Dianæ, ob venandi ſtudium, grata. Memini.

Tranſivit Sol pulchrum chorum: ſed aſpectat,
Currum inhibens, & dies ipſi *tum* protrahuntur.
Quæ vero tibi inſularum, quis mons placuit potiſſimum?
Quis portus? quæ civitas? quam præcipue nympharum
Dilexiſti? & quales heroinas habuiſti ſocias?
Dic, dea, tu quidem nobis: ego vero aliis canam.
Inſularum quidem Doliche, urbium vero tibi placuit
  Perga:
Taygetus autem ex montibus, portus denique Euripi.
Præcipue autem inter *omnes* alias Gortynida amaſti
  nympham,
Cervarum venatricem, Britomartin, certam jacula-
  tricem: cujus olim Minos
Perculſus amore, pervagatus eſt montes Cretæ.
Illa vero alias quidem hirtis ſub quercubus latitabat
  nympha,
Alias autem in locis uliginoſis. At ipſe novem men-
  ſes percurrebat
Loca prærupta, & pendentes ſcopulos. nec intermi-
  ſit inſectationem,
Donec apprehenſa ferme *nympha* inſiliit mare

minit ejus Claudianus in Stilic. Panegr. 111.

Ignea Cretæa properat Britomartis ab Ida.

Virgilius in Ciri:

- - ne quid ego amens
Te erepta, o Britomarti, mea ſpes una ſalutis,
Te, Britomarti, diem potui producere vita.

Plura de Britomarti vide apud Meurſium in Creta lib. IV. c. 3. Doctiſſimus Caſaubonus ad Strabonem notat, Cornutum dicere Briſein quaſi Britein dictam, quaſi dicas ſuavem & charam Achilli: & ut Græcis virginem παρθένος dici ἀπὸ τοῦ παρθένειν τῇ μητρί, ſic Cretenſes virginem ὄμαρτιν appellaſſe παρὰ τὸ ὁμαρτεῖν τῇ μητρί. Matrem enim per-10 olim ſecutas eſſe virgines. Horat.

Tandem deſine matrem
Tempeſtiva ſequi viro.

Sed rectius Salmaſius ad Solinum docet Βριτόμαρτιν dici Cretenſibus dulcem virginem. Βριτὸς enim lingua Cretica eſſe *dulcis*, & μάρτις eorundem dialecto ſignificare *virginem*. Græcis enim μορτὸς eſſe ἄνθρωπος, unde μορτοβάτην ναῦν τὴν ἀνθρωποβάτην exponi Heſychio. μορτις itaque dici mulierem, Cretenſes autem ο in α mutare ſolitos, & contra, μαρτίς. Hinc Βριτόμαρτις ita vocari dulcem puellam.

V. 190. εὔσκοπον] εὔστοχον, certam in collimando & figendo: ita infra verſ. 262.

Μηδ᾽ ἐλαφηβολίην, μηδ᾽ εὐστοχίην ἐριδαίνειν.

Vulcanius.

V. 191. Πτοιηθεὶς ὑπ᾽ ἔρωτι] *percuſſus amore.* Sæpe Lucianus hoc verbo uſus eſt. *Anna Fabri.*

V. 193. Εἰαμενῆσιν] Interpres Homeri explicat καθύδροις καὶ βοτανώδεσι τόποις. *Anna Fabri.*

Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ἱερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Ἢ πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, Φαεσφόρε, καὶ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηῒς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· καὶ δέ σε φασὶ
Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φαέεσσι φιλῆσαι.
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ σφιν ὦμοι

Δεξι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι] Οὖπις, ἐπίθετον Ἀρτέμιδος· ἢ παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, ἢ παρὰ τὴν θρέψασαν αὐτὴν Οὖπιν. ἢ διὰ τὰς Ὑπερβορέους κόρας, Οὖπιν, Ἑκαέργην, Λοξώ· ἃς ἐτίμησεν Ἀπόλλων καὶ Ἄρτεμις. καὶ ἀπὸ μιᾶς μὲν Οὖπις ἡ Ἄρτεμις. Λοξίας δὲ καὶ Ἑκάεργος ἐκ τῶν λοιπῶν, ὁ Ἀπόλλων. Ὑψηῒς] ἡ Κυρήνη. Ἰώλκιον] Τὸν τύμβον τοῦ Πελίου. Ἰώλκιος γὰρ ὁ Πελίας. Καὶ Κεφάλου ξανθὴν] Ἤγουν, τὴν Πρόκριν καὶ καλὴν Ἀντίκλειαν ἢ, τὴν μητέρα Ὀδυσσέως, ἢ ἄλλην τινά.

V.196. *καὶ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων Δίκτυα*] Strabo Geogr. lib. x. hanc Callimachi ſententiam refutat. Diſſentit etiam a Callimacho Diod. Siculus lib. 6. Pauſanias in Corinthiacis cum Callimacho facit. *Vulcan.* Vide & Meurſ. in Creta lib. 11. cap. 5, ubi fuſe de nomine Dictynnæ differit.

V.196. *καὶ ἔνθορεν Δίκτυα*] Salmaſius in Exercitationibus Plinianis Callimachum defendit, & a Strabone male reprehendi contendit. id enim ait Strabonem culpare, quod dixerit a Cydoniatis Dictynnam vocatam eſſe, quia Cydonia non fuerit vicina Dictæo monti. Sed male: *Κύδωνες* enim ait dixiſſe

Calli-

Ab alto vertice: inſiliit autem in piſcatorum
Retia, quæ ipſam conſervarunt. hinc deinceps Cydones
Nympham ipſam, Dictynnam: montem vero unde deſilit nympha,
Dictæum appellitant: excitatiſque *ibi* aris
Sacra etiam faciunt. At ſertum die illo
Aut pinus aut lentiſcus *erit*: myrtum vero manus non tangunt.
Tunc etenim peplis inhæſit myrteus ramus
Puellæ, quum fugit: hinc admodum irata fuit myrto.
Upi regina aſpectu pulchra, Lucina: equidem te dilecta
Cretenſes vocant cognomento a nympha.
Sed & Cyreneñ *tibi* aſſociaſti: cui olim dediſti
Ipſa venaticos duos canes, quibus virgo
Hypſeis apud tumulum Iolcium potita eſt victoria.
Et Cephali flavam uxorem Deionidæ *Procrin*,
Diva, tuarum venationum ſociam conſtituiſti: præterea te dicunt
Pulchram Anticleam tanquam oculos *tuos* amaſſe.
Atque hæ primæ celeres ſagittas & circa humeros pharetras
Sagittiferas geſtarunt. inviolabileſque illis humeri Dextri,

Callimachum poetarum more omnes Cretenſes, quia Cydonia urbium mater in Creta inſula. Sic & *Cydonia tela* pro ſagittis Creticis poetas appellare.

V. 197. Κύδωνας Νύμφαν μὲν Δίκτυνναν] Pauſanias in Corinthiacis auctor eſt, Britomartim non ſolum a Cretenſibus, ſed ab Æginetis, quibus in inſula apparuit, cultam fuiſſe. ἐπίκλησις δέ οἱ, inquit, παρά τε Αἰγινήταις ἐστὶν Ἀφαῖα, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Dictynnæ appellatio unde fluxerit, jam dictum. Ἀφαία vero, παρὰ τὸ ἀφανισθῆναι. quod ſcilicet effugerit Minois vim. Virg. in Ciri:

Numquam tam obnixe fugiens Minois amores
Præceps aereis ſpecula de montibus iſſes:
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Phocæ
Virginis aſſignant,

quo in loco præclare, ut omnia, annotavit Cl. V. Joſephus Scaliger, pro *Numina Phocæ* legendum *Numen Aphææ*. Vulcanius.

V. 201. Μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι] Hoc, opinor, fiebat, quod Myrtus Veneri ſacra, quam hæc averſabatur. *A. Fabri.*

V. 207. Τοῖς ἐνὶ] Nota, *per quos, quorum opera*. Anna Fabri.

V. 209. Ἄλοχον] Procrin intelligit, & error eſt apud Schol. ubi pro Κεφάλου ἄλοχον, ἤγουν τὴν Πρόκριν, ſcribe Πρόκριν. *Anna Fabri.*

V. 211. ἶσον φαέεσσι] Sic Catull. *Ni te plus oculis meis amarem*. Plaut. autem ſæpe, *oculitus amare*. Anna Fabri.

V. 212. Καὶ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας] Hinc refelles quod vulgo dicitur, nobiles tantum Deos pharetram humeris geſtare. *Anna Fabri.*

V. 213. Ἀσύλωτοι] Male Interpretes, ut opinor, qui vertunt *inviolabiles*,

Δεξιτεροὶ, καὶ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ἤνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην
Κούρην Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Ἀρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ῥοῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν ἄϊδι μωμήσεσθαι
Τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ἡγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν,
Χησιάς, Ἰμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτε οἱ κατέδησας ἀήτας.

Τεύκρων

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ποδορρώην] Τὴν τοῖς ποσὶν ὀρνῦσαν καὶ ὁρμῶσαν. Οὐδὲ μὲν Ὑλαῖόν τε] Ὑλαῖος καὶ Ῥοῖκος κένταυροι περὶ Ἀρκαδίαν, οὓς ἀνεῖλεν Ἀταλάντη βιασαμένους αὐτήν. Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ] Τῶν λαγόνων τῶν κενταύρων. Νᾶεν] Ἔσταξεν. ἔβρεξεν. ὅθεν καὶ νᾶμα, καὶ νασμός. Χησιὰς] Χήσιον, ἀκρωτήειον τοῦ Σάμου. καὶ Ἴμβρασος, ποταμὸς τοῦ Σάμου.

les, *illaſi* : ſignificat hic *nudi*. & vult Callimachus illis dextros humeros nudos fuiſſe, quemadmodum Amazonibus: non alibi, quod ſciam, reperies. Explicationem meam probant ſequentia, καὶ γυμνὸς παρεφαίνετο μαζὸς, quod fieri nequibat, ni item nudi fuiſſent humeri. *Anna Fabri.*

V. 216. Ἀρκασίδαο] Meminit hujus vocis Stephanus in *Arcadia*. Cæterum de duabus Atalantis, ne actum agam, adi Muretum ad Propert. Hæc Milanioni nupſit, non Hippomeni. *Anna Fabri.*

V. 218. Ἐπίκλητοι] Interpretes legunt ἐπίκλειτοι, cum vertant *celebres*, *illuſtres*. Anna Fabri.

V. 222. Μωμήσεσθαι] In Aldina editione corrupte legitur νωμήσασθαι, & in Froben. μωμήσασθαι. *Vulcanius.*

V. 226. Μιλήτῳ ἐπίδημε] QUI ES ALLEE DEMEURER A MILET. Nil aliud

Dextri, & nuda ſemper conſpiciebatur mamma.
Approbaſti etiam valde velocem pedibus Atalantam,
Filiam Iaſii Arcaſidæ, porci *Calydonii* interfectricem:
Eamque canibus venandi & jaculandi dexteritatem docuiſti.
Haud ipſam lecti Calydonii venatores
Reprehendunt apri. nam ſigna victoriæ
In Arcadiam pervenerunt: habetque etiamnum feræ dentes.
Neque ſane Hylæum & ſtultum Rhœcum crediderim,
Quantumvis infenſos *ei*, in inferno vituperaturos eſſe
Jaculatricem *Atalantam.* neque enim cum ipſis viſcera commentirentur,
Quorum Mænalius inundatus fuit ſanguine vertex.
Veneranda, quæ multas domos & multas urbes poſſides, ſalve Chitone:
Quæ Miletum habitas. Nam te Neleus fecit
Ducem, quando navibus advectus eſt e Cecropia,
Chefias, Imbraſia, primæ ſedis dea. Tibi etiam Agamemnon
Clavum navis ſuæ dedicavit in templo *Aulidis*,
Munus contra navigandi incommoditatem, quando ipſi detinebas ventos,
Teu-

alìud ſuccurrit. Anna Fabri.

Ibid. Νηλεὺς] Theocrit in elegantiſſimo Poëmatio, cui titulus eſt. Ἠλακάτα. v. 3.

Θαρσεῦ σ' ἄμμιν ὁμαρτει πόλιν ἐς Νείλεω ἀγλαάν.

Anna Fabri.

V. 228. πρωτόθρονε] Dianæ dignitatem excellentiamque inter reliquos divos, ſupra ita deſcripſit verſ. 67.

Αὐτη δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεται. οἱ δὲ σ' ἐφ' ἑδραν
Πάντες ὁμῶς καλέουσι. σὺ δ' Ἀπόλλωνι παρίζεις.

Eadem enim prærogativa utitur qua Apollo Homericus:

Οἱ τε θεοὶ κατὰ δῶμα Διὸς τρομέουσιν ἰόντα
Καὶ ῥά γ' ἀναΐσσουσιν ἐπισχεδὸν ἐρχομένοιο
Πάντες ἀφ' ἑδράων ὅτε φαίδιμα τόξα τιταίνει. *Vulcanius.*

V. 228. πρωτόθρονε] Πρωτόθρονος eſt primæ ſedis dea ſeu deus, hoc eſt, primi ordinis. Sic dicta eſt Diana, quod eſſet ex diis Conſentibus. qui nimirum in conſilium Jovis adhibebantur, & ejus erant adſeſſores, quos Cic. 1. Tuſc. vocat Deos majorum gentium. De his Auguſtin. iv. de Civit. Dei cap. 23. *Quis ferat, quod neque inter Deos Conſentes, quos dicunt in conſilium Jovis adhiberi, nec inter deos, quos ſelectos vocant, Felicitas conſtituta eſt?* Hos fuiſſe ſex mares, & ſex fœminas conſtat. Omnes enumerat Ennius apud Apulejum de Deo Socratis:

Juno, Veſta, Minerva, Ceres, Diana, Venus, Mars,
Mercurius, Jovis, Neptunus, Vulcanus, Apollo.

 V. 232.

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Ἔπλεον, ἀμφ' Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Ἡ μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσσατο νηούς
Ἄλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας
Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ἡμέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.
Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἔν κοτε παρραλίῃ Ἐφέσου βρέτας ἱδρύσαντο,
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ἱππώ.
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,

Ἔργον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ῥαμνουσίδι] Ῥαμνοῦς, δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τῇ Νεμέσει ὁ Ζεὺς συνεκαθεύδησεν. ἥτις ἔτεκεν ὠόν· ὅπερ εὑροῦσα ἡ Λήδα ἐθέρμανε, καὶ ἐξέβαλε τοὺς Διοσκούρους καὶ τὴν Ἑλένην. Ἀξείνια] Ὄρος Ἀρκαδίας. Τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις] Ἡ εὐθεῖα τὰ Λοῦσα, ὡς Ἡρωδιανός. Εἵλεο παίδων] Μανεῖσαι γὰρ αἱ τρεῖς αὐτοῦ θυγατέρες, πάλιν διὰ τῆς Ἀρτέμιδος ἡμερώθησαν. ὁ δὲ κτίζει ἱερὰ δύο· ἓν μὲν, Κορίης· ἓν δὲ, Ἡμερίης· διότι τὰς κόρας ἡμέρωσεν. Ἱππώ] Μία τῶν Ἀμαζόνων.

V. 232. Ἑλένῃ Ῥαμνουσίδι] Schol. ait eſſe e Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter cum Nemeſi concubuit, quæ poſtea ovum peperit. quod, cum Leda reperiſſet illud, fovit, & Helenam cum Dioſcuris in lucem protulit. Hanc fabulam narrat Hyginus. *Anna Fabri.*

V. 233. Προῖτος] Rex Argivorum. Hanc ſeu fabulam ſeu hiſtoriam tangit Virgil.

Prœtides implerunt falſis mugitibus auras Anna Fabri

V. 235. Οὔρεα πλαζομένας ἀξείνια] Reddunt interpretes, *Vagantes montibus inhoſpitis.* Sed Græcus Sholiaſtes ἀξείνια interpretatur ὄρος Ἀρκαδίας. Unde non dubito, quin is legerit apud Callimachum Ἀζήνια, vel potius Ἀζάνια. Nam Clitorium erat vicinum Azaniæ. Holſtenius ad Stephanum.

V. 235. Ἐνὶ Λούσοις] Luſſi Arcadiæ vicus, Pauſaniæ, Steph. & Polybio: ὅπου Μελάμπους ἔλουσε τὰς Προίτου θυγατέρας, καὶ ἔπαυσε τῆς μανίας. *A. Fabr.*

V. 238. *βρέτας ἱδρύσαντο*] Hoc Pauſanias in Corinthiacis, deauratum fuiſſe

ſcribit

Teucrorum cum naves Achivæ oppida vexatum
Navigarent, propter Helenam Rhamnuſiam animis concitatæ.
Enimvero tibi & Prœtus duo condidit templa;
Alterum quidem Coreſiæ *Dianæ*, quod ei collegiſſes filias,
In montibus errantes inhoſpitalibus: alterum vero in Luſſis,
Hemereſiæ, quod animum inſanum depuliſſes a filiabus.
Tibi etiam Amazones, belli affectatrices,
Olim in littore Epheſi ſtatuam poſuerunt,
Fagino ſub trunco. peregitque tibi ſacrum Hippo:
Ipſæ vero *Amazones*, Upi regina, circum ſolenni ſaltatu tripudiarunt,
Primo quidem in ſcutis armatum *tripudium*, deinde vero in orbem
Ducentes latum chorum. Succinuerunt autem ſuaves
Subtile quid fiſtulæ, ut ſaltarent junctim.
Nondum enim hinnulorum oſſa perterebraverant

Opus

ſcribit, excepta facie. τὰ δὲ πρόσωπα, inquiens, (nam & Bacchi ejuſdem formæ fuiſſe ſcribit) ἀλοιφῇ ἐρυθρᾷ κεκοσμηνται. *Vulcanius.*

V. 239. Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ] Alii tamen non in fagi, ſed ulmi trunco. Dionyſius, πρέμνῳ ὑπὸ πτελέης. Legebat Pater meus φηγῷ ὑπὸ. φηγῷ Dor. pro φηγοῦ. Nil certius. *Anna Fabri.* Sic quoque legendum olim cenſuit anonymus P. Francii & Matthæus Sladus.

Ibid. Ιππὼ] Illam Græci & Latini *Otreram* dicunt. Hygin. *Anna Fabri.*

V. 240. Πρύλιν] Πρύλις, teſte Euſtathio ſignificat ſaltationem, quæ in armis fiebat. quæ alio nomine πυῤῥίχη, apud veteres Latinos *bellicrepa ſaltatio* dicebatur, ut teſtatur Feſtus Pompejus, & ita hoc loco uſurpatur a Callimacho.

V. 243. Ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ] Gallice verterem, AFIN QU'ELLES ALLASSENT EN CADENCE TOUTES ENSEMBLE; nam ea vis eſt verbi πλήσσω, a quo πληγὴ, quod aliquando ſignificat MESURE, CADENCE. Reperi apud Heſychium, πλήσσοντο, ἐπέβαινον. Locus ſatis difficilis. & tamen nil Scholiaſtæ. *Anna Fabri.*

V. 243. Πλήσσωσιν ὁμαρτῇ] Scil. γῆν. Verbum e verbo eſt, *ut percutiant junctim* terram. hoc eſt, ad numerum ſaltent, ut apud Horat.

Nunc pede libero Pulſanda tellus.

Πλήσσειν eſt pulſare tellurem. Pro πλήσσειν dixit Homerus πλίσσειν. Odyſſ. v. 318.

Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δὲ πλίσσοντο πόδεσσιν.

Atque illæ quidem bene currebant, bene etiam gradatim incedebant pedibus.

Hoc vero Euſtathius notat Æolice dici pro πλήσσειν: & ab eo exponitur βηματίζειν, quod eſt *metiri paſſus*, & tranſlate *ſaltare ſcienter.*

V. 244. Νεβρεία] Tibia enim a tibiis animalium. Antipater. Νεβρείων ὀστέων σάλπιγξ ὑπερίαχεν αὐλῶν. *Anna Fabri.*

V. 246.

Εργον Ἀθηναίης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη. τῶν δ' οὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων ἀλαπαξέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ηγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίουσι βοὸς πόρον Ιναχιώνης.
Α δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. οὐ γὰρ ἔμελλεν

Οὔτ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εργον Ἀθηναίης] Ἀθηνᾶ γὰρ ἔφορος πάσης τέχνης. Σάρδιας] Πόλις Λυδίας. Βερεκύνθιον] Μεταξὺ Λυδίας καὶ Φρυγίας. Ῥέα κεν Πυθῶνα] Ομηρος, Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει. Καὶ ἠλαίνων] Μωραίνων. Βοὸς πόρον Ιναχιώνης] τῆς Ἰοῦς, τῆς εἰς βοῦν μεταμορφωθείσης. Βόσποροι δέ εἰσι δύο, ὅ, τε τοῦ Βυζαντίου, καὶ ὁ Κιμμέριος.

V. 246. ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον] *In tractum Berecynthium*, hoc eſt, in Βερεκυντίαν. Stephanus: Βερέκυντος ἐστὶ πόλις Φρυγίας καὶ ἡ χώρα Βερεκυντία. *Berecynthus urbs Phrygiæ, regio Berecynthia.* Incolæ, ut ibidem docet, ſunt Βερεκύνται. *Berecynthæ* Straboni dicuntur Βερέκυντες; quos dicit populum eſſe Phrygum & Trojanorum, circa montem Idam. Scribitur Βερέκυνθος & Βερέκυντος.

V. 247. Οὖλα κατεκροτάλιζον] *Plaudebant pedibus.* tamen frequentius κροταλίζειν, ſignificat κρούειν ταῖς χερσὶν, ut annotat Heſychius. Unde & κρούματα dicta. Martialis:

Edere laſcivos ad Bætica crumata geſtus.

quorum maximus paſſim hodie in Hiſpania uſus eſt in choreis. Neque enim ſaltant quin ſimul aut nuda medii digiti ad pollicem colliſione ſtrepitum excitent, vel teſtulas quaſdam ligneas, quas *Caſtañetas* vocant, (quo nomine & crepitum ipſum, quem edunt, appellant) digitis aptent, & convexa ſui parte inter ſe collidant. Vel, ut in feſtis & ſupplicationibus publicis, *Scabillos*, ut vocat Arnobius, Hiſpani *Caxcabeles*, hoc eſt, parva quædam tintinnabula ſive crepitacula pedibus alligent: Vel quadratum tympanum, quod Hiſpani *Pandero* vocant, Iſidorus lib. 3. Originum, *Pandorium* (tametſi eam vocem pro fiſtula paſtorali accipere videatur ea fortaſſe ratione qua Catullus Tympanum tubam Cybelejam vocat) utrinque manu pulſantes, raucum quendam ſonitum edant. Nam convexorum tympanorum, quos *Atabales* vocant, & ab equitibus pulſantur, in bellis tantum vel pompa regia eſt uſus, ut vulgaris tympani quod *Atambor* vocant, & peditum proprium eſt, in rebus mili-

taribus

Opus Minervæ, cervo noxium. Ibat autem ſonus
Sardes uſque, & ad tractum Berecynthium: ipſæ vero pedibus
Valde ſtrepebant, ſonitumque edebant pharetræ.
Hanc porro deinceps circa ſtatuam amplum templum
Ædificatum eſt, quo nullum divinius aſpiciet Oriens,
Neque ullum opulentius: facile Pythonem ſuperet.
Quare inſaniens vaſtaturum *ſe hoc* comminatus eſt
Lygdamis, homo injurius, & inſuper exercitum equimulſorum
Adduxit Cimmeriorum, arenarum inſtar, qui apud ipſum
Adjacentes habitant vaccæ Inachiæ tranſitum.
Ah miſerum regem, quantum erravit! neque enim futurum erat
Ut

taribus. De Crotalo vero qui plura deſiderat, legat quæ V. Cl. Joſephus Scaliger in Copam Virgilii ex Apuleſo & Commentariis Græcorum adfert. *Vulc.*

V. 247. Οὖλα] *alacriter*, ut Hymn. in Jovem v. 53. *Anna Fabri.*

V. 247. Οὖλα κατεκροτάλιζον] Id eſt, *magnum edebant ſtrepitum.* Illa vero inſtrumenta, quæ motu pedum agitabantur, Latinis dicuntur *Scabilla.* Vide Ruben. de lato clavo. II. 17.

V. 248. περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον] In editione Henrico-Stephaniana, ut & Aldina & Frob. mendoſe legitur εὐρυθέμεθλον, una dictione, cum legendum ſit disjunctim εὐρὺ θέμεθλον, ut ſit ſenſus: περὶ κεῖνο βρέτας (cujus videlicet ſupra meminit verſ. 238.) μετέπειτα ἐδωμήθη εὐρὺ θέμεθλον. ut Hippo primum ei exiguum fanum erexerit, poſtea Epheſi auguſtiſſimum templum exſtruxerint. de quo in Actis Apoſtolorum. Per θέμεθλον vero εὐρὺ, ex amplitudine fundamentorum molem templi ſuperexſtructi ſignificat. *Vulcanius.*

V. 248. Βρέτας] ἄγαλμα, παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι. Heſychius, & Scholiaſtes Ariſtophanis. Sunt qui credant nomen eſſe indeclinabile. miror, cum apud Æſchylum reperiatur βρέτη, & βρετέων in ἑπτὰ ἐπὶ Θηβ.

Πότερα δῆτ' ἐγὼ πεσοῦσα
πρὸς βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες εὔεδροι,
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι.

& in Περσ.

Οἱ γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
Ἠδοῦντο συλᾶν.

Reperitur etiam apud Heſychium βρέται, id eſt ἀπεικονίσματι. *Anna Fabri.*

V. 249. Τοῦ δ' οὔτι θειότερον] Vide Philonem Conſtantinopolitanum de ſeptem miraculis, & quæ ibi notat Allatius.

V. 251. Τῷ ῥα καὶ ἠλαίνων] ἠλαίνειν non ſolum eſt τὸ μωραίνειν, verum etiam μαίνεσθαι. *Vulcanius.*

V. 251. -ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε] Scribendum potius ἀλαπαξέμεν. *Stephanus.*

V. 254. Βοὸς πόρον] Boſporum Cimmerium, de quo ſic Æſchylus in Prometh.

Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰς ἀεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. *Anna Fabri.*

V. 255. ἆ δειλὸς βασιλέων] hoc eſt, ὁ ἐν τοῖς βασιλεῦσι. *Vulcanius.*

V. 255. Δειλὸς βασιλέων] Dicitur ut Δῖα θεάων, id eſt, *inter Deas divina:* δειλὸς βασιλ. *miſer inter Reges.* Ita & Lucret.

—— *omnium quæ clara cluêret.*

i. *clara inter omnes.* Anna Fabri.

V. 259.

Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίην δὲ παλιμπετὲς, οὔ τέ τις ἄλλος
Ὅσσων ἐν λειμῶνι Καΰςρίῳ ἔςαν ἅμαξαι,
Νοςήσειν· Ἐφέσου γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα προκεῖται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε χαῖρε, Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν· οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ' ἐλαφηβολίην, μηδ' εὐςοχίην ἐριδαίνειν.
Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήςευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· οὐδὲ γὰρ Ἱππὼ
Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπατο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείουσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μουνυχίη] Μουνύχιον γάρ ἐςι μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν.

V. 259. Μουνυχίη] Diana Munychia, à Munychia portu Atticæ, non longe Piræo, Ortelius. At Scholiaſtes noſter facit partem Piræi: Μουνύχιον γὰρ, inquit, ἐςὶ μέρος τοῦ Πειραιῶς, τοῦ λιμένος τῶν Ἀθηνῶν. *Anna Fabri.* Photius P. CP. in lexico MS. etiam Minervam vocat *Munychiam*, his verbis: Μουνυχία, τόπος τοῦ Πειραιῶς, ἀπὸ Μουνυχίας Ἀθηνᾶς, ἥτις ἐπωνομάσθη ἀπὸ Μουνύχου τοῦ παντακλέους.

V. 260. Οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ] Meminit OEnei etiam Lucianus in Sympoſ. Εἰ δὲ τοῦ δείπνου ἕνεκα ὀργίζεσθαί σοι δοκῶ, τὸ κατὰ τὸν Οἰνέα ἐννόησον. ὄψει γὰρ καὶ τὴν Ἄρτεμιν ἀγανακτοῦσαν, ὅτι μόνην αὐτὴν οὐ παρέλαβεν ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν θυσίαν, τοὺς ἄλλους θεοὺς ἑςιῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτοῦ Ὅμηρος ὧδέ πως.

> Ἢ λάθετ', ἢ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης.

> Καλυδὼν μὲν ἥδη γαῖα Πελοπίας χθονὸς,
> Ἐν ἀντιπόρθμοις πέδι' ἔχουσα εὐδαίμονα.

καὶ Σοφοκλῆς,

> Συὸς μέγιςον χρῆμ' ἐπ' Οἰνέως γύαις,
> Ἀνῆκε Λητοῦς παῖς ἑκηβόλος θεά.

h. e. *Quod ſi tibi videor cœna gratia ſuccenſere, quia OEneo acciderit cogita. Videbis enim Dianam ſuccenſentem, quod ille ſolam non adhibuiſſet ſacrificio, cum reliquos omnes deos acciperet convivio. Nam hac de re ſic meminit alibi Homerus:*

> *Non meminit, vel non ſuccurrit, at atriter arſit.*

& Euripides.

> *Hæc terra Chalydon Pelopii eſt ſoli, fretum*
> *Qua eſt parte, campos divites habens.*

& Sophocles.

> *Immiſit agris OEnei aprum maximum,*
> *Torquens ſagittas eminus Latonia.*

Mentionem ejus quoque facit in dial. de ſacrificiis in initio.

V. 263. Ἀτρείδης] Vide & Lucian. de ſacrificiis.

V. 263. ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ] mer-

Ut vel ipſe in Scythiam redux, vel quiſquam alius,
Quorumcunque in prato Cayſtrio conſtitere currus,
Reverterentur. Epheſo enim ſemper tuæ ſagittæ,
quaſi propugnaculum, objectæ ſunt.
Diva Munychia, portuum inſpectrix, ſalve Pheræa.
Nemo dedecore afficiat Dianam. neque enim OEneo
Aram *ejus* contumelia afficienti pulchra domi ſubeunda fuerunt certamina.
Neque cervorum venatione, neque jaculandi peritia
divam provocet:
Non enim Agamemnon parva ſe jactavit mercede.
Nemo item ambiat hanc virginem: neque enim Otus,
Neque Orion bonas nuptias appetiverunt.
Sed neque ſaltatum aliquis fugiat ſollemnem: neque
enim Hippo
Abſque fletu circa aram renuit tripudiare.
Salve magna regina, & propitia ſis huic cantui.

mercede vel pretio. Hic in malam partem accipitur: hoc eſt, non exiguo cum ſuo malo inſultavit Dianæ: ita Hymno εἰς λῦτρα τ Παλλ. verſ. 101.

> Ὅς κε τιν' ἀθανάτων, ὄκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
> Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.

hoc eſt, οὐ νηποινὶ, ἤ τοι ἀτιμωρητί. *Vulcanius.*

V. 263. Ὀλίγῳ μισθῷ] Sic Latini utuntur τῷ *pretium*. Horat. *aut pretium eſt mori.* Hunc locum ſic verte, IL NE LUY EN COUSTA PAS PEU. Sic Terentius in Andria, *Ego pretium ob ſtultitiam fero.* Sic Plautus in Rudente, *Iniqua hac patior cum pretio tuo,* id eſt, *cum magno malo tuo.* Sic Sophocles in Antigone de morte, καὶ μὴν ὁ μισθὸς γ' οὗτος. *Anna Fabri.*

V. 263. Ὀλίγῳ μισθῷ] Imo ipſum vocabulum *merces* ſic apud Ciceronem accipitur. Lib. 1. ad fam. 9. *Magna mercede cognoſcere*, eſt magno ſuo malo. & in Orat. pro domo: *Data merces eſt erroris mei magni, Pontifices.* h. e. magnam pœnam lui mei erroris. Phædr. lib. 1.

> *Hac, inquam, merces fraudis a ſuperis datur.*

V. 265. Ὠαρίων] Horat.

> — *& integræ*
> *Tentator Orion Dianæ*
> *Virginea domitus ſagitta.*

Catullus quoque dixit *Oarion.* Anna Fabri.

V. 268. Κρείουσα] Quemadmodum Dii non ſolum nobiles illi duodecim, ſed &, etiam obolares illi, ut Pan, & ſi quid vilius, Reges dicebantur, ſic Deæ Reginæ, ut hic Diana. In Hymno ultimo Ceres, ita & plurimis locis. *Anna Fabri.*

ΕΙΣ ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ ΥΜΝΟΣ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ' ἀείσεις
Δῆλον, Ἀπόλλωνος κουροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ' ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Εκ Μουσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα
Λοῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
Ως Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Εχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται, ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,

Ικαρίου

ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΗΣ ΔΗΛΟΥ ΥΜΝΟΝ.

ΠΙΜΠΛΕΙΑΝ] Ορος Θρᾴκης, ἱερὸν Μουσῶν. Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] Οτι ἀκίνητος καὶ ἄσειστος ἡ Δῆλος, καὶ οὐδέποτε ἠνεμωμένη τινάσσεται. καὶ Θουκυδίδης σεισμὸν γενόμενον μέγαν βουλόμενος ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι τοσοῦτον ἦν μέγας, ὥστε τὴν Δῆλον νῆσον σεισθῆναι. Αλλως. Ατροπος· ἄσειστος, ἀγεώργητος, καὶ μὴ τρεπομένη καὶ μεταβαλλομένη ἐν τῷ ἀροῦσθαι. τραχεῖα γάρ.

IN HYMNUM QUARTUM, qui eſt in DELUM.

V. 1. Ὦ θυμὲ] Sic Pindarus ſæpe hoc exordio utitur, Φίλον ἦτορ, & Ariſtophanes, ὦ θυμέ. *A. Fabri.*

V. 2. Ἀπόλλωνος κουροτρόφον] Compoſito κουροτρόφος pro ſimplici τροφὸς utitur & infra, pag. 37. Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος. *Stephanus.*

V. 2. Κουροτρόφον] Ita & Diana dicebatur. Diodor. alicubi. ita & Græciam vocat Euripides, ita Pacem Heſiodus. *Anna Fabri.*

V. 2. Κουροτρόφον] Vox eſt proprie Attica, ut tradit Pollux; eſtque juvenum nutritor. Sæpe occurrit apud Homerum & Heſiodum. Callimachus hic vocat Delum, non ſimpliciter κουροτρόφον, ſed Apollinis, id eſt, quæ Apollinem puerum

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" NAPOLI

HYMNUS IN DELUM.

SACRAM, o anime, quo tempore aut quando celebrabis
Delum, Apollinis nutriculam? equidem omnes
Cyclades, quæ inſularum ſacratiſſimæ in mari jacent,
Laudibus dignæ *ſunt*: Delus vero vult primas ferre
A Muſis, quod Phœbum carminum principem
Et abluit, & faſciis involvit, & pro deo celebravit prima.
Ut Muſæ poetam, qui Pimpleam non canit,
Odere; ſic Phœbus *eum*, quicunque Deli obliviſcitur.
Delo nunc *igitur* carmen impertiar, ut Apollo
Cynthius laudet me, caræ ſtudioſum nutriculæ.
Illa vero ventoſa, & immota, ut quæ & mari percuſſa,
Mergiſque magis pervia quam equis,
In mari ſtabilita eſt, quod circa ipſam copioſe revolutum
Icariæ

puerum nutrivit, in qua Apollo ſit educatus. *Meurſius.*

V.5. ἀοιδάων μεδέοντα] Quamvis verum ſit Phœbum poetarum curam gerere, tamen nec ἀοιδάων pro *poetarum*, nec μεδέοντα pro *curam gerentem*, accipi poſſe exiſtimo: ideoque malim *carminum præſidem*, ſeu *principem.* quaſi quis dicat, imperium in carmina tenentem. *Stephanus.*

V.5. Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα.] Ita hymno in Apoll. verſ. 44. Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή. In epig. Gr. Πιερίδων μεδέων. Coluth. μουσάων λιγύφωνον ἄγων χορόν. *Vulcanius.*

V.11. ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος] ἄτροπον verti a[illegible], hoc eſt, incultam, non inverſam aratro, ἀμετάτρεπτον. quod ipſum ſequenti verſu ſatis declaratur, cum ait eam mergis potius perviam, quam equis, quibus nimirum tellus colitur. *Vulcanius.*

V.11. ἄτροπος] eſt *immota*, ut bene Scholiaſtes. Hoc dicit poeta Delus, quamvis ventorum flatibus, & maris fluctibus ſit expoſita, immota tamen ſtat tanquam rupes, quæ undique a maris impetitur procellis. Ἁλιπλὴξ eſt *a mari verberata*, ſcilicet rupes. ἁλιπλὴξ vero vocabulum eſt non temere alibi obvium, formatum a Callimacho, quaſi ὁ ὑπὸ τῆς ἁλὸς πλησσόμενος. Celebrant Delum veteres omnino immotam, neque ullo terræ motu concuti poſſe. Unde Thucidides lib.2. Ἔτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγον πρὸ τούτων, πρότερον οὔπω σεισθεῖσα. h. e. *Nec non Delus paulo ante hæc tremuit, prius ſemper immota.* In ſequente verſu ait poeta noſter, facilius in illam poſſe pervenire aves maritimas, quam equos, quia hi non niſi navibus in eam poſſunt trajici.

V.12. Αἰθυίῃς] quam *ἰταλίαν κορώνην* eſſe volunt; *mergum* Latini vocant. Lucret.

— mergique marinis
Fluctibus in ſalſo victum vitamque petentes.

Vulcanius.

V.13. Ἐλαστὸν] Paſſive pro ἐλασσόμενος

Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐνάσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ᾽ ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ᾽ ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ᾽ ὄπιθεν Φοίνισσα μετ᾽ ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
Οὐκ ὀνοτὴ, καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἑλλοπιήων,
Σαρδώ θ᾽ ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος τὰ πρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ᾽ ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναὶ,
Δῆλος δ᾽ Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ᾽ ἀεὶ ἀστυφέλικτος.
Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.

Εἰ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἀπομάσσεται] ἀποῤῥύπτει. Νῆσοι ἀολλίζονται] Οὐχ ὅτι αἱ νῆσοι ἀθροίζονται, ἀλλ᾽ οἱ ἔξαρχοι θεοί. Κύρνος ὀπηδεῖ] Ἡ νῦν Τύρος καλουμένη. Καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς] ἡ τῶν Εὐβοέων. Σαοῖ] σώζει. Ἐρυμναὶ] ἠσφαλισμέναι. Στρυμονίου βορέαο] Στρυμὼν ποταμός ἐστι καὶ πόλις Θρᾴκης.

μένος. ſed etſi tres ſunt voces in verbis, activa, media, & paſſiva, ſingulæ tamen pro tribus hiſce promiſcue ſumuntur. ita quoad ſignificationem unum tantum verbum eſt. ſic ſupra v. 4. φέρεσθαι pro φέρειν. *Anna Fabri.*

V. 14. Ἀπομάσσεται] Locus ſatis difficilis. ἀποῤῥύπτει, Schol. ſed ἀποῤῥύπτει non magis locum explicat. ego vero ſic intelligo: ἀπομάσσεσθαι & ἀπομάττειν eſt, *menſuram abſtergere*, ne quid plus æquo detur, & menſuræ cumulum ligno, quod vocant ἀπομάκτραν, vel in terram, vel in vas aliquod dejicere. Sic igitur mare undiquaque inſulam tundens, ſummitatem undarum, in qua aſpergo, vel ſpuma, vel alga denique continetur, velut cumulum in illam dejicit: & hoc facit, ut credam Scholiaſtem, quo vocem ἀπομάσσεται explicaret, ſcripſiſſe ἀποῤῥίπτει. *Anna Fabri.* Ἀπομάσσεσθαι & ἐκμάσσειν vel ἐκμάσσεσθαι, eſt *detergere.* Sententia eſt, ubi deterget Pontus Icarii maris ſpumam. h. e. in littus ejicit, pro quo Homerus dicit, ἀποπλύνει δ᾽ ἁλὸς ἄχνην. Quæ enim detergemus, a nobis rejicimus & abluimus.

Ibid. Ἄχνην] Ἄχνη ὁ ἐπιπολάζων ἀφρὸς τοῦ κύματος τῆς θαλάσσης, Heſychius. Sed hic forſan ſumi debet pro *alga*, ut apud Homerum Odyſſ. ε. v. 403.

— εἴλυτο δὲ πάνθ᾽ ἁλὸς ἄχνῃ.

Anna Fabri.

V. 16. Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώ-

τῃσι

Icariæ multam detergit undæ aſperginem.
Ideoque eam piſcatores marivagi incoluerunt.
Sed nulla invidia eſt inter primas (*illam*) numerari,
Quamdiu in Oceano & Titania Tethy
Inſulæ erunt: ſed ſemper *Delus* primaria habebitur:
Pone Phœnicia veſtigia *Deli* Corſica ſequetur,
Haud vituperanda: & Macris Abantias Ellopiorum,
Sardiniaque amœna, & cui adnatavit Venus
Ex aqua primum: ſervatque illam exſcenſu præbito,
Iſtæ quidem *inſulæ* turribus firmiş munitæ *ſunt*,
Delus autem Apolline. quod vero firmius ſeptum *Apolline?*
Muri equidem & lapides ab impulſu concidunt
Strymonii boreæ: at deus *permanet* ſemper immotus.
Dele chara, talis te propugnator defendit.

Quo-

τῆσι λέγεσθαι ὀππότ'] Certe nullus hinc bonus ſenſus elici poteſt, *non eſt iraſcendum, ſi inter primas, vel prima recenſeatur, cum ad illam tendit*: quid abſurdius? Certe legendum eſt, ut Pater meus reſtituit, ὀππόσ', id eſt, ὁπόσαι, & vertendum, *non iraſcendum ſi prima inter eas omnes dicatur, quæcumque ad matrem Tethyn congregantur.* Anna Fabri.

V. 16. Οὐ νεμεσητὸν] Vertendum: *Sed nulla invidia eſt inter primas (illam) numerari.* ut apud Virg.

Quæ tandem Auſonia Teucros conſidere terra Invidia eſt.

Οὐ νεμεσητὸν eſt a nemine poterit culpari & reprehendi.

V. 19. Φοίνισσα μετ' ἴχνια κύρνος] Bochartus lib. 1. cap. 32. de colonis Phœnicum oſtendit valde probabile eſſe Corſicam quoque tenuiſſe Carthaginienſes, & quia Corſicæ metropolis, æque ut Sardiniæ, a Pœnis dicta fuerit Caralis, quod Punicum eſſe nomen in præcedente docuit capite, & quod Tyriarum navium tranſtra dicantur Ezech. XXVII, 6. ex buxo Corſica eſſe facta, & quod hic Phœnicia dicatur, & quod Scipio Pœnis Corſicam ademerit teſte Floro lib. II. 2. Vide ibi plura.

V. 21. Σαρδὼ δ' ἱμερόεσσα] Miror cur ἱμερόεσσα, cum in eam inſulam exules, ut in Gyaros, mitterentur. Martial. lib. VIII. Epigramm. XXXII.

Hæc a Sardois tibi forſitan exulis oris Fratre reverſuro nuncia venit avis.

Anna Fabri.

V. 22. Σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Ridicule Interpres, *illam ſervat pro ſcala nautica*: Vulcanius etiam, qui vertit, *gratique aſcenſus nomine ſervat.* & miror tantos Viros hic lapſos. vertendum fuit, *ſervatque illam pro propugnaculo, propugnaculi loco, ibi pro propugnaculo eſt.* Anna Fabri.

V. 22. Σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων] Nihil aliud ſignificat quam Venerem ſervatam fuiſſe in inſula Cypro, cum ex mari emerſiſſet, & ibi exſcenſum feciſſet ἐπιβάθρα eſt locus, ubi ex mari ſive navi in terram eximus. Hinc dicit Polybius in Aſiam navigantes ἐπιβάθραν ἔχειν Ἄβυδον, exſcenſum in eam facere Abydi.

V. 23. Ερυμναι] ἰσχυραὶ καὶ ὑψηλαί. ἔρυμα porro ſignificat τὴν ἀσφάλειαν. *Vulcanius.*

V. 26 Ἀστυφέλικτος] ἄσειστος. στυφελίξαι enim eſt διασεῖσαι. & per conſequens κακοῦν. *Vulcanius.*

V. 27. Ἀμφιβέβηκεν] Sic Homer. de Apolline.

Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκοῦσαι;
Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα μέγας θεὸς οὔρεα θείνων
Ἄορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
Ἐκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθονται,
Πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ' οὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,

Ἀλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἰ δὲ λίην πολέες σε] Αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου. ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαί. Ἢ ὡς τὰ πρώτιστα] Λέγεται γὰρ ὅτι ὁ Ποσειδῶν τῇ τριαίνῃ ἀποσπῶν τῆς χέρσου τὰς νήσους ἐποίει.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας
Κίλλαν τε ζαθέην.

Anna Fabri.

V. 28. Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαί] Scholiaſtes quum dicit, αἱ Πινδάρου καὶ Βακχυλίδου, videtur legere πολέων: quum tamen poſtea dicens, ἔδει δὲ εἰπεῖν πολλαὶ, oſtendat ſe lectionem quam habemus agnoſcere. Non immerito autem quis miretur, cur ſcribat fuiſſe dicendum πολλαὶ, quum πολέες idem valere, & eſſe magis poeticum conſtet. *Stephanus.*

V. 30. μέγας θεὸς οὔρεα θείνων] Neptunum intelligit, qui σεισίχθων & ἐννοσίγαιος appellatur. Seneca Natural. Quæſtionum lib. 6. *Quiſquis*, ait, *primas Græcas literas didicit, ſcit Neptunum apud Homerum ἐννοσίγαιον vocari.* Vulcanius.

V. 31. Ἄορι τριγλώχινι] Periphraſis eſt tridentis, ſive fuſcinæ Neptuni. τριγλώχινα vero τὴν τρίαιναν vocat, τρεῖς γωνίας ἤτοι ἀκίδας ἔχουσαν. hoc eſt τρίγωνον. γλωχὶν enim ſignificat τὴν γωνίαν, ut Heſychius & Etymol. annotarunt. unde & ὀϊστοὶ τριγλώχινες dicuntur. Dionyſius ἐν τῇ περιηγ. πολυγλώχινα σίδηρον periphraſtice tridentem Neptuni vocat,

Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ.

ubi Euſtathius antiquo more dictum ait πολυγλώχινι, pro τριγλώχινι, ut & alibi ab eodem Dionyſio uſurpatur πολὺς ὠκεανὸς, pro τρισσοὶ ἐξ ὠκεανοῦ κόλποι. Ubi enim tria ſunt, ibi multa eſſe cenſentur. Quo fit ut vice verſa interdum etiam τρία accipiantur pro πολλά. Unde & Dionyſius paucis poſt a loco jam citato verſibus:

Ὁππότε τριλλίστων μετεκίαθεν ἔθνος Ἰβήρων.

ubi τρίλλιστος, idem eſt quod Homero πολύλιστος, hoc eſt, πολυλιτάνευτος. tridens vero qui Neptuno tribuitur ſignificat triplicem aquarum qualitatem: ſalſam, cujuſmodi eſt maris; dulcem, qualis eſt fluviorum; mediam, qualis eſt lacuum & ſtagnorum. Hinc & Neptunus τριαινοῦχος dictus eſt, ut conſtat e Scholiis Procli in Cratylum Platonis, & εὐτριαίνης. Alii eum ὀρσοτρίαιναν vocarunt. Pindarus ἀγλαοτρίαιναν. Epig. Græcum quod Corinthi in Iſthmo poſitum fuit, τρικυανοχαίτορα. Et Orpheus, χαλκο-

τρίαινε

Quoniam vero valde multæ de te circumferuntur cantiones,
Cuinam *potiſſimum* intexam te? quid tibi jucundum auditu?
An quo pacto primum magnus Deus montes concucutiens
Enſe triſulco, quem ei Telchines fabricarunt,
Inſulas marinas effecerit: deorſumque omnes
Ab ultimis *oris* ſemoverit, & in mare devolverit?
Et alias quidem in alto, ut continentis obliviſcerentur,
Firmiter defixit: te vero haud *ulla* conſtrinxit neceſſitas:
Sed

τόρβαντον ἔχων χείρεσσι τρίαιναν. *Vulcanius.*

V. 31. Ἄορι τριγλώχινι] Vulcanius putat Neptunum hic ſignificari, & ejus tridentem: ſed toto errat cœlo: vocat enſem tricuſpidem, fulmen triſulcum, quod ideo fictum, quia tria eſſent fulminum genera, ἀργῆτες, ψολόεντες, & καταιβάται. Vide Ariſtot. lib. de mundo. Alii ideo factum volunt, quod tres eſſent qualitates & effectus fulminis. videndus Sextus Pompejus in voc. *manubia* & *triſulcum fulgur.* Meurſ.

V. 31. τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν] Heſychius & Suidas interpretantur: Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Etymol. Τελχὶν, οὐ μόνον ὁ ἰσχὺν ὑπὲρ ἄνθρωπον ἔχων, μιαρὸς, καὶ πανοῦργος, ἀλλὰ καὶ τοὺς νῦν Κρῆτας. καὶ τὴν Κρήτην Τελχινίαν λέγουσι. cujus ſententiæ eſt & Stephanus de urbibus, qui etiam Cretam Telchiniam dictam ait, & Cretenſes Τελχινεῖς. quos Euſtathius in Dionyſium de ſitu orbis, hac calumnia liberat, καὶ μάτην ὡς ἄνδρας γόητας καὶ βασκάνους δυσφημηθῆναι affirmat. βασκανθῆναι γὰρ μᾶλλον ὑπὸ τῶν ἀντιτέχνων αὐτοὺς, πρώτους ὑπάρξαντας ἐργάτας χαλκοῦ καὶ σιδήρου, οἳ καὶ τὴν ἅρπην τῷ Κρόνῳ ἐδημιούργησαν. Mirum itaque non eſt ſi Telchines, fabri Cretenſes, Saturno falcem fabricarunt, Neptuno etiam tridentem fabricaſſe, ut vult Callimachus. *Vulcanius.*

V. 31. Τελχῖνες] Sunt qui Curetes, Telchinas, Corybantes, & Idæoa Dactylos, eoſdem fuiſſe credant. Hic crederem communi nomine ſic fabros ferrarios vocatos fuiſſe. *Anna Fabri.*

V. 34. Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος] Latinus interpres, *juxta fundum.* inepte. eſt *in alto mari*, longe a continente, cujus dicuntur obliviſci, eum ab illa tam longe remotæ ſunt inſulæ, ut cum ea coaleſcere nunquam poſſint.

V. 35. Πρυμνόθεν ἐρρίζωσε] eſt, firmiter defixit ut avelli non poſſet. Eſt tranſlatio a puppibus navium, quæ cum appulſæ ſunt, littoribus aut crepidini portuum alligantur, ne poſſint abduci, aut a ventis aut æſtu maris auferri, antequam demum ora ſolvatur. Ceterum ſicut hic ῥιζοῦσθαι dicitur inſula, ſic eadem tranſlatione ῥίζα ei tribuitur ab Oppiano lib. I. Halieut. Sequentium verborum hæc eſt ſententia. tu vero non fuiſti fixa, ut aliæ inſulæ, ſed libere natabas, & ferebaris inſtar navis. Fuiſſe autem & etiam nunc eſſe natantes inſulas, quis tam hoſpes eſt in rebus naturalibus, qui ignoret?

Αλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· οὔνομα δ' ἦν σοι
Αστερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀστέρι ἴση.
Τόφρα μὲν οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Αστερίη σὺ καὶ οὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ερχόμενοι Εφύρηνδε, Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ στεινοῖο παρ' ὀξὺν
Εδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσενήξαο Σουνίου ἄκρον,
Η Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν

Παρ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Απὸ Ξάνθοιο πολίχνης] Από τινος Ξάνθου βασιλεύσαντος Τροιζῆνος. Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ] Χαλκὶς, πόλις Εὐβοίας. Σούνιον] ἀκρωτήριον τῆς Αττικῆς. Η νήσοιο διάβροχον] τῆς Σάμου τὸ γόνιμον.

V. 36. ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες] Seneca Natural. quæſt. lib. 6. ſcribit Theophraſtum auctorem eſſe, inſulas, quæ ex pumicoſis & levibus ſaxis conſtant, natare. *Ipſe*, inquit, *Seneca ad Cutilias natantem inſulam vidi.* quo loco Seneca etiam docet, cur Neptuno aquas movendi potentia ſit aſſignata. *Vulcanius.*

V. 36. Οὔνομα δ' ἦν σοι Αστερίη] Cicero lib. 3. de N. D. Aſteriam docet Latonæ ſororem eſſe, cum recenſet quot Hercules fuerint: *Quartus Jovis eſt Aſteria, Latonæ ſororis, quem Tyrii maxime colunt, cujus Carthaginem filiam ferunt.* Pater ejus fuit Cœus. vide Apollodorum. Ab Aſteria autem Delus olim ſic eſt nominata, quia coturnicis habitu ſe in mare dederit illa nympha fugiens inſanum Jovis amorem. Nonn. Dionyſ. XXXIII.

Οἷά περ Αστερίην φιλοπάρθενον, ἣν ἐνὶ πόντῳ
Πλαζομένην ἰδίοισι παλινδρομον εἰσόκεν αὐτὴν
Αστατον ἱππεύουσαν ἀμοιβάδι σύνδρομον αὔρῃ
Κύμασιν ἀστυφέλικτον ἐνερρίζωσεν Απόλλων.

Ut Aſteriam virginitate gaudentem, quam in ponto
Errantem perſecutus eſt recurrentem, donec ipſam
Inſtabilem equitantem alterno comitem vento
Fluctibus firmam ſtabilivit Apollo.

V. 38. Αστέρι ἴση] Sed Pindaro ſic dicitur, quod quaſi ſtella emicet inter Cyclades. Sic enim intelligendus eſt, cum illam dicit τηλέφατον κυανέας χθονὸς ἄστρον. *eminus conſpicuum nigræ telluris aſtrum.* Homero Odyſſ. dicitur Αστερίς.

V. 39. οὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ]

Sed libera mari innatabas: nomen autem erat tibi
Aſterie antiquitus: quoniam profundam inſilueras foſſam,
Cœlitus fugiens Jovis concubitum, aſtro ſimilis
Quantiſper quidem tibi nondum aurea *ſe* immiſcebat Latona,
Tantiſper Aſterie & nondum vocabaris Delus.
Sæpe ex Trœzene a Xanthi oppidulo
Venientes Ephyram, in Saronico ſinu
Nautæ conſpexerunt: & Ephyra redeuntes,
Ipſi quidem *te* non amplius reviderunt: tu vero anguſti ad rapidum
Cucurriſti fretum Euripi cum ſtrepitu fluentis,
Chalcidicique confeſtim reſpuens maris undam,
Uſque ad Athenienſium adnataſti promontorium Sunium:
Aut Chium *uſque*, aut inſulæ perfuſum aqua uber

Par-

Λητώ.] Corruptus hic locus: neque enim Delus unquam concubuit cum Latona, ſed Jupiter, cujus amorem dicit effugiſſe Aſteriam Callimachus: & vult hoc quoque hoc loco dicere, nondum eum tum temporis rem habuiſſe cum Latona. Itaque legendum: ὄπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ. Græci autem μίσγεσθαι honeſte ſolent uſurpare de re venerea. Cicero dixit *corpus miſcere*. Virgil. *Miſta deo mulier*. Hujus rei rationem ex Galeno reddidit Nemeſius lib. de nat. hominis, cap. xxv.

V. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] Legendum, πολλάκι σ' ἐκ Τροιζῆνος. *Sæpe te ex Troezene* venientes conſpexerunt.

V. 45. Ἔδραμες Εὐρίποιο] Peſſime interpres *Euripi meatum*, cum vertendum ſit *Euripi fretum*. *Freta* enim πόρους dicta eſſe veteribus quis ignorat? Unde quoque Βόσποροι ſunt appellata.

V. 45. καναχηδὰ ῥέοντος] Καναχὴ ſignificat τὴν βοὴν, ἀπὸ τοῦ καινὸν ἀχεῖν. *Vulcanius*.

V. 48. νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν] Scholiaſtes interpretatur, τῆς Σάμου τὰ γόνιμον. Eleganti metaphora ab animatis ad inanimata, μαστὸν, vel οὖθαρ ἀρούρης vocant poetæ τὸ τῆς γῆς πιότατον καὶ τροφῆς ἀναδοτικόν. Simili metaphora & κοιλίαι γῆς dicuntur, concavitates ſub terra, & στέρνα & νῶτα γῆς, ut & Sophocles terram στερνοῦχον vocavit, & ὀμφαλὸς γῆς; ut & Latini *terræ umbilicum*, hoc eſt, meditullium, & ἔντερα γῆς, viſcera terræ. Heſychius vero annotat μαστοὺς vocari etiam τὰ ὑψηλὰ τῆς Ἀττικῆς μέρη. *Vulcanius*.

V. 48. Μαστὸν Παρθενίης] Sic Theocrit. *medullam Trinacriæ* dixit Idyll. 28. v. XVIII.

> Νάσω Τρινακρίας μυελὸν, ἀνδρῶν δοκίμων πόλιν.

Anna Fabri.

V. 48. νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαστὸν] Virgilius *uber telluris* dixit lib. III. Æneid.

> *Quæ vos a ſtirpe parentum*
> *Prima tulit tellus, eadem vos ubere læto*
> *Accipiet reduces.*

V. 49. οὔπω γὰρ ἦν Σάμος] Recte hæc notis parentheſeως includentur. *Stephanus*.

Παρθενίης, (οὔπω γὰρ ἔην Σάμος.) ἧχί σε νύμφαι
Γείτονος Ἀγκαίου Μυκαλησσίδες ἐξείνισαν.
Ἡνίκα δ' Ἀπόλλωνι γενέθλιον οὖδας ἐπέσχες,
Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν ἁλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντου
Κύμασιν Αἰγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας
Ἐξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, οὕνεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Ἄρεος υἷα.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ εἵατο φρουροὶ
Γαῖαν ἐποπτεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ἥμενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμου
Θοῦρος Ἄρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὼ δέ οἱ ἵππω
Ἑπτάμυχον Βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Ἡ δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων

Ἧστο,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Γείτονος Ἀγκαίου] Ἀγκαῖος βασιλεὺς Σάμου. Διακριδὸν] Κατ' ἐξοχήν. Μεγάλως. Σπερχομένη] Ὀργιζομένη. Εἵατο] ἐκαθέζοντο. Αἵμου] Ὄρος Θρᾴκης. Ἑπτάμυχον] πολύμυχον. Νησάων] Παραλόγως ἔχει τὴν διαίρεσιν· οὐ γὰρ ἀπὸ τῆς εἰς α ἐστιν.

V. 50. ἐξείνισαν] Lege ἐξείνισσαν. Anonymus.

V. 52. Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν] Si dici poſſet ἀντιαμοιβὸν, hic ponendum cenſerem. *Stephanus.*

Ibid. Τοῦτό τοι ἀντιμοιβὸν] Stephanus vellet legi ἀντιαμοιβὸν. Pater meus legebat ἀνταμοιβόν. *Anna Fabri.* Anonym. ἀντημοιβὸν *viciſſim.*

V. 53. οὐκέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες] Legitur etiam ὑπέπλεες. ſed antea quoque, videlicet verſu 36, habuimus ἐπέπλεες. ita enim ibi ſcripſi in mea etiam illa editione quæ Callimachum cæteris poetis adjunctum habet, quum antea legeretur ἀπέπλεες. *Stephanus.*

V. 56. Ἐπεβρωμᾶτο] Suſpicabatur Pater legendum eſſe ἐπεβριμᾶτο. βριμάω enim & βριμέω ſignificat *minitor, iraſcor, excandeſco*: βρωμάομαι non item. *Anna Fabri.*

V. 60. Σπερχομένη] Heſychius, σπέρχειν, σπεύδειν, χαλεπαίνειν, θυμοῦσθαι, &c.

Partheniæ, (nondum enim Samos erat) ubi te nymphæ
Vicini Ancæi Mycaleſides hoſpitio exceperunt.
At cum Apollini natale ſolum exhibuiſſes,
Tum hæc tibi remunerationis loco nautæ nomina indiderunt,
Propterea quod non amplius obſcura innatares, ſed in maris
Fluctibus Ægæi pedum *tuorum* affixiſſes radices.
Neque Junonem infeſtam pertimuiſti, quæ alias omnes
Atrociter fremebat contra puerperas, quæ Jovi filios
Pepererunt: Latonæ vero ſeorſim, quoniam ſola
Jovi paritura erat chariorem Marte filium.
Ac proinde ipſa quidem tanquam in ſpecula poſita in cœlo,
Ira vehementi concitata, & non effabili. Detinebat enim Latonam
Afflictam pariendi doloribus. Duo item conſtituti erant cuſtodes,
Terram ſuſpicientes. unus quidem ſolum terræ continentis,
Stans in excelſo vertice Thracii Æmi,
Crudelis Mars obſervavit cum armis. Ejus interim equi
Septemplicem boreæ juxta ſpecum morabantur.
Altera vero inſularum inſpectrix latarum

Con-

&c. & in hac ſignificatione legitur apud Herodot. l. 5. πυθόμενος δὲ, κάρτα δεινὸν ἐποιήσατο ὁ Μεγαβάτης καὶ ἐσπέρχετο τῷ Ἀρισταγόρῃ. *Anna Fabri.*

V. 61. δύο δέ οἱ] Scribendum δύω, ut ſtet verſus. *Stephanus.* Et ſic recte veteres editiones.

V. 65. Ἑπτάμυχον] ἑπτὰ multitudinem ſignificat, ut & τρία. ut ſupra annotavimus verſ. 32. Sic dicimus ἑπτ' ἀπίκτιον, τὴν βαθείας τεῖχας ἔχουσαν. *Vulcanius.*

V. 65. Ἑπτάμυχον βορέαο σπέος] Ideo hic antrum Boreæ ſtatuerunt, quod Boreas Græciæ a Thracia, quod vel pueri ſciunt. Heſiod.

—καὶ πηγάδας, ἅιτ' ἐπὶ γαῖαν
Πνεύσαντος Βορέαω δυσηλεγέος πελάθουσιν
Ὅς τε διὰ Θρήκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ
Ἐμπνεύσας ὤρινε, μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

Anna Fabri.

V. 66. Νησάων] Male Caninius, qui reprehendit Callimachum, quod dixerit νησάων, cum a νῆσος ſit. Illum fugiebat dixiſſe veteres νᾶσοι: unde Virgil.

Neſæe, Spioque, Thaliaque, Cymodoceque.

ubi *Neſæe*, manifeſte oſtendit antiquitus νάσον dictum fuiſſe. *Anna Fabri.*

Ibid. Νησάων] Veteres dixiſſe νάσον facile perſuadeor ut credam, motus aucto-

Ηϛο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ενθ' οἱ μὲν πολίεσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητώ,
Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Αρκαδίη, φεῦγεν δ' ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ' ὁ γέρων μετόπισθε Φενειός.
Φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηῒς ὅση παρακέκλιται Ισθμῷ,
Εμπλὴν Αἰγιαλοῦ τε καὶ Αργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ατραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ιναχον Ηρη.
Φεῦγε καὶ Αονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ' ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ισμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ασωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ηδ' ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,

Ηλικος

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ηϛο κόρη] ἡ Ιρις. Μίμαντι] Ορος Χίου. Παρθένιον] Ορος Αρκαδίας τὸ Παρθένιον, ἔνθα τὴν Αὔγην τὴν Αλεοῦ θυγατέρα, ἱέρειαν τῆς Αθηνᾶς, ἔφθειρεν Ηρακλῆς. Φενειὸς] Πόλις Αρκαδίας ἀρχαία. Εμπλὴν Αιγιαλοῦ τε καὶ Αργεος] Ομηρος, Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα. Καὶ Αονίη] Αονίας τὰς Θήβας λέγει. Δίρκη τε, Στροφίη τε] Κρῆναι ἐν Θήβαις ταῖς Βοιωτίαις. Ισμηνοῦ] Ισμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, καὶ Ασωπός. Επεὶ πεπάλακτο] Επεὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν ἁρπαγεῖσαν ὑπὸ Διὸς ἀπήγγειλε Σίσυφος· ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτόν. Ζευς δὲ ὀργισθεὶς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ηδ' ὑποδινηθεῖσα] Υπότρομος γενομένη. Αὐτόχθων Μελίη] Τὸ ἑξῆς, οὐκ ἔστι κύριον, ἀλλ' ἁπλῶς εἴρηται περὶ πάσης μελίας.

auctoritate Callimachi, quamvis ex loco Virgilii allato non id elicias. Nam Neſæe eſt quaſi νησαῖα, vel νησαίη, inſularis. Sic νησαῖαι ἵπποι apud Heſych. equi quaſi inſulares: quoniam ille locus, in quo iſti equi generabantur in Media, Græcis vocabatur νῆσος, quia undique cingebatur aquis, teſte eodem Heſychio.

V. 67. Μίμαντι] ὄρος Χίου, inquit Scholiaſtes. Imo in Aſia eſt in conſpectu Chii. *Anna Fabri.*

V. 69. Απιτρώπων] Nota ω pro ο in penultima. Multa apud Homerum exempla

Conſtituta erat filia Thaumantis, quæ invaſerat Mimantem.
Illi ergo civitatibus, quaſcunque adibat Latona,
Aderant comminantes, & prohibebant *eam* recipere:
Fugiebat quidem Arcadia, fugiebat mons ſacer Augæ
Parthenius, fugiebat ſenex retro Phenæus.
Fugiebat tota Peloponneſus, quantacunque adjacet Iſthmo,
Præter Ægialum & Argos. neque enim per illas
Semitas inceſſit *Latona*, quia tenebat Inachum Juno.
Fugiebat item Aonia uno curſu, eamque ſubſequebantur
Dirceque Strophieque, lapillis nigris abundantis quæ habent
Iſmeni manum patris. ſequebatur & multo poſt
Aſopus tardigradus. quoniam fœdatus erat fulmine.
At ſubducens ſe a tripudio abſtinuit nympha
Indigena Melie, & ſubpallidum habuit vultum:

Coæta-

empla reperies. *Anna Fabri.*

V. 71. Φενεὸς] Homero & aliis hæc urbs Arcadiæ dicitur Φενεός, ſicut & Catullo elegia ad Manlium,

Quale ferunt Graii Pheneum prope Cyllenæum.

Cur Iſ. Voſſius ὁ πάνυ notet legendum eſſe Φενεαῖος, ut nempe fiat ſynizeſis, cauſſæ nihil video. Sita fuit hæc urbs in monte Cyllene juxta lacum ejuſdem nominis, ut teſtatur Stephanus de urbibus, quem vide. Callimachus cùm γέροντα dicit, videtur lacum de quo Ovidius, innuere voluiſſe, quia veteres cum mare, flumina, amnesve, aut lacus repræſentare vellent, ſenis effigiem pingebant.

V. 74. Ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis fluvius, quæ Junoni ſacra. Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, diteſque Mycenas.

Cæterum Inachus Luciani tempore non extabat, ſed cubile tantum vel foſſa: & alicubi apud eum error eſt, cum de illo loquitur: legitur enim τάφος, & legendum eſt τάφρος, ut Pater reſtituit. Locus eſt in Charonte, ut puto. *Anna Fabri.*

V. 75. Φεῦγε καὶ Ἀονίη] Per Aoniam Thebas Bœotias intelligit: Ἄονες γὰρ ἔθνος βάρβαρον οἰκησάν ποτε ἐν Βοιωτίᾳ, ut annotat Euſtath. in Dionyſium de ſitu orbis, ex Strabone; unde & apud eundem Dionyſium, Ἀονίῳ τμηθεῖσα πολυγλώχινι σιδήρῳ interpretatur Ἀονίῳ, Βοιωτίῳ. *Vulcanius.*

V. 78. Βαρύγουνος] Dicitur & βαρυγούνατος, Theocrit. Idyll. XVIII. v. x.

ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος;
ἦ ῥα φίλυπνος;

Anna Fabri.

Ibid. Πεπάλακτο] Apud Scholiaſtem eſt error typographi, ὁ δὲ ἤρξατο διώκειν αὐτόν, corrige αὐτήν. *A. Fabri.*

V. 80. Αὐτόχθων μελίη] Αὐτόχθονες, alias γηγενεῖς. ὑπόχλοον vero ὑπόχλωρον. Fit enim χλωρὸς, ἐκ τῆς χολῆς, καὶ ὑπερβίσει χλοή. *Vulcanius.*

V. 90.

Ηλικος ἀθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ελικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
Η ῥ' ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ' αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ' Απόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ' οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μήπω μή μ' ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.
Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήϊος ἕδρη,
Οὐδέ τί πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Αλλ' ἔμπης ἐρέω τι τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης,
Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τεκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ελλα-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ελικῶνος] Ορος Βοιωτίας. Ταῖς μὲν ἔτ' Απόλλων] Ταῖς μὴ δεξαμέναις δηλαδὴ τὴν Λητώ. Θήβη, τίπτε τάλαινα αὐτίκα] Τὸ ἑξῆς, ὦ Θήβη, τί αὐτίκα ἐλέγχεις ἐσόμενόν σοι πότμον. Τριποδήϊος] ὁ Δελφίνης. Απὸ Πλειστοῖο] Πλειστὸς, ποταμὸς Φωκίδος, παρὰ τὸν Παρνασὸν ῥέων, ὅ ἐστιν ὄρος Φωκίδος. Τομώτερον] σαφέστερον. Κακογλώσσοιο] τῆς Νιόβης. ἐν Θήβαις γὰρ κατῴκει.

V. 90. τριποδήϊος ἕδρη] Pro ὁ Δελφίνης quod apud ſcholiaſtem ſcriptum eſt ad exponendam vocem τριποδήϊος, videndum an ſcribi poſſit δελφική. *Stephanus.*

Ibid. τριποδήϊος ἕδρη] Schol. ὁ Δελφίνης. Illuſtris Huetius ſuſpicatur legendum ἡ δελφική. Qua conjectura quantumvis veriſimili, aliam tamen ea veriſimiliorem idem propoſuit; ſuſpicatur enim e veteribus Callimachi ſcholiis excidiſſe aliquid hoc loco, nimirum Scholion vocis hujus τριποδήϊος, cui ſubjunctum fuiſſe opinatur illud v. 91. ὄφις ὁ δελφίνης, & pro eo legendum ὁ δελφύνης: ſic enim dictum fuiſſe Pythium ſerpentem ab Apolline interfectum teſtari Apollonium Rhodium & Dionyſium Periegeten. *Anna Fabri.*

Ibid. τριποδήϊος ἕδρη] Negat vero Apollo nondum ſibi curæ eſſe oraculum Delphicum, quippe quod illo tempore Themis tenebat. Nam vete-

res

Coætaneam ingemiſcens propter quercum, ubi vidit comam
Moveri Heliconis. Meæ deæ dicite Muſæ,
An vere natæ ſint tum quercus cum *extiterunt* nymphæ.
Nymphæ quidem gaudent ubi quercus imber irrigat;
Nymphæ rurſum flent, ubi quercubus non amplius folia.
His igitur *quercubus* Apollo adhuc in utero latens graviter iratus fuit,
Dixitque haud irritum *verbum* interminatus Thebæ:
Thebe, quid miſera brevi tibi affuturum exitium ſciſcitaris?
Ne quæſo, ne me invitum cogas vaticinari.
Nondum mihi Pythone curæ eſt tripodis ſedes,
Nondum etiam mortuus eſt ſerpens prægrandis: ſed adhuc illa
Fera terribilis a Pliſto *amne* prorepens
Parnaſum nivalem circumdat novem ſpiris.
Sed nihilominus dico tibi verius quam a lauro,
Fuge procul: velox te comprehendam, ſanguine tincturus
Sagittam meam. tu autem liberos maledicæ mulieris

Nacta

res ante Apollinem oraculo præfectam Themidem commemorant. Hinc eſt illud ap. Ovid. Metam. lib. 1.

—— numina montis adorat,
Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Et apud Æſchyl. in initio Eumenidum:

—— ἐκ ϟ τῆς Θέμιν,
Η δὴ τὸ μητρὸς δευτέρα τόδ᾽ ἕζετο
Μαντεῖον, ὡς λόγος τις.

i. e. *Poſt hanc vero Themin; Hæc nimirum a matre ſecunda huic inſedit Oraculo, ut fertur.*

V. 94. -ἐρέω τὶ τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Huc pertinet ille locus Lycophronis (ut alios aliorum omittam) de ſua Caſſandra:

Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα.

Stephanus.

V. 94. τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης] Eadem ſignificatione, qua *ex tripode*, ob certitudinem oraculorum Apollinis. Ita Cicero in apiſtola quadam ad Brutum: *Hæc ex oraculo Apollinis Pythii edita tibi putes.* Scholiaſtes interpretatur τομώτερον, σαφέστερον. cum alioqui τομώτερον ſignificet ὀξύτερον, ἤτοι διατέμνον τέμνειν. *Vulcanius.*

V. 94. Ἐρέω τὶ τομώτερον] Explica τομώτερον PLUS NET, PLUS COURT, EN MOINS DE MOTS. Terent.

—— non Apollinis magis verum
Atque hoc reſponſum eſt.

Anna Fabri.

Ελλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Εσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ως ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Αλλ' ὅτ' Αχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ερχομένην, Ελίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο,
Αψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Αναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ηρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Αμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα.
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,
Λισσόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ω πάτερ, οὐ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Η ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὅδ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.

Πήλιον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Κιθαιρὼν] Ορος Θηβῶν. Ελίκη] Πόλις Βοιωτίας. Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο] Βοῦρα, πόλις Αχαΐας· ᾤκησε δὲ αὐτὴν Δεξαμενὸς ὁ Κένταυρος. ἐκεῖ δὲ αὐτοῦ τὰ βοοστάσια ἐφυλάττετο. διὸ καὶ Βοῦρα ὠνομάσθη. Καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι] Τὸ Πήλιον, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, διὰ τὸ τὸν Χείρωνα ἐκεῖ οἰκῆσαι. Πηνειὸς] Ποταμὸς Θεσσαλίας. Τεμπέων] Τέμπη, αἱ στενώταται διεκβολαὶ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν. Θεσσαλίδες] αἱ περὶ τὸν Πηνειόν. Πεποίησαι] Προσποιῇ τὸ ὀξέως τρέχειν.

V. 98. εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην] Non dubito quin cum εὐαγέων ſubaudiendum ſit υἱοῖς, ut dicat, Sed curæ ſim iis, quorum patres ſancti fuerunt

Nacta es: neque tu mihi cara nutricula, neque Cithæron
Erit: ſed ſancti mihi, & ego ſanctis curæ ſum.
Sic dixit: Latona vero ſolum vertens illinc abibat.
Cæterum quum Achivæ ipſam reſpuiſſent civitates
Advenientem, Heliceque Neptuni ſocia,
Buraque Dexameni boarium ſtabulum OEnidæ,
Retro pedes in Theſſaliam convertit. Fugiebat autem Anaurus,
Et magna Lariſſa, & Chironides rupes:
Fugiebat etiam Peneus qui fluit per Tempe.
Juno, tibi vero etiamnum immite pectus inerat:
Neque fracta es, neque miſerta es, quando lacertos
Ambos extendens, nequicquam talia diceret *Latona*,
Nymphæ Theſſalides, fluvii genus, dicite patri
Ut ſiſtat magnum fluxum: apprehendite *ipſum* mento,
Precantes ut Jovis in aqua liberos parere *liceat*.
Penee Phthiota, quid nunc cum ventis *celeritate* certas?
O pater, haud equidem equeſtre certamen obiiſti.
An obſecro tibi ſic ſemper veloces *ſunt* pedes? an propter me
Tantummodo leviores ſunt? feciſtique volare *eos*
Hodie ſubito? hic nihil audit. o meum onus,
Quo te fero? nam ægri defeſſi ſunt nervi.

Pelion

runt, & qui ſancti ſunt & ipſi. Poſſumus vero & *religioſi* interpretari. *Stephanus.* Præſtat vertere *pii*. Ovid. *Curæ pii diis ſunt, & qui coluere coluntur.*

V. 104. καὶ Χειρωνίδες ἄκραι] Non accipio nomen ἄκραι tanquam adjectivum (ut ſignificentur Chironides excelſæ) ſed ut ſubſtantivum, quo intelligantur juga ſeu cacumina montium. Sic infra Δελφίδες ἄκραι. *Stephanus.*

V. 109. Ποταμοῦ γένος] *genus amnibus unde eſt.* Virgil. *Anna Fabri.*

V. 113. ἵππον ἀέθλιον] Unde Hymno in Cererem, verſ. 110.

Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον, καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον. *Vulcanius.*

V. 114. ἢ ἐπ' ἐμεῖο Μοῦνος ἐλαφρίζουσι;] Vereor ne ſcribendum ſit ἀπ' ἐμεῖο. *Stephanus.*

V. 115. Μοῦνος] Optime Stephanus qui legit μοῦνον. Et ratio in aperto eſt. *Anna Fabri.*

V. 118.

Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ὠμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ᾽ ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Ἀναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἀπ᾽ ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ἥρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἦ ἀπολέσθαι
Ἡδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔρρειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.
Ἠνὶ δ᾽ ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Ἄρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Ἐμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψαι δὲ ῥέεθρα.
Ὑψόθε δ᾽ ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ᾽ ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ᾽ Ὄσσης
Οὔρεα,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Φιλύρης νυμφήϊον] Ἐν τῷ Πηλίῳ γὰρ ὁ Κρόνος τῇ Φιλύρᾳ μιγεὶς γεννᾷ τὸν Χείρωνα. Ἀναγκαίη] Τὸ τοῦ ποιητοῦ, ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Ἀπαύγασαι] Θέασαι. Οἷος ἔφεδρος] Τὸν Ἄρη λέγει. Τί περισσά] Λείπει τὸ φθέγγομαι. Παγγαίου] Πάγγαιον, ὄρος Θρᾴκης. Ὄσσης] Ὄρος Θεσσαλίας.

V. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Eſt νυμφεῖον, thalamus ſponſi & ſponſæ. Thalamus, in quem nova nupta deducebatur. Et pluraliter νυμφεῖα veteres Græci vocabant etiam, quod poſt a γάμον, id eſt, nuptias.

V. 120. Ὠμοτόκους ὠδῖνας] Ὠμοτόκος ſignificat, crudum adhuc partum edens, partum immaturum enitens, crudipara, abortiens. Unde ὠμοτοκεῖν, partum immaturum edere, abortire, abortum facere. Sed ut ὠμὸς non tantum ſignifi-

Pelion o Philyræ thalamus, atqui tu mane,
Mane: quando & feræ in montibus ſæpe tuis
Feriparos dolores effuderunt leænæ.
Huic igitur & Peneus reſpondit lacrymas profundens,
O Latona, neceſſitas ingens *eſt* dea. neque enim ego
Diva tuos dolores rejicio. Novi *quippe* & alias
Ablutas eſſe a me puerperas. ſed mihi Juno
Graviter comminata eſt. vide quantus *hic* obſervator
Monte ex alto ſpeculam habeat, qui me facile
Funditus ſubvertat. quid conabor? an interire
Dulce quid *ſit* tibi Peneum? eat fatalis dies.
Patiar tui cauſa, etſi inter fluvios
Aridum fluxum habens æternum ſim periturus,
Et ſolus inter amnes abjectiſſimus ſim.
Atque eccum me: quid plura? voca tantum Lucinam.
Dixit, & repreſſit magnum fluxum. at ejus Mars
Pangæi avulſa cacumina attollens erat
Injecturus vorticibus, & obruturus fluenta.
Deſuper vero increpuit, & ſcutum percuſſit cuſpide
Lanceæ: idque ſtrepitum edidit armiſonum. tremuerunt autem Oſſæ
Mon-

cat crudus, ſed etiam per metaphoram de homine uſurpatur, qui inſtar fructos immaturi durus eſt, ac rigidus, nec ullis precibus emolliri cor permittit ſævus, inhumanus, crudelis ita hoc loco, quia de leænis loquitur. Malim ὠμοτόκους interpretari feriparos, ſæviparos. Nota enim eſt leonum feritas ac immanitas. Sunt autem ὠμοτόκοι ὠδῖνες, ipſi catuli quos cum doloribus in ſuo monte ſunt enixæ leænæ.

V. 122. Αναγκαίη, μεγάλη θεός.] verſ. 128. ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ. *Vulcanius.*

V. 124. Ἀπ' ἐμεῖο] Meurſius mavult legi ἐπ' ἐμεῖο. Vide annotata ad hymnum in Jovem. v. 17.

V. 128. Ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ] Ita & Ariſtoph. ὁ πόλεμος ἐρρέτω, quaſi dicat *bellum paxve ſit, mihi perinde eſt.* Anna Fabri.

V. 130. Ἀμπωτιν.] Ἀμπωτις proprie eſt refluxus, receſſus maris, aut fluvii. ἔῤῥειν Æolicum eſt pro εἴρειν, ut φθέῤῥειν pro φθείρειν. Apud Græcos ἔῤῥειν eſt, quod Latinis *ire in malam rem.* Et ſimpliciter ἔῤῥειν dicuntur res, quæ pereunt, quæ peſſum eunt. Sententia poetæ eſt, Etſi meum ſit ſiccatura alveum Juno.

V. 131. ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος] ἄτιμος ea ſignificatione accipiendum, qua apud Virgil. inglorius & illaudatus. de quibus Agellius multa. *Vulcan.* Hic denuo καλεῦμαι male vertitur *nominer*, cum *ſim* ſignificet, ut ſupra notavimus.

V. 132. Τί περισσά;] Male Interpres *quid re*[illegible] *quum*[illegible] *quid reliqui eſt?* Verte *quid plura? quid multis moror?* Terent. *Anna Fabri.*

Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Ἐσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη. τοῖος γὰρ ἀπ' ἄορος ἔβραχεν ἦχος.
Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαύστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης,
Ἔργα θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς τὰ πρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοιηὶς ἐκέκλετο, Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Ἀντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.
Ἦ, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων.
Ἶρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν. αἱ δ' ὑφ' ὁμο-
κλῆς

Πασσυ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πίνδοιο] Ὄρος Περραιβίον. Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος] Οἱ μὲν Βριαρέω, οἱ δὲ, Τυφωέως· οἱ δὲ, Ἐγκελάδου. Θερμαύστραι] Αἱ κάμινοι. Κοιηὶς] Κοίου γὰρ καὶ Φοίβης θυγάτηρ Λητώ. ἴσως Κοιαντίς. Κέρκυρα] ἡ Φαιακία.

V. 143. Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος] Ex hoc loco facile apparet legendum eſſe apud Virgil. *mutat*, non *motat*.

Et feſſum quoties mutat latus, intremere omnem
Murmure Trinacriam, &c.

Anna Fabri.

V. 144. Θερμαύστραί τε βρέμουσιν] Virg. lib. 8. Æn.

—ſtriduntque cavernis
Strictura chalybum, & fornacibus ignis anhelat.

Vulcanius.

V. 150.

Montes, & campus Cranonius, & graviter ſpirantes
Extremæ oræ Pindi: metuque commota eſt univerſa
Theſſalia. talis namque e ſcuto obortus eſt ſonitus,
Ut quum Ætnæi montis incendio flagrante
Commoventur omnes receſſus, ſubterraneo gigante
Briareo in alterum *ſe* latus vertente,
Et fornaces ſtridunt ſub Vulcani forcipe,
Et opera ſimul: tum graviter & rotundati lebetes
Et tripodes cadentes ſuper ſe invicem reſonant.
Tantus tunc extitit fragor ſcuti rotundi.
Peneus autem non illinc diſcedebat. ſed permanebat perinde
Conſtans ut initio. celereſque inhibuit vortices,
Donec ei Cœceis *Latona* acclamavit, Salvus ſis & incolumis:
Salvus ſis: nec patiaris adverſi quid mei cauſa, iſthac
Pro miſericordia. gratia vero tibi retribuetur.
Dixit, & quum multa prius pertuliſſet, adiit *quoque* inſulas
Maritimas. ſed illæ ipſam advenientem non receperunt:
Non Echinades, inſignem navibus recipiendis portum habentes:
Non Corcyra, quæ *alioqui* hoſpitalior cæteris omnibus.
Iris enim omnibus *inſulis* ab excelſo Mimante
Irata valde procul abegit: ipſæque ob comminationem Iridis

Valde

V. 150. Κοιωνίς] Certe omnino legendum eſt Κοιωνὶς *Coei filia*, ut Ὑψηΐς *Hypſei filia*, *Nerei Nerei filia*, & mille alia: & non eſt quod fidem adhibeas Friſchlino, qui ait in Κοιωνὶς, ν additum eſſe ut vitetur hiatus. *Anna Fabri.* Vidit hoc etiam anonymus Francii, qui in margine notat, dele ν.

V. 156. Φιλοξεινωτάτη] Legitur & κακοξεινωτάτη: vulgatam lectionem retinerem φιλοξεινωτάτη: hanc illi gloriam dedit Ulyſſis hoſpitium apud Alcinoum. *Anna Fabri.*

Πασσυδίη φοβέοντο κατ' ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ἵκετο, Χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις, οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Ἐστί, Σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Ἀμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται·

Μέ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μεροπηΐδα] Ἡ ὅτι ὑπὸ Μέροπος ἐβασιλεύθη, ἢ ὅτι Μέροπες αὐτὴν ᾤκησαν, ἢ ὅτι Μέροπος θυγάτηρ ἡ Κῶς. Ἀλλά οἱ ἐκ μοιρέων] Διὰ τὸ ἐκεῖσε ἀνατραφῆναι τὸν Φιλάδελφον Πτολεμαῖον ἐν τῇ Κῷ. Ὑπὸ μίτρην] Ὑπὸ τὴν βασιλείαν. Ὑπὸ τὴν ἀρχήν. Μακηδόνι] τῷ Φιλαδέλφῳ Πτολεμαίῳ.

V. 159. Ἥν τινα τέτμοι] Vulcanius & Friſchlinus legerunt μή τινα, *ne quam deprehenderet.* Anna Fabri.

V. 159. Πασσυδίη] Πασσυδίη, πανσυδίη & πασσυδεὶ ſive πανσυδεὶ, interdum eſt πανστρατιᾷ, univerſo agmine, omnibus copiis. Proprie ſignificat cum omni impetu, cum ſummo impetu. Exponitur etiam παντελῶς, omnino. Cæterum nihil muta cum Friſchlino, ſed verte : *extimeſcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderent.* hoc eſt, Metuebant omnes puerperas, ne illæ Latona eſſet. Puerperæ enim ſolebant recens editos partus in fluminibus abluere, ut ſupra notavimus.

V. 160. Μεροπηΐδα νῆσον] Meropas eam olim inhabitaſſe Quintilianus docet a Merope quodam ſic dictos, qui, ut tradit Hyginus, Coam Inſulam tenuit regno, & a nomine filiæ, Coon & homines ipſos a ſe Meropas appellavit. *Anna Fabri.*

V. 162. Ἀλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε] Non eſt ἔρυκε pro *defendit*, ſeu *defendebat* : ſed potius pro *prohibuit facere quod volebat*, ſive *prohibebat*. Stephanus.

V. 165. Θεὸς ἄλλος] Quippe Ptolemæus in inſula Co natus & educatus eſt. Theocrit. in Idyll. 17. ad Ptolemæum

> Καί σε Κόως ἀτίταλλε βρέφος νεογιλὸν ἐόντα
> Δεξαμένα παρὰ ματρὸς, ὅτε πρώταν ἴδες ἀῶ.

Infra etiam, ubi inſulam loquentem inducit.

> Ὄλβιε κώρη γένοιο, τίοις δέ με τόσσον ὅσον περ
> Δῆλον ἐτίμασεν κυανάμπυκα Φοῖβος Ἀπόλλων.

Anna Fabri.

V. 166. σαωτήρων ὕπατον γένος] Ptolemæus Lagi filius, vel ut Pauſanias

vult,

Valde extimeſcebant juxta fluvium quamcunque deprehenderet.
In veterem deinde Coorum Meropeida inſulam
Venit, Chalciopes ſacrum penetrale heroidis.
Sed eam pueri hoc verbum cohibuit, Ne tu mater
Hic me parias. non quod *de hoc loco* conquerar, aut invideam
Inſulæ *hanc gloriam*: eſt enim fœcunda & paſcua, ſi quæ ulla.
Verum *quod* ei fato quiſpiam deſtinatus deus alius
Eſt, ſervatorum ſummum genus, cujus ſub diadema
Venient, haud detrectantes ut a Macedone regantur,
Utraque continens, & quæ in mari jacent,

Ad

vult, Philippi, Alexandri Magni patris, unus ex Alexandri ducibus Perſico bello, Ægyptum occupavit. a quo Soterum appellatio inter Ægyptios fluxit, a rebus magnifice geſtis: ut & a virtute, Evergetæ & Philadelphi & Philometoris. Periphraſtice vero σαωτήρων ὕπατον γένος vocat Ptolemæum Philadelphum. Blanditur vero Callimachus Ptolemæo, cum ait deberi huic inſulæ alium deum. Ita etiam Hymno in Apollinem verſ. 26.

> Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆι μάχοιτο:
> Ος τις ἐμῷ βασιλῆι, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο. *Vulcanius.*

V. 166. ὦ ὑπὸ μίτρην Ἵξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι] Poteſt Μακηδόνι [illegible]gi cum ἵξεται, vel cum κοιρανέεσθαι. & quidem dici etiam οὐκ ἀέκουσα κοιρανέεσθαι Μακηδόνι, *non recuſans [illegible] onis imperio eſſe*. At μίτρην non [illegible] ſed *mitram* dixerim, ipſam v[illegible]m Græcam Latinorum exemplo ret[illegible]. Ex iis autem quæ ſunt inſignia imperii [illegible] ipſum imperium intelligitur, adeo ut κοιρανέεσθαι addi neceſſe non [illegible]. *Stephanus.*

V. 166. ὦ ὑπὸ μίτρην [illegible]εται] *Sub cujus imperium venient.* Nam per μίτρην, *diadema re[illegible]ium*, vel κίδαριν inſigne imperii intelligit. Euſtathius certe μίτραν etiam de faſcia qua caput obligatur dici ex Euripide & Herodoto docet. *Vulcanius.*

V. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Duas tantum continentes agnoſcit. Vide Theocritum, qui ait 33339 urbes ſub imperio Philadelphi fuiſſe. Idyll. 17.

> Οὐδέ τις ἄστεα τόσσα βροτῶν ἔχει ἔργα δαέντων.
> Τρεῖς μέν οἱ πολίων ἑκατοντάδες ἐνδέδμηνται,
> Τρεῖς δ' ἄρα χιλιάδες τρισσαῖς ἐπὶ μυριάδεσσι,
> Δοιαὶ δὲ τριάδες μετὰ δέ σφισιν ἐννεάδες τρεῖς,
> Τῶν πάντων Πτολεμαῖος ἀγήνωρ ἐμβασιλεύει.

Et infra:

> — θάλασσα δὲ πᾶσα, καὶ αἶα,
> Καὶ ποταμοὶ κελάδοντες ἀνάσσονται Πτολεμαίῳ.

Quod ad primum verſum attinet, ſine dubio intelligit non urbes tantum, ſed κώμας. *Anna Fabri.*

V. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] Hoc Callimachus dicit ex ſententia veterum, qui mundum in duas tantum partes dividebant, Aſiam nim. & Europam. Id teſtatur Varro de L. L. lib. IV. & Iſocrates in panegyrico. Hinc intelligendus Tibullus lib. IV. eleg. 1.

> *Solus utroque idem diceris magnus in orbe.*

Utroque in orbe, dicit Aſiam & Europam, in quas duas partes diviſus erat orbis. Auctor autem iſtius diviſionis

H 3 Era-

Μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ἠέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
Καί νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Ὕστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ἑλλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα
Ὀψίγονοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι
Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται·
Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πέδια Κρισσαῖα, καὶ ἠπείροιο πόληες
Ἀμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν

Γειτο-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου] τῆς δύσεως. Τιτῆνες δὲ, διὰ τὸ ἐπιχείρημα. Ῥώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες] Βρέννος ὁ τῶν Γαλλῶν βασιλεὺς, συναγαγὼν τοὺς Κελτοὺς, ἦλθεν ἐπὶ Πυθῶνα βουλόμενος τοῦ θεοῦ τὰ χρήματα διαρπάσαι. πλησίον δὲ γενομένων, ὁ Ἀπόλλων χαλάζῃ χρησάμενος, ἀπώλεσε τοὺς πλείους αὐτῶν. ὀλίγων οὖν περιλειφθέντων, Ἀντίγονός τις φίλος τοῦ Φιλαδέλφου Πτολεμαίου, προξενεῖ αὐτοὺς αὐτῷ ὥστε ἐπὶ μισθῷ στρατεύεσθαι. καὶ γὰρ ἔχρῃζεν ὁ Πτολεμαῖος τούτου στρατεύματος. οἱ δὲ ὁμοίως ἠβουλήθησαν καὶ τοῦ Πτολεμαίου διαρπάσαι τὰ χρήματα. γνοὺς οὖν συλλαμβάνει αὐτοὺς, καὶ ἀπάγει πρὸς τὸ στόμιον τοῦ Νείλου τὸ λεγόμενον Σεβεννυτικὸν, καὶ κατέκλυσεν αὐτοὺς ἐκεῖσε. ταῦτα οὖν φησὶ ξυνὸν ἀγῶνα ἔσεσθαι.

Eratoſthenes tradit, & deridet Strabo lib. 1.

Περάτη] Schol. Apollonii σημαίνει, inquit, κατά τινας καὶ τὸ ὑπὸ γῆν ἡμισφαίριον. λέγεται δὲ κυρίως ἡ ἀνατολή. Et re vera ſic eſt: nam Sol ab eodem loco quo deſinit, curſum ſuum inſtaurat. Hic vero non ita intelligendum; nam eſt *Occidens, extremitas Oceani.* Anna Fabri.

V. 170. Ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρὸς] Sic Virgilius,

Pacatumque reget patriis virtutibus orbem.

Theocrit. Hymn. XVII.

Μοῦνος ὅδε προτέρων τοκέων ἔτι
θερμὰ κονίν,
Στειβόμενος καθύπερθε, ποδῶν
ἐκμάσσεται ἴχνη.

Anna Fabri.

V. 171. Ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος] Vide Juſtinum, qui hæc fuſe deſcribit lib. 24. *Anna Fabri.*

V. 173. Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα] hoc

Ad occaſum uſque, & unde veloces equi
Solem provehunt. is norit mores patris *Lagidæ.*
Equidem commune olim quoddam veniet nobis bellum
Poſtmodum: ubi *prius* contra Græcos gladium
Barbaricum & Celticum excitantes Martem,
Gigantum poſteri, ab Occidente remotiſſimo
Affluent, nivibus æquiparandi, aut numero pares
Stellis, quum plurimæ in aere errant.
Munitiones & vici Locrorum, & Delphicæ rupes,
Et arva Criſſæa, & continentis civitates,
Lamentis circumcirca gemunt. Videant autem pinguem frugem
Vicini

hoc eſt πόλεμον. In qua ſignificatione Homerus verbis ἐγείρειν, ὀτρύνειν, & ὀρθύνειν utitur. Κιλτοὶ porro ſive Κελτοὶ a fontibus Eridani ad Rhenum uſque pertingunt. A quibus univerſi Europæi Γαλάται. Κιλτοὶ a Græcis vocati ſunt. de Celtis ita Pauſanias, εἰσὶ δὲ οἱ Κελτοὶ μακρῷ πάντας ὑπερηρκότες μήκει τοὺς ἀνθρώπους. *Vulcanius.*

V. 174. Ὀψίγονοι Τιτῆνες] Perſiſtens in amplificatione potentiæ ſui regis Philadelphi, hoſtes ejus vocat Τιτῆνας. quod ei tanquam Deo, ut Titanes Jovi, bellum inferant. *Vulcanius.*

V. 174. ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος] Repono ἐσχατόεντος. In Ald. & Frob. ἐσχατόεντος. Sed & ὀψίγονοι proparoxytone ſcribendum. *Stephanus.*

V. 174. Αφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος] Cave credas viro doctiſſimo. ἐσχατόω verbum poeticum, *ultimus ſum.* Unde [illegible] *ſedens ultimus.* Sic Homer. Iliad B. Ἀ[illegible] τ' ἐσχατόωσαν. *Anthe[illegible]e extremam.*

V. 175. [illegible]] Brenno videlicet duce, [illegible] oc[illegible]one quove conſilio Gallos [illegible] duxerit, deſcribit Pauſanias [illegible]cis. *Vulcan.*

Ibid. [illegible] Τείρεσιν] Teipsa dicuntur aſtra, ut & σείρια, unde & Sirius dictus. Τείρεα vero quaſi Τ ex[illegible]τα καὶ σημεῖα τῶν πλωιζομένων, ut annotavit Scholiaſtes Apollonii lib. 2. quam etymologiam magis probaverim, quam Euſtath[illegible], qui ἀπὸ τοῦ τείρειν deducit. [illegible] ἐκ τῶν ἀστέρων [illegible], [illegible] ἀστέρες [illegible]. Apte ver[illegible] Callimachus verbum βουκολέονται, metaphora ſumta a pecudibus gregatim errantibus, ſive paſcentibus. *Vulcanius.*

V. 176. Κατ' ἠέρα βουκολέονται] Virgil. lib. 1. Æneid.

— *polus dum ſidera paſcet.*

Et ex hoc loco patet lectionem *palus*, quam intrudere quidam voluere, nullo modo recipi poſſe, cum noſter dicat κατ' ἠέρα, & certo certius ſit Virgilium hunc locum ob oculos habuiſſe. *Anna Fabri.*

V. 177. καὶ Δελφίδες ἄκραι] Hic ἄκρας non eſſe adjectivum, ſed ſubſtantivum, ſicut V. 104, Χειρωνίδες ἄκραι, antea monui. Aliquando autem per juga montium ſive cacumina montes toti ſignificantur. *Stephanus.*

V. 179. Ἀμφιπεριστείνονται] Lamentorum ſeu gemituum ſignificationem huic verbo ineſſe non puto, ſed ἀμφιπεριστεινῶσθαι, a στεινὸς poſito pro στενὸς, ſonare *circumaſtari.* Ex eo autem intelligitur valde oppletum eſſe. *Stephan.*

V. 179. Ἀμφιπεριστένονται] Verti, *circumquaque gement.* quæ interpretatio non aliena eſt a ſignificatione verbi στένομαι, τὸ ὀδύνωμαι ἤτοι στένω, ut docet Heſychius præcipue cum gemitus ſive doloris rationem ſtatim ſub[illegible]

Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Αλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ασπίδας, αἳ Γαλάτησι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Εν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος.
Εσσόμενε Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήια φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή κε τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
Υστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
Εστι διειδομένη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιὴ,
Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐχ ἑνὶ χώρῳ,
Αλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς·
Ενθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπῃ φορέῃσι θάλασσα·
Τῇ με φέροις. κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Αστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατῄεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,

Αλλ'

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τέων] Ωντινων ἀσπίδων αἱ μὲν ἐμοὶ ἐς γέρας, αἱ δὲ τῷ Πτολεμαίῳ δοθήσονται. Διειδομένη] Φαινομένη. Αραιή] λεπτή. Ανθέρικος ὥς] Ανθέρικος ἐστὶν ὁ τοῦ ἀσφοδέλου καρπός.

ciat, inquiens·

— ἰδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Ιε[illegible] αι[illegible]ομένοιο.

Si ver[illegible] a[illegible], το στενόχωρο[illegible] de[illegible]ca[illegible] u[illegible] & [illegible]pretemur, *In arctum* [illegible], ad immenſam multitu[illegible]ne[illegible] [illegible]rum referen[illegible]um erit. *Vulc.*

V. 1[illegible]. Αἰθομένοιο] Dubitabat pater a[illegible]gendum eſſet αἰθόμενον, κάρπον αι[illegible]μένο. *Anna Fabri.*

V. 18[illegible]. -καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ] Cum [illegible]c nomine ſubaudiendum puto aliquod verbum cujuſmodi fuerit πυθωνται, ut Latine ſubaudiatur non *videant*, ſ[illegible]u *viderint*, ex præcedente verbo ἴδωσι (qu[illegible]n huc a ſenſu aurium ſit alienum) ſed *ſiverint*, vel *acceperint* ſeu *cognoverint*. Huic autem opponit ἀπαυγάζοντο. eſt enim hic ἀπαυγάζεσθαι *conſp[illegible]i*, *ſpectari*, non *refulgere*. Mutat[illegible]r autem modus in ἀπαυγά[illegible]ντο, propter verſum, quum antea conjunctivo eſſet uſus. *Stephanus.*

V. 189. Τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν]. Non placebat patri meo τὸ εἰσέτι, cum ὕστερον quod ſequi[illegible]r [illegible] itaque legebat τὸν εἰν ἔτι. *Anna Fabri.*

V. 191. Διειδομένη] Gallice explica, qu'on

Vicini *agri* ardentis: & jam non ſolum fama *accipiunt*,
Sed nunc circa templum refulgeant phalanges
Hoſtium: nunc videant apud tripodes meos
Enſes & baltheos impudentes, infeſtoſque
Clypeos, qui Gallis infelicem viam dementi populo
Efficiant. horum aliqui mihi præmium, aliqui apud Nilum
In igne qui eos geſſerint animam efflare videntes,
Jacebunt, Regis præmia, ut qui multum laborarit,
Futuri. Hæc, Ptolemæe, tibi vaticinia edo.
Laudabis ſane vehementer eum qui adhuc in utero latet vatem
Deinceps omnibus temporibus: tu vero adjuva *mater*.
Eſt nota quædam in aquis inſula levis,
Errans in mari, pedeſque ei non in uno loco *ſunt*:
Sed undis agitata natat, veluti albucum.
Hinc Notus, illinc Boreas *eam pellit*, prout fert mare.
Eo me portes. nam in hanc venies benevolam.
Tantum loquuto *Apolline* omnes in mari diſceſſerunt inſulæ.
Aſterie carminum amans, tu autem ex Eubœa deſcenderas
Cycladas inſpectura rotundas, neque olim,

Sed

Q[illegible]ON VOIT TANTÔT ICI ET TANTÔT LA. A[illegible]a Fabri.

V. 1[illegible]1. [illegible]] [illegible] interp[illegible] Scholiaſtes [illegible]oc eſt [illegible], an[illegible] & [illegible]m. V[illegible]us.

V. 19[illegible]. [illegible]] Vu[illegible]anius explicat [illegible] exilem, ſed n[illegible] [illegible] pumiceſo ſolo v[illegible] [illegible].

V. 1[illegible]3. A[illegible]] [illegible]m dicunt eſſe *caul*[illegible]*m* [illegible] L[illegible] *albu*[illegible]*um* dicunt. *An*[illegible]

V. 194. Ἔ[illegible], [illegible]
En tibi vet[illegible]s Epi[illegible] D[illegible]
Delos [illegible]*am ſtabi*[illegible]
Olim purpureo mari natabat,
Et moto levis hinc & inde vento
[illegible] *fluctibus inquieta ſummis*
[illegible] *lam geminis Deus catenis*
Hac alta Gyaro ligavit, illac
Conſtanti Mycona dedit tenendam.
Anna Fabri.

V. 198. περιηγέας] Περιηγὴς apud poetas ponitur pro *rotundus*, quaſi dicas, *circumactus*, *circumact*[illegible] qua ratione etiam περι[illegible]ης pro eodem dicitur a περιάγω. I[illegible]m etiam *curvum* ſignificat. Si[illegible] περιηγὴς ἀκ[illegible] apud Apoll. Rhod. quod apud Latinos *curvum litus*.

V. 198. ἔτι παλαιὸν] Non jungo παλαιὸν cum nomine φῦκ[illegible], ſed accipio

Ἀλλ' ἔτι οἱ μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
Ἕστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητώ,
Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρί,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ἥρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Ὑμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Ἔννεπες. ἡ δ' ἄρρητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ἵζετο δ' Ἰνωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βαθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔρρεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.

Γείνεο,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Γεραίστιον] Γεραιστὸς ἀκρωτήριον Εὐβοίας. Ἐφύλαξα] ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Καὶ παρ' Ὁμήρῳ Δήλῳ δή ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. Ἀλυσθμαίνουσα] Πνευστιῶσα, ἀσθμαίνουσα.

ci[illegible] o p[illegible]o πά[illegible]αι. ut dicatur non pridem d[illegible]end[illegible]e, a[illegible] ho[illegible] ex al[illegible]a, quam a tergo verrebat, pot[illegible]e cognoſci. *Stephanus.*

V. 1[illegible]9. Μετόπισθε γεραίστιον] Forſan a[illegible] vel g[illegible] ac [illegible]erpres nempe a[illegible] qui [illegible]ea *Geraſtus eſt* app[illegible] ver[illegible] 71. [illegible] ων μετ[illegible] ειναι. qu[illegible] nex evaſ[illegible] ſed tamen ſimpl[illegible] intelligere mallem. *Anna Fab.*

V. [illegible]. [illegible] περικαίεο πυρὶ] Omni no[illegible] ſuſpecta eſt vox πυρὶ in iſto ve[illegible], & vel ip[illegible] certe quantitas ſyllab[illegible] merito ſuſpectam illam reddiderit q[illegible]um producatur hic prior quæ ſolet corripi. Fortaſſe autem adverbium quodpiam verbo περικαίεο metaphorice p[illegible]ſito adjunxerat Cal[illegible]machus. Quinetiam al[illegible]q[illegible]id deeſſe præter illa quæ ad explendam lacunam adjecta fuerunt, non abſimile vero videtur. *Stephanus.*

V. 205. A[illegible]ητον] Forſan legendum ſi[illegible] ἀρρήτου, ut ἄλης jungatur cum dupl[illegible] epitheto λυγρῆς & ἀρρήτου, qu[illegible]d Homero, Heſiodo, & aliis ſolenne eſt. *Anna Fabri.*

V. 207. -ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ Νεῖλος] De Nili increme[illegible], ut & ejus fontibus variæ f[illegible] au[illegible]m ſententiæ. Recte vero [illegible]eneca [illegible]b. Natur. Quæſt. 4. *Unde creſ[illegible] im[illegible]piat*, inquit, *ſi comprehendi poſſ[illegible] cauſa quo-*

Sed adhuc *recens* a tergo Geræſtia ſequebatur alga.
Conſtitiſti vero in medio, & commiſerta Latonæ,
Marinam algam omnem exuſſiſti: quoniam circumquaque flagrabas igne,
Miſeram pariendi doloribus moleſtiſſimis afflictam videns.
Juno, hoc in me ſtatuas quodcunque tibi libet. neque enim comminationes
Veſtras curo. tranſi, tranſi in me, o Latona.
Dixiſti: at illa *Latona* infando & miſero errori finem fecit.
Sedebat autem Inopi ad fluvium: quem profundiſſimum
Tellus tunc emittit, cum pleno fluvio
Nilus a præcipitio Æthiopico deſcendit.
Ibi exolvit *Latona* cingulum, retroque inclinata eſt humeris
Ad palmæ truncum, difficultate miſerabili
Afflicta: humidus vero per corpus defluebat ſudor.
Dixit autem anhelans: Quid matrem, fili mi, torques?
Ipſa tibi, care *fili*, inſula ſupernatans mari.

N. ſce-

que incrementi invenirentur. Plinius cauſam incrementi ad æſtivos Æthiopiæ imbres refert, ut & Strabo. *Vulcanius.*

V. [illegible]. Οτι πλήθοντι ῥέεθρω] Hoc præclare firmat ſententiam Ortelii, [illegible] Notis ad v. [illegible]71. Hymni Dia[illegible]. *Anna Fabri.*

V. 2[illegible]7. Οτι πληθοντι ῥέεθρω Νεῖλ☉] Vera hæc eſt incrementorum Nili cauſſa. Anniverſarii enim imbres tum cadentes [illegible] aquarum effundunt in al[illegible] Æthiopiæ juga, qua delapſa Ni[illegible] alveus [illegible]t. Vid. Strab. lib. XVII. & [illegible] pr[illegible] Iſ[illegible]cum Voſſium in eruditi[illegible]ma d[illegible] de Nilo. Per κουφὸν tamen Αι[illegible]ικόν, commode intelliges quoque cataractas Nili. Ex male vero intellecta f[illegible] n[illegible]a hujus verſus Ortelius collegit, non nullos ſtatuiſſe hunc fluvium oriri ex iiſdem fontibus, ex quibus Inopus oritur, nim. ex inſula Delo. ſed perperam. Hoc enim dicit Callimachus Inopum tum pleniſſimum fluere, cum Nilus quoque plenior ex Æthiopia deſcendit in Ægyptum.

V. 213. Αὐτη τοι, φίλε, νῆσ☉] In verſione vulgata nulla eſt ſententia huic loco accommodata:

Hæc tibi [illegible] care fili, inſula ſupernatans mari.

Cum vertendum ſit, *ipſa tibi, care fili, in ſalo ſupernatans mari*, ſe ſe tibi dedit, aut tua erit. Αὐτη autem eſt *ſponte ſua*, *ſpontanea*, ut *ipſe* ap. Latinos. Virg. *Ipſæ veniunt ad mulctra capellæ.* Plura congererem exempla, niſi doctiori[illegible] non eſſent ignota [illegible] dudum a viris elegantis ingenii & eruditionis

Γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος
Δὴν ἔμμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος,
Ηρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη Οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸ αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Αλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Αστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Αστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Αλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Υμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Η, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Αρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ιζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ορθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὁμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.

Κείνη

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Νύμφα Διὸς] Πρὸς τὴν Ηραν ὁ λόγος. Σάρον] τὸ κάλλυντρον.

tionis ad Theocritum annotata.

V. 214. [illegible] κόλπου] Supra duobus in locis uſus eſt plurali hac ipſa de re, quum dixit ἀπεθήκατο κόλπων. Alter autem verſu 265.

Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν.

Steph[illegible]s.

V. 219. Κάθησαι] *Sedes*. Per *ſedere* a[illegible]m intelli̇ge *firmum eſſe*. Virg.

Sedet hæc ſententia menti.

Idem eſt quod Terentio, *ſtat ſententia*. E[illegible]n. Act. 2. Sc. 1. *Anna Fabri*. Κρείουσα κάθησαι. *Regina ſedes*, hoc eſt, *Regina es*. Regum & Reginarum eſt ſedere in ſolio Regio, ut ſupra notatum.

V. 222. Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται] At verſu 229, Λύσατο δὲ ζώνην. Sed hymno in Jovem μίτρην itidem dixit, non ζώνην, & quidem ſimplex hoc non compoſitum illud verbum ei adjungens, ὅτ' ἐλύσατο μίτρην. *Stephanus.*

V. 225. Σάρον] Male Vulcanius, qui vertit *colluvies*, ſignificat enim *verriculum maris Ægei* ingenioſiſſime, & ita

Naſcere, naſcere puer, & benignus egredere ex utero.
Juno, uxor Jovis iracunda, tu vero non poteras ignara
Diu eſſe: talis tibi accurrit nuntia *his:*
Dixitque adhuc anhelans (metu autem permiſcebatur oratio)
O honorata Juno, multo præſtantiſſima inter deas,
Tua & ego, & tua *ſunt* omnia. tuque regina ſedes
Germana olympi: neque manum veremur aliam
Fœmineam. tu vero, o regina, cauſam ſcies iræ.
Latona tibi zonam ſolvit in inſula.
Cæteræ quid[illegible]m omnes eam averſatæ ſunt, nec receperunt:
Aſterie autem nominatim *eam* advenientem vocavit.
Aſterie, malum ponti verriculum: tuque noſti hoc ipſa.
Sed, o cara diva (cum poſſis) opitulare ſervis
Tuis, qui terras tuo perambulant imperio.
Dixit, & infra auream ſellam ſubſedit, velut canis
Dianæ, quæ quum a celeri requieverit venatu,
Sedet venatrix ad pedes *Dianæ:* aures vero ei
Admodum arrectæ, ſemper paratæ ad deæ percipienda juſſa.
Huic ſimilis Thaumantis filia, infra ſellam ſedebat.

Ipſaque

ita [illegible]l. accepit, q[illegible]i *κάλλυντρον* vertit. *Anna Fa*[illegible]

V. 22[illegible]. Φίλη] Credi[illegible]erim legendum eſſe φί[illegible] [illegible]iam refertur ad ἀμ[illegible]νειν) φίλη ἀμύνειν [illegible] [illegible], *ſubveni tuis*. neque en[illegible]m adeo familiariter amicam appe[illegible]lar[illegible] heram [illegible], *miniſtra*: neque hoc per[illegible] Poetam feciſſe credibile eſt *Anna Fa*[illegible] Nollem a libris diſcedere. φίλη eſt *mea domina*. ut φίλος apud po[illegible]tas ſæpe accipitur, hinc & hoſtes ſ[illegible]s apud Homerum φίλους vo[illegible]ant[illegible] quod p[illegible] ſ adſtruerem, niſi occupaſſent viri docti ad Theocritum.

V. 227. Υμετέρους] id eſt τοὺς σοὺς, ut ante v. 204. ὑμετέρας, τὰς σάς. *Anna Fabri.*

V. 227. Οἵ σεῖο πέδον] Quid ſani colliges ex Latina verſione.

Qui in tuo ſolo ambulant legitime.

Quaſi σεῖο pertineret ad πέδον, & ἐφέλμη ſit *legitime*, Verte[illegible]um erat, *qui tuo terras perambu[illegible]ant juſſu*. hoc eſt, eunt quo eos mi[illegible]. Vi[illegible]t & V[illegible]lcanius, qui ſic i[illegible]terp[illegible]:

Qui p[illegible]agrant [illegible] ter[illegible]s te Diva jubente.

V. 323.

Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσῃ·
Ἀλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.
Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ἐνδρομίδας· μή οἱ τι καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπῃ
Δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέεσθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Ἀστερίῃ δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Ἀμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τοσσάδε οἱ. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ.

Ἀλλά

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον] Τὸ λήθην τῶν κακῶν ἐμποιοῦν. Ποτὶ γλωχῖνα] Πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ θρόνου. Λέχριος] πλάγιος. Ἐνδρομίδας] Κυρίως τῶν κυνηγῶν τὰ ὑποδήματα. Ἀλετρίδες] Αἱ θεράπαιναι αἱ ἀλήθουσαι. Μάλα γάρ τε κακῶς] Καὶ γὰρ κακῶς τῇ Λητοῖ ἐχαρίσατο.

V. 233. ἐπιλήθεται ἕδρης] Ne vertas cum vulgo, *ſuæ obliviſcitur ſedis*, (quid enim hoc Latinis eſt) *ſed ſuæ ſtationis*. Acc[illegible]pi[illegible]ur enim hic ἕδρα ut apud Latinos *ſtatio*, pro functione, munere.

V. 234. Ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει] Hoc imitatus eſt Virgil. lib. 5. Æneid. u[illegible]i de Palinuro

Ecce Deus ramum Lethæo rore madentem
Vique ſoporatum Stygia ſuper utraque quaſſat
Tempora, cunctantique natantia lumina ſolvit.

Anna Fabri.

V. 237. Οὐδέ ποτε ζώνην ἀναλύεται] Longe aliter hic dicitur ζώνην ἀναλύεσθαι, quam verſu 209, ζώνην λύεσθαι, & verſ. 222, μίτρην (quod [illegible]idem ζώνην ſignificat) ἀναλύεσθαι. In his enim duobus locis, ſicut alibi, de pariente di[illegible]ur: at hic ζώνην ἀναλύεσθαι eſt c[illegible]gulum ſoluere, ut ſolent qui vel quæ exuere veſtes volunt. Dicens igitur i[illegible]lam non diſcingere ſe, ſeu recingere, intelligit illam veſtes non exuere, ut ſemper ſit parata & expedita, ſi domina eam aliquo repente amandare vel[illegible]t. *Stephanus.*

V. 238. Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομίδα Græci ſemper de calceamen[illegible]i genere accipiunt. Heſych. ἐνδρομίδες, ὑποδήματα. Pollux lib. 3. cap. [illegible] ath[illegible]a tribuit ἐνδρομίδας. A[illegible]ηταῖς δ' αν προσήκοι καὶ ἐνδρομίδες· ὕτω δ' ἐκαλῦντο

Ipſaque adeo nunquam ſuæ oblivìſcitur ſtationis,
Nec quidem quum ei obliviosam alam ſomnus infixerit:
Sed ibi magni ad angulum ſolii,
Parum acclinato capite, oblique obdormit.
Neque unquam cingulum exolvit, neque pernices
Calceos: ne ſibi quod improviſum verbum dicat
Hera *Juno.* At hæc gravi dolore percita *ipſam* alloquebatur:
Itane nunc, o Jovis probra, & nubatis
Clanculum, & pariatis occulte? atque haud ubi miſeræ
Et ægre parientes laborant piſtrices: ſed ubi phocæ
Marinæ enituntur in ſpecubus deſertis.
Aſteriæ autem nihil prorſus indignor, cauſa hujus
Delicti: neque eſt ut moleſtias inferam
Tot tantaſque ei. valde enim male gratificata eſt Latonæ.

Sed

λῦντο τὰ τῶν δρομίων ὑποδήματα h. c. [illegible] *Athletis etiam endromides conveniunt. Sic autem curſorum calceamenta vocantur.* & lib. 7. c. 22. Αἱ δ' ἐνδρομίδες, ἴδιον τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα. h. e. *endromides Dianæ propriæ calcei.* Ideo venatorum & curſorum calcei ita appellantur, uti notat Scholiaſtes noſter. Latini vero veſtem craſſam & ſolocem *endromidem* vocant. Tertull. de Pallio cap. 4. *Ita & endromidis ſolocam aliqua multicia ſyntheſi extinxiſti.* ad quem locum vide doctiſſimam obſervationem Cl. Salmaſii, ex qua hæc delibavimus.

V. 240. *Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα*] Non lego hæc cum interrogatione, ſed imprecantis eſſe puto, hoc ſenſu: *Ita vobis contingat o Jovis opprobria* (id eſt, o quæ Jovi opprobrio eſtis, ſeu probro: *Ζηνὸς ὀνείδεα* pro *Ζηνὶ ὑπὸ νείδιστοι οὖσαι*) *& clandeſtinas nuptias celebrare & in occulto parere! ac ne iis quidem in locis ubi miſeræ piſtrices magno cum dolore fœtum enituntur.* Alloquitur autem omnes pellices, in unius perſona: quamvis γαμέοιτε, ſi in propria ſignificatione accipiatur, non ſatis illis conveniat. Poteſt vero eſſe etiam optativus modus pro imperativo. Reſpondet autem ſignificatio quam dat verbo μογεῖν hoc in loco, epitheto quod Homerus dat Lucinæ, eam appellans μογοστόκον. *Spanhemius.*

V. 242. *ἀλετρίδες*] Scholiaſtes Ariſtophanis annotat ἀλετρίδα vocari Callimacho τὴν μυλωθρόν, & ἀλετρίδα [illegible] Aſiaticam vocem eſſe, quæ Atticis τὴν δούλην ſignificet. *Vulcanius*

V. 246. *μάλα γάρ τι κακῶς ἐχαρίσατο Λητοῖ*] Juno minus ſe iniquam Aſteriæ eſſe, neque graviter ei ſuccenſere teſtatur, quod Latonam hoſpitio exceperit. Dicit enim non eſſe cenſendum loco beneficii, Latonæ præſtiti, quod ei illic parere licuerit, ubi non viliſſimum muliercularum genus, piſtrices ſcilicet, ſed phocæ marinæ enituntur. neque bene ſed male potius hoc officio meritam eſſe de Latona Aſteriam. Neque enim video quo pacto ſenſus ille ex Callimachi verbis elici poſſit,

--Immerita quæ fecit grata ſorori,

ut vertit Nicod. Friſchlinus. *Vulcanius.*

V. 248.

Ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
Η μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Εβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείῃ
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ενθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρῃ ἐνεδήσατο χορδὰς
Υστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ογδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Ελειθυίης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ
Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ηρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε.
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔρρεε λίμνη,

Χρύ-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μηόνιον Πακτωλὸν] Ποταμὸς Λυδίας, χρυσοῦ ψήγματα φέρων. Εβδομάκις] Επταμηνιαῖος γὰρ ἐτέχθη ὁ Απόλλων. Ολολυγὴν] Τὴν μετὰ εὐφημίας λέγει εὐχήν. Λίμνη] Η θάλασσα, διὰ τὸ περιτρέχειν κύκλῳ τὴν νῆσον. Η λίμνη τὶς ἐν Δήλῳ περιφερής.

V. 248. Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον] Vel hic locus corruptus eſt, vel Διὰ capit pro cœlo, non pro Jove: Sat eſt, & plura non licet. *Anna Fabri.*

V. 251. Λοχείῃ] λοχεία, *partus dolor, curatio partus, puerperium*: at τὰ λοχεῖα, *purgamenta partum ſequentia*, quæ & λόχια dicuntur. *Anna Fabri.*

V. 255. Ογδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν] Scribendum eſt ἄεισαν, quod eſt in proxime præcedente verſu, ut ſtet verſus: quamvis altera illa lectio ſit & in ſuperioris temporis editionibus. *Antequam, inquit, octavum cantum edidiſſent, ille ex utero prodiit.* Legi etiam poſſet Ογδοον οὐκέτι ἦσαν. *Stephanus.* Vidit etiam anonymus P. Francii.

V. 257. Εἶπαν Ελειθυίης ἱερὸν μέλος] Sic infra, hymno in Cererem Ελειθυίη di... pro Εἰλειθυίη, verſu 132, Χ' ἅτις Ελειθυίη τείνει χέρα. *Stephanus.*

V. 257. Ελειθυίης] Primam contraxit, ſublato ι. Nota interim Mæniam ad partum cantari ſolitam, quod ſatis infrequens. *Anna Fabri.*

V. 258. Χάλκεος] Theognis,

Εν μοι ἔπειτα πέσοι μέγας οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν
Χάλκεος, ἀνθρώπων δεῖμα παλαιγενέων.

Homerus autem χαλκοβατὲς δῶ. *Anna Fabri.*

V. 158.

Sed nihilominus ipſam mirifice veneror, propterea quod meum
Lectum non conſcendit, & Jovi antepoſuit mare.
Sic hæc loquuta eſt. olores vero Phœbi cantores, modulantes,
Mæonio Pactolo relicto, cinxerunt
Septies Delum, & accinuerunt puerperio,
Muſarum volucres, vocaliſſimi inter aves.
Atque hinc puer *Apollo* totidem lyræ intendit fides
Poſtmodum, quoties olores pariendi doloribus accinuerant.
Octavum nondum cecinerant, & ille exilut. alta voce
Nymphæ Deliades, fluvii genus antiqui,
Dixerunt Lucinæ ſacrum carmen: ſtatimque æther
Æneus reſonuit magna canentium exultatione,
Neque Juno id graviter tulit: quia iram *ei* exemerat Jupiter.
Aurea tibi tunc omnia fundamenta facta ſunt, Dele:
Auro etiam rotunda per totum diem fluebat palus:

Auream

V. 258. διαπρυσίην ὀλολυγὴν] Recte Nymphis ὀλολυγὴν tribuit. Eſt enim ὀλολυγὴ vox mulierum ad lamentationem compoſita, quam in templis precantes edunt. ut Hym. in Lavac. Pall. v. 139. Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὐ μασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς. Διαπρυσίην vero μέγαν καὶ διαβόητον vocat. *Vulcanius.*

V. 258. διαπρυσίην ὀλολυγὴν] Peſſime vertitur *ululatus*. Ὀλολύζειν, & ὀλολυσμὸς, dicitur etiam de rebus lætis, cum gratias deo agunt pro rebus ſecundis, quæ nos gaudio perfundunt: & ſæpius eſt præ gaudio exclamare, exultare, canere. Æſchylus in Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. v. 831.

Πότερον χαίρω κἀπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ σωτῆρι,

Quod recte vertit doctiſſimus Stanleius

Utrum gaudeam, & hymnum canam

Urbem incolumem ſervanti (Deo)

Proprie hoc verbum pertinet ad ſacra facientes, cum mactata victima deo gratias agunt rebus ex ſententia provenientibus, aut illius pacem expetunt & opem. Vide quæ maximi viri Iſaacus & Mericus Caſauboni notarunt, ille ad Marc. v. 38. hic in diatribe de Hackiana Homeri editione, quam parenti meo inſcripſit. Διαπρύσιος eſt proprie penetrans. Unde διαπρύσιον γεγωνὼς apud Homerum eſt *alta voce clamans*, ut etiam in remotiſſimas aures ea penetret.

V. 261. Τροχόεσσα] Theognis,

Ἀθανάτων κάλλιστον ἐπὶ τροχοειδεῖ λίμνῃ.

Ortelius, *Trochoeides*. Τροχοειδὴς lacus in Delo. Sed ego puto epitheton eſſe. Herodotus tamen plane affirmat hunc lacum ſic dictum fuiſſe. Locus eſt in Euterpe, λίμνη τε ἐστὶν ἐχόμενη λιθίνῃ κρηπῖδι κεκοσμημένη, καὶ ἐργασμένα

μενα

Χρύσεον δ' ἐκόμισσε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ἰνωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος εἵλεο παῖδα,
Ἐν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Ἀπόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ἑρμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διὶ Κρήτη,
Ὡς ἐγὼ Ἀπόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ὧδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ἐνυὼ,
Οὐδ' Ἀΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Ἄρηος·
Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ
Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἑσπέρον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε Βορείης

Οἰκία

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὦ πολύβωμε] Πρὸς τὴν γῆν λέγει πᾶσαν. Λεχαίῳ] Λέχαιον, καὶ Κερχνὶς ἀκρωτήρια, ἔνθα ὁ Ποσειδῶν τιμᾶται. Αἵ τ' ἀνὰ μέσσην] Ἐν μεσημβρίᾳ.

μένη ἐν κύκ[illegible]ῳ, καὶ μέγεθος (ὡς ἐμοὶ [illegible] [illegible] ἐν Δήλῳ ἡ Τροχοει[illegible] [illegible]. Anna Fabri.

V. 20[illegible]. Ἰνωπὸς] De Inopo ut fluvio in De[illegible], quæ narrantur a Strabone & a[illegible]s veteribus fabuloſa ſunt, teſte Sp[illegible] in Itinerario ſuo: qui dicit [illegible]m ſe in Delo reperiſſe flumen, ſed torrentem potius vel fontem exiguum. A Plinio quoque lib. 2. c. 103. vocatur fons: *Et in Delo inſula Inopus fons eodem, quo Nilus, modo, ac pariter cum eo decreſcit augeturque.*

V. 266. Ὦ μεγάλ', ὦ πολύβωμε] Malim ſcribere, Ὦ μεγάλη, πολύβωμε. quoniam dura eſt illa vocalis α eliſio. Videtur autem in hoc epitheto intelligendum & quod ſequitur ex eo quod præcedit: ut ita vocetur cui a multis preces funduntur, & vota fiunt. Sic infra poſtquam dixit πολύβωμε, addit πολύλλιτε. *Stephanus.*

V. 27[illegible].

Auream quoque produxit ſtirpem ramus oleæ:
Auro item exuberavit quod profundus Inopus vehebat.
Tu ipſa denique aureo e ſolo ſuſtuliſti puerum,
Inque gremium repoſuiſti, & tale loquuta es verbum,
O magna, o multis aris ornata, multiſque urbibus, multa proferens:
O pingues continentis terræ, & circumhabitatæ inſulæ,
Ipſamet ego *ſum* illa tam inculta *terra*: ſed a me
Delius Apollo *jam* nominabitur: neque ulla alia
Terrarum tantum Deo curæ erit alteri:
Non Cenchris Neptuno, regi Lechæo,
Non mons Mercurio Cyllenius, non Jovi Creta,
Quantum ego Apollini: & ero haud amplius errabunda.
Sic tu quidem dixiſti: is vero *Apollo* dulcem traxit mammam.
Ac proinde inſularum ſanctiſſima etiamnum ab illo tempore
Vocaris, Apollinis nutricula: neque te Bellona,
Nec Pluto, nec equi Martis calcant:
Sed tibi quotannis decimiferæ ſemper primitiæ
Mittuntur: omneſque tripudia agunt civitates,
Quæque ad auroram, quæque ad veſperam, quæque ad meridiem
Sedes poſuerunt, & qui ſupra Boream

Domi-

V. 271 Κ[illegible]] K[illegible] I[illegible]ce dixi, pro Κ[illegible]. Nam K[illegible] vocatur communiter hic [illegible] Iones autem ut [illegible] d[illegible]bant, [illegible] etiam [illegible] pr[illegible] Iones Corinthiacus duos ha[illegible], ut [illegible], Cenchridem [illegible] & Lechæum. C[illegible] utr[illegible] le[illegible] uno verſu [illegible]gnat. V[illegible] Ne[illegible] unum Λεχαῖον; qui in Lechæo habebat templum & ſimulacrum Neptuni, ut teſtatur Pauſanias in Corinthiacis.

V. 272. Πάγ[illegible]] *rupem*, *ſaxum* in[illegible], male Interpres qui *vicum*. A. Fabr.

V. 281 Καὶ οἱ καθύπ[illegible]] *Hyperbores* ad[illegible]us eſt Pindarus, qui hæc [illegible]uſe deſcr[illegible], Od. 3. Olymp. & illos Apollinis [illegible] vocat.

Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατοι αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ἀσταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ἔρχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Ἀβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ὁ πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τά δ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Ἑκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἱ τότ' ἄριστοι
Ἠϊθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·

Εὔμοι-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Καὶ οἱ καθύπερθε] οἱ Ὑπερβόρειοι. Οἰκία θινὸς] Θῖνα νῦν τὴν Ὠκεανοῦ ζώνην λέγει. Καὶ μέντοι καλάμην τε] Λέγεται ὅτι οἱ Ὑπερβόρειοι δῶρα πέμπουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ἅτινα δέχονται πρῶτοι Δωδωναῖοι. Γηλεχέες] Καὶ Ὅμηρος, χαμαιεῦναι. Μηλίδος] Μηλὶς, πόλις Τραχῖνος. Ληλάντιον] Ἐν Εὐβοίᾳ πεδίον Ληλάντιον ἀπὸ Ληλάντου βασιλέως. Ἀριμασπῶν] Ἔθνος τῶν Ὑπερβορέων. Οὖπίς τε] Αἱ τρεῖς κόραι τῶν Ὑπερβορέων Σκυθῶν. Εὐαίων] ἡ μακαρία.

Δᾶμον ὑπερβορέων πείσας, Ἀπόλλωνος θεράποντα.

Vide & Melam lib. 3. c. 5. *Anna Fabr.*

V. 282. Πολυχρονιώτατοι] Imo ipſi Hyperborei populi ſunt fabuloſi, & poetarum commenta.

V. 284. Δράγματα ἀσταχύων] Sunt mergites. Mergites vero, ut omnes ſciunt, ſunt ſpicarum manipuli. In illis mergitibus ſacrorum primitiæ erant occultatæ, non ipſi mergites pro frugum primitiis perlati: quod Plinium fefellit, & ex eo Solinum, qui capite xvi ſcribit de Hyperboreis: *Ajunt etiam ſolitos per virgines probatiſſimas primitiva frugum Apollini Delio miſſitare.* Magnum ſane diſcrimen eſt inter primitias frugum, quæ in ſpicis offeruntur, & primitias ſacrorum, quæ in ſpicarum manipulis occultatæ adferuntur. Primitiæ ſacrorum nihil aliud ſunt quam θυμάτων ἀπαρχαί, proſiciæ ſcilicet ex immolata hoſtia, extorumque partes. Has innexas ſtipulæ frumenti Delum mittebant. Cl. Salmaſius ad Solinum. Quis poſſit in animum inducere ut credat Hyperboreas virgines proſicias ex immolata hoſtia mergitibus ſpicarum involutas per tan-

Domicilia littus habent, valde longævum genus.
Hi quidem tibi ariſtas & ſacros manipulos primi
Spicarum afferunt, quos e Dodone Pelaſgi
Procul exeuntes, omnium primo accipiunt,
Terricubæ miniſtri perſtreperi lebetis:
Deinde in urbem & montes Melidis terræ
Perveniunt *manipuli*: illinc vero trajiciunt Abantum
In uberem agrum Lelantium: neque tam longus
Curſus ex Eubœa, quoniam tui portus vicini *ſunt*.
Primæ tibi hos *manipulos* attulerunt a flavis Arimaſpis
Upiſque, Loxoque, & beata Hecaerge,
Filiæ Boreæ: & mares qui tunc optimi *erant*
Juvenum. neque iſti rurſus domum reverterunt,
Beati-

ta terrarum ſpatia deportaſſe Delum? Quomodo tam diu potuerint in illis mergitibus ſervari, ne putreſcerent? Dein quis præſicias unquam dixit primitias ſacrorum aut hoſtiæ? Sed nec vivæ hoſtiæ mergitibus occultari poterant. Itaque nullus dubito recte Plin. IV. c. 12. ἱερὰ δράγματα ἀσταχύων vertiſſe primitias frugum, ſive fuerint ipſi mergites, ſive aliæ fruges, quæ illa beata Hyperboreorum terra tulit, his mergitibus tectæ. Apud Melam III. 5. *Sacris operati, maxime Apollinis: quorum primitias Delon miſſe*, &c. *ſacrorum primitiæ*. Dicuntur primitiæ ad ſacra facienda, quas primitias frugum fuiſſe Callimacho & Plinio credendum. Sed quid πρῶτοι ſibi vult apud Callimachum? Num quod primi ante omnes homines primitias Delum miſerint Hyperborei, quod poſtea ſint alii populi imitati? [illegible] Salmaſ. [illegible] in Exercit. ſcribitur [illegible] ex libris, ſcripſiſſe [illegible] machum [illegible]

— ἱερὰ δράγματα π[illegible] ἀσταχύων.

Poetice πρώτων ἀσταχύων δράγματα ſunt ἀπαρχαὶ frugum, quas Hyperborei Apollini, ut Hebræi vero Deo offerebant. Alii vero populi offerebant decimas Apollini, ut ex præcedentibus conſtat.

Ibid. α Δωδώνηθι] Anony[illegible] P. Francii legit, α Δωδώνηθι, *Dodoni in Dodone*. Verum Πελασγοὶ Δωδωνῆθι, *Dodone Pelaſgi*, ſunt Dodonei Pelaſgi, ut apud Latinos *Hoſpes Jacyntho* eſt Jacynthius.

V. 286. Γηλεχέες] Homerus,

--- ἀμφὶ δὲ σελλοὶ
Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες,
χαμαιεῦναι.

Sophocles χαμαικοιτοῦντας vocat *Vulcanios*.

V. 286. Γηλεχέες] Virg. de Sacerdote,

---- *& caſarum ovium ſub nocte ſilenti*
Pellibus incubuit ſtratis.

Anna Fabri. Vide de hac re eruditam diſſertationem V. Cl. J[illegible] G[illegible]ovii ad Stephani fragmentum de urbibus integrum de Dodone.

V. 287. Μηλιάδ@] Schol Μηλ[illegible] πόλις Τρα[illegible]νος: male [illegible] in The[illegible]a. *Anna Fabri.*

V. 292. Εὐαίων] ἡ μακαρία, S[illegible] Sed non video cur ho[illegible] h[illegible] in hoc loco [illegible] nam adjectiv[illegible]e ſu[illegible] d[illegible], & *beata* ſignificat, ut & in Lavacr. Pallad. v. 117.

Ὀλβίσταν ἐρέεις σὺ καὶ εὐαίωνα γενέσθαι.

Anna Fabri.

Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ἤθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαῖ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλω
Ἄρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.
Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, καὶ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
Οὔτε σιωπηλὴν, οὔτ' ἄψοφον· οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,

Οἱ

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εὔμοιροι] εὔφημοι. Παρθενικαὶ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φορέουσιν. Ἄρσενες] οἱ καθαροί. Οὖλος ἐθείραις] Ὁλόκληρος ταῖς θριξί. τουτέστι, λαμπρὸς ταῖς ἀκτῖσιν.

V. 295. Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι] Ambo adjectiva quæ ſunt in hoc verſu, non junguntur cum οὔποτε ἐγένοντο (alioqui cum εὔμοιροι non ἀκλέες ſed εὐκλέες conveniret. hoc modo, οὔποτε ἐγένοντο εὔμοιροι καὶ εὐκλέες: quod Delo, cujus hic eſt encomium, non laudi ſed dedecori eſſet) ſed cum εὔμοιροι dicendum eſt tantum ἐγένοντο [illegible] ἀκλέες autem [illegible] οὔποτ' ἐγένοντο. D[illegible]ndum igitur poſt ἐγένοντο. Step[illegible]us.

V. 2[illegible]5. Εὔμοιροι] Εὔφημοι, Schol. ergo [illegible] μολπαὶ legit [illegible]le; nam εὔμοιροι n[illegible]am ſig[illegible]ficabit εὔφημοι. Ann[illegible] Fabri.

V. [illegible]. Ἤθεα κουράων] Puto intelligere thalamos puellarum, in quibus ſervabantur puellæ; vel ἤθεα κουράων, p[illegible] ut m[illegible]tis ſapientia Læli, pro Lælius, ſententia dia Catonis, pro Cato. Anna Fabri.

V. 298. Παρθενικαὶ] Si pro παρθενικαὶ reponatur παρθενικαῖς, ſententia mul[illegible] & clarior erit & aptior. neque nomen ἥλικα mutare oportebit. Intelligemus autem παρθενικαῖς de illis virginibus filiabus Boreæ, quarum facta fuit in verſibus proxime præcedentibus mentio. *Stephanus.*

Ibid. ἰούλῳ] Servari non poteſt ἰούλῳ, ſed in ἰούλου aut ἰούλων mutare neceſſe eſt. pluralem tamen numerum malo: quia veriſimile eſt, quum ἰούλω ſcriptum eſſet omiſſa litera ν, poſtea temere ſubſcriptum fuiſſe ι illi ω, ut fieret dativus. Elegantiſſima certe periphraſi dicit τὸ πρῶτον θέρος ἰούλων, id eſt, *primam meſſem lanuginis.* Perſequendo autem illum de virginibus illis [illegible]bus Boreæ, & de juvenibus qui eas deduxerunt, ſermonem, ut oſtendat eas nunquam eſſe ἀκλέας, mentionem fac[illegible] cujuſdam honoris qui inter alios [illegible]s habeatur: ſcribens, hoc eſſe apud De[illegible]acas virgines ſolenne, ut quum nuptiarum tempus adveniat, ipſæ quidem æquævam comam illis tribus παρθενικαῖ virginibus, at pueri primam lanuginis meſſem juvenibus ſeu adoleſcentibus, qui tres illas virgines deduxerunt, conſecrent, offerendo tanquam primitias. Poſſumus autem fortaſſe ἥλικα & primævam interpretari, quamvis æquævam proprie ſignificet, quod q[illegible]um æquæva ſit, ſimul etiam eſt primæva. *Stephanus.*

V. 298. Ἰούλῳ] Legendum ἰούλου, ut

recte

Beatique effecti ſunt, & nunquam inglorii ipſi *erunt.*

Etenim Deliades, quum ſuaviter cantatus Hymenæus

Thalamos puellarum terret, coætaneos capillos

Virgines *puellis*, at juvenes meſſem primam lanuginis

Maſculi juvenibus primitiarum loco offerunt.

Aſterie odora, te quidem circum inſulæ

Cinxerunt, & tanquam choro ſtiparunt,

Nec tacitam, nec ſtrepitu ſaltantium orbatam: ſed ſplendidis capillis

Veſper te ſemper deſpectat circumquaque decantatam.

Hi quidem *juvenes* ſuccinunt canticum Lycii ſenis,

Quem

recte Stephanus. aliter enim Ἰέλω erit cognomentum Apollinis. *Anna Fabri.*

V. 299. Ἀρσενες] Scholiaſtes interpretatur καθαροί. ita Hym. εἰς λουτρ. Παλλ. verſ. 29. ἄρσεν τι κομισσατε μῦνον ἔλαιον. interpretatur καθαρον, ἄμικτον *Vulcanius.*

V. 300. Θυόεσσα] Male Vulcanius, *divina* nam eſt *odora ſuffitu*, *thure plena.* Homer. Hymn. Apoll. v. 58.

--- κνίσση δέ τοι ἄσπετ☉ αἰεί.

Anna Fabri.

V. 302. οὔτ' ἄψοφον] Poſt ἄψοφον delenda eſt ſtigme, ut dicatur [illegible] κατα[illegible] σε οὔτε σιωπαλὴν οὔτ' ἄψοφον, ἀλλ' αἰεὶ [illegible]. ſed poſt ἀμ[illegible]βάλοντο aliud interpunctionis genus ponendum fuerit quum vel [illegible] ἐτ' ἄλλως [illegible] dicantur hæc, Οὔτε σιωπαλὴν, &c Conjunguntur autem accuſativi σιωπα[illegible] & ἄ[illegible], referendo σιωπ[illegible] a[illegible] ἄψοφον autem ad choreas. q[illegible] nec ſtrepitu chorearum car[illegible] non video autem cur σιωπα[illegible] [illegible]uam Dorico more poſito α pro [illegible] quam σιωπηλὴν, dicere Callimachus debuerit & quidem hoc loco potius [illegible] in alio ubi hæc ipſa copula[illegible] [illegible]m hymno in Apollinem, non procul a principio,

Μήτε σιωπηλὴν κι[illegible] μή τ' ἄψοφον [illegible]

Τῶ Φοίβω τὼ παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντ☉.

qui locus probat etiam quod de ſignificatione illorum adjectivorum dixi. *Stephanus.*

V. 302. ἐν☉ ἱσπερίες Ἐσπερ☉] Recte Scholiaſtes interpretatur, ἐλόχλης☉ τοῖς [illegible]. [illegible]e etiam [illegible] Latinis hæc ſtella d[illegible], [illegible] ſplendor ejus diffu[illegible] dat[illegible] [illegible] [illegible] leonis, ut ait Feſtus. Græcis etiam φωσφόρ☉, Latine lucifer dicitur; Plauto, veſperugo. Hom.

Ἑσπερ☉ ὃς κάλλιστ☉ ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Cat.

Heſpere qui cælo luces jucundior ignis.

Vulcanius.

V. 304. Νόμον] νόμον, id eſt [illegible]μνον, *canticum.* S[illegible] Theognis,

--- γίγνονται δ' ἐυτραπέλοισι νόμ☉.

ubi manifeſte νόμ☉ eſt ὕμν☉, *canticum.* Hunc Theognidis [illegible]m nemo adhuc aſſequutus eſt [illegible], [illegible]t Pater meus re[illegible]t, [illegible] νόμ☉, C'EST UNE CHANSON AUX RAILLEURS, *urbanis, dicaci*[illegible]

Οἱ μὲν ὑπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορίτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε καὶ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα καὶ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, καὶ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ενθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήια νηὸς ἐκείνης.
Αστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Εμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, καὶ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν
Πρὶν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι

Ῥησσό-

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ὠλὴν] Ὠλὴν γάρ τις Λύκιος εὗρε τὸν ὕμνον τοῦτον. Ἀριήκοον] Ἀφροδίτης ἱερὸν ἐν Δήλῳ ὅπερ Θησεὺς ἔκτισε, διὰ τὸ εὐχερῶς τὴν Ἀριάδνην ὀλισθῆσαι εἰς πόθον τοῦ Θησέως, καὶ χειρώσασθαι τὸν Μινώταυρον. Σὸν περὶ βωμὸν] Τοῦτο καὶ Πλάτων ἔφη ἐν τῷ Φαίδωνι. Θεωρίδος ἱερὰ] Τὸ ἑξῆς, θεωρίδος νηός. νῦν τῆς τὰ ἱερὰ φερούσης· κυρίως δὲ θεωρός, ὁ τὰ θεοῦ ὠρῶν, ὅ ἐστι φυλάσσων. ἐκ δὲ τούτου ὁ ἱερεύς. Τοπήια] Ο λα[illegible]ως παρὰ Λάκωσι σχοινία, κάλοι. Βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν] Ἐν Δήλῳ περὶ τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἔθος ἦν τρέχειν καὶ τύπτειν τὸν βωμὸν τοῦ Ἀπόλλωνος μάστιγι, καὶ ἀποδάκνειν, ἐξηγκωνισμένους ἐκ τῆς ἐλαίας.

λωτοποιοῖς. Suid. *Anna Fabri.*
V. 3[illegible]. Πλήσσουσι] *alterno terram quatiunt pede.* Horat. *Anna Fabri.*

V. 308. ἀριήκοον] Reprehend[illegible]r a Meurſio Scholiaſtes [illegible] dicit Theſeum ædificaſſe Veneri fanum, quod

tam

Quem a X[illegible] fatiloquus adduxit Olen.
Illæ vero *virgines* pede quatiunt tripudiantes immotam terram.
Equidem tunc & ſertis oneratur ſacrum ſignum
Veneris antiquæ benigne audiens. quam olim Theſeus
Erexit cum pueris, poſteaquam e Creta ſolviſſet.
Qui ubi horrendum mugitum & ferocem filium effugiſſent
Paſiphaæ, & inflexam ſedem tortuoſi labyrinthi,
Diva, tuam circa aram citharæ ad cantum
In orbem tripudiarunt; chorumque duxit Theſeus.
Hinc ſempiterna theoridis ſacra Phœbo
Cecropidæ mittunt, armamenta navis iſtius.
Aſterie, multis aris multiſque precibus ornata, ecquis te nauta
Inſtitor in Ægeo præteriit navi properante?
Nunquam tam vehementes ipſam propellunt venti,
Etiam cum neceſſitas celerrimum urget curſum: ſed vela
Celeres *nautæ* contrahunt: neque prius inde reverterunt,
Quam circa magnam tuam aram gyros egerint plagis
Divul-

tam facile Ariadnen in amorem ipſe ſ[illegible] pe[illegible]raxi[illegible]et, vic[illegible]erque Minotaurum. cum tantum ſig[illegible]l[illegible]m e[illegible]s in Del[illegible]m pertulerit. Vide Meur[illegible] [illegible]brum de Theſeo cap. 15.

V. 31[illegible]. Θ[illegible]ωρίδ[illegible]] Schol. Θεωρίδ[illegible] [illegible] της τα i[illegible] φορ[illegible]σης, κυρίω[illegible] [illegible], ὁ τὰ θε[illegible] ἄ[illegible]ων, [illegible] φυ[illegible], id eſt *cur[illegible]ns* nam ὤρα apud Veteres v[illegible] [illegible]m leni, eſt *cura*. Itaque [illegible] erant qui εἰς θεὸν χ[illegible] [illegible] θεον. *A. Fabri.*

V. 318. Οὐχ[illegible] τα μ[illegible]αλοι] Similis locus eſt apud Virgil. lib. 3. Æneid.

H[illegible] tibi ne qua moræ fuerint diſpendia tanti,
Quamvis increpitent ſocii, & vi curſus in altum
Vela vocet, poſſiſque ſinus implere ſecundos,
Quin adeas vatem, precibuſque oracula poſcas. A. Fabri.

V. 319. 320. ἀλλὰ τὰ λαίφη Ὠκέα ἐστείλαντο] Vela ſeu carbaſa contraxerunt, ſeu collegerunt. ut Maro dicit, *Colligere arma jubet.* Stephanus.

V. 321. Πρὶν μέγαν ἢ σεῖο βωμὸν ὑπὸ πληγῇ.] Vide Heſychium, ubi exponit quid ſit Δήλιος κακὸς βωμός. *Stephanus.*

V. 321. βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἑλίξαι Ῥησσόμενοι] Benigniores hi erga ſeipſos erant, qui aram Apollinis flagellabant, quam qui in ſuum ipſorum tergum ſæviebant. quales fortaſſe erant apud Lacedæmonios μαστιγώσεις ἑορτας ικαί de quibus Euſtachius Ιλ. ζ. quem morem

Ρηστόμενον, καὶ τρέμενον ὀδακτίσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Απόλλωνι γελαστύν.
Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
Χαίροι δ' Απόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ρηστόμενον] πληστόμενον. Οδακτάσαι] δεάξασθαι. Δακεῖν. Ἱστίη ὦ νήσων] Εστὶ μὲν κυρίως ὁ βωμὸς ὁ ἐν μέσῳ τοῦ δόμου ἑστώς· ἐπειδὴ οὖν ἡ Δῆλος ἐν μέσῳ τῶν Κυκλάδων ἕστηκε, δοκεῖ ὥσπερ ἑστία τὶς καὶ βωμὸς εἶναι. Εὐέστιε, εὔοικε.

sem hodie Hiſpani retinent, & eos qui annua flagellatione delicta ſua expiant; *diſciplinantes* vocant. *Vulcanius.*

V. 323. Χεῖρας ἀποστρέψαντας] Repono ἀποστρέψαντες. *Stephanus.*

V. 323. [illegible] ἀποστρέψαντας] Malo retinere ἀποστρέψαντας, quam re[illegible]nere ἀποστρέψαντες, ut Henricus [illegible]phanus. ut ſi ſenſus, ἐκ ἀπέστησε[illegible], πρὶν αὐτὰς ἀποστρέψαντας χεῖρας, ὀδα-

ΕΙΣ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ ΥΜΝΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Εξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν

Ταῖ

ΕΙΣ ΤΑ ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι] Εν τινι ἡμέρᾳ ὡρισμένῃ ἔθος εἶχον αἱ Αργεῖαι γυναῖκες λαμβάνειν τὸ ἄγαλμα τῆς Αθηνᾶς, καὶ τὸ Διομήδους, καὶ ἄγειν ἐπὶ τὸν Ἴναχον, κἀκεῖ ἀπολούειν. Φρυασσομενᾶν] Ποιὸν ἦχον ἀποτελουσῶν.

IN HYMNUM QUINTUM,

qui eſt in

LAVACRUM

PALLADIS.

HOc Poematium Dorice ſcriptum eſt, quia tunc Argis erat Callimachus: ideoque cuncta illi gratificari volens ejus dialecto utitur: neque enim perpetuo Ægyptum aut Cyrenen incoluit; nam & in Sicilia vixit.

Quemadmodum autem Romani Cybelen Almone, ita Argivi Palladem ad Inachum abluebant, & hocce Feſtum ante diem celebrabatur, ut & pleraque Dearum ſacra. Theocrit. Idyl. 15.

Αὔριον ἄμμιες [illegible] ἅμα δρόσῳ
ἀθρόαι ἔξω

Οἰσεῦ-

G. Hoet del. I. v. Vianen fec.

BIBLIOTECA NAZIONALE VITTORIO EMANUELE III - NAPOLI

Divulſam, & truncum ſacrum oleæ momorderint,
Manibus retro reflexis. quos Delia invenit nympha
Ludos, & juveneſcenti Apollini riſum.
O Veſta *quædam* inſularum, tranquilla domus, ſalva
ſis & ipſa:
Salvus ſit & Apollo, & quam peperit Latona.

κλάσαι, &c. *Vulcanius.*

V. 324. -καὶ Ἀπόλλωνι γελαςύν] Non minus παίγνια quam γέλαςυν referre oportet ad dativum Ἀπόλλωνι. eſt enim trajecta conjunctio, pro παίγνια καὶ γέλαςυν Ἀπόλλωνι κυρίζοντο. Sic trajicitur a Tibullo conjunctio *que* hoc in verſu, *Meſſalam terra dum ſequiturque mari.* Stephanus.

V. 326. -καὶ ἣν ὀλοχεύσατο Λατώ] Si χαίροις ad Λατώ referendum putemus, ſcribendum erit, καὶ ἣ [illegible] Λατώ. ut ſalvere jubeatur & Apollo, & mater ejus Latona. Retinendo autem hanc lectionem, ſalvere jubebitur & Apollo, & cum eo Diana, quam peperit Latona. *Stephanus.*

V. 326. Καὶ ἣν ὀλοχεύσατο Λατώ] Peſſime Vulcanius qui vertit, *Latona puerpera ſalve.* vertendum ad verbum, *Salve, Phœbe, tuque, o Artemis, quam Latona peperit.* Anna Fabri.

IN LAVACRUM PALLADIS HYMNUS.

QUOTQUOT lotrices Palladis *adeſtis*, exite omnes,
Exite: equas modo hinnientes

Sacras

Οἰσσῦμες ποτὶ κύματ' ἐπ' αἰόνι πλύοντα
Στήθεσι φαινομένοις λιγυρᾶς ἀρξάμεθ' ἀοιδᾶς.

Anna Fabri.

V. 2. Ἱππων] Deabus ſuus currus erat. Virg.

— hic illius arma,
Hic currus fuit, —

& Horat.

Jam galeam Pallas & ægida,
Curruſque & rabiem parat.

Anna Fabri.

V. 2. φριμασσομέναν] χρεμετιζόντων, ac fortaſſe χρεμετιζόντων, hinnientium, quod equorum proprium eſt. *Vulcanius.* Equi bellici fere frementes a poetis deſcribuntur, quia ſtrepitu armorum & fremitu equorum audientes percelluntur, ut teſtatur Suidas κτύπω τῶν ὅπλων καὶ φρυμαγμῷ (lege φριμαγμῷ) τῶν ἵππων κατακούοντες ἐξεπλήσσοντο. Tales equi Palladis fuere, de quibus hic Callimachus; & in Statio lib. 3. Theb. equi Martis, qui Venerem ita compellat,

— Soli cui tanta poteſtas
Divorumque hominumque, meis occurrere telis,
Impune & media quamvis in cæde frementes,
Hos aſſiſtere equos.

& equus a Neptuno editus, de quo Poeta lib. 1. Georg.

— Tuque o, cui prima frementem
Fudit equum tellus, magno percuſſa tridente.

Ita in apparatu belli lib. 7. Æneid.

Hic galeam tectis trepidus rapit, ille frementes
Ad juga cogit equos.

Plura qui deſiderat exempla, adeat Cl. Bochartum tom. 1. de animalibus S. Scripturæ pag. 127, cui hæc debentur.

V. 3.

Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, κ' ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππειᾶν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα, τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.
Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
Λυσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιιάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
(Συρίγγων ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)

Οἴσετε·

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Σοῦσθέ νυν] Ορμᾶτε. Απενίψατο πάχεις] Από μέρυς τὸ ὅλον. Γηγενέων] τῶν γιγάντων. Εφοίβασεν] ἐκάθηρεν. Μηδ' ἀλαβάστρως] Από κοινῦ τὸ οἴσετε. Συρίγγων] τῶν χοινικίδων. Αλαβάστρως] τὰς μυροθήκας.

V. 3. -κ' ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει] Ponitur εὔτυκος pro εὔτυκτος: aut certe eſt a τύκος, unde & τυκίζω. Videtur autem ſignificari *bene ornata*. Stephan.

V. 3. Εὔτυκος] Forſaſſe legendum ſit εὔτοκος, *bene genita*, ſcilicet e cerebro patris: aut explica εὔτυκος, *bene parata*, *bene compoſita*, *bene ornata*, ita & apud Theocrit. Idyl. 25.

Ἀλλὰ γύναι πῦρ μέντοι ὑπὸ σποδιῇ εὔτυκον ἴσω.

Anna Fabri.

V. 4. σοῦσθε] σόεσθε, ὁρμᾶτε. verbum celeritati accommodatum. *Vulcan.*

V. 5. Σοῦσθε νυν] ὁρμᾶτε, a σεύω, παρακινῶ. σοῦσο, ἴθι, ὅρμα, ἔρχου, πορεύου. σοῦται, ἔρχεται, πορεύεται. σόομεν, ὁρμῶμεν. Νυν inclinativa particula, quare hæ legenda ſunt καθ' ὁμαλισμόν, ut ſcilicet nec attollatur ſyllaba, nec deprimatur: ſignificat autem δή. Sic apud Theocrit.

Οὐδ' ἀμά νυν συνέβα τοι ἀγρυπνῆσαι δι' ἔρωτα. *Anna Fabri.*

V. 6. λαγόνων] λαγὼν proprie dicitur lateris cavitas laxior, & exoſſis. Ilia Latini dicunt. παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ὀστώδη πλευρά, ut vult Euſtathius. *Meurſius.*

V. 7. λύθρῳ πεπαλαγμένα] Proprie. Eſt enim λύθρον cruor pulvere perfuſus. Aſperſa enim Palladis arma recenti Gigantum cæde deſcribit, in qua bonam Jovi operam navavit. Horatius,

Quid Rhœtus, evulſiſque truncis
Enceladus jaculator audax,
Contra ſonantem Palladis ægida
Poſſent ruentes? Vulc.

Etymologicum ineditum: Λύθρος ἡ ἀκαθαρσία. κυρίως δὲ τὸ μετὰ κόνεως αἷμα. παρὰ τὸ λύματος καὶ καθάρματος δεῖσθαι.

V. 9.

Sacras *illas* audivi, & dea in promptu incedit.
Properate, o flavæ, properate, Pelaſgides.
Nunquam Minerva magnos abluit lacertos,
Priuſquam pulverem equorum abſterſerit ab iliis:
Ne quidem quum cruore defœdata omnia ferens
Arma, injuſtis venit a terrigenis.
Sed longe ante, a curru cervicibus equorum
Solutis, undis abluit Oceani
Sudorem & guttas: purgavitque concretam
Omnem ſpumam frenatorum ab ore equorum.
O ite Achaïades: & ne unguenta, neu alabaſtros,
(Modiolorum [illegible] axibus circumductorum)
Ne unguenta lotrices Palladi, neu alabaſtros
(Neque enim Minerva unguenta mixta amat)

Attu-

V. 9. Αὐχένας ἵππων] *Equum fumantia ſolvere colla.* Virgilius. *A. Fabri.*

V. 10. Λυσαμένα] Nihil eſt neceſſe geminare literam σ, in hac voce. & recte in alio hujus hymni loco non geminatur hac in editione, ſicut in aliis. *Stephanus*

V. 11. [illegible]] [illegible] ἐξ ἵππων κονίσιν. *Anna Fabri.*

V. 11. [illegible]] A φοιβάω, quod *luſtro* [illegible] a φοι[illegible], quod plane diverſa ſignificat. [illegible] Theocrit.

Χε[illegible] φοιβ[illegible] μυεῶσιν ἐπὶ παρ[illegible]

Anna Fabri.

V. [illegible]. [illegible] ἀλινα[illegible]γων [illegible] στομάτων [illegible]

Stat [illegible] *&* [illegible] *ferox* [illegible] *mandit.*

Apol[illegible]

[illegible] δ' [illegible] μάστιξι [illegible]

Αμ[illegible] [illegible]λήδην [illegible]

Nicand. [illegible] χαλινοῖς. & Calab[illegible] [illegible] ζοντες [illegible] ar [illegible] b. [illegible] ἵνα μὲν τοι φασιν [illegible] ἄι μὲν [illegible] [illegible] [illegible] κοπ[illegible] χαυνότητα καὶ συνεκπίπ[illegible] τῷ ἄσθματι μὴ ἀφρὸν αὐτοῦ [illegible] [illegible] ἀλείφειν [illegible] τοῦ [illegible] τὸν [illegible] τῶν φαρμάκων ἀνάπτειν. τὸν δὲ [illegible] θαυμαστῶς [illegible] καὶ ποιῆσαι τὸ δέον. τοῦτο [illegible] τύχης μόνον ἱστορεῖται. Ex quo conſtat pictores ſpumam circa frenum, tanquam [illegible] ſpecim[illegible] [illegible] & fortuna [illegible] quod [illegible] Ca[illegible] per[illegible] equos o[illegible] poni[illegible].

V. 12. [illegible]] [illegible] & [illegible] vaſculum [illegible] vel vitrum [illegible] quo unguenta conduntur, μ[illegible]θήκη. [illegible]

V. 13. [illegible] *in ſamis*. Theocrit. in A[illegible] feſt[illegible]

Παρ δ' ἁπαλοὶ κᾶποι πεφυλαγμένοι ἐν ταλαρίσκοις
Αργύρεοις Συρίω δὲ μύρω [illegible] ἀλάβαστρα.

nam & dicitur ἀλάβαστρος & ἀλάβαστρον. *Anna Fabri.*

V. 14. Σ[illegible]γων [illegible] φ[illegible]γον [illegible]] Vide quæ ſupra annotata [illegible] hymn. in Apollinem verſ. 3 [illegible]

V. 15. Σ[illegible]γων] χοινικίδων, *modiolorum* Th[illegible]

— καὶ [illegible]

Αρμα.

Οἴσετ'· μηδὲ κάτοπτρον. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
Οὐδ' ὄκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμοῦντος
Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Α δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
Οἷα παρ' Εὐρώτᾳ τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ω κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν

H

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παρ' Εὐρώτᾳ] Ποταμὸς Λακεδαιμονίας. Τοὶ Λακεδαιμόνιοι] οἱ Διόσκουροι. Ἐμπεράμως] ἐμπείρως. Λιτὰ λαβοῖσα] Ἀσκεύαστα· ἄμικτα.

Ἀσφαλέως κα[illegible] πλοντα τεοχῷ σύ [illegible]α φυλά[illegible]αι.

Anna Fab[illegible].

V. 1[illegible]. ἐς ὀρ[illegible]αλκον] O[illegible] ch[illegible] eſt æris ge[illegible]s, quod flavum & auro c[illegible] color ars redd[illegible]bat admixta cadmia. Non enim fuit naturale, ſed artificiale. H[illegible]c opt[illegible]e i[illegible]a[illegible] d[illegible]n concertationem, non eſſe, aut e[illegible], a[illegible]t fuiſſe, [illegible]c amplius e[illegible] c[illegible]ntenden[illegible]um, exp[illegible]icavit ma[illegible]nus i[illegible]e Salma[illegible]s in exercitationibus d[illegible]m's hyles iatricæ. cap. cxxii. A[illegible] G[illegible]æ[illegible]or[illegible]m & R[illegible]m[illegible]m tem[illegible]oribus, uti hic conſtat ex Ca[illegible]ima h[illegible] cum nondum luxu deper[illegible]e[illegible]ent[illegible] laudatiſſima ſpeculorum ma[illegible]ia [illegible]rat o[illegible]al[illegible]m[illegible] poſtea vero ar[illegible] fa[illegible]a fu[illegible]t ſpe[illegible]a c[illegible]e[illegible]e[illegible]te luxu p[illegible]p[illegible]orum. P[illegible]n. [illegible] xxxii. c. 9. *Ut om[illegible]ia de [illegible]eculis a[illegible]antur hoc l[illegible]o[illegible], o[illegible]t[illegible]ma apu[illegible] majores fu[illegible]rant Brun[illegible]ſi[illegible] [illegible] ſtanno & ære miſt[illegible]. Præ[illegible]a[illegible] [illegible] ar[illegible]. Primus fecit Praxite[illegible] Magni Pomp[illegible] ætate.*

V. 19. 20. οὐδὲ Σιμοῦντος ἔβλεψεν] Reddit enim etiam aqua & repræſentat in uentis formam, initar ſpeculi. Theocritus,

Η γὰρ πρᾶν ἐς πόντον ἐσέβλεπον, ἦν δὲ γαλάνα.

Virgil.

Nuper me in littore vidi
Cum placidum uentis ſtaret mare.

Vulca[illegible]s.

V. [illegible]. [illegible] Σ[illegible]ος [illegible]λεψεν δίναν] Ap[illegible]d [illegible]es, pa[illegible]es & dii a[illegible] ſæp[illegible]e [illegible]roducuntur in fluminibus ſe, ſpeculorum vice, contemplar[illegible] O[illegible] Me[illegible]morph 13.

Ce[illegible]te e[illegible]o me n[illegible], liquidæque in im[illegible]e v[illegible]
Nuper aquæ [illegible] placuitque mihi mea f[illegible]

Nemeſa[illegible]s [illegible]g. II.

[illegible]n e[illegible]im font[illegible]s ſpeculo me mane no[illegible]vi.

Duo autem apud veteres ſpeculorum erant genera, quæ U[illegible] & Sada v[illegible]cat Apulejus [illegible]n Apol[illegible]a: quæ u[illegible]e h[illegible] complectitur Ca[illegible]imac[illegible]us Meurſius.

V. 21. Χαλκὸν] Ex ære [illegible]ul[illegible] fiebant, u[illegible] & [illegible]e, item ex arg[illegible]o. Plaut. in Moſ[illegible]a.

Ut

A[illegible]tis [illegible] ſed neque ſpeculum, ſemper venuſtus *eſt* ocul[illegible] illius.
Ne[illegible] quam apud Idam montem P[illegible]ryx *Paris* dijudicavit l[illegible]tem,
In orichalcum n[illegible]na *hæc* dea, neque Simoentis
Inſpexit in v[illegible] [illegible],
Neque Juno. ſed V[illegible]s, [illegible]ro [illegible]re accepto,
Sæpe eandem bis d[illegible] co[illegible]m.
Sed hæc P[illegible]ll[illegible]s bis ſexaginta cu[illegible] [illegible]ercurriſſet duplicia [illegible]adia,
Qualiter apud Eurotam Lacedæmoni[illegible]
Stellæ, *Caſtor & Pollux*, ſcite ſe perfricuit ſimplicibus acceptis
Unguentis, in proprio natis horto.
O puellæ *tunc es* rubor recurrit matutinus, cujuſmodi

Aut

Ut ſpeculum [illegible]*, metuo ne oleant ar*[illegible]*entum*
Manus Anna Fabri

V. 23 Διαυ[illegible] δ[illegible] [illegible] *du*[illegible]*lex ſtadium*, [illegible]nd[illegible] ſ[illegible] & redeu[illegible]o. Sunt au[illegible]m c[illegible]m genera oct[illegible] σά-δ[illegible], [illegible]*m &* [illegible] *qui* [illegible] *paſſuum*, δ[illegible] *duplex ſtadium, duc* [illegible]*torum quinqua*[illegible]*inta paſſuum.* Δολιχ[illegible], *ſt*[illegible] *duodecim*, vel, u[illegible] S[illegible]idas, [illegible] *quatu*[illegible]. Ο[illegible] [illegible]*μ*[illegible] *eorum qui armis* [illegible] *curſu c*[illegible] *b*[illegible] [illegible]γμα παγκρά[illegible], quod ſupe[illegible] [illegible] & [illegible] u[illegible] a cubi docet Plat[illegible] [illegible] *μ*. Vulgo tamen ad q[illegible] r[illegible], quæ in unum verſ[illegible]m [illegible]es,

A[illegible], δίσκον, ἀκοντα [illegible]

id autem c[illegible]m ſeu Pentathlon. *A*[illegible]

V. 25. Ἀστερ[illegible] S[illegible]*næ*, [illegible] *ſidera*. [illegible]i.

[illegible]bid. [illegible] hol. H[illegible]ſychius, [illegible], [illegible]. ex[illegible] [illegible]rem *ſuo mor*[illegible], vel *ce*[illegible]*ter*, [illegible] [illegible]. A[illegible]na [illegible]abri.

I[illegible]d. Λιτά] *ſimpl*[illegible] tantum. S[illegible] Horat.

Simpli[illegible] *myrto nihil al*[illegible]*abores.*

& bene Scholiaſtes expon[illegible] [illegible]. *Anna Fabri.*

V. 2[illegible]. Τᾶς ἰδίας [illegible]γοις φυταλιᾶς] Φ[illegible] ut ait Euſtathius, eſt terra pl[illegible]s ſeu ſt[illegible]rp[illegible]s feren[illegible]. H[illegible]rus co[illegible]ungit c[illegible]m [illegible]. Dic[illegible]ur a[illegible]m φυταλι[illegible] quoq[illegible]e [illegible]ars poſtrema h[illegible]s, quod eo tempore [illegible] p[illegible]um [illegible]bant. Veter[illegible]s enim hiemem in tres [illegible]rtes d[illegible]bant, ac primam [illegible], ſ[illegible] χειμῶνα, tertiam φυταλιὰν appe[illegible]bant. Hoc autem loco eſt circumſcriptio oleæ, quæ Minervæ eſt ſacra, ut teſtis eſt Pl[illegible]us lib. [illegible].

V. 27. [illegible] πρώ[illegible]] Pol[illegible] πρώιον jun[illegible] c[illegible]m ſequen[illegible]bus. id eſt, ad ſequentia refert. Ita enim hunc locum vertit,

O puer[illegible]*, emicuiſt ruber i*[illegible]*o, matutina*
Q[illegible]*em r*[illegible], *quem grano Punica mala* [illegible]*runt.*

A[illegible] ma[illegible]m certe eum hac in re ſe[illegible]ui, q[illegible]am πρ[illegible] cum [illegible] jungere[illegible] ut interpun[illegible]o quæ eſt poſt πρώι[illegible], ponat[illegible]r poſt [illegible]. *Stephan*[illegible]

V. 27. Π[illegible]] Miror per[illegible]mum & omni laude majorem Politian[illegible]m [illegible] πρώιον

Η ῥόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροιάν.
Τῷ καὶ νῦν ἄρσέν τε κομίσατε μοῦνον ἔλαιον,
Ὦ Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ἡρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Ἔξιθ' Ἀθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ἀκεστοριδᾶν.
Ὦ 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
Ὡς ἔθος Ἀργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
Ὅς ποτε βωλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
Ὤιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀπορρώγεσσιν ἔθηκεν
Ἐν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Ἔξιθ' Ἀθαναία περσέπολι, χρυσεοπήληξ,
Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Ἄργος
Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶ ποταμῶ.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἄρσέν τε] Ἤτοι καθαρὸν, ἄμικτον. Ἴλα] Ἡ τῶν νυμφῶν φρατεία καὶ ἄθροισις. Ἀκεστοριδᾶν] Ἀκεστορίδαι, φυλὴ ἐπίσημος ἐν Ἄργει. Εὐμήδης ἐδίδαξε] Ποτὲ τῶν Ἡρακλειδῶν ἐλθόντων κατὰ τῶν Ὀρεστιαδῶν, Εὐμήδης ἱερεὺς τῆς Ἀθηνᾶς ὑπενοήθη ὑπὸ τῶν Ἀργείων ὡς βουλόμενος προδοῦναι τὸ παλλάδιον τοῖς Ἡρακλείδαις. Φοβηθεὶς οὖν ὁ Εὐμήδης ἔλαβε τὸ παλλάδιον, καὶ παρεγένετο εἰς ὄρος τὸ καλούμενον Κρεῖον. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] Ὄρος Ἄργους. Ἀπορρώγεσσιν] Ἐν πέτραις ἐρρηγμέναις. Οὔνομα Παλλατίδες] Οὕτω γὰρ καλοῦνται ἀπὸ τῆς Παλλάδος.

[illegible] re[illegible]e, c[illegible]m ad ἐφό[illegible] [illegible] Deſcribit enim ortum diei, quia ſcilicet circa crepuſculum matu[illegible]m hæc ſa[illegible]a fi[illegible]bant, ut & Adonia, [illegible]a præfata ſum. Dicit igitur, O [illegible], m[illegible]u-

Aut roſa, aut Punici mali granum habet colorem.
Ideoque nunc & maſculum afferte tantum oleum,
Quo Caſtor & quo ungitur Hercules:
Afferetis & pectinem totum aureum, ut *ea* capillos
Pectat, nitidum tergens capillum.
Egredere, Minerva: adeſt tibi grata cohors,
Virgines, magnorum filiæ Aceſtoridarum.
O Minerva, effertur vero *una* Diomedis ſcutum,
Sicut Argivos morem hunc veterem
Eumedes docuit, tibi gratus Sacerdos:
Qui quum olim deliberatam in ſe comperiſſet necem
Populum machinari, fugit tuum ſacrum ſignum
Habens, & Creum in montem collocavit,
Creum montem: teque, o dea, præruptis ſtatuit
In ſcopulis, quibus nunc nomen Palladiæ.
Egredere, Minerva, urbium vaſtatrix, aurea inſignis galea:
Equorum & ſcutorum quæ oblectaris ſtrepitu.
Hodie *vos* undiferæ ne lavate, hodie Argivi
Bibite ex fontibus, non autem ex amnibus.

Hodie

tinus rubor cœlum occupat τοί κ̀ νῦν. Quapropter [illegible] nunc, antequam ſcilicet tempus matutinum abeat, ferte oleum quo mares unguntur. *Anna Fabri.*

V. 29. -ἄρσέν τε κομίσατε μῶνον ἔλαιον] Non video cur interpres ἄρσεν expoſuerit καθαρὸν & ἄμικτον. quum manifeſtum ſit ἄρσεν (id eſt maſculum) vocari quod [illegible] & *mares animos* (ut loquitur [illegible]) decet quum contra [illegible] d[illegible] deceant. Verum [illegible] & ἄμικτον quum dixit ſcho[illegible]d ſignificationem vocis ἄρσεν n[illegible] ſed [illegible] taſſe intellexit, id [illegible] debere eſſe καθαρ[illegible] eſt, cui nihil ung[illegible]m. *Stephanus.*

V. 32. Σμηξαμένα] σμ[illegible]ω, id eſt σμήχω, ῥύπτω, καθαίρω, *pargo, expurgo.* Anna Fabri.

V. 33. Ἴλα] *turma, cœtus puellarum*, Schol. unde ἰλαδὸν, *turmatim.* Anna Fabri.

V. 3[illegible]. Ἴλα] Ἴλη eſt proprie vocabulum [illegible]tare, & ſignificat turmam equitum ſexaginta quatuor. Interdum vero accipitur pro qualibet turba.

V. 37. Κιχαρισμένος] Non video quid in mentem venerit [illegible], qui vertit *meditans tibi grata* [illegible] vertendum [illegible] *grat[illegible] mus* [illegible] centies apud [illegible]rum. *Anna Fabri.*

V. 40. Κρεῖον δ' εἰς ὄρος] K[illegible] A[illegible] mons. & e[illegible]or eſt ap[illegible]d S[illegible]ho[illegible], ut opinor, ubi le[illegible], [illegible]. Repone Κρεῖον. *Anna Fabri.*

V. 41. K[illegible] ὄρος] Poſtea Παλλατίδες πέτραι [illegible] cœperunt, nimirum ἀπὸ τῆς Παλλάδος. Meminit etiam Euripides in Hippolyto.

K V. 49.

Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 'ς Φυσάδειαν,
Ἢ ἐς Ἀμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.
Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδατα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλὰ, Πελασγὲ,
Φράζεο μὴ οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὃς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὤργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμὸς, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτέραν,
Ματέρα Τειρεσίαο, καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ καὶ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππως, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι καὶ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,
Καίπερ Ἀθαναίᾳ καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.

Δή

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἢ 'ς Φυσάδειαν] Φυσάδεια καὶ Ἀμυμώνη, θυγατέρες Δαναοῦ. ὅθεν τὴν ὀνομασίαν ἔχουσιν αἱ κρῆναι. Νύμφαν μίαν] Τὴν Χαρικλώ, μητέρα τοῦ Τειρεσίου. Εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων] Θέσπεια, Κορώνεια, Ἁλίαρτος, πόλεις Βοιωτίας.

V.49. Χρυσῷ] Quia forte ſtipem ea die in fluvium projiciebant Argivi. *A. Fab.* Vix veriſimile hoc eſt, ſed potius credendum arenam habuiſſe Amymonen, cui non nihil auri fuerit admixtum, qualis balux in pleriſque omnibus invenitur fluviis, in aliis majore copia, ut olim in Pactolo, Tago, hodie in Africæ regionibus, præcipue in illa, quæ Guinea dicitur, & ora aurifera, in

Hodie servæ urnas, vel ad Physadeam,
Vel ad Amymonen ferte, Danai filiam.
Etenim auro & floribus aquas habens permixtas
Veniet pascuis Inachus ex montibus
Minervæ lavacrum advehens pulchrum. ſed tu, Pelaſge,
Cave ne invitus *etiam* reginam *Minervam* aſpicias.
Qui aſpexerit nudam Minervam, tutelarem deam,
Argos aſpiciet hoc poſtremum.
Diva Minerva, tu quidem egredere: interim vero ego quiddam
Puellis dicam. ſermo autem non meus, ſed aliorum.
Puellæ, Minerva nympham aliquam olim Thebis
Plurimum [illegible] amavit ſociam,
Matrem Tireſiæ; neque unquam ſeorſim vixerunt.
Sed & quum priſcos ad Theſpienſes,
Aut Coroneam, aut Haliartum ageret
Equos, Bœotorum opera perluſtrans:
Aut Coroneam, *inquam*, ubi ei odoribus fragrans nemus,
Et aræ fluvio adjacent Curalio:
Sæpe dea illam ipſam *nympham* ſuo impoſuit currui.
Neque confabulationes nympharum, neque ſaltationes
Gratæ erant, quando non dux eſſet Chariclo:
Sed tamen & illam lacrymæ multæ manebant,
Quamvis Minervæ gratam exiſtentem ſociam.

Equi-

In a[illegible]

V. 5[illegible] [illegible] *e montibus pabulo latis* [illegible] *tibus.* A. Fabri.

V. 54. Ες [illegible] po-*ſtremum* [illegible] [illegible]a,

Nunc p[illegible]ſtemum [illegible]

Anna Fabri.

V. 66. Χορεςασιαι] Proprie [illegible] nam [illegible] αι, [illegible] χ[illegible] d[illegible]tur. Theocrit. in Helenæ Ep[illegible]ala[illegible]

Παρθενικαι θάλλοντα κόμαις ὑα-[illegible] [illegible] χυσαι

Πε[illegible] [illegible] Θαλ[illegible] χο-[illegible] [illegible] αυτο.

Anna Fabri.

V. [illegible]. Τιλ θε[illegible]] Nota, hic pa[illegible]ſive ſumitur. τιλω, τιλ[illegible]ω, τιλε-θε[illegible] *Anna Fabri.*

V. 68. Αλλ' ετι] S[illegible]pl[illegible]ca, *ſed ſic tamen multa* [illegible]*am expe*[illegible]*abant lacrymæ.* Anna Fabri.

V. 70 [illegible] [illegible]] N[illegible] λα-[illegible] eſſet in duali, ſcribendum fuiſ-

ſet

Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ Ἑλικωνίδι καλὰ ῥεοίσᾳ
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
Ἀμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμα κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα περ τ' ὅμως προσέφασεν Ἀθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὰν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Ἁ μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Ἑστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Ἁ νύμφα δ' ἐβόασε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια;

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ἵππω ἐπὶ κράνα] Οὕτω καλεῖται Ἵππου κρήνη ἐν Ἑλικῶνι. Περκάζων] Μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. Ω Εὐηρείδα] Εὐήρους υἱὸς ὁ Τειρεσίας.

ſet *λυσάμεναι* S[illegible]nus. Pol[illegible] fane co ex λ[illegible]μεναι habet, quæ le[illegible]o non d[illegible]plicet.

V. 71. Ἵππω ἐπὶ κράνα] Ut hic Ἵππω κράναν C[illegible]imachus [illegible] ita fontem caball[illegible] di[illegible] P[illegible]rſius.

[illegible]a r[illegible] lui[illegible] b[illegible]no.

Cred[illegible]m [illegible], qui ex fonte hoc [illegible]t, eos [illegible]atim poetas fieri. *Meur[illegible].*

V. 72. Λῶντο] Legendum eſt λῶτο, nam [illegible] ſ[illegible] i ve[illegible] eſt λυσαμ[illegible]α [illegible]ας [illegible] λυσαμένα ſic in du[illegible] nam [illegible]c λῶντο retinendum [illegible] quod pr[illegible] ἐλόοντο, λόοντο, λῶντο. *Anna Fab[illegible].*

V. 72. μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] Ἡσυχία & tranquillitatem & ſ[illegible]nem [illegible]t, quod nimirum ſolitudinem comi[illegible]r tranquillitas. Po[illegible]arus eleganter utrunque complexus eſt. *Usque die vacuus mons tacet in medio.* Nam *vacuus* idem eſt quod ἔρημος. Pind. ἐρήμας δι' αἰθέρος. quod Latini, *vacuum per inane.* Vulcanius.

V. 72. Μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία] *De ſilentio meridiei.* Theocr[illegible]. Idyll. 1.

Οὐ θέμις, ὦ ποιμὰν, τὸ μεσαμβρινὸν, οὐ θέμις ἄμμιν
Συρίσδεν, τὸν Πᾶνα δεδοίκαμες, ἦ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Τανίκα κεκμακὼς ἀμπαύεται.

& Horat. Od. 29. lib. 3.

Jam

Equidem aliqu[illegible] p[illegible] fibulis,
In Hi[illegible]c H[illegible] pal[illegible]re fluente
Lavabant, quum m[illegible]na [illegible] montem quies.
Ambæ *una* lavabant, & m[illegible]num [illegible] t[illegible],
Multaque t[illegible]quillitas illum obtinebat m[illegible]m.
Tireſias vero ſolus cu[illegible] canibus, modo in [illegible]ento
Nigreſcens *lanugine* in ſacro l[illegible]o verſabatur:
Et quia ſitiebat in[illegible] mo[illegible], ad rivum ve[illegible] fontis
Miſer: ubi invitus inſpexit quod [illegible] c[illegible]ere.
Hunc autem, quantumvis [illegible], tamen [illegible]tur
Minerva,
Quis te o[illegible] *tuos* non am[illegible] h[illegible]rt [illegible]rum,
O Everide, in [illegible]am *ha[illegible]* v[illegible]m p[illegible]dux[illegible]?
Hæc qu[illegible] loquuta eſt: at pueri oculos tenebræ
obrueru[illegible]t.
Stetitque mu[illegible]s. conglutinaverunt [illegible] do[illegible]es
Genua, & vocem impediit mentis inopia.
At nympha *Charıclo* exclamavit, Quid meo puero f[illegible]cis,
Diva?

Jam Paſtor umbras cum grege languido
Rivumque f[illegible]ſſus quærit, & horridi
Dumeta Sylvani: caretque
Ripa vagis taciturna ventis.

Ita Plinius alicubi meridiem omnino [illegible]ſcere dicit. *Anna Fabri.*

[illegible] M[illegible] δ' [illegible] [illegible] Ami[illegible] [illegible]eres me[illegible] [illegible]a f[illegible]m tum [illegible] [illegible]eos [illegible]r. [illegible]de pa[illegible] [illegible] a[illegible]um [illegible] licere fi[illegible]a mer[illegible]es e[illegible]et, & Pan [illegible]. Ea i[illegible]ſa de cauſſa m[illegible]are nefas credebant, [illegible]orum tunc perturbare[illegible]. [illegible]a Pythagorici & ſapi[illegible] ne quis januam au[illegible]um præteriens loqu[illegible], [illegible] T[illegible] en[illegible]entio col[illegible] princ[illegible] rerum [illegible] a[illegible] e[illegible] Qua de re elegans eſt [illegible] Porphyrium in libro de n[illegible] p[illegible]m antro. Hinc & intelligendus Elias lib. III. Regum cap. 18 *Cum eſſet jam meridies, illudebat illis E[illegible]as dicens, Clamate voce majore. Deus enim eſt & forſitan loquitur, aut in diverſorio eſt, aut in itinere, aut certe dormit, ut excitetur.* Forte reſpiciunt ad [illegible]an[illegible] [illegible]perſtitionem interpretes Græ[illegible] & La[illegible]ni, qui in hymno Davidis XCI [illegible]ajunt hominem pium, qui ſpem ſuam in Deum collocat, ſibi non m[illegible]re ἀπὸ δαιμονίου μεσημβρινοῦ, *a dæmone meridiano.*

V. 74. Τῷ δὲ κατεῖχε [illegible] Amantiſſimo patri meo [illegible] animus ut [illegible]eret τετάκις εἰ [illegible]; [illegible] enim [illegible], cum de[illegible] n[illegible] a[illegible] [illegible] fore q[illegible] dicant n[illegible] e[illegible]e cur recepta lectio teneatur cum p[illegible] n[illegible]a in τῷδε ſint veſtigia q[illegible] τα[illegible] perv[illegible]. E[illegible] ve[illegible] [illegible]κις: [illegible] τῷδε κατ[illegible] f[illegible]e depravari p[illegible]ſſe, & leviſſima [illegible]utatione. *Anna Fabri.*

V. 76. Π[illegible]κάζων] Proprie de uva quæ maturitate nigreſcit, hic metaphorice de barba. *Anna Fabri.*

Πότνια, τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ὄμματά μοι τῶ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Ἀθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας
Ἀλλ' οὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
Ω ὄρος, ὦ Ἑλικὼν οὐκέτι μοι παριτέ.
Η μεγάλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ἄλεσας,
Καὶ πρόκας οὐ πολλάς Φάεα παιδὸς ἔχεις.
Α μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Αγε βαρὺ κλαίουσα. θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
Καί μιν Ἀθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
Εἶπας

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ

Αλαστε | Ητοι ἀνεπίληστα [illegible] πάντα βαλεῦ, Το ἑξῆς, μεταβαλεῦ.

V. 87. τέκνον ἄλαστε] Apud Scholiastem in præc. edit. le[illegible] quod a[illegible] θεα r[illegible] ipsum l[illegible] ἄλαστε [illegible] po[illegible]: [illegible] certe vi[illegible] θεα d[illegible] ἀλαστα po[illegible] ἄλαστε ita dicitur u[illegible] mero ref[illegible] voc b[illegible] i, no[illegible] te[illegible] α [illegible]r, [illegible] sc be[illegible]m [illegible] h[illegible] scr[illegible] vo[illegible]bu[illegible]

V[illegible] g[illegible] a[illegible] o[illegible] no[illegible] α x[illegible] no[illegible] g[illegible]am [illegible] λ[illegible] r[illegible] a r[illegible] & [illegible] d[illegible].

[illegible] α [illegible] ξ[illegible] parvis [illegible] H e[illegible] mercedem pro re parva [illegible] p[illegible] Po[illegible]anus non satis expr[illegible]e v[illegible] ſenſum, ita hos [illegible]s r[illegible]n[illegible],

[illegible] nimis parvis mutas, qua lum[illegible] nati
Pro [illegible]s pauc[illegible]s dorcadibu'que habea[illegible] (p[illegible]peram autem *qui* in edi[illegible]. B[illegible] legitur pro *qua*)
m[illegible] m[illegible]
[illegible]e menes, quum [illegible]
P[illegible] [illegible]s dor[illegible]adibuſque r[illegible]

[illegible] e[illegible] ſcript[illegible] ας, [illegible] α. a[illegible]i e[illegible]n ma[illegible] [illegible]mino partici[illegible] [illegible]um [illegible]uer[illegible] l[illegible]c ver[illegible]um [illegible] n[illegible] *[illegible]nus.*

V[illegible] [illegible]ίγων ἐπ[illegible]α.] [illegible]s ve[illegible] *λ[illegible] n[illegible] parvis mutas* [illegible]u[illegible]d m[illegible]i magis [illegible]d[illegible]t, quam [illegible] h[illegible]nu[illegible] e male *M[illegible] merc[illegible]s* [illegible]od [illegible]r[illegible]n [illegible] r ſe plan[illegible] fac a[illegible] v[illegible]rtic[illegible] x[illegible] Ca[illegible]imac[illegible] ma[illegible] magna[illegible] e [illegible] c[illegible]mmi[illegible]ne ſignificationem habet. Deinde, ἀντ' ὀλί-

Diva? tales vos [illegible]
Oculos mihi pueri abstulisti. o [illegible],
  Vidisti Minervae [illegible] & [illegible]
Sed non & solem rursus videbis. o me [illegible],
  O mons, o Helicon nunquam post [illegible] adeunde.
Certe magna pro parvis exegisti; capreas quas perdidisti,
  Et damas haud multas, oculos mei pueri habes.
Ipsa quidem Chariclo ambabus ulnis valde carum suum filium amplexa
  Quasi mater flebilium lusciniarum [illegible]
Ducebat graviter lugens: dea vero amica fuit facta.
  Et ipsam Minerva [illegible]
Divina mulier, [illegible] quaecunque iram Po-

ὀλίγων, quis non malit, ut numerus numero respondeat, *paucis*, quam *parvæ rei* vertere? præterea *mutas* melius respondet τοῦ ἐπεγέξαο, utpote verbo verbum, & quidem mercium commutationem figurate significans, quam *merces*, quam absurdum fuerit deam ab homine capere. adhæc in pentametro, cur malis *rapis*, quam *habeas*? an quia tuis auriculis dissyllabo melius clauditur pentametrum, quam trisyllabo? Præterea anne honestius de dea, & convenientius verbo ἔχειν dictu quod *habeat* oculos alterius, quam quod *rapiat*. cum ipsamet Pallas infra vers. [illegible] declarat alienum [illegible] [illegible] ἀλλῶν [illegible] [illegible] certe habe[illegible] [illegible] [illegible] machi[illegible] verbis utar, [illegible]

[illegible] est, nisi vox fit [illegible]

[illegible] hac ra-[illegible]

At[illegible] [illegible] eli causa [illegible] *can*

V. 91. [illegible] cu[illegible] [illegible] *nimi*[illegible] [illegible] qui vertit *magna* [illegible] *parva* [illegible]

[illegible] a[illegible] [illegible] ad [illegible] p[illegible]. [illegible] *Fabr*.

V 92. Φάεα] Φάεα pro [illegible] ponunt poetæ, ut *lumina* Latini Sic apud Poetam

Olli supremo clauduntur lumina somno.

Meursius.

V. 94. [illegible]] Affertur & [illegible] mar[illegible]. J[illegible] in proxime præcedenti [illegible], hoc modo, [illegible] [illegible], [illegible] [illegible] s, M[illegible] m[illegible]us [illegible] m [illegible] u-ctu qualis est aed[illegible] m, [illegible]. Sed [illegible] par[illegible] d[illegible] vocis p[illegible], [illegible] pro a[illegible] [illegible] S[illegible]

V. 95. [illegible] h. e. [illegible] ans [illegible]. Ca[illegible] m[illegible] apud veteres p[illegible] edit, [illegible] m[illegible] m[illegible].

[illegible]. [illegible] Has [illegible] elegan[illegible]ter [illegible] [illegible]us, [illegible]. T[illegible] q[illegible]tur.

 Cur

Εἶπας· ἐγὼ δ' οὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
Ἁρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι.
Ὅς κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
Ἀθρήσῃ, μισθῷ τοῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
Ἔργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ἁνίκα τοπρᾶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
Ὦ Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηΐς ἐσύστερον ἔμπυρα καυσεῖ,
Πόσσα δ' Ἀρισταῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι
Παῖδα τὸν ἁβατὰν Ἀκταίωνα τυφλὸν ἰδέσθαι.
Καὶ τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος
Ἔσσεται· ἀλλ' οὐκ αὐτὸν ὅ, τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι
Ῥυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαβολίαι.
Ὁππόταν οὐκ ἐθέλων περ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ
Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες
Τουτάκι δειπνησεῦντι. τὰ δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ
Λεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·

Ὀλβίσταν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Ἀκταίων, υἱὸς Αὐτονόης καὶ Ἀρισταίου. οὗτος [illegible] κυνῶν ἐσπαράχθη, διὰ τὸ τὴν Ἄρτεμιν ἰδεῖν λουομένην. Τὸν ἁβατὰν] Τὸν ἡβητήν. Τουτάκι] Τηνικαῦτα.

C[illegible]
[illegible]
C[illegible]
[illegible] A[illegible]n [illegible]
P[illegible] fuit cani[illegible] [illegible]nus [illegible]
[illegible]
[illegible] ſ[illegible]eris etiam f[illegible]tuna lucenda eſt.

Nec veniam læſo numine caſus habe-
bi.
In[illegible]a quod crimen viderunt [illegible]
[illegible]or,
Peccatumque oculos eſt h[illegible]e meum.

tanqu[illegible]m vi[illegible]t quæ non cernere fas homini. S[illegible] etiam Pl[illegible] in 2. Theba id. ad illud

Tunc

Protuliſti. ego [illegible] haudquaquam filium effeci
cæcum.
Neque enim Minervæ gratum eſt oculos puerorum
Abripere. ſed Saturni ſic jubent leges:
Quiſquis aliquem immortalium, niſi deus ipſe velit,
Conſpexerit, mercede conſpiciat magna.
Divina mulier, hoc quidem haud revocabile erit
Factum: quandoquidem Parcarum ſic innuere
fila,
Quum primo ipſum peperiſti. nunc ergo aufer,
O Everide, præmium quod tibi debetur.
Ecquot Cadmeis *Autonoe* poſthac victimas adolebit,
Quot Ariſtæus, ſolummodo optantes
Filium adoleſcentem Actæonem ut cæcum videant.
Et ille magnæ in curſu ſocius Dianæ
Erit: ſed non ipſum vel curſus, vel in montibus
Liberabunt communes tum jaculationes:
Ubi invitus etiam viderit gratioſa lavacra
Deæ: ſed ipſæ *ſuum* prius dominum canes
Illic devorabunt. at filii oſſa mater *Autonoe*
Recipiet, ſylvis omnibus pererratis.

Feli-

Tunc ſi fas oculos non unquam longa tuendo,
Mortalibus conceſſum non eſſe videre cælestas, ut eſt quoque apud Plutarch. in parallelis. ad quod reſpexiſſe Virgilium pla[illegible]o, cum ſub perſona Sileni d[illegible].
S[illegible] p[illegible] videri.
B. R[illegible].

V. [illegible] μι[illegible] τῶτ[illegible] θεῶν μεγάλω] Sic de h[illegible]a re Propertius lib. IV. eleg. X.
Ma[illegible]no [illegible] Pallada vat[illegible]s,
Fortia dum p[illegible] membra lavat.
D[illegible]t *magno* quod [illegible] μ[illegible] μεγα[illegible].

V. 106. Τίλϑος] [illegible] S[illegible]n h[illegible] opinor p[illegible] e[illegible].
Anna Fabr.

Ibid. Οφειλόμενον] Explico *futurum*; in iſta ſignificatione legitur apud Menecratem Comicum de Senectute,
—— ἔϛι δ' ἀεὶ κρεῖσσος ὀφειλόμενον.
Anna Fabr.

V. 1[illegible]7. Εμπυρα] dicebantur victimæ, quæ non immolabantur tantum, ſed & igne comburebantur. Unde ἐμπυρία dicebatur jusjurandum ad victimam igne crematam fieri ſolitum. Apud Bœotos quoque vaticinii genus erat, quod ἐμπυρία dicebatur.

V. 116. Δ[illegible]εῖται] Apud Politianum eſt λε[illegible]ται agnoſcitque in ſua interpretatione hanc lectionem,
---- *ſed enim nemora omnia luſtrans*
Dum genitrix nati colliget oſſa ſui.
Ipſe quoque hanc lectionem in locum

 alterius

Ὀλβίςαν ἐρέει σὲ καὶ ὀλβιαίωνα γενέσθαι,
Ἐξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ᾽ ὑποδεξαμέναν.
Ὦ ἑτάρα, τῷ μὴ τὺ μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα
Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.
Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,
Ἦ μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.
Γνωσεῖται δ᾽ ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται
Ἤλιθα, καὶ ποίων οὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.
Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ
Χρησεῖ, καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.
Δωσῶ καὶ μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,
Δωσῶ καὶ βιότω τέρμα πολυχρόνιον.
Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος Ἀγεσίλᾳ.

Ὡς

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Μενεῦντι] Μενοῦσιν. Ἤλιθα] Μάτην.

alterius reponendam eſſe puto. Dicunt autem Latini & legere oſſa ejus qui mortuus ſit. *Stephanus.*

V. 124. ὄρνιθας ὃς αἴσιος] ἐνδέξιος. ita hym. in Jovem, v. [illegible]. ἀτ ἐμεῖο φίλοις ἐνδέξια φαίνοις. [illegible] enim opponit diris avibus, quæ inauſti aliquid portendunt, hoc eſt ἀπαισίοις ἤτοι ἀ[illegible]σιςεροῖς. quas, circum[illegible]ne utens, vocat ποίων οὐκ ἀγαθαὶ π[illegible]. accipiens πτέρυγας pro [illegible], alas, ut inſtrumentum volatus, pro ipſo [illegible]tu. Tertium vero, & me[illegible]dam avium genus fa[illegible] οἵ τε πέτονται ἤλιθα i. μάτην, εἰκῆ. [illegible]m in auſpiciis non habentur ra[illegible], [illegible] neque fauſta neque inf[illegible] portend[illegible]. Tamerſi enim auſpicatiſſimæ ſunt aves albæ, unde Cicero, *Quaſi albam avem videntur bene ſentientem civem videre.* inauſpicatiſſimæ contra nigræ, ut Ovidius, *Omina non albæ con[illegible]s aves:* plus tamen in veteri i[illegible]a οἰωνοσκοπίᾳ mysterii latuiſſe credibile eſt. *Vulcanius.*

V. 124. Ἤλιθα] Hic ſignificat *irrito* & *fruſtra*: & bene Schol. μάτην *vane.* Ita Virgil.

Ni fruſtra augurium vani docuere parentes.

Anna Fabri.

V. 124. Π[illegible]γες] Douſa filius hic explica πτέρυγας au[illegible]urium. Si[illegible] & Propertius eleg. 9. lib. 3.

Tuque o cara mihi, fe[illegible]ibus edita pennis,
Su[illegible]e, & poſcentes juſta pr[illegible]e deos.

Ita ut ἀγαθαὶ πτέρυγες reſpondeant Propertii *feli[illegible]ibus pennis.*

V. 125. Π[illegible] Βοιωτοῖσι θεοπρόπα] Θεοπ[illegible]ος p[illegible] eſt [illegible]m decens. quaſi ὁ [illegible] πρέπων [illegible]e etiam acc[illegible]r pro di[illegible]u[illegible] vat[illegible]s. [illegible] θεοπρόπος [illegible]oq[illegible] ad conſulendum oraculum mi[illegible]tur [illegible]

Θε-

[illegible] & b[illegible] fuiſſe,
E[illegible] qu[illegible].
O [illegible] ipſam namque alia,
[illegible] ,
Non vatem [illegible] ipſum, & quidem celeberrimum inter poſteros.
At profecto longe aliis præſtantiorem.
Cognoſcet autem aves, quænam fauſta ſit, quæque volent
Fruſtra, & quarum non boni ominis ſint alæ.
Multa vero Bœotis oracula, multa & Cadmo
[illegible] & magnis poſtea Labdacidis.
Dabo & magnum baculum, qui eos pedes convenienter ducat:
Dabo etiam vitæ terminum longævum,
Et ſolus, ubi diem obierit, [illegible] mortuos
Verſabitur, magno honoratus [illegible] ri *Pluton*.

Sic

[illegible] & Θ[illegible], oraculum [illegible] quod μαντ[illegible]μα. [illegible] *f.* [illegible] *vid* [illegible] *ri* *No*[illegible] *quæat, longævi vatis* [illegible] *In* [illegible] *ur* V. [illegible] ἐν [illegible] m. Οδυσ. κ. [illegible] Περι[illegible] Οἰω[illegible] V. [illegible] Αγει[illegible] ut habet Etymol. [illegible] & [illegible]

[illegible] V. [illegible] m [illegible] ll. [illegible] My[illegible] d[illegible] s [illegible] ro [illegible] 5. q[illegible] n- & [illegible] nus in [illegible] aut [illegible] *Grande* [illegible] *Ante* [illegible] *Perdit*[illegible] *gemet*[illegible] [illegible] *laterus.* Th[illegible] *Tuus ſenior qua juſſus agit*, non ille eſſe hunc ipſum locum quem præ manibus

V. 13[illegible]. [illegible] A[illegible]

Ὣς φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Ἀθαναίᾳ πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
Λωτροχόοι, μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν·
Ἀλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ,
Ἔμπεδον· ὡσαύτως ᾧ κεν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ἔρχετ' Ἀθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι τὦργον ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Ἄργεος Ἰναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσαις
Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

manibus habemus, quod palam eſt. *Anna Fabri.*

V. 134. μάτηρ δ' οὔτις ἔτικτε θεάν] Unde & ἀμήτωρ dicta eſt. Eurip. Ph[illegible]niſſ. Διὸς ἀμάτορος Παλλάδος φα[illegible]δαῖσιν. quæ & ἡ πατέρεια. ut K[illegible] μεθ᾽ εὐχάων τελτώ[illegible] πατ[illegible]εια. Latine patrima. ut Vulcanus carens pa[illegible] matrimu[illegible] ſive ἀπάτωρ d[illegible] u[illegible] notavit V. C. Joſeph S[illegible] n[illegible]ud Catul[illegible],

Quare habe tibi qui[illegible] hoc libelli
Qualecunque qu[illegible] P[illegible] ma Virgo
Plus uno m[illegible]e, c.o.

Vulcan[illegible].

V. 136. [illegible] ατηρ] [illegible]a. lim, ᾧ κεν [illegible] κ [illegible] repetat[illegible] [illegible] ἐπινεύσῃ [illegible] γ[illegible]τηρ, qu[illegible] e [illegible] a[illegible] uſi[illegible]

V. 1[illegible] [illegible] I[illegible]e[illegible] Ste h[illegible] jeſt[illegible] cen[illegible]u[illegible] e[illegible] a κεν [illegible] νῦν & [illegible] γα[illegible] m[illegible] empha[illegible], q[illegible]ns

V. 13[illegible] [illegible] Non eſt quod q[illegible] hic [illegible], [illegible] S[illegible]p[illegible] & Vulcanio placet: centies apud Homerum ejuſmodi dativos pro genitivis reperias, & revera e[illegible] m[illegible]r's ἐμφάσεως ita ſæpe P[illegible]dar[illegible] *A. F[illegible]br[illegible]*

V. 13[illegible]. [illegible] σύν τ' εὐα[illegible] [illegible]μία [illegible] τ' [illegible]γμασι. i.e. [illegible] ὀλυ[illegible], h[illegible]c eſt lament[illegible] [illegible]ce qua mu[illegible]er[illegible] precando utebantur. ut Hymni [illegible] D[illegible]um verſ. 258. *[illegible]ul[illegible]anius.*

V. [illegible]39. Ὀλολυγαῖς] Cave hic fidem [illegible]lcanio ad[illegible]ibeas, q[illegible] pro lamentabi[illegible] voce ac[illegible], n[illegible]m [illegible] a[illegible]d eſt quam *v[illegible]ratio.* A[illegible]na F[illegible]bri. Vide quæ no[illegible]u[illegible] ad [illegible]m[illegible] D[illegible]um v. 25[illegible]

V. 14[illegible]. [illegible]on [illegible]idetur poſſe de hac [illegible]ari, q[illegible]n ſit germa[illegible]a. Le[illegible]men & [illegible]r. e[illegible] Al[illegible]a, [illegible] πάλι. Videndum [illegible] p[illegible] ἐς πάλιν eo modo [illegible] α[illegible]ις, vel conjunctè [illegible]anus.

[illegible] 14[illegible]. [illegible]α. [illegible]Gr[illegible]gorius Nyſſenus [illegible]n t[illegible]s de t[illegible]ate u[illegible]us D[illegible] [illegible] σαω μ[illegible] ω μ[illegible] λη τελε[illegible] h. e. [illegible] me [illegible] me o d[illegible]. Ca[illegible]ac[illegible]us in Cerer[illegible]m v. 135.

χαῖρε θεά, καὶ τήνδε σάω π[illegible]ιν.

h. eſt.

Salve dea[illegible] & hanc ſ[illegible] civitatem.

Sic loquuta annuit: quod firmum, cui annuerit
  Pallas: quoniam ſoli Jupiter hoc ex filiabus
Dedit Minervæ, ut paterna omnia haberet.
  Lotrices, matrem vero nulla peperit deam,
Sed Jovis vertex. Jovis vertex cuicunque annuerit,
  Firmum eſt ſimiliter cuicunque & filia ejus.
Venit Minerva nunc vere: jam recipite
  Deam, o puellæ, Argos quibus curæ eſt,
Cumque gratulatione, cumque votis, cumque lætis
    acclamationibus.
  Salve dea, & curam gere Argi Inachii.
Salve, & quum educis & quum rurſus in urbem reducis
  Equos, & Danaorum fortunam omnem conſerva.

ΕΙΣ ΔΗΜΗΤΡΑ ΥΜΝΟΣ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τοῦ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσησθε.

Μὴ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΥΜΝΟΝ.

Τῶ καλάθω κατιόντος [illegible] Ο Φιλάδελφος Πτολεμαῖος, κατὰ μίμησιν τῶν Ἀθηνῶν, ἔθη τινὰ ἵδρυσεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐν οἷς καὶ τὴν τοῦ καλάθου πρόσοδον. ἔθος γὰρ ἦν ἐν Ἀθήναις, ἐν ὡρισμένη ἡμέρᾳ, ἐπὶ ὀχήματος φέρεσθαι καλάθιον εἰς τιμὴν τῆς Δήμητρος.

IN HYMNUM SEXTUM,

qui eſt in

CEREREM.

SCholiaſtes putat hoc Poe[illegible] rum fuiſſe Alexand[illegible] cre[illegible] derim Argis [illegible], ut jam de ſuper ori[illegible] Theſmophori[illegible] as [illegible] bus qui[illegible]qu[illegible] conſtaba[illegible]

E[illegible] [illegible]ων η μ[illegible]ον.

Anna Fabri.

V. 1. Τῶ καλ[illegible] [illegible] Calathos, i[illegible] os dicimus [illegible] vetus, κάλα[illegible] ις. Καλάθ[illegible] i[illegible]erp[illegible] τὰ κ[illegible] h[illegible] τα [illegible] [illegible] deducit [illegible] ὁ [illegible] [illegible] Idem al[illegible]bi [illegible] Κα[illegible] pr[illegible]e di[illegible] τὰ εἰς τὴν [illegible] [illegible]ακῶν καρπῶν συσκευασθὴν [illegible] σκεῦ[illegible]η. A[illegible]monet item ſolere [illegible] τας [illegible] καλα[illegible]εις κατὰ τὴν [illegible] τῆς κολ[illegible] [illegible], καὶ ἐν Δημητριακῇ τινι ἑορτῇ. Ex quo colligi poteſt non in Cereris tantum, ſed & Dianæ, ad[illegible] e[illegible]am Minervæ f[illegible], c[illegible] a v[illegible] s [illegible] calatho[illegible] vel κανιστ[illegible] La[illegible]ne ca[illegible] [illegible]s dic[illegible] Ovidius

Pura coronatis portabant ſacra caniſtris.

[illegible] 5.

Et levi[illegible] [illegible] ſacris.

De [illegible] Minervæ Virgil. lib. 7. Æneid.

—non illa [illegible] calat[illegible] ve Minervæ
F[illegible]m[illegible]as a[illegible]neta m[illegible] —

De [illegible] P[illegible]adi ſacr[illegible] in [illegible] At[illegible]cis. καν[illegible] [illegible] [illegible]ra[illegible] [illegible] 127. λικνοφόροι voca[illegible]. I[illegible] [illegible] λίκνα quod τὰ κανᾶ. Hoc [illegible]m κανᾶ, propr[illegible]e eſſe caniſtris [illegible] us cultri ad ſacrificandum acco[illegible]ti conduntur. vid. Heſychium in v[illegible] ὀλοχύτας. ubi pro τὰ κῖνα, l[illegible] κανᾶ. *Vu[illegible]anius.*

V. 1. Τῶ καλάθω] Calathum ferebant equi, ut patet ex verſ. 121.

Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι.

Ferebant eti[illegible]m caniſtra Virgines, ut patet ex verſu 127.

Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι.

Sed, opinor, in calatho quem ferebant equi vel currus, erant myſteria, non vero

G. Hoet del. *I. v. Vianen fec.*

BIBLIOTECA NAZIONALE "VITTORIO EMANUELE III" - NAPOLI

Intaſtinaco a[illegible]
inno di lanza p r
156 · 39 a[illegible]o E[illegible]

HYMNUS IN CEREREM.

CALATHO *Eleuſinem* deſcendente, acclamate mulieres,
Ceres multum ſalve, quæ multos nutriens
& multos modios (*frumenti*) largiens
Calathum deſcendentem humi aſpicietis profani:
Non e tecto, neque deſuper intueamini,

Nec

vero in caniſtris, quæ a virginibus ferebantur, in quibus alia erant quæ tamen ad illa myſteria pertinebant. Hor. Sat. 8. lib. 2.

——velut Attica virgo
Cum ſacris Cereris, procedit fuſcus
Hydaſpes.

Curru non tantum calathus, ſed & feminæ ferebantur, ut ait Schol. Ariſtophanis in illud Pluti,

Μυστηρίοις δὲ τοῖς μεγάλοις ὀχουμένην
Ἐπὶ τῆς ἁμάξης——

ubi αἱ τῶν Ἀθηναίων γυναῖκες, inquit ille, ἐπὶ ἁμαξῶν ὀχούμεναι εἰς τὰ μεγάλα ἐλευσίνια ἀπήρχοντο. Non ſolum in Cereris ſacris calathus adhibebatur, ſed & in Bacchi, ut patet ex Ariſtophane in εἰρήν:

Τὸ κανοῦν πάρεστι, ὀλὰς ἔχον, καὶ
στέμμα, καὶ μάχαιραν.

In illo caniſtro condebantur culter, ὀλοχύται, καὶ στέμματα, & ab ingenuis nobilibuſque virginibus ferebantur. *Anna Fabri.*

V. 1. Τῷ καλάθῳ] Perperam confundunt viri docti κανηφόρους & κισοφόρους. In calathis ſive caniſtris portabantur flores & ſpicæ a nobilibus virginibus, in ciſtis vero a mulieribus ſacra myſtica. Vehebantur virgines canephoræ curru, quarto Eleuſiniorum die qui incedebat valde tarde, trahentibus bubus habebatque non rotas radiatas, quemadmodum alii, ſed tympana, axi cohærentia & cantho ferreo juncti. Poſt hunc fœminæ incedebant ciſtas myſticas bajulantes er... e ... læ faſciis purpureis re...m... dum humi ſpectare debebant profani, non e tectis, aliisve locis editis nec ſi... en dum tum fuit: & circa veſperam id factum, ut pluribus docet Meurſius in Eleuſinis ſacris cap. 25. quem vide.

V. 3. χαμαὶ θαασεῖσθε βέβαλοι] Non videtur poſſe admitti hæc vox θαασεῖσθε, quum neque *ſedete*, neque *ſpectate* poſſit ſignificare. affinis eſt alioqui & ei quæ illam, & ei quæ hanc ſignificationem habet, ac velut in medio poſita. Sed etiamſi pro *ſedete* poſſet intelligi, ne reciperetur, obſtarent accuſativi præcedentes, τὸν κάλαθον κατιόντα. alioqui enim accuſativum abſolutum eſſe oporteret pro genitivo, κατιόντα pro κατιόντος. ut modo dixerat τῶ καλάθω κατιόντος. Hunc tamen accuſativi uſum aliquando Græcos ſcriptores ſibi permittere fateor: ſed præterquam quod durior hic quam aliis in locis eſſet, non veriſimile fuerit, poetam, quum uſus eſſet genitivo, fuiſſe mox uſurum accuſativo loco genitivi eadem in re. Ac ne illud quidem placet quod olim ad defendendam ſeu excuſandam lectionem illam θαασεῖσθε excogitaveram, de verborum ordine mutato. perinde ac ſi dictum eſſet, χαμαὶ θαασεῖσθε βέβαλοι, μηδ᾽ αὐγάσησθε ἀπὸ τοῦ τέγεος, μηδ᾽ ὑψόθεν τὸν κάλαθον κατιόντα. Quid igitur hoc de loco dicendum eſt? ex θαασεῖσθε faciendum eſſe θεᾶσθε, aut etiam θεήσασθε, pro ſpectetis. ut apud Theocritum θᾶσαι legitur pro *ſpecta*. Stephanus.

V. 4. μηδ᾽ ὑψόθεν αὐγάσησθε] Poſt verbum αὐγάσησθε ponenda non eſt τελεία στιγμὴ, quum ad ipſum referantur ea quæ ſequuntur. *Stephanus.*

V. 4. Ὑψόθεν] Ex adverſo reſpondet τῷ χαμαί. *Anna Fabri.*

V. 5.

Μὴ παῖς, μηδὲ γυνά, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πλύωμες ἄπαστοι.
Ἕσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Ἕσπερος, ὅστε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Ἁρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπὶ δυθμὰς,
Ἐς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Ἀχελώϊον ἀργυροδίναν,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασας ἕκαστον,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσω δράμες ὀμφαλὸν Ἔνναν,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο φρητὶ,
Αὐσταλέα, ἄποτός τε καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.
Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἤγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·

Κάλλιον,

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Εἴς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας] Τὼς Αἰθίοπας.

V. 5. -μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Non puto κατεχεύατο χαίταν eſſe *quæ perfudit capillos*, ſed potius *quæ effudit capillos*, ſeu diffudit: ut dixit Maro,

-dederatque comam diffundere ventis.

Hoc autem dicit Callimachus de puellis quæ paſſis capillis, ſeu ſparſis (ut etiam loquuntur interdum Latini) calathum ſequebantur. *Stephanus.*

V. 5. μηδ' ἃ κατεχεύατο κόμαν] Verti *Comam ſparſa fluentem.* quæ jam ſe pectit. per quod intelligo, ne e thalamo ſive cubiculo ſuperiore quis ſpectet: quo etiam pertinet verſus ſequens. μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πλύωμες ἄπαστοι. Accipio vero ὄκα, pro ὅτε, ut infra verſ. 30. ut ſit ſenſus, ab impexis, & ſicco ore, hoc eſt illotis, e cubiculo proſpiciendum non eſſe. Ejus vero rei cauſam reddit paulo poſt, verſ. 17. & 18. ne videlicet Ceteris dolorem refricent. *Vulcanius.*

V. 5. Μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Peſſime Vulcanius, qui vertit, *quæ jam ſe pectit*: per quod intelligit, ne e thalamo ſive cubiculo ſuperiore quis ſpectet; nam dum pectuntur, in cubiculo ſunt. Scio quidem Homeri tempore puellas in ſuperiore parte domus habitaſſe; unde fit ut tam ſæpe apud illum ὑπερῷον reperiatur. Sed hic de ea re non agitur; dicit Poeta, nec puer nec mulier, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν, hoc eſt *quæ comam ſummiſit*, *& temere zephyris agitandam reliquit*, id eſt *puella*; mulieres enim capillos non ſummittebant. *Anna Fabri.*

V. 6. Μηδ' ὄκ' ἀφ' αὐαλέων (vel ἀπ' αὐαλέων) στομάτων πλύωμες ἄπαστοι] Videndum annon legendum ſit Μὴ τόκ' ἀφ' αὐαλέων. Alioqui ſequendo hanc lectionem ὄκ', eſſe videtur ſubaudiendum αὐγασσώμεθα cum μηδὲ, ex præcedente αὐγάσσησθε. At ſi legamus ὄκ', ut ſint duæ v[illegible]s, [illegible]ngendum erit μηδὲ cum π[illegible]ύωμες [illegible]deſt

nin

Nec puer, nec mulier, nec quæ diffudit capillos,
Nec quod ab arido ore expuimus jejuni.
Veſper e nebulis proſpexit quando prodiit *calathus:*
Veſper, *inquam*, qui, ut biberet Ceres, ſolus ei perſuaſit,
Quum raptæ ignota perſequeretur veſtigia filiæ.
Diva, quomodo te potuerunt pedes ferre, & ad occaſum,
Et ad nigros *Æthiopes*, & *eo* ubi *ſunt* aurea mala?
Neque bibiſti, neque comediſti illo tempore, neque laviſti.
Ter quidem percurriſti Acheloum argenteis aquis manantem,
Toties præterea perennium fluviorum tranſiviſti unumquemque,
Ter ad pulcherrimæ inſulæ umbilicum Ennam accurriſti:
Ter apud Callichorum puteum humi deſediſti
Arida & ſicca: neque comediſti, neque laviſti.
Ne *vero* ne iſta dicamus, quæ lacrymas moverunt Cereri.
Pulchrius *dictu*, ut civitatibus gratas leges dederit:

Pul-

men ſpuamus) & tum deerit verbum quod cum ὄ κ' aptemus. At ſcribendo Μὴ τόκ' ἀφ' ἀυαλέων, &c. omnia hujuſmodi incommoda vitabimus. *Stephanus.*

V.6. Μηδ' ὄκ' ἀϕ' ἀυαλέων] Mire fallitur hic Friſchlinus, qui vertit, *nec quod ab arido ore expuimus, id eſt ſaliva*: neque enim ὄκ duo verba ſunt ὄ κε: ſed unicum tantum ὄκ'. id eſt ὄκα, quod Dorice pro ὅτε dicitur. Verte igitur, *neque unquam ab arido ore expuamus jejuni.* Anna Fabri.

V.7. Ἑσπέριος ἐκ νεφέων] Hoc ſacrum ad veſperam incipiebatur, quia ſcilicet erat pervigilium Veneri, ut Palladi, & aliis qua Diis, qua Deabus. *Anna Fabri.*

V.9. ἄπυσα] ἀνέπεισα, περὶ ὧν μηδεὶς πέπυσαι. *Vulcanius.*

V. 10. ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς] δυσμάς, δύσεις. cui ſtatim periphraſtice opponit τὴν ἀνατολήν. Nam per μέλανας (quos Dionyſius κελαινὰς vocat) intelligit Æthiopes, τὰς ἀνατολικωτέρας ſcilicet, Arabiam verſus. Duo enim genera Æthiopum facit etiam Hom. Οδυσσ. α. inquiens,

Οἱ μὲν δυσσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Vulcanius.

V. 10. ἐς τ' ἐπὶ δυθμάς] Id eſt, *uſque ad occaſum*, pro δυσμάς. *Stephanus.*

V. 16. Καλλιχόρῳ] Callichorus puteus in Attica, cujus meminit Pauſanias & Apollodorus. *Anna Fabri.*

V. 19. Τέθμια] Νόμους, Heſychius. *Legifera Cereri*, Virgilius. Maxime notandum eſt Heſiodum, cum vult de-

L ſigna-

Κάλλιον, ὡς καλάμαν τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Αστaχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ανίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπεινα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ᾽ αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦλθεν ὀϊστός.
Εν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Εν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ᾽ ὥστ᾽ ἀλέκτρινον ὕδωρ
Εξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ᾽ ἐπεμαίνετο χώρῳ
Οσσον Ελευσῖνι, Τριόπῳ θ᾽ ὅσον, ὁκκόσον Εννᾳ.

Αλλ᾽

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Οὔπω τὰν Κνιδίαν] Χώρα Θεσσαλίας. Ως τ᾽ ἀλέκτρινον ὕδωρ] Διαυγές. παρὰ τὸ ἤλεκτρον. Εξ ἀμαρᾶν] Ομηρος, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων. εἰσὶ δὲ αἱ ὑδρορρόαι. Οσσον Ελευσῖνι] Ελευσὶν καὶ Εννα, δῆμοι Ἀττικῆς.

ſignare duros & immanes, dicere ipſos non victitare frumento.

—οὐδέ τι σῖτον
Ησθιον, ἀλλ᾽ ἀδάμαντος ἔχον κρατερόφρονα θυμὸν
Απλαστοι, μεγάλη δὲ βίη, καὶ χεῖρες ἄαπτοι.

Hyginus vero, *Ceres*, inquit, *Triptolemum juſſit, omnium nationum agros circumeuntem, ſemina partiri, quo facilius ipſi poſterique eorum a fero victu ſegregarentur.* Anna Fabri.

V. 20. καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι] Trituram intelligit, quæ bobus & jumentis peragitur. *Vulcanius.* Vide Homerum Iliad. K. & Xenophontem in Oeconomico. Hic triturandi mos non ſolum apud Græcos olim in uſu fuit, ſed etiam apud Hebræos, Syros, Arabes, & Ægyptios. Lex Moſis Deuteron. xxv. 4. *Trituranti bovi os non obligabis*, ut nos docet Cl. Vir Bochartus in libris ſuis nunquam ſatis laudatis de animalibus Sacræ Scripturæ, l. 11. c. 31. & 32.

V. 22. Ανίκα Τριπτόλεμος &c.] Triptolemo paſſim a Græcis poetis ars arandi ſerendique (quam hic [illegible] ἀγαθὰν τέχναν vocat) tribuitur. ut Epigram. lib. 2.

Αλλοισιν μελέτω Τριπτολέμοιο γέρα,
Ηχι βόες, καὶ ἄροτρα, καὶ ἱστοβοεύς, καὶ ἐχέτλη,
Καὶ στάχυς.

Tibullus Oſiridi hoc tribuit,

Primus aratra manu ſolerti fecit Oſiris,
Et teneram ferro ſollicitavit humum.

Vulcanius.

V. 24. Βουπείνα] Operæpretium erit legere quæ dicit Scholiaſtes Ariſtophanis in voce βουλιμιᾷ, id eſt, inquit, πάνυ λιμώττει καὶ πεινᾷ λίαν, ἀπὸ τοῦ βου ἐπιρρήματος, ὅπερ ἐπιτάσεώς ἐστι δηλωτικόν, ἀντὶ τοῦ, λίαν, ὥσπερ καὶ ἐν τῷ βούπεινα, μεγάλη πεῖνα. *Anna Fabri.*

Ibid.

Pulchrius, ut culmum & ſacros manipulos primos
Spicarum abſciderit, & boves calcare immiſerit,
Quum Triptolemus bonam *agriculturæ* doceret artem.
Pulchrius, ut (quo & alius delictum evitet)
Confecerit inedia ut Triopæ filius miſerabilis eſſet adſpectu.
Nondum Cnidiam, *ſed* adhuc Dotium ſacrum inhabitabant:
Tibique illic *ad Dotium* pulchrum lucum poſuerunt Pelaſgi
Arboribus undique denſum, quem vix penetrarit ſagitta.
In hoc pinus, in hoc magnæ ulmi erant, in hoc & piri:
In hoc & pulchra glycymala. aqua vero quaſi electrina
E ſcatebris erumpebat. dea vero *tanto* amore loci inſaniebat,
Quanto Eleuſinis, quanto Triopii, quanto Ennæ.

Sed

Ibid. Τριόπεω] Quod Callimachus & Ovidius de Eryſicthone, veteres Græci & Hyginus de Triopa ipſi dixere: cum Callimacho tamen facit Lycophron, qui loquens de Eryſichtonis filia dicit,

—Βύπειναν αἰθαλνιονος ἀκμαίαν
πατρός. *A. Fabri.*

V. 25. Τὰν Κνιδίαν] Scholiaſtes Κνιδίαν hic explicat χώραν Θεσσαλίας. Verum Cl. Salmaſius in notis ad inſcription. Herodis Attici p. 28. docet errare Scholiaſten, & ipſum quoque Stephanum, & τὰν Κνιδίαν Callimacho pro τὰν Κνίδον poni, ut apud Ptolomæum τὴν Κῴαν pro *Co* inſula, & apud Varrorem *Melia* inſula pro *Melos*: nec Cnidios in Theſſalia, verum Theſſalos relicta urbe Dotio, in inſulam Cnidum profectos, duce Triopa, ibique condidiſſe urbem Triopion. Vide & Diodori Siculi locum & lib. v. Biblioth. p. 28.

V. 25. Δώτιον] Urbs Theſſaliæ: ἱερὸν vocat, propter lucum Cereri ibi ab antiquis collocatum, ut ait Hyginus, noſter a Pelaſgis, & uterque conſentiunt; Pelaſgi enim gens antiqua, & per univerſam Græciam diffuſa. *Anna Fabri.*

V. 30. ἐξ ἀμαρᾶν] Verti *e ſcatebris.* Heſych. ἀμάρησι, πόροις. *Vulcanius.*

V. 30. Ἀμαρᾶν] Ὀχετὸς, *aquaductus.* Heſychius, ἀμάραν, αὔλακα. *Anna Fabri.*

Ibid. Ἀνέθυε] *exiliebat, erumpebat:* θύω *erumpo.* Anna Fabri.

Ibid. Ἐπεμαίνετο] Ariſtoph. in Veſp.

Νενυθέτηκεν αὐτὸν ἐς τὰ πράγματα
Οἷς πὲρ ἐπεμαίνετ'.

Anna Fabri.

V. 31. Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσον] Hoc verſu videtur docere poeta Triopium jam tum excitiſſe, cum in peninſulam Cariam Pelaſgi trajicerent.

Sed

Αλλ' ὄκα Τελοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ερυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἆραι)
Αμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ες δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ης δέ τις αἴγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·
Τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἑψιόωντο·
Α πράτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ηἴσθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππῃ (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα. κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
Φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,

Τέκνον

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Ποτὶ τὤνδιον] Περὶ τὸ μεσημβρινόν. Εψιόωντο] ἔπαιζον. Εείσατο] εἴσατο. ὡμοιώθη. Εχε κλαῖδα] Τὴν κλεῖν, ὡς ἱέρεια. Ανειμένα] ἀνακείμενα.

Sed poeticum eſſe προχρονισμὸν docet idem Salmaſius ad inſcriptionem Herodis loco laudato, præfatus, ipſum Callimachum aperte in hoc hymno indicare, tunc cum Eryſichton fame ab Cerere immiſſa laboraverit, nondum Theſſalorum coloniam in Cariam fuiſſe deductam. Sed poſt illam βέλτιμον nati ſui Triopam in Cariam commigraſſe, & Triopium urbem ibi condidiſſe, & de ſuo nomine appellaſſe, a quo & promontorium ipſum Τριόπιον, quod Τρίοπον Callimachus appellat, ut & Scholiaſtes Theocriti.

V. 31. Οκκέσον Εννα] Pater meus legebat χ' ὠκκόσον; neque enim veriſimile eſt Callimachum tres diverſas partes in eodem verſu ſine conjunctione protuliſſe. Ελευσίν, καὶ Εννα δῆμοι Ατλικῆς, Scholiaſtes. Sed mire fallitur, & cum eo maximus vir Joannes Meurſius *de populis Attica*: Enna enim eſt umbilicus Siciliæ. Cicero alicubi de Ennenſium nemore: *Qui locus*, inquit, *quod in media eſt inſula, umbilicus Siciliæ nominatur*. Et jure dubitat Ortelius in voce *Enna* an huic noſtro Scholiaſti fides ſit adhibenda. *Anna Fabri.*

V. 38. Ης δέ τις αἴγειρος] Ἧς pro ἦν, ut ſæpe Theocrit. Melius aliquanto Ovidius, qui *quercum* poſuit.

Stabat in his ingens annoſo robore quercus.

Neque

Sed quum Triopidis dexter ſuccenſeret genius,
Ibi malum Eryſichthonem invaſit conſilium.
Proruit *is* habens viginti ſervos, omnes in vigore ætatis,
Omneſque viros gigantum ſimiles (totam civitatem qui poſſent evertere)
Utrinque & ſecuribus & aſciis armatos.
Atque hi in iſtud Cereris impudentes irruerunt nemus.
Erat quædam populus, magna arbor, cœlum contingens:
Sub qua Nymphæ circa meridiem ludebant.
Hæc prima percuſſa, malam vocem inſonuit aliis.
Animadvertit Ceres quod ejus lignum ſacrum doleret:
Dixitque indignata, Ecquis mihi pulchras arbores incidit?
Statim Nicippæ (hanc ei civitas Sacerdotem
Publicam conſtituerat) aſſimilata eſt: accepitque manu
Coronas & papaver: deque humero pendentem habebat clavem.
Dixitque, demulcens malum & impudentem hominem *Eryſichthonem*,
Fili, quicumque diis conſecratas arbores incidis,

Fili,

Neque enim populus arbor eſt umbroſa, imo *ἀεριέσκιος*, ſi fingere liceat. *Anna Fabri.*

Ibid. *Αἰθέρι κῦρεν*] Id eſt, *προσπελάζον*, ut explicat Scholiaſtes Apollonii, *in cœlum penetrans.* Anna Fabri.

V 39. *Τὤνδιον*] *Τὸ ἔνδιον τὤνδιον, ἔνδιος μεσημβρινός.* Heſychius: *ἐνδιῶνται, μεσημβριάζουσι.* *Anna Fabri.*

V. 45. *Στέμματα καὶ μάκωνα*] Cicero, *Dies ille quo ego Ennam cum veniſſem, præſto mihi ſacerdotes Cereris cum infulis & verbenis.* Euſebius quoque ex Porphyrio refert eam ſpiceis ſertis redimiri ſolitam, circum quam aliquot papaverum plantæ viſebantur, quæ fertilitatis ſunt ſymbola. *Vulcanius.*

V. 45. *Στέμματα*] Aliquando poteſt *infulas* ſignificare & *vellera*, ut apud Ariſtoph. in Veſp.

—καὶ φορῶν
Κερώσπιδα στεμμάτων.

Anna Fabri.

V. 45. *Στέμματα*] *Στέμματα* verterat interpres *coronas floreas*, ſed non erant Cereris ejuſque ſacerdotum coronæ floreæ, verum ſpiceæ. De quibus vide parentem meum ad Heſiodum.

 V. 48.

Τέκνον ἐλίννυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
Ὤρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ὠμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
Χάζευ, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεὸς
Ἴθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' ὀλύμπῳ.
Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνης ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρυσὶ χαλκὸν ἀφέντες.
Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Πολύθεσθε] πολυπόθητε.

V. 48. Πολύθεστε] Πολυπόθητε, Schol. Sed non video unde fluat. *Anna Fabri.*

V. 55. Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον] Scribo θασεῖ, quia puto eſſe Doricè dictum pro θήσει. ut θήσει στεγανὸν idem valeat quod ποιήσει στεγανόν. id eſt, στέξει. Hæ arbores (inquit) reddent domum meam tectam. id eſt, uſui erunt ad tegendam domum meam. At ſi θασεῖ retineatur, non video qui poſſit exponi *cernes.* Stephanus.

V. 55. Θασεῖ] Optime Stephanus, qui legit θασεῖ, id eſt, θησεῖ, quod eſt ποιησεῖ στεγανὸν, id eſt, στέξει, *teget, tectam reddet, tectam faciet*; nam Dorienſes accentum ſemper in ultimam rejiciunt. *Anna Fabri.*

V. 57. Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν] Verti, *Nemeſis mala verba notavit*, utpote filia Juſtitiæ, & vindex arrogantiæ in verbis & factis. Hinc nonnulli Nemeſim una manu frenum, altera menſuram cubiti tenentem finxerunt. quod declarat diſtichon apud Græcos celebre,

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πήχει, τῷ τε χαλινῷ,
Μὴ ἄμετρόν τι ποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λέγειν.

Pauſanias etiam in Atticis ſcribit τὴν Νέμεσιν θεῶν μάλιστα ἀνθρώποις ὑβρισταῖς ἀπαραίτητον εἶναι. *Vulcanius.*

Fili, deſiſte; fili multum dilecte parentibus,
Ceſſa, & famulos averte: ne ſuccenſeat
Diva Ceres, cujus ſacrum tu diripis.
Hanc vero quum limis *ille* oculis aſpexiſſet, torvius quam venatorem
Montibus in Tmariis virum aſpicit leæna
Crudipara, (cujus dicunt eſſe atrociſſimum oculum)
Recede, inquit: ne tibi ſecurim in corpus infigam.
Hæ *arbores* meam reddent tectam domum, in qua epulum
Semper meis conſodalibus perquam jucundum præbebo.
Dixit juvenis: Nemeſis autem malam notavit vocem.
Cereſque infando modo ſuccenſuit, & dea *rurſum* facta eſt.
Veſtigia quidem ejus terram, caput vero ejus tangebat cœlum.
Illi ergo *famuli* ſemineces, ubi deam aſpexerunt,
Subito eruperunt, in quercubus ferrum relinquentes.
At ipſa *Ceres*, aliis quidem omiſſis (nam neceſſitate omnes ſequebantur
Herilem manum) odioſo reſpondit regi *Eryſichthoni*:
Certe certe, para domum canis, canis, in qua epulum
Præbebis. crebræ enim poſthac epulationes tibi *erunt*.
Hæc

V. 58. A Θειῦς] Forſan in hac voce Θειῦς reprehendi poſſet Callimachus; etenim ut poſſit dici Θειῦς, prius dici oportuit Θεῦς; Θεὸς, Θεῦς, quod non ferri poſſet: ergo nec Θειῦς: miror non vidiſſe Caninium. Sic etiam verſu 130. Θειὸν legitur. *Anna Fabri.*

V. 59. Ἴθματα μὲν χέρσῳ] Homerus Ἰλιάδ. δ. de Contentione,

Ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα κορύσσεται, αὐτὰρ ἔπειτα
Οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη, καὶ ἐπὶ χθονὶ βαίνει.

Virgilius utrunque imitatus, Famæ hoc accommodat, lib. 4. Æneid.

Parva metu primo, mox ſeſe attollit in auras
Ingrediturque ſolo, & caput inter nubila condit.

De quibus locis vid. Cæſ. Scaligerum in Critico. *Vulcanius.*

V. 62. -ἀναίδεια γὰρ ἔπεστο Δεσποτι-

ἀὶν

Α μὲν τόσ' εἰποῖσ' Ερυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλῃ δ' ἐστρεύγετο νόσῳ.
Σχέτλιος, ὅσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτε μιν εἰς ἐράνως ἔτι ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ηνθον Ιτωνιάδος μιν Αθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ορμενίδαι καλέοντες· ἀπ' ὦν ἠρνήσατο μάτηρ·
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβηκε,
Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξὼ,
Μάτηρ Ακτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Αμφότερον Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκοισα.
Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τριόπας· Ερυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;

Δαίνυεν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Προχανὰ] πρόφασις. Ηνθον Ιτωνιάδος] Ιτὼν, πόλις Θεσσαλίας, ἔνθα τιμᾶται Αθηνᾶ. γένος δὲ ἐπίσημον οἱ Ορμενίδαι. Επὶ Κρανῶνα βέβηκε] Πόλις Θεσσαλίας. Ηνθε Πολυξὼ] Επίσημος αὕτη. Καὶ υἱέα] Τὸν Ερυσίχθονα. Νεῖταί τοι Τριόπας] ἔρχεται.

κὴν ὑπὸ χεῖρα] Intelligo, Neceſſitati parebant, quum eſſent ſub domini ſui poteſtate, ita ut ejus imperium detrectare nullo modo poſſent. *Stephanus*

V. 66. Α μὲν τόσ'] Sic Latini, *tantum effata*. Virgil. *Anna Fabri.*

V. 72. Συνωργίσθη Διόνυσος] Etenim illi ſacra communia erant cum Cerere. Sophocles in Antigone:

—μεδεις δὲ παγ-
κοίνοις Ελευσινίας
Δηοῦς ἐν κόλποις.

Ubi Scholiaſtes, παγκοίνοις, ὅτι κοινὰ τὰ μυστήρια Δήμητρος καὶ Διονύσου. *A. Fabri.*

V. 75. Ηνθον Ιτωνιάδος] Ηνθον pro ἦλθον, Dorice. Ιτωνίαδος, Minervæ

Hæc tantum effata Eryſichthoni intulit mala.
Statimque ei horribilem & atrocem immiſit famem,
Ardentem, validam: magnoque *is* contabeſcebat morbo.
Infelix quo plura guſtaviſſet, eo plurium tenebatur rurſum deſiderio.
Viginti *miniſtri* epulum apparabant, duodecim vinum hauriebant.
Eadem enim Bacchum, quæ & Cererem offendunt.
Etenim cum Cerere iratus fuit *Eryſichthoni* Bacchus.
Non ipſum ad cœnas, neque ad convivia mittebant
Verecundi parentes: prætextuſque reperiebatur omnis.
Venerunt ipſum ad Itoniadis Minervæ certamen
Invitantes Ormenidæ. verum negavit mater:
Non intus eſt, *inquiens.* heri enim Cranonem abiit,
Debitum exacturus, centum boves. venit Polyxo,
Mater Actorionis, quoniam nuptias adornabat filio,
Utrunque, & Triopam, & filium *Eryſichthonem* vocans.
Sed huic mulier perturbata reſpondebat, illacrymans,
Veniet tibi Triopas: ſed Eryſichthonem ferivit aper
Pindi in amœno clivo, & ipſe novem dies *nunc* jacet.
Miſera, filii amatrix, quid non ementita es mater?

Præ-

nervæ Itoniæ templum erat in campo, ante Coroneam Bœotiæ civitatem, ubi Παμβοιώτια celebrabantur: vocatur autem Itonia, ἀπὸ Ἰτωνίου τοῦ Ἀμφικτύονος. *Anna Fabri.*

V. 77. Οὐκ ἔνδοι] Dorice pro ἔνδον. ideoque intelligendum eſt reſponderi, *Non eſt intus*, *Non eſt domi.* Quod ſi verba illa, οὐκ ἔνδοι, admittere poſſent hanc interpretationem, *Non opus eſſet*, multo tamen illa eſſet aptior. *Stephanus.*

V. 77. οὐκ ἔνδοι] Οὐκ ἔνδον. ita Sophocles uſurpat. οὐκ ἐκτός; hoc eſt, non hinc abis? *Vulcanius.*

V. 83. Νεῖται] ἔρχεται, Schol. *ibit*: nam Græci præſenti pro futuro utuntur: ita apud Homerum ſæpe εἶμι pro futuro reperies. *Anna Fabri.*

V. 83. Πίνδον ἀν' ἐυάγκειαν] Repono Πίνδου. & interpretor ἀν' ἐυάγκειαν Πίνδου, in pulchris vallibus Pindi montis, vel in pulchro clivo, & amœno. *Stephanus.*

V. 83. Πίνδον ἀν' ἐυάγκειαν] H. Steph. reponit Πίνδου. De quo τὸ πρῶτον

Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ερυσίχθων.
Αγετό τις νύμφαν; Ερυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν·
Η ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Οθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ενδόμυχος δ' ἤπειτα πανήμερος εἰλαπιναστὰς
Ηθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Αλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ως δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγὼν,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νευρᾶς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,
Χὼ μαστὸς τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων,
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόν δε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν
Βλητὸν ὑπ' Απόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐκτερέϊξαν·

Νῦν

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Δαίνυεν εἰλαπίνας] Εἰ ἑστιῶν φίλους ἦν τὶς, ἐζητεῖτο δ' Ερυσίχθων, ἔλεγεν ἡ μήτηρ, Εν ἀλλοτρίοις οἰκήμασιν ἐστίν. Κακὰ δ' ἐξάλλετο] Ηὐξάνετο ἐπὶ τῷ ἐσθίειν. Αλεμάτως] ματαίως. Πλάγκων] Η κήρινος νύμφη. Χὼ μαστὸς τὸν ἔπινε] Καὶ ὁ μαστὸς ὃν ἔπινεν. ἤγουν ἡ τροφός. Αἰολίδος Κανάκης γένος] Η Κανάκη μήτηρ Τριόπα, θυγάτηρ Αἰόλου.

ἐπέχω. *Vulcanius.*

V. 89. κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ] Omnino ſuſpectum mihi eſt verbum ἐξάλλετο: ſed quod in ejus locum poſſim ſubſtituere non invenio: quum nec ἐξάλθετο, nec ἐξείλλετο, proponere audeam. *Stephanus.*

V. 89. Εξάλλετο] Ηὐξάνετο, Schol. Neſcio unde, niſi ab ἄλλομαι, *ſubſilio*, ut jejunis ſolet evenire. *Anna Fabri.*

V. 91. ἀχάριστα κατέρρεεν] Ita infra Epig. θ'. ὅσσα τ' ὀδόντων Ενδοθι, ναίρευ τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ. Significat vero hoc loco, nullum Eryſichtoni ex cibis nutrimentum acceſſiſſe. *Vulcanius.*

V. 92. ὡς ἀελίῳ ἔνι πλάγγων] Pu-

pam

Præbebat aliquis cœnas? peregre *erat* Eryſichthon.
Ducebat aliquis uxorem? Eryſichthonem diſcus percuſſit:
Aut decidit equo, aut in Othyre greges numerat.
Abditus itaque deinceps per totos dies conviva *Eryſichthon*
Comedebat innumera omnia, maluſque ſubſiliebat venter
Semper plus comedenti, ſed quaſi in fundum maris
Fruſtra ingrata defluebant eſculenta omnia.
Utque in Mimante nives, ut in ſole cerea pupa,
Et plus quam iſthæc contabeſcebat: donec ſuper nervos
Miſero fibræque & oſſa ſolummodo reliqua eſſent.
Flebat quidem mater, graviterque ingemiſcebant duæ ſorores,
Et mamma quam ſuxit, & decem crebro famulæ.
Et ipſe Triopas in canos *ſuos* manus injecit,
His verbis ſurdum Neptunum invocans.
Falſe pater, aſpice hunc tuum tertium, ſiquidem ego
Tuus & Æolidis Canaces filius. ſed enim meus
Hic miſer factus eſt puer. utinam enim ipſum
Percuſſum ab Apolline meæ manus funeraſſent.

Nunc

pam ſignificat, aut ludicrum aliquod ſimulacrum e cera confectum. Rectius πλάγγων, ut in Aldina & Baſilienſi editione. Suidas, τὰ μειράκια θρυπτόμενα παρὰ ταῖς τίθαις, στωμύλλεσθαι καὶ λέγειν περὶ κόρης καὶ σπομόνων, καὶ πλαγγόνων ἐπιστώμεν. *Vulcanius.*

V. 92. Πλάγγων] Ornamentum quoddam puellare ex cera, aliter δαγύς. Eſt & imago cerea; ſed legitur πλαγγών. *Anna Fabri.* Et ſic omnino legendum. Heſych. πλάγγων κήρινόν τι κοράσιον. Cerea puppa, qua ornabantur puellæ. vid. & Etymol. magnum.

V. 94. Ἶνες τὲ καὶ ὀστέα] Theocrit. Idyll. 2.

Καί μευ χρὼς μὲν ὁμοῖος ἐγίνετο πολλάκι θάψῳ.
Ἔῤῥευν δ᾽ ἐκ κεφαλῆς πᾶσαι τρίχες, αὐτὰ δὲ λοιπὰ
Ὀστί᾽ ἔτ᾽ ἦς καὶ δέρμα.

& Idyll. 4.

Ταῦτας μὲν δὴ τοι τᾶς πόρτιος αὐτὰ λελείπται
Τὠστία.

& Horat. lib. 5. Carm. Od. 17.

——& verecundus color
Reliquit oſſa pelle amicta lurida.

Anna Fabri.

V 96. Χ' ὦ μαστὸς τὸν ἐπῆνε] Ut *nutrices* apud Catullum pro *mammis*, ita hic *mamma* pro *nutrice.* Anna Fabri.

V. 101. Αὐτόν] Αὐτὸν referri oportet ad Eryſichtonem, non vero ad βρωτόν, V. 103.

Νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Ἤ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἁμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον τὰν ἔτρεμε θηεία μικκά.
Μέσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλους τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὅς τοι ἀπεχθής,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαί, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἁμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα,
Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα

Ἥξει

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε] Ἥντινα τῇ Ἑστίᾳ ἔτρεφεν ἡ αὐτοῦ μήτηρ. Καὶ τὰν αἴλουρον] Τὸν ἰδιωτικῶς λεγόμενον κάττον. Θηεία μικκά] οἱ μύες. Ἀνεξήραινον] Ἔρημον ἐποίουν. Ἀκόλους] ἄρτους. Λευκὸν] λαμπρόν.

V. 103. βούβρωστις] Supra vocavit χαλεπὸν, ἄγριον, αἴθωνα, κρατερὸν λιμόν. verſ. 66. *Vulcanius.*

V. 109. Ἑστίᾳ] Nota bovem in honorem Veſtæ. *Anna Fabri.* De Veſta Græcorum vide Magni Ezech. Spanhemii diſſertationem pulcherrimam & eruditiſſimam quæ ſubnectitur Seguini numiſmatibus ſelectis.

V. 114. ἀνεξήραινον] Metaph. ſumta ab iis qui puteos exhauriunt atque exſiccant. *Vulcanius.*

V. 114. Ἀνεξήραινον] Id ſignificat quod vulgo nos dicimus, METTRE A SEC. Sic Theocrit. Idyll. 1.

—τὸ παιδίον οὐ πεῖν αἰτέειν

φατὶ

Nunc autem acerba inedia in oculis ejus deſidet.
Aut ab eo averte difficilem morbum, aut eum ipſemet
Devora arreptum. meæ enim defecerunt menſæ.
Viduata quidem *pecudibus* ſepta: vacuæ mihi nunc caulæ
Quadrupedibus. nam nunc abnegarunt coqui *cibos.*
Sed & mulos a magnis ſolverunt curribus:
Et bovem comedit quem Veſtæ alebat mater,
Et victorem in certaminibus & bellicum equum,
Et felem quem timebant animalcula parva
Quamdiu quidem Triopæ in domo res fuerunt,
Soli domeſtici thalami malum *hoc* noverant:
Sed poſtquam profundam domum exſiccarunt dentes *Eryſichthonis*,
Tum ſane regis filius in triviis ſedebat,
Corrogans buccellas, & rejiculas ſordes convivii.
O Ceres, ne ille meus *ſit* amicus, qui tibi inviſus
Fuerit: neque contubernalis *ſit meus.* mihi mali vicini odio ſunt.
Dicite virgines, & acclamate mulieres,
Ceres multum ſalve, quæ multis alimentis & multis abundas medimnis.
Et quemadmodum calathum albicomæ equæ ferunt
Quatuor, ſic nobis magna dea, late potens regina,
Candidum ver, candidamque æſtatem, & hyemem afferens

Veniet,

Φατὶ πέλν ἢ ἀκερέστατον ἐπὶ ξηροῖσι κατίξοι.
quod certe maxime notandum. *Anna Fabri*.

V. 116. *αἰτίζων ἀκόλως*] *Μικρὰς ψωμὰς, τὰς μηκέτι κολλᾶσθαι δυναμένας διὰ σμικρότητα.* fruſta panis. *Vulcanius.*

V. 123. *Λευκὸν ἔαρ*] Sic & Æſchylus dicit *λευκὸν ἦμαρ*, cum loquitur de die pellucida & clara, quæ nullis nubibus obducta eſt. Martiali eſt *dies ſine face.* Sic & *λευκὸν* apud Athenæum ponitur pro ſermone claro, qui ab omnibus intelligitur. lib. 9. *οὐχὶ λευκὰ ἐρεῖς*, h. e. *non ſatis clare loqueris.* Verum hic *λευκὸν* exponendum puto *felix*, *ſecundum*, ut apud Catullum *Candidi ſoles* pro dies beati

Ἥξει καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ὡς πόδας ὡς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα λίκνα φέροντι,
Ὡς ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασσαίμεσθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως
Τᾶς δὲ τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεὸν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, αἳ τε βαρεῖαι·
Χ' ἅτις Ἐλειθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἅτις ἐν ἄλγει,
Ὡς ἅλις ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάνθ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.

Χαῖρε

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ.

Παναπηρέας] ἀβλαβεῖς. Ὡς αἱ λικνοφόροι χρυσῶ πλέα] Ἡ χρυσοῦ πεπληρωμένα· ἢ ὅτι περιεχρύσουν αὐτὰ δι' εὐπρέπειαν. Πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως] Τὰς μὲν ἀμυήτους κελεύω μέχρι τοῦ πρυτανείου παραγενέσθαι· αἵτινες δέ εἰσιν ἑξήκοντα ἐνιαυτῶν, ἢ καὶ πλειόνων, ταύτας κελεύω κατὰ τὸ δυνατὸν ἀκολουθῆσαι τῷ καλάθῳ. Ταῖσι δὲ Δηὼ] Ταῖς ἐλθούσαις καὶ ταῖς μὴ ἐλθούσαις ἴσον μισθὸν δώσει

beati & felices. Nihil apud poetas frequentius.

V. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι] Ex veteri ritu, qui ab Hebræis ad Lacedæmonios (qui ſocii Hebræorum, ut Joſephus teſtatur, fuerunt) fluxit. Jubetur vero Moſes cum Deo colloquens calceamenta ſolvere. Hinc & Pythagoras nudis pedibus rem ſacram fieri præcipit. Tertull. in Apolog. *Nudipedalia populo denuntiatis.* Chriſtiani jubente Paulo calceatos pedes habent rem ſacram peragentes. quod & Cyprianus docet, & Pontificum decretis cautum eſt ne quis ἀπεδίλωτος λειτουργῇ. *Vulc.*

V. 126. παναπηρέας] Ἀπηρώτους, οὐ πεπηρωμένους. *Vulcanius.*

V. 129. τὰς ἀτελέστως] Lectio margini adſcripta ἀτελέστους in Ald. & Frob. edit. extat: quum tamen vel ἀτελέστως Dorice, vel ἀτελέστους communi lingua dicendum ſit. nominativus enim ſingularis ἀτέλεστος omnibus notus eſſe poteſt, in utroque genere: at vero ἀτελέστη non dubito quin omnibus ſit inauditum. *Stephanus.*

V. 129. τὰς ἀτελέστως] Male in Ald. & Baſ. edit. ἀτελέστας. quod vero ſequitur τὰς δὲ, neceſſario legendum τᾶσδε. i. ταύτης. Secutus ſum ſimplicem veteris Scholiaſtæ interpretationem, tametſi etiam alteri interpretationi locus eſt. *Vulcanius.*

V. 130. Τὰς δὲ τελεσφορίας] Nullo modo pati mihi videtur Græcæ linguæ conſuetudo, ut τελεσφορίας pro adjectivo accipiamus, quod ἀτελέστοις opponatur: ut nimirum illud vocabulum, *initiatas*, ſicut hoc *non initiatas*, ſignificet. Non dubito igitur quin τᾶσδε ſcribendum ſit, ut ſit genitivus Doricus pro τῆσδε, qui apte cum τελεσφορίας,

genitivo

Veniet atque vindemiam, annumque in alium cuſtodiet.
Et quemadmodum diſcalciatæ & vittis exutæ urbem perambulamus,
Sic pedes, ſic capita omnis prorſus damni expertia ſemper habeamus.
Et quemadmodum canephoræ auro plena caniſtra ferunt,
Sic nos aurum immenſum poſſideamus.
Uſque ad urbis Prytaneum non initiatæ *fœminæ*
Sacris Cereris ad ipſam deam uſque comitentur,
Tam quæ ſexaginta *annis* minores, quam quæ majores ſunt.
Quæ *vero* Lucinam manu extenta implorat, & quæ in dolore *eſt*,
Quantum ſatis eſt, *eant*, & ad quantum ſufficit earum genu. ipſa autem Ceres
Dabit omnia abunde plena, vel ut etiam ad templum pervenerint.

Salve

genitivo itidem nominis ſubſtantivi, jungatur. Tunc autem expungenda fuerit interpunctio poſt *ἀτελέστως*, ut dicat *τὰς ἀτελέστους τῆς τελεσφορίας*, ſicut legimus *ἀτελέστος τῶν ὀργίων*. Sunt porro *τελεσφορίαι* & Apollonio Rhodio *αἱ τελεταί*. *Stephanus.*

V. 130. *Τὰς δὲ τελεσφορίας*] Optime Stephanus legit *τᾶσδε* in genitivo, ut *τελεσφορίας* ſit ſubſtantivum, & referatur ad *ἀτελέστως*, ita ut legatur ſine ulla diſtinctione, *ἀτελέστως τᾶσδε τελεσφορίας*: vidit & Vulcanius. *A. Fabri.*

V. 133. *Ὡς ἄλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ*] Nullum poſſum ex his verbis aptum ſenſum elicere, niſi pro *αὐτὰν* ſubſtituam *αὐτᾶν*, genitivum Doricum, pro *αὐτῶν*. Sic autem ſcribendo, videndum annon exponi poſſit, Nam ſatis eſt deæ Cereri eas comitari ſe eo uſque quo genu earum pervenire poſſit. Sed in proxime præcedente verſu poſt *ἄλγει* ponenda erit plena interpunctio. *Stephanus.*

V. 133. *ὡς ἄλις ὡς αὐτὰν ἱκανὸν γόνυ*] Apud Homerum Ἰλιαδ. δ. Agamemnon optat Neſtori genua, hoc eſt vires animo pares, his verbis *ὦ γέρον, εἴθ' ὡς θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν. Ὥς τοι γούναθ' ἕποιτο, βίη δέ τοι ἔμπεδος εἴη. Ἀλλά σε γῆρας τείρει ὁμοίιον.* Legendum vero hic eſt *αὐτᾶν* loco *αὐτάν*. *Vulcanius.*

V. 134. *Καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται*] Puto ἐλλείπειν hic particulam *ἐάν*, quam ſubaudiendam reliquerit: ut ſit ſenſus, Ceres omnia illis cumulate dabit, & tanquam ſi ad ipſum uſque templum venerint. Id eſt, non ſecus ac ſi ad templum uſque ſe comitatæ eſſent. *Stephanus.*

V. 134. *Καὶ ὡς ποτὶ ναὸν ἵκωνται*] Sine dubio non intellexit hunc locum Vulcanius, qui vertit, *ſacroque fines ſecedere Templo*: neque etiam intellexit

Friſch-

Χαῖρε θεά. καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Ἐν τ' εὐημερίᾳ· Φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, Φέρβε μᾶλα· Φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ἵλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείουσα θεάων.

Salve dea, & hanc ſerva civitatem, inque concordia,
Inque felicitate, & refer ex agris matura omnia.
Paſce boves, paſce oves, fer ſpicam, fer meſſem,
Fove & pacem. ut qui aravit, ille & metat.
Propitia ſis mihi, ter optata, magna regina dearum.

Friſchlinus, qui vertit, *ut etiam ad Templum perveniant*: nil tale apud Callimachum, & omnino contrarium dicit, nempe eas quæ ſupra annum ſexageſimum ſunt, ſequi debere pompam quoadusque poſſint, ſed & Cererem eadem eis largituram, atque aliis mulieribus quæ ætate minus provectæ ad Templum pervenerint. Ita ratio poſtulat. Itaque verba Callimachi, ut optime Stephanus, verti debent, *veluti ſi ad Templum uſque pervenerint.* Anna Fabri.

V. 137. *φέρβε μᾶλα*] Ita in omnibus editionibus. Repone *φέρε*, ut conſtet verſus. *Vulcanius.*

V. 137. *Φέρβε*] Chriſtianus apud Ariſtophanem ait *φέρβε* eſſe contra vetera Exemplaria, & legendum contendit *φέρε βόας, φέρε μᾶλα.* Sed quidquid ille dicat, legi poteſt, *φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα*, ut prima in poſteriori *φέρβε* correpta ſit, in priori vero producta: id quod & multis exemplis poſſit probari. *Anna Fabri.* Cl. Iſaacus Voſſius in Notis ineditis in Lucretium teſtatur ſe in Manuſcriptis reperiſſe *φέρε μᾶλα.*

ΚΑΛ-

CALLIMACHI
POEMATIUM
DE
COMA BERENICES,
A CATULLO
LATINIS VERSIBUS REDDITUM.

OMnia qui magni diſpexit lumina mundi,
Qui ſtellarum ortus comperit atque obitus,
Flammeus ut rapidi ſolis nitor obſcuretur,
Ut cedant certis ſidera temporibus,
Ut Triviam furtim ſub Latmia ſaxa relegans
Dulcis amor, gyro devocet aerio:
Idem me ille Conon cœleſti numine vidit
E Bereniceo vertice cæſariem
Fulgentem clarè: quam multis illa dearum,
Levia protendens brachia, pollicita eſt,
Qua rex tempeſtate novis auctus hymenæis,
Vaſtatum fines iverat Aſſyrios,
Dulcia nocturnæ portans veſtigia rixæ,
Quam de virgineis geſſerat exuviis.
Eſtne novis nuptis odio Venus? anne parentum
Fruſtrantur falſis gaudia lacrymulis,

Ubertim thalami quas intra limina fundunt?
Non, ita me divi, vera gemunt, iverint.
Id mea me multis docuit regina querelis,
Inviſente novo prælia torva viro.
At tu non orbum luxti deſerta cubile,
Sed fratris cari flebile diſſidium,
Quum penitus mœſtas exedit cura medullas.
Ut tibi nunc toto pectore ſolicitæ
Senſibus ereptis mens excidit. atqui ego certè
Cognoram a parva virgine magnanimam.
Anne bonum oblita es facinus, quo regium adepta es
Conjugium, quo non fortius auſit alis?
Sed tum mœſta virum mittens, quæ verba loquuta es?
Juppiter, ut terſti lumina ſæpe manu.
Quis te mutavit tantus deus? an quod amantes
Non longe a caro corpore abeſſe volunt?
Atque ibi præ cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es,
Si reditum retuliſſet is haud in tempore longo, &
Captam Aſiam Ægypti finibus adjiceret.
Queis ego pro factis cœleſti reddita cœtu,
Priſtina vota novo munere diſſoluo.
Invita, ô regina, tuo de vertice ceſſi,
Invita: adjuro teque tuumque caput:
Digna ferat, quod ſi quis inaniter adjurarit.
Sed qui ſe ferro poſtulet eſſe parem?
Ille quoque everſus mons eſt, quem maxima in oris
Progenies Phthiæ clara ſupervehitur,
Quum Medi irrupere novum mare, quumque juventus
Per medium claſſi barbara navit Atho.
Quid facient crines, quum ferro talia cedant?
Juppiter, ut Chalybon omne genus pereat:

Et qui principio ſub terra quærere venas
Inſtitit, ac ferri frangere duritiem.
Abjunctæ paulo ante comæ mea fata ſorores
Lugebant, cum ſe, Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aera pennis,
Obtulit Arſinoes Chloridos ales equus.
Iſque per ætherias me tollens advolat auras,
Et Veneris caſto collocat in gremio.
Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat,
Grata Canopæis incola littoribus:
Scilicet in vario ne ſolum limite cæli
Ex Ariadnæis aurea temporibus
Fixa corona foret, ſed nos quoque fulgeremus
Devotæ flavi verticis exuviæ.
Vvidulam a fletu, cedentem ad templa deum, me
Sidus in antiquis diva novum poſuit.
Virginis & ſævi contingens namque Leonis
Lumina, Calliſto juncta Lycaoniæ,
Vertor in occaſum, tardum dux ante Bootem,
Qui vix ſero alto mergitur Oceano.
Sed quanquam me nocte premunt veſtigia divum,
Luce autem canæ Tethyi reſtituor:
(Pace tua fari hæc liceat Rhamnuſia virgo,
Namque ego non ullo vera timore tegam,
Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dictis,
Condita quin vere pectoris evoluam)
Non his tam lætor rebus, quam me abfore, ſemper
Abfore me a dominæ vertice diſcrucior.
Quicum ego, dum virgo quondam fuit, omnibus expers,
Unguentorum una millia multa bibi.
Nunc vos, optato quas junxit lumine tæda,
Non prius unanimis corpora conjugibus
Tradite, nudantes rejecta veſte papillas,
Quam jucunda mihi munera libet onyx,

Veſter onyx, caſto colitis quæ jura cubili.
Sed quæ ſe impuro dedit adulterio,
Illius mala dona levis bibat irrita pulvis.
Namque ego ab indignis præmia nulla peto.
Sic magis, o nuptæ, ſemper concordia, veſtras
Semper amor ſedes incolat aſſiduus.
Tu vero regina tuens cum ſidera, divam
Placabis feſtis luminibus Venerem
Sanguinis expertem, non votis eſſe tuam me,
Sed potius largis affice muneribus.
Sidera cur retinent? Utinam coma regia fiam,
Proximus Arcturos fulgeat Erigonæ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

CALLIMACHI CYRENÆI EPIGRAMMATA.

EX RECENSIONE ET EMENDATIONE

RICHARDI BENTLEII

ACCEDUNT

NOTÆ VARIORUM.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ
ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ
ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

Ξεῖνος Αταρνείτης τις ἀνήρετο Πιτ]ακὸν οὕτως
 Τὸν Μιτυλωαῖον, παῖδα τ' Υῤῥαδίυ.
Αττα γέρον, διοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
 Νύμφη κ πλάτῳ κ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ηδ' ἑτέρη προβέβηκε. τί λῷϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
 Βάλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
 Ηνίδε, κεῖνοι σοὶ πᾶν ἐρέοισιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
 Εςρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.

Κεί-

ΣΧΟΛΙΑ.

Αἰσχύλος ἐν Προμηθεῖ· ἦ σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν, ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάςασε, καὶ γλώσσῃ διεμυθολόγησεν, ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν ἀριςεύσει μακρῷ, καὶ μήτε τῶν πλάτῳ διαθρυπτομένων, μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήτην ἐραςεῦσαι γάμων.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. I.

V. 1. [illegible]εῖνος Αταρνείτης &c.] Extat hoc epigramma apud Diogenem Laertium vita Pittaci & in Antholog. lib. III. cap. 33. Nam monendus eſt lector, nuſquam in uno aliquo codice MSto. extare hæc Epigrammata; ſed hinc inde collecta eſſe a viris doctis; uti & breviora illa ἀποσπασμάτια, quæ FRAGMENTA inſcribuntur.

Ibid. Πιτ]ακὸν οὕτως] Rectius in Anthol. οὕτω; nempe ante conſonantem.

VARIORUM.

HUjus Epigrammatis ſententia eſt apud Æſchylum in Prometheo vincto:

Η σοφὸς, ἦ σοφὸς ἦν
Ος πρῶτος ἐν γνώμᾳ τόδ' ἐβάςασε,

Καὶ

CALLIMACHI
CYRENÆI
EPIGRAMMATA.

I.

HOſpes Atarnæus quærebat Pittacon olim,
Quem Mitylena ſatum protulit Hyrradio:
Sancte ſenex, me bina petunt connubia. virgo
Una mihi par eſt & genere atque opibus:
Altera vincit utroque. quid hic conſultius? ede,
Quæ potius noſtro ſit ſocianda toro.
Dixit: at hic baculum, tunc arma ſenilia, tollens,
En, ait, hi dubium hoc protinus expedient.
(Namque exercebant pueri vacua atria circum
Tunc celeres torto verbere forte trochos)

Ho-

Καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν
Ὡς τὸ κηδεῦσαι καθ' ἑαυτὸν
Ἀριστεύει μακρῷ. καὶ μήτε τῶν πλούτῳ
Διαθρυπτομένων, μήτε τῶν
Γέννᾳ μεγαλυνομένων ὄντα χερνήταν
Ἐραστεῦσαι γάμων.

Ubi Scholiaſtes plane hunc locum ob oculos habebat: ait enim ἦ σοφὸς] τὸν Πιττακὸν λέγει ὅν ποτε τὶς βιαζόμενος ὑπὸ γυναικῶν, τῆς μὲν μιᾶς οὔσης πλουσίας, τῆς δὲ ἑτέρας πενεστέρας, καὶ τοῦ γένους αὐτῷ ἀξίας, καὶ ἀπορῶν ποίας κληθείη ἀνὴρ ἠρώτησε ποίᾳ χρήσεται γυναικὶ, τοῦ δὲ εἰπόντος, μέτιθι πρὸς τοὺς παῖδας τοὺς πλησίον ἡμῖν τοῖς βέμβιξι παίζοντας (ὅ ἐστι ταῖς στρόμβαις) καὶ ἀπ' αὐτῶν μαθήσῃ ποίᾳ ἂν χρήσαιο γυναικί. ἀπελθὼν ἐκεῖνος ἠκροάσατο τῶν παίδων λεγόντων πρὸς τὴν οἰκείαν στρόμβαν, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλαυνε, καὶ μὲν αἰσθόμενος τοῦ λόγου τῶν παίδων, τὴν μὲν πλουσιωτέραν ἀφῆκε, τῇ δὲ πενεστέρᾳ ἐχρήσατο γυναικὶ, τῇ καὶ τοῦ γένους αὐτῷ ἀξίᾳ. Qui locus apprime notandus. *A. Fabri.*

V. 1. Ξεῖνος ἀταρνείτης] Hæc Callimachi metra in Laertii Pittaco offendes, & in Chiliadibus Eraſmi ibi, *æqualem uxorem quære.* Eſt & Biantis de re uxoria Syllogiſmus apud Gellium lib. v. cap. 11. ἀταρνείτης, Atarnea Æolidis eſt civitas. *Brodæus.*

V. 3. Ἄττα γέρον] Ἄττα προσφώνησις φιλοφρονητικὴ νέου πρὸς πρεσβύτερον καὶ τροφέα. *Brodæus.* Sic Achilles Phœnicem alloquens,

Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ.

& Telemachus ſubulcum,

Ἔσσεται οὕτως ἄττα.

A. Fabri.

V. 5. σὺ δ' ἄγε σύν μοι βούλευσον.] Rectius ita apud Diogenem Laertium legitur, quam in Epigram. Græcis l. 3. μοι σὺ βούλευσον, ut ſit per Tmeſim συμβούλευσον. *Vulcan.*

V. 9. βέμβικας ἔχοντες] βέμβιξ idem quod ῥόμβος. Ariſtoph. interpres vulgariter

Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μεθ' ἴχνια. Χῶ μὲν ἐπέςη
 Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.
Ταῦτ' ἀΐων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκου
 Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην.
 Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
 Ἤγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι.
Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν που

Ξεῖν'

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Δίων ὁ τοῦ Χρυσοστόμου ἐν Διωγένει ἀσυγχωρῶ, ἔφη, ὦ Διώγενες. ἀλλὰ καταδύεις τὸν ἥλιον περὶ πάντων ἐρωτῶν· καὶ πότερον, ἔφη, ἄμεινον ἀκούοντα ὡς χρήματα, δῦσαι τὸν ἥλιον ἢ βαδίζοντα μάτην.

gariter στρῦμβαν dictam ait. Tzetzes. ῥόμβαν & στρόμβαν, βομβυλιὸν explicat. ἔχοντες vero, ἀπὸ τοῦ ἔχω τὸ ἐλαύνω. *Vulcanius.* Βιμβίκας ligneos aut corneos turbines. Id ſignificare βέμβικα, ex hoc verſu probat Ariſtophanis interpres. Ῥέμβος, ἢ κοινῶς στρῦμβα, ἥ τις καὶ βέμβιξ (non βόμβιξ) Pindari Scholia. Tzetzes. καὶ ἡ ῥόμβα, ἡ στρόμβα βομβυλιὸς καὶ βέμβιξ καλεῖται. *Brodaeus.* Cl. Salmaſius in vetuſtiſſimo exemplari epigrammatum ait legi βέμβρικας, quam lectionem probat, ſic & ait βεμβρεῖ, & πεμβρεύει pro βεμβεῖ & βεμβλεύει ſcribi.

B E N T L E I U S.

V. 11. Χ' ὡ μὲν ὑπέςη Πλησίον] Scribe, ut extat in Anthol. ἐπέςη. *prope adſtitit auſcultans.*

V. 15. Τὴν δ' ὀλίγην, ὡς κεῖνος, ἐς οἰκίον ἤγαγε νύμφην,
 Οὕτω καὶ σύ, Δίων, τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.] Scribe hæc, & diſtingue, ſicut habentur in Anthol.

Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
 Οὕτω καὶ σύ γ' ἰὼν τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Omnino ridiculus erat, qui primus apud Laertium commata poſuit poſt ὀλίγην & κεῖνος; & interpretatus eſt, *parvam, ſicut ipſe.* Quaſi vero ὡς κεῖνος ſignificaret καθ' ἑαυτόν. Longe autem venuſtius eſt ἐς οἶκον ἐπήγετο, quam ἐς οἰκίον ἤγαγε. & σὺ δ' ἰὼν vel σύ γ' ἰὼν quam σύ, Δίων. *Ut ille Atamenſis ſuæ conditionis uxorem duxit, Ita tu abi, quiſquis es, & quære tibi aptam & commodam.*

IN EPIGR II.

V. 1. Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε &c.] Extat apud D. Laertium vita Heracliti. & Anthol. III. cap. 33.

V. 3. Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν.] In Anthologia edit. Florentinæ & Aldinæ ſic habetur, Ἠέλιον ἐν λέσχῃ. Lego igitur; Ἠέλιον λέσχῃ κατεδύσαμεν. λέσχη enim hic eſt ipſa confabulatio, non locus ubi confabulabantur. Virgilius:

—— *ſæpe ego longos*
Cantando puerum memini me condere ſoles.

V A-

Horum (inquit) ſectare viam. Quos ille ſequutus,
Audit, jam propior, Tu tibi junge parem.
Utque hæc audivit, majoribus abſtinet hoſpes
Ædibus, & puerûm juſſa jocoſa facit.
Ergo ut Atarnæus tenuem ſibi duxit amicam,
Sic &, amice, parem tu tibi junge, Dion.

II.

Heraclite, tuam mihi mortem dixit amicus,
Quum ſubito lacrymis immaduere genæ.
Nam memini quoties ſub aprico ſole jocati

Si-

VARIORUM.

V. 12. ἔλα] Agita, duc. Huc reſpicit Plutarchus *περὶ παίδων ἀγωγῆς. τὸ γὰρ τὴν κατὰ σαυτὸν ἐλᾶν* (ſic enim lego non ἐλεῖν) *σοφόν. Brod.*

V. 14. Κληδόνι] Id eſt *φήμῃ, omini*: & peſſime Vulcanius, qui vertit *conſilium. A. Fabri.*

V. 16. Οὕτω καὶ σὺ, Δίων] Illuſtriſſimus Huetius in notis ad anthologiam epigrammatum Græcorum cum patre communicatis, cenſet legendum eſſe *σὺ δ' ἰών*, non ut apud Laertium, *καὶ σὺ Δίωνι.*

IN EPIGR. II.

V. 1. Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον] In Heraclitum poetam elegiographum, *σύγχρονον* & familiarem Callimachi. *Vincent. Obſopoeus.*

V. 3. ἐν λέσχῃ] Λέσχη ex iis vocabulis eſt quæ neſcio qua temporis & uſus communis injuria in vitium abierunt. λέσχαι enim proprie ſunt loca aprica in quæ commentandi cauſa convenire ſolent philoſophi. ut apud Arrianum Diogenes ille Synopeus *ἐν τῷ ἡλίῳ κατακείμενος*. Nam hunc Arrianus τῶν σοφιστῶν ſive Sapientum apud Indos morem fuiſſe ait, in apricis hortis convenire. *ὧν, inquit, λέγουσιν ἔστιν οὓς καταληφθέντας ὑπ' Ἀλεξάνδρου ὑπαιθρίους ἐν λειμῶνι, ἵναπερ αὐτοῖς διατριβαὶ ἦσαν*, &c. Hinc Hierocles primo Philoſophicorum libro, Leſchas olim vocatas fuiſſe ait cathedras & conventicula, in quibus de Sapientia diſputationes habebantur, & λεσχαῖον Heſychius ἐξηγητὴν interpretatur. Hinc etiam *ἀδολεσχία*. quod nomen tametſi plerique pro loquacitate & *φλυαρίᾳ* accipiunt, ego in perveruſto Gloſſario quod apud me exſtat invenio *Ἀδολεσχίας*, exercitationes dici ſolitas. *Vulcan.*

Ibid. Λέσχη] Heſiod. v. 112.

> Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον καὶ ἐπ' αλέα λέσχην
> Ὥρῃ χειμερίῃ.

Λέσχαι loca erant in quæ Veteres conveniebant, ut Romæ in tonſtrinas. Sic apud Græcos erant ærariæ officinæ, in quas tenuioris ſortis homines ſolebant per hyemem convenire. Heſiod. vocat *χάλκειον θῶκον. A. Fabri.*

Ibid. ἐν λέσχῃ] Vir doctiſſimus Joannes Meurſius in commentario ſuo in Lycophron. Alexandram tradit has leſchas Apollini conſecratas eſſe. Harpocration. Κλεάνθης ἐν τῷ περὶ θεῶν, ἀπονενεμῆσθαι τῷ Ἀπόλλωνι τὰς λέσχας φησιν, ἐξέδραις δὲ ὁμοίας γίνεσθαι αὐτάς. καὶ παρ' ἐνίοις τὸν Θεὸν λέσχην ἔφησεν ἐπικαλεῖσθαι. ſcribe λεσχηνόριον ἐπικαλεῖσθαι. Phurnutus de natura deorum. καὶ λεσχηνόριον δὲ αὐτὸν (Ἀπόλλωνα) προσηγόρευσαν, διὰ τὸ τὰς ἡμέρας ταῖς λέσχαις καὶ τῷ ὁμιλεῖν ἀλλήλοις συνέχεσθαι τοὺς ἀνθρώπους, τὰς νύκτας δὲ καθ' ἑαυτοὺς ἀναπαύεσθαι. h. e. *nugatorem & congerronem eum (Apollinem) nuncupant. quod interdiu homines inter ſe confabulentur & colloquantur, noctu autem ſileant & conquieſcant.* Ejuſmodi λέσχαι ſive exhedræ in palæſtris Græca conſuetu-

ſuetu-

Ξεῖν' Ἀλικαρνασεῦ τετράπαλαι σποδιή·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
Ἁρπακτὴρ ἀΐδης οὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐνοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἔχθρον;
Τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

έ.

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σύ νῦν με
Κόγ-

ſuetudine deſcribuntur a Vitruvio l. v. c. 11. *Exhedra ſpatioſa habentes ſedes, in quibus Philoſophi, Rhetores, reliquique qui ſtudiis delectantur, ſedentes diſputare poſſint.* Quales vero in Græcia λέσχαι, tales Romæ *taberna*, quæ ad pilas ſitæ. Catullus,

Salax taberna, voſque contubernales
A pileatis nona fratribus pila.

Horat.

Nulla taberna meos habeat neque pila libellos.

Ibid. Κατεδύσαμεν] Sic Latini dicunt *condere diem*, & apud Virgil. *condere ſoles. A. Fabri.*

V. 4. Τετράπαλαι] Ariſtophanes. facete in Equitibus:

ΚΛ. Ω δῆμ' ἐγὼ μέν τοι παρεσκευασμένος
Τρίπαλαι κάθημαι, βουλόμενος σ' εὐεργετεῖν.
ΑΛ. Εγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι
Καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι, πάλαι πάλαι. *A. Fabri.*

V. 5. Αἱ δὲ τεαὶ ζώουσιν ἀηδόνες] Muſas, hoc eſt, ſcripta ejus intelligit. Apud Pamphylios ἀηδὼν etiam dicitur Ἀθηνᾶ, ut annotavit Heſychius. *Vulcan.*

BENTLEIUS.

V. 6. Ἁρπακτὴς ἀΐδης] Sic legitur in Anthologia: verum non placebat auribus noſtris ſonus iſte repetitus ης ης. Quamobrem reponebam Ἁρπακτὴρ ἀΐδης: ut apud Homerum: Il. Ω.

Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες.

Obſervaram etiam hujus formæ nomina libenter uſurpare Callimachum: ut H. in Dianam;

Οὐ μὲν ἐπίκλητοι Καλυδώνιοι ἀγρευτῆρες,

& ibidem;

Αὐτὴ θηρητῆρι δύω κύνε —

Poſtea inſpectis Diogenis Laertii editionibus vetuſtis; plane ut emendaram, ibi reperi ἁρπακτὴρ. Quod perperam in recentioribus mutatum eſt.

IN EPIGR. III.

V. 1. Τίμων μισάνθρωπος &c.] Extat apud Plutarchum in Antonio.

IN EPIGR. IV.

V. 1. Τίμων (οὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) &c.] Extat in Antholog. lib. III. cap. 7. Poſt epigramma IV, in prioribus Callimachi editionibus ſequebantur hæc:

Ὄντος μὲν πυρὶ ἴσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας
Ἔλθῃ. κυμαίνει δ' οἷα Λίβυσσαν ἅλα
Βορρῆς ἢ νότος, τὰ δὲ τειχισμένα φαίνει

Βισ-

Simus: at in cineres nunc abiere joci.
Sed philomela tamen vivit tua Muſa, nec illi
Mors rerum domitrix injicit atra manus.

I I I.

Hic hominum Timon cubat oſor: abito precatus
Antea Timoni dira, viator abi.

I V.

Mortuus an, Timon, lucem odiſti, anne tenebras?
Odi has, quod veſtrum major in his numerus.

V.

Concha ego ſum, Zephyriti, vetus, jamque antea lunæ
Sacra

Βυσσόθεν· ἐκ δ᾽ ἀνδρῶν πάντ᾽ ἐπίναξε νόον.

Quæ Athenæus habet lib. 2. cap. 2; eorum auctorem memorans τὸν Κυρηναῖον ποιητήν. Atqui poeta iſte Cyrenenſis non Callimachus eſt, ut opinabatur Friſchlinus, qui primus hæc epigrammata in unum librum collegit; ſed Eratoſthenes. Nam Heſychius, v. Ναρθηκοπλήρωτον, hemiſtichium illud οἶνος τοῖ πυρὶ ἶσον ἔχει μένος Eratoſtheni attribuit: & Stobæus Tit. XVIII. hos quatuor verſiculos proferens, diſerte auctorem laudat Eratoſthenem. Tres priores etiam apud Clementem Alexandrinum occurrunt in Pædag. lib. 2. ſed tacito ſcriptoris nomine. Neque vero inter Epigrammata cenſendum erat, etſi Callimachum parentem agnoſceret; quippe quod Fragmentum eſt ex Elegia quadam.

IN EPIGR. V.

V. 1. Κόγχος ἐγώ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος·] Lege, παλαίτερον, i. e. *olim, prius. Olim eram concha, ſed nunc* &c. Callimachus alibi:

Ἐν Δίῳ· τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

Ibid. Ζεφυρῖτι] Steph. Byzantinus ν. Ζεφύριον· ἔςι καὶ ἄκρα τῆς Αἰγύπτου. ἀφ᾽ ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις. ὡς Καλλίμαχος. In animo habuit hoc ipſum epigramma.

VARIORUM.

V. 6. Ἁρπακτὴς] Et ideo illum avarum vocat Virgil.

ſtrepitumque Acherontis avari.

A. Fabri.

IN EPIGR. III.

Agnoſcit hoc Epigramma Plutarch. in vita Antonii, & ibi multa de Timone. *A. Fabri.*

IN EPIGR. IV.

V. 2. ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν Ἀΐδῃ] Unde & πλείονες dicuntur οἱ τετελευτηκότες, ut & Latinis plures. Plautus Trinummo, *quin prius Me ad plures penetravi. Vulcan.*

Ibid. ὑμέων γὰρ πλείονες] Eo tantum nomine apud inferos dolet Timon, quod plures numero mortales vita defunctus, quam unquam vivens circumſpiciat hominum oſor. Hunc Athenis lapidatum fuiſſe refert Auſonius. Ego lapidatum non ſaxis glebiſve appetitum inſectatumve ſed probro maledictiſque confoſſum accipio, Plutarchi ac Suidæ teſtimonio fidem habens, quem conſule in vocibus Ἀποφράγες & Τίμων. Cnemonem quoque ex Ammonio & Æliano μισάνθρωπον fuiſſe agnoſcimus. *Brod.*

IN EPIGR. V.

Argumentum hujus Epigrammatis ſic ſe habet. Piſcis in Inſula Co captus fuerat, & a Seleucea Cliniæ filia ad Arſinoen

Κύπρι, σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις
Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον. εἰ μὲν ἀῆτῃ,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων.
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ Θεός, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ἔς τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ἰουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον Ἀρσινόης.
Μηδέ μοι ἐν θαλάμῃσιν ἔθ' ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνοος,
Τίκτῃ τ' αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδου χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ῥέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

Τοῦ

noen Berenices matrem miſſus, quæ [& Chloris, Cypris, & Zephyritis dicebatur. *A. Fabri.*

Citatur hoc Epigramma ab Athenæo lib. Dipnoſ. 7. Deſcribit vero Callimachus elegantiſſime hoc Epigrammate Nautilum piſcem, ſive Nauticum, quem alii ovum Polypi vocant, cujus certe ſpecies eſt. De quo ita Plinius lib, 9. *Supinus hic in ſumma æquorum pervenit, ita ſepaulatim ſubrigens, ut emiſſa omni per fiſtulam aqua, velut exoneratus ſentina, facile naviget: poſtea duo prima brachia retorquens, membranam inter illa miræ tenuitatis extendit, qua velificante in auras, ceteris ſubremigans brachiis, media cauda ut gubernaculo ſe regit, ita vadit alte, Liburnicarum gaudens imagine. ſi quid pavoris interveniat, hauſta ſe mergens aqua.* Vulcan.

V. 1. Ζεφυρῖτι] Hanc verſu ſecundo Κύπριν, & octavo Ἀρσινόην vocat quæ & Chloris dicitur. Stephanus de Urbibus, καὶ Ζεφύριον ἄκρα τῆς Αἰγύπτου, ἀφ' ἧς ἡ Ἀφροδίτη καὶ Ἀρσινόη Ζεφυρῖτις, ὡς Καλλίμαχος. Arſinoe porro pro Venere Zephyritide culta fuit apud Ægyptios. *Vulcan.*

Ibid. παλαίτερος] Olim talis eram. *Anna Fabri.*

V. 2. σεληναίης ἄνθεμα] Ἀνάθημα non Lunæ, ſed Seleneæ Smyrnenſis, quam verſ. 11. Cliniæ filiam periphraſtice vocat. *Vulcan.*

V. 3. εἰ μὲν ἄηται] Subaudi πνέουσι. *Vulcan.*

V. 4. προτόνων] Funes quibus malus ad proram, vel puppim protenditur. *A. Fabri.*

V. 5. λιπαρὴ Θεὸς] Puto Callimachum ſic vocare τὴν γαλήνην: ſin minus, erit vocativus ad Arſinoen, quam compellat; ſed non placet. Sic Theocritus Idyll. 23.

Αἶψα δ' ἀπολήγοντ' ἄνεμοι, λιπαρὰ δὲ γαλάνα
Ἀμπέλαγος.

A. Fabri.

V. 6. Ποσσὶν, ἵν'] Videndus Athenæus l. 7. ubi hæc aliter ſe habent: non tamen affirmo, cum in hac Urbe libris ſim deſtituta. Forſan legendum, ut ad oram Codicis Pater meus ſcripſerat, ποσὶν ἀεὶ, *uſque navigans pedibus*: quod ſi ita ſit, delendum τὸ καὶ. *A. Fabri.*

Ibid. καὶ τοὔνομα συμφέρεται] Hinc etiam (a remigio brachiorum fortaſſe) πόμπιλον dictum fuiſſe Nautilum Plinius ſcribit. *Vulcan.*

V. 7. παρὰ θῖνας Ἰουλίδος] Juliopolim ſunt qui Ægypti urbem faciunt, diſtantem ab Alexandria duobus paſſuum millibus. *Vulcanius.* Peſſime Vulcanius, qui *Juliopolin* intelligit: Julis enim

Sacra ſui: nunc me tu, Venus alma, tenes
Nautilon: in pelago qui quondam flantibus Auſtris,
Innavi proprio vela rudente movens:
Æquore ſed placido pede criſpus utroque natavi,
Unde mihi Polypi nomen in ora venit.
Infeſtæ tandem ripam incidi Julidis, eſſem
Spectanti ludus gratior Arſinoæ:
Ne vero in thalamis, velut antea: (mortua nam ſum:
Atque ovum triſtis nunc parit Alcyones)
Poſt mihi, ſed natæ fer grates Cliniæ, honeſti
Nam cultrix Smyrna prodiit Æolide.

Sum-

enim Ciæ inſulæ oppidum eſt. *A. Fabri.*

V. 8. Ἀρσινόης] Pater legebat Ἀρσινόη: hæc enim eadem eſt *Cypris* & *Zephyritis*, ut ſupra, niſi tamen inſigni aliqua licentia uſus ſit Callimachus qua & Veteres uſos obſervavi. Sic Plaut. in Menæch. Act. 5. Sc. 2. v. 118.

> *Imperium tuum demutas atque dictum, Apollinis.*

ubi τὸ *Apollinis* non eſt in vocandi caſu, ut quidam putarunt, neque in recto, ſed in genitivo, ut apud Ciceronem, *tuum graviſſimi viri judicium*, ut recte Voſſius. Et ut hic noſter exemplo Græco defendi poſſit, afferam ex Homeri Hymno in Apollinem, v. 381.

> Ἔνθάδε δὴ καὶ ἐμὸν κλέος ἔσσεται, οὐδὲ σὸν ἔσται.

A. Fabri. Doctiſſimus Sladus quoque præfert Ἀρσινόη.

B E N T L E I U S.

V. 9. Μηδέ μοι ἐν θαλάμοισιν ἔθ' ὡς πάρος (εἰμὶ γὰρ ἄπνους)
Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης.] Hæc connectenda ſunt cum præcedentibus: *ut eſſem tibi nobile ludicrum, o Arſinoe: neque mihi in cubilibus, ut antea, ova parerent Alcyones; mortua enim ſum*: i. e. neque amplius victitarem ovis Alcyonum. Lego autem:

> Τίκτηται νοτερῆς ὤεον Ἀλκυόνος.

Νοτερῆς, autem, utpote ἐν νοτίοις τόποις διαγούσης. At αἰνοτέρης, hoc eſt, *gravioris, horribilioris*, quid rei cum Alcyone habeat, ſane neſcio. Huic Epigrammati illa ſubjunguntur in prioribus editionibus:

> Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου χέσαντες ἐρετμὰ &c.

Sed in hac noſtra locum habeat rectius inter Fragmenta.

V A R I O R U M.

V. 10. Τίκτει τ' αἰνοτέρης] Ita in editione H. Stephani, perperam meo quidem judicio legitur (εἰμὶ γὰρ ἄπνους, Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Ἀλκυόνης) neque enim, ſi ita legatur, ſenſus aliquis conſtat, ut neque in verſione (*mortua nam ſum: Atque ovum triſtis nunc parit Alcyones.*) Claudendam itaque parentheſin dixerim poſt ἄπνους, & reliqua dependere a Μηδέ μοι, & legendum eſſe τίκτοι non τίκτει. ut ſit ſenſus, Nautilum non optare ſibi deinceps Halcyonia, hoc eſt, tranquillum mare, ſed Seleneæ, quippe cujus & pietati & patriæ Venus hoc debeat. *Vulcan.*

Ibid. Τίκτοι τ'] Certe ſenſus petitur legatur τίκτοιτ' pro τίκτοιτο. Ἀλκυόνης & αἰνοτέρης debet eſſe in ſecundo caſu. μοι eſt ut Latini dicunt *mihi*, id eſt *in meam gratiam.* Et ſic locum explica: *Neque mihi adhuc in cubili, ut antea, ovum gravis Alcyona pariatur; neque enim amplius vita fruor; ſed hanc gratiam det filiæ Cliniæ, quæ Selenæa dicebatur.* A. Fabri.

BENT-

ϛ.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου. κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ἰόλειαν. Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;

ζ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ὡς βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος·
Ἡ δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα·
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

Ηλ-

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. VI.

V. 1. Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμί. &c.] Extat apud Strabonem lib. XIV. & Sextum Empiricum, cap. 2. lib. 1. Apud Sextum legitur:

Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον ἀοιδόν.

quod magis placet.

V. 3. *Ὁμήρου νῦν δὲ καλεῦμαι*] Strabonis editiones poſteriores: *Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι.* Sed Aldina: *Ὁμήρου δὲ καλεῦμαι.* adde *νῦν* ex Sexto: quanquam apud Euſtathium legitur, *Ὁμήρειος.*

V. 4. Κρεωφύλῳ, *Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα;*] Interpres perperam:

Nonne Creophylo, Jupiter, hocce grave eſt?

Nam delenda eſt interrogationis nota; & locus ita vertendus: *Hoc magnum eſt Creophylo*: i. e. huc magno honori & laudi eſt Creophylo; poema ſuum non indignum viſum eſſe, quod Homero adſcriberetur. Hanc eſſe Epigrammatis hujus ſententiam confirmat Euſtathius ad B. Iliad. p. 250. Ἐπορθήσεν Ἡρακλῆς τὴν Οἰχαλίαν, εἰς ἣν δοκεῖ γράψαι καὶ Ὅμηρος· ὡς δηλοῖ ὁ ἱστορήσας, ὅτι Κρεώφυλος ὁ Σάμιος ξένια ποτὲ δεξάμενος τὸν Ὅμηρον, ἔλαβε δῶρον ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος ὃ καλοῦσιν Οἰχαλίας ἅλωσιν· τουτέστιν ἔσχεν εἰς ἀντίδοσιν ἐξ Ὁμήρου τὸ μὴ ἐπιγράψαι τὸ βιβλίον ἑαυτῷ, ἀλλὰ τῷ φίλῳ Κρεωφύλῳ, οἷον ὅτι Κρεωφύλου Σαμίου Οἰχαλίας ἅλωσις. Τινὲς δὲ ἀνάπαλιν φασί, Κρεώφυλον μὲν γράψαι, Ὁμήρῳ δὲ ἐπιγραφῆναι τὸ βιβλίον διὰ τὴν ξενίαν. Διὸ καὶ Καλλίμαχος ὑποδηλῶν ὅτι Κρεώφυλος Ὁμήρῳ ἐπονομάσας τὸ ποίημα, οὐ τὸν Ὅμηρον ἀλλ' ἑαυτὸν ἐσέμνυνεν, ὡς δῆθεν Ὁμηρίζοντα γράφει ἐν Ἐπιγράμματι οὕτω.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ δόμῳ ποτὲ θεῖον Ὅμηρον
Δεξαμένου - - Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι
Γράμμα. Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

Clemens Alexandrinus Poema illud non ſolum Homero & Creophylo; ſed & Panyaſidi etiam a quibuſdam adſignagnatum eſſe memorat; Stromat. lib VI. Αὐτοτελῶς γὰρ τὰ ἑτέρων ὑφελόμενοι ὡς ἴδια ἐξήνεγκαν, καθάπερ Εὐγάμων ὁ Κυρηναῖος ἐκ Μουσαίου τὸ περὶ Θεσπρωτῶν βιβλίον ὁλόκληρον, καὶ Πείσανδρος Καμιρεὺς Πισίνου τοῦ Λινδίου Ἡράκλειαν· Πανύασίς τε ὁ Ἁλικαρνασσεὺς παρὰ Κρεωφύλου τοῦ Σαμίου τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν. Quæ in prioribus editionibus ex Stobæo huc adducta ſunt, καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα &c. &, Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι &c. ea, ubi poni merentur, inter Fragmenta reperies.

IN EPIGR. VII.

V. 1. Στήλην *μητρυιῆς* &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 50.

Ibid. *μικρὰν λίθον.*] Si cippus adeo *parvus*; quo pacto puerum potuit occidere? Lego itaque *μιαρὰν λίθον*, *ſceleſtum* lapidem, *μιαιφόνον*, cæde contaminatum.

V A-

V I.

Sum Samii labor, hoſpitio qui fovit Homerum:
  Euryte ſed caſus lugeo mœſte tuos,
Formoſamque Iolen. nunc ſcriptum dicor Homeri:
  Nonne Creophylo, Juppiter, hocce grave eſt?

V I I.

Serta puer cippo dabat officioſa novercæ,
  Mutaſſe ut vitam, ſic ratus ingenium.
Ille cadens miſerum oppreſſit labendo. novercæ
  Vos quoque privigni deinde cavete rogos.

Pura

V A R I O R U M.

IN EPIGR. VI.

V. 1. Τοῦ Σαμίου πόνος] Citatur hoc Epigramma a Strabone lib. 14. ubi a Callimacho diſſentit. Σάμιος, inquiens, ἦν καὶ Κρεώφυλος ὃν φασὶ δεξάμενον ξενίᾳ ποτὲ Ὅμηρον, λαβεῖν δῶρον τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ ποιήματος, ὃ καλοῦσι Οἰχαλίας ἅλωσιν. Καλλίμαχος δὲ τοὐναντίον ἐμφαίνει διʼ ἐπιγράμματός τινος, ὡς ἐκείνου μὲν ποιήσαντος, λεγομένου δὲ Ὁμήρου διὰ τὴν λεγομένην ξενίαν. Ubi corrupte apud Strabonem legitur τοῦτο μέσα pro μέγα. *Vulcan.*

V. 2. Εὔρυτον] Urbs eadem quæ Oechalia in Meſſenia, aliis Arcadiæ tribuitur, aliis Eubœæ. *A. Fabri.*

IN EPIGR. VII.

V. 1. μικρὰν λιθὸν] In feminino eſt *politum marmor, lapis politus.* A. Fabri.

Ibid. ἔστεφε] Non modo floribus, ſed & unguentis, ornabant ſtelas. Anacreon Od. 4.

  Τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν
  Τί δὲ γῇ χέειν μάταια;

idque faciebant non tantum in mortuos, ſed & in amatos viventes. Theocrit. Idyll. 18.

  Πρᾶται δʼ ἀργυρέας ἐξ ὄλπιδος
    ὑγρὸν ἄλειφαρ
  Λαζόμεναι σταξεῦμες ὑπὸ σκιερὸν
    πλατάνιστον.

Anna Fabri. Apio fortaſſis. nam olim monumenta defunctorum hac herba coronabantur. Hinc τοῦ σελίνου δεῖται, proverbio dictum ab antiquis quoties morbum capitalem innuebant, & vitæ periculum imminere. Lucianus τὸ δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος. Petale, στεφάνιά μοι καὶ ῥόδα ὥσπερ ἀώρῳ τάφῳ πέμπει. Plinius, *& jam tunc corona deorum honos erant & larium publicorum privatorumque, ac ſepulchrorum & manium.* addo & mortuorum ob vitæ exantlata certamina. Plutarchus in Pericle, ἐπιφέρειν δὲ τοῖς νεκροῖς στέφανον. Cadaver quoque cum ramis oleaginis efferebatur plerumque. Cipporum vero excitandorum originem narrat Servius. *Apud majores nobiles aut ſub montibus aut in montibus ſepeliebantur: unde natum eſt, ut ſupra cadavera aut pyramides fierent, aut ingentes collocarentur columnæ.* & alibi. *columna mortuis nobilibus ſuperponuntur ad oſtendendum eorum culmen.* Fuerunt autem nil aliud pyramides, quam regum aut locupletum hominum ſepulchra. *Brod.*

V. 3. τάφῳ κλινθεῖσα] Senſus non ſtat; nam quomodo fit, ut cum puer ſtelam coronet, illa cadens puerum poſſit occidere. Certe nullo modo poſſet, & hæc cauſa eſt cur Pater legerit κάτω κλινθεῖσα. Neque enim puer a tumulo, ſed a ſolo, ſtelam coronabat. *Anna Fabri.*

V. 4. οἱ πρόγονοι] Ita vocantur qui ex prioribus nuptiis nati ſunt, hoc eſt quorum pater & mater ſecundas nuptias adierunt, ut ἐπίγονοι ex ſecundis nuptiis nati. ſic Latine privignus dictus, ut notat Feſtus, quod ante quam mater ſecundo nuberet eſt progenitus. *Vulcanius.*

BENT-

η'.

Ηλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ' αὕτη, Βάκχε, κέλευθος ἄγει.
Αλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν οὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνου δ' Ἑλλὰς ἀεὶ σοφίαν.

θ'.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ῥῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ω δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται

Πῶς

BENTLEIUS.

IN EPIGR. VIII.

V. 1. Ηλθε Θεαίτητος &c.] Ex Anthologia lib. 1. c. 69.

Ibid. ἢ δ' ἐπὶ κισσὸν] Lege ut extat in Anthol.

εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν οὐχ' οὗτος, Βάκχε, κέλευθος ἄγει,
Αλλων μὲν &c.

Theætetus ille ſabulam docuerat, vel carmen recitaverat Dionyſiis in certamine Poetarum; ſed prava judicum ſententia victus eſt. Quem ſolatur epigrammate Callimachus; teſtatur eum *veram viam ad victoriam inſtituiſſe: quod ſi propter judices vel indoctos vel corruptos ea via ad Bacchi hederam ſive victoriam non ducat: at tamen a ſera poſteritate laudem conſequetur Theætetus; cum eorum, qui vitioſis ſuffragiis coronam adepti ſunt, honos & memoria brevi intercidunt.*

IN EPIGR. IX.

V. 1. Μικρή τις. Διόνυσε &c.] Anthol. 1. c. 69.

VARIORUM.

IN EPIGR. VIII.

V. 1. Ηλθε Θεαίτητος] Θεαίτητος μαθητὴς Πλάτωνος ἐγένετο ἴσως ἐν φιλοσοφίᾳ ἢ ἰδίως καθαρῶς. Scholiaſtes. Hujus Theæteti meminit Diogenes in vita Socratis. Fuit quoque poeta hoc nomine, cujus mentio fit apud eundem in vita Crantoris. Hunc Philoſophum Plato quoque introducit cum Socrate diſputantem in dialogo Θεαίτητος ἢ περὶ ἐπιστήμης. & mox in Sophiſta, atque aliis nonnullis. *Obſopoeus.*

Ibid. εἰ δ' ἐπὶ κισσὸν] *Hedera doctarum præmia frontium.* Horat. *A. Fabri.* Si (vel ἢδ' ἐπὶ) ad poeticum nomen promerendum non eadem eſt via. Nam eorum qui in certaminibus poeticis aut gymnicis victores a præconibus denunciantur gloria plerumque ſe veſtigio deperit: doctorum vero hominum Phœbo digna locutorum, quorum in numero eſt Theætetus, laudis & doctrinæ monumenta nunquam intermoriuntur nec excidunt. *Brod.*

V. 2. οὐχ αὕτη] Non ſola; nam & Alexandriæ Dionyſia fiebant, ut in Græcia. Theocrit. Idyll. 17.

Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ' ἀγῶνας
Ικετ' ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδὰν
Ω οὐ δωτίναν ἀντάξιον ὤπασε τέχνας. *A. Fabri.*

V 3. Αλλων μὲν] τῶν κωμικῶν ποιητῶν. Cl. Meurſius mavult legere ἄθλων μέν. quia apud veteres certaminum victores per præconem renunciari moris erat. Virg. v. Æneid.

Tum ſatus Anchiſa cunctis ex more vocatis,
Victorem magna præconis voce Cloanthum
Declarat.

Inde

VIII.

Pura Theætetus vitæ veſtigia ſtrinxit:
Non hederas idem ſtrinxit Jacche tuas.
Tempore non longo reliquorum nomen, at hujus
Ingenium ſemper Graja loquetur humus.

IX.

Carmen, Bacche, breve eſt fingenti pulchra poetæ,
Et Vinco minimo proferet ille modo.
At cui tu dexter non faveris, ille rogatus

Quo-

Inde eſt quod ait Eumenius Rhetor. *Fortiſſimi viri in ſacris certaminibus ſummo labore atque etiam vitæ periculo ſolam vocem præconis & coronæ teſtimonium petunt.*

IN EPIGR. IX.

Titulus hujus Epigrammatis qui eſt in editione H. Stephani, εἰς τὰς βραχυλόγους, nulla ratione acumen Epigrammatis repræſentat, ut nec verſio ipſa, præcipue verſ. 3. ἤν τις ἔρηται Πῶς ἔβαλες; φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα. *Ille rogatus, Quomodo proſtrarit, facta ſtupenda canet.* Neque enim, meo quidem judicio, hoc vult Callimachus; ſed victorem interrogatum de ſuo certamine, reſpondere unico verbo, Vici. Victum vero, de ſuo ſucceſſu (ita enim interpretor πῶς ἔβαλες; metaphora ſumta a dubio talorum jactu) non ſimpliciter reſpondere Victus sum, ſed circuitu verborum utentem, excuſare iniquitatem ſuæ fortunæ. Optat itaque ſibi Callimachus victoriam, quam per βραχυσυλλαβίαν verbi Νικῶ repræſentat. *Vulcan.*

V. 1. Μικρή τις] Hæc ſcil. νικῶ, qua utebantur quoque præcones, quum victorem quempiam pronunciarent. Plutarch. Μακαρίοις ἦθα Τιμόθεε, ὅτε κάρυξ εἶπε, Νικᾷ Τιμόθεος ὁ Μιλήσιος. *Brod.* Epigrammatis hujus hæc eſt ſententia. Poeta, o Bacche, qui pulcre officio ſuo fungitur, verbulo uno rem abſolvit; ait enim vinco, nec prolixiori vocabulo utitur. Cui autem non fauſtus aſpiraveris is interroganti cuipiam. Quomodo tibi res proceſſit? reſpondet gravia & moleſta ſunt quæ evenerunt. Hoc dictum ei contingat, qui æquo longiora meditatur; moleſta ei contingant: mihi vero contingat breviloquentia dictionis hujus *Vinco*. Hanc interpretationem debemus Illuſtriſſimo Huetio, qui natus unice videtur ad optimarum artium dignitatem tuendam & augendam.

Ibid. καλὰ πρήσσοντι] καλὰ πράττοντι eſt, opinor, καλῶς πράττειν, ſcilicet, *feliciter agere* & *proſpere*, & contra κακῶς πράττειν *infeliciter*. Itaque non bene Interpres, qui vertit *facienti pulchra*. Cæterum Vulcanius in Notis optime hujus Epigrammatis acumen oſtendit. Poeta enim, cui res bene ceſſerat, & qui ſteterat, dicebat tantum νικῶ. Alter vero, qui victus fuerat, longo verborum circuitu infortunium ſuum excuſare nitebatur. *A. Fabri.*

V. 2. νικῶ] οἱ μὲν ἑαυτοῖς τεθαῤῥηκότες ποιηταί, νικῶ, μόνον λέγουσι. οἱ δὲ τοὔμπαλιν μακρότερα τῇ φράσει. Scholiaſtes.

V. 3. Ω δὲ σὺ μὴ πνεύσῃς ἐνδέξιος] Sunt enim poetæ θεόπνευστοι, hoc eſt divino numine afflati. *Vulcan.*

Ibid. ἐνδέξιος] Parnaſſus biceps, vertex unus Phœbo, alter Baccho ſacer. *A. Fabri.*

V. 4.

Πῶς ἔβαλες, φησί, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τοῦ μώνδικα, τοῦτο γένοιτο
Τοὔπος, ἐμοὶ δ' ὦ 'ναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι'.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς.

ια'.

Ἦν δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἀΐδος, ὄφρα πύθηαι
Ἤ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεται.
Δίζεσθαι φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίου. δήεις δ' αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ιβ'.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὁ καὶ τάφος. οὐ μακρὰ λέξω,
Θη-

V. 4. Πῶς ἔβαλες] Ὁμηρικὸν τοῦτο πάνυ. ἐκεῖνος γάρ φησι βάλλ' οὕτως. Scholiaſtes. Πῶς ἔβαλες, quomodo dejeciſti, ſcil. adverſarium? quomodo hic aut ille victus eſt, ait, dura facta ſcil. eſſe in certamine, id eſt, narrat magno hiatu ſtupenda facta. vel ut Terentius loquitur magno hiatu magnas nugas agit. *Obſopoeus.*

Ibid. Πῶς ἔβαλες] Metaphora a telorum jactu, ut ait Vulcanius: ſed mallem explicare, *quomodo proſtratus fuiſti?* ita ut activum pro paſſivo ſumatur. *A. Fabri.*

Ibid. σκληρὰ τὰ γιγνόμενα] Nullo modo Stephanus hujus verſus ſenſum aſſecutus eſt, qui vertit *facta ſtupenda canet*: quæ verſio a nemine, ut puto, intelligi poteſt. Sic igitur hunc locum explica: *Si quis ab illo petat, quem tu placidus tui plenum non reddideris, quomodo proſtratus es?* Dicet ille, *Mihi res infeliciter ceſſit*: Gallice, J'AY EU DU MALHEUR, ut bene Vulcanius. *Anna Fabri.*

V. 5. τὰ μώνδικα] Male hic & Stephanus & Vulcanius, quorum alter *res turpes* vertit, & alter *nefas*. Verte: *Quæ Judicibus Theatralibus non placent, non accepta ſunt.* A. Fabri.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. X.

V. 1. Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XI.

V. 1. Ἦν δίζῃ Τίμαρχον &c.] Anthol. 3. c. 1.

IN EPIGR. XII.

V. 1. Σύντομος ἦν &c.] Antholog. 3. c. 2.

VARIORUM.

IN EPIGR. X.

V. 1. Τῇδε Σάων Ἀκάνθιος] Incertum eſt utrum hic Saon Thrax fuerit, an Ægyptius. Nam Stephanus Ἄκανθον, urbem Thraciæ & Ægypti prope Memphim eſſe ſcribit. unde gentile nomen derivatur Ἀκάνθιος. *Obſopoeus.*

Ibid. ἱερὸν] Vulcanius explicat ἱερὸν *longum, perpetuum*: ego vero *ſomnum* ἱερὸν Callimachum appellaſſe contendo; quia ἐν εὐσεβέων χώρᾳ διάτριβεν ἀποθανών. *A. Fabri.*

Ibid. ὕπνον] Somnus eſt mors, Horat.

Ne

Quomodo proſtrarit, facta ſtupenda canet.
Talia res turpes meditanti carmina vati
Eveniunt: carmen ſed breve, Bacche, mihi.

X.

Hac tellure Saon requieſcit Acanthius, ortus
Patre Dicone. mori dicere turpe bonos.

X I.

Si tibi Timarchum quæris, ſciteris ut illum
Aut de anima, aut mentes quomodo rurſus erunt.
In veteri perquire tribu Ptolemaide natum
Pauſaniæ: inque piis cœtibus invenies.

X I I.

Hoſpes erat brevis, urna brevis: brevis ipſe ero verſu,
The-

Ne longus tibi ſomnus unde
Non times detur.

& Virgil.

oculos huic ferrens urget
Somnus, in æternam clauduntur
lumina mortem.

Horat.

Ergo Quintilium perpetuus ſopor ur-
get?

& apud Plautum *in ſoporem collocare* eſt *occidere*, in Amphitr. *A. Fabri.* Uſitatum veteribus, maxime Hebræis, κατ' εὐφημισμὸν mortem ſomni benigniore vocabulo appellare. Nonnus in paraphraſi.

Ὕπνον ἀναζεῦξαι καὶ ἀμεμφέα Λάζαρος εὕδει.

Sic Æſchylo Εὐμενίσι mortui εὕδοντες dicuntur & Lycophron ſepulcrum ὑπναστήριον vocat. Id inde profectum quia dormientes mortuis ſunt ſimiles, unde & mortis fratrem ſomnum nuncuparunt. Vide Cl. Meurſii commentarium in Lycophronis Caſſandram.

V. 2. Κοιμᾶται] Ita & κοιμητήρια dicimus communia ſepulcra: ita & Hebræi *dormire* dicunt, pro *mortuum eſſe*. *A. Fabri.*

Ibid. θνήσκειν μὴ λέγε τοὺς ἀγαθούς] Ita Julianus Ægyptius,

ἀρεταὶ κρείσσονές εἰσι μόρου.

ἱερὸν vero ὕπνον vocat magnum, perpetuum. *Vulcanius.*

IN EPIGR. XI.

V. 1. Ἢν δίζῃ Τίμαρχον] De Timarcho quodam Athenienſi, haud dubie Epicureo, diu ambigente de natura animæ: Quem apud inferos in piorum hominum cœtu dicit eſſe quærendum. *Obſopœus.*

V. 2. ψυχῆς] Forſan tangit aliquem Pythagoricum de Palingeneſia: nam Callimachus animos non credebat immortales. *A. Fabri.*

Ibid. ἢ πάλιν πῶς ἔσεται] πάλιν hoc eſt εἰς τὸ ὀπίσω, poſt obitum ſcilicet. *Vulcanius.*

V. 3. φυλῆς Πτολεμαΐδος] Pauſanias ὕστερον δὲ καὶ τῆσδε, φυλὰς ἔχουσιν οἱ Ἀθηναῖοι, Ἀττάλου τοῦ Μυσοῦ, καὶ Πτολεμαίου τοῦ Αἰγυπτίου, καὶ κατ' ἐμὲ ἤδη βασιλέως Ἀδριανοῦ. Stephanus in dictione Βερενικίδαι. Fuit & Alexandriæ tribus Ptolemæa nuncupata. Grammatici, Ἀπολλώνιος ὁ τῶν Ἀργοναυτικῶν ποιητὴς, τὸ μὲν γένος ἦν Ἀλεξανδρεὺς, φυλῆς Πτολεμαΐδος. *Brod.* Meminit hujus tribus Scholiaſtes Ariſtophanis ad σφῆκας, & illum Chriſtianus ſuſpectum vitii videtur habuiſſe, quia videlicet hujus loci immemor ſcribebat. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XII.

V. 1. Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, καὶ ὁ τάφος] De homine brevi in exiguo quoque ſepulcro condito, de quo ſe quoque pau-

Θῆρις Ἀρισταίου, Κρής, ὑπ' ἐμοί, δολιχόν.

ιγ'.

Κύζικον ἢν ἔλθῃς, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς οὔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τοῦθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ'.

" Ἦ ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; ‘ εἰ τὸν Ἀρίμμα
Τοῦ Κυρηναίου παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
" Ὦ Χαρίδα, τί τὰ νέρθε; ‘ πολὺ σκότος. " αἱ δ' ἄνοδοι τί;
‘ Ψεῦδος. " ὁ δὲ Πλούτων; ‘ μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδύν
Βούλει, Πελλαίου βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιε'.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον; ἡνίκα καὶ σε
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,

Τῇ

ca & brevia dictorum dicit. Theris eſt Ariſtæi filius, Cretenſis, qui vicit ſtadin. *Obſopoeus.*

V. 2. δολιχόν] Victor dolichodromus. erant enim diaulodromi, & ſtadiodromi curſores.. *Brod.* Subaudiendum νικήσας, δρόμον videlicet, hoc eſt victor dolichodromus. Dolichus vero, ut auctor eſt Suidas, XXIV ſtadia continebat, vel, ut Sophoclis interpres; XX. Hermolaus & Budæus ex Herone XII ſtadiorum eſſe putant. Parmenion lib. Epigr. I. eos qui in Epigrammate brevitatem non ſectantur, iis comparat qui in ſtadio dolichum quærunt; inquiens:

> Φημὶ πολυστιχίην ἐπιγράμματος οὐ κατὰ Μούσας
> Εἶναι. μὴ ζητεῖτ' ἐν σταδίῳ δολιχόν.

Vulcanius. ὑπ' ἐμοὶ δολιχὸν] Ambigue: qui vicit ſtadio, ſub me jacet: & ſub me vitæ curriculum abſolvit. Hæc Illuſtriſſimus Huetius annotavit ad anthologiam Græcorum epigrammatum.

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XIII.

V. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς, &c.] Anthol. 3. cap. 6.

IN EPIGR. XIV.

V. 1. Ἦρ' ὑπό σοι Χαρίδας &c.] Anthol. 3. c. 6.

IN EPIGR. XV.

V. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε &c.] Antholog. lib. 3. c. 6.

VARIORUM.

IN EPIGR. XIII.

V. 1. Κύζικον ἢν ἔλθῃς] Tumulus loquitur. Κύζικος, civitas eſt Propontidis. *Obſopoeus.*

IN EPIGR. XIV.

In hoc Epigrammate Callimachus videtur imitatus Simonidem, qui dicit alicubi,

κρυφ

Theris Ariſtæi, Cres, latet hoc tumulo.

XIII.

Cyzicon ingreſſo, facili eſt reperire labore
Hippacon & Didymen: nobile quippe genus.
His tu mœſta quidem referes jam nuntia, natum
Dic tamen illorum quod teneo Critiam.

XIV.

[a] Anne cubat ſub te Charidas? [b] Si dicis Arimnæ
Progeniem, noſtro ſecubat ille rogo.
[a] O Charida, quidnam eſt infra? [b] Tenebræ. [a] Reditus quid?
[b] Nugæ. [a] Quid Pluto? [b] Fabula: concidimus.
Verus hic eſt vobis ſermo: ſin quæris amœnum,
Ivit Alexandri ſub Styga Bucephalus.

XV.

Quis ſcit an adjiciant hodiernis craſtina divi?
Quando heri te, Charmi, vidimus hiſce oculis,
Nunc

κρυφθεὶς ϛ
Ὑπὸ γῆς, κεῖται θνητὸς τὸν ἅπαντα χρόνον.
A. Fabri.

V. 3. Αἱ δ' ἄνοδοι] Per ἄνοδον accipio ego παλιγγενεσίαν. *A. Fabri.*

V. 4. ὁ δὲ Πλούτων; ϛ μῦθος] Juven.
Stygio nigras in gurgite ranas
Nec pueri credunt. Vulcan.

Ibid. ἀπωλόμεθα] *Omnino periimus,* ὀ κατὰ τὸ σῶμα μόνον ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν ψυχήν. *A. Fabri.*

V. 5. Εἰ δὲ τὸν ἡδὺν] Sic Gallice verterem: MAIS LE BON EST, QUE LE GROS BŒUF DE PELLEUS Y EST AUSSI-BIEN AVEC SON IMMORTALITE, QUE LES AUTRES. Nam Pellæus, ut puto, non ἐθνικὸν, ſed proprium hominis qui animos immortales eſſe credebat. Aliter tamen Interpr. qui Πελλαῖκ βοῦς μέγας, *Alexandri Bucephalus* interpretatur. *A. Fabri.*

V. 6. Πελλαῖκ βοῦς μέγας εἰς ἀΐδην] Quod verti, *Venit Alexandri ſub Styga Bucephalus.* mihi non admodum probatur. Malim itaque ſimpliciter Callimachi verba ita interpretari, *Magnus Pellæi ſub Styga bos abiit.* Nam Jo. Brodæus, per πελλαῖον, Philippum Pellæum intelligi vult. ut ſit βοῦς μέγας αὐτοῦ, ὁ υἱὸς μέγας, Alexander videlicet, qua de re ſuum cuique judicium relinquo. *Vulcan.* Cl. Salmaſius in notis ad Tertull. de pallio putat hunc Pellæum fuiſſe ἀλάζονα, hominem inflatum, glorioſum, quia Græcis dicatur homo vaniloquus & nimis magnifice de ſe ſentiens & prædicans βοῦς. Inde proverbium βοῦς κύπριος, ἐπὶ τῶν σκαιῶν καὶ κοπρολόγων, in vanos qui multa de ſe jactabant.

IN EPIGR. XV.

V. 1. Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον] Jo. Brodæus hoc ad Simoniden refert. qui αὔριον δαίμονα finxit. *Vulcanius.* Αὔριον] τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν. Anacreon Od. 15. & Theocrit.
Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. *A. Fabri.*

Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες. ἐθάπτομεν. οὐδὲν ἐκείνου
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

ις'.

Τιμονόη, τίς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, οὔ σ' ἂν ἐπέγνων
Εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις; ἦ μέγα φημὶ
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Εὐθυμένη.

ιζ'.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισταμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ἡδίσταν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ἐνθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιη'.

Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. οὐ γὰρ ἂν ὑμεῖς
Παῖδα Διοκλείδου Σώπολιν ἐστένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί που φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνου
Οὔνομα καὶ κενεὸν σῆμα παρερχόμεθα.

ιθ'

Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,

Εμ-

V. 3. Τῇ ἑτέρῃ] Ex hoc loco facile eſt refellere quod ait Scaliger alicubi, nempe Græcos nunquam dativos pro genitivis poſuiſſe: nam hic τῇ ἑτέρῃ eſt procul dubio pro τῆς ἑτέρης. *A. Fabri.*

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. XVI.

V. 1. Τιμονόη τίς δ' ἐσσί &c.] Antholog. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVII.

V. 1. Κρηθίδα τὴν πολύμυθον &c.] Anthol. lib. 3. c. 12.

IN EPIGR. XVIII.

V. 1. Ὤφελε μηδ' ἐγένοντο &c.] Anthol. l. 3. c. 22.

IN EPIGR. XIX.

V. 1. Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς &c.]. Antholog. lib. 3. c. 22.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XVI.

V. 2. εἰ μὴ Τιμοθέου πατρὸς ἐπῆν ὄνομα] Non ſolum mortuorum nomen ſepulcris inſcribebant Veteres, ſed etiam unde & a quibus parentibus eſſent oriundi. *A. Fabri.*

V. 3. Μήθυμνα] Civitas eſt Lesbi per η enunciandum. Hinc Methymnæum vinum. οἶνος στύφων καὶ γλυκὺς Galeno, invenies & Μήθυμνα καὶ Μηθύμνη. *Brod.*

IN

Nunc flentes hodie terris abſcondimus atris.
  Haud patri clades triſtior ulla fuit.

X V I.

Quæ tu Timonoe es? proh Juppiter, haud ego noſſem
  Te, niſi vidiſſem nomen ineſſe patris
Timothei cippo, Methymnæque urbis. at illa
  Quam ſunt Euthymeni funera acerba tuo?

X V I I.

Crethida feſtivamque jocis & luſibus aptam
  In veteri quærit crebra puella Samo:
Blandiloquam vitæ ſociam, dulcemque; ſed ipſa
  Omnibus hic ſomni munera danda capit.

X V I I I.

O ſi nulla mari data carbaſa. ſic neque flerent
  Noſtra Dioclide Sopolin ora ſatum.
Nunc vero exanimem volvunt circa æquora fluctus,
  Proque illo tumulus nomen inanis habet.

X I X.

Naxius haud periit terra Lycus: at mari in alto
  Cum vita laceram perdidit ille ratem,

Inſti-

IN EPIGR. XVII.

V. 1. πολύμυθον] Verte *diſertam*, vel potius paſſive *celebrem*, *claram*. *A. Fabri.*

V. 3. ἡδ' ἀποβρίζει] βρίζειν veteres Græci vocarunt τὸ καθεύδειν. ut annotat Athenæus lib. Dipnoſoph. VIII. & βρίζω eſt dea vaticiniorum in ſomnis præſes, cui apud Delum ſacra faciebant. & βριζομάντις quæ ex ſomniis divinat. *Vulcan.*

IN EPIGR. XVIII.

V. 1. Ὤφελε μήδ' ἐγένοντο] Obſervatione dignum ὤφελε μήδ' ἐγένοντο: nam alibi, ut puto, non reperies. *A. Fab.*

V. 4. κενεὸν] κενοτάφιον intelligit, & id hodieque fit ubi quis peregre diem obiit, honorarius tumulus erigitur. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XIX.

V. 1. Νάξιος οὐκ ἐπὶ γῆς] In Naxium Lycum mercatorem, qui Ægina navigans, navi fracta ſubmerſus eſt. Νάξιος eſt Naxo, quæ una eſt ex Cycladibus. *Vincent.*

V. 2. Ἀπολλυμένην] Credo ſui memorem hoc ſcripſiſſe; nam, ut jam dixi, animorum immortalitatem impugnat. *A. Fabri.*

V. 3.

Ἔμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων,
Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. Φεῦγε θαλάσσῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'.

Ἠῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίου δὲ
Δυομένου Βασιλὼ κάτθανε παρθενική,
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη διδύμου δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Ἀριστίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὔτεκνον χῆρον ἰδοῦσα δόμον.

κβ'.

Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχου με
Ἴσθι Κυρηναίου παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ἦρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.

Οὐ

V. 3. Αἰγίνηθεν] Peſſimè Vulcanius, qui vertit *Æginam dum navigat*. Imò ab Ægina redibat, & Naxon petebat. *A. Fabri.*

V. 4. ἐγὼ δ' ἄλλως οὔνομα τύμβος ἔχων] Ἄλλως, hoc eſt μάτην. ſignificat enim κενοτάφιον ſivé κενὸν λίθακα ei poſitum. *Vulcan.*

V. 6. ἐρίφων δυομένων] Cum Hœdi occidunt. ita Nicænetus lib. 3. Epigram. ἐρίφων ὤλεσε πανδυσίη. Scholiaſtes Arati, Hœdos mane occidentes, magis tempeſtuoſos eſſe ſcribit. ἡ γὰρ ἑώα, inquiens, δύσις τῶν ἐρίφων χειμῶνα φέρει. Sed & orientibus Hœdis, auctore Ptolemæo, validæ fiunt tempeſtates. Manilius,

Tum ſubeunt Hædi claudentes ſidere pontum.

Vulcanius.

Ibid. Vulcanius vertit, *cum occiderit ſidus hædorum*: male; vertendum fuit, *cum occidunt*: nam poſtea nil periculi. *A. Fabri.* Regula notanda navigantibus, quam etiam approbat Heſiodus libro poſteriore. Ἐρίφων δυομένων, hodie occidentibus, id eſt, in Capricorno. *Obſopoeus.*

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XX.

V. 1. Δωδεκέτη τὸν παῖδα &c.] Anthol. 3. c. 23.

IN

Inſtitor Ægina ſolvens. nunc littora circum
  Volvitur: at vacuus nomina cippus habet,
Voſque monet, vere hoc dicens: obeuntibus hœdis,
  Navita commotum diſce timere fretum.

X X.

Hac ſibi Nicotelem, quartam trieterida natum,
  Solamen poſuit dulce Philippus humo.

X X I.

Mane tegebamus Melanippi membra ſepulcro,
  Veſpere ſed Baſilo virgo perempta fuit,
Cæde ſua. ablato quia noluit eſſe ſuperſtes
  Fratre. domus geminum ſic capit una malum,
Patris Ariſtippi: triſtataque cuncta Cyrene eſt,
  Tecta videns natis taliter orba piis.

X X I I.

Quiſquis adis tumulum, me noveris eſſe viator
  Callimachi natum, Callimachique patrem.
Sic ambos noris. fuit ille vir inclytus armis
  Dux patriæ, invidia dulcius hic cecinit.

Nec

IN EPIGR. XXI.

V. 1. Ηῷοι Μελάνιππον &c.] Antholog. 3. c. 23.

IN EPIGR. XXII.

V. 1. Ὅστις ἐμὸν παρὰ σῆμα &c.] Anthol. 3. c. 25.

V. 6. Ἄχρι βίου πολιὸς] Longe elegantior, mea quidem ſententia, habetur lectio apud Scholiaſtem Heſiodi, initio ſeu Theogoniæ ad hos verſus:

Ὅντινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
  Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων.

Ἐντεῦθεν καὶ Καλλίμαχος ἔφη,

- Μοῦσαι γὰρ ὅσους βλέμματι εἶδον παῖδας
  Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Unde apparet hoc modo olim ſcriptum fuiſſe:

- Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
  Μὴ λοξῷ, πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

Oculo non obliquo, venuſte dictum: At illud ἄχρι βίου quam otioſum! quam languidum!

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXI.

V. 6. τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδοῦσα δόμον.] Vir ſummus Daniel Huetius legit εὔτεκνον, quod & ait adnotatum ſe repperiſſe ab ignota manu in codice Scaligeri.

IN EPIGR. XXII.

V. 2. Φέρεις πόδα] Ita & Latini dicunt *ferre pedem*, Plaut. Terent. *tetulit pedem*, Catul. de Coma Berenices, *ſi reditum tetuliſſet is.* Theocrit. τιθῆναι πόδα, & nos in noſtro idiomate retinuimus: dicimus enim, JE NE METTRAY DE MA VIE LE PIED EN CE LIEU-LA. *A. Fabri.*

N 5 V. 5.

Οὐ νέμεσις· Μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Ἄχρι βίου πολιοὺς οὐκ ἀπέθεντο φίλους.

κγ'.

Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη
Ἐξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀστακίδης
Οἰκεῖ Δικταίησιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκέτι Δάφνιν
Ποιμένες, Ἀστακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδ'.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡμβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

κε'.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ σταθμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἵδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ.

Λο-

V. 5. *μοῦσαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας*] Heſiod. Theogonia:

Ὅν τινα τιμήσωσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο
Γεινόμενόν τ' ἐσίδωσι διοτρεφέων βασιλήων
Τῷ μὲν ἐπὶ γλώσσῃ γλυκερὴν χείουσιν ἀοιδὴν,
Τοῦ δ' ἔπε' ἐκ στόματος ῥεῖ μείλιχα.

ubi Heſiodus *τοὺς παῖδας γεινομένους* vocat. Horat. *Quem tu Melpomene ſemel Naſcentem placido lumine videris*, &c. *Vulcan.*

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. XXIII.

V. 1. *Ἀστακίδην τὸν Κρῆτα &c.*] Ex Antholog. lib. 3. c. 27.

IN EPIGR. XXIV.

V. 1. *Εἴπας Ἥλιε χαῖρε &c.*] Anthol. lib. 3. c. 33. Sext. Empiric. lib. 1. c. 2. Ammonius in Porphyrii Iſagogen. p. 3. *Κλεόμβροτός τις ὀνόματι, ἐγκύψας τῷ τοῦ Πλάτωνος Φαίδωνι* (lege *ἐγκύρσας*) *καὶ ὅτι μὲν δεῖ τὸν φιλόσοφον θάνατον μελετᾶν γνοὺς, ὅτῳ δὲ τρόπῳ δεῖ μὴ γνοὺς ἀνελθὼν ἐπὶ τοῦ τείχους ἑαυτὸν κατεκρήμνισε· τούτου μαρτύριον ὁ εἰς αὐτὸ τὸ Ἀμβρακιωτικὸν μειράκιον ἐκτεθειμένος ἐπίγραμμα ποιητὴς, φησὶ γὰρ Εἴπας Ἥλιε χαῖρε &c.*

V. 3. *Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν*] In Sexto eſt *θανάτου τέλος*, ſed illud alterum, quod Anthol. & Ammonius præferunt, verior eſt lectio. Cicero Tuſcul. 1. *Callimachi quidem Epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt, quem ait cum nihil ſibi accidiſſet* ADVERSI, *emuro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis* &c.

V A R I O R U M.

IN EPIGR. XXIV.

V. 1. *Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε*] Hoc eſt, valedicens luci. Apud Sophoclem Ajax ſibi manus illaturus; tenebras orci ſuam lucem vocat. *ἰὼ σκότος*, inquiens, *ἐμὸν φάος, ἔρεβος ὦ φαεννὸν ὡς ἐμοί, ἕλεσθ' ἕλεσθε.*

Nec mirum. nam quos blandæ aſpexere puellos
Muſæ oculis, illos & coluere ſenes.

X X I I I.

Paſtorem Aſtaciden rapuit de montibus iſtis
Nympha procax: & nunc eſt ſacer Aſtacides,
Dictæiſque habitat ſub quercubus ipſe. nec ultra
Paſtores Daphnin, ſed canite Aſtaciden.

X X I V.

Phœbe vale, dicens, de rupe Cleombrotus alta
Ambraciota, Stygis vivus adivit aquas.
Funere nil dignum paſſus: ſolumque Platonis
De vita mentis perpete legit opus.

X X V.

Amphipolitani juxta ſtabula Eetionis,
In parvo parvus veſtibulo inſideo:

An-

ἄλλος δ' οἰκήτορα ἥλατο βίμο Hieronymus hunc Cleombrotum cum Zenone & Catone ſtultæ philoſophiæ martyrem vocat. *Vulcan.* Huic rei teſtimonio eſt etiam Cicero Tuſculan. quæſt. lib. I. his verbis. *Callimachi quidem epigramma in Ambraciotam Cleombrotum eſt; quem ait, quum nihil ei accidiſſet adverſi, e muro ſe in mare abjeciſſe, lecto Platonis libro.* Ex quibus verbis ſatis conſtat pro εἰς ἀίδην, legendum eſſe εἰς ἅλαδε, in mare. *Vincent.*

Ibid. Κλεόμβροτος] Divus Auguſtinus *Ille potius Cleombrotus in hac animi magnitudine reperietur, quem ferunt lecto Platonis libro ubi de immortalitate animi diſputavit, ſe præcipitem dediſſe de muro.* Brod.

V.3. Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν] Ita & alii ἰδεῖν κακά, id eſt, παθεῖν κακά. Poſidippus, ὁ μὲν πεπλευκὼς οὐδὲν ἑώρακεν κακόν. Et ſuprà Callim. Epigram. 21. δίδυμον δ' οἰκέτις εἶδε κακόν. Ita & Æſchylus dixit περισσὸν εἰσιδεῖν μόρον, & Pindarus *videre ſecuritatem*, id eſt *pati*: ESTRE EN SEURETE,

Διὰ τεὰν δύναμιν δρακεῖσ' ἀσφαλές.

quæ locutio Orientalibus non erat ignota, quippe dicebant ἰδεῖν ἀγαθὰς ἡμέρας. A. Fabri.

V.4. Γράμμα] Phædonem intelligit. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XXV.

V.1. Ἥρως] Sine dubio Heros iſte ab equite quodam interfectus fuerat: ideoque Eetion ei equiti infenſus, maluit eum pedeſtri quam equeſtri ſtatua ponere in veſtibulo domus. Sed ignoratur hiſtoria. *A. Fabri.*

Ibid. Ἠετίωνος] Eetion Amphipolita, ſculptor peritiſſimus, qui eo tempore floruit, a Theocrito laudatus alicubi. *A. Fabri.*

Ibid. ἐπὶ σταθμῶν] *Ad hoſpitium*, Vulcanius: malim ego *ad poſtes*, ut ſolebant eſſe imagines in veſtibulo. *Anna Fabri.*

V.3.

Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρωκίσατο.

κϛ'.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δυνεῖν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

κζ'.

Καλλίστη προπάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

κη'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, οὔτε τι δεινὸν
Ῥέζων, οὔτ' ἀδικῶν οὐδένα, γαῖα φίλη

Μί-

Σ Χ Ο Λ Ι Α.

Εἰς Ἀριστοκράτην τὸν ἐπὶ Λακεδαιμονίων δώροις τὰ Μεσσηνίων τῶν συμμάχων προδόντα, καὶ ὡς ἐφωράθη, καταλιθωθέντα ὑπ' Ἀρκάδων. Πάντως ὁ χρόνος εὗρε δίκην ἀδίκῳ βασιλῆϊ, εὗρε δὲ Μεσσήνης σὺν Διὶ τὸν προδότην, Ῥηϊδίως, χαλεπὸν δὲ λαθεῖν θεὸν ἄνδρ' ἐπίορκον· χαῖρε Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ σάου Ἀρκαδίην.

V 3. Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος] Serpentem Eetioni affingit, utpote Heroi. Et Artemidorus, Draconem Jovi, Soli, Cereri, Proſerpinæ Triviæ, Æſculapio, & Heroibus ſacrum facit. Porro Phœnices & Ægyptii divinæ cujuſdam naturæ eſſe ſerpentes exiſtimabant, quod non exteriorum membrorum adminiculo, aliorum animalium inſtar, ſed ſpiritu quodam ac virtute intus latitante impulſi velociſſime incederent, maximaque celeritate totum corpus in varias formas torquerent. præterea ob diuturnam eorum vitam, & redivivam depoſita ſenili pelle, juventutem. Unde & Euſebius ſcribit, Mundum ita ab Ægyptiis effingi ſolere: Duos, inquit, circulos efficiebant, quorum unum ſupra alterum collocabant, quibus Serpentem implicabant, qui accipitris caput haberet. Circuli, Mundi magnitudinem ac formam oſtendebant: Serpens, bonum dæmonem univerſi conſervatorem, hoc eſt ſpiritum illum quaqua pertinentem, qui vitam omnibus atque alimentum tribuit. *Vulcanius.*

Ibid. ὄφιν] Quia videlicet ſerpentes ad ſepulcra Heroum, Virgil. alicubi. *A. Fabri.*

BENT-

Anguem enſemque gerens. iratus nempe ſuperbo
Eetion equiti, me peditem appoſuit.

XXVI.

Se Callignotus juravit Ionide nullum
Velle & nullum unquam plus coluiſſe virum.
Juravit: ſed vulgo ajunt, perjuria amantum,
Aures cœlicolum non penetrare ſacras.
Nunc alio cor amore terit, miſeræque puellæ,
Ceu Megaræ, ratio eſt nulla, nec ullus honor.

XXVII.

Antea Calliſte, ſed poſtea nomine Thera,
Dicta fuit, patriæ mater aprica meæ.

XXVIII.

Terra parens, parvo vixi breve tempus, & egi
Nil atrox, prudens non alicui nocui.

Si

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXV.

V. 1. Ἡρως Ηετίωνος &c.] Anthol. lib. 4. c. 8.

V. 3. ἀνδρεὶ ἱππεῖ Θυμώδεις] Malim ἀνδρεὶ δ' ἐφ' ἱππεῖ.

IN EPIGR. XXVI.

V. 1. Ὠμοσε Καλλίγνωτος. &c.] Anthol. lib. 7.

V. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν] Hæc lectio ex Stobæo petita eſt, Serm. 28.

Ὤμοσαν, ἀλλὰ λέγουσιν ἀλλὰ θέσθαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ὅρκους μὴ δύνειν οὐατ' ἐς ἀθανάτων.

In Anthologia eſt *βαίνειν*, quæ deterior eſt ſcriptura.

IN EPIGR. XXVIII.

V. 1. Ἔιχον ἀπὸ σμικρῶν &c.] Ex Anthol. lib. 3. c. 29.

VARIORUM.

IN EPIGR. XXVI.

V. 1. Ἰωνίδι] Latini dicerent *Violantillam*, nomine a violis deflexo, bellum nomen: *ἰωνίς, ἰωνιά, violarium.* Anna Fabri.

V. 4. Ὅρκους μὴ δύνειν, &c.] ſignificat τοὺς Ἀφροδισίους ὅρκους ὀκ ἐμποίνιμους εἶναι. Adeo ut ait Plato in Convivio, καὶ οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι πᾶσαν ἐξουσίαν πεποιήκασι τῷ ἐρῶντι. & in Phœbo citante Athenæo lib. 12. ὡς δὴ λόγος, καὶ ἐν ταῖς ἡδοναῖς ταῖς περὶ ἀφροδίσια, ἃ δὴ μέγιστα δοκοῦσιν εἶναι, καὶ τὸ ἐπιορκεῖν συγγνώμην εἴληφε παρὰ θεῶν, ὥσπερ καθάπερ παίδων, τῶν ἡδονῶν οὐδὲ τὸν λογισμὸν κεκτημένων. Tibull.

— perjuria ridet amantum
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

quod Ovidius, *in freta ferre dixit.* Vulcanius.

V. 6. ὡς Μεγαρέων] Inſignem locum apud Theocritum notavi, qui unice ad rem faciet. Eſt Idyll. 14.

Ἀμμὲς δ' οὔτε λόγω τινὸς ἄξιοι, οὔτ' ἀριθμητοί,
Δύστανοι Μεγαρῆες, ἀτιμοτάτᾳ ἐνὶ μοίρᾳ.

& hoc facit ut credam in proverbium abiiſſe, ut, *Olim fortes erant Meleſii*, apud Ariſtophanem. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XXVII.

Fragmentum eſt, non Epigramma.

V. 2. πατρίδος] Cyrenes, ſcilicet unde ortus Callimachus. *A. Fabri.*

IN EPIGR. XXVIII.

Loquitur Micylus, aliquis Poeta. *A. Fabri.*

V. 2. Ῥέζων] Lege ῥίζων. *A. Fab.*

V. 3.

Μίκυλ(ος). εἰ δὲ πονηρὸν ἐπῄνεσα, μήτι σὺ κούφη
Γίγνεο, μηδ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

κθ'.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

λ'.

Ἐχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικόν, οὐδὲ κελεύθῳ
Χαίρω τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.
Μισῶ καὶ περίφοιτον ἐρώμενον, οὔτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια.
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλός· ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν

Το-

V. 3. κούφη] Quippe idem in Græcia votum quod apud Latinos, Κούφη γῆ τούτου ἡ ταύτης καλύπτοι. Latini, *ſit tibi terra levis.* A. Fabri.

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. XXIX.

V. 1. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα &c.] Sententia eſt: Heſiodum, non poſtremum quidem, ſed potius ſuaviſſimum poetarum imitatus eſt Aratus Solenſis. Græca ſic repone:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος· οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξατο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσεις, Ἀρήτου σύντονος ἀγρυπνίη.

Extat ſed corruptiſſimum in vita Arati. Iſaacus Voſſius Notis ad Melam, & Salmaſius ad Solinum magis magiſque corruperunt. In vita Arati ſcribitur σύγγονος ἀγρυπνίης: ſed veram lectionem σύντονος ἀγρυπνίη ex MSto Codice profert Holſtenius notis ad Stephanum. Certe Arati carmina non σύγγονοι dici poſſunt vigiliarum Arati, ſed ἔκγονοι. Ari itaque ſcribendum ἔκγονοι ἀγρυπνίης. Sed tum vaſtus eſſet hiatus inter Ἀρήτου & ἔκγονοι, quem vitaſſet Callimachus; metri & εὐφωνίας ſtudioſiſſimus: dixiſſet potius:

χαίρετε ῥήσεις
Λεπταί, Ἀρητείης ἔκγονοι ἀγρυπνίης.

IN EPIGR. XXX.

V. 1. Ἐχθαίρω τὸ ποίημα &c.] Quæ deinceps ſequuntur Epigrammata, petita ſunt ex Anthologia Epigrammatum nondum edita.

Ibid. οὐδὲ κελεύθῳ Χαίρω, τίς πολλοὺς ὧδε καὶ ὧδε φέρει.] Τίς hic ponitur pro articulo ἡ. Quod valde inuſitatum: tamen & alibi ſic locutus eſt Callimachus; ſi fides habenda Sophoclis Scholiaſtæ, Oedip. Colon. verſ. 3.

ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν.
Τίς τὸν πλανήτην Οἰδίπουν καθ' ἡμέραν
Τὴν νῦν σπανιστοῖς δέξεται δωρήμασι;

Σχολ. Δύναται δὲ καὶ τοῖς ἄνω συντάττεσθαι, τοῦ ΤΙΣ μὴ πυσματικῶς κειμένου, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἡ ἄρθρου, ὥστε τὸ πόλις συντετάχθαι, καὶ τὸν λόγον ἔχειν οὕτως, Τίνας

χά-

Si pravum laudavi aliquid, neque tu mihi terra
Eſto levis, nec dii quorum ago in arbitrio.

XXIX.

Heſiodi hæc oratio ac ſtylus eſt: non poetarum
Poſtremum; ſed dubito annon mellitiſſimum
Carminum Solenſis imitatus eſt. Salvete tenuia
Poemata, Arati laborioſa lucubratio.

XXX.

Odi Poema cyclicum, neque via
Lætor quæ multos huc & illuc fert:
Odi & inconſtantem amicum, neque a fonte
Bibo: odi omnia popularia
Luſania, næ tu καλὸς καλὸς, ſed priuſquam dixerim
Iſtud

χάρις ἀρίγμυθα, ἢ τίνων ἀνδρῶν πόλιν, ἢ τ̃ πλανήτην Οἰδίπου δέξεται· ὅτι ἢ τῷ ΤΙΣ ἀντὶ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως, Ἤπειρ ἄλα κεῖνος ἐνάσθη Αλκάθοον τις ἄπιςος (lege ἄπυςος.) Quin & Noſſis in Epigrammate inedito τίνα poſuit loco τοῦ ἣν; niſi veriſimilius eſt locum mendoſum eſſe, & pro τίνα reponendum eſſe, τάν.

Νοσσίδος εἰς Ἔρωτα.
Ἅδιον οὐδὲν ἔρωτος· ἃ δ' ὄλβια δεύτερα πάντα
Ἐστὶν, ἀπὸ στόματος δ' ἔπτυσα καὶ τὸ μέλι.
Τοῦτο λέγει Νοσσίς. τίνα δ' ὁ Κύπρις οὐκ ἐφίλασεν,
Οὐκ οἶδεν κείνα, τἄνθεα ποῖα ῥόδα.

V. 3. περίφοιτον ἐρώμενον,] Male interpretantur, *inconſtantem amicum*. verte, *corpus vulgantem amaſium*. Περίφοιτος eſt meretrix, puer meritorius, ut in Epigram. XXXIX. Σελήνη περίφοιτος, vulgivaga venere utens, ut loquitur Lucretius. Περίδρομος Theognis:
Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον
Ὃς τὴν ἀλλοτρίαν βούλετ' ἄρουραν ἀροῦν.

ANNÆ FABRI.

IN EPIGR. XXX.

V. 1. ποίημα τὸ κυκλικὸν] ποίημα κυκλικὸν eſt quod ultra quam Poetam decet vel minimas res perſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque κυκλικὸν ἔπος. Inde κύκλῳ διδάσκειν, nihil in docendo præterire, omittere. Illud autem Poetæ fugiendum monet Horat. in Arte Poetica:
Nec circa vilem patulumque moraberis orbem.
ubi ille per *orbem* κύκλον interpretatur. *Ann. Fabri.* Vide Salm. Plinianas exercitationes cap. XL. ubi accurate diſſerit de poemate cyclico.

V. 2. τὶς] pro ὅτις: quod notandum.

V. 3. Σικχαίνω πάντα τὰ δημόσια] Horat.
Odi profanum vulgus & arceo.
σικχαίνω, μισῶ, ἐχθαίρω.

V. 5. Λυσανίη] Suſpicor legendum Λυσανία.

BENT-

Τοδὲ σαφῶς ἠχὼ φησί τις ἄλλος ἔχει.

λα'.

Εγχει καὶ πάλιν εἰπὲ Διόκλεες· οὐδ' Αχελῶος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
Καλὸς ὁ παῖς, Αχελῶε, λίην καλός. οὐδέ τις οὐχὶ
Φησὶν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

λβ'.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
Ηλιον οὐκ ἔγνων, σχέτλιε, ποῦ γέγονας,
Οστέα σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες, ἦ ῥά σε δαίμων
Οὑμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
Εγνων, Εὐξίθεός σε συνήρπασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλὸν ὦ μόχθηρ' ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

Ωχρευ-

B E N T L E I U S.

V. 6. ἄλλος ἔχει] Poetæ dicenti ναιχὶ καλὸς, Echo reſponſat ἔχει ἄλλος. Unde apparet, quod αι & ε jam a tempore Callimachi eodem fere ſono efferebantur: quod notandum. Lege autem Ωδε σαφῶς, non τόδε.

IN EPIGR. XXXI.

V. 1. Διοκλέος] Ita recte habetur apud Schol. Theocriti Idyll. 2. In Anthologia male ſcriptum eſt Διοκλέεος. In nomen Amicæ vel Amaſii Cyathos hauriebant, Διοκλέος, Ηλιοδώρας &c. Meleager in Epigramm. ineditis:

Μελεάγρου εἰς Ηλιοδώραν ἐρωμένην,
Εγχει καὶ πάλιν εἰπὲ, πάλιν, πάλιν, Ηλιοδώρας·
Εἰπὲ· σὺν ἀκρήτῳ τὸ γλυκὺ μίσγ' ὄνομα.
Καί μοι τὸν βρεχθέντα μύροις καὶ χθιζὸν ἐόντα
Μνημόσυνον κείνας ἀμφιτίθει στέφανον.
Δακρύει φιλέραστον ἰδοὺ ῥόδον, οὕνεκα κείναν
Αλλοθι κοὐ κόλποις ἡμετέροις ἐσορᾷ.
Εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ αὐτοῦ.
Εγχει τᾶς Πειθοῦς, καὶ Κύπριδος Ηλιοδώρας,
Καὶ πάλι τᾶς αὐτᾶς ἁδυλόγου Χάριτος.
Αὐτὰ γὰρ μί' ἐμοὶ γράφεται θεὸς, ἇς τὸ ποθεινὸν
Οὔνομ' ἐν ἀκρήτῳ συγκεράσας πίομαι.

lege in epigr. poſteriore, ἁδυλόγω Χάριτος. Heliodora omnium dearum loco eſt, Suadæ, Veneris, Gratiæ.

Ibid. οὐδ' Αχελῶος] Achelous hic eſt aqua quælibet. Heſych. Αχελῶος, πᾶν ὕδωρ οὕτω λέγεται. Sententia eſt: Nulla aqua vino illo miſcenda eſt, quod Dioclis gratia ebibitur. Sic in epigr. Meleagri, ἐν ἀκρήτῳ, σὺν ἀκρήτῳ. Poſtea, cum Αχελῶε dicit, tanquam deum & perſonam alloquitur.

V. 3. οὐδέ τις οὐχὶ φησὶν.] Scribe & ex Cod. MSto, quo ego uſus ſum, & ex edita Anthologia, in cujus poſtrema pagina hoc diſtichon habetur, εἰ δέ τις οὐχί. *Si quis negat Dioclem eſſe pulchrum; abſtineat; & ego ſolus eum habeam ſine rivali.*

IN EPIGR. XXXII.

V. 1. Θεσσαλικὲ Κλεόνικε] ſic diſtingue & lege,

οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
Ηλιον, οὐκ ἔγνων· σχέτλιε, ποῦ γέγονας.

Non

Iſtud plane Echo dicit quædam, ἄλλος habet.

XXXI.

Funde, & iterum dic, in nomen Dioclis, neque Achelous
Illius ſacros ſentit Cyathos
Pulcher puer, Acheloe, nimis pulcher, & nemo non
Dicit, *Utinam* noſſem ſolus ego *quæ ſunt* pulchra.

XXXII.

Theſſalice Cleonice, miſer, miſer, non per acutum
Solem non novi, miſer, quid factus es:
Oſſa tibi & tantum adhuc *reſtant* capilli: num te Dæmon
Meus tenet, & moleſto occurriſti fato?
Novi: Euxitheus te rapuit; etenim tu veniens
Pulchrum illum, o miſer, vidiſti ambobus *tuis* oculis.

Ve-

Non novi equidem, ita præ macie mutatus es. *Ubi fuiſti, miſer?* Omnino aliud agebat ingenioſiſſima F. cum reponeret, τί γέγονας. τὶ enim nunquam in verſu producitur.

V. 3. Recte ὑμὸς δαίμων, *meum fatum te exercet.* Poeta amator ad alterum amatorem loquitur.

ANNA FABRI.

V. 6. Τοῦτ'] Malim legi τοῦτο.

Ibid. ἠχὼ φησί τις] Mihi hic aliquid videre videor, ſi legas,

ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
Τοῦτο σαφῶς, ἠχώ φησί τις, ἄλλος ἔχει.

Antequam, inquit, omnino & aperte hæc dixerim, nempe ναίχι καλὸς, καλὸς, mihi Echo quædam dicit ἄλλος ἔχει, dum ſcilicet ultimas ſyllabas τῶν ναίχι καλὸς καλὸς ingeminat.

IN EPIGR. XXXI.

V. 1. Ἔγχει καὶ πάλιν] Prius diſtichon laudat Schol. Theocrit. & amantium morem notat. Εἰώθασιν οἱ ἐρῶντες ὑπὲρ τῶν ἀγαπωμένων πλείονας κυάθους ἐπιχεῖσθαι. Καλλίμαχος, Ἔγχει καὶ πάλιν, &c. Sed hos verſus ſic ex membranis ſcribendos docuit doctiſſimus Caſaub.

Ἔγχει, καὶ πάλιν εἰπὲ, Διοκλέος· οὐδ' Ἀχελῷος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.

Ἔγχει Διοκλέος, quia amatores quos cyathos alicujus gratia educebant, de ejus nomine ſolebant appellare.

V. 2. Κείνου τῶν ἱερῶν] Κείνου non ad κυάθων, ſed ad ἱερῶν refer, *Illius ſacros*: nam Latinis etiam *ſacer* ſecundum caſum adſciſcit.

IN EPIGR. XXXII.

V. 2. Πῶς γέγονας] Ridiculum, quum infra dicat ὀστέα σοὶ καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες. Lege igitur, τί γέγονας.

V. 3. Ὀστέα σοὶ] Sic in Hymn. Cereris:

μέσφ' ἐπὶ νεῦρα
Δειλαίῳ ῥινός τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἐλείφθεν.

V. 4. Οὑμὸς ἔχει] ὁ ἐμὸς, ὁ ὑμὸς; forſan legendum ὠμὸς, *crudelis*, *ſævus*: niſi ſe etiam ab Euxitheo captum fuiſſe velit ſignificare.

Ibid. Θευμορίη] An fato? Certe neſcio: Θευμορία enim pars eſt quam Sacerdotes poſt immolationem capiunt.

λγ'.

Ωγρευτὴς, Ἐπικύδες, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος.
Στίβη καὶ νιφετῷ κεχρημένος, ἢν δέ τις εἴπῃ
Τῆ, τόδε βέβληται θηρίον, οὐκ ἔλαβεν.
Χ' οὑμὸς ἔρως τοιός δε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσῳ κείμενα παρπέταται.

λδ'.

Οἶδ' ὅτι μοι πλούτου κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ Μένιππε
Μὴ λέγε πρὸς χαρίτων τοὐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Αλγέω τὴν διὰ παντὸς, ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων
Ναὶ φίλε τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

λε'.

Αρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα Φιληρατὶς εἵσατο τῇδε,
Ἀλλὰ σὺ μὲν δέξαι πότνια, τὴν δὲ σάου.

λϛ'.

Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
Θῆκε. τίς; Ἀρχῖνος. ποῖος; ὁ Κρής. δέχομαι.

Βατ-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XXXIII.

V. 3. Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος] lege κεχαρημένος, *latus*, *delectatus*. Horat.

Multos caſtra JUVANT, *& lituo tuba*
Permiſtus ſonitus, bellaque matribus
Deteſtata. manet ſub Jove FRIGIDO
Venator, teneræ conjugis immemor.

IN EPIGR. XXXIV.

V. 3. Ἀλγέω τὴν διὰ παντὸς] lege & interpretare.

Ἀλγέω τὴν, διὰ παντὸς ἔπος τόδε πικρὸν ἀκούων,
Ναὶ, φίλε, τῶν παρὰ σοῦ τοῦτ' ἀνεραστότατον.

Doleo caput perpetuo dictum hoc amarum audiens,
Hoc quidem dictum, chariſſime, tuorum inamabiliſſimum.

Ἀλγέω, τὴν ſubintellige κεφαλήν. Sic μὰ τὴν, οὐ μὰ τὴν. i. e. τὴν θεάν. Heſych. Οὐ μὰ τὴν, ἐπὶ ἀληθῶς. Μένανδρος ἐν Ὀργῇ. leg. Οὐ μὰ τήν.

ANNA FABRI.

IN EPIGR XXXIII.

Hoc Epigramma ad verbum vertit Horat. monuit doctiſſimus Heinſius, & ante eum Scaliger. Vide quæ ad Epigramma XVI. dicta ſunt.

V. 3. Στίβῃ] Sic amantiſſimus Pater meus in Epiſtolis: male in MS. Codice legebatur στείβῃ.

Ibid. κεχρημένος] lege κεχαρημένος.

V. 4. Τῇ] Cape a τάω ſcilicet, eo Homerus plus ſemel uſus eſt.

IN EPIGR. XXXIV.

V. 2. Τοὐμὸν ὄνειρον] Proverbium olet,

XXXIII.

Venator, o Epicydes, in montibus omnem leporem
Quærit, & omnis veſtigia cervæ
Pruina & nive uſus, ſi vero quis dicat
Cape, ictum jacet *animal*, non capiat.
Et meus amor talis eſt, fugientia quidem ſequi
Novit, & in medio poſita tranſvolat.

XXXIV.

Novi quod mihi divitiarum vacuæ ſunt manus; ſed, o Menippe,
Ne mihi per gratias *meum ſomnium* dic.
Doleo quidem ab quovis verbum illud amarum audiens:
Certe, o amice, & a te illud moleſtiſſimum eſt.

XXXV.

O Diana, tibi iſtam ſtatuam Phileratis ſtatuit hic;
Sed tu accipe, veneranda, & illam ſerva.

XXXVI.

Tibi me, o Leonicida, Apricida, phaginam clavam
Poſuit. Quis? Archinus. Qualis? Cretenſis. Accipio.

Bat-

let, *Ne mihi meum ſomnium*, hoc eſt, *ne mihi rem notiſſimam dicas.*

V. 3. Ἀλγέω τὸ διὰ παντὸς] Quid hæc? Lege ἀλγέω μὲν διὰ παντὸς,

V. 4. ναὶ φίλε τὸ παρὰ σοῦ] Mihi ſenſus commodior videretur, ſi legeres, ναὶ φίλε καὶ παρὰ σοῦ, &c. Tamen recepta lectio poterit ſtare.

IN EPIGR. XXXV.

V. 2. Τήνδε σάον] Legerem σάω Doricè, pro σάωσον. Sic in fine Lavacri Pallad,

καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

IN EPIGR. XXXVI.

V. 1. Με] Fagina clava Herculem alloquitur.

Ibid. Λεοντάγχωνε] Bene Λεοντάγχωνε, Leonem enim Nemæum neque ferro neque ſagittis confodit Hercules; ſed circumpoſita collo manu, eo uſque aſtrictum tenuit, donec eum præfocavit. Apollod. lib. 2. εἰς δὲ τὴν Νεμέαν ἀφικόμενος καὶ τὸν λέοντα μαστεύσας, ἐτόξευσε πρῶτον, ὡς δὲ ἔμαθεν ἄτρωτον ὄντα, ἀνατεινάμενος τὸ ῥόπαλον ἐδίωκε, συμφυγόντος δὲ εἰς ἀμφίστομον σπήλαιον, αὐτοῦ τὴν ἑτέραν ἀνῳκοδόμησεν εἴσοδον, διὰ δὲ τῆς ἑτέρας ἐπεισῆλθε τῷ θηρίῳ, καὶ περιθεὶς τὴν χεῖρα τῷ τραχήλῳ κατέσχεν ἄγχων ἕως ἔπνιξε.

Ibid. Συοκτόνε] Erymanthium aprum intellige.

λζ´.

Βαττιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

Εἰς Ἐρασίξενον τὸν πότην.

λη´.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ἐρασίξενον, ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ἀκρήτου προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύλιξ.

λθ´.

Ὁ λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπών
Ἔθηκε· τῇ κέρας τοὶ, δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τοὺς οἰστοὺς ἔχουσιν ἑσπερῖται.

Τὰ

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. XXXVII.

V. 1. Βαττιάδεω παρὰ σῆμα &c.] In MSto codice hic titulus eſt hujus epigrammatis.

Καλλιμάχου, εἴς τινα Βάττου υἱὸν ἢ βαττιάδην πυκτήν.

Unde vero nobis pugilem illum Callimachum? lege ποιητήν. υ pro οι paſſim occurrit in libris Græcorum. Sed inepta eſt inſcriptio. Nam Epigramma eſt in ipſum Callimachum, autore incerto.

IN EPIGR. XXXIX.

V. 1. Ὁ λύκτιος Μενοίτας] Græca verti, prout reſtituenda ſunt;

Ὁ λύκτιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ', ἐπειπὼν
Ἔθηκε· Τῆ, κέρας τοὶ δίδωμι καὶ φαρέτρην,
Σάραπι, τοὺς δ' οἰστοὺς ἔχουσιν Ἑσπερῖται.

Inſcriptio erat in Cod. MSto. Κωμικὸν τετράμετρον: nimirum ex duobus Dimetris catalecticis conſtat. Non itaque diſtinguendus eſt verſus in duos Hemijambos vel Anacreonteos. Idem enim metrum infra habes Epig. XLI. Δήμητρι τῇ Πυλαίῃ τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν. de quo vide Hephæſt. p. 57. Eſt & Sapphus, metrum apud eundem p. 34. una duntaxat ſyllaba ab hoc differens. Γλυκεῖα μᾶτερ οὔτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. Arcus & Pharetra, donum Sarapidi dicatum a ſagittario Menœta: non potuit ſagittas dicare; quippe eas omnes conſumſerat in Heſperitas hoſtes. Heſperitæ autem qui ſint, docet Stephanus: Ἑσπερὶς, πόλις Λιβύης· ἡ νῦν Βερενίκη. ὁ πολίτης, Ἑσπερίτης. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν. Hoc ipſum epigramma voluit Stephanus. Ptolemæus in deſcriptione Cyrenaicæ regionis, Βερενίκη, ἡ καὶ Ἑσπερίδες. Eadem fere habes apud Strabonem & Plinium.

Ibid. Diſticha, quæ ſequebantur, Ἔρχεται πολὺς μὲν &c. & Ἀγαθὴ ἄτομον &c. inter Fragmenta rejecimus. Sic enim inſcribuntur in Cod. MSto. Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν, ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Et, Τοῦ αὐτοῦ τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐ ἦ τοῦτο τέλειον.

ΑΝΝΑ

XXXVII.

Battiadæ ad tumulum fers pedes bene cantilenam
Scientis, & bene in convivio tempeſtiva ridere.

In Eraſixenum potorem.

XXXVIII.

Profundum vini potorem Eraſixenum bis porro
Vini epotus abſtulit calix.

Epigrammata ſequentia vertit Richardus Bentleius.

XXXIX.

Lyctius Menœtas hos arcus dedicavit:
Cape, inquiens, o Sarapi; arcum & pharetram
Tibi do: ſagittas vero habent Heſperitæ.

Dona

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XXXVII.

V. 1. Εὖ μὲν ἀοιδὴν] Sic in ſuperioribus Epigrammatis num. XXVI.
— οἱ δ' εἴσειν κρείσσονα βασκανίης.

IN EPIGR. XXXVIII.

V. 2. Οχετ' ἔχουσα κύληξ] Lege ῷχετ' ἔχουσα κύλιξ.

IN EPIGR. XXXIX.

V. 1. Ο λύκτιος Μενοίτας] Huic Epigrammati in MS. appoſitum erat κωμικὸν τετράμετρον, quod ridiculum; verſus enim ſunt Hemiïambi: eos itaque ſic diſtingue:

Ο λύκτιος Μενοίτας
Τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν
Εθηκε τῇ Κερασοῖ,
Δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τὰς ὀϊστὰς
Εχουσιν ἑσπερῖται.

Ibid. Επειπὼν] Lege ἀπειπὼν, Gallice diceres RENONÇANT, ET LAS DU MESTIER. Monuit illuſtris Huetius.

V. 2. Εθηκε] Legendum omnino ἔθηκα, probat τὸ δίδωμι verſ. IV; idque etiam in mentem venit eidem Huetio.

Ibid. Τῇ Κερασοῖ] Quid ſit Κερασοῖ neminem puto poſſe conjicere: forſan legendum τῇ Κεράστῃ, hoc eſt *Iſidi.* *Iſis* enim βούκερως. Herodot. in Euterpe: Τοὺς μὲν νῦν καθαροὺς ἔρσενας τῶν βοῶν, καὶ τοὺς μόσχους οἱ πάντες Αἰγύπτιοι θύουσι. τὰς δὲ θηλέας οὔ σφι ἔξεστι θύειν, ἀλλὰ ἱραί εἰσι τῆς Ἴσιος. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήιον, βούκερών ἐστι κατάπερ Ελληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι.

V. 3. Εσπερῖται] Qui ſunt ἑσπερῖται neſcio, an qui πρὸς ἑσπέραν degunt? Cæterum quod hic legitur ὀϊστὰς, id ſatis ſuperque oſtendit τὸ τόξα verſu primo *de arcu* debere accipi: nunc itaque modo tibi de iis omnibus quæ hic dicta ſunt, ſatis conſtet, integrum Epigr. per nos ſoluta oratione redditum accipe: *Ego Lyctius Menates hunc arcum militia laſſus appendo cornigera Iſidi, tibi pharetram, o Serapi, ſagittas quidem* ἑσπερῖται *tenent.*

 BENT.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ ἀφροδίτῃ
Σειλλὶν ἡ περίφοιτος εἰκόν' αὐτῆς
Εθηκεν, τήν τε μίτρην
Ημᾶς τοὺς ἐφίλησε τόν τε πᾶνα.

μα'.

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τοῦτον οὐκ πελασγῶν
Ακρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίδης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα τιμόδημος
Εἴσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Εἰς ἱερειάν τινα Δήμητρος γεραιοῦ ἀισίως τελευτήσασαν, ἐπὶ τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

μβ'.

Ιερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν καβείρων
Ωνερ καὶ μετέπειτα δινδυμήνης
Η γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἡγο * * * * * *
Πολλῶν προστασίη νεῶν γυναικῶν.

Καί

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XL.

V. 1. Τὰ δῶρα τῇ ἀφροδίτῃ &c.] In Codice MSto ſic habetur,

πάντη Πᾶνα,
Καὶ τὰς αὐλὰς ὁρᾷ τάλαινα θάρσους.

Sine dubio legendum θύρσους. In cæteris non mihi ſatisfacio. Deeſt, ut videtur, unus verſiculus poſt Πᾶνα. In eodem MSto erat, Σει .... περίφοιτος. Unde ſupplevi Σειλλὶν, non infrequens mulieris nomen.

IN EPIGR. XLI.

V. 1. Δήμητρι τῇ πυλαίῃ] Græca ſic legenda ſunt:

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ, τῇ τοῦτον οὐκ Πελασγῶν
Ακρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο, ταῦθ' ὁ Ναυκρατίτης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἴσατο, τῶν κερδέων δεκατεύματα. καὶ γὰρ εὔξαθ' οὕτως.

Priores duos habes apud Hephæſtionem p. 57. Καὶ τὸ ἐκ τῶν διαμβικῶν ἑφθημιμερῶν δεκατάληκτον. Καλλίμαχος,

Δημητρι τῇ πυλαίῃ &c.

Naucratis, urbs Ægyptii; unde Ναυκρατίτης, ut ſupra ab Εσπερὶς, Εσπερίτης.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XL.

V. 2. Περίφοιτος] Sic ſupra Epigr. 1. περίφοιτον ἐρώμενον.

Ibid. Εἰκόν' αὐτῆς] Lego αὐτῆς. Suam enim Veneri ſtatuam poſuerat Simona, id ſequentia ſatis probant.

V. 4.

X L.

Dona Veneri
Silena vagabunda imaginem ſuam
Dedicavit, & mitram
Quæ mammas vinciebat, & Pana,
Et . . , . . . miſella, Thyrſos.

X L I.

Cereri Pylææ, cui hoc templum ex Pelaſgis oriundus
Acriſius condidit, & filiæ apud inferos *Proſerpinæ*
Hæc dona Timodemus Naucratites
Dicavit, quæſtuum decimas: ita enim voverat.

X L I I.

Sacerdos Cereris eram olim, & poſtea Cabirorum,
O viator, & deinde Dindymenes
Anus ego; quæ nunc ſum pulvis; *quin etiam & functa ſum*
Multarum præfectura juniorum mulierum:

Et

V. 4. Ημᾶς τὺς ἐφύλασσε] Lego ἣ μαςὺς ἐφύλασσε, *mammas cuſtodiebat.* Notum eſt antiquitus puellas faſciis papillas vincire fuiſſe ſolitas. Anacreon in aureolo illo Poematio num. xx.

Μύρον, γύναι, γενοίμαν,
Οπως ἐγώ σ' ἀλείφω·
Καὶ ταινίη ᾗ μαςῶν,
Καὶ μάργαρον τραχήλῳ
Καὶ σάνδαλον γενοίμαν,
Μόνον ποσὶν πατεῖν με.

& Terent.

Haud ſimilis virgo eſt virginum noſtrarum, quas matres ſtudent
Demiſſis humeris eſſe, vincto pectore ut graciles ſient.

Ibid. Τόν τε πάντα] Nihil hic video. Multa deſunt.

IN EPIGR. XLI.

V. 1. Δήμητρι τῇ Πυλαίη] Cererem Πυλαίαν vocat, quod notandum. Sic ſupra in illius Hymn. illi clavem dat.

κατωμαδίαν δ' ἔχε κλεῖδα.

Ibid. Πελασγῶν] Lege ob verſum ὁ ἐκ πελασγῶν.

V. 2. Ναυκρατίδης] Quid hoc Ακρίσιος Ναυκρατίδης? Legendum puto, ναυκράτης, *navium victor.*

V. 3. Τῇ κάτω θυγατρί] *Proſerpinæ.*

IN EPIGR. XLII.

V. 1. Καβείρων] Κάβειροι dicebantur *Divi Potes.* Eoſdem Samothracas eſſe exiſtimant. Vide quæ apud Florum dicimus.

V. 2. Ωνὴρ] Mihi hoc ſuſpectum eſt.

Ibid. Δινδυμένης] *Dindymene*, Cybele eſt a Dindymo Phrygiæ monte, qui illi ſacer eſt. Catull.

Dea, magna Dea, Cybele, Dindymi magna Domina.

V. 3. Γρῆυς γίνομαι] Hæc corrupta ſunt.

V. 4. Προςασίη]. Quæ ſequuntur ita corrupta ſunt & deperdita, ut nihil mihi ad ea explicanda tentandum judicem.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπέμυσ' ἐκείνων
Ευ γήρως ἐνὶ χερσὶν, ἕρπε χαίρων.

μγ'.

Ημισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' οὐκ οἶδ'
Εἴτ' ἔρως, εἴτ' Ἀΐδης ἥρπασε πλὴν ἀφανές.
Η ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ᾤχετο· καὶ μὲν ἀπεῖπον
Πόλλακι τὴν δρῆσιν μὴ ὑποδέχεσθε νέοι.
Οὐχ ἴσον ἔφη σον, ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δύσερως, οἶδ' ὅτι που στρέφεται.

Ei

Bentleius.

IN EPIGR. XLII.

V. 5. Καί μοι τέκν' ἐγένοντο] Lego.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δύ' ἄρσενα, κἠπίμυσ' ἐκείνων
Ευγήρως ἐνὶ χερσὶν, ἕρπε χαίρων.

Εὐγήρως, verbum Ariſtoteli, Plutarcho aliiſque uſurpatum: notans & provectam & beatam ſenectutem. Κἠπίμυσ'. i.e. καὶ ἀπίμυσα vel καὶ ἐπίμυσα. Illud vero ἡγο..... notat ἡγεμόνα eam fuiſſe ἐν χοροιστασίαις καὶ ἱερομηνίαις, i.e. ἀρχηγὸν τῶν γυναικῶν. Plutarch. de Iſide & Oſiride pag. 649. edit. Steph. Η σὲ γινώσκειν, ὦ Κλέα, προσήκόν ἐστιν, ἀρχικλα μένεσαν ἐν Δελφοῖς τῶν Θυιάδων. lege ἀρχηγὸν μὲν οὖσαν, ut ſupra in κεφαλαίων καταγρ. p. 523. ἢ δὲ τῶν Θυιάδων ἀρχηγὸς &c.

IN EPIGR. XLIII.

V. 4. τὴν δρῆστιν μὴ ὑποδέχεσθε νέοι.] Pro ὑποδέχεσθε, quod huic ſententiæ plane incongruum eſt, malim ὑποδέχθε, ab ὑποδέχομαι, *recipio, admitto*.

V. 5. Non diſplicet emendatio Scaligeri: ſed magis arridet altera,

Οὐκ εἰς ἐς τὸν ἔφηβον; ἐκεῖσε γὰρ ἡ λιθόλευστος.

Philoſtratus in vita Apollonii lib. 1. c. 6. proverbium eſſe docet, Ποῖ τρέχεις; ἢ ἐπὶ τὸν ἔφηβον;

Anna Fabri.

IN EPIGR. XLIII.

V. 1. Ημισύ μευ ψυχῆς] Præfatiuncula quam poſui pag. 139. ſuper his Epigrammatis, judicium meum aperui: ſed tunc nondum divini Scaligeri Epiſtolas videre contigerat, quæ abhinc fere quindecim diebus in manus meas devenere. Illas ego dum ſtudioſe propero, in eam tandem incidi, ubi Cl. Salmaſio de iiſdem Epigrammatis conjecturam ſuam ſignificavit. Atque ibi non ſine gaudio ſuſpicionem meam tanti viri auctoritate firmatam deprehendi. En tibi ejus verba: *Ecquas gratias tibi habebo, qui quod vix ſperare audebam, id mihi ultro obtuliſti? Epigrammata, inquam, illa Græca, quæ ideo deſperaveram, non quod ab optimo & eruditiſſimo viro Grutero noſtro me quidvis impetraturum diffiderem: ſed quia neque fas videbam eſſe Codicem ex Bibliotheca educi, ut huc mitteretur, neque putabam eſſe iſthic, qui moleſtam illam provinciam Græca deſcribendi ſuſcipere vellet. Itaque & voto meo ſatisfeciſti, & diffidentia ante expectatum ſuccurriſti, &c. Callimachi Battiadæ multa agnoſco, quæ illius eſſe Doricus character ſatis probat. Reliqua Callimachi nomine, ut ſtylo, ita dialecto differunt: quæ ut Battiadæ illius*

eſſe

Et mihi erant duo liberi ſexus virilis: & oculos clauſi
Felici ſenectute in eorum manibus: abi jam lætus.

XLIII.

Dimidium quidem animæ adhuc ſpirat: dimidium vero neſcio
An amor an Orcus rapuit: ſed certe evanuit.
Profecto ad puerorum quempiam rurſus abiit: & quidem interdixi
Sæpe; fugitivam ne recipite, adoleſcentes.
Non vadis ad Ephebum? illuc enim lapidatam illam
Et perdito amore captam ſcio aliqua reverti.

Si

eſſe non negem, ita temere non affirmaverim. Sane magna diſcrepantia, ſed omnibus de hoc libere judicare per me liceto: quandoquidem ipſe conjectura mea diffido. In quibuſdam furta duorum ſummorum Poetarum Latinorum deprehendi. Nam illud Ἡμισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον *totum expreſſit Q. Catulus vetus Poeta:* Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum. *Tantum nomen pueri mutavit, qui in Græco eſt* Κηφισσός: ὡς εἰς Κηφισσόν: *ita enim legimus. Si Gellius, qui opponit elegantiam Latinorum Græcis Poetis, illud Epigramma ad verbum ex Græco imitatum ſciviſſet, profecto nunquam illi in mentem veniſſet, ut, quum ingenia Latina extollere vellet, & Græcorum lepori opponere, Poematium in medium produceret, quod non Latini, ſed Græci argumenti eſt. Alterum furtum eſt Horatii Sermone* II. *lib.* I. Leporem venator ut alta in nive ſectatur, &c. *Habes totidem fermo verbis,* ὡς γράφεις, Ἐπίκυδες, ὤρεσι, Hactenus Scaliger. Nunc Quinti Catuli verſus integros lubet referre: nam forſan aliquid juvabunt ad veram Epigrammatis ſcripturam indagandam, quod male in MS. Codice ſcriptum eſt.

Aufugit mi animus, credo, ut ſolet, ad Theotimum
Devenit. Sic eſt: Perfugium illud habet.
Quid ſi non interdixem ne illum fugitivum
Mitteret ad ſe intro: ſed magis ejiceret?
Ibimu' quæſitum. Verum ne ipſi teneamur
Formido. Quid ago? Da Venu' conſilium.

V. 3. Πάλιν ᾤχετο] Interrogandi notam poſt ᾤχετο poni debere arbitror.

Ibid. Ἀπειπών] Legendum omnino καὶ μὲν ἀπεῖπον, *& tamen interdixi ſæpe*, &c.

V. 4. Δρῆστιν] *fugitivam.* Subaudi ψυχήν. Δρῆσται, δραπέται, Heſych.

V. 5. Οὐκ ἴσον ἐρῆ σου] Lege ut ſupra ex Scaligero.

Οὐκ εἰς Κηφισσόν;
Annon ad Chephiſum aufugit?

V. 6. Κείνη καὶ δυσέρως] Lege & diſtingue.

ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευστος
Κείνη καὶ δυσέρως, οἶδ᾽ ὅτι που στρέφεται.

μδ'.

Εἰ μὲν ἑκὼν ἄρχειν ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου.
Εἰ δ' ἄκων ἥκω τὴν προπέτειαν ἔχων
Ἄκρητος καὶ ἔρως με ἀνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτὴν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἰαρήν. εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημα ἀδικῶ.

με'.

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων εἶδες ἀνηγάγετο.
Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολοῦντα
Τἀνδρὸς ἀπὸ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὤπτημαι μεγάλη. τί μὰ δαίμονα οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον,

Εςι

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLIV.

V. 1. Εἰ μὲν ἑκὼν &c.] Græca ſic reſtitue:

Εἰ μὲν ἑκὼν, Ἀρχῖν', ἐπεκώμασα, μυρία μέμφου.
Εἰ δ' ἄκων ἥκω, τὴν προπέτειαν ἔρα.
Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν· ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ἐλθὼν δ' οὐκ ἐβόησα, τίς ἢ τίνος. ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν φλιήν· εἰ τοῦτ' ἔστ' ἀδίκημ', ἀδικῶ.

Codex MStus quo uſus ſum habet, προπέτειαν ἔρα; non ἔχων, ut Editio A. Fabræ. τὴν προπέτειαν ἔρα. *Vide temeritas quid facit.* Excuſatione temeritatis purgat ſe ab injuria atrociore. Ἀρχῖνος, nomen adoleſcentis ingenui, quem poeta comeſſabundus petulanter eſt oſculatus. Recte autem ὁ μὲν αὐτῶν; & fruſtra ſunt, qui ſupponunt αὐτόν. Epigramma in Antholog. lib.

Χαῖρε Νεοκλείδα δίδυμον γένος, ὧν ὁ μὲν ὑμῶν
Πατρίδα δουλοσύνας ῥύσατ', ὁ δ' ἀφροσύνας.

Pro τὴν ἰαρὴν vero ſubſtitui, φλιήν. Theognis:

Ἔνθα μέσην περὶ παῖδα λαβὼν ἀγκῶν', ἐφίλησα
Δειρὴν· ἡ δὲ τέρεν φθέγξατ' ἀπὸ στόματος.

IN EPIGR. XLV.

V. 1. Ἕλκος ἔχων &c.] Græca ſic legenda:

Ἕλκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν· ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ στηθέων, εἶδες, ἀνηγάγετο;
Τὸ τρίτον ἡδὺ ἔπινε. τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τἀνδρὸς ἀπὸ στομάτων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.
Ὤπτηται μέγα δή τι, μὰ δαίμονας· οὐκ ἀπὸ ῥυσμοῦ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

Verſu tertio pro ἡ γῆ ἔπινε, MStus quem ego vidi, ἤγγικε πίνε. Forte igitur legendum. τὸ τρίτον ἤγγικε Πίνε, i. e. tertium poculum, tertia propinatio, appropinquavit.

X L I V.

Si ſciens prudenſque, Archine, comeſſatus ad te ſum,
quantumvis me incuſa:
Sin inſcius veni: temeritatem vide.
Vinum & amor me perpulerunt: quorum hic quidem
Trahebat: illud vero non ſinebat ſanam mentem
habere:
Veniens autem non animadverti quis aut cujus eſſes;
ſed oſculatus ſum
Cervicem; ſi iſta eſt injuria, injurius ſum.

X L V.

Vulnus habet Hoſpes, nobis inſcientibus: vidiſti,
Quam mœſtum ſuſpirium per pectus ducebat?
Jam tertium bibebat: roſæ vero, foliis cadentibus,
Ab hominis corollis humi jacuerunt.
Torretur vehementer per deos: non de tramite aberro
Conjectura; furis vero veſtigia ipſe fur novi.

Eſt

vit. Sed prius illud malo. Pro στομάτων apud Athenæum legitur στεφάνων lib. xv. p. 669. Τοῦτο γὰρ ἐν παισὶ τὰ Καλλιμάχου ἀναγινώσκων ἐπιγράμματα, ὧν ἐστι καὶ τοῦτο, ἐπεζήτουν μαθεῖν, εἰπόντος τοῦ Κυρηναίου,

τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τἀνδρὸς ἀπὸ στεφάνων πάντ' ἐγένοντο χαμαί.

Recte autem, niſi fallor, emendatum, Ὤπτηται μέγα δή τι. *Æſtuat, flagrat, amore.* ut Callimachus alibi: ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Ἀδμήτοιο; & in epigram. Νῦν ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί. Theocritus eadem plane metaphora: Idyll. VII. Αἴχεν τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτης. & Idyll. XXIII. Καὶ τὺ φιλάσεις, Ἀνίκα τὰν κραδίαν ὀπτεύμενος, ἀλμυρὰ κλαύσεις. Illud vero τὸ μέγα δή τι, in deliciis erat poetæ huic, ut H. in Delum: Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν. & ibidem v. 189. Ἀντήσεις μέγα δή τι. & Hymn. in Lav. Palladis v. 122. Ἦ μέγα τἄλλων δή τι σεβαστότερον. Poſtrema illa φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον, proverbii locum habeat: Ego amator amantis mores & ſigna proba calleo. Ἔγνω δὲ φώρ τε φῶρα, καὶ λύκος λύκον.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLIV.

V. 1. Εἰ μὲν ἑκὼν] Omnino corruptum eſt prius diſtichon, atque immedicabile, niſi meliores Codices nanciſcamur.

V. 3. Ἄκρητος καὶ ἔρως μ' ἠνάγκασεν] ad verbum pene Terent. Adelph. Act. III. Sc. IV.

Perſuaſit nox, amor, vinum, adoleſcentia.

Ibid. Ὧν ὁ μὲν αὐτῶν] Legendum puto:

ὧν ὁ μὲν αὐτὸν
Εἷλκεν, ὁ δ' οὐκ

IN EPIGR. XLV.

V. 2. Διὰ στηθέων εἶδες] Mihi τὸ εἶδες ſuſpectum eſt, neque video quomodo recte poſſit intelligi. Legerem

Πνεῦμα διὰ στηθέων ἐκτὸς ἀνηγάγετο.

V. 3. Τὸ τρίτον ἦ γὰρ ἔπινε] Hæc ego non intelligo, & videtur aliquid deeſſe. Poſtremum etiam diſtichon, meo quidem judicio alio pertinet.

BENT-

μϛʹ.

Ἔστι τι ναὶ τὸ πᾶνα κεκρυμμένον, ἔστι τι ταύτῃ
Ναὶ μὰ Διώνυσον πῦρ ὑπὸ τῇ σποδιῇ.
Οὐ θαρσέω, μὴ δή με περίπλεκε, πολλάκι λήθει
Τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
Τῷ καὶ νῦν δέδοικα μένε ξένε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σ', εἰ γ' ἐρπνῆς, εἰς τὸν ἔρωτα βάλοι.

μζʹ.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, οὐ μὰ τὸν Ἑρμᾶν
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, οὐ γὰρ ἀγὰν ἐδόκει·
Εἶπα, καὶ ἁ νέμεσίς με συνάρπασε, κ' εὐθὺς ἐκείμαν
Ἐν πυρὶ, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει.
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν θεόν. ἀλλὰ θεοῦ μοι
Ἐστὶν ὁ παῖς κρείσσων. χαιρέτω ἁ νέμεσις.

μηʹ.

Ἀνθήσῃ, περίφευγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου

Εἰ-

BENTLEIUS.

IN EPIGR. XLVI.

V. 5. Τῷ καὶ νῦν δέδοικα &c.] Hoc diſtichon ſic legendum:

Τῷ καὶ νῦν δείδοικα, Μενέξενε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ.

Σιγέρπης apud Heſychium, λαθροδάκτης, ſerpens vel canis clam ſubrepens & morſum inferens: Idem Λαιθαργοὶ κύνες, κρύφα δάκνοντες. & alibi: Λαθαργὸς κύων, ὁ προσσαίνων μὲν, λάθρα δὲ δάκνων. Queritur Poeta Menexeno, ſe a puero quodam amplexibus ſubdole labefactari & in amorem illici.

IN EPIGR. XLVII.

V. 1. Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν Ἀρχέστρατον, & ἁ Νέμεσις & Ζεὺς, & ἱλασόμεσθ' ἢ τὰν &c.] Hoc epigr. XLVII. non Callimacho adſcribitur, in en MSto quo uſus ſum: ſed inſcribitur Ἄδηλον.

IN EPIGR. XLVIII.

V. 1. Ἀνθήσῃ, περίφευγε &c.] Græca ſic ſcribe:

Ἀνθήσει, περίφοιτε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμου
Εἰκάδι· καὶ Λώου τῇ τίνι; τῇ δεκάτῃ
Ἦλθεν ὁ βοῦς ἐπ' ἄροτρον ἑκούσιος. εὖγ' ἐμὸς Ἑρμῆς,
Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

Epigramma eſt ἐρωτικόν; neque quicquam ad uſuras vel debitores attinet. De περίφοιτος diximus ſupra ad Epigram. XXIX. Βοῦς ἑκούσιος ἐπ' ἄροτρον, proverbium; de rebus proſpere evenientibus, non noſtra induſtria; ſed ſponte ſua, & ut fert natura. Inter εἰκάδα Πανήμου & δεκάδα Λώου viginti dies interſunt. Poeta Menecratis amore captus XX Julii, conſtituerat occaſiones captare, quibus eum ad mutuum amorem pelliceret: Cum ecce X Auguſti ſponte ſe puer

X L V I.

Eſt aliquis occultus, per Pana; eſt per Bacchum,
Ignis aliquis ſub hoc cinere.
Non audeo; noli me amplecti; ſæpe latenter
Murum ſubrodit quietus amnis.
Quamobrem & nunc metuo, Menexene, ne mihi ſubrepens
Hic tacitus inſinuator in amorem me conjiciat.

X L V I I.

Ut pulchrum vidi Archeſtratum, non per Mercurium,
Non pulchrum eum dixi: neque mihi multum eſſe viſus eſt.
Dixi, cum me Nemeſis corripuit; & ego ſtatim jacere
In igne, totúſque in me Jupiter ciere fulmina.
Pulchrum ne placabimus, an Deam? ſed Deâ mihi
Puer eſt potior: valeat igitur Nemeſis.

X L V I I I.

Capieris, o vagabunde Menecrates: ajebam Panemi (*Julii*)

Vi-

puer obtulit. Gratias itaque Mercurio agit tam inopinati boni auctori; neque de mora viginti dierum qui interfuerant, queritur. Παρὰ τὰς εἴκοσι, *propter viginti*. Id παρὰ cum accuſativo ſæpe ſignificat.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLV.

Hic omnia plana: ſuſpicari tamen non abs re poſſit aliquis poſt ſecundum verſum aliquid deeſſe, & per dialogiſmum hoc Epigramma ſcriptum fuiſſe. Sed ſic etiam poteſt intelligi. En tibi illud Latine ſoluta oratione: *Eſt aliquis per Pana, ſuppoſitus eſt aliquis hic, per Bacchum, ignis ſub hoc cinere. Nulla mihi eſt fiducia, neque tu me amplecteris, ſæpe latet murum ſubrodens tacitus fluvius, quare nunc maxime vereor: ne hic hoſpes ne qui me invaſit, idem te, ſiquidem neges, in amorem præcipitet.*

V. 3. ἁ νέμεσις] Vide notata ad verſum 71. Catull. p. 217.

Pace tua fari liceat, Rhamnuſia virgo.

IN EPIGR. XLVI.

V. 5. Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἁ] Omnino ſcribendum.

Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ', ἢ τὴν θεόν;

Nil certius. Id vero ex totius Epigrammatis contextu ſatis patebit.

IN EPIGR. XLVII.

V. 1. εἶπα Πανήμου] Lege, & diſtingue: εἶπα, Πανήμου & Πάνημος Athenienſibus erat menſis qui nobis eſt *Julius*.

V. 2.

Εἰκάδι, καὶ λῷον τῇ τινι τῇ δεκάδι,
Ηλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος· εὖγ' ἐμὸς ἑρμᾶς.
Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι μεμφόμεθα.

μθ.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφημος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,
Τῶῤῥα μένων αἰγᾶν οὐ καθημὴς ὁ Κύκλωψ.
Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα καὶ ἰσχναίνοντι, Φίλιππε.
Η πανακὲς πάντων φάρμακον ἡ σοφία.
Τοῦ δοκέω χ' ἁ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ
Τὠγαθόν. ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.
Εσθ' ἡμῖν χ' ἁ κρατὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα
Τοῦτ', παῖ, κείρει τὰ πτέρα παιδάριον.

Ουδ'

V. 2. Εἰκάδι] *Vigeſima*: In debitorem autem hoc Epigramma ſcriptum eſt, quem ideo *vigeſima*, hoc eſt ultima fere menſis parte captum iri dicit, quia tunc procedebant uſuræ, quas in fine menſis ſolvi mos erat. Inde Strepſiades apud Ariſtoph. in νεφ.

ἐγὼ δ' ἀπόλλυμαι
Ορῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.
Οἱ γὰρ τόκοι χωροῦσιν.

Ibid. Τῇ τινι τῇ δεκάδι] Lege τῇ τινι τῇ δεκάδι: intelligit autem τριακάδα, νεμηνίαν, qua potius eum captum iri dicit, quia τότε, ut Scholiaſtæ Ariſtophanis verbis utar, τοὺς μὴ ταχέως ἀποδιδόντας τοὺς τόκους, ἤτοι δάνεια, ἀπῄτουν ὡς ὑπερήμερους. Ideoque eam ſe maxime abominari ait Strepſiades apud Ariſtoph.

Εἶθ' ἣν ἐγὼ μάλιστα πασῶν ἡμερῶν
Δέδοικα καὶ πέφρικα καὶ βδελύττομαι,
Εὐθὺς μετὰ ταύτην ἔσθ' ἕνη τε καὶ νέα.

ubi νεμηνίαν ἕνην καὶ νέαν vocat, quia ἐν αὐτῇ συμβαίνει καταλήγειν τὴν σελήνην καὶ γενέσθαι.

V. 4. οὐ παρὰ τᾶς] Scribendum τᾶς Dorice pro τῆς quod pro ταῖς.

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. XLIX.

In editione A. Fabræ primum duntaxat habetur Epigrammatis hujus diſtichon: nos reliqua addidimus ex Cod. MSto.

V. 1. Ὡς ἀγαθὰν] Theocritus in Cyclope Id. XIV.

Οὐδὲν ποτ' τὸν ἔρωτα πεφύκει φάρμακον ἄλλο,
Νικία, οὔτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) οὔτ' ἐπίπαστον
Η ταὶ Πιερίδες &c.

Ubi hæc adnotat Scholiaſtes, ex hoc loco emendandus: φιλόξενος ποιεῖ τὸν κύκλωπα παραμυθούμενον ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τῆς Γαλατείας ἔρωτι, καὶ ἐντελλόμενον τοῖς δελφῖσιν, ὅπως ἀγγείλωσιν αὐτῇ, ὡς ταῖς μούσαις τὸν ἔρωτα ἀκεῖται· καὶ Καλλίμαχος· Ὡς ἀγαθὸς Πολύφημος ἀνεύρατο τὴν ἐπαοιδὴν, αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατίσχανον. Notandum τὸ κατίσχανον. Erunt enim fortaſſe, quibus hæc lectio melior videbitur illa altera, quam ex MSto exhibuimus. Tum vero legendum fuerit.

Ai

Viceſimo. Et Loi (*Auguſti*) die quo? die decimo
Venit bos ad aratrum ultro. Recte meus Mercurius,
Recte ſane: de viginti illis diebus non querimur.

X L I X.

Quam bonum Polyphemus invenit incantamentum!

. . . .

Muſæ amorem attenuant, o Philippe,
Profecto omnibus morbis medetur Sapientia.
Quamobrem etiam & Fames hoc ſolum inter mala habet
Boni: Exſcindit morbum amatorium
Eſt & hæc nobis medicatrix ad prodigum amorem,
Hoc, puer, tibi alas detondet. puerule,

Ne

Αἱ μῶσαι τὸν ἔρωτα κατίχανον· ἐντι, Φίλιππε,
Ἡ πανακὲς &c.

ἐντὶ Doricum pro ἐστί. Et priora illa Ὡς ἀγαθὰν, ita vertenda fuerint: *Ut bonum invenit*, vel *ſimul ac bonum.*

V. 4. Ἡ πανακὲς] Laudat hunc locum Clemens Alex. Stromat. lib. v. Ἡ πανακὴς πάντων φαρμάκων σοφία, Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει. Repunenda eſt apud Clementem vera lectio, quam ex MSto edidimus.

V. 5. Τὸ δοκίω] Scribe, Τῦτο, δοκῶ, χὰ λιμὸς.

V. 7. Ἐσθ' ἁμῖν χὰ κατὰς ἀπενθέα πρὸς τὸν ἔρωτα.] An legendum παςὰς? Eſt nobis & thalamus ſive uxor, remedium ad vagam libidinem. In hac ſumma feſtinatione nihil excogitare queo, quod vel mihi ipſi arrideat: ut neque in verſu ſecundo.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. XLIX.

V. 2. Τέρπα μόνων αἰγῶν] Legendum

Τῶν ἐκ μόνων αἰγὰς οὐκαθ' ἵμασ' ὁ Κύκλωψ.

Ut dulcem Polyphemus commentus eſt cantilenam, uno in loco perſtans; non amplius gregis curam geſſit. Et ita hæc videntur integra. Sed ne dubites, audi delicias Theocriti, ubi de Cyclope:

Πολλάκι ταὶ ὄϊες ποτὶ τὤυλιον αὐταὶ ἀπῆνθον
Χλωρᾶς ἐκ βοτάνας. ὁ δὲ τὰν Γαλάτειαν ἀείδων,
Αὐτῶ ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας
Ἐξ ἀοῦς, ἔχθιστον ἔχων ὑποκάρδιον ἕλκος
Κύπριδος ἐκ μεγάλας, τό οἱ ἥπατι πᾶξε βέλεμνον.
Ἀλλὰ τὸ φάρμακον εὗρε. καθεζόμενος δ' ἐπὶ πέτρας
Ὑψηλᾶς ἐς πόντον ὁρῶν ἄειδε τοιαῦτα.

Hoc me monuit eruditiſſimus adoleſcens Andreas Dacerius, quem ob eximium ejus ingenium Pater meus paterno plane amore diligebat. *A. Fabri.* D. Heinſius hoc epigramma ita legit;

Ὡς ἀγαθὸς Πολύφαμος ἀνύρατο τὰς Γαλατείας,
Αἱ μῶσαι τὸν ἔρωτα κατίχανον.

BENT-

Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ
Οἴκῳ τῷ χαλεπῷ τραύματος ἀμφότεραι.

ν'.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ἀκαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι
Ἀνωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις
Αἱ Διονυσιάδες, μίτραισί τε καὶ ῥόδων ἀώτοις
Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.
Οἳ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
Θήκαντο. κεῖνος δ' Ἀντιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.
Εὖ δ' ἐπιθωεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίστων
Ἀργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ἱππόνικος
Στρούθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν Χαρίτων φορηθείς.

Αἱ

BENTLEIUS.

V. 9. *Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες*] Sine dubio corrigendum eſt *οὐδ' ὅσον ἀτλάραγόν σε δεδοίκαμες*, vel *δεδοίκομες* a Dorico *δεδοίκω*. *Ἀτλάραγος* eſt mica panis, ſive res quævis minutiſſima. Vide Heſychium & alios. Etymolog. *Ἀτλάραγος, παρὰ τὸ ἀτάραγός τις εἶναι. Καλλίμαχος. Οὐδὲ τὸ ἀτλάραγόν τι δέδοικεν.* Reſpicit hunc ipſum Callimachi locum; & ex eo eſt reſtituendus.

IN EPIGR. L.

Verſu ſexto *θήκαντο* repoſui verſus gratia: nam in MSto eſt *ἔθηκαν*. Diſtichon poſtremum, quod abeſt ab editione Fabræ, ex MSto addidimus. Sed in verſiculo poſteriori paulum quid immutavimus: MStus ſic exhibet:

Θῆκαν ἰοστεφάνων θεᾶν ἕκατι μοισᾶν.

Sententia Epigrammatis clara eſt & perſpicua. In Dionyſiis, quo tempore Athenis fabulas docuerunt poetæ Tragici & Comici, tribu aliqua chorum & veſtem & reliquum ornatum ſingulis ſuppeditante; victrix erat tribus Acamantis, tabulam edente Antigene, tibiis canente Ariſtone, chorum ducente Hipponico. Cæterum non eſt Callimachi Epigramma, ſed Bacchylidis vel Simonidis: ſic enim in Cod. MSto inſcriptum eſt.

Καλλιμάχου ἐπὶ τῷ αὐτῷ τετραμέτρῳ ἑνδεκασύλλαβον

Βακχυλίδου ἢ Σιμωνίδου ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ τετραμέτρῳ τετράμετρον,

ὁμοιοτρόπως, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα· μιᾷ δὲ μόνον συλλαβῇ πλεονάζον, ἐπὶ τὸ τετραπόδιον οὐκ ἔχει ἴαμβον ἀλλὰ ἀνάπαιστον. Vides Callimachi Epigramma poſt verſum tetrametrum habuiſſe hendecaſyllabon. Deeſt itaque hic loci: ſed alibi extat num. XLI,

Ἱερέη Δημητρὸς ἐγώ ποτε, καὶ πάλιν Καβείρων,
Ὦνερ, καὶ μετέπειτα Δινδυμήνης. &c.

Extat etiam aliud ejuſdem Simonidis Epigramma, geminum huic & germanum, apud Scholiaſtem Hermogenis *Περὶ ἰδεῶν* pag. 410, quod quia huic

loco

Ne hilum quidem te formidamus. Incantamenta enim ambo
Domi ſunt nobis acerbi vulneris.

L.

Sæpe quidem in Tribus Acamantidos choris
Clamorem ſuſtulerunt ob hederigeros dithyrambos
Horæ Dionyſiades; coroniſque & roſarum floribus
Sapientum poetarum inumbrarunt unguentatam comam:
Qui hunc tripodem ſibi teſtem Bacchicarum victoriarum
Dicaverunt. Illos autem Antigenes docuit viros:
Bene vero formavit dulcem vocem Ariſton
Argivus, ſuavem ſpiritum fundens in ſimplicibus tibiis Doricis:
Quorum chori dulciſoni dux erat Hipponicus
Struthonis filius, in Gratiarum curribus vectatus:
Novi-

loco & occaſioni apprime convenit, hic deſcribemus:

Ἦρχε μὲν Ἀδείμαντος Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδάλεον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ,
Ἀμφὶ διδασκαλίᾳ δὲ Σιμωνίδῃ ἕσπετο κῦδος
Ὀγδωκονταέτει παιδὶ Λεωπρεπέος.

hoc eſt. Archonte Athenis Adimanto, Dionyſiis vicit Tribus Antiochis, chorago Ariſtide, poeta Simonide.

ANNÆ FABRI.
IN EPIGR. L.

V. 1. Διφυλῆς ἀκαμαντίδος] Certe quid ſit Διφυλῆς me neſcire fateor: & verum puto quod conjicit idem Andreas Dacerius: legit enim,

Πολλάκι δὲ φυλῆς Ἀκαμαντίδος·

nam φυλὴ Ἀκαμαντὶς in Attica ab Acamante Theſei filio ſic dicta. Vide Harpocrat.

V. 2. Χειροτοφόρεις ἐπὶ διθ.] Nemo non videt legendum κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις.

V. 3. Διονυσιάδες] Διονυσιάδες ἐν Σπάρτῃ παρθένοι αἱ ἐν τοῖς Διονυσίοις δρόμον ἀγωνιζόμεναι. Heſych.

V. 4. Λιπαρὰν ἐθείραν] *unguentis delibutam*. Res nota eſt.

V. 5. Οἳ τόνδε τρίποδα] Hæc hiſtoria mihi ignota eſt.

V. 7. Εὖ δὲ ἐτιθηνεῖτο] Nemo hoc, opinor, intelliget. Integrum verſum ſic legerem,

Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίων ἀρίστοις,

hoc eſt, *Bene autem formabat, fingebat dulcem vocem Dorum optimis Argivus ille dulcem infundens tibiis ſpiritum.*

V. 9. Κύκλων] Lege κύκλον, prout τὸ μελίγηρυν.

V. 10. Ἁρμασιν ἐν Χαρίτων] Notabis currus etiam gratiis tribui.

Αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάντε νίκαν
Θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

να'.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸς ἐπελθὼν
Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
Θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι: λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχήν,
Ὦ λαοί, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

νβ'.

Εὐμαθίην ᾔτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκκου
Ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν
Ἀντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
Κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
Παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

Τῆς

BENTLEIUS.

IN EPIGR. LI.

In Cod. MSto ἅλα λιτόν. Sed ſi ad ἅλα referretur, dicendum foret ἅλα λιτήν; Λιτὸς eſt pauper: Hymno in Apollinem v. 10.

Ὅς μιν ἴδῃ, μέγας οὗτος. ὃς οὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.

Πονίων ex conjectura ſubſtituimus pro δανίων, In Codice MSto, quo ego uſus ſum, eſt δαίων.

IN EPIGR. LII.

Bacchi ſimulachrum Muſis donavit Simus Micci F. qui in ludo Grammatico literis operam dabat. In Cod. MSto eſt γλεῦκος ὅκως: Sed ſine dubio legendum, Γλαῦκος; ut edidimus. Glaucum intellige Homericum, qui arma cum Diomede commutavit,

Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Διπλόος τοῦ Σαμίου eſt litera Samii Pythagoræ Υ; ſic dicta, quia in duplicem ramum dividitur. Notum illud:

Litera Pythagoræ diſcrimine ſecta bicorni.

& illud:

Et tibi quæ Samios deduxit litera ramos,
Surgentem dextro monſtravit limite callem.

Bacchus iſte ſitus erat e regione literæ Y, quæ prope ludum literarium poſita bivium virtutum & vitiorum pueris Indicabat. Porro pueri iſti vota faciebant Baccho, & ea gratia comam illi ſacram nutriebant: qui mos comam deo cuipiam conſecrandi, Baccho præcipue, etiam pueris notiſſimus. Euripides Bacchis:

Πρῶτον μὲν ἁβρὸν βόστρυχον τεμῶ σέθεν.

Ἱε-

Quæ illi apud homines nomen inclytum & claram victoriam
Dederunt; ita volentibus Muſis violaceas coronas geſtantibus.

L I.

Naviculam Eudemus, qua per mare pauper invectus
Procellas magnas effugit laborans,
Donavit Diis Samothracibus; dicens quod hanc ex voto.
O populi, ſervatus ex mari hic poſuit.

L I I.

Docilitatem petiit Simus Micci filius, donans me
Muſis. Illæ autem, Glauci inſtar, dederunt
Pro parvo magnum donum. Ego vero ſto inhians
Adverſus hanc Samii duplicem *literam*, tragicus
Bacchus, puerorum auditor. illi autem dicunt,
Sacer tibi eſt capillus: meum mihi *narrantes* ſomnium.

Dic

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.
Cum vero & ipſe Bacchus crinem intonſum nutriverit, unde & ἁβροκόμης dictus & κισσοκόμης &c. ideo hanc puerorum religionem nihili æſtimans, illos ait perinde facere, ac ſi ſomnium ſuum ſibi narrent; quod ipſe longe melius intelligat.

Annæ Fabri.

IN EPIGR. LI.

V. 1. Τὴν ἀλίνην] Ἀλία genus navigii.
Ibid. ἅλα λιτὸν ἐπελθὼν] Notari poteſt ἅλα λιτὸν hic dici *tranquillum mare*.
V. 3. Θεοῖς Σαμόθραξι] De Diis Samothracibus qui *Cabeiri* dicebantur; vide quæ notavimus Epigr. xv.
Ibid. τήνδε] Refer ad ἀλίνην, non vero ad εὐχήν.

IN EPIGR. LII.

V. 3. ἀνὰ τήνδε] Quid? ἐυμαθίην. An legendum ἀνὰ τάςδε. Nihil in ſequentibus video.
V. 5. οἱ δὲ λέγουσιν] Legendum αἱ δὲ λέγουσιν.
V. 6. ἱερὸς ὁ πλόκαμος] Quid hoc ſit me neſcire fateor.
Ibid. τὑμὸν ὄνειαρ ἐμοί] Vide ſupra Epigr. v.
Μὴ λέγε πρὸς Χαρίτων τὑμὸν ὄνειρον ἐμοί.

νγ'.

Τῆς Αγοράνακτός με λέγε, ξένε, κώμικον ὄντως
Αγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ροδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον. ἥμισυ δ' ὀπτῇ
Ισχάδι καὶ λύχνοις Ισιδος εἰδόμενον.

νδ'.

Εἰς Αἴσχρην τινα γυναῖκα οὕτω καλουμένην,
τὴν Μίκκου τροφόν.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει.
Καὶ Φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσομένοισιν ὁρᾶσθαι
Η γρηῦς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

νε'.

Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην.

Τέσαρες αἱ Χάριτες. ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Ἄρτι ποτ' ἐπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ,
Εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀείζηλος Βερενίκα,
Ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ Χάριτες Χάριτες.

Τὸν

BENTLEIUS.

IN EPIGR. LIII.

Pamphili, perſonæ in Comœdia, ſtatua a rugoſa illa quidem & fuliginoſa, ab Agoranacte poeta Comico dedicata eſt, ut teſtimonio eſſet victoriæ, quam ludis Dionyſiis eſt conſecutus. Facete autem dictum, *teſtem vere Comicum*: de quo proverbio conſule Parœmiographos. Δεδαυμένον reſtituimus, pro edito δεδαγμένον. Heſychius: Δεδαυμένον περιφλεγμένον, a δαίομαι. Εἰδόμενον vero pro ἰσδομένων (ut a Fabra editum) & Cod. MStus habet.

IN EPIGR. LIV.

Æſchræ, ancillæ Phrygiæ, nutrici ſuæ gratiam rependit Miccus alumnus. Eleganter autem *lac bonum*, id eſt, nutricem bonam. Pro παισὶν ἐν ἐσθλοῖς, emendavimus πᾶσιν. ἐσθλὰ πάντα, ἀγαθὰ πάντα, de re bene lauta, & omnium bonorum bona copia. Ariſtophanes Pluto:

Πρότερον γὰρ εἶχον μὲν παραλαῖς καπηλίοις
Πάντ' ἀγαθά.

Idem Acharnenſibus:

Καὶ ταῦτα μέντοι, νὴ Δί', ὥσπερ μ' ἐτρεφέτην

Ἐν

L I I I.

Dic me, o hoſpes, poſitum eſſe victoriæ Agoranactis
Rhodii teſtem vere comicum
Pamphilum, non in amore ambuſtum: dimidium vero conſpicitur
Caricæ & lucernis Iſidis ſimile.

L I V.

In Æſchram mulierem ita dictam, nutricem Micci.

Æſchram Phrygiam, lac bonum, Miccus
Et in re opima aluit, dum viveret,
Et mortuæ ſtatuam poſuit; quo poſteri videant,
Ut anus mammarum mercedem ceperit.

L V.

In uxorem Ptolemai Beronicen.

Quatuor ſunt Gratiæ. præter enim tres illas
Alia nuper formata eſt, & adhuc unguentis madet,
Beata in omnibus invidenda Berenice,
Sine qua ne ipſæ quidem Gratiæ ſunt gratiæ.

Qui-

Εν πᾶσι βολίτοις.

Scholiaſtes: Δεόν εἰπεῖν, Εν πᾶσιν ἀγαθοῖς, βολίτοις εἶπε παρ' ὑπόνοιαν παίζων.

Theopompus apud Hephæſtionem:

Πάντ' ἀγαθὰ δὴ γέγονεν ἀνδράσιν ἡμῖν διὰ συνεσίας.

IN EPIGR. LV.

Extat in eandem fere ſententiam Epigramma Antholog. lib. 1. c. 41.

Αἱ χάριτες τρεῖς εἰσιν· σὺ δὴ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Γεννήθης, ἵν' ἔχωσ' αἱ χάριτες χάριτα.

ANNA FABRI.

IN EPIGR. LIII.

Nil omnino conjicere poſſum in hoc Epigrammate, ut nec in ſequenti, quod mihi poſſit placere: itaque ſatius eſt ea aliis illibata relinquere.

IN EPIGR. LV.

V. 2. κ' ἔτι μύροισι νοτεῖ] *De more:* infantes enim ſtatim atque in lucem erant editi, vel aqua, vel unguentis veteres abluebant. Nota autem hoc verbum *νοτέω, humidus ſum, perfluo;* nam rarum eſt. Cætera in venuſtiſſimo hoc Epigrammate plana ſunt.

νϛ'.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
Τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·
Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ.
Καὶ σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

νζ'.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
Εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοκίῃ·
Ως τὸ νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
Υστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

νη'.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, εὐξάμενος,
Γινώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθη, καὶ μὴ μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρέξεσθαι παρθενίην ὁ πίναξ.

νθ'.

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἴκοσι μύξαις
Πλούσιον ἡ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
Ἀθρήσας φήσεις· Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες;

ο'.

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
Γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης

Aſ-

B E N T L E I U S.

IN EPIGR. LVI.

Hoc & ſequentia Epigrammata Callimachum autorem præ ſe ferentia nunc primum ex Codice MSto exhibemus: quem olim vidimus Oxonii apud eruditiſſimum & celeberrimum virum *Eduardum Bernardum*. Is codex ſine dubio tranſcriptus eſt ex vetuſto illo Heidelbergenſi, qui nunc Romæ ſervatur in Bibliotheca Vaticana. In MSto primus verſiculus ſic ſe habet:

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον
εἰ μὲν ἐμόχθει.

Repoſimus μελανεῦντα. Sic in Epigrammate quodam in Anthol. μελανεῦσα. Τὸ καλὸν autem ut apud Theocritum Idyl. III.

Τιτύρ' ἐμὶν τὸ καλὸν πεφιλαμένε.

& ibidem non longe inferius:

Ω τὸ καλὸν ποθορῶσα.

παρ-

L V I.

Dulce nigrantem Theocritum, ſi quidem me odit,
Quadruplo magis oderis: ſin autem amat, ames;
Ita per bene comatum Ganymedem, o ſumme Jupiter:
Et tu olim amaſti: non loquor plura.

L V I I.

Quin iterum veni, Lucina, vocante Lycænide,
Sic propitia cum partus facilitate:
Ut nunc quidem, regina, pro puella; poſtea autem pro puero
Aliud quid habeat templum tuum odoratum.

L V I I I.

Sic habes debitum, Æſculapi, quod pro uxore
Demodice Aceſon debuit, cum inciperet
Cognoſcere. quod ſi lateat, neque ſe exigas,
Ait Tabula, ſe ſervaturam eſſe virginitatem.

L I X.

Calliſtium Critiæ filia me lucernam viginti
Ellychniis divitem dedicavit Deo Canopitæ;
Voti rea pro filio Apellide. mea vero lumina
Aſpiciens dices; Heſpere, ut cecidiſti?

L X.

Dicit qui me ſtatuit Enænetus (ego enim
Neſcio) me ob victoriam ſuam

Con-

IN EPIGR. LVIII.

Aceſon quidam uxoris ſuæ Demodices imaginem pictam in Æſculapii fano poſuerat ex voto. Quam imaginem, ſive adeo ipſam mulierem, laudat poeta, cum ob formam quæ vel Deum capere poſſet, tum ob pudicitiam. In Codice MSto erat *παρίξασθαι*. *Παρέχεσθαι παρθενίην*, præſtare virginitatem: ſic Hymno in Dianam: *Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν*. *Καὶ μή μιν ἀπαιτῆς*: *ἀπαιτεῖν χρέος*, exigere debitum.

IN EPIGR. LIX.

Codex MStus habet *Κριτίε*.

Ἀγκεῖται χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρείδησι.
  Πιστεύω Φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδου.

οα'.

Ἰναχίης ἔστησεν ἐν Ἴσιδος ἡ Θάλεω παῖς
  Αἰσχυλίς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
  Εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
  Ἥσυχον, αἰθυίης δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

IN EPIGR. LX.

In Cod. MSto eſt ἰγκεῖσθαι; ſed vera lectio eſt ἀγκεῖσθαι, hoc eſt, ἀνακεῖσθαι, ut ſupra Epigr. LII.

Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου,

Idem mendum occurrit in eodem Codice, in Epigrammate hoc Antipatri Sidonii nondum edito:

Α'

Conſecratum eſſe æneum gallum Tyndaridis.
Fidem ei habeo Phædri filio Philonenidis nepoti.

L X I.

In Iſidis Inachiæ templo poſuit Thalis filia
Æſchylis, Irenæ matris promiſſo.

L X I I.

Quinam es hoſpes, o naufrage? Leontichus hic mortuum
Offendit in littore, & hoc ſepulchro condidit,
Deflens vitam ſuam periculoſam: neque enim ipſe
Quietam degit; ſed mergorum ritu in mari verſatur.

Ἁ πάρος αἱματόεν πολέμου μένος ἐν δαὶ σάλπιγξ,
Καὶ γλυκὺν εἰρήνας ἐκπερχέουσα νόμον,
Ἄγκειμαι, Φερένικε, τεὸν Τελωνίδι κόρα
Δῶρον, ἱερεβρύχων παυσαμένα κελάδων.

Et in illo Anacreontis, etiam inedito.
Οὗτος φειδόλα ἵππος ἀπ' εὐρυχόροιο Κορίνθου
Ἄγκειται Κρονίδᾳ, μνᾶμα ποδῶν ἀρετᾶς.

In MSto ἔγκειμαι & ἔγκειται.

Hoc Epigramma (Epigramma enim integrum eſt, in Arati vita quæ Achilli Statio adjecta eſt) legitur in eum Poetam ſcriptum. Sed quia corruptiſſimum eſt illud, prout emendavit Caſaubonus, adſcribam:

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδὸν
Ἔσχε τὸν, ἀλλ' ὀκνέω μὴ τὸ μελιχρότατον
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξετο. χαίρετε λεπταὶ
Ῥήσιες Ἀρήτου σύγγονοι ἀγρυπνίης.

Et nunc planum eſt. Carmen autem Heſiodi de Syderibus laudant veteres Grammatici. Theon in Aratum ἀστρικὴν βίβλον vocat: ὁ Σολεὺς *Aratus* quippe Solenſis erat: hujus Librum Aſtronomicum vocat Callimachus ῥήσεις λεπτάς, ut Strabo τὰ κατὰ λεπτὸν lib. x. δηλοῖ δὲ τὰς ἀπειρίας αὐτῶν καὶ Ἄρατος ἐν τοῖς κατὰ λεπτόν. Et Ptolemæus Rex Epigrammate quod in eadem illa vita legitur,

Ἀλλὰ τὸ λεπτολόγου σκῆπτρον Ἄρητος ἔχει. *Anna Fabri.*

Cl. Salmaſius hoc epigramma ita reſtituit ad Solin cap. XXXVII.

Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος, οὐ τὸν ἀοιδῶν
Ἔσχατον, ἀλλ' ὄκνεω μὴ τὸ μελληρότατον &c.

Dicit Aratum ex opere illo Heſiodi non id quod jucundiſſimum & lectu gratiſſimum eſſet, ſed maxime laborioſum & ſpinoſum elegiſſe, quod imitaretur. Τὸ μελληρὸν, eſt quod curam & ſollicitudinem adfert: ut μέλημα eſt cura & ſollicitudo. Opus μελληρὸν hoc dicitur, quod curam magnam & attentionem exigit, ut intelligatur. Si μελιχρότατον aliquis retinendum pertendit, idem tamen ſenſus eliciendus eſt. Optimum quidem ac præſtantiſſimum poetam Aratus ſumpſit, quem imitaretur, ſed vereor, ut μελιχρότερον expreſſerit operum ejus ac poematum. Plane dicit non ex ſuaviſſimo ac μελιχροτάτῳ Heſiodi carmine, τὰ Φαινόμενα imitatione deduxiſſe Aratum, ſed ex longe operoſiſſimo & ingratæ lectionis. Errat itaque vir magnus, qui Callimachum illo epigrammmate dicere aſſerit Aratum ex Heſiodi Aſtronomico, τὰ μελιχρότατα defloraſſe. οὐκ ἔσχατος ἀοιδῶν Heſiodus vocatur, qui inter primos eſt, familiari locutione Græcis. Sic Ajax Homero *non poſtremus Græcorum* appellatur, qui de primis ac præcipuis eſſet. Ἄῤῥητος pro Ἄρητος verſus gratia, ut Ἀῤῥαβες πυῤῥηναῖον ὄρος, & ſimilia. Iſaacus Voſſius vero emendat:

Ἡσιόδου τὸ δ' ἄεισμα καὶ ὁ τρόπος οὗτος ἀοιδοῦ
Ἔσχατος, ἀλλ' ὄχα σοὶ μὴ τὸ μελιχρότατον &c.

Carmen hoc ait ſcriptum eſſe non in Aratum, ſed in Heſiodum, cujus ἀστρικὴ βίβλος hic laudetur. Dicit vero Callimachus, difficilia illa, minimeque florida, quæ Heſiodus omiſiſſet, Aratum perfeciſſe, ideoque jubet valere tetricas iſtas & injucundas vigilias. Addit ipſius correctionem proxime accedere ad vulgatam lectionem, veriſſimumque & elegantiſſimum exhibere ſenſum, μελληρότατον vero Græcum non eſſe. Præterea Ἀρήτου retinendum eſſe. cum Leonidas Tarentinus in epigrammate ipſe quoque ſyllabam iſtam produxerit, Γράμμα τὸ δ' Ἀρήτειο δαήμονος.

F I N I S.

CALLIMACHI
FRAGMENTA.

CALLIMACHI
FRAGMENTA.

I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί.

I I.

Apud Apollonii Scholiaſten.

Ἔπρεπέ τοι προὔχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη
Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

I I I.

Apud eundem.

Δέσποιναι Λιβύης ἡρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε,
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

I V.

Apud eundem.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε κατὰ χρόνον ἐκτελέεσθε.

ANNA FABRI.

IN FRAGM. I.

Αἰεὶ γὰρ σμικροῖς] Hoc idem eſt ac proverbium quod olim in Syria jactabatur, ut ex D. JESU CHRISTI verbis patet, *Habenti dabitur.*

IN FRAGM. II.

V. 1. προὔχουσα] *Prominens e capite, propendens.*

V. 2. χαῖον] *Pedum*, aut *venabulum.*

IN FRAGM. III.

V. 2. θῖνας] *Loca arenoſa*, SABLONIERES.

Ibid. ἐπιβλέπετε] *Videtis*, hoc eſt *ſervatis, curatis.* Sic *videre domi*, *videre auſpiciis*, dixit Cicero.

V. 3. ὀφέλλετε.] VOUS ME DEVEZ RENDRE MA MERE. Sic Latini verbo *debere* uſi ſunt. Horat.

Navis, quæ tibi creditum
Debes Virgilium, finibus Atticis
Reddas incolumem, precor.

IN FRAGM. IV.

V. 1. ἐκτελέεσθε] Melius in Codice Stephani legitur ἐκτελέεσθαι.

V.

Apud eundem.

Εν Δίῃ. τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον ὄνομα Νάξῳ.

V I.

Apud eundem.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

V I I.

Apud eundem.

— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

V I I I.

Apud Schol. Arati.

Η δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

I X.

Apud Athenæum lib. 7.

Η μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Η πέρκας. ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

Apud

IN FRAGM. V.

V. 1. Νάξῳ] Inſula Maris Ægæi. Hanc etiam Strongylen, Diam, Dionyſiam, Callipolin & Siciliam minorem vocatam fuiſſe teſtatur Plinius.

IN FRAGM. VI.

Ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον] Forſan de Hercule intelligendum eſt hoc Fragmentum: nil tamen affirmo, cum omnes priſci illi Heroes ferinis pellibus ſolerent tegi, quod vel ex Virgil. notum eſt. Pelles autem ex nodo ſub mentum religatæ ex humeris dependebant. Virgil.

Sordidus ex humeris nodo dependet amictus.

IN FRAGM. VII.

V. 1. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο] Fragmentum eſt e carmine quod vertit Catullus de Coma Berenices, ut & ſequens. Vide ibi notata v. 48.

Jupiter ut Chalybum omne genus pereat.

IN FRAGM. VIII.

V. 1. Η δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν] Catul. de Coma Berenices verſ. v.

Idem me ille Conon cœleſti lumine vidit
E Beroniceo vertice cæſariem,
Fulgentem clare, quam multis illa Deorum
Non ſine taurino ſanguine pollicita eſt.

Vide notata ibidem.

Ibid. Βερονίκης] Illa *Berenice* & *Beronice* dicebatur. Apud Hyginum ſæpe.

IN FRAGM. IX.

V. 1. χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν] Hunc Callimachi locum ex ejus Galatea adducit Athenæus: Καλλίμαχος δ' ἐν Γαλατείᾳ τὸν Χρυσόφρυν, ἢ μᾶλλον Χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθύν. Ibidem etiam alium ejuſdem Callimachi locum laudat ex Epigrammatis, ἐν δὲ τοῖς ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθύς. Hic autem priſcis Latinis *aurata*, vel *orata* dicitur.

IN

X.

Apud Athenæum lib. 15.

Πολλοὶ καὶ φιλεόντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οἰνοπόται, Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας.

X I.

Apud Clementem in Protrept.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνον ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

X I I.

Apud eundem & Scholiaſten Pindari.

Τέρπουσιν λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

IN FRAGM. X.

V. 1. ἀκόντιον] Intellige humorem ejaculatum. Celeberrimus in Antiquorum conviviis luſus fuit, qui Κότταβος dicebatur, in quo amatores, exhauſto poculo, humoris reliquum in majora pocula ab alto infundebant, ut in lancem aliam mitterent, ſicque ſonum ederent, qui ſi major ederetur, ſe ab amaſiis diligi augurabantur. Sed en tibi totam ejus ludicri deſcriptionem Latinam quidem, ut facilius intelligatur. *Talis apud Athenienſes ludus erat. Virga quædam longa erat in terram defixa, ac ſuper eam altera deligata, huc & illuc nutans, ut fieri ſolet in lancium jugo. Hæc lances duas habebat appenſas, ſub iis lancibus crateres erant duo aqua pleni, & ſub aqua ſtatua ænea deaurata,* Μάνης *dicta. Jam vero ludentibus omnibus, ſurgebat aliquis phialam habens vini plenam, & quam longe abſiſtens, quod vini ex epota illa ſupererat, id in lancem unam mittere conabatur, ut repleta gravis fieret, inclinataque ſtatua qua ſub aqua erat, caput allideret, atque ita ſonum ederet; quique ita jecerat, ut ne gutta quidem una in terram cecidiſſet, hic victor erat, ſeque ab amica redamari gloriabatur.* Vide Ariſtoph. Scholiaſten in Εἰρήνῃ pag. 717. Edit. Genev. qui hunc Callimachi locum laudat. Vide & Joannem Tzetzen Chil. VI. cap. LXXXV.

V. 2. Σικελᾶς ἐκ κυλίκων λατάγας] Legendum σικελὰς, ut & apud Scholiaſten Ariſtophanis legitur loco ſupra citato. Eſt autem, Λατάγα τὸ ὑπολειπόμενον ἐκ τοῦ ἐκποθέντος ποτηρίου ὑγρὸν, ὃ συνεστραμμένῃ τῇ χειρὶ ἄνωθεν ἐῤῥίπτουν οἱ παίζοντες εἰς τὸ Κοττάβιον. Porro Σικελὰς dicit noſter, quia, ut ait idem Interpres Ariſtoph. Σικελικὴ τίς ἐστι παιδιὰ, πρῶτον εὑρόντων Σικελῶν. Unde Anacreon, Σικελικὸν κότταβον ἀγκύλῃ δαΐζων. & Critias in Elegiis,

> Κότταβος ἐκ Σικελῆς ἐστι χθονὸς εὐπρεπὲς ἔργον.

IN FRAGM. XI.

ἐπιτέλλεται] Pater meus amantiſſimus putabat legendum ἐπιτέρπεται, ut in Fragmento proxime ſequenti, τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Vel fortaſſe ἐπιτέλλεται ſignificat *adeſt propitius & favens.* De Aſinorum ſacrificiis vide Fragmentum ſequens.

IN FRAGM. XII.

Φοῖβον ὀνοσφαγίαι] De Hyperboreis qui Apollini aſinos ſacrificabant, ſic Pindar. Pith. Od. X.

> Παρ' οἷς ποτὲ Περσεὺς
> Ἐδαίσατο λαγέτας δώματ' ἐσελθὼν,
> Κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας
> Ἐπιτόσσαις θεῷ
> Ῥέζοντας. ὧν θαλίαις ἔμπεδον
> Εὐφαμίαις τε μάλιστ' Ἀπόλλων
> Χαίρει, γελᾷ θ' ὁρῶν ὕβριν
> Ὀρθίαν κνωδάλων.

XIII.

Apud Strabonem lib. 1.

Αἰγλήτην, Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρᾳ
Λείπων δεχόμενος.

XIV.

Ibidem.

—— ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον ἁρμονίην.

XV.

Citatur & hoc Callimachi.

Νηφάλιαι γὰρ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὦπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαις.

Ex

IN FRAGM. XIV.

V. 1. *κυταίου*] Scribe per majuſculam litteram Κυταίου. De Argonautis loquitur, Cytæa eſt Colchica urbs, unde Medea Κυταΐς, & Æetes pater ejus Κυταῖος: quod autem ait Scaliger in Propert. in illam deportatas fuiſſe decem tribus a Salmanaſar Aſſyrio, unde Samaritani hactenus a Judæis Κυταῖοι dicti, *Cutai*; id vero omnino falſum eſt, ut in ſuis in Origenem Notis monuit illuſtris Huetius.

V. 2. *ἁρμονίην*] *In Illyricum*, ubi Cadmi Harmoniæque monumentum conſpicitur.

IN FRAGM. XV.

V. 1. *ὦπας*] Neſcio quid hoc ſit; non enim dicitur ὦπαι.

V. 2. *Λήτειραι*] *Sacerdotes.* Heſychius, Λήτειραι, ἱέρειαι τῶν σεμνῶν θεῶν, ubi Guiet. legit Λίτειραι. Αἰτή.

Ibid. *Ἡσυχίδαις*] Ἡσυχίδαι Athenis erant indigenarum genus, Heſych. Ἡσυχίδαι, γένος Ἀθήνησι Ἰθαγενῶν.

Ibid. *μελιηδέας ὦπας Λήτειραι καίειν*] Lege, ut optime apud Schol. Sophocl.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας
ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Τῇσιν, hoc eſt εὐμενίσι; ὄμπας, θύματα πυρὶ καὶ μέλιτι δεδευμένα. Heſych. Poſſet etiam legi ὄμπνας; ὄμπνας enim *fruges melle macerata.* Ἡσυχίδαι, *Sacerdotes Eumenidum*, audi eundem Schol. Sophocl. ad illud Oedip. Col. Ἄπυστα φωνῶν] ἄπυστα, ἀνήκουστα. ἀντὶ τοῦ ἠρέμα καὶ συντόμως. τοῦτο ἀπὸ τῆς δρωμένης θυσίας ταῖς Εὐμενίσι φησί. μετὰ γὰρ ἡσυχίας τὰ ἱερὰ δρῶσι καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσιν αὐταῖς, καθάπερ Πολέμων ἐν τοῖς πρὸς Ἐρατοσθένην φησίν, οὕτω, τὸ δὲ τῶν Εὐπατριδῶν γένος οὐ μετέχει τῆς θυσίας ταύτης ταύτης εἶτα ἑξῆς, τῆς δὲ πομπῆς ταύτης Ἡσυχίδαι. ὁ δὴ γένος ἐστὶ παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ τὴν ἡγεμονίαν ἔχει. καὶ προθύονται πρὸ τῆς θυσίας ταύτης κριὸν Ἡσύχῳ ἱερὸν ἥρωϊ, τοῦτον οὕτω καλοῦντες διὰ τὴν εὐφημίαν. οὗ τὸ ἱερόν ἐστι παρὰ τὸ Κυλώνειον, ἐκτὸς τῶν ἐννέα πυλῶν. καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῷ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῳ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερείας φησί. καὶ Καλλίμαχος, Νηφάλιαι καὶ τῇσιν, &c.

IN

XVI.

Ex Callimachi Dactylicis.

Α παῖς ἁ κατάκλειςος
Ταὶ οἱ Φασὶ πικόντες
Ευναίας ὀαρισμὼς
Εχθειν ἶσον ὀλέθρω.

XVII.

Ex Agellio lib. IV. cap. XI.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντων ἔδεσθαι
Κἀγὼ Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε λέγω.

XVIII.

Ex Macrobio lib. V. cap. XXI.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιον μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Τῷ

IN FRAGM. XVI.

V. 1. ἁ κατάκλειςος] Κατάκλειςον *puellam* dicit, quia hic mos erat in Græcia, ut puellas in thalamis cuſtodirent; neque eas prodire ſinerent, dum eæ adhuc eſſent innuptæ. Phocylid.

Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισι
Μηδέ μιν ἄχρι γάμων πρὸ δόμων ὀφθῆναι ἐάσῃς.

A. Fabri.

Κατάκλειςον Græci vocarunt, quidquid ita pretioſum eſt, ut ſervari diligenter, & clauſum teneri mereatur. Poeta noſter puellas virgines, quas tenellis aſſervandas diligentius uvis ſcribit, vocat κατακλείςους. Hinc & κατάκλειςοι meretrices quædam dictæ, quæ carius ſe venditarent, nec omnibus paterent. *devium ſcortum* Horatio, quod ſcilicet non omnibus obvium eſt. κατάκλειςα εἶχον τὰ βιβλία, apud Strabonem de Apellicontis heredibus, qui libros Ariſtotelis ſub clave habebant, nec exire in publicum ſinebant. Atque inde κατάκλειςοι de re pretioſa; quæ non pro de relicto haberi, ſed ſtudioſe conſervari, ac tuto loco concludi digna eſt. Cl. Salmaſius ad Tertull. de Pallio p. 177.

V. 3. Εὐναίας ὀαρισμὼς] Gallice dicerēs DISCOURS DE MARIAGE.

V. 4. ἶσον ὀλέθρω] Legendum puto ὀλέθρῳ: imo & ita apud Scaligerum in Catull. legitur.

IN FRAGM. XVII.

V. 1. Καὶ κυάμων] Legebat Pater meus,

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρος ἔχειν ἀνιῶντος ἔδεσθαι.

IN FRAGM. XVIII.

V. 1. Θρηΐκιον] Sic Horat. Amyſtida Threiciam vocat.

Neu multi Damalis meri
Baſſum Threicia vincat amyſtide.

Ibid. ἀπήνατο] Legendum ſuſpicor ἀνήνατο, *recuſavit*. Id ſequentia ſuadent, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

V. 2. κισσυβίῳ] Neoptolemus Parianus libr. 3. περὶ Διαλέκτων ait κισσύβιον fuiſſe poculum ex hedera confectum. Addit Philemon fuiſſe μονωτόν. Neoptolemo adſtipulantur multi, Theocritus, Didymus cujus ea verba ad Odyſſ. IX. Κισσύβιον ποιμενικὸν ποτήριον ἐκ κισσίνου ξύλου κατεσκευασμένον.

Τοῖ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα παρειτείχοντος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

XIX.

Ex Luciano lib. cui tit. Ἔρωτες.

Αἴθε γὰρ ὦ κόροισιν ἐπ' ὄμματα λιχνὰ φέροντες
Ἔρκι@- ὡς ὑμῖν ὤρισε παιδοφιλεῖν
Ὧδε νέων ἐρᾶοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

XX.

Ex Plutarchi Sympoſiacis.

Καὶ μιν Ἀλητίδαι πολὺ γηραιότερον
Τοῦδε, παρ' αἰγαιῶνι θεοῦ πλέοντες ἀγῶνα,
Θήσουσι νίκης σύμβολον ἰσθμιάδος.
Ζήλῳ τῷ Νεμέηθε, πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς ἐφύρη.

Ex

μενον. ἢ ὄνομα κύριον ποτηρίου, ἢ, (lego ὃ) ἔχον κισσὸν ἔξωθεν. Clitarchus refert ſcyphum κισσύβιον appellatum ab Æolibus. Ab antiquiſſimis tamen Græcis pocula quaevis κισσύβια appellabantur. Nicander αἰτωλικῶν lib. 1. ἐν τῇ ἱεροποιίῃ τοῦ Διδυμαίου Διὸς κισσοῦ σπονδὰς ποιοῦνται πετάλοισι. ὅθεν τὰ ἀρχαῖα ἐκπώματα κισσύβια φαίνεται. Homerus,

> Κισσύβιον μετὰ χερσὶν ἔχων μέλανος οἴνοιο.

Aſclepiades vetus interpres Homeri tradit ſolos ruſticos eo poculi genere uſos. Meurſius ad Theocriti ſpicilegium p.5. Vide Heinſii lectiones Theocr. libr. 1. cap. 2. qui ait Callimachum a veteribus criticis apud Athenæum vapulare, quod confuderit voces ἀλείσου & κισσυβίου, cum longe diverſa eſſent.

IN FRAGM. XIX.

V. 2. Ἔρκι@-] In al. legitur ἔρχι@-. An ab ἐρχία, quæ eſt Tribus Atticæ? Certe hic aliquid latet.

IN FRAGM. XX.

V. 1. Ἀλητίδαι] Neſcio quid ſit: forſan ab ἀλῆτις, ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ut ait Heſychius: ſed dubito; forſan ab ἀλαὶ, quo modo vocabantur δύο δῆμοι τῆς Ἀττικῆς.

Ibid. γηραιότερον] Pater meus putabat legendum ὠγυγιώτερον.

V. 2. Αἰγαιῶνι] Quem Dii Briareum, illum Αἰγαίωνα vocabant homines. Homer.

> Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί, ἄνδρες δέ τε πάντες
> Αἰγαίωνα --

Sed hoc Fragmentum de Briareo non poteſt intelligi. Hic igitur Αἰγαιῶνι erit Neptuno; Αἰγαίωνα enim vocatum fuiſſe Neptunum certum eſt. Heſych. Αἰγαίων ἐπιτεταμένως θαλάσσιος θεός, οἱ δὲ ὁ Βριάρεως καὶ ὁ Ποσειδῶν.

V. 3. σύμβολον] *Apium*. Agones, Olympia, Nemea, Iſthmia, Pythia. In Olymp. *oleaſter*, in Nem. *pinus*, in Iſthm. *apium*, in Pyth. *poma*. in Epigr. Ἆθλα δὲ τῶν κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς.

Q IN

XXI.

Ex Scholiaſte Pindari.

Χαῖρε βαρυσκίμπων ἐπίπεκτα μὲν ἔξακι δοιὰ
Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ χαμών.

XXII.

Ex eodem.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, οἱ τὸν ὄλεθρον
Εὗρε, τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γιγνόμενον.

XXIII.

Ex eodem.

Ταὶ μὲν ἀερσικύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς

Αργος

IN FRAGM. XXI.

De Hercule Fragmentum iſtud debet intelligi, qui labores duodecim, jubente Euriſtheo, reliquos ſuopte motu exantlavit. Unde Pind. Nem. Od. III.

- - ἰδίᾳ τε ἐρευνάσει τεναγέων ῥοὰς, ὅπα πόμπιμον
Κατέβαινε νόσου τέλος,
Καὶ γᾶν φράδασε.

V. I. *βαρυσκίμπτων*] *Propter clavam.*
V. 2. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης] H. Valleſius in notis ad N. Damaſceni excerpta verſum poſteriorem ſic emendat:

Ἐκ δ' αὐθαιρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

IN FRAGM. XXII.

V. I. ἐι τὸ ὄλ.] *Oi*, hoc eſt *αὑτῷ ſibi.* Et male in Schol. Pind. legitur ὅς. De Perillo autem hic ſermo eſt, qui Phalaridi Agrigentinorum Tyranno taurum æneum, januam a latere habentem dedit, ut in eo homines igne ſuppoſito combureret, eos verum bovis mugitum editurſos affirmans. At eum Phalaris primum opus ſuum juſſit imbuere. Ovid. Triſt. lib. III.

Pro quibus inventis, ut munus munere penſes,
Da, precor, ingenio præmia digna meo.
Dixerat. At Phalaris, Pœna mirande repertor,
Ipſe tuum præſens imbue, dixit, opus.

IN FRAGM. XXIII.

V. I. Ταὶ μὲν ἀερσικύδης] Mendoſiſſimum eſt hoc Fragmentum. Et cum in eo tota eſſem, ut inde aliquid elicerem, ſupervenit doctiſſimus Andreas Dacerius, quem ſupra nominavi, iſque dum illud ſedulo legit, antequam e Muſæolo noſtro egrederetur, ſtans, ut ita dicam, pede in uno ſic illud ingenioſiſſime reſtituit,

Τοῖς μὲν ἀερσικύδης εὔνις ἀνῆκε Διὸς
Αργος ἔχειν ἴδιόν περ ἐὸν λάχος, ἀλλὰ γενέθλῃ
Ζηνὸς ὅπως σκοτίῃ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

atque illi de Heraclidis Poeta videtur loqui. Quos Juno Argos ita paſſa eſt accedere, ut illis cum Peloponnenſibus & Tegeatis aliquot præliis eſſet decernendum, quod ex Apollod. & Diodor. notum eſt. Heraclidas autem Jovis γενέθλην σκοτίην vocat, quia Hercules ex Jove & Alcmena natus eſt. Hæc ille, donec quis meliora in medium proferat. Addit idem, fieri poſſe ut quis hiſtoriam comminiſcatur quæ ad Fragmentum illud referri poſſe videbitur: ſed ſic etiam non minus de Fragmenti totius emendatione conſtabit.

V. 2.

Ἄργος ἴθειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάγος. ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς, ὅπως σκοπιὴ τρηχὺς ἄεθλος ἔοι.

XXIV.

Ex eodem.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τέγος ἱερὸς ἧνται
Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

XXV.

Ex Scholiaſte Ariſtophanis.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα πόσσα φέροιτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.

XXVI.

Ex Olympiodoro in Meteora.

Αὐτὸν μὲν φιλέουσ', αὐτὸν δέ τε πεφρίκασι,
Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀπιστυγέουσιν ἑῷον.

Ex

V. 2. ἴδιόν περ ἐὸν λάγος.] Nam Junoni ſacrum erat Argos. Pind.

Ἄργος Ἥρας δῶμα θεοπρεπὲς.

& Horat.

Plurimus in Junonis honorem
Aptum dicit equis Argos, ditesque
Mycenas.

IN FRAGM. XXIV.

V. 1. ἐπὶ τέγος ἱερὸς] Bene apud Pind. legitur ἱερὸν: ſed legendum ob verſum ἐπὶ τέγος ἱερόν.

V. 2. Κάλπιδες] Hydrias oleo plenas intellige, quæ Athenis iis dabantur qui Panathenæa vicerant. Pind. Nem. Od. x.

- - γαίᾳ δὲ καυ-
θείσᾳ πυρὶ καρπὸς ἐλαίας
ἔμολεν Ἥρας τὸν εὐά-
νορα λαὸν ἐν ἀγγέων
ἕρκεσιν παμποικίλοις.

IN FRAGM. XXV.

V. 1. κεκομμένα] Κεχαραγμένα.

V. 2. Κυδίππην ὡς] Bene alibi legigitur ἐόν. Sic Propert.

Scribitur & veſtris Cynthia corticibus.

& Theocrit. in Epithalam. Helenæ:

Γράμματα δ' ἐν φλοιῷ γεγράψεται, ὡς παριών τις
Ἀγνοίη, Δωριστί, σέβου μ'· Ἑλένας φυτὸν εἰμί.

Et non ſolum in arboribus, ſed & in parietibus ſemper ſcribendi mos fuit, Ariſtoph. in Ἀχαρν. Ὑμῶν τ' ἐραστὴς ἦν ἀληθῶς, ὥστε καὶ ἐν τοῖσι τοίχοις ἔγραφον Ἀθηναῖοι καλοί. Ubi Schol. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις, ἢ δένδροις, ἢ φύλλοις. Et hocce Callimachi Fragmentum adducit.

IN FRAGM. XXVI.

V. 1. Αὐτὸν μὲν φιλέουσ'] Contra Virgil. in Ciri, qui hos verſus imitatus eſt.

Quem pavidæ alternis fugiunt optantque puellæ
Heſperium fugitant, cupiunt ardeſcere ſolem.

XXVII.

Ex Stobæo.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κοῦροι τὸν φιλέουσι. νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχεις ἄγουσι θύρην.

XXVIII.

Ex eodem.

Αρνες τοι φίλε κοῦρε ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Εσκον ἐνηέιθμοι; δαύλια καὶ βοτάναι.

IN FRAGM. XXVII.

V. 2. τὸν] Id eſt ὄν.

IN FRAGM. XXVIII.

V. 2. ἐνηείθμοι] Legendum ἀνήριθμοι.

Ibid. δαύλια] Δαυλία eſt *ficedula*; ſed δαύλιον quid ſit, neſcio: forſan legendum γαύλια *mulctralia*.

CALLI-

CALLIMACHI
FRAGMENTA
EX
ETYMOLOGICO GRÆCO
A
VULCANIO COLLECTA.

In voce Αἶρα.

—— Λάθρη δὲ παρ' Ηφαίςοιο καμίνοις
Εςρεφον αἰεράων ἔργα διδασκόμενοι. Ubi Αἶερα idem eſt quod σφαῖρα.

In voce Αλεις.

Es τὸ πρὸς τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Αλέες poſitum pro ἀολλέες, τυτέςι ὁμῦ.

In voce Αλίαςος.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί.
Citatur hic Callimachi locus ab Etymolog. ut oſtendat ἀλίζω formari ab ἀλῶ, quemadmodum φοιτίζω a Φοιτῶ.

In

ANNA FABRI.

In voce αἶερα.

Αἰράων] Αἶερα, σφαῖρα, hic ſumitur pro *malleo*.

In voce ἀλὲς.

Αλέες] Hujus loci meminit Plutarch. in Moralibus: eum etiam laudat Schol. Theocriti, & ex Callimachi Choriambis ſumptus eſt.

In voce Ἀλλίξ.

Ἀλλίκα χρυσείνην ἐερχομένην ἐνέτησι.

Ἀλλὶξ Theſſalica lingua ſignificat τὴν χλαμύδα. Significat & τὸ ἐμπόρπημα.

In voce Ἀλωα.

Διωμοσύνη περὶ βοῶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἄλωα,

pro ἄλω καὶ ἐπέκτασιν.

In voce Ἀμπρεύω.

Ἀνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες.

Proprie uſus eſt Callimachi verbo Ἀμπρεύειν ἐπὶ τοῦ ἕλκειν. Nam Ἄμπρον proprie eſt, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τὰς βόας.

In voce Ἄρδις.

—— ἀλλ' ἀπὸ τόξου

Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

Significat vero ἄρδις, cuſpidem teli.

In voce Ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι, hoc eſt τοῖς ὑποδήμασι.

In

In voce ἀλλίξ.

Ενέτησι] Scribendum ἐνέτησι, id eſt περόναις.

In voce ἀμπρεύω.

Λειόθεν] Hoc Fragmentum ſic reſtituit Caſaub.

Ἄνδρες δείλαιοι δ' ἐκ ληόθεν ἀμπρεύοντες.

Loquebatur Callimach. de ubertate meſſis, & συγκομιδῇ frugum. ἐκ λήϊοθεν valet ἐκ τοῦ λη̈ίου ex arvo, ubi ſeges. Qui λειόθεν retinent, & ἀμπρεύειν explicant *vitam trahere*, refelluntur ſatis ab ipſo Authore, qui ait κυρίως hic verbum illud accipi. ἀμπρεύω, ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν.

Ἀμπρεύοντες] Ariſtophanes uſus eſt compoſito.

Χ' ὅπως ποτ' ἐξαμπρεύσωμεν
Τοῦτ' ἄνω κανθήλιον.

ubi Schol. ἐξαμπρεύσωμεν, ἀντὶ τοῦ ἐλξωμεν. ἄμπρον, τὸ σχοινίον τὸ ἕλκον τὰς βόας] Lege τοῦ ἕλκοντος βοός.

In voce ἄρδις.

Ἄρδιν] Meminit Theocrit. alicubi, ſeu quicumque Aram ſcripſit,

Ἰνίς τ' ἀνδροβρῶτος,
Ἰλιοραῖς δὲ ἀρδίων ἦρ
Ἐς τὸ χεῖλ' ἄγαγε τεῖ πορθέν.

In voce ἀρπίς.

Ἐν μὲν γὰρ] Legebat Pater meus.

Ἣν μὲν τροιζῆνι θῆκε σὺν ἀρπίδεσι.

Intelligit enim μαχαιρᾶν, quam Ægeus cum calceamentis ibi reliquerat. Vide Plutarch. in Theſeo, & Hygin. & Apollodor. lib. 3.

In

In voce Ασινεῖς.

Δειλαίοις ἀσινεῦσιν ἐπὶ τετρήρεις* χαπάσας.

Sunt vero Ασινεῖς, Δρύοπες οἱ τὴν ἀσίνην κατῳκηκότες.

In voce Ασκάντης.

Καὶ τὸν μὲν εἰς ἀσκάντα κάθισεν. Significat vero Ασκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Atticis σκίμπους.

In voce Ασσυρία.

Η ἀπὸ Ασσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Et

Ημισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ασσύριοι. τουτέστι Βαβυλώνιοι.

In voce Αστείας.

—— Δέκα δ' ἀστείας ἄνευ τῶ λάθρον.

ὑποκοριστικῶς ab ἀστράγαλος.

In voce Αστυρον.

Η μὲν ἀερπάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώρου

Αστυρον εἰς ἀνέβαινεν. hoc eſt εἰς ἄστυ ὑποκοριστικῶς.

In voce Ατλάραγος.

Οὔτε τὸν ἀτλάραγόν τι δέδοικεν. περὶ τὸ Ατλαραγόν τις.

In

In voce ἀσκάντης.

Hac voce uſus eſt Ariſtoph. ἐν νεφ.

Πῶ Στρεψιάδης; ἔξει τὸν ἀσκάντην λαβών.

ubi Schol. ἀσκάντην, σκίμποδα, δίφρου τι εἶδος, ὃ τὸν κράβατον.

In voce Ασσυρία.

Η ἀπὸ Ασσυρίων] Ex Poematio de Coma Berenices:

Vaſtatum finis iverat Aſſyrios.

Nam eo Fragmentum iſtud referendum puto. *Anna Fabri.* Ασσύριοι, h. e. Βαβυλώνιοι, inquit Etymol. ſic & in ſacris litteris Babyloniis non ſemel Aſſyriorum nomen datum fuiſſe reperies.

In voce ἀστείας.

Λάθρον] Notabis λάθρον pro λάθρα.

In voce ἄστυρον.

Υψιζώρου] Hæc vox mihi ſuſpecta. An legendum ὑψὶ ζωροῦ, Sed non video quomodo dici poſſit τρύφος ζωροῦ: forſan legendum ὑψίζωνος.

In voce ἀτλάραγος.

Τὸν ἀτλάραγόν τι] Lege ut reſtituit Caſaub.

In voce Ἀφαυρός.

Η ἄφαρον φαρόωσι. hoc eſt τ ἀγεώρχητον γῆν.

In voce Βεῦδος.

Εν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεῦδε ἔχουσαι. hoc eſt τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια.

In voce Βλωμός.

στον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο. hoc eſt ψωμοῦ.

In voce Βύχετα.

Εξ ἁλὸς εἰς δίκιω ἀνέρα βουχέτιον ἕλκειν. eſt vero βουχέτιον ἐθνικὸν a Βύχετα neutro plurali, urbe Epiri.

In voce Βωνίτης.

Οἷους βωνίτῃσιν ἐπὶ κρύπτουσι γυναῖκες. ſignificat τ βουκόλον.

In voce Γαιοδόται.

Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς εὖτε βάλωνται. Sunt vero Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες.

In voce Γενέθλη.

Τὴν δὲ γένην οὐκ οἶδα. Γένη fœmininum.

In

Οὐδὲ τ ἀντάραγόν τοι ἔδωκε. Ita extulit proverbium Homericum, quo & Theocritus eſt uſus, οὐδ' ἄλα δοίης. Nam ἀντάραγος eſt τ ἐλάχιστον, ut apud Latinos *ciccus*, *pilus*, *hetta*, *nauci*.

In voce ἀφαυρός.

Η ἄφαρον φαρόωσι] Ἄφαρον, ἀνήροτον. φαρῶν, ἀροτριᾶν, φαρῶσαι, ἀρόσαι, νεῶσαι, Heſych. Vide pag. 252. Nam ibi idem Fragmentum repetitur.

In voce βεῦδος.

Βεῦδε ἔχουσαι] Quod apud Heſych. eſt βεῦδος, apud Pollucem eſt βεῦθος, ἱμάτιον γυναικεῖον.

In voce βύχετα.

Εξ ἁλὸς δίκην] An ἐξ ἁλὸς εἰς δίκην, &c.

In voce βωνίτης.

Βωνίτῃσι] Βωνίτας, τοὺς ἐν ἀγρῷ, οἱ δὲ βουκόλους ἢ ἀγροίκους, Heſych. Quæ ſequuntur, ſcilicet ἐπὶ κρύπτουσι, mihi ſuſpecta ſunt.

In voce γαιοδόται.

Γαιοδόται] Οἱ Ἀρχιτέκτονες, *Geometræ*: forte legendum eſſet γαιοδάται, id eſt *diviſores terræ*, *menſores*, *finitores*, ut dicit Plaut. in Pœnulo.

In

In voce Γλαεὶς.

Καὶ γλαεῖδες, σαφύλη τε, καθισμένη τε μολίβδις. eſt vero γλαεὶς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον.

In voce Γραικός.

Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς. hoc eſt Ἕλληνες.

In voce Γράμμα.

Γράμματα δ' οὐκ εἵλκυσεν ἀπόκρυφα, hoc eſt ποιήματα.

In voce Γράσων.

Ὃς αἰζηῶν ἔγραε κηδεμόνος. ſignificat vero γράσων τὸ χλωρὰν κριθήν. ἀπὸ τοῦ γράω, τὸ ἐσθίω.

In voce Δάκνω.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον. hoc eſt θηρίον. παρὰ τὸ δάκνω.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήιον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐπιπολίων ὅτε θυμιονηστέμου *
Ἀλλ' οὐσάνοις ἐκ σομάτεσι νεὼς Ἀχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης. Eſt vero Δανάκης numiſma, obolo ma-

In voce γλαεὶς.

Καθισμένη τε μολίβδις] Hunc locum ſic emendavit Pater meus καθιμένη τε μολίβδις, ſtaphyle eſt amuſſis, μολίβδις eſt plumbum quod deorſum demittitur.

In voce γραικός.

Γραικοὶ δὲ γῆς] Lege γραικοὶ δὲ τῆς γῆς. Revera Græci rerum Ægyptiarum erant imperiti, adeoque totius reconditæ vetuſtatis: illuſtrem locum dabit Plato in Timæo, ubi ſic Solonem affatur ſenex Ægyptius: ὦ Σόλων, Σόλων Ἕλληνες ἀεὶ παῖδές ἐστε, γέρων δὲ Ἕλλην οὐκ ἔστιν.

In voce Γράσων.

Εγραε] *Manducabat, abſumebat.* Vox Cypria. Heſych. γρᾶ, φάγε, Κύπριοι.

In voce δάκνω.

Fragmentum iſtud de Hercule Cerberum ex inferis adducente debet intelligi.

In voce δανάκης.

Sic hos verſus reſtituit Caſaubonus,

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνη ἐνὶ πτολίων, ὅγε τέθμιον οἰσομεν ἄλλως
Ἐν ςομάτεσσι, νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

Ibi autem loquitur Callimachus de Hermione, ubi fuit altiſſimus terræ hiatus, quo mortuorum animas recta ad inferos

 per-

majus, quod Veteres mortuorum ori imponebant.

In voce Δεκαφύϊα.

Τῶν εἵνε σοι δεκαφύϊα φάζε ζώαγρια πίσω. hoc eſt δεκαπλάσια.

In voce Διάκτορος.

Αλλὰ θεῆς ἤ τίς με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. hoc eſt διάκονον καὶ διαγωγέα τῶν ψυχῶν.

In voce Δίασμα.

—— Διάσματος φάρεος ἀρχήν. ſignificat vero διάσμα τὴν πρώτην τοῦ ἱματίου ἐργασίαν.

In voce Διερός.

—— Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην: hoc eſt ὑγρήν.

In voce Δίκρον.

—— Δίκρον φίλτρον ἀειραμένη. hoc eſt δίκρανον ξύλον.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

In voce Δόναξ, τουτέστι κάλαμος.

Καὶ δόνακι πλήθοντος λιπὼν ῥόον Ἀστερίωνος.

In

pervenire putabant: & ideo nauli gratia δανάκην, numiſmatis genus ori ſuorum mortuorum non inſerebant. Strabo, παρ' Ἑρμιονεῦσι δὲ τεθρύλληται τὴν εἰς Ἅδου κατάβασιν σύντομον εἶναι. διόπερ οὐκ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον.

In voce δίασμα.

In LXX. Interpr. vertitur *licium*.

In voce δίκρον.

Δίκρον φίλτρον] Lege, ut emendavit Caſaub. δίκρον φιτρὸν ἀειραμένη. Furcam intelligit.

In voce Διφῶ, τὸ ψηλαφῶ.

Μήδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε] Hic διφᾶτε, ſine dubio ſignificat *expectate*: ſic Gallice verterem: N'ATTENDEZ PAS DE MOY UNE CHANSON BRUÏANTE.

In voce δόναξ.

Ἀστερίωνος] Ἀστερίων fluvius Argiæ, cujus meminit Pauſanias. Papin. etiam IV. Thebaid.

- - *Eraſinus, & æquus*
Fluctibus Aſterion. - -

In

In voce Δύπλης.

Δύπλαι τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες.

In voce Εἶαρ.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. hoc eſt τὸ αἷμα.

In voce Εἰνατία.

Εἰνατίην ὁ μόσχοφον ἐπ' ὠδῖνεσσιν ἰδοῦσαι. Eſt vero εἰνατίη epithetum Lucinæ. εἴνατος mons Cretæ, ubi colebatur Lucina.

In voce Εἰσπνήλης.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὁππότε κοῦρος ἴοι. Eſt vero εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος, ἤτοι ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος.

In voce Εμπελάτειρα

Τοὺς αὐτῷ σκολιοὺς ἐμπελάτειρα τίκεν γυνή. hoc eſt ἑταίρη.

In voce Ζαγρεύς.

Υἱέα Διόνυσον ζαγρέα γιγνομένη. hoc eſt τὸ ζα, id eſt τὸ πάνυ ἀγρεύοντα.

In

In voce δύπλης.

Δύπλαι] *Mergi aves.*

Ενδιοι] μεσημβρινοὶ, id eſt *meridie gaudentes*, Virgil. *apricos* vocat.

Apricis ſtatio gratiſſima mergis.

Καύηκες] Sunt lari. Heſych. Καύαξ, λάρος.

In voce εἰνατία.

Εἰνατίην] Lucinam a monte Cretæ qui εἴνατος. Heſych. non montem, ſed ſimpliciter τόπον vocat, εἴνατον, τόπος Λυκίας καὶ Κρήτης.

In voce εἰσπνήλης.

Εἰσπνήλης] Eſt *amans*: aſt ἐρώμενος eſt *amaſius*, meminit Theocrit. Idyl. 12.

Δοιὼ δή τινε τώδε μετ' ἀμφοτέροισι γενέσθην

Θεῖοι. ὁ μὲν ἦν εἰσπνήλης, φαίη χ' ὡ μυκλαίσδων

Τὸν δ' ἕτερον πάλιν, ὥς κεν ὁ Θεσσαλὸς εἴποι, ἀΐταν.

Ex quo loco apparet vocem eſſe Laconicam: nam Αμύκλαι Laconicæ urbs; ea uſus eſt Callimachus ut ſua; nam alicubi vocat πατρῷον linguam Spartanam.

In voce ἐμπελάτειρα.

Τίκεν γυνὴ] Suſpicor τὸ γυνὴ poſitum fuiſſe ad explicationem τοῦ ἐμπελάτειρα, atque adeo legendum,

Τοὺς αὐτῷ σκολιοὺς ἐμπελάτειρα τίκεν.

Sic pentameter verſus eſt integer.

In voce Ζαγρεύς.

Διόνυσον ζαγρέα] Reperitur apud Heſychium, Ζαγρεύς, Διόνυσος: eſt autem Ζαγρεὺς *magnus & eximius venator.*

In

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη. hoc eſt τὸ δρέπανον.

In voce Ηλιτόμηνος.

Τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα μήτηρ εἰς ὤδινε μῆνας.

In voce Θαλῆς.

Πολὺ τὸ δῶρον ἐς θάλητα ὤλισθεν.

In voce Κέλευθος.

Τὰ τράχηλα γυμνάζει. mutatione generis in aliud genus. ὁ τράχηλος. τὸ τράχηλον. ut ὑγρὰ κέλευθα.

In voce Κηκάς. i. λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. hoc eſt ἡ κιβωτὸς ἢ πήρα.

In voce Κοάλεμος.

Ηδ' ἐκόησεν, ἕνεκα γένος ἔσχεν. ἀπὸ τοῦ κοῶ τὸ νοῶ. Inde κοάλεμος, ὁ μωρός.

In voce Κῷος.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ κώϊον, pro Κῷον.

In

In voce Ζάγκλον.

Κέκρυπται γυνὴ] Legendum puto.

Κέκρυπται δὲ γυνὴ ζάγκλον ὑποχθονίη.

Ζάγκλη & ζάγκλον Syracuſia lingua δρέπανον.

In voce Κηκάς, id eſt λοιδορία.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ] Hoc eſt κακοστόμῳ, κακολόγῳ *maledica*: neque enim, quod ſupra, κηκὰς eſt λοιδορία, ſed *convitiatrix*, *calumniatrix*, &c.

In voce Κίβισις.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει] Legerem;

Εἰ γὰρ ἐπισχήσει πάντα ἐμὴ κίβισις. ἐπισχήσει, *continebit*, *capiet*. Κίβισις Cypria vox.

In voce Κοάλεμος.

Εκόησεν] *cogitavit*, a κοεῖν & ἠλεὸν eſt κοάλεμος, utitur Ariſtophanes in Equit. κοάλεμον αἱματοπότην, ubi Schol. Κοάλεμον ὡς Αγοράκριτον οὕτως εἶπεν, ἐγκεῖται δὲ τῇ λέξει τό, τε ἠλεὸν καὶ τὸ κοεῖν ὅ ἐστι νοεῖν, ὡς οὖν ἀνόητα καὶ μάταια κοοῦντα κοάλεμον εἶπεν.

In

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαι ἔκνων ἐυεργέα λάκτιν. hoc eſt σκυτάλην, τορύνην.

In voce Λογχάδες.

—— ὅς τις ἀλιτρὸς
Α'υγάζειν καθαραῖς ἐ δύναται λογάσιν.

Λογχάδες ſunt, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά.

In voce Λύχνα.

Λύχνα φανείη, per metaplaſmum generis a λύχνος.

In voce Μίκκος. i. μικρός.

Τοῖς μικκοῖς μικκὰ διδοῦσι θεοί.

In voce Μύκλος.

Ἐστι μοι μάγνης ἐννέα μύκλος ὄνος. Eſt autem μύκλος ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις.

In voce Ολπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλειον ὄλπιν. hoc eſt τὴν λήκυθον.

In

In voce Λάκτις.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαι ἴκνων] Hoc Fragm. ſic emendavit Caſaub.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαι ἐὴν ἐυεργέα λάκτιν.

Nam ἴκνων nihil eſt: ἔκνων a κνάω non ſatis convenit. Hæc ille, ſed legendum potius

Αὖθις ἀπαιτίζουσαι ἔγνων ἐυεργέα λάκτιν.

ἔγνων *cognovi, vidi*: λάκτις autem eſt *trua*. Sic apud Nicandrum:

- - λάζεο τύκτην
Εὐεργῆ λάκτιν. - -

In voce λογχάδες.

Λογάσι] Sic edendum curavi, cum male in al. eſſet λογχίσι: verſus enim pentameter eſt; neque minus bene dicitur λογάσι quam λογχάσι: λογάδας, τὰς ἐπιλευκίας, οἱ δὲ τὰς ὄψεις, οἱ δὲ κανθοὺς καὶ ψήφους λευκάς. Heſych.

In voce μίκκος.

Idem eſt ac illud quod ſupra vidimus, αἰεὶ γὰρ σμικροῖς σμικρὰ διδοῦσι θεοί. nec opus erat hic repeti.

In voce μύκλος.

Ἐννέα μύκλος] Legi debet unica voce ἐννεάμυκλος, μύκλαι αἱ ἐπὶ τῶν ὄνων γραμμαὶ μέλαιναι τοῖς τραχήλοις καὶ ποσὶν ἐγγινόμεναι. Heſych.

In voce ὄλπις.

Καὶ ῥα παρὰ σκαιοῖο] Simile quid apud Horat.

Ibant octonis referentes idibus æra
Lævo ſuſpenſi loculos tabulamque lacerto.

In

In voce Πόα.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποίας.
hoc eſt ἐνιαυτούς. διὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

In voce Φαρῶ.

Αφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον.
hoc eſt ἀροτριῶσι.

In voce Φιαρός.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως. a Φάος fit Φαερὸς, inde Φιαρός.

In voce πόα.

Ποίας] Hoc eſt ἐνιαυτούς. Sic Virgil. dixit *ariſtas:*

Poſt aliquot, mea regna videns mirabor, ariſtas.

Poſt aliquot ariſtas, hoc eſt *poſt aliquot annos.*

In voce φαρῶ.

Αφαρον φαρόωσι] Vide notata p. 246. Nam ibi idem Fragmentum reperitur, ἢ ἄφαρον φαρόωσι. Itaque mihi ſuſpicio eſt hic legi debere, ut verſus ſtet:

Η ἄφαρον φαρόωσι, μέλει σφισὶν ὄμπνιον ἔργον.

Ομπνιον] Ὀμπνὴ, τροφή: Hic ὄμπνιον ἔργον eſt opus cereale: ὀμπνία enim Ceres. Heſych. ὄμπνειος, λειμὼν ὁ τῶν πυρίνων καὶ δημητρείων καρπῶν, ἐπεὶ ὀμπνία ἡ δημήτηρ.

In voce φιαρός.

Φιαρὴ ἑώς] A φάος, φαερὸς, unde φιαρός: ideoque optime Heſych. φιαρὸν exponit λαμπρόν. *Anna Fabri.* Φιαρὸν, eſt ſplendens, nitens, ut interpretantur veteres Grammatici. Theocrit. Idyl. 11. v. 20.

Λευκοτέρα πακτᾶς ποτιδεῖν, ἁπαλωτέρα δ' ἀρνὸς,
Μόσχω γαυροτέρα, φιαρωτέρα ὄμφακος ὠμᾶς.

Qua voce commendat Cyclops in Galatea ſuæ cutis bene curatæ nitelam & gratiam. Vid. Caſaub. ad iſtum locum.

CALLI-

CALLIMACHI FRAGMENTA ALIQUOT IN SUPERIORIBUS EDITIONIBUS OMISSA.

LECTORI.

Ut integrum, quantum in me eſt, divinum hunc Poëtam habeas, Lector, *huc adjeci Fragmenta quædam quæ inter legendum occurrere: poteram & alia, in vetuſtis & recentioribus Scriptoribus a me obſervata: ſed, ut jam dixi, libri mei me in Urbem haud comitati ſunt. Hanc igitur non aſpernandam ſymbolam fac lubens accipias, vel quod melius, meliorem des. Vale.*

I.

Ex Plutarch. in lib. de Exilio.

Μὴ μετρεῖν σχοίνῳ περσίδι τὴν σοφίην.

I I.

Ex Schol. Pindari.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο
Χωρεῖον διαμήγουσι, καὶ εὔποδα Δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

I I I.

Ex eodem.

Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σταδίῳ.

I V.

Ex eodem.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χαρίεσσιν ἕδνον ὀφείλω.

Ex

Anna Fabri.

IN FRAGM. II.

V. 1. Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα] Fugit me quid ſit Ἀπόλλωνα χωρεῖον. Forſan legendum Ἀπόλλωνος. Cæterum, hoc Fragmentum ex Hecale Callimachi adducit Schol. Pind. Nem. Od. 1. initio.

V. 2. Καὶ εὔποδα Δηϊώνην] Hoc etiam mihi ſuſpectum eſt.

IN FRAGM. III.

Εργῖνος Κλυμένου] Hanc Ergini victoriam cantat Pind. Olymp. in fine Od. IV.

- - διάπειρά τοι
Βροτῶν ἔλεγχος.
Ἅτερ Κλυμένοιο παῖδα
Λαμνιάδων γυναικῶν
Ελυσεν ἐξ ἀτιμίας.
Χαλκοῖσιν δ' ἐν ἔντεσι νικῶν
Δρόμον, ἔειπεν ὑψιπυλείᾳ,
Μετὰ στέφανον ἰών.
Οὗτος ἐγὼ ταχυτᾶτι
Χεῖρες δὲ καὶ ἦτορ ἴσον.
Φύονται δὲ καὶ νέοις,
Εν ἀνδράσι πολιαὶ
Θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας
Εοικότα χρόνον.

ubi vide ſis Schol. qui fuſe hiſtoriam narrat.

IN FRAGM. IV.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ] Hocce Callimachi Fragmentum adduxit Schol. Pindari, ut probet Nemeam etiam Jovi ſacram fuiſſe. Inde eſt quod in Nemeis legimus, Νεμεαίῳ ἐν πολυϋμνήτῳ Διὸς ἄλσει.

IN

V.

Ex eodem.

Ηλιν ἀνάστεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

V I.

Ex eodem.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

V I I.

Ex eodem.

Ου πάντες, ἀλλ' ὃς ἔχεν ἕτερος δαίμων.

V I I I.

Ex eodem.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε.

Ex

IN FRAGM. V.

Ηλιν ἀνάστεσθαι Διὸς οἰκίον] Καλλίμαχος τὴν Ηλιν ἀντὶ τῆς πίσαν Διὸς οἰκεῖον εἶπεν. καὶ τὴν ἐν πίσῃ δὲ Δία Ηλεῖον εἶπε Καλλίμαχος. Αλεῖος ὁ Ζεύς. Hæc Schol. Pind. qui præterea id eveniſſe dicit, Οτι οἱ Ηλεῖοι ὑφ' ἑαυτοὺς ποιησάμενοι τοὺς πισαιάτας Ηλιν τὴν πίσαν μετωνόμασαν.

Φυλεῖ] Phyleus Augeæ Elidis Regis filius fuit.

IN FRAGM. VI.

Πτέρνῃ θ' ἵππος] Apud Schol. Pindar. legitur πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, ut eruditiſſime monuit Andreas Dacerius, πτέρνῃ θ' ἵππων ἐλαυνόμενος: hic enim περὶ τροχοῦ κεραμικοῦ ſermo eſt qui utrinque a pedis calcaneo impellitur. Præivit ad hanc emendationem quod apud eundem Schol. legitur, Δίδυμος δέ φησι, μήτε τοὺς ἱππικοὺς δρόμους, μήτε τὰς τῶν ἁρμάτων κατασκευὰς, μήτε τὸν χαλινὸν διὰ τούτων δηλοῦσθαι, ἀλλὰ τὸν κεραμικὸν τροχὸν, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν, ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ, ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος, &c. quæ omnem dubitandi locum tollunt.

IN FRAGM. VII.

Ετερος δαίμων] Hoc eſt, ὁ κακοποιὸς comparate ad ἀγαθοποιόν. Sic Pind. Pyth. Od. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
Ες κακὸν τρέψαις ἐδαμάσατό νιν. - -

IN FRAGM. VIII.

Αὐτώρης] Ο τρίπους. ὅτι αὐτομάτῳ κελάδῳ, ut ait Pind. hoc eſt αὐτοκελεύστῳ, οὐ κατὰ ἐπίταγμα τῶν χρησμῳδουμένων τοὺς χρησμοὺς ἐκφέρει, ἀλλ' ἐπίνοίᾳ ἢ τῷ μὴ ἐκ συντάξεως φερομένῳ. Ad Battum autem videtur hoc Fragmentum pertinere, cui roganti qua ratione balbutientis linguæ nodos ſolveret, ultro reſpondit tripus, in fatis eſſe ut Cyrenes eſſet conditor.

I X.

Ex eodem.

Ηπὲρ αὐςαλέον χαρίτων λόφον.

X.

Ex eodem.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάϐδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
Ηνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος —

X I.

Ex eodem.

Αρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταϐάλλομ' ἀείδειν.

X I I.

Ex eodem.

Ελλᾶτέ νυ ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπῶσας.
Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

Ex

IN FRAGM: IX.

Ηπὲρ ἀυςαλέον] Lege ut in quibuſdam Pindari exemplaribus legitur.

Η ὑπὲρ ἀυςαλέον Χαρίτων λόφον. Hunc autem Gratiarum collem in Africa ſic deſcribit Herodotus lib. 4. Οὗτοι μὲν δὴ (Γαράμαντες) καθύπερθε οἰκέουσι Νασαμώνων. τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν ἔχονται τὸ πρὸς Εσπέρης Μάκαι, οἳ λόφους κείρονται. τὸ μὲν μέσον τῶν τριχῶν ἀνιέντες αὔξεσθαι, τὰ δὲ ἔνθεν καὶ ἔνθεν κείροντες ἐν χροΐ. ἐς δὲ τὸν πόλεμον σρουθῶν καταγαίων δορὰς φορέουσι προβλήματα. διὰ δὲ αὐτῶν Κίνυψ ποταμὸς ῥέων ἐκ λόφου καλεομένου Χαρίτων ἐς θάλασσαν ἐκδιδοῖ. ὁ δὲ λόφος οὗτος ὁ Χαρίτων δασύς ἴδῃσί ἐστι, ἐούσης τῆς ἄλλης τῆς προκαταλεχθείσης Λιϐύης ψιλῆς. ἀπὸ θαλάσσης δὲ ἐς αὐτὸν σάδιοι διηκόσιοί εἰσι.

IN FRAGM. X.

Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάϐδῳ] Prior verſus pentameter, alter erat hexameter. Per τὸν ἐπὶ ῥαϐδῷ μῦθον ὑφαινόμενον, Homeri vel aliorum Poetarum verſus intellige, quos ῥαψῳδοὶ lauream virgam tenentes populo recitabant, ideoque ῥαϐδοῦχοι dicti. Schol. Pind. τοὺς ῥαψῳδοὺς, οἱ μὲν ῥαϐδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι διὰ τὸ μετὰ ῥάϐδου δηλονότι τὰ Ομήρου ἔπη διεξιέναι.

IN FRAGM. XI.

Καταϐάλλομ' ἀείδειν] Καταϐάλλομαι, *incipio, aggredior*. Οτι καταϐολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς οὗτοι ποσῶν ἐπῶν. Schol. Pind. ad illud Nem. Od. 2. καταϐολὰν ἱερῶν ἀγώνων, &c.

IN FRAGM. XII.

Ελλᾶτε] Puto ſignificare *definite.* Hoc Fragmentum adduxit Schol. Pind. ut probet quæcumque a Poetis commendantur, ea nunquam peritura. Sed quo pertineat, conjicere non poſſum.

Ενιψήσασθε] Quid an, *dicite* ? A verbo ἐνίπτω, ἐνίψω, unde ἐνιψέω, ήσω. An vero, *intingite*, a verbo ἐνίπτω, ἐνίψω, unde ἐνιψέω, ψήσω. ſimplici v. ἐνιψήσω?

IN

XIII.

Ex eodem.

Μυκώνη μακάρων ἕδραν.

XIV.

Ex Schol. Ariſtophanis, e Νεφέλ.

Ακȣ́σαθ' ἱππώνακτος. ȣ̓ γὰρ ἀλλ' ἥκω.

XV.

Ejuſdem.

—— ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν

Αρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

XVI.

Ejuſdem ex βατράχ, in voce λίμναις.

—— λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

XVII.

Ejuſdem ex βατράχ.

Αείδει καὶ πȣ́ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς ἱμαῖον.

Ejuſ-

IN FRAGM. XIII.

Μυκώνην μακάρων ἕδραν] Per μυκώνην Sicyona deſignari notat Schol. Pind. in fine Nem. Od. x. Sed omnino legendum eſt Μηκώνην: Mecone enim *Sicyon* dicta fuit, non *Mycone*: μακάρων autem ἕδραν vocat, ὅτι ἐπ' αὐτῆς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Heſiod.

Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι
Μηκώνῃ - - -

quem Heſiodi verſum laudat idem Schol. & ibidem male etiam legitur Μυκώνη.

IN FRAGM. XIV.

Οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω] Hoc eſt καὶ γὰρ ἥκω Attice. Sic apud Ariſtoph. in νεφ.

- - - ȣ̓ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ελκει πρὸς αὑτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

& in Βατραχ. ȣ̓ γὰρ ἀλλ' ἔχω κακῶς, ubi Schol. ȣ̓ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τȣ̃ καὶ γὰρ, ἀλλὰ παρέλκει ἀττικῶς.

IN FRAGM. XV.

Ος ῥ' ἔφυγεν μὲν Αρκαδίην] De Cercyone loquebatur Callimachus, qui cum fratre Trophonio fugiens, ipſe quidem Athenas, frater vero Lebadiam Bœotiæ petiit. Sed vide, ſi tanti eſt, Scholiaſten Ariſtoph. unde hæc adducta ſunt. Locus eſt p. 155. Edit. Genevæ in fol.

IN FRAGM. XVI.

Λιμναίῳ] Hoc eſt *Dionyſo*. Λίμναι enim ἐν Αθήναις τόπος ἀνειμένος Διονύσῳ ὅπȣ τὰ Λήναια ἤγετο. Heſych. Inde apud Ariſtoph. legimus in βατραχ.

Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

IN FRAGM. XVII.

Υδατηγὸς ἱμαῖον] ἱμαῖος eorum ᾠδὴ qui aquam hauriunt. Heſych. ἱμονιοστρόφȣ μέλη vocat Ariſtoph. in βατραχ. ubi Schol. ἃ εἰωθὸς ἄνδρα ὕδατα ἀρυόμενον ᾄδειν. ἱμωνιὰ γὰρ καλεῖται, τὸ τῶν ἀντλημάτων χοινίον, ἥτις ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν τοῖς φρέασιν ἀπηώρηται. καὶ τὸ ᾆσμα ὃ ᾄδουσιν οἱ ἀνθλοῦντες ἱμαῖον.

XVIII.

Ejuſdem ex ἱππ.

—— σκέρϐολα μυθήσαντο.

XIX.

Ejuſdem ex ἀχαρ.

—— τῖον δὲ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἠ ῥα Φιλοξενίης ἔσχε στέγος ἀκλήϊστον.

XX.

Ejuſdem ex σφηκ.

Εὖτ' αὖ λυχνοῦ δαιομένου ἄδδην ἐγένοντο μύκητες.

XXI.

Ejuſdem ex σφηκ.

Σὺν δ' ἄμυδις Φορυτόν τε καὶ ἵππια λύματ' ἀείρειν.

XXII.

Ejuſdem ex σφηκ.

Ην κεῖνος ἐνιαυτὸς ὦ ποτὲ πλέων

Καὶ

IN FRAGM. XVIII.

Σκέρϐολα] A verbo σκερϐόλλω, κερτομῶ, λοιδορῶ. Utitur Ariſtoph. μὴ σκέρϐολλε πονηρά. σκερϐόλλω, pro ἐς κέαρ βάλλω. Euſtath.

IN FRAGM. XIX.

Εσχε στέγος ἀκλήϊστον] Idem quod apud Ariſtoph.

Τοὺς δὲ ξενίζειν, οὐδέποτε γ' ἴσχ' ἡ
θύρα.

ad quem locum Schol. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. μέμνηται καὶ Εὔπολις ἐν φίλοις. νὴ τὸν Ποσειδῶ, οὐδέποτ' ἴσχει ἡ θύρα. καὶ Καλλίμαχος ἐν Εκάλη —— τῖον δὲ ἑ, &c. καὶ Πίνδαρος: ἔνθ' ἄρα πεπταμέναιν ξείνων ἔνεκεν ταῖν θύραιν.

IN FRAGM. XX.

Μύκητες] Scintillæ quæ circum ignem lucernarum exilientes, ingruentem pluviam nuntiant: unde Ariſtoph. in Σφηξ.

Ἐπεισι γοῦν τοῖσι λύχνοις οὑτοιὶ
μύκητες

Φιλεῖ δ' ὅταν ᾖ τοῦτο, ποιεῖν ὑετὸν μάλιστα.

& Aratus in διοσημείοις.

Ἢ λύχνοιο μύκητες ἀγείρονται περὶ
μύξαν.

Fungos vocat Virgil. lib. 1. Georg.

Nec nocturna quidem carpentes penſa puellæ
Neſcivere hyemem, teſta cum ardente viderent
Scintillare oleum, & putres concreſcere fungos.

IN FRAGM. XXI.

Ιππια λύματα] Τὴν κόπρον τῶν ζώων. Et de Hercule ſtabulum Augeæ purgante Fragmentum iſtud debet intelligi.

IN FRAGM. XXII.

Ην κεῖνος ἐνιαυτὸς ὦ ποτὲ] Pro ἦν ποτε. ſic enim ſemper fabulas ordiebantur: ita apud Ariſtoph. ποτ' ἦν μῦς καὶ γαλῆ. Latini dicunt *olim*, vel *una vice*; Galli UNE FOIS. Porro apud Clementem in Stromatis, Callimachi in Mimiambis extat hæc fabula tribus conſtans Choriambis.

IN

Καὶ τ᾽ οὖν θαλάσσῃ, ᾗ τὸ πετράπουν ἔπος
Εφθέγξεθ᾽ ὡς ὁ πηλὸς ὁ προμήθειος.

XXIII.

Ejuſdem ex ὀρνίθ.

Ελεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν.

XXIV.

Ejuſdem ex ὀρνίθ.

Τυρσηνῶν τείχισμα πελαργικόν.

XXV.

Ejuſdem ex ὀρνίθ.

Τὼ Αγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἴσατο τῇ, ᾗ λείπουρα, ᾗ μάνωπα θύεται.

XXVI.

Ejuſdem ex Εἰρήν.

Μὴ σύ γε Θεάγενες κόψαις χέρα Καλλιφῶντος.

Ex

IN FRAGM. XXIII.

Ελεια] Ελεᾶς & ἔλεια *avis.*

IN FRAGM. XXIV.

Τείχισμα πελαργικόν] Ὅτι Ἀθήνησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει. Inde Ariſtoph.

Τίς δ᾽ ἂν καθέξει τῆς πόλεως τὸ πελαργικόν;

ubi Schol. Δίδυμός φησι τὸ πελαργικὸν τεῖχος ἐπὶ πετρῶν κεῖσθαι.

IN FRAGM. XXV.

Τὼ Αγαμέμνων] Hoc Fragmentum mihi corruptum eſt. De Agamemnone loquebatur Callimachus, qui Dianæ ἐκ κηρῦ κόλων ἔθυσε: unde ipſa Κολαινὶς dicta eſt. Ariſtoph. in Ὀρνιθ..

Οὐκέτι Κολαινὶς, ἀλλ᾽ ἀκαλανθὶς Ἄρτεμις.

IN FRAGM. XXVI.

Καλλιφῶντος] Hunc non *Calliphonta*, ſed *Cilliconta*, nominant Ariſtophanes, Euſtathius, Heſychius. Cum Callimacho Suidas *Calliphonta* vocat. Sed quoquomodo dici debeat; neque enim noſtrum eſt tantas componere lites; ejus hiſtoria hæc eſt: *Prienenſibus*, vel ut Heſych. *Regis ducibus Miletum Inſulam prodidit Calliphon. Paulo poſt hanc Inſulæ traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes cœpit vendere: ab eo empturus Calliphon, cum indicaret qua parte ſcindi ſibi vellet, manum extendit, quam ille, ſublato cultro, abſcidit, addiditque: Nunquam tu manu iſta aliam Urbem trades.* Hinc vulgo proditores *Calliphontas* vocabant.

XXVII.

Ex Schol. Sophocl. in Antigon.

Αγχοδίτω πάσησιν ἐπὶ περχάνῃσιν ἐφοίτα.

XXVIII.

Ex eod. in Antigon.

Φωκείων μέχρις κε μένῃ μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

XXIX.

Ejuſdem in οἰδ' ἐπὶ Κολ.

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον αἰμονίηθεν
Μεμβλωκὸς, πίλημά τι πέτρυ ἄλκαρ ἔκειτο.

XXX.

Ex Schol. Theocrit.

—— ὥσπερ ἐκεῖναι πρῶκας ἔερξε πιοῦσαι.
—— προίκιον ἐνδυκέως τέττιγος εἶδαρ ἔδων.

Ex

IN FRAGM. XXVII.

Αγχοδίτω] Quid hoc? An legendum ἀγχοδότης?

Περχάνησι] Hoc eſt περφάσεσι, καὶ γὰρ περφάσεις περχάνας ἐκάλυν. Schol. Sophocl. qui ex tertio αἰτίων hunc Callimachi locum adduxit.

IN FRAGM. XXVIII.

Φωκείων] De Phocæenſibus, qui Urbem ſuam reliquere, cum ea ab Harpalo Regis Cyri Præfecto oppugnaretur, loquebatur Callimachus. Meminit Horat. Od. XVI. lib. V.

- - - *Phocæorum*
Velut profugit execrata civitas.

Μέγας ἐν ἁλὶ μύδρος] Ἐιώθασι οἱ ὀμνύοντες ταῦτα ποιεῖν, μύδρυς γὰρ ἀἴροντες ἐπαρῶνται μένειν τὰ ὅρκια ἕως αὐτοὶ φανῶσι, καὶ ῥίπτυσιν αὐτὺς εἰς θάλασσαν ὅπως ἂν αἰώνια τὰ ὅρκια ὑπάρχῃ. Schol. Sophocl. ſicque hanc Phocæorum execrationem factam fuiſſe narrat Herodot. lib. I. πρὸς δὲ ταύτῃσι, καὶ μύδρον σιδήρεον κατεπόντωσαν καὶ ὤμοσαν μὴ πρὶν ἐς Φωκαίην ἥξειν, πρὶν ἢ τὸν μύδρον τῦτον ἀναφῆναι.

Ad illud juramentum alludit Horat. loco ſupra laudato.

Sed juremus in hæc: ſimul imis ſaxa renarint
Vadis levata, ne redire ſit nefas.

IN FRAGM. XXIX.

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ] Poſt τὸ εἴδεος, ſic diſtinctio ponenda eſt; nam ad verſus qui præceſſerant, pertinebat. Hic autem de Theſſalicis ſermo eſt, qui πλατεῖς erant. Unde ἡλιοστερεῖς vocat Sophocl.

- - - κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς
Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπίσχει.

Ubi ἡλιοστερὴς idem eſt quod apud Callim. πέτρυ ἄλκαρ. Nam πέτρον Solem vocabant Græci. Lycophr. σκιὰ καλύψει πέτρον.

IN FRAGM. XXX.

Πρῶκας ἔερξε πιοῦσαι] Sic Fragmentum iſtud emendavit Caſaubonus. Quod male in editis Theocriti Scholiis legitur. Πρῶκας autem σταγόνας δρόσυ, ἀπὸ τῦ πρωῒ πίμπτεσθαι.

Προίκιον] Προίκιον εἶδαρ, *dapes inemptas*, vel *cibus pauperum*, *vel miſerorum*, inquit Caſaubonus. Sed non video quomodo recte πρῶκας Cicadarum dapes inemptas vocare poſſit Callim.

Le-

XXXI.

Ex eodem.

Ες τὸ περὶ τεῖχος ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.

XXXII.

Ex Heſychio in ἆ·

Α πάντα συνάγειρας.

XXXIII.

Ex eodem, & Suida in voce Νεκάδεσσι.

Ηδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο.

XXXIV.

Ex Stobæo de perjurio, Serm. XXVIII.

Ωμοσεν ἀλλὰ λέγουσιν* ἀλλὰ θεάσαι τοὺς ἐν ἔρωτι
Ορκους μὴ δύνειν οὖατ' ἐς ἀθανάτων.

XXXV.

Ex eodem pro Artibus, Serm. LVIII.

Ενθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλύγιον.

XXXVI.

Ex eodem.

Τεισμάκαρ ἢ παῦρον ὄλβιός ἐστι μέγα

Ναυ-

Legendum igitur, ut ex verbis Scholiaſtæ manifeſtum eſt, πρώϊον ἐνδύκετε. ἰιδ. Alludit enim Callim. ad etymon τοῦ πρῶκας, quod ſupra poſuimus.

IN FRAGM. XXXII.

Απάντα συνάγειρας] Lege, ut ex Suida pater meus apud Heſych. monuit, ἃ πάντας ἵνα γῆρας.

In FRAGM. XXXIV.

Αλλὰ λέγουσιν* ἀλλὰ θεάσαι] Miror cur ſic corrupte legatur apud Stobæum Fragmentum iſtud, cum extet adhuc Epigramma unde illud adductum eſt, ubi legitur:

Ωμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι
Ορκους μὴ δύνειν οὖατ' ἐς ἀθανάτων.

Sed vide, ſi lubet, integrum Epigramma p. 202.

IN FRAGM. XXXV.

Ανέμων μεγάλων κῦμα διωλ.] Forſan πνεῦμα διωλύγιον.

Ναυτιλίησιν * ἐν ἔχεις βίον. ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

XXXVII.

Ex eodem.

Ὡς ἡδὺ μὲν θάλατταν ἀπὸ γῆς ὁρᾶν.

XXXVIII.

Ex Etymolog. in voce ἀγρόθι.

Εὖτ' ἐνωπελία, Φέρε τ' ἀγρόθι νόσιμα πάντα.

XXXIX.

Ex eod. in voce ἐρωδιός.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνε πῖον ἔλειξαν ἔαρ.

XL.

Ex eod. in voce ἰάλεμος.

Εἰδυῖαι Φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

XLI.

Ex eodem.

—— ἀμφί τε κεβλὴν
Εἱρμένος ἀγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

Ex

IN FRAGM. XXXVI.

Ναυτιλίησιν * ἐν ἔχεις] Ex conjectura doctiſſ. Andr. Dacerii, quod hic deſideratur, ſic ſupplebis ſaltem, ut ſenſum habeas integrum:

Τελσομάκαρ, ὦ παῦρων ὄλβιός ἐστι μέγα
Ὅστις ναυτιλίῃσι μὴ ἔχει βίον - - -

Idem fere Terentius Hecyr. Act. III. Sc. IV.

So. *Non hercle verbis, Parmeno, dici poteſt*
Tantum, quam re ipſa navigare incommodum eſt.
P. *Itane eſt?* So. *O fortunate, neſcis quid mali*
Præterieris, qui nunquam es ingreſſus mare.

IN FRAGM. XXXVIII.

Εὖτ' ἐνωπελία] Lege, ut emendavit ſummus Caſaub. εὖτ' εὐωπελίῃ.

IN FRAGM. XXXIX.

Ἔαρ] Cypria vox, quæ proprie *ſanguinem* ſignificat: hic vero ἔαρ *oleum* vocat Callim. ratione ſatis aperta.

IN FRAGM. XLI.

Κεβλὴν] Κεφαλὴ, κεβαλὴ, κεβλή.

IN

XLII.

Ex eodem.

Δείελον αἰτίζουσι.

XLIII.

Ex eodem.

Ἰύζων δ' ἀν' ὄρος.

XLIV.

Ex Conſtantino in voce *δανά*.

— δανὰ ξύλα κεάσαι.

XLV.

Ex eod. in voce *οἶστρος*.

Βοῦστον ὅν τε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί.

XLVI.

Citantur & hæc apud recentiores.

Αὐτίκα τὰν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Item

IN FRAGM. XLII.

Δείελον αἰτίζουσι] Hoc eſt, *δειλινὴν τροφήν*. Interpr. Homer. ad illud Odyſſ. P. Σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας, ubi integrum Callim. verſum refert: Δειελιήσας. inquit ille, πρὸς τὴν δειλινὴν ὥραν παραγινόμενος, τουτέστι τὴν μεσημβρίαν, ἢ τὴν ἑσπερινὴν διατρίψας. ἔνιοι τὴν δειλινὴν τροφὴν αὐτῶν, καὶ Καλλίμαχος φησί,

> Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν αἰτοῦντες οὐ θεόντως. προειρήκαμεν γὰρ ὅτι οἱ ἀρχαῖοι τρισὶ τροφαῖς ἐχρῶντο. Quæ omnia ex Euſtatb. ſumpta ſunt, niſi quod apud illum male, ut puto, in verſu Callim. δειελινὴν αἰτίζουσι legitur pro δείελον αἰτίζουσι. Illum vide ſis p. 1832.

IN FRAGM. XLIII.

Ἰύζων] Ἀγροικὴ φωνὴ προσφωνῶν. πεποίηται δὲ ἡ λέξις παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίρρημα. Homer. Iliad. P.

> - - ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες τ' ἄνδρες τε νομῆες
>
> Πολλὰ μάλ' ἰύζουσι. - -

IN FRAGM. XLIV.

Δανὰ ξύλα κεάσαι] Quæ hic *δανὰ* Callim. Homer. vocat Κάγκανα. Audi Euſtath. Κάγκανα δὲ γίνεται παρὰ τὸ καίειν καὶ καίνειν, τὰ εἰς τὸ καίεσθαι καινόμενα, ἤτοι κοπτόμενα. Παυσανίας δὲ δανὰ τὰ τοιαῦτα ξύλα καλεῖσθαι δηλοῖ. φησὶ γὰρ, δανὰ, εὐκέαστα, ξηρὰ, παρὰ τὸ δαίεσθαι. δῆλον δὲ, ὅτι εὐκέαστα, τὰ εὔκλαστα. Κεάσαι γὰρ ἐπὶ ξύλων τὸ κόψαι, αὐτὰρ Ὀδυσσεία.

IN FRAGM. XLV.

Βοῦστον, ὅν τε μύωπα βοῶν] Fragmentum iſtud ad Jonem pertinere ſuſpicor: nam ἰοῦς ἀφίξιν ſcripſit Callimachus.

IN FRAGM. XLVI.

Τὰν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφ.] Τάλις eſt *nova nupta*. παῖς ἀμφιθαλὴς, *puer patrimus*, *matrimus*: nam & in Græcia *pueri*, *patrimi*, *matrimi* deducebant novam nuptam, ut apud Romanos. Catull.

> *Mitte brachiolum teres,*
>
> *Prætextate, puellula.*

Hunc autem Callimachi locum laudat Interpres Sophocl. in Antigon. Τάλις

 κατ.

XLVII.

Item.

— εἴ σε προμηθεῦς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ, μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

XLVIII.

Item.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασος Παρθενίου.

XLIX.

Item.

— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν Μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.

L.

Item.

Τὴν μὲν ὅ γε σπέρμηνεν Ἐριννῦι Τιλφωσαίῃ.

L I.

Item.

Ἀρμενα παρ' Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων.

Item

κατ' Ἀπολλεῖς ἡ ἐγγυηθεῖσα πρὸς γάμον τινί, ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος λέγει. αὐτίκα τὴν τάλιν, &c.

IN FRAGM. XLVIII.

Ἴμβρασος] Parthenius fluvius in Samo Jonia, *Imbraſus* poſtea denominatus, & ab eo Samos Jonia ipſa, *Imbraſia* dicta eſt: neque audiendus eſt vir ſummus Joſephus Scaliger, qui in ſuis ad Varronem Conjectan. id de Samothracia tradidit, quod de Samo Jonia tantum verum eſſe probant & Stephanus, & Strabo lib. XII. & XIV. tamen, quod mirere, ejuſdem Stephani autoritate ſententiam ſuam firmare conatur idem Scaliger.

IN FRAGM. XLIX.

Ὁ Κεῖος] Simonidem intelligit, qui Ceus fuit: ſic Κεῖος dixit Theocrit. & Horat. Ceam næniam vocat Simonidis carmina:

Sed ne relictis Muſa procax jocis
Cea retractes munera næniæ.

Νέπους] Idem quod apud Latinos *nepos*.

IN FRAGM. L.

Ἐριννῦι Τιλφωσαίῃ] Hoc eſt *Cereri*, ut optime Scaliger in Conjectan. Δημήτηρ enim ἡ αὐτὴ τῇ Ἐριννῦι, unde *Cerritos*, quaſi *Cereritos*, furore correptos dicimus. Attici δημητρειακούς. Τιλφώσσῃ autem, vel Τιλφωσσαία Ἐριννὺς ἀπὸ τῆς Τιλφώσσης κρήνης Βοιωτίας οὔσης, ut ait Euſtath. πιὼν Τειρεσίας καὶ διὰ γῆρας οὐχ ὑπομείνας τὴν ψυχρότητα τέθνηκεν, ὡς λέγεται ἱστορεῖν Ἀριστοφάνης.

IN FRAGM. LI.

Ἀρμενα παρ' Δαναοῦ] Hæc mihi mendi ſuſpecta ſunt. Etymol. magn. in voce ἀρμοῖ habet,

Ἀρμοῖ γὰρ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγενέων.

quæ non magis ſana ſunt.

Βουγενέων] Hoc eſt, *apum*, quod eæ ex oſſibus boum naſcuntur, ut apud Virgil. IV Georg. & Varr. II. de R. R. *Denique ex hoc putrefacto* (bove) *naſci dulciſſimas apes, mellis matres, a quo eas Græci βουγενεῖς appellant.*

IN

LII.

Item.

Δαῖμον, τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

LIII.

Item.

— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Εγεγραφει ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐπὶ σοφός.

IN FRAGM. LII.

Τί κόλποισι ἐπιπλύουσι γυναῖκες] Hunc Callimachi verſum laudat Scholiaſtes Theocriti ad Idyll. VI.

Ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον
Ταῦτα γὰρ ἁ γραία με Κοτυτταρὶς ἐξεδίδαξεν.

ubi ille, ποιοῦσι γὰρ καὶ μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα τοῦτο αἱ γυναῖκες τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος, δαίμων, &c.

IN FRAGM. LIII.

Εγεγραφεν ἐν τοίχοις] De hoc more vide notata ad Fragmentum XXV. p. 241.

IN

IN
CALLIMACHI
POEMATIUM
A CATULLO
LATINIS VERSIBUS REDDITUM
NOTÆ.

De Coma Berenices] Hujus Poematii argumentum habes apud Hyginum, lib. 11. *Cum Ptolemæus Berenicen, Ptolemæi & Arſinoes filiam ſororem ſuam, duxiſſet uxorem, & paucis poſt diebus Aſiam oppugnatum profectus eſſet, vovit Berenice, ſi victor Ptolemæus rediſſet, ſe detonſuram crinem. Quo voto damnatum crinem in Veneris, Arſinoes Conſitidis,* [lego *Chloridis*] *poſuit Templo, iſque poſtero die non comparuit. Quod factum cum Rex ægre ferret, Conon Mathematicus, cupiens inire gratiam Regis, dixit crinem inter ſidera videri collocatum, & quaſdam vacuas à figura ſeptem ſtellas oſtendit, quas eſſe crinem fingeret.*

V. 1. Mundi] *Mundus* hic *cœlum* eſt. Hyginus ſæpiſſime ſic, Græcis *κόσμος* apud Iſocrat. Et apud Diodorum plus ſemel.

V. 4. Cedant] Occidant. *δύνωσι.*

V. 5. Sub Latmia ſaxa] In Caria, ibi illa Endymionem ſopiverat. Res nota eſt.

V. 6. Gyro] Gyrus eſt flexus metæ, ut, *interiore diem gyro rapit:* hoc eſt, *ſiniſteriore flexu.* Lunæ autem bigæ & quadrigæ ſolent attribui.

Ibid. Aerio] Hoc eſt *cœleſti*: aer enim Antiquis cœlum eſt, ut & Græcis *ἀήρ.* Infra Callimach.

Η δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, &c.

V. 7. Idem me ille Conon] Hos verſus uſque ad *qua Rex tempeſtate*, ex Callimachi diſticho Catullus expreſſit, quod ex Schol. Arati ſupra adduximus. p. 235.

Η δὲ Κόνων μ' ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τὸν Βερονίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Ibid. Conon] Mathematicus Samius.

Ibid. Cœleſti numine] Lege ex Scalig. *lumine.* Lumen cœleſte

hic

hic nihil aliud eſt quam cœlum ipſum περιφραςικῶς: græcum erat ἐν ἠέρι, ſupra. Sic infra dixit *lumine cœli*, v. 59.

——— vario ne ſolum in lumine cœli
Aut Ariadneis aurea temporibus
Fixa corona foret ———

Sic & Varro apud Nonium, *ſereno lumine*, id eſt, *cœlo ſereno*. Ubi quod ille *ſereno lumine* dixit, dixit Virg. *cœlo ſereno*.

Non alias cœlo ceciderunt plura ſereno
Fulmina.

V. 8. E Bereniceo] Legebat Pater meus *Beronicea*, *Beronice*, *Beronicea*, ut *Penelope*, *Penelopea*.

V. 11. Novis auctus hymenæis] Suſpicor legendum *mactus*: nam τὸ *auctus* nihil aliud videtur quam gloſſema τῦ *mactus* appoſitum, & poſtea, ut fieri amat, in textum receptum.

V. 12. Finis Aſſyrios] Finis ἀρχαικῶς pro *fines*, Varr. Saluſt. &c. Sic infra v. 88. *ſedis* pro *ſedes*.

V. 15. Anne parentum] Extat ſimilis locus ex Callimachi dactylicis:

Α παῖς ἁ κατάκλυςος
Τὰν οἵ φασι τεκόντες
Ενναίυς ὀαρισμὺς
Εχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

V. 18. Iverint] Pro *juverint*, mira licentia. Neſcio an ita ſcripſerit olim Catullus.

V. 22. Sed fratris cari] Nam Ptolemæus ejus & conjux & frater erat. Supra ex Hyg. & Theocrit. Hymn. in Ptolem. de Beronice,

Εκ θυμῦ ςέργοισα κασίγνητόν τε πόσιν τε.

V. 24. Ut tibi nunc] Lege *tunc*, ex Scaligero, τὸ *ut* hic θαυμαςικὸν eſt.

V. 26. A parva virgine magnanimam] Cur magnanimam Beronicen Callimachus dixerit, duplicem cauſam affert Hygin. lib. 11. Aſtronom. *Hanc Beronicen*, inquit ille, *nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere conſuetam. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemaum Beronices patrem multitudine hoſtium perterritum, fuga ſalutem petiſſe, filiam autem ſape conſuetam inſiliiſſe in equum, & reliquam exercitus copiam conſtituiſſe, & complures hoſtium interfeciſſe, reliquos in fugam conjeciſſe, pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

V. 27. Anne bonum oblita es] Ex veſtigiis priſcæ ſcripturæ ita Catullum ſcripſiſſe collegit Scaliger:

Anne bonum oblita's facinus, quod regium adepta's
Conjugium.

Sic apud Ciceronem *imminuta'ſt*, *appellanda'ſt*, *nulla 'ſt*, &c.

Ibid. Quo regium adepta es] Quaſi vero facinore illo, quod ſupra ex Hygino retulimus, fratrem ſuum Beronice ad ſui amorem illexerit. Falſum. Lege igitur ut eſt apud Scaligerum:

An-

Anne bonum oblita es facinus, quod regium adepta es
Conjugium? quod non fortior aut ſit alis?

ut ſit ſenſus, *Anne oblita es bonum facinus, nempe & quod nupſiſti Regi Ptolemao, & quod nemo te fortior ſit.*

V. 28. Alis] Ἀρχαικῶς pro *alius*. Sic apud Lucret. *alid* pro *aliud*.

V. 30. Terſti] Lege *triſti*, hoc eſt *ſiccaſti*, *deterſiſti*, *triviſti*.

V. 33. Atque ibi præ cunctis] Suſpicatur Muretus poſt hoc diſtichon verſus aliquot deſiderari, quibus Poeta vota & preces Beronices exequebatur. Quare, non video: ſententia enim plana eſt. Lege modo ut habet Scalig.

At qua ibi, proh, cunctis pro dulci conjuge divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es.

V. 35. Haud in tempore longo] Legit Scal. ex vett. libb.

Si reditum tetuliſſet is, aut in tempore longo
Captam Aſiam Ægypti finibus adjiceret?

quod probare non poſſum. Ridiculum enim Beronicen comam ſuam Diis voviſſe, ſi conjux Ptolemæus reditum ferret, & in longo tempore captam Aſiam Ægypto adjiceret. Vulgatam igitur lectionem retineo: tamen ut propius ad veterem ſcripturam accedas, legere poſſis:

Si reditum tetuliſſet is, aut ni tempore longo.

Ni pro *non* antique. Sciunt qui Plautum norunt.

V. 41. Quod ſi quis] Τὸ *quod* παρέλκει, ut ſæpe apud Plautum; vel eſt, *quod utinam*: ſed magis placet ſi referatur ad τὸ *caput*: *adjuro tuum caput, quod caput tuum ſi quis inaniter adjurare auſus fuerit, meritas pœnas luat.*

V. 43. Quem maxima in oris] Scriptum erat *quem maximu' in oris*, pro *quem maximum in oris*: unde imperiti Librarii fecere *quem maxima*, &c. Lege igitur, ut bene Scalig. *quem maximum in oris*, & τὸ ἰξῦς eſt *quem maximum in oris Phthia*, id eſt Theſſaliæ, *ſupervehitur clara progenies*. Progeniem claram dixit Macedones, adulans Ptolemæum propter Alexandrum & ejus ſucceſſores Ptolemæos.

V. 45. Irrupere] Antiqua lectio erat *properare*, quam ex judicio Scaligeri reponas licet: ſed quod ait idem Scaliger, hic τὸ *properare* eſſe infinitivi modi, pro *properabant*, ut apud Virg. *diſceſſu mugire boves*, & ſexcenta alia; id vero probari non poteſt. Nam certum eſt *properare* eſſe temporis præteriti pro *properavere*. Id autem ſatis ſuperque oſtendit τὸ *navit*, quod altero verſu legitur. Ait etiam hic *properare* eſſe ut apud Horat. *properare apio coronas*. Et apud Virgil.

Et quamvis igni exiguo properata maderent.

quod alieniſſimum eſt.

Ibid. Novum mare] Novum, quia ſcilicet per medium Athon nuper inductum.

V. 46. Athon] Belonius tamen ait ſe nunquam ulla veſtigia diviſionis in illo monte animadvertiſſe.

Jupiter, ut Chalybum] Horat. fere ad verbum,

Ju-

Jupiter, ut pereat poſitum rubigine telum.

Cæterum de lectione τῦ *Chalybum* dubitat Scaliger, legitque *ſiceliсum.* Sunt autem ſicelices quas in lanceis aut venabulis αἰχμὰς Græci vocant. Sed *Chalybon* magis placet, neque obſtat quod illud pro ferro accepit Catullus, cum Callimachus pro natione ipſa acceperit; non enim ita in vertendis Græcis timidi fuere Latini. Callimachi verba ſunt:

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀντέλλοντα κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

ubi μιν non ad Χαλύβων, ſed ad χαλκῷ refertur, quod ſupra præceſſerat verſu qui nunc non extat, quem ad hunc ferme modum fuiſſe conjicit Scalig.

Καὶ τί κόμαι ῥέξειαν ἐπεὶ τάδ' εἴκαθε· χαλκῷ.
Quid faciant crines, ferro cum talia cedant.

V. 49. Et qui principio] Τὸ ὅς, ut bene Scaliger, videtur innuere Catullum aliter legiſſe verba Callimachi, ac vulgo ſcripta ſunt, nempe

Ζεῦ πάτερ ὡς Χαλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος
Τηλόθεν ἀνθέλλοντε κακὸν φυτὸν οἵ μιν ἔφηναν.

V. 51. Abjunctæ] Melius in al. *abrupta.* Eſt autem *abrupta* ſecundi caſus. τὸ ἑξῆς. *Sorores paulo ante lugebant mea fata*, *mei* ſcilicet *abrupta*, *qua ab iis abrupta eſſem.* Neque videtur τὸ *abrupta* ad *ſorores* poſſe referri, cum id ſenſus non patiatur.

V. 53. Unigena] Lege ex Scal. *Unigena impellens nutantibus aera pennis.* Unigenas fratres & ſorores vocat Catullus: ſic ſupra Dianam Phœbi unigenam dixit. Ergo Memnonis unigena Pegaſus, quia Auroræ filius. Sane Pegaſum ab Aurora dono Jovi datum ſcribunt Græcorum Commentarii. Lycophron autem & alatum Pegaſum, & eo vehi Auroram ſcribit.

Ἠὼς μὲν αἰπὺν ἄρτι φηγίου πάγον
Κραιπνοῖς ὑπερπετᾶτο πηγάσου πτεροῖς. Scalig.

V. 54. Arſinoes Chloridos] Arſinoe mater Beronices, nupta Philadelpho, Chloris, & Zephyritis dicta, & pro Venere Zephyritide culta eſt.

V. 55. Auras] Melius Scal. ex vett. libb. *umbras*, quæ vera lectio eſt. Noctu enim rapta fuit ea coma. Itaque in Templo mane non comparuit: *umbras* vero *noctem* dixit. Et hoc plane pertinet ad hiſtoriam.

V. 57. Zephyritis] Arſinoe, Chloris, Zephyritis, συνώνυμα ſunt.

Ibid. Famulum] Pegaſum. Equum quem Arſinoe in deliciis habebat, Pegaſum vocat, tanquam & ipſe inter aſtra collocatus eſſet.

V. 58. Grata Canopæis] Ex hac lectione nil boni elicere eſt, lege igitur, ut monuit Scalig.

Gnata Canopiis incola littoribus
Ludit, ubi vario ne ſolum in lumine cœli.

Senſus eſt. *Zephyritis Arſinoe*, inquit, *eo miſerat famulum ſuum Pe-*

Pegaſum.. quo ? nempe ubi gnata Beronice ludere cum aliis æqualibus ſolet, littoribus Canopiis. *Canopiis* eſt Κανωπείοις, ut *Alexandria* ex Ἀλεξάνδρεια, *Antiochia* Ἀντιόχεια, &c.

V. 59. In limite cœli] Lege *lumine*, & vide notata verſu VII.

V. 60. Ex Ariadneis] Male. Lege ut in al. *aut Ariadnais*, quæ proba & vera lectio eſt. Senſus eſt : *Zephyritis eo famulum ſuum Pegaſum legarat, ne ſolum corona in lumine cœli*, hoc eſt *in cœlo*, aut *in capite Ariadnæ fixa eſſet*. Nam alii coronam ſimplicem in cœlo ponunt. ut major pars Aſtronomon. Alii ipſam Ariadnam in cœlo collocant, ut quidam Mythologi. Propert.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis. Scal.

V. 63. Vividulam afflatu] Optime reſtituit Scaliger, *vividulo afflatu*. His verbis autem innuit coma ſe vento ſecundo in cœlum ſublatam eſſe. Vividulum flatum vocat quam Græci dicunt ἀκραία ῥιπήν.

Ibid. Cedentem] Pro *incedentem*. Sic alicubi apud Horat.

Ibid. Templa Deum] Templa ſunt vaſta ſpatia. Sic apud Ennium *cœli Templa*, & Terent.

— *qui Templa cœli ſumma ſonitu concutit.*

& Plaut.

Quæ me in locis Neptuniis templiſque turbulentis
Servavit.

V. 64. In antiquis] In antiquis ſideribus, PARMY LES ANCIENS ASTRES.

V. 66. Calliſto juncta Lycaoniæ] In libro ſuo ſcriptum reperit Scalig. *Calliſto juſta Lycaonia:* unde una tantum littera addita, veram lectionem repræſentavit, *Calliſto juſta Lycaonida*. Neque enim fieri poteſt ut Calliſto unquam in tertio caſu legatur : *juſta* autem Veteres pronunciabant, quod nunc nos dicimus *juxta* ; *miſta* vero pro *mixta*, &c. Calliſto Lycaonis filiam in Urſam mutatam fuiſſe vel pueris notum eſt.

V. 67. Tardum dux ante Booten] Tardum vocat Booten, alio nomine Arctophylaca, quia vix ſero Oceano tingitur. Sic Ovid. II. Metamorph.

Te quoque turbatum memorant fugiſſe Booten,
Quamvis tardus eras, & te tua plauſtra tenebant.

V. 70. Tethyi] Quo modo differunt *Tethys* & *Thetis*, vide notata ad &c.

V. 71. Rhamnuſia virgo] Nemeſis. Jovis & Neceſſitatis filia, perjurii & inſolentiæ ultrix, Rhamnuſia dicta a Rhamnunte Atticæ oppido, ubi Templum habuit.

V. 74. Condita quin vere] Refero τὸ *quin* ad τὸ *diſcerpant*, non ſi me ſidera diſcerpant quin, Gallice, NON PAS MESME QUAND TOUS LES ASTRES ME DECHIREROIENT POUR M'EMPESCHER DE, &c.

V. 75. Non his tam lætor rebus] Junge cum ſuperioribus,

Sed

Sed quamquam me nocte premunt veſtigia Divum,
Luce tamen cana Tethyi reſtituor.
Non his tam lætor rebus, &c.

V. 77. Omnibus expers] *Expers* antique pro *experſis*, ut *defrens* pro *defrenſis*. *Expers* & *experſis* idem quod *experſus*. Hic autem *expers* eſt *experſa*: *inſperſa* διαρραντισθεῖσα. Pater meus ſuſpicabatur Catullum ſcripſiſſe *experſa*, ita ut ſyllaba *ſa* in verſum ſequentem rejiceretur, qualia multa apud Catullum, Horatium, & alios, præſertim Græcos reperias.

V. 78. Unguentorum] Melius al. *unguentis*, *omnibus expers unguentis*.

V. 79. Nunc vos, optato quas] Scaliger ex Libro ſuo legendum monet,

At vos optato quæ junxit lumine tæda.

O vos, inquit, corpora, hoc eſt perſonæ, mulieres quas tæda nuptialis optatis viris junxit, ſed quibus poſtea vobiſcum non bene convenit. Vos quæ ſperatis quidem veſtris tandem nupſiſtis, ſed ita, ut inito matrimonio, non bene inter vos congruat. Manifeſto hæc coma ſibi jubet rem divinam facere matronas caſtas, quæ male concordes, viros ſibi reſtitui volebant, quod mox ex ſequentibus apparet.

V. 80. Corpora] Hoc eſt *perſonæ*, apud Virgil. ſæpe. Sic Græci σώματα paſſim apud Homer. & Eurip.

Ibid. Unanimis conjugibus] Notari poteſt hic ablativus abſolutus.

V. 81. Tradite, nudantes] Dubitabat Pater meus num ſic legendus & diſtinguendus eſſet locus integer,

Tradite, nudantes rejecta veſte papillas,
Quæ jucunda mihi munera libet onyx.

Hoc eſt, *o Matronæ nudantes papillas rejecta veſte, tradite jucunda munera quæ mihi veſter onyx libet.* Quod ſi tibi Scaligeri magis arrideat, qui legit *quæ jucunda*, &c. *tradite nudantes*, nil aliud erit quam *nudate*: quod notandum, & τὸ *quæ* ſignificabit *ut*: *O Matronæ, rejecta veſte, nudate papillas, ut mihi jucunda munera veſter onyx libet.* Cæterum, hunc morem notabis ſedulo: neſcio enim an talem apud alios Autores reperias.

V. 83. Veſter onyx] Hæc a ſuperioribus pendent: *Ut mihi jucunda munera veſter onyx libet*: *veſter*, *inquam*, *onyx*, *o vos quæ caſto*, &c. *Libet* autem, hoc eſt *fundat*.

Dixit, & in menſa laticum libavit honorem.

Ibid. Caſto colitis quæ jura] Legit Scaliger ex Libro non *colitis*, ſed *petitis*. Veſter, inquam, onyx, quæ petitis reſtitui vos viris veſtris, modo conſtet pudicitiæ fama. Imo: quæ vultis ut mariti jus ſuum pudori conſervent. Virgil.

Ante pudor quam te violem, aut tua jura reſolvam.

quanquam non multum diſplicet *colitis*, imo & illud ſequens verſus videtur approbare,

Sed quæ ſe impuro dedit adulterio.

V. 85. Illius mala dona] Repone antiquam lectionem:

Illius ab mala dona levis bibat irrita pulvis.

V. 90. Feſtis luminibus] Hoc eſt feſtis diebus. Sic Græcis φάεα. Callim. Hymn. in Dian. v. 182.

——— τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.

V. 91. Sanguinis expertem] Cave eos audias qui hic neſcio quam Venerem ſanguinis expertem ſomniarunt. ſicque potius interpretare: *O Beronice, cum Hecatombam facies Arſinoæ Veneri, ne me immunem ejus ſacrificii facias, ne poſtremam me illo epulo memoraveris.*

Ibid. Non votis eſſe tuam me] Vetus lectio, *veris*, aut *veſtris* præfert. *Si veris*, deeſt prima ſyllaba *ſi*. Sin, quod verius eſt, *veſtris*, profecto inverſum eſt pro *ſiveris*. Ita igitur lege, & diſtingue:

Tu vero, Regina, tuens cum ſidera, Divam
Placabis feſtis luminibus Venerem,
Sanguinis expertem non ſiveris eſſe tuam me;
Sed potius largis adfice muneribus. Scalig.

V. 92. Effice] Lege *adfice*, ut ſupra Scaliger ex vett. Libb.

V. 93. Sidera cur retinent] Scaliger præfert *iterent*: quod ſic explicabis: POURQUOY FAUT-IL QUE LES ASTRES SOIENT DOUBLES? &c.

V. 94. Arcturos fulgeat Erigonæ] Omnes vetuſtiſſimæ Editiones & ſcripta membrana habent,

Proximus hydrochoo fulgeret Oarion,

nimirum hæc eſt bona lectio. Neque enim de Theſi illius Aſtri ſermo eſt. Simpliciſſimus ergo hujus loci ſenſus: *cum coma velit repetere caput Reginæ, mandat Orioni, Aſtro fulgentiſſimo, ut pro ſe lucere velit. Quid opus eſt*, inquit, *ut Aſtra duplicia ſint, cum aliud vicariam operam poſſit præſtare? Fulgeret igitur* Oarion *pro me, Orion qui Hydrochoo proximus eſt. Fulgeret* autem antique a *fulgerare*, quomodo *pauperare*, *æternare*, Horat. & ſimilia. *Oarion* pro *Orion*. Sic Callimach. Hymno in Dian.

——— οὐδὲ γὰρ Ὦτος,
Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήστευσαν.

& Pind. Iſthm. Od. IV.

Οὐ γὰρ φύσιν Ὠαριω-
νείαν ἔλαχεν.

EZE-

EZECHIELIS SPANHEMII

CALLIMACHI

FRAGMENTA.

AD
CALLIMACHI FRAGMENTA,
EX
Etymologico M. a B. VULCANIO Collecta.

In voce Ἀλεῖς.

Ἐς τὸ πρὸς τείχεος &c.] Adducitur idem Callimachi locus in Schol. Theocrit. Idyll. Z. v. 34.

In voce Ἀγρίς.

Ἐν μὲν τῷ τροιζῆνι &c.] Adducitur & plenius in Schol. Lycophronis p. 86. καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Ἔργα δέ μιν τροιζῆνι κολυραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀγρίδεσσι.

Iterum in iiſdem Scholiis p. 194.

In voce Δανάκης.

Τοὔνεκα &c.] Emendavit eoſdem verſus valde corruptos Caſaubonus Lect. ad Theocrit. c. IV. p. 250. edit. in 4. Dan. Heinſii, & poſt eum Cl. Salmaſius de Uſuris cap. XV. p. 427. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐνὶ πτολίων, ὅτε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλοις
*Ἀνδράσιν ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσίδος ἐστὶν
Ἔμβαθρον δανάκης.

Eoſdem vero verſus, ut ex Callimachi Hecale & pleniores, neque paullo aliter quam apud Etymologum, adduxit etiam Natalis Comes Mythol. l. III. c. IV. nempe

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μοῦνοι ἐπιπτολίων, ὅτε μὴ θυμιάσομεν αὐτοῖς
Ἀλλὰ κενοῖς στομάτεσσι νεὼς Ἀχερουσιὰς ἴσαν
Βάθρον, καὶ δανάκης ἐπιδεύεται οὔτις ἀτίων.

In voce Δύπτης.

Δύπτῃ τ' ἐξ ἁλὸς &c.] Adducitur idem verſus ſed duobus poſtremis verbis omiſſis, in Scholiis Apollonii Rh. l. 1. v. 1008. — ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Δύπτῃ δὲ ἐξ ἅλος ἐρχόμενοι,

In voce Κηκάς.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ.] Adducitur idem Callimachi locus in Scholiis Nicandri ab initio pag. 59.

In voce Μύκλος.

Ἔστι μοι μάγνης &c.] Adducitur etiam hic verſus & emendatior in Schol. Lycophronis p. 123. ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Ἔστιν μοι μάγνης ἐνσάμυκλος ὄνος.

* Heſychius ἐνσάκλος, ἰσχυρὸν ἐπαίτης.

AD

AD

FRAGMENTA ADDITA

AB ANNA TAN. FABRI FILIA.

XX. *Ex Schol. Ariſtophanis in Σφηκ.*

Adde & apud Theonem in Aratum p. 126. edit. Oxon. in 8.

XXII.

Ἦν κεῖνος ἐνιαυτὸς &c.] Occurrunt iidem verſus citati in Clemente Al. Strom. l. v. p. 597. & ubi in 3. verſu ὁ προμηθεὺς legitur.

XXXI. *E Schol. Theocriti.*

Ἐς τὸ πρὸ τείχευς &c.] Exſtat idem Callimachi verſus cum duobus aliis qui eum ſequuntur, apud Plutarchum lib. 1. c. VII. de Placit. Philoſoph. unde infra etiam adducuntur in Fragmentis huic editioni primum additis.

XXXIV. *Ex Stobæo* &c.

Ὤμοσεν &c.] Exſtat jam idem diſtichon inter Epigrammata Callimachi N. XXX. p. 135. ejuſd. edit.

XXXVI. *Ex eodem.*

Ναυτιλίῃσιν &c.] In Excerpt. Grotii e Stobæo p. 227. ſuppletur ita hic locus,

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὅς ἔχει βίον.

XXXIX.

Πολλάκι δὲ &c.] Exſtat ita hic verſus in Scholiis Nicandri Alexiph. p. 155. ubi ἔλιξαν male pro ἕλιξαν.

XLI.

Ἀμφί τε κεβλὴν,] Adducuntur eadem Callimachi verba in Schol. Nicandri Alex. p. 67. ubi legitur Εἰργμένος ἀγλίθων &c.

XLIII.

Ἴυζον &c.] Exſtat etiam in Scholiis ad Homer. Iliad. H. v. 30.

XLV.

Βῶσεν &c.] Adducitur etiam hic verſus in iiſdem Schol. Odyſſ. X. v. 299. ubi melius,

Βώσσεν ὄν τε μύωπα &c.

XLVII.

ἶσοι προμηθεὺς &c.] Adducuntur iidem verſus apud Clement. Alex. Strom. l. v. p. 597.

XLVIII.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης &c.] Citatur hic Callimachi verſus in Schol. Apoll. Rhod. lib. II. v. 868.

XLIX.

οὐ γὰρ ἐργάτιν &c.] Exſtant hæc in Schol. Pindari Iſthm. Od. IV. p. 444.

L.

Τὴν μὲν ὄγε σπέρμηνεν &c.] In Schol. Lycophron. pag. 182. legitur

Τὴν μὲν ὄγ' ἐσπέρμηνεν &c.

alibi autem in iiſdem Schol. pag. 30. καὶ Καλλίμαχος καλεῖ τὴν Δήμητρα λέγων, Ἐρινὺν Τιλφωσείη.

CALLIMACHI FRAGMENTA,

Nunc primum ab

EZECH. SPANHEMIO

Collecta,

& huic Editioni Addita.

E LIBRIS ΑΙΤΙΩΝ.

I.

Scholia Didymo tributa in Homeri Iliad. A. v. 609. Καλλίμαχος ἐν Β. Αἰτιῶν,

[a] Ὥστε Ζεὺς ἐῤῥάπιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

II.

Sophoclis Schol. Oedip. Col. v. 262. Φησὶ γὰρ ὁ Κυρηναῖος ἐν τῷ τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτιῶν,

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

III.

Stephanus Ἐθν. *in* Ἀσβύστα, Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη,

Οἵη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.

IV.

Idem in Δειπνιὰς, Καλλίμαχος τετάρτῃ nempe Αἰτιῶν,

Δείπνιαν ἔνθεν [b] μὲν δεδέχεται.

[a] *leg.* Ὡς τὴν nempe Ἥραν. *vide locum.* [b] *Holst. in Not. mix* δὲ δειδέχεται.

Ety-

V.

Etymolog. Magnum in ὄτλιγξες, σικχὶν δὲ καὶ τείχας, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ πρώτῳ, (nempe Αἰτιῶν,)

ᶜ Αἰπεῖν ἀπ' ὀτλίγξων αἰὲν ἄλειφα ῥέει.

Ita etiam in Schol. Apollon. Rhod. IV. *v.* 1297.

VI.

Idem in voce Βουκέρας, οὕτω Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ Α. Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

VII.

Idem in voce βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

VIII.

Priſcianus lib. I. *p.* 547. 551. *&* 572. Callimachus III. Αἰτιῶν,

Τῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

Addducitur idem verſus ſed mutilus apud Hephaſtion.

ᶜ *leg.* ἱπτῶν ἀπ' ὀτλ-

E POEMATE ΕΚΑΛΗ.

I.

Athenaus lib IV. *p.* 56. Καλλίμαχος δὲ ἐν τῇ Ἑκάλῃ, γένη ἐλαιῶν καταλέγει.

Γεργέριμον πίτυρίν τε ——

II.

Apollonii Rhod. Scholia lib. I. *v.* 1116. καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ,

Νηπείης ἤτ' Ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια.

III.

Huc refer Pindar. Schol. Nem. Od. I. *p.* 332. Καλλίμαχος ἐν ᵈ Αἰχάλῃ,

ᵈ *leg.* Ἑκάλῃ.

MISCELLA

FRAGMENTA CALLIMACHI.

I.

Strabo lib. IX. *p.* 397. Οἷον ἐν τῇ Συναγωγῇ τῶν ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησὶν εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους,

– ἀφύσσεσθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο.

Hic & præcedens Strabonis locus exſtat inter teſtimonia de Callimacho præfixa edit. Pariſin. ſed quæ melius huc debent referri.

I I.

Plutarchus lib. I. *c.* VII. *de Placitis Philoſophorum*, τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις, γράφων,

Εἰς τὸ πρὸ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε,
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα
Γέρων ἀλαζὼν ἄδικα βιβλία ψύχει.

I I I.

Ibidem, ἀνῃρήσθω γὰρ (φησὶν) ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

Ita hos verſus digeſſi. Vid. locum.

——— ——— εἰ θεὸν οἶσθα,
Ἴσθ' ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

I V.

Idem de virtute Morali pag. 445. *edit. Græc. Latin.* diſtichon refert indicto Autore, quod Dion. Lambinus Callimacho tribuit comm. in Lucret. l. 1. v. 24.

Τὶς δὲ χάεις, τί δὲ τερπνὸν ἄνευ χρυσῆς Ἀφροδίτης.
Τεθναίην, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα μέλοι.

Exſtant ſimiles verſus apud Stob. Serm. LXI. *p.* 387.
Τὶς δὲ βίος, τί δὲ τερπνὸν &c.

V.

Galenus ad lib. VI. *Epidem. Comment.* I. ὁ δὲ Καλλίμαχος ὧδε,

Μὴ διὰ πεμφίγων ἐνάγουσιν ἕα.

V I.

Idem ad Hippocrat. de Fractur. l. III. §. LI. ὥσπερ καὶ Καλλίμαχος ἔφη.

Πρὸ μιῆς ὥρας θηεῖον οὐ φύεται.

V I I.

Athenæus lib. VII. *p.* 284. *Adductus idem locus inter teſtimonia Callimacho præfixa in edit. Pariſin.* Καλλίμαχος δὲ ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρυσόφρυν.

Ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθὺν,
Ἢ πέρκας, ὅσα τ᾽ ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

V I I I.

Ibidem, ἐν δὲ τοῖς Ἐπιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (Καλλίμαχος) φησὶν,

—— ἱερὸς δ᾽ ἦς ἱερὸς ἰχθύς.

I X.

Ibidem lib. XV. *p* 669. λέξω τι καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν Ἐλεγείων, nempe Callimachi.

Τὴν δὲ προπινομένην τὴν ἀπ᾽ ἐμοῦ πρόποσιν.
Τὴν δὲ ἐμὴν ποίησιν ἔγω γ᾽ ἐπιδέξια πέμπω,
Σοὶ πρώτῳ χαρίτων ἐγκεράσας χάριτας.
Καὶ σὺ λαβὼν τόδε δῶρον, ἀοιδὰς ἀντιπρόπιθι,
Συμπόσιον κοσμῶν καὶ τὸ σὸν εὖ θέμενος.

Achil-

X.

Achilles Statius Iſagoge in Arati Phænomena p. 82. ὁ γοῦν Καλλίμαχος φησὶν,

> Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον· ἦν γὰρ ἡ νίκη
> Θάλητος, [a] ὅς τ' ἄλλα δεξιὸς γνώμη,
> Καὶ τῆς ἁμάξης [b] λέγεται σταθμήσασθαι
> Τοὺς ἀστερίσκους ἧ πλέουσι Φοίνικες.

XI.

Erotianus Lexic. Hippocrat. ὡς καὶ Καλλίμαχος φησὶ,

> Ἀρτμὸν δὲ ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

XII.

Tzetzes in Schol. Lycophr. p. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσὶ,

> Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

XIII.

Sextus Empiricus Adv. Mathem. c. XIII. *p.* 62. Καθάπερ καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφὲν,

> Ἠνὶ δὲ καὶ κόρακες τεγέων ἐπὶ κοῖα συνῆπται
> [c] Κρώζουσι καὶ κῶς [d] αὖθις γενησόμεθα.

XIV.

Clemens Alexandrinus Strom. l. V. *p.* 580. *edit. Pariſin.*

> Η πανακὴς πάντων φαρμάκων [e] σοφία
> Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασι γράφει.

XV.

Idem Stromat. l. V. *p.* 600. *Ac inde Euſebius Præparat. Evangel. l.* X. *p.* 677. *ed. Græc. Lat. Pariſ.* καὶ μὲν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει,

> Ἑβδομάτη δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύχοντο ἅπαντα.

a δέ τε. b ἐλέγετο *Caſaub. ad Strabon. p.* 3. c *leg.* Κρώζουσιν. d ὅπως αὖθις *vel* αὖτις. e *leg.* φάρμακον ἡ σοφία. *Salm.*

καὶ πάλιν,

Ἑβδόμη εἰν ἀγάθοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.

καὶ

Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.

καὶ

Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκται ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἐν κύκλοισι φαίνεσθ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.

XVI.

Cyrillus adv. Julianum l. I. *p.* 191. Καλλίμαχος δὲ
Καὶ Νήσων ἐπέτεινε βαρὺν ζυγὸν αὐχένι Μίνως.

XVII.

Pollux lib. IX. *c.* VI. *p.* 434. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων,

Ἐκ τῶν [f] οἴκου βοῦν κόλλυβον προέσκουσιν.

XVIII.

Idem lib. X. *c.* XXXIV. *p.* 494. καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη,
Εἶπόν τε ἀνάκτῃ, μάλ' εἰδότα μακρὸν [g] ἀλέσθαι.

XIX.

Homeri Scholia Odyſſ. B. *v.* 132. ἄλλως τε καὶ Καλλίμαχον,

—— χαλεπὴ μῆνες ἐπιχθονίων.

XX.

Ead. Schol. Odyſſ. P. *v.* 599. καὶ Καλλίμαχος φησὶ,
[h] Δείελον αἰτίζουσιν. ἄγουσιν δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

XXI.

Euſtathius in Homeri Iliad. A. *p.* 6. *edit. Roman.* οἱ παλαιοὶ ἀκολουθοῦντες Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

—— τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ Μῦθον ὑφαινόμενον.

f *In MSS. Iſ. Voſſii* τῶν ὀκύζων κολλύζων. g *In MSS. Iſ. Voſſii* μᾶλλον ἀλέσθαι.
h *Duo priora verba adducuntur tantum ab Etymol. M. in* Δείελον. *vidit hoc jam eruditiſſ. Fabri Filia in Notis.*

XXII.

Idem in Iliad. I. *pag.* 756. 37. καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ, ἐν τῷ

——— [i] Ἔλλιψ βασκανίης ὀλοὸν γένος.

XXIII.

Idem in Odyſſ. A. *p.* 1404. 38. ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

——— χρίων λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν.

XXIV.

Idem in Odyſſ. Γ. *p.* 1457. 50. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

——— γρῆες ἐμὲν ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

XXV.

Idem in Odyſſ. Δ. *p.* 1478. 36. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ

Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο [k] κομίσσαι.

XXVI.

Idem in Odyſſ. H. *p.* 1571. 57. ἐξ οὗ καὶ χαιρωστείδες ἢ χαιρωσίδες γυναῖκες, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἀντὶ τοῦ ὑφάντριαι. οὗ ἐκ Καλλιμάχου καὶ τὸ,

——— ὑδάτινον χαίρωμα ὑμένεσιν ὅμοιον.

XXVII.

Idem in Odyſſ. Ξ. *p.* 1761. 44. τὸ ἐφολκὸν, ὃ δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος,

——— ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν.

Vid. etiam in Iliad. Γ. *p.* 580.

XXVIII.

Idem in Odyſſ. Ξ. *p.* 1769. 2. συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον, ἔνκοτε μάλῳ, ἢ Δήλῳ

(Τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ) δάφνη ἐλαίην, καὶ ἑξῆς.

i *leg.* Ἔλλεψι. k *leg.* κομίσαι.

Idem

XXIX.

Idem in Odyſſ. α. *p.* 1959. 61. κεῖται δὲ αὐτὸ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐν τῷ

Γράμματα δ' οὐκ εἰλισσεῖν ἀπόκρυφα.

XXX.

Pindari Scholia Pyth. Od. v. *p.* 272. μαρτυρεῖ καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγων

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

XXXI.

Ead. Schol. Nem. Od. v. *p.* 376.

Ἔκλυε τ' μηδὲν ἐμοῦς δὶ ὀδόντας ἐλίσθη.

XXXII.

Æſchyli Scholia Chœph. v. 426. Καλλιμάχου,

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

XXXIII.

Ead. Schol. Eumen. v. 21. Καλλίμαχος

—— Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο προναίην.

XXXIV.

Ead. Schol. Eumen. v. 30. Καλλίμαχος

Μέσφα καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

XXXV.

Sophoclis Scholia Ajac. v. 26. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς,

—— τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

XXXVI.

Ead. Schol. Oedip. Tyr. v 919. καὶ Καλλίμαχος

—— ἐγὼ δ' ἤντησε Λυκείου
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

Ead.

XXXVII.

Ead. Schol. Trachin. v. 7. Καλλίμαχος

—— κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

XXXVIII.

Scholia Euripidis Hecub. v. 934. καὶ Καλλίμαχος

—— ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χαπερόπορπος.

XXXIX.

Ead. Schol. Phœniſſ. v. 136. Καλλίμαχος

Εἰμὶ πέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

XL.

Ariſtophanis Scholia Avib. p. 570. Καλλίμαχος,

Κυπρόθεν Σιδώνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. Οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος,

—— χάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

XLII.

Apollonii Rhodii Scholia l. 1. *v.* 669. ῥικνοῖσι δὲ καὶ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— καὶ μὰ τὸ ῥίκνον σῦφαρ ἐμόν.

XLIII.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1069. καὶ Καλλίμαχος

Ψευδόμενοι δὲ ἱερὸν Φημίζομεν.

XLIV.

Ead. Schol lib. 1. *v.* 1162. ὅπερ καὶ Καλλίμαχος

Ἐπὶ τοῦ πλησθέντος πυρὸς φησὶν

Ὁ δ'[1] εἴπετο νωθρὸς ὁδίτης.

XLV.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1309.

Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε. Καλλιμάχου ὁ στίχος.

1 *leg.* ἕσπετο.

Ead.

XLVI.

Ead. Schol. lib. i. *v.* 1323. *& l.* 11. *v.* 375. Καλλίμαχος
—— χαλύβων ὡς ἔκπλοιο γένος·

XLVII

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1353. μαςὺς ἡ ζήτησις, Καλλίμαχος,
Μαςὸς ἄλλοτ' ἔχαμνον ἀλητυῖ.

XLVIII.

Ead. Schol. lib. 111. *v.* 1149. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδὸς. Καλλίμαχος·
Ἔχει καὶ τὶν' ἔχοντα περίπλοον.

XLIX.

Ead. Schol l. 111. *v.* 1225. τινὲς δὲ ςάδιον τὸ εὐπαγές. ὃν καὶ ὁ Καλλίμαχος λέγει,
—— ςάδιον δ' ὑφίςω χιτῶνα.

L.

Ead. Schol. l. 111. *v.* 1322. ἀκαίνη, περὶ ἧς Καλλίμαχος φησὶν,
Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρύρης.

LI.

Nicandri Scholia Ther. p. 7. Καλλίμαχος,
—— Θίμβρης Κυπελίδος ἁρμονίην.

LII.

Ead. Schol. Ther. p. 55. ὡς καὶ Καλλίμαχος,
Καὶ τριπάτη περσαῖος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Ἀιγύπτῳ κατέπηξεν.

LIII.

Ead. Schol. Alex. p. 58. Καλλίμαχος
—— ἐν δὲ θεοῖς φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Ead.

L I V.

Ead. Schol. Alex. p. 74. Καλλίμαχος

Ἕρπετε τῇδ' [m] ἀεὶ πετρύφαται λόφιῳ.

L V.

Lycophronis Schol. pag. 73. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὕτωσι,

Αἱ δὲ βουχρήμνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

L V I.

Ead. Schol. pag. 101. καὶ Καλλίμαχος

Καὶ Κεῖμνον κυκεδνὸς ἀποστάζοντος ἔραζε.

L V I I.

Ead. Schol. pag. 6. ὡς Καλλίμαχος,

Ἄψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδδύετον.

L V I I I.

Ead. Schol. pag. 117. μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος λέγων.

Τὴν [n] ἐκείνου Φάληρος πρῆξιν ἀπεπλάσατο.

L I X.

Ead. Schol. pag. 119. ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν ἀοκάστου Αἰολίδαο.

L X.

Ead. Schol. pag. 129. ὡς Καλλίμαχος,

—— μεσάβους ὑποδύς.

L X I.

Ead. Schol. pag. 153. ὡς φησὶ καὶ Καλλίμαχος,

Τόφρα δὲ ἀνίσχουσι βοοστὸς λόφον ἔχετο Τιπῶ.

L X I I.

Ead. Schol. pag. 163. καὶ Καλλίμαχος,

—— Αἱ νῆας ἀλιβδύουσι.

m *leg.* αἰεὶ. n *leg.* κείνου.

LXIII.

Apollonius Alexandrinus de Syntaxi lib. I. *pag.* 66. ϗ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— τ̃ χροτωπιάδlω.

LXIV.

Idem lib. III. *pag.* 219. ϗ ἔπ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ὦ ἐμαὶ ȣ̃ ἀπίοντ⊙ ἄγκυραι.

LXV.

Stobæus Serm. XCIV. *p.* 517. *Callimachi*,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδȣ̃σι Θεοί.

LXVI.

Hephæſtio pag. 28. *& in Schol. ad eundem plenius p.* 29. Ἀρχεβȣ́λειον, ᾧ ϗ Καλλίμαχος ἐχρήσατο &c.

Αγέτω θεός. ȣ γδ ἔχω δίχα τῆς δὲ ἀείδειν

Φιλωτέρα· ἄρτι γδ ἡ Σικελὴ Ἔννα.

LXVII.

Idem pag. 30. Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βάκχον συνέθηκε.

°Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοῖβέ τε ϗ Ζεῦ Διδύμων

Γενάρχαι.

LXVIII.

Idem pag. 50. πολὺ τὸ μέτρον ἐςὶν (Ἀρχιλόχειον) ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ,

Τὸν μὲ παλαιςρίταν ὀμόσαι θεὸν ἑπτάκις Φιλῆσαι.

LXIX.

Idem pag. 55. οἷα τὸ Καλλιμάχȣ.

Ἱερὰ σὺν δὲ Διοσκȣρίδε ὦ γενεά.

LXX.

Stephani Ἐθνικὰ *in* Ἅλυκ⊙, Καλλίμαχ⊙·

Εἰς Ἀσίνlω, Ἁλικόν τε, ϗ ἄμπολιν Ἑρμιονίων.

° *Exſtat etiam apud Etymol. M.* Διδυμαῖος, *ſed non ita plene.*

Idem

LXXI.

Idem in * Ἄβαντες, Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην ὡς Λεοντίνην αὐτὴν ἔφη·

καὶ Ἀμαντίνην ᾤκησαν Ὠρικίην.

LXXII.

Idem in Ἀπέσας, Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Ἰάμβοις. Τὸ ἐθνικὸν Ἀπεσαῖος φησί.

—— κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπέσαντι
Παρ' Διὶ ἔθυσεν Ἄρκαδας ἵππους· *

LXXIII.

Idem in Βάλδος, ἀφ' οὗ παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— Μυνδότεροι νεπόδων.

LXXIV.

Hesychius in λειριόεντα, τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὸ ἀναιδῆ διὰ τοῦ Καλλιμάχου,

p Λῖρος ἐγὼ τίδες, ὅταν δὲ ἀπέθηκα φόβον.

LXXV.

Etymologicum Magn. in voce Ἄκμων, Καλλίμαχος

—— τῷ περὶ δινήεντι.
—— Ἀκμονίδην ἔβαλεν.

LXXVI.

Idem in voce Ἀκουστὸς, Καλλίμαχος,

Ἀλλ' ἐπακουστὺς οὐκ ἔχεν.

LXXVII.

Idem in voce Ἀλίβας, σημαίνει δὲ καὶ ὄξος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἔβαξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

* *Verſus corruptiſſim. vid. Holſten. Not.* p Salmaſ. em. λῖρος ἐγὼ τυδεῖ τ' ἐπιθήκω φόβον.

LXXVIII.

Idem in Ἄωροι, Καλλίμαχος.

Πολλάκι καὶ χανθῶν [q] ἤλασα ὦρον ἀπό.

LXXIX.

Idem in voce Γάγγραινα, παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει ἐσθίω, Καλλίμαχος,

— αἰζηὸν ἔγραε κηδόμενος,

Ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν.

LXXX.

Idem in voce Δῆεις, γίνεται ὄνομα δαΐς βαρύτονον, Καλλίμαχος·

Ἐς δαΐν ἐρχομένων.

LXXXI.

Idem in voce Ελιννύειν, καὶ Καλλίμαχος,

— οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

LXXXII.

Idem in voce Ερωὴ, ὡς Καλλίμαχος,

Ερωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας.

LXXXIII.

Idem in voce Εχῖνος, ἐχῖνος δὲ καὶ ὁ γαστὴρ, ὡς φησὶ Καλλίμαχος,

— ὄντε μάλιστα βοῶν ποθέουσιν ἐχῖνον.

LXXXIV.

Idem in voce Ηλθὺς, Καλλίμαχος,

— ὁδ' ἀλθὺς οὔτ' ἐπὶ σίτῳ

Βλέψας.

LXXXV.

Idem in voce Ηρνα, καὶ Καλλίμαχος,

— τίνος ἤειον ἵσταται τοῦτο.

q *leg.* ἤλασεν *vel* ἤλασαν.

Idem

L X X X V I.

Idem in voce Θάνατος, Καλλίμαχος,

—— ἴθι πελεῖα γυναικῶν

Τὴν ὁδὸν ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι ἐ πορέυσιν.

L X X X V I I.

Idem in voce Θηλάμων, εἴρηται καὶ θηλυκῶς χάρη ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

—— ἥν τε χάριν ὤμοσα σὸν τὸ βίον.

L X X X V I I I.

Idem in voce Κόχλος, καὶ νέος, νέαξ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Καὶ τὴν νήκαι εὐθὺς οἱ τομῶται.

L X X X I X.

Idem in voce Τερπνιστὴς, Καλλίμαχος,

Σκύλλα γυνὴ κατακάσα, καὶ ἐ ψύθος ἔνομ' ἔχουσα.

X C.

Priſcianus l 1. *p.* 554. Callimachus,

Καλλιχόρου χθονὸς οὐείας θυγάτηρ.

X C I.

Tzetzes Chiliad. VIII. 228.

Οὕτω λέγων, παράργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει

Ὡς Ανακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε λέγει.

X C I I.

Caſaubonus ad Strabon. pag. 3. *hos Callimachi verſus adducit.*

Καὶ τὸ ἀμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι

Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

ALIA
CALLIMACHI TESTIMONIO
COMPROBATA.

I.

Strabo l. VIII. *p.* 354. De ſigno Jovis Olympii in Elide. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξυάνου καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

II.

Ælianus de Animal. l. IX. *c.* XXVII. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δένδρον τι φύεσθαι καὶ καλεῖσθαι σμίλον, ὃ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν. εἶτα ἀποθνήσκειν.

III.

Idem de Animal. l. XV. *c.* XXVIII. Καλλίμαχος δὲ δύο φησὶν εἶναι γένη Σκωπῶν &c.

IV.

Athenæus lib. III. *p.* 72. Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἶσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

V.

Idem lib. VII. *p* 285. Καλλίμαχος δὲ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως &c.

Εγκρασίχολος, ἐρίτιμος, χαλκηδόνιοι. *Idem apud Euſtath. in Odyſſ.* Ψ. *p.* 1936. 16.

VI.

Idem lib. IX. *p.* 394. Καλλίμαχος ἐν τῇ περὶ Ὀρνέων ὡς διαφόρους ἐκτίθηται, φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.

Eod.

VII.

Eod. lib. p. 395. Μνημονεύει δὲ αὐτῶν καὶ Καλλίμαχος, ἐν τῷ περὶ Ὀρνέων, nempe κοσσῶν, κολοιῶν &c.

VIII.

Idem lib. XIII. *p.* 585. ἀνέγραψε δὲ αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο· ὁ δὲ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν &c.

IX.

Clemens Alexandrinus Strom. l. V. *p.* 570. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις, nempe Branch. Vatis Mileſios a fame expiantis.

X.

Harpocration in Ἄκη, Ἄκη πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ &c. ἣν Νικάνωρ ὁ μετονομασιῶν γεγραφὼς καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι, τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλουμένην φησὶν εἶναι.

XI.

Idem in Ἄχλα, Ἄχλα, ἀγὼν παλαιὸς ἦν, ὡς δηλοῖ ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων.

XII.

Idem in Ἐνεπίσκημμα, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος, ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς [a] γνήσιον.

XIII.

Idem in Ἴων, ἔγραψε δὲ &c. καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα τὸ Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

XIV.

Idem in Μαργίτης, διὰ τὸ εἰς Ὅμηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην, ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικεν.

[a] *Unde liquet Callimachum inter alia recenſuiſſe etiam Demoſthenis Opera.*

XV.

Pollux lib. V. *c.* XVI. *p.* 249. ϗ πυλεῶνας παρὰ Καλλιμάχου.

XVI.

Proclus in Platonis Timaeum l. 1. *p.* 28. μάτην οὖν φλυαροῦσι Καλλίμαχος ϗ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητὰς &c.

XVII.

Scholia in Hom. Iliad. B. *Bœot. v.* 136. ἱστορία κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ, nempe de Phylide teſtimonium pro Hercule, poſt purgata ab eo ſtabula, contra patrem Augeam ferente.

XVIII.

Ead. Schol. Iliad. Λ. *p.* 697. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de inſtituto ab Hercule Agone Olympico.

XIX.

Ead. Schol. Iliad. P. *v.* 53. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, de Attica nempe a Cecrope adjudicata Minervæ de ea cum Neptuno litiganti.

XX.

Ead. Schol. Iliad. Σ. *v.* 487. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ, Calliſtus a Jove compreſſæ, dein inter ſtellas relatæ.

XXI.

Schol. MSS. olim Iſ. Voſſii Iliad. Υ. *v.* 231. ὅθεν ϗ Καλλίμαχος τὴν τοίων ἀεὶ κέχρηται.

XXII.

Euſtathius Iliad. A. *pag.* καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταίη ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. *Id. Iliad.* Δ. *p.* 475.

Idem

XXIII.

Idem Iliad. B. *p* 354. *& in Schol. MSS. ad eundem locum.* Καλλίμαχος δὲ παραφερέσας, ἑλικώταζον ὕδωρ Αἰσήπε φησίν.

XXIV.

Idem Iliad. Γ *p.* 280. Γυναιμανὴ &c. καὶ Καλλίμαχος, γυνὴ δὲ ἀνδράσιν ἐπιμαινομένη.

XXV.

Idem in Iliad. Λ. *p.* 870. ὅτω δὲ πάντως καὶ θὴρ ὁ κατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὄνος ἐκ τῆς αὐτῆς λέξεως.

XXVI.

Idem in Iliad. Υ. *p.* 1204. ἡ Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος ὑδατοσύθνην λέγει μεταποιήσας τὴν ἁλοσύδνην.

XXVII.

Item in Odyſſ. Δ. *p.* 1488. 60. Δημητριακῦ καρπῦ συγκομιστὴς ὁ κάλαθος, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.

XXVIII.

Idem in Odyſſ Θ. *p.* 1592. 58. ὅτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπόρειγα τὸ ἄνηθον ἔφη.

XXIX.

Idem in Odyſſ. M. *p.* 1714. 42. καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναι φησὶν ἐν Ἐφέσῳ υἱῷ Καΰςρε. &c.

XXX.

Pindari Scholia Olymp. Od. 11. *p.* 19. ὁ Καλλίμαχος μέμνηται, nempe Gelæ Siciliæ fluvii.

XXXI.

Ead. Schol. Olymp. Od. IV. *p.* 38. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Ἐγκελάδῳ, cui nempe ſuprapoſitus ſit Mons Ætna.

XXXII.

Ead. Schol. Olymp. Od. VII. *p.* 70. ἔστι δὲ καὶ Αμφοτερίτης ἀγὼν οὗ Καλλίμαχος μέμνηται ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XXXIII.

Ead. Schol. Olymp. Od. X. *p* 100. Ἠλεῖον (Δία) εἶπε Καλλίμαχος.

XXXIV.

Ead. Schol. Pyth. Od. II. *p.* 201. Καλλίμαχος δὲ Νεμεακὸν, nempe ἀγῶνα.

XXXV.

Æſchyli Schol. Prom, v. 367. ἔνθεν Καλλίμαχος πυρὶδειπνον φησὶ, nempe Ætnam.

XXXVI.

Euripidis Schol. Hippolyt. v. 11. παρ' ᾗ αὐτὸ δὲ (Pitthei filia) φησὶν ὁ Θησεὺς ἐπαιδεύετο καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

XXXVII.

Ead. Schol. Hippol. v. 279. Σκειρωνίδες δὲ πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.

XXXVIII.

Ariſtophanis Scholia Plut. p. 42. de voce ἀπαρτὶ, ἔσθ' ὅτε γὰρ καὶ χρονικὸν ἐπίρρημα δηλοῖ ὡς καὶ Καλλίμαχος.

XXXIX.

Ead. Schol. Plut. p. 72. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας ἀντὶ τοῦ πλακοῦντος. πέμματα.

XL.

Ead. Schol. Nub. p. 158. Ερατοσθένης δὲ φησι Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν τὰς διδασκαλίας, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὰς Μαρικᾶ τὰς Νεφελῶν, σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται.

Ead.

XLI.

Ead. Schol. Avib. p. 553. μήποτε Ελδίας ἐςὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχε ἀναγεγραμμένοις.

XLII.

Ibidem. καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχε γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

XLIII.

Ead. Schol. Avib. p. 574 *de Prodico*, οὐκ ὀρθῶς δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ῥήτορσι καταλέγει.

XLIV.

Ead. Schol. Avib. p. 597. Τὴν κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος, μήποτε κίμινδις γραπτέον.

XLV.

Ead. Schol. Avib. p. 599. ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφει ὕτως. Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας ἐ μέμνηται.

XLVI.

Ead. Schol. de Pace pag. 702. *de Nicandro & Arato Poetis*, περὶ τῶν Διοσημείων διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

XLVII.

Theocriti Scholia Idyll. I *v.* 126. σκοπιῆς &c. Καλλίμαχος δὲ φησὶ, φθέγγεται, ὥσπερ ἐπισκώπιον τῇ φωνῇ ὅθεν καὶ ὕτω καλεῖται.

XLVIII.

Ead. Schol. II. *v.* 17. ἡ δὲ Ἴυγγα, ὡς φησὶ Καλλίμαχος Ἠχῦς θυγατέρα.

XLIX.

Ead. Schol. Idyll. XIII. *v.* 25. αἱ Πελειάδες φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Ἀμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πελειάδες προσηγορεύθησαν.

Ead.

L.

Ead. Schol. v. 56. ἐλέγετο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις, διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ηρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.

L I.

Apollonii Rhodii Schol. lib. 1. *v.* 117. ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ, de Aſopo a Jove fulmine ambuſto ob vim illatam filiæ ejus Æginæ.

L I I.

Ead. Schol. l. 1. *v.* 187. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται de Sami filio Parthenio.

L I I I.

Ead. Schol. l. 1. *v.* 761. οὕτω γὰρ Καλλίμαχος τὰ δῖνα τῆς θηρίων γῆς εἶναι φησί.

L I V.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 957. Ἀρτακία κρήνη περὶ Κύζικον, ἧς καὶ Ἀλκαῖος μέμνηται καὶ Καλλίμαχος, ὅτι τῆς Δολιονίας ἐστίν.

L V.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1049. ἔτι δὲ ἱερέων γένα ἐξ, ὡς Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ Ὀρνέων.

L V I.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1207. de Hyla. πιθανώτερον δὲ ἦν ἀμφότερα εἰπεῖν, ὡς Καλλίμαχος.

L V I I.

Ead. Schol. lib. 1. *v.* 1213. de Dryopibus, τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται.

L V I I I.

Ead. Schol. l. 11. *v.* 2. δεράκαιναι δὲ αὐτὴν φησὶν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην Δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

Ead.

L I X.

Ead. Schol. l. IV. *v.* 982. Ἀμφιλαφὴς &c. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα.

L X.

Ead. Schol. l. IV. *v.* 1614. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τέθεικεν ἀλκαίας ἀφύσσα.

L X I.

Nicandri Scholia Theriac. p. 55. καὶ Καλλίμαχος ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπε.

L X I I.

Hephæſtionis Scholia, p. 20. διὸ καὶ Καλλίμαχος μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγῳδίαν λέγει.

L X I I I.

Heſychius in voce[b] Ἀρξοὶ, ἀκόλουθοι, Καλλίμαχος.

L X I V.

Idem in voce θύα, ἔνιοι τὰ [c] ἀρώματα, Καλλίμαχος.

L X V.

Idem in voce Ἰὼψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

L X V I.

Idem in voce Κάπτα, τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ εὖ γὰρ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται [d] κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον ὡς ὁ μυκτηρισμός.

L X V I I.

Idem in voce Καταρειστὴν, ὀρθὴν δυσρειστήν. παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

L X V I I I.

Idem in voce Σιλλενδρὶς, ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.

L X I X.

Idem in voce Χρεμέδα, [e] ἠχεῖ ὡς Καλλίμαχος.

b *leg.* Ἄοξοι. c *leg.* ἀρύματα. d *for.* κόμψα *Soping.* e Χρεμετὰ ἠχεῖ ὡς Καλλίμαχος. *Salmaſ.*

Etymo-

LXX.

Etymologicum Magnum in voce Ἄλυς, Ἴειν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

LXXI.

Idem in voce Ἀλυτάρχης, Ἤδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου &c.

LXXII.

Idem in voce Ἄπολλων, σεσημείωται τῷ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλὼν, θηλυκά· ὁ σημαίνει τὴν Μουσικὴν οὕτως Καλλίμαχος.

LXXIII.

Idem in voce Αὐτὰρ, οἱ μὲν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλλίμαχος.

LXXIV.

Idem in voce Ἄφενος, ἔστιν ἑνὸς ἐνιαυτοῦ, Καλλίμαχος.

LXXV.

Idem in voce Βουκέρας, οὕτω θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τῶν ά Αἰτιῶν Καλλιμάχου.

LXXVI.

Idem in voce Βρέφος, Καλλίμαχος ἐν τρίτῳ τῶν Αἰτιῶν καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

LXXVII.

Idem in voce Γράδιον, ἐστὶ γραῦς, γραυίδι παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXVIII.

Idem in voce Διόσκορος, δεῖ σημειώσασθαι τὸ δυόδιον παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXIX.

Idem in voce Ἔπιταξ, παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπίρρημα, παρὰ τὸ ἐπιτάξω μέλλοντα.

Idem

LXXX.

Idem in voce Ευκολίνη, Η Εκάτη λέγε) παρὰ Καλλιμάχῳ κατ᾽ ἀντίφρασιν μὴ ὖσα εὔκολος.

LXXXI.

Idem in voce ἴσος, εὕρε) δὲ καὶ συνεςαλμθύον, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

LXXXII.

Idem in voce Κεραϊτης, τόπος Μιλήτυ, ἀπὸ τ᾽ Α'πόλλωνος κέρατα τ᾽ ἄῤῥενος τράγυ ἀμελγομθύυ ὑπ᾽ αὐτῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

LXXXIII.

Idem in voce Μιμαλῶνες, ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱςορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχυ.

LXXXIV.

Idem in voce 'Οργάδα, Καλλίμαχος δὲ φησὶν 'Οργάδα λέγεσθαι τ᾽ μελάγγειον καὶ ἐνδρυμῦ γλῶ.

LXXXV.

Idem in voce Πέλεια, εἰσὶ δὲ γένη ἱεράκων ὀκλώ, ὥς φασι Καλλίμαχος ἐν τοῖς περὶ 'Ορνέων.

LXXXVI.

Idem in voce Πίναξ, ὁ ὖν Καλλίμαχος ὁ Γραμματικὸς ἐποίει πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ παρὰ τ᾽ ἀρχείων, οἷς τυχὼν ὁ Γραμματικὸς, ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

LXXXVII.

Idem in voce Πλειότερος, τὸ ὖν παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, ὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται.

LXXXVIII.

Idem in voce Τετλῶ, θυσίαν Καλλίμαχος μὲν τετλῶ ἐκ κριῦ καὶ ταύρυ καὶ κάπρυ.

Ter-

LXXXIX.

Tertullianus de Corona cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit.

X C.

Ibidem, Habes Tragœdiam Cerberi, habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat interfecto Delphico dracone, lauream induiſſe: Liberum eundem apud Ægyptios Oſirim, Harpocration, induſtria hederatum argumentatur, quod hederæ natura ſit cerebrum ab heluco defenſare.

X C I.

Ælius Fortunatianus in Arte p. 268. Apud Euripidem & Callimachum invenio tale genus.

Turdis edacibus dolos comparas amice.

CALLIMACHI
FRAGMENTA

A

RICHARDO BENTLEIO

COLLECTA.

CATALOGUS SCRIPTORUM
CALLIMACHI,
quorum notitia ad nos pervenit.

1. Περὶ Αγώνων.
2. Ἄιτια.
3. Ἄργους οἰκισμοί.
4. Αρκαδία.
5. Περὶ Ἀνέμων.
6. Βράγχος.
7. Γαλάτεια.
8. Γλαῦκος.
9. Εθνικαὶ ὀνομασίαι.
10. Εκάλη.
11. Ελέγεια.
12. Ελπίδες.
13. Επινίκιον εἰς Σωσίβιον.
14. Επιγράμματα.
15. Θαυμάσια. Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων συναγωγή. Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ιταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων.
16. Ἴαμβοι.
17. Ἴβις.
18. Ἰοῦς ἄφιξις.
19. Ιχθύων μετονομασίαι.
20. Κτίσεις Νήσων καὶ Πόλεων, καὶ μετονομασίαι.
21. Κυδίππη.
22. Κωμωδίαι.
23. Μέλη.
24. Μηνῶν προσηγορίαι κατὰ ἔθνος καὶ πόλεις.
25. Νόμιμα Βαρβαρικά.
26. Περὶ Ὀρνέων.
27. Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν. Sive Πίναξ παντοδαπῶν συγγραμμάτων.
28. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ' ἀρχῆς γενομένων Διδασκάλων.
29. Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν Ρητορικῶν.
30. Πίνακες τῶν Νόμων.
31. Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων.
32. Περὶ τῶν ἐν τῇ Οἰκουμένῃ Ποταμῶν.
33. Περὶ τῶν ἐν Ευρώπῃ Ποταμῶν.
34. Περὶ τῶν ἐν τῇ Ασίᾳ Ποταμῶν.
35. Πρὸς Πραξιφάνην.
36. Σατυρικὰ Δράματα.
37. Σεμέλη.
38. Τραγωδίαι.
39. Ὕμνοι.
40. Υπομνήματα.
41. Χωλίαμβοι.

CALLIMACHI FRAGMENTA.

ΠΕΡΙ ΑΓΩΝΩΝ. DE LUDIS.

I.

AKTIA. ACTIA.

Harpocration : Ἄκτια, ἀγὼν παλαιὸς ἦν. ὡς δῆλον ποιεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων. Suidas: Ἄκτια, ἀγὼν παλαιός. ὡς Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ἀγώνων δῆλον ποιεῖ.

AITIA. CAUSÆ.

I I.

Αἰτίων mentionem facit Epigramma, lib. 1. Antholog.

Καλλίμαχος τὸ κάθαρμα, τὸ παίγνιον, ὁ ξύλινος νοῦς.
Αἴτιος ὁ γράψας Αἴτια Καλλίμαχος.

Ita potius legerim, quam ut vulgo, Καλλιμάχου.
Meminit & aliud lib. 3. Antholog.

Ω μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ.
Η ῥ' ἐτεὸν κεράων, οὐδ' ἐλέφαντος ἔφυς.
Τοῖα γὰρ ἄμμιν ἔφηνας, ἅτ' οὐ πάρος ἀνέρες ἴσμεν,
Αμφί τε ἀθανάτους, ἀμφί τε ἡμιθέους.
Εὖτέ μιν ἐκ Λιβύης ἀναείρας εἰς Ελικῶνα
Ἤγαγες ἐν Μούσαις Πιερίδεσσι φέρων.
Αἱ δέ οἱ εἰρομένῳ ἀμφ' ὠγυγίων Ηρώων
Αἴτια καὶ μακάρων εἶρον ἀμειβόμεναι.

Primum hujus Epigrammatis diſtichon habetur quoque apud Suidam.
Ὄνειαρ, ὄνειρον.

Ὦ μέγα Βαττιάδαο σοφοῦ περίπυστον ὄνειαρ,
Ἦρ' ἐτεὸν κεράων οὐδ' ἐλέφαντος ἔης· ἀντὶ τοῦ ἀληθής.

Meminit etiam & Martialis Epigr. x. 4.

Qui legis Oedipodem caligantemque Thyeſtem,
Colchidas & Scyllas: quid niſi monſtra legis?
Non hic Centauros, non Gorgonas Harpyiaſque
Invenies: hominem pagina noſtra ſapit.
Sed non vis, Mamurra, tuos cogneſcere mores,
Nec te ſcire: legas Αἴτια *Callimachi.*

Et Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 571. Εὐφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τὰ Καλλιμάχου Αἴτια καὶ Ἶβις, καὶ ἡ Λυκόφρονος Ἀλεξάνδρα, καὶ τούτοις παραπλήσια, γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικῶν ἔκκειται ἅπασιν.

III.

Ἄρτεμις Ἀπαγχομένη. Diana Ἀπαγχομένη.

Ἄρτεμιν δὲ Ἀρκάδες Ἀπαγχομένην καλουμένην προστρέπονται, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Clemens Alex. in Protreptico.

IV.

Τριποδίσκος. Tripodiſcus.

Τριποδίσκος, κώμη τῆς Μεγαρίδος. Καλλίμαχος δὲ ἐν Αἰτίων... πόλιν αὐτὴν εἶναί φησι. Stephanus Byzant.

V.

Ἰκάριον πέλαγος &c. Icarium mare.

Τοῦ Ἰκαρίου πελάγους, κεκλημένου οὕτως ἀπὸ Ἰκάρου τοῦ Δαιδάλου παιδὸς πεσόντος εἰς αὐτὸ καὶ ἀπολομένου οὕτως. Μετὰ τὴν Πασιφάης πρὸς τὸν ταῦρον μίξιν Δαίδαλος εὐλαβούμενος τὴν Μίνωος ὀργὴν πτερωτὸς σὺν Ἰκάρῳ τῷ υἱεῖ ἐκ Κρήτης ἐφέρετο. καταπεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, τὸ ὑποκείμενον πέλαγος Ἰκάριον μετωνομάσθη. ὁ μέντοι Δαίδαλος διαπλὰς εἰς Κάμικον τῆς Σικελίας, καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκδεχόμενος ἔμεινε παρὰ ταῖς Κωκάλου θυγατράσιν. ὑφ᾽ ὧν ὁ Μίνως ἥκων ἐπ᾽ ἀναζήτησιν τοῦ Δαιδάλου ἀποθνήσκει, καταχυθέντος αὐτοῦ ζεστοῦ ὕδατος. Ἱστορεῖ Φιλοστέφανος καὶ Καλλίμαχος ἐν Αἰτίοις. Scholiaſtes Homeri Iliad. β΄.

VI.

Αἴας ὁ Λοκρὸς &c. Ajax Locrus.

Αἴας, Λοκρὸς μὲν ἦν τὸ γένος, ἀπὸ πόλεως Ὀποῦντος, πατρὸς δὲ Οἰλέως. οὗτος μετὰ τὴν τῆς Ἰλίου πόρθησιν αἴτιος τοῖς Ἕλλησιν ἀπωλείας ἐγένετο. Κασάνδραν γὰρ τὴν Πριάμου, ἱκέτιν οὖσαν Ἀθηνᾶς, ἐν τῷ τῆς θεᾶς σηκῷ κατῄσχυνεν, ὥστε τὴν θεὰν τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξοάνου εἰς τὴν ὀροφὴν τρέψαι· τοῖς δὲ Ἕλλησιν ὑποστρέφουσι, καὶ κατὰ τὴν Εὔβοιαν γενομένοις χειμῶνας διήγειρε μεγάλους, ὥστε πολλοὺς αὐτῶν διαφθαρῆναι. Διανηξάμενος δὲ Αἴας εἰς τὰς Γυρεάδας καλουμένας πέτρας, ἔλεγε χωρὶς θεῶν γνώμης διασωθῆναι. Ποσειδῶν δὲ ἀγανακτήσας διέσχισε τὴν πέτραν καὶ τὸν Αἴαντα τῷ κλύδωνι παρέδωκεν· ἐκβρασθέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον (lege κατὰ Δῆλον) νεκρὸν Θέτις ἐλεήσασα θάπτει· Ἀθηνᾶ δὲ οὐδὲ οὕτως τῆς ὀργῆς ἐπαύσατο, ἀλλὰ καὶ τοὺς Λοκροὺς ἠνάγκασεν ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς Ἴλιον ἐκ κλήρου παρθένους πέμπειν. Ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Αἰτίοις. Scholiaſtes Homeri Iliad. ν΄.

De

VII.

De Hippolyto Fabula.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte novercæ
Occiderit, patriaſque explerit ſanguine pœnas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Ætheria & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.
Tum pater omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ,
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit in undas.
At Trivia Hippolytum ſecretis alma recondit
Sedibus, & nymphæ Egeriæ nemorique relegat:
Solus ubi in ſilvis Italis ignobilis ævum
Exigeret, verſoque ubi nomine Virbius eſſet.
Unde etiam templo Triviæ luciſque ſacratis
Cornipedes arcentur equi; quod litore currum
Et juvenem monſtris pavidi effudere marinis.

Virgil. Æneid. VII. *ubi Servius hæc notat:* Exponit τὸ ἄιτιον. nam Callimachus ſcripſit Ἄιτια, in quibus hoc commemorat.

VIII.

Unde mos Dextras jungendi.

Cur dextræ jungere dextram Non datur? *Virgil. Æneid.* I. *ubi Servius:* Majorum hæc fuerat ſalutatio. Cujus rei τὸ ἄιτιον Varro Callimachum ſecutus exponit: afferens omnem eorum honorem dextrarum conſtitiſſe virtute, ob quam rem hac ſe venerabantur corporis parte.

IX.

Cur nullus Canis Delon accedat.

Sacerdos Apollinis Delii Anius fuit; ad quem cum veniſſet, per noctem Thaſus, a canibus laniatus eſt: Unde nullus canis Delon accedit, auctore Callimacho. *Scholiaſtes ad Ibin Ovidii. Refer ad* Ἄιτια.

X.

Jentaculum proferre Jovi.

Jentaculum dicitur guſtatio. Callimachus inteſia: Jentaculum proferre Jovi. *Fulgentius, de ſermone antiquo. Viri eruditi emendant,* in Etiis, ſive Αἰτίοις.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.
LIBER PRIMUS CAUSARUM.

X I.

Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότερον,
Κῦροι τ' φιλέουσι, νέοι δέ μιν οἷα τοκῆα
Χειρὸς ἐπ' οἰκείην ἄχρις ἄγουσι θύρην.

Senex autem ille levius conſeneſcit,
Quem pueri amant, adoleſcenteſque tanquam parentem
Manu ducunt uſque ad propriam januam.

Stobæus Serm. cxiv. Γηράσκει δ' ὁ γέρων &c. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἰτῶν legendum αἰτίων. ι pro αι paſſim occurrit in libris Græcis. π autem pro τι mox iterum habebis; αἰπῶν pro αἰτίων.

X I I.

Ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἀλειφαρὲς.
De capillis ſemper unguentum fluit.

Etymologicon: Ὀστλιγγες, αἱ τρίχες, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰπῶν, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥεῖ. Recte Sylburgius; ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτίων. & ita plane editum in Ἐκλογαῖς Varini Camertis. v. ὄστλιγγες.

X I I I.

Οἴη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσταο.
Solaque in fluctibus Tritonis Asbyſtenſis.

Stephanus Byz. Ἀσβύστα, πόλις Λιβύης, καὶ ὁ πολίτης Ἀσβύστης. Οἴη τε &c. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῃ. lege Αἰτίων πρώτῳ.

X I V.

Ἀραχναῖον. Arachnæum.

Stephanus: Ἀραχναῖον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Αἰτίων πρώτῃ, lege πρώτῳ.

X V.

Μαλλός. Mallus.

Stephanus: Μαλλὸς, πόλις Κιλικίας. Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτῳ. lege αἰτίων.

Πο-

X V I.

Ποσειδῶν Μεσοπόντιος. Neptunus Μεσοπόντιος.

Stephanus: Μεσοπόντιος Ποσειδῶν, ὁ Ερέσιος. οὕτω γὰρ ἐν Ἐρέσῳ τιμᾶται, πόλει τῆς Λέσβου. Καλλίμαχος Αιτιῶν πρώτῳ. lege αἰτίων.

X V I I.

Βουκεραΐς. Bucerais.

Etymologicon: Βουκεραΐς, κρήνη ἐν Πλαταιαῖς, ὡς Θέων ἐν τοῖς ὑπομνήμασι τοῦ α' Αιτίου Καλλιμάχου.

X V I I I.

Τρινακρίος πόντος. Trinacrius pontus.

Stephanus: Τρινακρία, ἡ Σικελία. Καλλίμαχος δ' Αιτιῶν πρώτῃ Τρινάκριον πόντον φησί. lege αἰτίων πρώτῳ.

ΤΟ ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.
LIBER SECUNDUS CAUSARUM.

X I X.

Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος, ὑψίζωνος
Ἄστυρον εἰσανέβαινε ——

Illa quidem attollens magnum fruſtum, alte cincta
In urbem aſcendit.

Etymologicon: Αστυρον, τὸ ἄστυ. Καλλίμαχος. Η μὲν ἀερτάζουσα μέγα τρύφος ὑψιζώνου ἄστυρον εἰσανέβαινε. Ἔιρηται δὲ παρὰ τὸ ἄστυ ὑποκοριστικῶς ἄστυρον. οὕτω Θέων ἐν ὑπομνήματι τοῦ β' Αιτίου. Pro ὑψιζώνου repoſui ὑψίζωνος, i. e. expedita, alte cincta. Phædrus: *Ex alte cinctis unus atrienſibus.* Legere etiam poteris ὕψι ἐπ' ὤμου. ſed melius illud.

X X.

Ὥστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

Ut Jupiter amavit Junonem annos trecentos.

Scholiaſtes Homeri: Iliad. α'. Τούτων φασὶν ἐπὶ τῆς Κρόνου δυναστείας ἠράσθησαν. τὸν δὲ Δία καὶ Ηραν ἐπὶ ἐνιαυτοὺς τριακοσίους. ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν β' Αιτιῶν (lege Αιτίων) Ωστε Ζεὺς ἐράτιζε τριηκοσίους ἐνιαυτούς.

X X I.

Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

Quia miſereri ſcit ſola urbium.

Scholiaſtes Sophoclis Oed. Colon. p. 280. Ως μάτης τῆς περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατεχούσης δόξης, ὡς ἄρα φιλοικτίρμων τις ἂν εἴη καὶ ἱκεταδόκος. τοῦτο λέγει, φασι, καὶ ὁ Κυρηναῖος ἐν τέλει τοῦ δευτέρου τῶν Αἰτίων, Οὕνεκεν οἰκτείρειν οἶδε μόνη πολίων.

X X I I.

Ζάγκλον. Falx.

Iſac. Tzetzes ad Lycophronem p. 125. Τὸ δὲ δρέπανον παρὰ Σικελοῖς ζάγκλον καλεῖται. μέμνηται δὲ Καλλίμαχος ἐν δευτέρῳ Αιτιῶν. lege αἰτίων.

X X I I I.

Κυνέτεια. Cynetea.

Steph. Byz. Κυνέτεια, πόλις Ἄργους. Καλλίμαχος δευτέρῳ. intellige Αἰτίων.

X X I V.

Δωδώνη. Dodona.

Stephani Byz. Fragmentum v. Δωδώνη· Ωνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον, ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β΄ Αἰτίων, ἀπὸ Δωδώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Pro Θρασύβουλον fortaſſe legendum Θράσυλλον. Cum autem Αἰτίων dicit; intellige Callimachi Αἴτια. Scholiaſtes Æſchyli Eumen. verſ. 2. Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Καλλιμάχου Αἰτίων β΄ φησὶ, Μελανθοῦς τῆς Δευκαλίωνος καὶ Κηφισοῦ τοῦ ποταμοῦ γίνεται Μέλαινα τούνομα, Μελαίνης δὲ καὶ Ποσειδῶνος Δελφὸς, ἀφ᾽ οὗ οἱ Δελφοί.

X X V.

Phalaris & Perillus.

Plutarchus περὶ παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν. Φάλαρις Ἀκραγαντίνων τύραννος ἀπότομος τοὺς παριόντας ξένους ἐστρέβλου καὶ ἐκόλαζε. Πέριλλος δὲ τῇ τέχνῃ χαλκουργὸς, δάμαλιν κατασκευάσας χαλκῆν, ἔδωκε τῷ βασιλεῖ, ὡς ἂν τοὺς ξένους κατακαίῃ ζῶντας ἐν αὐτῇ· ὁ δὲ, μόνον τότε γενόμενος δίκαιος, αὐτὸν ἐνέβαλεν· ἐδόκει δὲ μυκηθμὸς ἀναδιδόναι ἡ δάμαλις· ὡς ἐν δευτέρῳ Αιτιῶν. lege Αἰτίων; & de Callimacho accipe.

ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.
LIBER TERTIUS CAUSARUM.

X X V I.

Ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα.

In agris aliquo quovis prætextu ibat.

Scholiaſtes Sophoclis. Antigon. p. 216. Τὰς προφάσεις προχάνας ἔλεγον, καὶ Καλλίμαχος, Ἀγροδέτω πάσῃσιν ἐπὶ προχάνῃσιν ἐφοίτα, ἐν τῷ

τῷ τρίτῳ τῶν Αἰτίων. Pro ἀγροδίτῳ, quod depravatum eſt, quid ſi legamus, Ἀγρόθιπος. Ita quidem latine verti, potius quam ut lacunam relinquerem.

XXVII.

Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος, ὧδε συναινῶ.

Sic quidem fatus eſt Mneſarchius hoſpes; ſic & ego ſentio.

Priſcianus, lib. 2. *Callimachus tertio* Αἰτίων, Τὼς μὲν &c. Hephæſtion pag. 6. Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τὼς μὲν ὁ Μνησάρχειος ἔφη ξένος. Parecbolæ ex Herodiano, p. 194. Πολλάκις γὰρ καὶ ἐν τῷ μέτρῳ ἱνεύρισκομεν τὸ μὴ ἀποτελεῖν κοινὴν συλλαβὴν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πῶς μὲν ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ. Emenda, ut ſupra ex Priſciano edidimus.

XXVIII.

Βρέφος, de Catulo leonis.

Etymologicon: Βρέφος τὸ νεογνὸν παιδίον. κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπου. Καλλίμαχος δ' ἐν γ' τῶν Αἰτίων καὶ ἐπὶ σκύμνου τίθησι.

XXIX.

Ἀπέσας. Apeſas.

Stephanus Byz. Ἀπέσας, ὄρος τῆς Νεμέας, ὡς Πίνδαρος, καὶ Καλλίμαχος ἐν τρίτῃ. lege τρίτῳ, i. e. γ' τῶν Αἰτίων.

XXX.

Δηλίτης χορός. Chorus Delites.

Stephanus Byz. verbo Δῆλος- ὅθεν Δηλίτης ὁ εἰς Δῆλον ἐρχόμενος χορὸς, Καλλίμαχος τρίτῳ.

XXXI.

Λυκώρεια. Lycoria.

Stephanus: Λυκώρεια, κώμη ἐν Δελφοῖς. Καλλίμαχος τρίτῳ.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ ΤΩΝ ΑΙΤΙΩΝ.

LIBER QUARTUS CAUSARUM.

XXXII.

Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δειδέχαται.

Hinc Dipnias eum accipit.

Stephanus Byzant. Δειπνιὰς, κώμη Θεσσαλίας περὶ Λάρισσαν, ὅπου φασὶ τὸν Ἀπόλλωνα δειπνῆσαι πρῶτον, ὅτι ἐκ τῶν Τέμπεων καθαρθεὶς ὑπέστρεψε. καὶ τῷ παιδὶ τῷ διακομιστῇ τῆς δάφνης ἔθος εἰς τὴν δὲ παραγινομένῳ δειπνεῖν. Καλλίμαχος τετάρτη. Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δεδείχαται. Scribe τετάρτῳ, nempe τῶν Αἰτίων. Cod. MSS. Holſtenii habent δειδείχαται: ipſe ſic legit, Δειπνιὰς ἔνθεν μιν δὲ δεδείχαται. Sed ſine dubio legendum, δειδίχαται; & verſus eſt elegiacus. Heſychius. Δειδίχαται, ἤσπασαι, διαδέχεται.

X X X I I I.

Μυτανίδα Λέσβον. Lesbum Mytanida.

Stephanus: Μυτιλήνη, πόλις ἐν Λέσβῳ μεγίστη - ἀπὸ Μύτωνος τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Μυτιλήνης· ὅθεν Μυτανίδα καλεῖ τὴν Λέσβον Καλλίμαχος ἐν τῷ τετάρτῳ.

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ. DE VENTIS.

X X X I V.

Suidas v. Καλλίμαχος. τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ - περὶ Ἀνέμων.

X X X V.

Ἄνεμοι ἐκνεφίαι, ἀπόγειοι, ἐνυδρίαι, κολπίαι,
Ὀρείαι, ὀρεσίαι.

Venti e nubibus, e terra, e fluviis, e ſinubus
Maritimis, e montibus.

Achilles Tatius, Iſagoge in Aratum: Καὶ τοὺς μὲν ἐκ νεφῶν λέγουσιν εἶναι ἀνέμους, καὶ καλεῖσθαι Ἐκνεφίας· τοὺς δὲ ἀπὸ τῆς γῆς, Ἀπογείους. τοὺς δὲ ἀπὸ ποταμῶν, Ἐνυδρίας· τοὺς δὲ ἀπὸ κόλπων, Κολπίας· ἀπὸ δὲ ὀρῶν, Ὀρείας ἢ Ὀρεσίας. καὶ γὰρ παρ' Ἀριστοτέλει ἐν τῷ περὶ Ἀνέμων, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ οὕτω ὀνομάζονται. Ubi nullus dubito, quin & Callimachi liber περὶ ἀνέμων indicetur.

ΒΡΑΓΧΟΣ. BRANCHUS.

X X X V I.

Δαίμονες εὐυμνότατοι, Φοίβέ τε καὶ Ζεῦ, Διδύμων γενάρχαι.

Dii facile hymno celebrandi, Phœbe & Jupiter, Didymorum auctores.

He-

Hephæſtion p. 30. de Choriambico metro: Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ Καλλίμαχος ὅλον ποίημα τὸν Βράγχον συνέθηκε: Δαίμονες ἐυυμνότατοι, Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ, διδύμων γενάρχαι. Vulgatæ quidem editiones Βάκχον habent; ſed tres quibus olim uſus ſum Codd. MSti clare exhibent Βράγχον. Quæ lectio veriſſima eſt; ut conſtabit ex his Terentiani Mauri, capite de Choriambo:

Nec non & memini, pedibus quater bis repetitis,
Hymnum Battiadem Phœbo cantaſſe Jovique
Paſtorem Branchum: quem captus amore pudico
Fatidicas ſortes docuit depromere Paan.

Ubi repoſuimus *quem captus*: nam libri editi præferunt *quem*. Paſtorem Branchum, delicias Apollinis, nemo neſcit. Porro in Hephæſtione pro διδύμων, ſcribendum Διδύμων. Didymis Mileti erat Branchidarum oraculum. Etymologicon: Διδυμαῖος Ἀπόλλων καὶ Διδυμεὺς ἀπὸ τῶν ἐν Μιλήτῳ Διδύμων. Καλλίμαχος. Φοῖβέ τε καὶ Ζεῦ Διδύμων γενάρχα. Notandum γενάρχα numero ſingulari, ut ad ſolum Jovem referatur: ſed melior eſt Hephæſtionis lectio: γενάρχαι. Didyma enim & Jovi & Apollini ſacra erant: vide Stephanum.

ΓΑΛΑΤΕΑ. GALATEA.

XXXVII.

Η μᾶλλον χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν,
Η πέρκας, ὅσα τ' ἄλλα φέρει βυθὸς ἄσπετος ἅλμης.

Aut potius aureis ſuperciliis ſacrum piſcem,
Aut percas, & quotquot alia fert vaſtum profundum maris.

Athenæus lib. VIII. p. 284. Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ τὸν χρύσοφρυν. Η μᾶλλον χρύσειον &c. Et ex eo Euſtathius ad Iliad. Π. p. 1088. Ἕτεροι δὲ τὸν χρύσοφρυν ἱερόν φασιν ἰχθῦν· ὡς καὶ Καλλίμαχος ἐν Γαλατείᾳ εἰπὼν, χρύσειον ἐν ὀφρύσιν ἱερὸν ἰχθῦν.

ΕΘΝΙΚΑΙ ΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

DE NOMINIBUS NATIONI ALICUI PECULIARIBUS.

XXXVIII.

Εγκρασίχολος, ἐρίτιμος, καλχηδόνιοι. Τριχίδιον, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη.

Οζαινα, ὀσμύλιον, Θύριοι. Ἴωπες, ἐρίτιμοι, Αθηναῖοι.

Athe-

Athenæus lib. VII. p. 329. Καλλίμαχος ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις γράφει οὕτως. Ἐγκρασίχολος &c. ἐν ἄλλῳ δὲ μέρει, καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας, φησὶν, Ὄζαινα &c. Inde Euſtathius ad Odyſſ. Ψ. p. 799. Τὸ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἐθνικαῖς ὀνομασίαις, ὥς φησιν Ἀθήναιος, οἷα, Ἐγκρασίχολος, τριχίδες, χαλκὶς, ἴκταρ, ἀθερίνη, ὄνομα μὲν ἰχθύος ἐξ ὀρθοῦ δηλοῖ. Nota apud Athenæum ἴωπες. Huc igitur referendus Heſychii locus; Ἴωψ, ἰχθῦς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ. Quin illa etiam notanda: ἐν ἄλλῳ μέρει καταλέγων ἰχθύων ὀνομασίας. Hinc enim colligere licet librum illum, quem Suidas memorat, περὶ μετονομασίας ἰχθύων, partem fuiſſe hujus operis, quod ἐθνικαὶ ὀνομασίαι inſcribitur. Dubito, an huc pertineant loci ſequentes ex Strabone.

XXXIX.

Γαῦδος, Καλυψοῦς νῆσος. Κόρκυρα, Σχερία.
Gaudus, Calypſus Inſula. Corcyra, Scheria.

Ἀπολλόδωρος δὲ ἐπιτιμᾷ Καλλιμάχῳ, ὅτι καίπερ γραμματικὸς ὢν, παρὰ τὴν Ὁμερικὴν ὑπόθεσιν καὶ τὸν ἐξωκεανισμὸν τῶν τόπων περὶ ὧν τὴν πλάνην φράζει, Γαῦδον καὶ Κόρκυραν ὀνομάζει. Strabo lib. I. p. 44. & lib. VII. p. 299. (Απο[illegible]ός φησι) τοῖς μὲν ἄλλοις συγγνώμην εἶναι, Καλλιμάχῳ δὲ μὴ πάνυ, μ[illegible]ποιουμένῳ γε γραμματικῆς, ὃς τὴν Γαῦδον, Καλυψοῦς νῆσόν φησι, τὴν δὲ Κόρκυραν, Σχερίαν.

ΕΚΑΛΗ. HECALE.

XL.

In Hecalen Callimachi Epigramma fecit Crinagoras: quod extat Anthol. lib. I. cap. de Poetis:

Καλλιμάχου τὸ τορευτὸν ἔπος τόδε. δὴ γὰρ ἐπ' αὐτῷ
 Ὡνὴρ τοὺς μουσέων πάντας ἔσεισε κάλως.
Ἀείδει δ' Ἑκάλης τε φιλοξείνοιο καλίην,
 Καὶ Θησεῖ Μαραθὼν οὓς ἐπέθηκε πόνους.
Τοῦ σοι καὶ νεαρῶν χειρῶν σθένος εἴη ἀρέσθαι,
 Μάρκελλε, κλεινοῦ τ' αἶνον ἴσον βιότου.

Nota Hecalen dici τορευτὸν ἔπος, *tornatum carmen*: Ita Ariſtophanes alicubi: Τόρευε πᾶσαν ᾠδάν. Propertius:

Incipe jam anguſto verſus includere torno.

Horatii locus in Arte Poetica cuivis eſt in promptu:

Et male tornatos incudi reddere verſus.

Jam diu eſt, cum elegantioris ingenii homines Horatium culpant, quod res plane diverſas, Tornum & Incudem, una conjunxerit. Re-

Ɛte

cte illi quidem & vere. Ego vero Horatium ſubtili ſiquis alius, & caſtigato judicio poetam extra culpam eſſe dico; codices autem eſſe depravatos. Videamus totum locum:

> *Quinctilio ſiquid recitares; corrige ſodes*
> *Hoc, ajebat, & hoc. melius te poſſe negares,*
> *Bis terque expertum fruſtra. delere jubebat,*
> *Et male tornatos incudi reddere verſus.*

Lego:

> *Et male ter natos incudi reddere verſus:*

Sententia clara & perſpicua: Quereris te bis, TER fruſtra conatum eſſe verſus iſtos lambendo & fingendo meliores reddere. Ergo, ait Quinctilius, verſus, qui TER male exierunt, prorſus abjice; neque jam limam amplius adhibe ad eos poliendos, ſed incudem ad novos formandos. Verſus ter MALE NATOS. Sic ipſe Horatius, Epiſtolarum lib. II. Ep. I.

> *Gratus Alexandro regi Magno fuit ille*
> *Chœrilus, incultis qui verſibus &* MALE NATIS
> *Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.*

Etymologicon: Ἑκάλη, ἡρωΐς, εἰς ἣν καὶ ποίημα ἔγραψε Καλλίμαχος· ἡ πρὸς ἑαυτὴν πάντας καλοῦσα. ταύτην Ἑκάλην ἔλεγον οἱ παλαιοὶ ὑποκοριζόμενοι· ἔλυον δὲ αὐτῇ διὰ τὸ ξενίσαι Θησέα.

Petronius Arbiter:

> *Qualis in Actaa quondam fuit hoſpita terra*
> *Digna ſacris Hecale, quam muſa loquentibus annis*
> *Battiada veteris mirando tradidit ævo.*

X L I.

Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται
Ἦ ῥα φιλοξενίης· ἔχε γὰρ τέγος ἀκλήϊστον.

Honorabant autem eam omnes viatores
Ob hoſpitalitatem. habebat enim domum nunquam clauſam.

• Scholiaſtes Ariſtoph. ad Acharn. p. 266. Ου δέ ποτ᾽ ἴσχει ἡ θύρα. παροιμία ἐπὶ τῶν πολλοὺς ξένους ἀποδεχομένων. (lege ὑποδ.) Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ. Τῶν δὲ ἑ πάντες ὁδῖται ἤ ῥα φιλοξενίης ἔχε στέγος ἀκλήϊστον. Sic quidem Editio Frobeniana. Aldina vero, ἔχ᾽ ἐς γῆν τέγος ἀκλήϊστον. Legendum ἔχε γὰρ τέγος ἀκ. Suidas: Ἑκάλη ὄνομα κύριον, ἡ ἡρωΐς ἡ παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ πρὸς ἑαυτὴν καλοῦσα. ἔχε γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον. lege τέγος. φιλοξενίης autem caſu genitivo poſt τῖον. i. e. ἕνεκα φιλ. ut ἐπαινῶ σε τῆς ἀρετῆς.

Aé-

X L I I.

Ἀείδει καί πȣ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον.

Cantat & vir, qui aquam haurit, cantilenam Ιμαῖον.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 180. Τὸ ᾆσμα, ὃ ᾄδȣσιν οἱ ἀντληταὶ, καλεῖται Ιμαῖον· Καλλίμαχος· Αείδει καί πȣ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸς Ἱμαῖον. Suidas: Ἱμαῖον, ᾆσμα τὸ ἐπὶ ἀντλήσει λεγόμενον, παρὰ τὸ ἱμᾷν· οἱ δὲ, μυλωθρικόν. Καί πȣ τις ἀνὴρ ὑδατηγὸν ἱμαῖον ᾄδει. Καλλίμαχος Εκάλῃ. lege ὑδατηγός. Idem alibi: Υδατηγὸς ἀνὴρ, ὁ ἀντλῶν.

X L I I I.

Αἴθ' ὄφελες θανέειν, ἢ ὕςατον ὀρχήσασθαι.

Utinam morereris, aut nunc poſtremum ſaltares.

Suidas: Αἴθ' ὄφελες θανεῖν ἢ πανύςατον ὀρχήσασθαι· ἐπειδὴ τὴν γλαῦκα ὅταν λάβωσι τὰ παιδία περιάγȣσιν· ἡ δὲ μὴ βλέπȣσα δι' ἡμέρας, ὥσπερ ὀρχεῖται· ἢ ὅταν πληγῇ τελευτῶσα ςρέφεται, ὥσπερ ὀρχȣμένη· Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ λέγει περὶ αὐτῆς. Verſum ita reſtituendum puto, ut ſupra edidimus.

X L I V.

Αρμοῖ πȣ κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴȣλος.

Nuper & illius genas veſtiebat tenuis lanugo.

Etymologicon: Αρμοῖ, τὸ ἀρτίως ἢ ἁρμοδίως· Αρμοῖ πȣ κἀκείνῳ ἐπέτρεχε λεπτὸς ἴȣλος. Apud Suidam eſt ἁβρὸς ἴȣλος, *mollis lanugo*. Αρμοῖ πȣ, ἀρτίως, νεωςί. ȣ̔́τω Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ. Αρμοῖ πȣ κἀκείνῳ ἐπέτρεχεν ἁβρὸς ἴȣλος.

X L V.

Νηπείης ἧτ' ἀγρὸς ἀοίδιμος Αδρήςεια.

Ubi Nepeæ ager celeber Adraſtea.

Apollonius Argonaut. 1. v. 1116. Ἄςυ τε καὶ πεδίον Νηπήιον Αδρηςείης. Ubi Scholiaſtes: Πεδίον Νηπείης ἐςὶ περὶ Κύζικον· Μνημονεύει δ' αὐτȣ̃ καὶ Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ, Νηπείης ἧτ' ἄργος ἀοίδιμος Αδρήςεια. Scribo, ἧτε ἀγρὸς, Νηπείης ἀγρὸς, i. e. πεδίον.

X L V I.

Βȣσσόον, ὅντε μύωπα βοῶν καλέȣσιν ἀμορβοί.

Boum agitatorem, quod œſtrum vocant armentorum cuſtodes.

Suidas: Μύωψ, μυιά τις ἐρεθίζȣσα τὰς βȣ̃ς λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Εκάλῃ, βȣ̃ς σᾶος μύωψ, ὁ τὰς βȣ̃ς σοβῶν καὶ διώκων. lege βȣσσόος μύωψ.

Scholiaſtes vetus ad x. Odyſſ. Οἶστρος ὁ λεγόμενος μύωψ. ἔστι δὲ ζῶον ὑπόχαλκον τὴν μορφὴν, ὅπερ ἂν εἰσέλθῃ εἰς τὰ ὦτα τῶν βοῶν, ἐξοιστρεῖν ἀναγκάζει τοὺς βόας. Καὶ Καλλίμαχος· Βοὺς σοὸν οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Βουσσόον, ὄντε. Idem ibidem in fine libri: Ὁ δὲ μύωψ ἐκ τῶν ξύλων ἀπογεννᾶται· καὶ Καλλίμαχος, περὶ τὸν μύωπος βούσσοον. οὔτε μύωπα βοῶν καλέουσιν ἀμορβοί. lege Καλλίμαχος περὶ τοῦ μύωπος. Βουσσόον ὄντε.

XLVII.

Ὥς ποτε λύχνου
Δαιομένου, πυρόεντες ἅλις ἐγένοντο μύκητες.

Ut olim lucerna
Ardente, affatim eſt ignitorum fungorum.

Scholiaſtes Arati, Διοσημ. p. 126. Τὸ πῦρ, μὴ φέρον τὸ ὑγρὸν τοῦ ἀέρος τοῦ ἐμπεσόντος, ἀφίησί τινας σπινθῆρας· ὅπερ καὶ Καλλίμαχος νοήσας εἶπεν· Εὖτ' ἂν λύχνου καιομένου ἅδδην ἐχθόοντο μύκητες. Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. p. 320. Φασὶν ὅτι ὑετοῦ μέλλοντος γίνεσθαι, οἱ περὶ τὴν θρυαλλίδα τοῦ λύχνου σπινθῆρες ἀποπηδῶσιν, οὓς μύκητας νῦν λέγει. καὶ Καλλίμαχος. Ἅδδην ἐγένοντο μύκητες. Grammaticus ineditus in Bibliotheca publica Oxonii. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης; μύκητος. καὶ πόσα σημαίνει; δʹ. Τὰ κάρβουνα τὰ ἐπικείμενα τοῖς λύχνοις, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Εκάσῃ. Ὡς ποτε λύχνος δαιόμενος πυρόεντος ἅδην ἐχθόοντο μύκητες. Legendum: ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Εκάλῃ, & reliqua, ſic uti edidimus.

XLVIII.

Οἵ νυ καὶ Ἀπόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο
Χωρὶ διατμήγουσι, καὶ εὔποδα Δηϊώνην
Ἀρτέμιδος.

Qui etiam Apollinem ab omnia illuſtrante ſole
Diſtinguunt, & pulchram Proſerpinam
A Diana.

Scholiaſtes Pindari Nem. I. Ἔχοι δ' ἂν οὐ φαύλως δέμνιον Ἀρτέμιδος, λέγεσθαι τὴν Ορτυγίαν, οἷον ἐνδιαίτημα καὶ διατριβήν. ἱερὰν γὰρ τὴν πᾶσαν νῆσον τῆς Φερσεφόνης φασιν. ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Αρτέμιδι, Καλλίμαχος ἐν Αικάλῃ (lege Εκάλῃ) Οἵ νυ καὶ Απόλλωνα παναρκέος ἠελίοιο χωρίον διατμήγουσι καὶ εὔποδα δηϊώνην Ἀρτέμιδος. Pro ἐν αὐτῇ, lege ὅτι δ' ἡ αὐτή ἐστι τῇ Αρτέμιδι: *eadem eſt ac Diana.* Rationem reddit Scholiaſtes, cur Ortygia ſive Sicilia Pindaro dicatur δέμνιον Ἀρτέμιδος, *cubile Dianæ*: Scilicet eam inſulam ſacram eſſe Proſerpinæ; quam eandem eſſe Dianam. Id vero probat autoritate Callimachi, reprehendentis eos, qui Apollinem a Sole, & Proſerpinam a Diana alios eſſe voluerunt.

Pro χωείον repoſuimus χῶει, i.e. χωεὶς. de quo vide Etymologicon & Euſtathium. Δηίωη eſt Proſerpina; utpote Δηȣ̃ς i. e. Cereris filia. Denique huc pertinent illa Suidæ: Παναρκέος, τȣ̃ μεγάλȣ, τȣ̃ δυνατȣ̃. ἡλίȣ δὲ παναρκέος τȣ̃ πανταχȣ̃ λάμποντος. Reſpexit ad hunc ipſum verſum - παναρκέος ἠελίοιο.

XLIX.

Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν

Σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τȣ̃το τὸ δένδρεον αὖον ἐόν περ.

Per rugoſam

Pellem meam, per hanc arborem quamvis aridam.

Suidas: Ναὶ μὰ τό. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. ὅ ἐςι δέρμα. Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ. Ναὶ τȣ̃το δένδρον αὖον περ ἐόν. Idem alibi: Σύφαρ, τὸ δέρμα, ἡ ἀνθρωπῆ. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμὸν, ναὶ τȣ̃το τὸ δένδρον αὖον ἐὸν περ. Καλλιμαχος ἐν Εκάλῃ. Scholiaſtes Apollonii Rhod. 1. v. 669. Ρικνοῖσι, ῥυσσοῖς. ἡ δὲ λέξις παρὰ Καλλιμάχῳ. Ναὶ μὰ τὸ ῥικνὸν σύφαρ ἐμόν. Pro δένδρον lege δένδρεον; & verſum reſtitue, uti ſupra edidimus.

L.

Γεργέριμον πίτυρίν τε κ̀ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν

Εἰν ἁλὶ νήχεσθαι φθινοπωρίδα.

Olivam ſponte decidentem, & furfuraceam, & quam repoſuit

Ut in mari natet albam autumnalem.

Athenæus lib. 11. Καλλίμαχος ἐν τῇ Εκάλῃ γένη ἐλαῶν καταλέγει, Γεργέριμον πίτυρίν τε. Huc itaque Suidas reſpexit: Γεργέριμον, τὴν ἐν τῷ δένδρῳ πεπανθεῖσαν ἐλάιαν. πίτυρίν τε καὶ ἣν ἀπεθήκατο λευκὴν, τȣτέςι τὴν συνθλασθεῖσαν, καὶ ὅτως ἀποτεθεῖσαν ἐλαίαν· εἰν ἁλὶ δὲ νήχεσθαι φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Idem in φθινόπωρον. - καὶ φθινοπωρίδα. εἰν ἁλὶ νήχεσθαι. φθινοπωρίδα, τὴν κολυμβάδα λέγει. Illud non prætermittendum, εἰν ἁλὶ νήχεσθαι, hic notare olivam *in muria innatantem*. ἁλς itaque pro ἅλμη, unde eædem olivæ etiam ἁλμάδες dictæ Notandum quoque τὸ νήχεσθαι: nam ea ratione νηκτρίδες quoque & κολυμβάδες vocatæ ſunt.

LI.

Δινομένη περὶ βȣσὶν ἐμὴν ἐφύλαξεν ἅλωα.

In orbem incedens circum boves aream meam cuſtodivit.

Ety-

Etymologicon: Αλώα. ἡ ἅλως, τῆς ἅλω καὶ ἅλωος, ἐξ ἧς ἡ αἰτιατικὴ τὴν ἅλωα· ὥσπερ Καλλίμαχος ἐν Εκάλῃ. Δινεύμενοι περὶ βουσὶν ἱμὴν ἐφύλασσεν ἅλωα.

L I.

Ἄρκιος ἢ χείρεσσιν ἑλὼν Αἰδήψιον ἄορ.

Paratus, aut manibus capiens Ædepſium enſem.

Stephanus Byzant. Αἴδηψος πόλις Εὐβοίας - ὁ πολίτης Αἰδήψιος. Καλλίμαχος Εκάλῃ. Ἄρκιος &c. Sententia mutila eſt. Αἰδήψιον ἄορ eſt quivis ferreus vel æneus enſis. Nam Epitheton eſt commune, ut Αχελώιον ὕδωρ. Quia prope Ædepſum erant æris & ferri metalla.

L I I.

Αυτοὶ μὲν φιλέουσ᾽, αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Εσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Iidem amant, iidem & oderunt,
Veſpertinum amant, oderunt matutinum.

Olympiodorus in Meteora Ariſtotelis p. 12. Οθεν φησὶν ὁ Εξηγητὴς καὶ μόνον κατ᾽ ἐξαίρετον ἑῷον καὶ ἑσπέριον λέγεσθαι τὸν τῆς Αφροδίτης ἀστέρα, διὰ τὸ δύνασθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ καὶ ἑῷον καὶ ἑσπέριον φαίνεσθαι. ὅτι γὰρ ὁ αὐτός ἐστι καὶ ἑῷος καὶ ἑσπέριος, δηλοῖ καὶ Καλλίμαχος λέγων ἐν Αἰκάλῃ (lege Εκάλῃ) ἡνίκα μὲν γὰρ φαίνεται τοῖς ἀνθρώποις ταῦτα,

Αυτοὶ μὲν φιλέουσ᾽, αὐτοὶ δέ τε πεφρίκασιν,
Εσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Ο οὖν Αφροδίτης ἀστὴρ καὶ ἑσπέριός ἐστι καὶ ἑῷος. ἑῷος μὲν, ἐπειδὴ προανατέλλει τοῦ ἡλίου. ἑσπέριος δὲ, ἐπειδὴ καὶ μετὰ δύσιν αὐτοῦ φαίνεται. Euſtathius ad X. Iliad. p. 1373. Εσπέριος ὁ καὶ ἑωσφόρος κατὰ καιροῦ μεταβολὴν, ὡς καὶ Καλλιμάχῳ δοκεῖ, ἔνθα φησὶν, Εσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον. Johannes Tzetzes in Epiſtola: Οὐδὲ γὰρ κατὰ τὸν Κυρηναῖον Καλλίμαχον, ἑσπέριον φιλέουσιν. Et in Chiliadibus p. 158.

Ο ποιητὴς Καλλίμαχος οὗτος ὁ Κυρηναῖος
Περί τινος οὐ σώζοντος τάξιν ἐν τῇ φιλίᾳ,
Αλλὰ μεταλισθαίνοντος καὶ μετατρεπομένου,
Ταῦτά φησι κατὰ ῥητὸν, ἅπερ ἀκούων μάθε.

Εσπέριον φιλέουσιν, ἀτὰρ στυγέουσιν ἑῷον. Sed errat bonus vir Tzetzes, & cum illo Hadrianus Junius, qui proverbialem verſiculum eſſe putant, de iis qui in amicitiis infideles ſunt & inconſtantes. Loquitur enim Callimachus de novis maritis, qui Heſperum feſtinare cupiunt, Auroram vero tarde venire. Contra Novæ nuptæ, ſi caſtæ ſunt, Heſperium metuunt, matutinum amant. Virgilius in Ciri:

Poſtera lux ubi læta diem mortalibus almum,
Et gelido veniens mane quatiebat ab Oeta;

Qum pavida alternis fugitant optantque puellæ,
Heſperium vitant, optant ardeſcere ſolem.

Ubi vix dubito quin corrigendum ſit, *Optant ardeſcere Eoum.*

L I I I.

— Ἡ δ' ἐκόησε,

Τούνεκεν οἱ γένος ἔσκε —

Illa vero ſenſit,

Quod filius eſſet.

Ammonius de ſimilibus & differentibus vocabulis: Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ τοὔνεκα, ἐςὶ τούτου ἕνεκα. τὸ δὲ Οὕνεκα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. Αμαρτάνει οὖν Καλλίμαχος ἐν Αικάλῃ (lege Εκάλῃ) κατὰ δύο τρόπους, λέγων, Τούνεκεν Αἰγαῖος ἔχεν. ὅτι τε δέον εἰπεῖν, οὕνεκα, τούνεκεν εἶπε, καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ οὕνεκα, τούνεκεν εἶπε. Sed in Etymologico magno ſcriptum eſt, non Τούνεκεν, ſed Οὕνεκα. v. Κοάλεμος. Κοῶ, τὸ νοῶ ὡς τὸ, Ἡ δ' ἐκόησεν Οὕνεκα γένος ἔσκε. Καλλίμαχος. Sine dubio idem locus eſt, qui ab Ammonio laudatus. Helladius in Chreſtomathia: Μαχκοᾶν, ἀρχαϊκῶς, τὸ μὴ κοεῖν, ὅπερ τὸ νοεῖν ἐδήλου. Καλλίμαχος δ' ἐν Εκάλῃ, ἐκόησέ φησιν ἀντὶ τοῦ ἐνόησε. Suidas: Εκόησεν, ἐνόησεν, ἰακῶς παρὰ Καλλιμάχῳ. Legere etiam poteris, (nihil enim explorati in tam curta ſententia)

Ἡ δ' ἐκόησε,

Τούνεκεν Αιγεὺς ἔχε.

Senſit, quod Ægeus haberet. Aegeus, pater Theſeos. Theſea vero hoſpitio accepit Hecale.

L I V.

Ἰαπίς. Japis.

Stephanus Byzant. Ἰαπὶς, χαράδρα Ατlικὴ εἰς Μέγαρα ἀπάγουσα, ὡς Καλλίμαχος Εκάλῃ.

L V.

Λύρκειον. Lyrceum.

Stephanus Byz. Λύρκειον, ὄρος Ἄργους. Καλλίμαχος Εκάλῃ.

L V I.

Μελαιναί. Melænæ.

Stephanus Byz. Μελαινεῖς, δῆμος τῆς Αντιοχίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ Μελαινάς φησι τὸν δῆμον κεκλῆσθαι. Sic editiones vulgatæ: ſed Codd. MSti pro κεκλῆσθαι legunt ἐν Εκάλῃ, teſte Luca Holſtenio.

Te-

L V I I.

Τριvέμεια. Trinemea.

Stephanus Byz. Τρινεμεεῖς, δῆμος τῆς Κεκροπίδος φυλῆς. Διόδωρος καὶ Δίδυμος Τρινεμεῖς ἀναγράφουσι τὸν δῆμον. Καλλίμαχος Ἑκάλῃ, Τρινέμειαν.

L V I I I.

Γηφάγοι. Terram comedentes.

Heſychius: Γηφάγοι, πένητες, ἄποροι, ὡς τὰς ἐκ γῆς βοτάνας σιτίζεσθαι, τροφῆς ἀμοιροῦντας. Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L I X.

Στάδιος χιτών. Talaris tunica.

Suidas: Στάδιος χιτών, ὁ ποδήρης, ὁ τέλειος παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Ἑκάλῃ.

L X.

Ἕρπυλλον. Serpyllum.

Nicandri Scholiaſtes p. 61. Τοῦ δὲ ἑρπύλλου μέμνηται καὶ Καλλίμαχος ἐν τῇ Ἑκάβῃ ἢ Ἑκάλῃ.

L X I.

Erichthonii Hiſtoria.

Scholiaſtes Homeri Iliad. B. Ἐρεχθῆος, τοῦ βασιλέως τῶν Ἀθηναίων, τοῦ καὶ Ἐριχθονίου καλουμένου, γεννηθέντος ἐκ τοῦ Ἡφαίστου. οὗτος γὰρ ἐδίωκε τὴν Ἀθηνᾶν, ἐρῶν αὐτῆς, ἡ δὲ ἔφευγεν. ὡς δὲ ἐγγὺς αὐτῆς ἐγένετο πολλῇ ἀνάγκῃ (ἦν γὰρ χωλὸς) ἐπειρᾶτο συνελθεῖν. ἡ δὲ ὡς σώφρων καὶ παρθένος οὐκ ἠνείχετο, ἀπεσπέρμηνεν ἐς τὸ σκέλος τῆς θεοῦ. ἡ δὲ μυσαχθεῖσα, ἐρίῳ ἀπομάξασα τὸν γόνον, ἔρριψεν εἰς γῆν. ὅθεν Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθεὶς παῖς, κατά τινα ἐτυμολογίαν, ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρίου καὶ τῆς χθονός. Ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ.

L X I I.

Εὐκολίνη. Eucolina.

Etymolog. Mag. Εὐκολίνη, ἡ Ἑκάλη λέγεται παρὰ Καλλιμάχῳ κατ' ἀντίφρασιν, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος.

L X I I I.

Σόγχος. Sonchus.

Plinius Hiſt. Nat. lib. XXII. *Eſtur & Sonchus, ut quem Theſeo apud Callimachum apponat Hecale, uterque albus & niger.*

L X I V.

Κρῆθμον. Crethmum.

Plinius lib. XXVI. *Eadem vis Crethmo ab Hippocrate admodum laudata. Eſt autem inter eas quæ eduntur ſilveſtrium herbarum: hanc certe apud Callimachum apponit ruſtica illa Hecale.*

L. X V.

Scholiaſtes Callimachi, ad H. Apoll. v. 106. Ἐγκαλεῖ διὰ τούτων (Καλλίμαχος) τοὺς σκώπτοντας αὐτὸν μὴ δύνασθαι ποιῆσαι μέγα ποίημα. ὅθεν ἠναγκάσθη ποιῆσαι τὴν Ἑκάλην.

L X V I.

Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Ipſum enim (gladium) Trœzene ſub rupe cava
Poſuit cum calceis.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 79. Ἐγκύου δὲ τῆς Αἴθρας γενομένης ὁ Αἰγεὺς ὑπὸ κοιλὴν πέτραν ἔθετο ξίφος καὶ ὑποδήματα, ὥς φησι Πλούταρχος (in vita Theſei) καὶ Καλλίμαχος λέγων,

Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ
Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι.

Θησέως τοῦ ξίφους καὶ τῶν ὑποδημάτων τῶν ὑπὸ τὴν κολουραίαν πέτραν πάλιν διαλαμβάνει. κολουραίην γὰρ αὐτὴν ὁ Καλλίμαχος καλεῖ. Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι κολουραίῃ ὑπὸ πέτρῃ Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσι. Pro ἔργα δέ μιν videtur legendum eſſe, Ἐν γάρ μιν. Etymolog. Magn. Ἀρπὶς, ἀρπῖδες, τὰ ὑποδήματα, ἃ δὴ καὶ Κρηπῖδας καλοῦσι. Καλλίμαχος. Ἐν γάρ μιν Τροιζῆνι Θῆκε σὺν ἀρπίδεσσιν. Ubi peccant, & qui Hexametrum, & qui Pentametrum ex illis formant: nam ex Iſaaco ſupplenda ſunt. Suidas: Κολουραία πέτρα, κοίλη, κεκαμμένη, ἢ στρογγύλη παρὰ Καλλιμάχῳ. Sine dubio hoc fragmentum ad *Hecalen* pertinet. Cujus Argumentum erat Theſeus ab Hecale hoſpitio exceptus.

ΕΛΕΓΕΙΑ. ELEGI.

De Callimachi Elegis, Quintilianus lib. x. *Tunc & Elegiam vacabit in manus ſumere; cujus princeps habetur Callimachus: ſecundas confeſſione plurimorum Philetas occupavit.*

Proclus in Chreſtomathia: Λέγει δὲ Πρόκλος ἀρχεῦσαι τῷ μέτρῳ Ἐλεγείῳ Καλλῖνόν τε τὸν Ἐφέσιον καὶ Μίμνερμον τὸν Κολοφώνιον, ἀλλὰ καὶ τὸν τοῦ Τηλέφου Φιλητᾶν τὸν Κῷον, καὶ Καλλίμαχον τὸν Βάττου. Κυρηναῖος δὲ οὗτος ἦν.

Scriptor incertus, qui Cenſorino adjunctus eſt: *Cum enim ſint antiquiſſimi poetarum Homerus, Heſiodus, Piſander; & hos ſecuti Elegiaris*

Calli-

Callimachus, *Mimnermus*, *Euhemerus*. In Cod. MSto Carionis: *Gallinus*, *Minerme*, *Eurectus*. Lego itaque, *Callinus*, *Mimnermus*, *Euenus*.

Horatius Epiſtolarum lib. II. Ep. II.

Carmina compono, hic Elegos. mirabile viſu,
Celatumque novem Muſis opus, aſpice primum,
Quanto cum faſtu, quanto molimine circum
Spectemus, vacuam Romanis vatibus adem.
Mox etiam, ſi forte vacas, ſequere, & procul audi,
Quid ferat, & quare ſibi nectat uterque coronam.
Cadimur, & totidem plagis conſumimus hoſtem,
Lente Samnites ad lumina prima duello.
Diſcedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis, niſi Callimachus? ſi plus adpoſcere viſus,
Fit Mimnermus, & optivo cognomine creſcit.

Carmina, non Heroica; ut male interpretes, ſed Lyrica. Punctum autem poſui poſt verbum *Elegos*; Non enim vult Elegos, ut inepte exponunt omnes quos vidi commentatores; ſed Bibliothecam in templo Apollinis Palatini *opus eſſe mirabile, novemque muſis calatum.*

L X V I I.

Κουφοτέρως τότε φῶτα διαθλίβουσιν ἀνίαι,
Εκ δὲ τριηκόντων, μοῖραν ἀφεῖλε μίαν,
Η ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχηθ', ἢ ὅτε κωφαῖς
Ἄλγεα μαψαύραις ἔσχατον ἐξερέω.

Tunc levius affligunt hominum curæ;
Et ex triginta partem abſtulit unam,
* * * * aut cum ad itineris ſocium, aut cum ad ſurdas
Denique procellas dolores narret.

Extat apud Stobæum Tit. CXII. & Callimacho adſcribitur. Priores editiones perperam exhibent inter Epigrammata; cum Fragmentum ſit ex Elegiaco. Etymolog. M. in v. Δύσιν. Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἐλεγείοις,

Εκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν.

ἀντὶ τοῦ ἐκ τῶν τριάκοντα. Verſiculus tertius mutilus eſt. Quidam ita ſupplent.

Η ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον ἔρχητ', ἢ ὅτε κωφαῖς.

Grotius in hunc modum.

Εκ δὲ τριηκόντων μοῖραν ἀφεῖλε μίαν.
Κῆδος, ἢ ὅτ' ἐς ἄνδρα συνέμπορον;

Legere etiam poteris:

Ἢ ὅτ' ἀνὴρ εἰς ἄνδρα συνέμπορον.

Porro pro *μὰψ αὔραις*, edidimus *μαψαύραις*. Heſiodus: *Αἱ δ᾽ ἄλλαι μάψαυραι, ἐπιπνείουσι θάλασσαν*. Heſychius. *Μάψαυραι· αἱ μάταιαι ἄλμυμοι ἢ κοῦφαι πνοαί*. lege *οἱ μάταιοι ἄνεμοι ἢ κοῦφαι πνοαί*. Vel *αἱ μάταιαι αὖραι*. Certe non *μὰψ* *fruſtra* narrat, qui ex parte aliqua dolorem levat. Denique pro *ἐξερύῃ*, quod apud Stobæum eſt, & ferri quidem poteſt, nempe *promat*, *exhauriat*; edidimus *ἐξερέω*, Grotium ſecuti.

ΕΛΠΙΔΕΣ. SPES.

L X V I I I.

Suidas v. *Καλλίμαχος τῶν αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ ταῦτα. τοῦς ἄφιξις, Ἐλπίδες*.

ΕΠΙΝΙΚΙΟΝ ΕΛΕΓΕΙΑΚΟΝ ΕΙΣ ΣΩΣΙΒΙΟΝ.

CARMEN ELEGIACUM OB PARTAM VICTORIAM AD SOSIBIUM.

L X I X.

Athenæus lib. 4. p. 144. *Θεόφραστος ἐν τῷ πρὸς Κάσανδρον περὶ Βασιλείας. εἰ γνήσιον τὸ σύγγραμμα. Πολλοὶ γάρ αὐτό φασιν εἶναι Σωσιβίου, εἰς ὃν Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς Ἐπινίκιον ἐλεγειακὸν ἐποίησεν*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. EIPGRAMMATA.

De Callimachi Epigramm. Meleager in Anthologia ſua:

Ἐν δ᾽ ἄρα Δαμαγήτου ἴον μέλαν, ἡδύτε μύρτον
Καλλιμάχου στυφελοῦ μεστὸν ἀεὶ μέλιτος.

L X X.

Εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον.

—— αὐτὸς ὁ Μῶμος
Ἔγραφεν ἐν τοίχοις, Ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός.
* * * *
Ἡνίδε κοὶ κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται;
Κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα.

Ipſe

- - Ipſe Momus
Scripſit in parietibus, Cronus eſt ſapiens.
* * * *

Ecce etiam corvi ſuper tecta clamant,
Qualia connexa ſunt, & quomodo erimus poſthac.

Diogenes Laertius vita Diodori: Διόδωρος Αμεινίου, Ιασεὺς, καὶ αὐτὸς Κρόνος ἐπίκλην· περὶ οὗ φησι Καλλίμαχος ἐν Επιγράμμασιν, Αυτὸς ὁ Μῶμος ἔγραφεν ἐν τοίχοις, ὁ Κρόνος ἐστὶ σοφός. Sextus Empiricus p. 62. Ὅτε καὶ τὸ τυχὸν Ἐπίγραμμα οὐχ οἷοί τε εἰσι νοῆσαι οἱ Γραμματικοί, καθάπερ καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Καλλιμάχου εἰς Διόδωρον τὸν Κρόνον συγγραφέν· Ηνίδε κοὐ κόρακες τεγέων ἔπι, κοῖα συνῆπται κρώζουσι, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα. Ὅτι γὰρ διαλεκτικώτατος ἦν ὁ Κρόνος καὶ ἐδίδασκε πῶς κριτέον ἐστὶ τὸ ὑγιὲς συνημμένον, ὥστε διὰ τὸ ἐπικρατεῖν τὴν διδασκαλίαν καὶ τοὺς ἐπὶ τῶν δωμάτων κόρακας ἐκ πολλῆς τῆς κατηχήσεως κρώζειν τὴν κατ' αὐτὸν τοῦ συνημμένου κρίσιν; εἴποι ἂν ὁ Γραμματικός, καὶ μέχρι τούτου συνήσει τὸ καὶ παιδίοις γνώριμον. Ἐλθὼν δὲ ἐπὶ τὸ, καὶ κῶς αὖθι γενησόμεθα, ἡσυχάσει μὴ ὀνειρώττων τὸ δηλούμενον πρᾶγμα· φιλοσόφου γὰρ ἦν εἰπεῖν, ὅτι ἀρέσκει τῷ Διοδώρῳ, μηδὲν κινεῖσθαι· τὸ γὰρ κινούμενον ἢ ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖται ἢ ἐν ᾧ μή ἐστι. οὔτε δὲ τὸ πρῶτον οὔτε τὸ δεύτερον· οὐκ ἄρα κινεῖταί τι· τῷ δὲ μηδὲν κινεῖσθαι, τὸ μηδὲν φθείρεσθαι ἀκολουθεῖ. ὡς γὰρ διὰ τὸ μήτε ἐν ᾧ ἐστι τόπῳ κινεῖσθαί τι μήτε ἐν ᾧ μή ἐστιν, οὐδὲ κινεῖται. οὕτως, ἐπεὶ τὸ ζῶον οὔτε ἐν ᾧ ζῇ χρόνῳ ἀποθνήσκει, οὔτε ἐν ᾧ μὴ ζῇ, οὐδέποτε ἄρα ἀποθνήσκει. εἰ δὲ τοῦτο, αἰεὶ ζῶντες κατ' αὐτὸν, καὶ αὖθις γενησόμεθα.

L X X I.

Εἰς Σιμωνίδην.

——— Οὐδὲ τὸ γράμμα
Ηιδέσθη τὸ λέγον, μ' υἷα Λεωπρεπέος
Κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα * * *
Οὐδ' ὑμέας, Πολυδεύκες, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου
Μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε
Δαιτυμόνων ἄπο μοῦνον, ὅτε Κρανώνιος, αἲ αἲ,
Ὤλισθεν μεγάλους οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας.

- - Neque inſcriptionem
Reveritus eſt narrantem, me filium Leoprepis
Situm eſſe Ceium virum. * * *

Neque vos, o Pollux, expavit, qui me extra tectum
Mox caſurum foras eduxiſtis,
Solum ex convivis; cum Cranonia, heu! heu!
Corruit domus ſuper magnos Scopæ nepotes.

Scriptor incertus apud Suidam v. Σιμωνίδης· Ακραγαντῖνος στρατηγὸς ἦν, ὄνομα Φοίνιξ. Συρακουσίοις δὲ ἐπολέμουν οὗτος· οὐκοῦν ὅδε ὁ Φοίνιξ διαλύει τὸν τάφον τοῦ Σιμωνίδου μάλα ἀκηδῶς τε καὶ ἀνοίκτως, καὶ ἐκ τῶν λίθων τούτων ἀνίστησι πύργον, καὶ κατὰ τοῦτον ἑάλω ἡ πόλις. Εοικε δὲ καὶ Καλλίμαχος τούτοις ὁμολογεῖν· οἰκτίζεται γοῦν τὸ ἀθισμοι ἔργον, καὶ λέγοντά γε αὐτὸν ὁ Κυρηναῖος πεποίηκε τὸν γλυκὺν ποιητὴν. Ουδὲ τὸ γράμμα ᾐδέσθη τὸ λεγόμενον υἱὸν Θεοπρεποῦς κεῖσθαι Κήϊον ἄνδρα κ᾽ἄττ᾽ εἰπὼν ἄττα ἐπιλεγει. Ουδ᾽ ὑμέας, Πολυδευκές, ὑπέτρεσεν, οἵ με μελάθρου μέλλοντος πίπτειν ἐκτὸς ἔθεσθέ ποτε δαιτυμόνων ἀπὸ μοῦνον, ὅτε Κρανωνίων αἶκας ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ σκοπάσας. Quæ antea corruptiſſima feliciter nunc reſtituimus. Recte emendatum μεγάλους Σκοπάδας: ubi prius erat μέγας οἶκος. Amat hoc epitheton Callimachus: ut Hymno in Palladis Lavacra.

Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ακεστοριδᾶν.

Et,

— καὶ μεγάλοις ὕστερα Λαβδακίδαις.

In nobiliſſimo hoc Epigrammate poeta loquentem inducit ipſum Simonidem. Huc refer illa Quintilian. lib. XI. c. 2. *Eſt autem magna apud auctores diſſenſio, Glaucone Caryſtio, an Leocrati, an Agathano, an Scopæ ſcriptum ſit id* (Simonidis) *carmen: & Pharſali fuerit hæc domus, ut ipſe quodam loco ſignificare Simonides videtur, atque Apollodorus, & Eratoſthenes, & Euphorion, & Lariſſæus Eurypylus tradiderunt; an Cranone, ut Apollas Callimachus, quem ſecutus Cicero hanc famam latius fudit. Scopam nobilem Theſſalum periiſſe in eo convivio conſtat, adjicitur ſororis filius; putant & ortos plerôſque ab illo Scopa, qui major ætate fuerit.* Quis vero iſte Apollas Callimachus: Cyrenenſem enim noſtrum Battiadem a Quintiliano hic nominari vel ex ipſo hoc Epigrammate plane conſtat. Forte legendum *Apollas & Callimachus:* vel ulcus aliquod latet, non ſine meliorum Codicum ope ſanabile. Locus vero Ciceronis, quem laudat Quintilianus, extat in libro II. de Oratore. Vide & Valerium Max. I. c. 8.

LXXII.

— Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς Υκης.

- - Deus autem illi eſt ſacer Hycas.

Athenæus lib. VII. p 327. Τὸν ὕκην (Cod. MStus in Biblioth. Regia ὕκην) Καλλίμαχος ἐν Επιγράμμασιν ἱερὸν ἰχθὺν καλεῖ διὰ τούτων, Θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκης. Idem eodem libro p. 284. Ἐν δὲ τοῖς Επιγράμμασιν ὁ αὐτὸς ποιητὴς (ὁ Καλλίμαχός) φησιν, ἱερὸς δέ τις ἱερὸς ἰχθῦς. Cod. MS. ἱερὸς δέ τις ἱεροσύκης. Eſt idem locus cum ſuperiore.

Eis

LXXIII.

Εἰς Δύμην ἀπιόντα τῆς Ἀχαίας.

Dymam profectum, quæ in Achæa eſt.

Stephani Byzantii Fragmentum : Δύμη, πόλις Ἀχαίας ἐσχάτη πρὸς δύσιν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἐπιγράμμασιν, Εἰς Δύμην ἀπιόντα τὴν ἀχαι * * * Lege, τὴν Ἀχαίας. Eſt verſus Hendecaſyllabus, ut alibi Epigr. Σεληνὴ περίφοιτος εἰκὸν αὐτῆς. Vel erit Heroicus ; ſi legeris: Εἰς Δύμην ἀπιόντας Ἀχαιΐδα.

LXXIV.

Scholiaſtes Ibidis Ovidii. *Menander Comicus, Athenienſis, dum in Piræo portu nataret, ſubmerſus eſt. De quo nobiliſſima a Græcis edita traduntur Elegia, & a Callimacho Epigramma.*

ΘΑΥΜΑΣΙΑ. MIRABILIA.

Sive, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν καὶ τόπους ὄντων Συναγωγή. Miraculorum, quæ in toto terrarum orbe ſunt, Collectanea. *Suidas.* Hujus operis pars erat, Περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ καὶ Ἰταλίᾳ θαυμασίων καὶ παραδόξων. De rebus in Peloponneſo & Italia mirabilibus. *Suidas.*

LXXV.

1. Ἐν Κρανῶνι τῆς Θετταλίας δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους· ὅταν δ' ἄλλους ἐκνεοττεύσωσιν, ἴσους αὐτοὺς καταλιπόντες ἀπέρχονται. Cranone Theſſaliæ, ajunt duos tantum eſſe corvos: qui, cum pullos educant, pares eos relinquentes, abſcedunt.

Stephanus Byzantius v. Κρανών. ἐν ταύτῃ δύο κόρακας εἶναί φασι μόνους ὡς Καλλίμαχος ἐν θαυμασίοις καὶ Θεόπομπος. ὅταν δ' &c.

2. Κατὰ τὰς Αἰγυπτίας Θήβας ἐστὶ σπήλαιον, ὃ ταῖς μὲν ἄλλαις ἡμέραις πληροῦται ἀνέμου; κατὰ δὲ τὰς τριακάδας οὐ πνεῖ παντελῶς. Prope Thebas Ægyptias eſt ſpelunca; quæ cæteris quidem diebus vento repletur; trigeſimis vero menſium haud ſpirat omnino.

Steph. Byz. v. Θήβη. Ἔστι καὶ ἄλλη ἐν Αἰγυπτίᾳ, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, ὅτι κατὰ τὰς &c. Noli dubitare, quin hæc ad θαυμασίων opus ſint referenda. Eadem memorat Antigonus ex Hellanico Lesbio cap. CXXXIX.

3. Φησὶ Καλλίμαχος Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἐν τῇ κατὰ ἱερὸν ὄρος θαλάττῃ τῆς Θρᾴκης ἐπιπολάζει κατά τινας χρόνους ἄσφαλτος. ἡ δὲ κατὰ Χελιδόνας, ὅτι ἐπὶ πολὺν τόπον ἔχει γλυκείας πηγάς. Eudoxum *ait Callimachus* narrare; in mari Thraciæ apud montem qui Sacer dicitur, quibuſ-

dam temporibus bitumen in ſuperficie ferri. Et mare quod eſt ad Chelidonias inſulas, multis locis fontes habere dulees.

Antigonus Hiſtor. Mirab. cap. CXLIV. Πεποίηται δέ τινα καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος ἐκλογὴν τῶν Παραδόξων· ἧς ἀναγράφομεν, ἅποτε ἡμῖν ἐφαίνετο εἶναι ἀκοῆς ἄξια. Notandum Antigonum profiteri, *ſe ex Callimachi opere excerpturum eſſe, quæ memoratu digna judicaverit.* Idem cap. XXXII. Ariſtotelis laudat collectanea Περὶ Θαυμασίων ἀκουσμάτων; unde etiam ſe ſelecta quædam decerpturum eſſe memorat. Et profecto, ut omnia, quæ deinceps habet a capite iſto XXXII. uſque ad caput CXXVII, ſunt Ariſtotelis: ita quæcunque apud eum extant a cap. CXLIV. ad finem uſque libri, a Callimacho petita ſunt: de quo opinor haud male meritus ſum; qui primus tam luculenta ἀποσπασμάτια illi reſtituo. Jure autem hæc a nobis Callimacho adſcribi, facile deprehendet qui ſanum judicium & guſtum aliquem harum rerum habet. Cæterum pro Χελιδόνας bene Meurſius reponit Χελιδονίας; quod in verſione Latina expreſſimus: & in iis etiam quæ ſequuntur Interpretationem Xylanhri caſtigabimus ad emendationes Meurſii & noſtras: quod hic ſemel monere ſufficiat.

4. Θεόφραςος δὲ, τὰς περὶ τὰς Αἰόλου νήσους ἀναζεῖν οὕτως, ἐπὶ δύο πλέθρων τὸ μῆκος, ὥςε μὴ δυνατὸν εἶναι διὰ τὴν θερμασίαν ἐμβαίνειν εἰς ταύτην. Theophraſtum autem narrare, mare circa Æoli inſulas ad duorum jugerum ſpatium ita fervere, ut ob æſtum intrare id nemo poſſit.

Recte Meurſius τὴν περὶ τὰς Αἰόλου νήσους: i. e. θάλατῖαν: ſed non vidit, & Θεόφραςον etiam ſcribendum eſſe, non Θεόφραςος. Hoc eſt, Θεόφραςον ἱςορεῖν φησι Καλλίμαχος. Sic ſtatim, Μεγασθένην δὲ, Τίμαιον δὲ &c.

5. Ἐκ δὲ τῆς κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων, τοὺς κολυμβητὰς ἀναφέρειν ἐν δύο ὀργυιαῖς χαλκὸν, ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν Φαινεῷ τοὺς ὑπὸ Ἡρακλέους ἀνατεθέντας ἀνδριάντας εἰργάσθαι. E mari autem, quod ad Demoneſum Carthaginenſium eſt, urinatores æs ad duas ulnas efferre; e quo ære & ſtatuas in Pheneo ab Hercule poſitas, confectas eſſe.

Recte Meurſius κατὰ Δημόνησον & ἐν Φενεῷ, ex Ariſtotele & Stephano Byz.

6. Μεγασθένην δὲ τὸν τὰ Ἰνδικὰ γεγραφότα, ἱςορεῖ ἐν τῇ κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θαλάτῃ δένδρεα φύεσθαι. Megaſthenem, rerum Indicarum ſcriptorem, referre; arbores in mari Indico naſci.

Pro ἱςορεῖ lege ἱςορεῖν. Ita ſupra Εὔδοξον ἱςορεῖν. & infra; ἱςορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον, ἱςορεῖν Λύκον.

7. Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν, Λύκον μὲν φησι λέγειν; ὅτι ὁ μὲν Καμίσκος θαλάτῆς ῥεούσης ῥεῖ. ὁ δὲ Κάπαιος καὶ Κρίμισιος, ὅτι τὰ μὲν ἐπιπολῆς τῶν ὑδάτων εἰσὶ ψυχροὶ, τὰ δὲ κάτω θερμοί. τὸν δὲ Ἱμέραν εἰς μιᾶς πηγῆς σχιζόμενον, τὸ μὲν ἁλυκὸν τῶν ῥεέθρων ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. De Fluminibus autem & Fontibus; Lycum ait perhibere, Camicum fluente mari fluere: Anapum vero & Crimiſum in ſuperficie frigidos, infra calidos eſſe: Himeram autem ex uno fonte in duos

ſcindi

ſcindi alveos; alterumque fluvium ſalſum, alterum potabilem eſſe.

Lege Κάμικος, & ὁ δὲ Ἄνάπος καὶ Κρημισσός. corrigente Meurſio. Poteris etiam pro Κάπαιος legere Κακύπαρις.

8. Τίμαιον δὲ, τῶν ἐν Ἰταλίᾳ ποταμῶν ἱςορεῖν Κρᾶθιν ξανθίζειν τὰς τρίχας. Timæum narrare, Crathin unum de amnibus Italiæ crines flavos facere.

9. Πολύκριτον δὲ καταγεγραφέναι, τὸν μὲν ἐν Σόλοις ὐ ψευδῶς ὠνομάσθαι Λίπαριν· ἀλλ' ὕτως ἀπολιπαίνειν, ὥςε μὴ προσδεῖσθαι ἀλείμματος· τὸν δὲ ἐν Παμφυλίᾳ Μύαβιν ἀπολιθῦν, ἐάν τις ἐμβάλῃ ςοιβὴν ἢ λίθον. Polycritum ſcripſiſſe, fluvium, qui eſt apud Solos, non injuria Liparin, i. e. *pinguem* appellari; quippe ita pinguedinem corporibus illinere, ut unctione nihil ſit opus. Muabin autem in Pamphylia injectam ſtœbam vel viticem in lapidem vertere.

Pro ἢ λίθον Meurſius reponit ἢ λύγον. Poteris etiam legere ςοιβὴν ἢ φλεών. Theophraſtus Hiſt. Plant. 6. 1. καὶ ὁ φλεώς, ὃ δή τινες καλῦσι ςοιβήν. Et ex eo Plinius. *Stœbe, quam aliqui Phleon vocant*

10. Περὶ δὲ τὴν τῶν Αγρίων Θρακῶν χώραν, φησὶ ποταμὸν προσαγορευόμενον Πόντον καταφέρειν λίθυς ἀνθρακώδεις· τύτυς δὲ κάεσθαι μὲν, πᾶν δὲ τὐναντίον πάχειν τοῖς ἐκ τῶν ξύλων ἀνθρακυομένοις. ὑπὸ μὲν γδ τῶν ῥιπίδων πνευματιζομένυς σβέννυσθαι· τῷ δὲ ὕδατι ῥαινομένυς βέλτιον κάεσθαι. τὴν δ' ὀσμὴν αὐτῶν ὐδὲν ὑπομένειν ἑρπετόν. In regione Thracum, qui Agriæ appellantur, fluvium aiteſſe nomine Pontum, qui lapides carbonum ſimiles alveo deferat, & hos uri quidem, ſed plane contrario modo atque carbones ligneos: quippe extingui, ſi flabris ventilentur; aqua conſperſos, facilius ardere: odorem autem horum, nullum reptile tolerare.

11. Τὴν δ' ἐν Λύσοις κρήνην, καθάπερ παρὰ τοῖς Λαμψακηνοῖς, ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς ὁμοίυς τοῖς κατοικιδίοις. ἱςορεῖν δὲ ταῦτα Θεόπομπον. Fontem, qui Luſis eſt, itidem ut eum qui Lampſaci, mures in ſe habere domeſticorum ſimiles. hæc Theopompum narrare.

12. Εὐδοξον δὲ, τὴν ἐν Ἅλῳ Ὀφίυσαν τὸν ἀλφὸν παύειν. Eudoxum porro tradere Ophiuſam, quæ eſt in Halo, impetiginem abolere.

13. Λύκον δὲ τὸν Ῥηγῖνον λέγειν, τὴν μὲν ἐν τῇ Σικανῶν χώρᾳ φέρειν ὄξος· ᾧπερ ἐπὶ τῶν ἐδεσμάτων χρῶνται. τὴν δὲ ἐν Κυςιςράτῳ, οἷον ἐλαίῳ ῥεῖν. τῦτο δ' ἔντε τοῖς λύχνοις κάεσθαι, καὶ δύνασθαι φύματα καὶ ψώραν ἰᾶσθαι· προσαγορευόμενον Κυςιςράτιον. πλησίον δὲ εἶναι, τὴν ἀπὸ μὲν Αρκτύρυ μέχρι Πλειάδος ἀναβάλλυσαν ὐθενὸς χεῖρον τῶν ἄλλων ὑδάτων, ἀπὸ δὲ Πλειάδος μέχρι πρὸς Αρκτῦρον, τῆς μὲν ἡμέρας καπνὸν ἀναφέρουσαν, καὶ πνέουσαν θερμόν· ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φλογὸς πληρυμένην. Lycam Rheginum dicere, fontem in Sicanorum regione acetum ferre, quo in cibis utantur: fontem autem in Mytiſtrato tanquam oleo fluere, quod & in lucernis uratur & ad tubercula ſcabiemque ſanandam faciat, appelleturque Mytiſtratium. In propinquo fontem eſſe, qui ab Arcturo uſque ad Pleiades non ſecus quam alii fontes aquam ſuppeditet; ſed

a

a Pleiade uſque ad Arcturum interdiu fumum efferre & calidum ſpirare, noctu autem flamma impleri.

Recte Meurſius ἐν Μυτιςράτῳ & Μυτιςράτιον.

14. *Ἀρέθουσαν δὲ, τὴν ἐν Συρακούσαις, ὥσπερ οἱ λοιποί φασι καὶ Πίνδαρος, τὴν πηγὴν ἔχειν ἐκ τοῦ κατὰ τὴν Ἠλείαν Ἀλφειοῦ. διὸ καὶ ταῖς Ὀλυμπικαῖς ἡμέραις, ὅταν ἐν τῷ ποταμῷ ἀποπλύνουσι τῶν θυμάτων τὰς κοιλίας, οὐ καθαρὰν εἶναι τὴν ἐν τῇ Σικελίᾳ κρήνην, ἀλλὰ ῥεῖν ὄνθῳ. φησὶ δὲ καὶ φιάλην ποτ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβληθεῖσαν ἐν ἐκείνῃ φανῆναι.* Arethuſam, qui Syracuſis eſt fons, ut & alii & Pindarus teſtantur, fontem habere ex Alpheo, qui Elidem præterfluit. Itaque etiam Olympiorum diebus, cum ventres victimarum in fluvio eluuntur, fontem in Sicilia purum non eſſe, ſed fimo fluere. Et ait, quodam tempore pateram in Alpheum conjectam in Arethuſa extitiſſe.

His ſubjungit Antigonus de ſuo; Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Τίμαιος.

15. *Θεόπομπον δέ φησι γράφειν τὴν μὲν Κιγχρώψωσι τοῖς Θραξὶ τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾷν εὐθύς.* Theopompum ait ſcribere; fontem apud Cychropas Thracas qui guſtaverit, ſtatim mori.

Pro Κιγχρώψωσι, Meurſius, Κύχροις ἢ χρωψί. Ego malim Κύχρωψι.

16. *Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι κρήνην ἰδίαν, οὐ μόνον ἀνθρώπων ἕλκη, ἀλλὰ καὶ βοσκημάτων ὑγιάζειν δυναμένην. κἂν ξύλον δὲ σχίσας ἢ θραύσας ἐμβάλῃς, συμφύειν.* Scotuſæ autem fontem eſſe parvum, qui non hominum modo, ſed & pecudum vulnera valeat ſanare: lignumque etiam, fiſſum aut confractum ſi injicias coaleſcere.

Quamobrem vero hanc κρήνην nominat ἰδίαν? annon & alii fontes, quos in hoc opere memorat, ſunt æque *peculiares*? lege ſine dubio, Ἐν Σκοτούσσῃ δ' εἶναι κρηνίδιον, οὐ μόνον - δυνάμενον. Ariſtoteles de eodem fonte: Ἐν δὲ Σκοτούσαις τῆς Θετταλίας φασὶν εἶναι κρηνίδιόν τι μικρὸν, &c. & Sotion: Περὶ Σκότουσαν τῆς Θετταλίας κρηνίδιόν ἐστι μικρὸν &c.

17. *Ἐκ δὲ τῆς περὶ Χαονίην, ὅτ' ἂν ἀφεψηθῇ τὸ ὕδωρ, ἅλας γίνεσθαι.* Fontem in Chaonia eſſe, ex cujus aqua elixata fiat ſal.

18. *Τῶν δ' ἐν Ἄμμωνι κρηνῶν, λέγειν Ἀριστοτέλη, τὴν μὲν Ἡλίου γε νομιζομένην μεσῶν μὲν νυκτῶν καὶ μεσημβρίας γίγνεσθαι θερμήν. ἕωθεν δὲ καὶ δείλης καθαπερεὶ κρύσταλλον. ἡδ' ἄλλη διότι, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει. ἐπὶ δυσμαῖς δ' ἰόντος, ἵσταται.* De fontibus apud Ammonem, Ariſtotelem narrare, eum qui Solis eſſe perhibetur, media nocte & media die caleſcere: mane & veſperi inſtar eſſe glaciei. alterum autem, aſcendente ſole, ſcaturire; vergente vero ad occaſum, ſtare.

Vulgata lectio, καταβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηγνύει, nullo modo ferri poteſt: idem enim eſt καταβαίνοντος, ac ἐπὶ δυσμαῖς ἰόντος: neque πηγνύει eſt concreſcere, congelari; ſed πήγνυται. Lego ἀναβαίνοντος μὲν ἡλίου, πηδύει.

19. *Κτησίαν δὲ, τὴν ἐν Αἰθιοπίᾳ τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἐρυθρὸν, ὡσανεὶ κιννάβαρι. τοὺς δ' ἀπ' αὐτῆς πιόντας, παραφρόνας γίγνεσθαι.* Cteſiam ſcribere,

in

in Æthiopia fontem aquam habere inſtar cinnabaris rubentem, quæ pota vecordes reddat.

Addit Antigonus de ſuo: Τοῦτο δ' ἱστορεῖ καὶ Φίλων, ὁ τὰ Αἰθιοπικὰ συγγεγραφώς.

20. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Ἰνδικοῖς κρήνην Σίλαν οὐδὲ τὰ κουφότατα τούτων βληθέντων αιαν ἐπιμένειν, ἀλλὰ πάντα καθέλκειν. Fontem autem in India Sidam neque leviſſima quæque injecta ſinere innatare; ſed abſorbere omnia.

Meurſius reſcribit, κρήνην Σίδαν οὐδὲ γε κουφότατα τῶν βληθέντων ἂν ἐπιφέρειν, auctore Plinio lib. 31. c. 2. *Cteſias tradit, Sidan vocari ſtagnum in Indis, in quo nihil innatet, omnia mergantur.* Recte; niſi quod pro ἂν ἐπιφέρειν, quod ne Græcum quidem eſt, legendum ἐᾶν ἐπινεῖν. Ex αιαν, ἐᾶν. nam αι & ε eodem ſono efferebantur. Subjungit Antigonus: Καὶ ταῦτα δὲ πλείους εἰρήκασι, καὶ ἐπὶ πλειόνων ὑδάτων.

21. Εὔδοξον δὲ ἱστορεῖν, τὴν μὲν ἐν Καρχηδόνι Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικρούς, ὁμοίους τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ. Eudoxum narrare, Carthagine fontem parvos in ſe habere Crocodilos Ægyptiorum ſimiles.

Pro ἐν αὐτῇ μικρούς, lege ἐν αὐτῇ ἔχειν μικρούς. Sic ſupra, 11. ἔχειν ἐν ἑαυτῇ μῦς.

22. Περὶ δὲ τὴν Ἀθαμανίαν ἱερὸν εἶναι Νυμφῶν, ἐν ᾧ τὴν κρήνην τὸ μὲν ὕδωρ ἔχειν ἄφατον ὡς ψυχρόν· ὃ δ' ἂν ὑπερθῇς αὐτοῦ θερμαίνειν· ἐὰν δέ τις φρύγανον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων προσενέγκῃ, μετὰ φλογὸς καίεσθαι. In Athamania fanum eſſe Nympharum, in quo fons ſit, cujus aquæ frigus ſit ineffabile: quicquid autem ſuperponatur, id caleſcere: & ſi quis ſarmenta aut aliquid tale admoveat, id inflammari.

23. Κατὰ δὲ τὴν Ἀραβίαν ἐν πόλει Λευκοθέᾳ, Ἀμώμητόν φησι γράφειν τὸν πραγματευθέντα τὸν ἐκ Μέμφεως ἀνάπλουν, εἰς τὴν καλουμένην Ἴσιδος κρήνην ἄν τις οἴνου ἐπιχέῃ κοτύλην, διότι γίγνεται τὸ ποτὸν εὔκρατον. In urbe Arabiæ Leucothea, Amometum, qui Navigationem ex Memphi deſcripſit, narrare ait; ſiquis in fontem Iſidis vini cotylam infundat, potum fieri probe temperatum.

24. Περὶ δὲ λιμνῶν. Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται. τῶν ἐκ Ἰνδοῖς λιμνῶν τὴν μὲν τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, καθάπερ τὴν ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις, πλὴν χρυσὸν καὶ σίδηρον καὶ χαλκόν. καὶ ἄν τι ἐμπέσῃ πλάγιον, ὀρθὸν ἐκβάλλειν. ἰᾶσθαι δὲ τὴν καλουμένην λεύκην. τῇ δ' ἑτέρᾳ κατὰ τὰς αἰθριαζούσας ἡμέρας ἐπιπολάζειν ἔλαιον. De Lacubus; Cteſiam ait narrare, eſſe in India lacus; unum, qui injecta omnia ſuſtineat (ſicut & qui in Sicilia, & Media eſt) dempto auro, ære, & ferro; & ſi quid obliquum incidat, rectum ejicere: mederi autem vitiligini albæ: alium autem, in quo ſtatis diebus oleum ſupernatet.

Pro λέγεται ſcribe λέγει; nempe *Callimachus*. Sic intra, 28. φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν: ubi τῷ φησὶν deerit caſus nominativus, niſi hic emendes, λέγει pro λέγεται.

25. Ζηνόφιλον δὲ, ἐν μὲν τῇ πλησίον Ἰόππης οὐ μόνον ἐπιδέχεσθαι πᾶν βάρος· ἀλλὰ καὶ παρὰ τρίτον ἔτος φέρειν ὑγρὰν ἄσφαλτον· ὅταν δὲ γίγνηται τοῦτο, παρὰ τοῖς ἐντὸς τριάκοντα σταδίων οἰκοῦσιν μειοῦσθαι χαλκώματα.

Zeno-

Zenophilum autem, in regione prope Joppam *lacum* non modo quodvis pondus ſuſtinere; ſed etiam tertio quoque anno ferre liquidum bitumen. quod cum ſit, apud eos, qui intra xxx. ſtadium habitant, æramenta rubigine infici.

Meurſius, qui ἐπιδέχεσθαι interpretatur, *recipere*, *demittere*, corrigit ἐπινήχεσθαι. Sed ἐπιδέχεσθαι, vertendum eſt, *ſuſtinere*: ut commate ſuperiore τὰ εἰς αὐτὴν ἀφιέμενα καταδέχεσθαι, *ſuſtinere quæ in eum injiciuntur*. Quanquam eo in loco Xylander & Meurſius καταδέχεσθαι vertant *demittere*. Id vero unum eſſet maxime, non ἐκ τῶν θαυμασίων modo, ſed etiam ἐκ τῶν ἀπίστων; ſi leviora quæque lacus abſorberet; aurum vero & argentum & ferrum ſuſtinerent, ſed ut dixi, καταδέχεσθαι, eſt *ſuſtinere*. Quod conſtabit ex his Plinii lib. xxxi. c. 2. *In Aphrica lacu Apuſcidamo omnia fluitant, nihil immergitur: item in Sicilia fonte Phintia, & in Medorum lacu, puteoque Saturni.* Ubi vides quos Callimachus intelligit lacus ἐν Σικελίᾳ καὶ Μήδοις. Porro pro μεῖσθαι, bene Meurſius, ἵστασθαι.

26. Τὴν δὲ ἐν τοῖς Σαρμάταις λίμνην Ἡρακλείδην γράφειν, ὅτι οὐδὲν τῶν ὀρνίθων ὑπεραίρει. τὸ δὲ προσελθὸν, ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τελευτᾷ. ὃ δὴ καὶ περὶ τὴν Αορνεῖτιν δοκεῖ γίγνεσθαι, καὶ κατίσχυκεν ἡ φήμη παρὰ τοῖς πλείστοις. Heraclidem ſcribere, lacum eſſe Sarmatiæ, quem nulla ſupervolet avis; & quæ accedat, eam fætore necari. Quod & apud Aorni lacum contingere creditur, famaque apud plurimos obtinuit.

Quæ proxime ſequuntur apud Antigonum, ipſius ſunt, non Callimachi. Sunt autem hæc: Ὁ δὲ Τίμαιος τοῦτο μὲν ψεῦδος ἡγεῖται εἶναι. τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν ἐθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι. ἐκεῖνο μέντοι λέγειν, διότι συνδένδρων τόπων ἐπικειμένων αὐτῇ καὶ πολλῶν κλάδων καὶ φύλλων διὰ τὰ πνεύματα τῶν μὲν κατακλωμένων, τῶν δὲ ἀποσειομένων, οὐθέν ἐστιν ἰδεῖν ἐπ' αὐτῇ ἐφεστηκός, ἀλλὰ διαμένειν καθαράν. Ubi corrigendum, ἐκεῖνο μέντοι λέγει. & pro τὰ πλεῖστα γὰρ κατὰ τύχην τῶν ἐθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; quæ ita vertit Xylander; *pleraque enim fortuito fieri, quæ ibi evenire aſſolent*: neque quidquam mutat Meurſius; legendum eſt, τὰ πλεῖστα γὰρ κατατυχεῖν τῶν ἐθισμένων παρ' αὐτῇ διαιτᾶσθαι; *pleraque enim animantium, quæ prope eum victum quæritant, bene ſe habere.* Hoc enim eſt τὸ κατατυχεῖν.

27. Ἐκ δὲ τῆς ἐν Ζακύνθῳ λίμνης φησὶν Εὔδοξον ἱστορεῖν, ὅτι ἀναφέρεται πίσσα, καί τοι παρεχούσης αὐτῆς ἰχθῦς. ὅ, τι δ' ἂν ἐμβάλῃς εἰς ταύτην, ἐπὶ θαλάττης φαίνεσθαι τεττάρων ὄντων ἀνὰ μέσον σταδίων. Eudoxum ait narrare, e lacu Zacynthio picem efferri, quamvis piſces præbeat: Quicquid etiam in eum injiciatur, id in mari apparere; cum in medio ſit iv. ſtadiorum intercapedo.

28. Λύκον δὲ, περὶ τὴν ἐν Μύλαις τῆς Σικελίας δένδρα φύεσθαι. διὰ μέσης δ' αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ, τὸ μὲν ψυχρὸν, τὸ δὲ τοὐναντίον. Lycum perhibere, circa lacum, qui eſt Mylis Siciliæ, arbores naſci: in medio autem aquam ſcaturire, aliam frigidam, aliam calidam.

Αναζεῖν ὕδωρ, uſitatius eſt quam ἀναθεῖν: & ita corrigendum.

29. Φανίαν δὲ, τὴν τῶν Πυρράκων λίμνην, ὅταν ἀναξηρανθῇ, καίεσθαι. Phaniam narrare, paludem Syraco ſiccatam ardere.

Pro τῶν Πυρράκων λίμνην; ſine dubio legendum τὴν τῶν Συρράκων λίμνην; vel τὴν Συρακὼ λίμνην. Syraca vel Syraco palus eſt prope Syracuſas; unde & urbi nomen inditum. Stephanus Byzantius: v. Συρακοῦσαι. Καὶ λίμνη, ἥτις καλεῖται Συρακώ. Vibius Sequeſter de Paludibus p. 118. Tyraca (*palus*) Syracuſis. In hoc loco emendando non adeo feliciter ſe expedivit accuratiſſima Meurſii diligentia.

30. Καὶ τὴν Ἀσκανίαν πότιμον οὖσαν, τὸ προσενεχθὲν αὐτῇ πλύνειν ἄνευ ῥύμματος. ἐὰν ἐαθῇ δὲ ἐν αὐτῇ πλείω χρόνον, διαπίπτειν αὐτόματον. Aſcanii lacus aquam potui aptam, quicquid ſibi applicetur, abſque ſapone eluere. Quod ſi quid in ea diutius relinquatur, ſponte ſua diſſipari.

31. Περὶ δὲ τῆς ἐν Κιττῷ φασὶν Νικαγόραν, ὅτι ἀνιμηθείσης ἐπ᾽ ὀλίγον τῆς γῆς, ἅλες εὑρίσκονται. Nicagoram autorem eſſe, in lacu qui in Citto eſt, paululum exhauſta terra, ſales inveniri.

Legendum φάσκειν Νικαγόραν. Sic infra 38. Θεόπομπον φάσκειν.

32. Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, Θεόφραστον φασὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ λέγειν, ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίῳ, στάζει δ᾽ ἔκ τινος πετριδίου. τοὺς δὲ βουλομένους αὐτοῦ ὑδρεύεσθαι, σπόγγοις πρὸς ξύλοις δεδεμένοις λαμβάνειν. διακόπτειν δὲ πάντα τὰ ἀγγεῖα, πλὴν τῶν κερατίνων. τὸν δὲ ἀπογευσάμενον τελευτᾷν. De aquis vero, Theophraſtum ait narrare, aquam Stygis eſſe in Pheneo, & deſtillare ex parvulo quodam ſaxo: eam qui petant, ſpongiis ligno præfixis accipere: ea perrumpi omnia vaſa, præterquam cornea: qui autem guſtavit, mori.

Pro περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων, quod interpretantur *de iiſdem aquis*, ſcribe. περὶ δ᾽ αὖ τῶν ὑδάτων: *quod ad aquas attinet*. Ita ſupra, Περὶ δὲ τῶν ποταμῶν καὶ κρηνῶν. Περὶ δὲ λιμνῶν &c. Lege etiam Θεόφραστόν φησι: ſcil. *Callimachus*: & στάζειν. Recte autem Meurſius pro Φοινίῳ reponit Φενεῷ, ex Plinio & aliis.

33. Ἐν δὲ τῇ Λεοντίνων, ἱστορεῖν Λύκον τοὺς ὀνομαζομένους * * ἀναζεῖν μὲν, ὡς θερμότατον τῶν ἑψομένων: τὰς δὲ πηγὰς ἔχειν ψυχράς. τῶν δὲ πλησιαζόντων αὐτοῖς, τὸ μὲν τῶν ὀρνίθων γένος ἀποθνήσκειν εὐθύς. τοὺς δὲ ἀνθρώπους μετὰ τρίτην ἡμέραν. Apud Leontinos, Lycum referre; qui Crateres nominantur, ebullire quidem, tanquam quod fervidiſſime coquitur; fontes autem habere frigidos. Quod ſi qua avis appropinquet, ſtatim; ſin homo, tertio poſt die mori.

Locum mutilum ita ſupplet Cluverius in Sicil. Antiq. τοὺς ὀνομαζομένους Κρατῆρας: Meurſius, τοὺς ὀν. Δέλλους. Macrobius lib. v. c. 19. de his puteis: *aquarum ſcaturigine ſemper ebullientes, quos incolæ Crateras vocant, & nomine Dellos appellant.*

34. Ὅμοιον δὲ τούτῳ καὶ τὸ περὶ τὸν Κώων χύτρινον γίνεσθαι. καὶ γὰρ ἐκεῖνον ἀτμὸν μὲν ἐκβάλλειν, καὶ ποιεῖν ἔμφασιν ζέοντος· τὰ δὲ καθειμένα καθ᾽ ὑπερβολὴν ψύχειν. Simile huic accidere apud Coorum puteum: nam & hunc vaporem exhalare; & ſpeciem ebullientis præbere: quæ vero immittantur, ſupra modum frigefacere.

Inter-

Interpres & recentiores Geographi Χύτρινον Coorum quandam regionem commenti ſunt ex hoc loco Antigoni. Sed legendum χύτρινον, quod idem eſt ac χύτρα *olla*, exponente Galeno in Lexico; ac ſæpe occurrit apud Hippocratem. Præterea ratione figuræ, qua ollas referunt χύτρινα dicuntur *cava terræ, e quibus fontes ſcaturiunt*: Heſychius: Χυτρῖνοι, τὰ κοῖλα τῆς γῆς, δι' ὧν αἱ πηγαὶ ἀνίενται. Peculiariter vero hic Coorum fons χύτρινος appellatus, quia ſpeciem ferventis & fumantis ollæ exhibebat.

Καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τόξιον: Hæc ita vertit Xylander; ſilente Meurſio; *vaporem exhalare venenatum*: quaſi legendum eſſe vellet τοξικὸν, quod *venenum eſt, quo ſagittas illinebant.* Quam interpretationem neque dictio neque ſententia ferre poteſt. Lege ſine dubio: καὶ ποιεῖν ἔμφασιν τοῦ ζεῖν: *præbere ſpeciem ferventis.* Similiter fere Sotion in Paradoxis de alio fonte: Κρήνη ἐν Παλικοῖς, ἥτις εἰς ὕψος ἀναρρίπτει τὸ ὕδωρ πήχεων ἕξ, ἔμφασιν ποιοῦσα μέλλειν κατακλύζειν τοὺς ὑποκειμένους τόπους· καθόλου δὲ οὐχ ὑπερεκχεῖται οὐδέν.

35. Εἶναι δὲ παρὰ τοῖς Κώοις καὶ ἄλλο τι ῥευμάτιον, ὃ πάντας τοὺς ὀχετοὺς, ὅθεν διαῤῥεῖ, λίθους πεποίηκεν. Eſſe apud Coos alium quoque rivulum, qui omnes aquæductus, per quos defluxit, in lapides mutarit.

Quibus hæc addit Antigonus de ſuo: Τοῦτο δὲ καὶ Εὔδοξος καὶ Καλλίμαχος παραλείπουσιν, ὅτι ἐκ τοῦδε τοῦ ὕδατος οἱ Κῷοι λίθους λατομήσαντες ᾠκοδόμησαν τὸ θέατρον. οὕτως ἰσχυρῶς ἀπολιθοῦται πᾶν γένος. Unde luce meridiana clarius apparet, omnia ſuperiora, quæ ex Antigono deſcripſimus, eſſe Callimachi. Nimirum hanc hiſtoriam de rivulo apud Coos ex Eudoxo ſumpſerat Callimachus: uti conſtat ex iis, quæ proxime ſequuntur: Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, ΚΑΙ περὶ τῶν φρεάτων &c.

36. Λέγειν δὲ τὸν Εὔδοξον, καὶ περὶ τῶν ἐν τῇ Μυθοπόλει φρεάτων, ὅτι παραπλήσιόν τι τῷ Νείλῳ πάσχουσι. τοῦ μὲν γὰρ θέρους ὑπὲρ τὰ χείλη πληροῦσθαι. τοῦ δὲ χειμῶνος οὕτως ἐκλείπειν, ὥστε μηδὲ βάψαι ῥᾴδιον εἶναι. Eudoxum porro de puteis, qui ſunt Mythopoli, ſcribere; ſimile eos cum Nilo aliquid habere. æſtate enim ultra labra impleri; hyeme ita deficere, ut tingere quoque non ſit facile.

37. Καὶ περὶ τοῦ κατὰ τὴν Κρήτην ὑδατίου, οὗ οἱ ὑπερκαθίζοντες, ὅταν ὑετὸς ᾖ, διατελοῦσιν ἄβροχοι. παραδίδοσθαι δὲ τοῖς Κρησὶν, ἀπ' ἐκείνου λούσασθαι τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τῆς τοῦ Διὸς μίξεως. Item de aquula in Creta; ſuper qua ſedentes dum pluit, ſicci permanent: Traditumque eſſe Cretenſibus, ea aqua lotam fuiſſe Europam, poſtquam cum Jove concubuit.

38. Ἐν δὲ Λυκήταις Θεόπομπον φάσκειν τι εἶναι ὕδωρ ὀξύ. τοὺς δὲ ἐκ τούτου πίνοντας, ὥσπερ ἐπὶ τῶν οἴνων ἀλλοιοῦσθαι. Apud Lynceſtas, Theopompo autore, aquam eſſe quandam acidam: quam qui biberint, non ſecus quam poto vino alterari.

Pro Λυκήταις recte Meurſius Λυγκησταῖς. Addit Antigonus de ſuo: καὶ τοῦθ' ὑπὸ πλειόνων μαρτυρεῖται.

39. Τὸ δ' ἐκ τῆς πέτρας Ἀρμενίων ἐκπίπτον; Κτησίαν ἱστορεῖν, ὅτι συμβάλλει ἰχθῦς μέλανας, ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευτᾶν. Cteſiam tradere, aquam ex Armeniorum petra excidentem piſces nigros efferre; quos qui guſtent, moriantur.

Bene Meurſius, ὧν τὸν ἀπογ. Ex Plinio. *Cteſias in Armenia ſcribit eſſe fontem, ex quo nigros piſces illico mortem inferre.*

40. Περὶ δὲ πυρός; Κτησίαν φησὶν ἱστορεῖν, ὅτι περὶ τὴν τῶν Φασηλιτῶν χώραν, ἐπὶ τοῦ τῆς Χιμαίρας ὄρους ἐστὶ τὸ καλούμενον ἀθάνατον πῦρ τοῦτο δὲ, ἐὰν μὲν εἰς ὕδωρ ἐμβάλλῃς, καίεσθαι βέλτιον. ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν, πήξῃ τις, σβέννυσθαι. De igne; Cteſiam ait narrare, apud Phaſelitas in Chimæra monte ignem eſſe, qui immortalis nominetur: qui ignis, in aquam conjectus meliùs ardeat, ſed ſi onus aliquis injiciens ſtrangulet, extinguatur.

Nota ἀθάνατον πῦρ. Diogenes Laertius in Epigrammate, quod extat in Empedoclis vita, & in Anthologia.

> Καί σύ ποτ', Ἐμπεδόκλεις, διερῇ φλογὶ σῶμα καθήρας,
> Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἔκπιες ἀθανάτων.

lege ἀθάνατον. Porro pro πήξῃ; quod Xylander præteriit, diſſimulante etiam Meurſio; legendum πνίξῃ; *ſtrangulet, ſuffocet.* De ſuo autem ſubjungit Antigonus: Παραπλήσιον δὲ τούτῳ ἐσχάτως γινόμενον ἐπὶ ἁλός· ἐδωρήσατο γὰρ ἡμῖν Σικελοὶ ξένος τοιοῦτον, ὃ (lege ὃς) ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο· ἐν δὲ τῷ ὕδατι ἥπτετο.

41. Περὶ δὲ λίθων, τὸν αὐτὸν τοῦτον λέγειν, τὸν παρὰ Βοττιαίοις ἐν Θρᾴκῃ γινόμενον, ὅταν ὁ ἥλιος προσβάλλῃ, πῦρ ἐξ αὐτοῦ ἐκθυμιᾶσθαι. ἐκεῖνος δ' ἵνα παρέχῃ, γνοὺς μὲν τὴν τῶν ἀνθράκων χροιὰν * * διαμένειν ἀφθάρτους. κἂν σβέσαι τις, πάλιν ἐπικεχειρήκασι τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν συντελεῖν. De lapidibus; eundem tradere apud Bottiæos in Thracia lapidem naſci, qui ſolis appulſu ignem exhalet. Is autem ut præbeat, cognoſcens carbonum colorem * * permanentes abſque interitu. Et ſi quis extinguat, rurſus conati ſunt eandem efficacitatem præſtare.

Locus plane conclamatus; cuique nihil opis afferre poſſumus. Alii periculum faciant, quibus major eruditionis, ingenii, & otii copia: nos enim hæc commentamur, in aliis rebus agendis occupati.

42. Περὶ δὲ τούτων τῆς ἀκανθείσης, Ἀριστοτέλην φάσκειν περὶ τὴν Ἐρύθηναν εὑρίσκεσθαι, διαποίκιλον τὴν χρείαν, ἐξ οὗ πλῆκτρα γίνεσθαι. Τίμων δὲ ὁ κιθαρῳδὸς εἶχε. καὶ ἐπεδείκνυε πολλοῖς, φάσκων αὐτῷ τὸν διδάσκαλον Ἀρτοκλῆν δεδωρῆσθαι. εἶναι δ' αὐτῶν τὴν ἁφὴν ἐν τῇ χρείᾳ σκληράν. De plantis autem; Ariſtotelem narrare, ſpinæ genus inveniri apud Erythenam, ex quo plectra fiant. Ac Timon citharœdus unam habuit, multiſque oſtendit, dicens ſe eo a magiſtro ſuo Artocle donatum. Eſſe autem durum earum in uſu contactum.

Et hic quoque locus a Meurſio prætermiſſus, tanquam inſanabilis. Nos aliqua, ſi non omnia, emendata dabimus. Pro τούτων, lege Περὶ δὲ φυτῶν. Sic alibi. Περὶ ποταμῶν, περὶ λιμνῶν, περὶ πυρὸς. περὶ ζώων. Unde jam facile reſtitues pro τῆς ἀκανθείσης, τῆς ἀκάνθης εἶδος.

43. Περὶ δὲ Θεσπρωτοὺς ἐκ τῆς γῆς ἄνθρακας ὀρύττεσθαι, δυναμένους καίεσθαι, Θεόπομπόν φησι καταγράφειν. Theopompum ait ſcribere; in Theſprotia carbones e terra effodi, qui poſſint cremari.

44. Φανίαν δὲ κατά τινας τόπους τῆς Λέσβου καὶ περὶ τῶν Νεανδρέων τὰς βώλους πρὸς τὰς τῶν ὄψεων καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμους· καὶ εἰς ὕδωρ ἐμβληθείσας οὔτε καταδύνειν οὔτε κατατήκεσθαι· ὑπὸ τοῦτο τὸ γένος πίπτοι ἂν καὶ ἡ ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος, ἡ λεγομένη ἐπιπλεῖν. Phaniam perhibere in quibuſdam Lesbi locis & apud Neandriam glebas ad oculorum exulcerationes conducere; inque aquam conjectas neque ſubſidere neque diſſolvi. Sub hoc genus referri poſſint etiam lateres apud Pitanam, qui dicuntur aquæ innatare.

Pro καθηγήσεις, repone, ſi ita videtur, καθελκώσεις: & lege γίνεσθαι χρησίμους, ſublato καί. Recte autem Meurſius, ἐν Πιτάνῃ, pro ἐπὶ Τάνῃ.

45. Περὶ δὲ τῶν Κώων, Λύκον μὲν ἐν τῇ Διομηδείᾳ τῇ νήσῳ φησὶν ἱστορεῖν, τοὺς ἐρωδιοὺς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων, ὅταν παραβάλλῃ τις εἰς τοὺς τόπους οὐ μόνον ψαυομένους ὑπομένειν, ἀλλὰ καὶ προσπετομένους εἰς τοὺς κόλπους ἐνδύνειν, καὶ σαίνειν φιλοφρόνως. Λέγεσθαι δέ τι τοιοῦτον ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων, ὡς τῶν τοῦ Διομήδους ἑταίρων εἰς τὴν τῶν ὀρνέων τούτων φύσιν μετασχηματισθέντων. De animalibus autem; Lycum narrare in Diomedea inſula erodios a Græcis (ſi quis ad ea loca perveniat) non modo tangi ſe pati, ſed & in gremium devolare, & blande adulari. Perhibere autem indigenas, ſocios Diomedis in eam avem fuiſſe transformatos.

Pro περὶ τῶν Κώων, recte Meurſius, ζώων. & pro Μήδων, idem bene Ελλήνων, ex Ariſtotele, Plinio & aliis.

46. Τοὺς δὲ περὶ τὸν Αδρίαν ἐνοικοῦντας Ενετοὺς, Θεόπομπον φάσκειν, κατὰ τὸν σπόρου καιρὸν τοῖς κολοιοῖς ἀποστέλλειν δῶρα. ταῦτα δ' εἶναι ψαιστὰ καὶ μάζας· προθέντας δὲ τοὺς ταῦτα κομίζοντας ἀποχωρεῖν. τῶν δὲ ὀρνέων τὸ μὲν πλῆθος ἐπὶ τοῖς ὁρίοις μένειν τῆς χώρας συνηθροισμένον· δύο δ' ἢ τρεῖς πρὸς πάντας καὶ καταμαθόντας ἀφίπτασθαι πάλιν, καθάπερ τινας πρέσβεις ἢ κατασκόπους. ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆ * * * Theopompum memoriæ prodidiſſe, Venetos qui ad Adriam incolunt, circa tempus ſationis dona graculis mittere, nimirum liba & paſtam: ea qui ferant, ubi propoſuerunt graculis diſcedere: avium autem multitudinem manere in finibus regionis collectam: duas autem vel tres advolare, ac explorata re rurſus avolare, veluti legatos quoſdam aut exploratores. Si igitur mul * * *

Recte legit Xylander, προθέντας δὲ τούς. & δύο ἢ τρεῖς προσπτάντας; ut conſtat ex ejus verſione. Porro ſic ſuppleri poteſt hic locus ex Ariſtotele de Admirandis: ἐὰν μὲν οὖν τὸ πλῆθος τῶν κολοιῶν γεύσωνται τῶν δώρων, οὐχ ὑπερβαίνουσιν ἐπὶ τὴν χώραν αὐτῶν, καὶ οἴδασιν οἱ Ενετοὶ, ὅτι ἔσονται ἐν εἰρήνῃ· ἐὰν δὲ μὴ γεύσωνται, αὐταὶ πολεμίων ἔφοδον αὐτοῖς γινομένην οὕτω προσδοκῶσι.

47. Plinius Hiſtor. Nat. XXXI. c. v. *Idem contingit in Velino lacu potantibus*, (ut a calculo liberentur) *item in Syria fonte juxta Taurum montem: auctor eſt M. Varro. Et in Phrygia Gallo flumine Callimachus.*

machus. Sed ibi in potando neceſſarius modus, ne lymphatos agat: quod in Æthiopia accidere his, qui e fonte rubro biberint, Cteſias ſcribit. Hæc referenda ad librum Callimachi, Περὶ θαυμασίων.

ΙΑΜΒΟΙ. IAMBI.
&
ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

I. JAMBI.

Clemens Alex. Strom. lib. v. p. 570. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Κερκυραῖος τοὺς στίχους τούτους ὑπὸ Βράγχου ἀναφωνηθῆναι τοῦ μάντεως λέγει, Μιλησίους καθαίροντος ἀπὸ λοιμοῦ. Ὁ μὲν γὰρ ἐπιῤῥαίνων τὸ πλῆθος δάφνης κλάδοις, προκατήρχετο τοῦ ὕμνου ὧδέ πως. Μέλπετε, ὦ παῖδες, Ἑκάεργον καὶ Ἑκάεργαν. ἐπεψάλλει δ', ὡς εἰπεῖν, ὁ λαὸς, Βέδυ ζὰψ χθὼν πλῆκτρον σφίγξ Κναξζβὶ χθύπτης φλεγμὸς δρώψ. Μέμνηται τῆς ἱστορίας καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. De hoc loco Clementis vide, ſi operæ pretium eſt, diſſertationem noſtram ad Johannem Malalam Antiochenſem.

Strabo lib. VIII. p. 353. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ ἐποίησε Φειδίας Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον - ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου, καὶ Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε.

LXXVI.

Τὴν ὡ'γαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος, εἵσατο.
Τῇ καὶ λίπουρα καὶ μόνωπα θύεται.
Quam Agamemnon, ut fertur, dedicavit;
Cui cauda deſtituta & unocula immolantur.

Schol. Ariſtoph. ad Aves. Εὐφρόνιος δέ φησιν, ὅτι ἐν Ἀμαρύνθῳ ἡ Κολαινὶς (Ἄρτεμις) διὰ τὸ τὸν Ἀγαμέμνονα θῦσαι αὐτῇ ἐκ τοῦ κηροῦ κόλον. ἐπὶ ταύτης δὲ Καλλίμαχος λέγει. τὴν ῥ' Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος εἵσατο. τῇ καὶ λέπουρα καὶ μόνωπα θύεται. Corrige, ut hic editum vides. Agamemnon Dianæ Colænidi ſtatuam conſecravit; cui in more erat animalia mutila ſacrificare; quæ aliis diis offerre nefas. Theognis, prope ab initio:

Ἄρτεμι θηροφόνη, θύγατερ Διὸς, ἣν Ἀγαμέμνων
Εἵσαθ', ὅτ' ἐς Τροίην ἔπλεε νηυσὶ θοαῖς.

LXXVII.

—— οὐ γὰρ ἐργάτιν τρέφω
Τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ Κεῖος Ὑλλίχου νέπους.
—— non enim mercenariam alo
Muſam, ut Ceus ille Hyllichi nepos,

Pindari Scholiaſtes, ad II. Iſth. Ἔνθεν καὶ Καλλίμαχός φησιν· Οὐ γὰρ ἐργά-

ἐργάτιν τρέφω τὴν μοῦσαν, ὡς ὁ χῖος Ὑλλίχου ἵππος. λέγει δὲ ταῦτα πρὸς Σιμωνίδην, ὡς φιλάργυρον διασύρων τὸν ἄνδρα. Locus hic jam pridem a viris doctis emendatus eſt. Huc referendus Jo. Tzetzes Chil. VIII. num. 228. de Simonide loquens:

Οὕτω λέγων ὑπάργυρα πᾶσαν γραφὴν ἐποίει,
Ὡς Ανακρέων τε αὐτὸς Καλλίμαχός τε γράφει.

L X X V I I I.

Καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι.

Et adoleſcentium ſtatim fervidiſſimi.

Etymolog. Mag. Κόχλος κόχλαξ, μύρμος μύρμαξ, νέος νέαξ, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, καὶ τῶν νεήκων εὐθὺς οἱ τομώτατοι. Niſi Grammatici hujus autoritas me moveret; potius verterim,

Et nuper acutorum gladiorum ſtatim acutiſſimi.

ut νεήκων ſit a recto νεήκης; Heſych. Νεήκης, νεωστὶ ἠκονημένος. ſic εὐήκης, τανήκης.

L X X I X.

—— Ἀρπαγὴ τὰ Κιννάρου.

—— Rapina bona Cinnari.

Zenobius περὶ Παροιμιῶν. Ἀρπαγὴ τὰ Κιννάρου· ταύτης μέμνηται μὲν Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις. Vide ipſum Zenobium & Heſychium.

L X X X.

Ἀμφορίτης. Ludus Amphorites.

Scholiaſtes Pind. VII. Olymp. Ἐστι δὲ ἀμφορίτης ἀγὼν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος ἐν Ἰάμβοις,

L X X X I.

Κέπφος. Cepphus.

Schol. Ariſtoph. ad Pacem. Εὐηθὲς ζῶον ὁ Κέπφος. οὗ μέμνηται καὶ Νίκανδρος καὶ Ἄρατος, περὶ τῶν Διοσημειῶν διαλεγόμενοι, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις.

L X X X I I.

Κοὐχ ὧδ' Ἀρείων τῷ πέσαντι πὰρ Διῒ
Ἔθυσεν Ἀρκὰς ἵππος.

Neque tali impetu ferebatur apud Jovem Apeſantium
Arion equus Arcadicus.

Stephanus: Απέσας ὄρος τῆς Νεμέας, ἀφ' οὗ Ζεὺς Απεσάντιος. Καλλίμαχος δ' ἐν τοῖς Ιάμβοις τὸ ἐθνικὸν Απέσας φησί. Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Απέσαντι πὰρ Διῒ ἔθυσεν Αρκάδας ἵππους. Ita editiones vulgatæ hunc locum exhibent;

hibent : ſed Codices MSti, ἀρκὰς ἵππος ; teſtantibus qui noviſſime eum ſcriptorem interpretati ſunt. Quæ lectio, quanquam ab iis repudiata, quia minime intellecta, ſane certiſſima eſt. Pro κοὐχ ἀδαρείων, lege κοὐχ ὡδ᾽ Ἀρείων. De quo equo. vide præter alios Pauſaniam in Arcadicis. Velocem aliquem equum Callimachus Arioni comparat. Παρ Διὶ Ἀπέσαντι: ut alibi, παρ᾽ Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα.

2. CHOLIAMBI.

Diog. Laertius vita Thaletis. Οὗτος (ὁ Θαλῆς) προήγαγεν ἐπὶ πλεῖστον, ὥ φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις Εὔφορβον εὑρεῖν τὸν Φρύγα, οἷον σκαληνὰ τρίγωνα, καὶ ὅσα γραμμικῆς ἔχεται θεωρίας.

Suidas v. Διθυραμβ. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Χωλιάμβοις μέμνηται αὐτοῦ (τοῦ Ἴωνος τοῦ Χίου) ὅτι πολλὰ ἔγραψε.

L X X X I I I.

Μοῦσαι καλαὶ κἄπολλον, οἷς ἐγὼ σπένδω.

O pulchræ Muſæ & Apollo, quibus ego ſacrifico.

Euſtath. A. Iliad. p. 693. Οὐ γὰρ ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων οἷς ἐγὼ σπένδω, οὕτω καὶ ἐνταῦθα τὸ ἀρσενικὸν γένος ἐπεκράτησεν, ἀλλὰ τὸ θηλυκόν. Recte emendavimus. Eſt Choliambus. Idem Odyſſ. O. p. 570. Τὸ εὔζοντες ἀνέρες ἠδὲ γυναῖκες οὐκ ἀπέοικε τοῦ Μοῦσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων, οἷς ἐγὼ σπένδω.

L X X X I V.

Οὐ πρωῒ μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν.

Non mane quidem nobis tragœdus excitavit.

Suidas; Πρωῒ ὀξύνεται, τὸ δὲ πρῶν περισπᾶται. Οὐ πρῶν μὲν ἡμῖν ὁ τραγῳδὸς ἤγειρεν. Καλλίμαχος.

L X X X V.

Ἐκ τῶν, ὅκου βοῦν κολλύβου πιπρήσκουσιν.

Ab illis, ubi bovem collybo vendunt.

Julius Pollux lib. IX. c. 6. Εἴη δ᾽ ἂν καὶ κόλλυβον, λεπτόν τι νομισμάτιον. Καλλίμαχος γοῦν ἔφη, περὶ τῶν ἐν ᾅδου λέγων, Ἐκ τῶν ὅικου βοῦν κολλύβου πιπράσκουσιν, ὡς ἂν εἴποι τις τοῦ προσυχόντος. Codex MStus qui fuit Iſ. Voſſii habet, τῶν ὀκόβου κολλόβου πιπρήσκουσιν. Lege, ut ante emendatum vides. ὅκου & πιπρήσκουσιν, Jonice. Feſtiva ſane deſcriptio τῶν ἐν ᾅδου; qui cum umbræ & ſimulacra ſint, non amplius carnes ſolent comedere.

LXXXVI.

Εἰς τὸ περὶ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.
Οὗ τ̃ πάλαι Παγχαῖον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίϐλια ψήχει.

Ad templum, quod ante murum eſt, venite conferti:
Ubi qui Jovem olim Panchæum finxit,
Senex arrogans libros impios radit.

Etymolog. Mag. Ἄλεες, ἀλέες ἐςὶν ἀολλέες· ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις. Εἰς τὸ περὶ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. ἀντὶ τοῦ, εἰς τὸ περὶ τοῦ τείχους ἱερὸν ὁμοῦ δεῦτε. lege χωλιάμβοις; uti recte editum eſt a Varino in Εκλογαῖς. Scholiaſtes Theocriti Id. VII. Αλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Καλλίμαχος. εἰς τὸ περὶ τείχους ἱερὸν ἀλέες δεῦτε. Plutarchus de Placitis Philoſ. I. VII. Ενιοι τῶν φιλοσόφων, καθάπερ Διαγόρας ὁ Μιλήσιος καὶ Θεόδωρος ὁ Κυρηναῖος καὶ Εὐήμερος ὁ Τεγεάτης καθόλου φασὶ μὴ εἶναι θεούς. Τὸν δὲ Εὐήμερον καὶ Καλλίμαχος ὁ Κυρηναῖος αἰνίττεται ἐν τοῖς Ἰάμβοις γράφων,

Εἰς τὸ περὶ τείχευς ἱερὸν ἀλέες δεῦτε.
Οὗ τὸν πάλαι χάλκεον ὁ πλάσας Ζᾶνα,
Γέρων ἀλάζων ἄδικα βίϐλια ψύχει.

ubi id primo notandum, vitioſam ſcripturam Διαγόρας ὁ Μιλήσιος pro ὁ Μήλιος jam ab annis plus mille Plutarchi codices inſediſſe; & in errorem duxiſſe cum Euſebium, tum Theodoretum; qui hoc loco freti Diagoram Mileſium vocant, ille Præp. Euang. lib. XIII. ille Therapeut. Græc. Sermone II. Pro ψύχει autem, quod in vulgatis editionibus habetur, legendum eſt ψήχει, *radit*, *exarat*, *ſcribit*. Deinde ex χάλκεον (quod huic loco minime convenit, nam Euhemerus non æneum ſed carneum ſane Jovem finxit; quem cum cætera Deorum turba meros homines fuiſſe tradidit) haud ſocordi opinor conjectura fecimus Παγχαῖον; quod ſcribebant παγχέον. Fundus hujus emendationis eſt ipſe Plutarchus libro de Iſide & Oſiride; ubi Euhemerum ait libros ſuos compoſuiſſe ex commentitiis quibuſdam Inſcriptionibus in Panchæa inſula. p. 64. Edit. Steph. Λαμπρὰν δὲ τοῖς Εὐημέρου τοῦ Μεσσηνίου φενακισμοῖς παῤῥησίαν διδόντας, ὃς αὐτὸς ἀντίγραφα συνθεὶς ἀπίστου καὶ ἀνυπάρκτου μυθολογίας πᾶσαν ἀθεότητα κατασκεδάννυσι τῆς οἰκουμένης, τοὺς νομιζομένους θεοὺς πάντας ὁμαλῶς διαγράφων εἰς ὀνόματα (vulgo ὄνομα) στρατηγῶν καὶ ναυάρχων καὶ βασιλέων, ὡς δὴ πάλαι γεγονότων, ἐν δὲ Παγχόντι γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις (lege -μένα ſc. ὀνόματα), οἷς οὔτε βάρβαρος οὐδεὶς, οὔτε Ελλην, ἀλλὰ μόνος Εὐήμερος, ὡς ἔοικε, πλεύσας εἰς τοὺς μηδαμόθι γῆς γεγονότας μηδὲ ὄντας Παγχώους καὶ Τριφύλλους, ἐντετυχήκει.

LXXXVII.

LXXXVII.

Ην κεῖνος οὐνιαυτὸς, ᾧ τό, τε πτηνὸν,
Καὶ τὐν θαλάσσῃ, καὶ τὸ τετράπουν οὕτως
Εφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθῆος.

Erat ille annus, quo & aves
Et piſces, & quadrupedes ita
Loquebantur, ut lutum Promethei.

Clemens Alex. Strom. lib. v. *Γήϊνον μὲν οἱ φιλόσοφοι παρ' ἕκαστα τὸ ἀναγορεύουσι —— Καλλίμαχος δὲ διαῤῥήδην γράφει, ἦν κεῖνος οὐνιαυτὸς, ᾧ ποτε πτηνὸν, καὶ τὐν θαλάσσῃ καὶ τὸ τετράπουν οὕτως Εφθέγγεθ', ὡς ὁ πηλὸς ὁ Προμηθέως.* pro *ᾧ ποτε*, emendavimus, *ᾧ τότε, τὸ πτηνὸν, τὸ ἐν θαλάσσῃ, τὸ τετράπουν.* Et *Προμηθῆος* ob verſum qui eſt Choliambus, ſive Jambus Scazon. Extat etiam apud Euſeb. Præp. Euang. lib. XIII. ex Clemente.

LXXXVIII.

Ἔβηξαι, οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tuſſierunt, acetum bibentes.

Etymol. Magn. *Αλίβας, σημαίνει καὶ τὸ ὄξος. Καλλίμαχος Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.* ubi pro *οἶνον* reponendum eſſe videatur, *οἷον*; idque ipſorum grammaticorum autoritate.

Tuſſierunt, tanquam qui acetum bibunt.

Si enim, (ut Etymologus, Suidas, & Euſtathius autores ſunt) *ἀλίβας* eſt *ὄξος*; *οἶνον* hic locum habere nequit. Sed enim vero *ἀλίβας* communiter ſignificat *νεκρὸν*, *mortuum*: & pace magiſtrorum crediderim in hoc ipſo etiam loco nihil aliud notare: *οἶνος ἀλίβας*, *vinum mortuum*; quæ periphraſis eſt *aceti*. Verte igitur

Ἔβηξαν οἶνον ἀλίβαντα πίνοντες.

Tuſſierunt vinum mortuum bibentes.

LXXXIX.

Σόλων ἐκεῖνος ὡς Χίλων' ἀπέστειλε.

Solon ille ad Chilonem miſit.

Chæroboſcus Grammaticus nondum editus, in Bibliotheca Oxon. *Χίλων, ὄνομα κύριον διὰ τὸ ι. ἐπειδὴ εὕρηται καὶ ἐν συστολῇ παρὰ Καλλιμάχῳ. οἷον Σόλων ἐκεῖνος δὲ ὡς Χίλων' ἀπέστειλεν. ἔστι δὲ χολίαμβον.* corrige *χωλίαμβον.*

XC.

—— οὐ μάχην ἀείδοντες
Τὴν Βουπάλειον ——

—— non pugnam canentes
Bupaleam ——

Julianus Ep. xxx. Ἡδέως ἐδεξάμην τὸ παρά σου πινάκιον ἀποσταλέν. ἔχει γὰρ καὶ τὰ διαγράμματα τῶν πρόσθεν βελτίον· καὶ κατεμυήσωσας αὐτό, προσθεὶς τοὺς Ἰάμβους οὐ μάχην ἀείδοντας τὴν Βουπάλειον, κατὰ τὸν Κυρηναῖον ποιητὴν, ἀλλ' οἵους ἡ καλὴ Σαπφὼ βούλεται τοῖς νόμοις ἁρμόττειν.

X C I.

Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἅτερος δαίμων.
Non omnes, ſed quos habuit deus alter.

Pindarus Pyth. III.

Δαίμων δ' ἕτερος
ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμά-
σατό νιν ——

ubi Scholiaſtes: Δαίμων ἕτερος, ὁ κακοποιὸς, ὡς πρὸς τὸν ἀγαθοποιόν. Καλλίμαχος δὲ φησιν. Οὐ πάντες, ἀλλ' οὓς ἔσχεν ἕτερος δαίμων. Pro ἕτερος autem legit ἅτερος; verſu flagitante. Quos locos imitatus eſt autor Epiſtolarum, quæ Phalaridi adſcribuntur; ἐὰν ἑτέρῳ δαίμονι συμπλακῶ. Sic in Epigrammate:

Ἄμμες ὅρων φύλακες, διοσοὶ θεοὶ, ὧν ὁ μὲν Ἑρμῆς,
Οἷον ὁρῆς μ'. οὗτος δ' ἅτερος Ἡρακλέης.

X C I I.

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος· οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω.
Audite Hipponactem : etenim venio.

Hephæſtion p. 16. de Choliambo: Τὸ δὲ χωλὸν οὐ δέχεται τοὺς παραλήγοντας τρισυλλάβους πόδας, οὔτε δάκτυλον, οὔτε τρίβραχυν, οὔτε ἀνάπαιστον· ἀλλὰ μάλιστα μὲν ἴαμβον, ὅ, τι καὶ εὐπρεπὲς ἐστιν· ὡς τὸ,

Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ, ἀλλ' ἥκω.

Ubi delendum illud comma poſt γὰρ. & οὐ γὰρ ἀλλὰ vertendum, *etenim*. Apud eundem p. 15. citantur hæc Eupolidis in Baptis:

Ἀλλ' οὐχὶ δυνατόν ἐστιν· οὐ γὰρ ἀλλὰ προ-
βούλευμα βαστάζουσι τῆς πόλεως μέγα.

lege οὐ γὰρ ἀλλ', *portant etenim*. Ariſtoph. Nubibus:

- - οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ
Ἕλκει πρὸς αὐτὴν τὴν ἰκμάδα τῆς φροντίδος.

ubi σχολ. Οὐ γὰρ ἀλλ', ἀντὶ τοῦ καὶ γάρ. ἀττικῶς, Καλλίμαχος, Ἀκούσαθ' Ἱππώνακτος. οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω· ἀντὶ τοῦ, καὶ γὰρ ἥκω. Eadem & plura vide apud Suidam in οὐ γάρ,

XCIII.

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν ποτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίη νεῖκος οἱ πάλαι Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι ——

Audi vero fabulam: Quondam in Tmolo
Laurum cum oliva certamen veteres Lydi
Dicunt habuiſſe.

Ammonius de differentia vocabulorum. Αἶνος ἀπὸ φυτῶν. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν ποτε Τμώλῳ Δάφνην ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ λέγουσι θέσθαι. Quæ corrigenda ſunt, uti ſupra. Euſtath. ad Iliad. I. p. 796. Αἶνος λόγος ἐστὶ μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν - ἀπὸ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον· ἔν ποτε Πύλῳ δάφνην, καὶ τὰ ἑξῆς. Idem Odyſſ. Ξ. pag. 556. Εἰς δὲ τὸ ἀπὸ φυτῶν συντελεῖ Καλλιμάχου, τὸ, Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν ποτε Μάλῳ ἢ Δάλῳ τουτέστι Δήλῳ τῇ νήσῳ δάφνη ἐλαίην καὶ ἑξῆς. Ubi notanda varietas lectionis, Πύλῳ, Μάλῳ, Δάλῳ; quæ ſingulæ depravatæ ſunt ex Τμώλῳ. Nulla autem controverſia erit, quin huc quoque referenda ſint, quæ ex Cod. MSto Oxonii Περὶ τρόπων ποιητικῶν bona fide repræſento. Ἀστεϊσμός - - παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ ἀστεϊζομένη ἡ ἐλαία φησιν. Ἐγὼ φαύλη πάντων τῶν δένδρων εἰμί. καλεῖται δὲ τοῦτο προσωποποίησις. Levi enim mutatione fiet Jambus Scazon:

Φαύλη δὲ πάντων εἰμ' ἔγωγε τῶν δένδρων.
Ego omnium arborum viliſſima.

XCIV.

Ἔπλευσεν εἰς Μίλητον. ἦν γὰρ ἡ νίκη
Θάλητος, ὅς τ' ἦν ἄλλα δέξιος γνώμην,
Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

Navigat ad Miletum: erat enim victoria
Thaletis; qui cum alias ſolerti ingenio præditus,
Tum & plauſtri dicebatur metatus eſſe
Stellulas; quo navigationem dirigunt Phœnices.

Achilles Tatius ad Arati Phæn. c. 1. Ὅτι δὲ ἄλλοι ἄλλο εὗρον, ἐκ τοῦ Θάλητα τὴν μικρὰν ἄμαξαν εὑρηκέναι, δῆλον. Ὁ γοῦν Καλλίμαχός φησιν, Ἔπλευσεν &c. ut ſupra, niſi quod ibi ſit ὃς τὴν & λέγεται. Diogenes Laertius vita Thaletis: Καλλίμαχος δ' αὐτὸν (Θάλητα) οἶδεν εὑρετὴν τῆς ἄρκτου τῆς μικρᾶς, λέγων ἐν τοῖς Ἰάμβοις οὕτως,

Καὶ τῆς ἁμάξης ἐλέγετο σταθμήσασθαι
Τοὺς ἀστερίσκους, ᾗ πλέουσι Φοίνικες.

X C V.

Θάλης με τῷ μεδέοντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.
Thales me regenti Nilei populum
Donat, hoc bis accipiens ſapientiæ præmium.

Diogenes Laert. vita Thaletis. Ταῦτα δὲ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ἰάμβοις ἄλλως ἱστορεῖ, παρὰ Λεανδρίου λαβὼν τοῦ Μιλησίου· Βαθυκλέα γάρ τινα Ἀρκάδα φιάλην καταλιπεῖν, καὶ ἐπισκῆψαι δοῦναι τῶν σοφῶν τῷ ὀνηιστῳ. ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ, ὁ δὲ τῷ Διδυμαίῳ Ἀπόλλωνι ἀπέστειλεν, εἰπὼν οὕτω, κατὰ τὸν Καλλίμαχον.

Θαλῆς με τῷ μεδέοντι Νειλέω δήμου
Δίδωσι, τοῦτο δὶς λαβὼν ἀριστεῖον.

X C V I.

Πάλιν τὸ δῶρον ἐς Θάλητ' ἀνώλισθε.
Rurſus ad Thaletem donum rediit.

Etymolog. Magn. Θάλης Θάλητος, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, Πολὺ τὸ δῶρον ἐς Θάλητα ὤλισθεν. ἔστι δὲ χωρίαμβος. τροχαῖον γὰρ ἔχει ἐν τῷ ἕκτῳ ποδί. Ubi legendum pro πολὺ, πάλιν: Laertius; ἐδόθη δὲ Θαλῇ, καὶ κατὰ περίοδον πάλιν Θαλῇ. Eadem enim eſt hiſtoria: deinde lege εἰς Θάλητ' ἀνώλισθε; verſus gratia; tum & ſententiæ, nam ἀνολισθεῖν eſt *rurſum & retrorſum* ὀλισθεῖν. Poſtremo ſcribe χωλίαμβος: quod & res ipſa poſtulat, & verba Grammatici; *quia Trochæum habet in ſexto pede*: quod proprium eſt Jambi Scazontis. alter enim vel Jambum, vel Pyrrhichium habet.

X C V I I.

Ω' 'μαὶ τοῦ 'πιόντος ἀγκύραι.
O meæ abſentis anchoræ.

Apollonius de Syntaxi p. 219. de vocativo pronominum. Ἔστι δὲ καὶ τὰ τῆς χρήσεως, ὁπότε ὁ Νέστωρ τοὺς ἰδίους παῖδας προσφωνῇ, Παῖδες ἐμοί. καὶ ἔτι παρὰ Καλλιμάχῳ. Ω ἐμαὶ τοῦ ἀπιόντος ἀγκύραι. Pars eſt, ut mihi videtur, Jambi Scazontis.

X C V I I I.

—— τὰ τράχηλα γυμνάζει.
—— colla exercet.

Etymol. Mag. v. Κέλευθος. Ὁ τράχηλος τὸ τράχηλον. ἔνθεν πληθυντικῶς παρὰ Καλλιμάχῳ, τὰ τράχηλα γυμνάζει. De tauro, ut opinor loquitur; *Qui tentat ſeſe, atque iraſci in cornua diſcit Arboris obnixus trunco.*

Euſtathius Iliad. B p. 81. Κέλευθα, μεταπλασμὸν γίνεσθαί φασι παλαιοί. Καὶ τὸ, γυμνάζει τὰ τράχηλα, παρὰ Καλλιμάχῳ. Si Etymologum ſequeris, erit membrum Choliambi; ſi Euſtathium Hexametri.

X C I X.

Αλεῖος ὁ Ζεὺς ——

Eleus Jupiter.

Pindari Scholiaſtes x. Olymp. Καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ηλεῖον εἶπε Καλλίμαχος. Αλεῖος ὁ Ζεύς.

C.

Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ.

Mea quidem opinione.

Euſtathius Od. 1. p. 351. Οτι τὴν δόκησιν καὶ ὑπόληψιν, δοκὸν ὁ Καλλίμαχος ἔφη, γράψας. Τῷ γ' ἐμῷ δοκῷ, ἤγουν τῇ ἐμῇ δοκήσει.

IBIΣ. IBIS.

Clemens Alexand. Strom. lib. 5. Ευφορίων γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου Ἶβις, καὶ τὰ Ἄιτια, καὶ ἡ Λυκόφρονος Αλέξανδρα, καὶ τὰ τούτοις παραπλήσια γυμνάσιον εἰς ἐξήγησιν γραμματικοῖς ἔκκειται ἅπασι. Ita Codex MStus Dionyſii Salvagnii: In vulgatis Ἶβις abeſt.

Huc itaque vel ad Ἄιτια refer illud Statii IV. Sylvarum, in Epicedio patris:

Tu pandere dictus
Carmina Battiadæ.

Suidas v. Καλλίμαχος. Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος ὁ Απολλώνιος ὁ γράψας τὰ Αργοναυτικά. Ovidius in Ibide:

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuoſque modo.
Utque ille, hiſtoriis involvam carmina cæcis:
Non ſoleam quamvis hoc genus ipſe ſequi.
Illius ambages imitatus in Ibide dicar,
Oblitus moris judiciique mei.

Idem ibidem:

Et quibus (diris) exiguo eſt volucris devota libello,
Corpora projecta quæ ſua purgat aqua.

Ubi Scholiaſtes vetus: *Callimachi vota in Ibin avem Ægyptiam, quæ roſtro projecta aqua alvum purgare ſolet.*

Sche-

Scholiaſtes vetus ad Ovidii Ibin: *Dareus ſecundus primi Darei filius incubuit primo in regnum; ſed ſuccedere non potuit, donec juraverit, quod cives ſuos veneno, ſicut primus, non interficeret: poſtquam vero fuit in regno; non veneno, ſed ponens eos in area plena calido cinere interficiebat; ut Callimachus contra ſuum Ibin:*

Et tu diſpereas, ſicut periere ſecundus
Dareus multo quos cinere obruerat.

Idem: *Callimachus dicit Eurydamantem & Thraſyllam inimicos fuiſſe: Eurydamantem vero a Simone Lariſſæo circa tumulum Thraſylli raptatum fuiſſe.* Scholiaſtes Homeri; Iliad. x. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν, ὅτι πάτριόν ἐστι Θετταλοῖς τοὺς τῶν φιλτάτων φονέας σύρειν περὶ τοὺς τῶν φονευθέντων τάφους. Σίμωνα γάρ φησι Θετταλὸν τὸ γένος Εὐρυδάμαντα τὸν Μειδίου σύρα, ἀποκτείνοντα Θράσυνον (lege Θράσυλλον) τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. ἅψασθαί τε τοῦ νόμου πρῶτον. τοῦτον γὰρ ἐξάψαι τοῦ δίφρου τὸν φονέα, καὶ περὶ τὸν τοῦ τετελευτηκότος τάφον ἕλκειν.

Idem: *Callimachus dicit, Hypermneſtram, quondam in adulterio deprehenſam cum fratre mariti ſui, profugiſſe auxilio tenebrarum; deinde ſervum Pavonem & Locrin ancillam necavit, ut illa Locris diceretur deprehenſa.*

Idem: *Thracia Biſtonia a Biſtone palude dicta eſt; & ibi, autore Callimacho, in oppido Seris nomine multi viri a Lacedæmoniis interfecti ſunt pro templo Minervæ. Ideo Minerva fertur lumina ſua operuiſſe.*

Idem: *Callimachus dicit, in Creta Menedemo ſacra fieri ſine ferro; quia in bello Trojano pluribus vulneribus cultrorum interiit.*

Idem: *Paphagus Epirotes, cum circumſideret urbem Ambraciam, venatum exivit; & leænæ catulum nactus ab ea inſecuta dilaniatus eſt, autore Callimacho.*

ΙΟΥΣ ΑΦΙΞΙΣ. JUS ADVENTUS.

Citante Suida in vita Callimachi.

ΠΕΡΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΣ ΙΧΘΥΩΝ, DE MUTATIS PISCIUM NOMINIBUS.

Teſte Suida in v. Καλλίμαχος.

Huc fortaſſe referendum illud Heſychii: Ἴωψ, ἰχθὺς ποιὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

ΚΤΙΣΕΙΣ ΝΗΣΩΝ ΚΑΙ ΠΟΛΕΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΟΝΟΜΑΣΙΑΙ.

ORIGINES INSULARUM ET URBIUM ET NOMINA MUTATA.

Suidas v. Καλλίμαχος.

ΚΥΔΙΠΠΗ. CYDIPPE.

Hujus Poematii mentionem facit Ovidius:
Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles:
Cydippe non eſt oris, Homere, tui.

C I.

Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φλοιοῖσι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὅσσ' ἐρέουσι καλήν.

Sed corticibus inciſas tot ferte
Literas, Cydippen quot dicent pulchram.

Schol. Ariſtoph. Acharn. Ἴδιον ἐραστῶν ἦν τὰ τῶν ἐρωμένων ὀνόματα γράφειν ἐν τοῖς τοίχοις ἢ δένδροις ἢ φύλλοις οὕτως, Ο δεῖνος καλός. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ.
Ἀλλ' ἐνὶ δὴ φύλλοισι κεκομμένα τόσσα φορεῖτε
Γράμματα, Κυδίππην ὡς ἐρέουσι καλήν.
Ubi notandum φύλλοισι, quam lectionem tutatur ipſe Scholiaſtes: ſi enim apud hunc quoque legeris, δένδροις ἢ φλοιοῖς, bis eandem rem dixeris. Idem quippe eſt inſcribere *arboribus*, ac *corticibus*. Bona tamen Grammatici hujus venia, liceat nobis reſtituere φλοιοῖσι, (quod ſcribebant φλυοῖσι) pro φύλλοισι. Quis enim amator adeo inſulſus, ut amatæ nomen perituris *foliis* inſcribat?
- - Foliis tantum ne nomina manda;
Ne turbata volent rapidis ludibria ventis:
Æneæ ſunt preces ad Sibyllam. Contra quæ corticibus inciſa ſunt nomina, tam diu manſura ſunt, quam ipſæ arbores;

Cer-

Certum eſt in ſilvis, inter ſpelæa ferarum
Malle pati, teneriſque meos incidere amores
Arboribus: creſcent illæ, creſcetis amores.

Lucianus in Ερωτες: Ηδη δὲ πλέον αὐτῷ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Αφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. Glauci Epigramma Antholog. lib. I.

Ναὶ, ναὶ, Πὰν σοφικτά. καὶ εἰς ἄιγειρον ἐκείναν
Σοί τι κατὰ φλοιοῦ γράμμα ἐκόλαψε λεγειν.

C I I.

Πολλοὶ καὶ Φιλέοντες Ακόντιον, ἧκαν ἔραζε,
Οινοπόται, Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Multi quoque vini potores amantes Acontium,
Hujus jecerunt Siculas ex poculis latagas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Pacem: Αθήναιος ἐν τῇ ιε φησὶν, ὅτι κότταβος Σικελικὴ τις ἐστι παιδιὰ, πρώτων εὑρόντων Σικελῶν - ὅτι δὲ τῶν ἐρωμένων ἐμέμνηντο ἀφιέντες ἐπ᾽ αὐτοὺς τοὺς λεγομένους κοττάβους, δῆλον ποιεῖ Αχαιός. καὶ Καλλίμαχος,

Πολλοὶ δὴ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οινοπότησι κενὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Sic editio Frobenii: ſed Aldina, Οινοπότη Σικελὰς: quæ emendanda ſunt ex Athenæo lib. xv. p. 668. καὶ Καλλίμαχος δέ φησι,

Πολλοὶ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε
Οινοπόται Σικελὰς ἐκ κυλίκων λάταγας.

Animadverte errorem Caſauboni & aliorum; qui ἀκόντιον hic *jaculum* ſive *humorem ejaculatum* interpretantur. Scribendum enim Ακόντιον; qui Acontius erat amator Cydippes; ut ex Epiſtolis Ovidii vel pueris notiſſimum. *Multi*, inquit, *qui Ephebum Acontium amabant, inter pocula ludebant cottabis; ut augurarentur, an unquam voti compotes futuri eſſent.* Quare ſine dubio hoc Fragmentum ad *Cydippen* poema referre oportet.

ΚΩΜΩΔΙΑΙ. COMOEDIÆ.

Autore Suida. v. Καλλίμαχος.

ΜΕΛΗ. CARMINA.

Eodem auctore.

ΜΗ-

ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣΗΓΟΡΙΑΙ ΚΑΤΑ ΕΘΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΕΙΣ.

MENSIUM NOMINA APUD SINGULAS GENTES ET URBES.

Eodem auctore.

ΜΟΥΣΕΙΟΝ. MUSEUM.

Eodem auctore.

ΝΟΜΙΜΑ ΒΑΡΒΑΡΙΚΑ.

INSTITUTA BARBARICA.

Suidas: *Φασηλιτῶν θῦμα, ἐπὶ τῶν εὐτελῶν καὶ ἀναίμων τίθεται. Φασηλίτας γὰρ τάριχον τῷ καλαβρῷ θύειν φησὶ Καλλίμαχος ἐν βαρβαρικοῖς Νομίμοις.*

ΠΕΡΙ ΟΡΝΕΩΝ. DE AVIBUS.

Etymologicon Magn. *Πέλεια καὶ κίρκος, ἐστὶν εἶδος ἱέρακος. εἰσὶ δὲ γένη ἱέρακος ὀκτὼ, ὥς φησι Καλλίμαχος ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων.* & Scholiaſtes Apollonii Rhodii lib. I. v. 1049. *Κίρκος εἶδος ἱέρακος. ἔστι δὲ ἱεράκων γένη ἕξ, ὡς Καλλίμαχος ἱστορεῖ ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.*

Athenæus lib. IX. p. 388. *Καλλίμαχος ἐν τῷ περὶ Ὀρνίθων, διεστάναι φησὶ πορφυρίωνα πορφυρίδος, ἰδίᾳ ἑκάτερον καταριθμούμενος. τὴν τροφήν τε λαμβάνειν τὸν πορφυρίωνα ἐν σκότῳ, ἵνα μή τις αὐτὸν θεάσηται, ἐχθραίνει γὰρ τοὺς προσιόντας. αὐτοῦ τῇ τροφῇ.* pro *ἰδίᾳ ἑκάτερον* corrige *ἰδίᾳ ἑκατέρου.*

Idem lib. IX. p. 389. *Φησὶ δ' Ἀριστοτέλης περὶ τοῦ ζώου τάδε. Ὁ πέρδιξ ἐστὶ μὲν χερσαῖος, σχιδανόπους, ζῇ δὲ ἔτη ιε* &c. *Τὰ αὐτὰ ἱστορεῖ καὶ Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.*

Idem p. 394. *Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων, ὡς διαφόρους ἐκτίθεται φάσσαν, πυραλλίδα, περιστερὰν, τρυγόνα.*

Idem p. 395. *Τῆς δὲ νήττης καὶ κολυμβάδος, ἀφ' ὧν καὶ τὸ νήχεσθαι καὶ τὸ κολυμβᾶν εἴρηται, μνημονεύει μετὰ ἄλλων λιμναίων πολλῶν Καλλίμαχος ἐν τῷ Περὶ Ὀρνέων.*

Heſychius: *Σιαλενδρίς. ποιὸς ὄρνις παρὰ Καλλιμάχῳ.*

Ælianus de Animal. XV. 28. *Καλλίμαχος δὲ δύο γένη φησὶν εἶναι σκωπῶν. καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ συγκεκληρῶσθαι σιωπῇ. καὶ τοὺς μὲν αὐ-*

αὐτῶν λέγεσθαι σκῶπας, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. Et Athenæus IX. p. 391. Καλλίμαχος φησὶ δύο γένη εἶναι σκωπῶν, καὶ τοὺς μὲν φθέγγεσθαι, τοὺς δὲ οὔ. διὸ καὶ καλεῖσθαι τοὺς μὲν σκῶπας αὐτῶν, τοὺς δὲ ἀείσκωπας. εἰσὶ δὲ γλαυκοί. Et Theocriti Schol. Idyl. I. Σκῶψ, ὥς Καλλίμαχός φησι, φθέγγεται ὥσπερ ἐπισκώπτων τῇ φωνῇ· ὅθεν καὶ οὕτω καλεῖται.

Theocriti Schol. Idyl. II. Τὴν ἴυγγά. φησι Καλλίμαχος ἠχοῦς θυγατέρα. φαρμακεύειν δὲ τὸν Δία, ὅπως ἂν αὐτῇ μιχθῇ. ὅθεν ὑπὸ Ἥρας εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν, καὶ συνεργεῖν ταῖς φαρμακείαις. Pro μεταβαλεῖν, ſcribe μεταβληθῆναι.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph p. 82. Κρὲξ, ὄρνεον θαλάσσιον ἴβιδι ἐοικός. Καλλίμαχος δὲ ἐν τοῖς Περὶ Ὀρνέων φησὶ τοῖς γαμοῦσι δυσοιώνιστον εἶναι.

Ariſtophanis Schol. ad Aves p. 398 Εὐφρόνιός φησι τὸν πάππον ὄρνεόν τι εἶναι —— Καλλίμαχος. οὐκ ἀναγράφω τὸν πάππον. lege Καλλίμαχος οὐκ ἀναγράφει τὸν πάππον. *Callimachus in ſuo Catalogo avium non recenſet pappum.* Patebit ex ſequentibus.

Idem ibidem: p. 413. Τὴν Κύμινδιν οὐκ ἀνέγραψεν ὁ Καλλίμαχος.

Idem p. 380. Κεβλήπυρις, μήποτε οὐχ ἕν ἐστιν, ἀλλὰ δύο. Καὶ ἐν τοῖς Καλλιμάχου γὰρ ἀναγέγραπται κέβλη.

Ibidem: Ἡ πορφυρὶς ἀναγέγραπται, κερχνὶς δὲ οὔ, ἀλλὰ κερχνή. καὶ ἡ καλυμβὶς δὲ φαίνεται. καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς. lege ἡ κολυμβάς, ex loco Athenæi modo laudato.

Ibidem: Ὁ ἐλεᾶς μήποτε ἐλείας ἐστὶν ἐν τοῖς Καλλιμάχου ἀναγραφομένοις. φησὶ γάρ. Ἔλεια μικρὸν φωνῇ ἀγαθόν. ἀναγέγραπται δὲ καὶ ἡ ὑποθυμὶς, καὶ ὁ νέρτος, καὶ ὁ ἐρυθρόπους, καὶ ἡ πορφυρὶς, καὶ ὁ δρύοψ, καὶ ἡ ἀμπελίς.

Ibidem p. 403. Ἡ γὰρ βάσκα καὶ καταῤῥάκται εἰσὶ παρὰ Καλλιμάχῳ ἀναγεγραμμέναι, καὶ ἀντὶ ἐδωλίου εἰδώλιον. Sed in loco Ariſtophanis, quem nunc exponit Scholiaſtes, legitur ἐρωδιῷ. Quamobrem aut in textu legendum ἰδωλιῷ, aut in Scholiis (quod malo) ἀντὶ ἐρωδιοῦ ἰδώλιος.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΕΝ ΠΑΣΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΔΙΑΛΑΜΨΑΝΤΩΝ, ΚΑΙ ΩΝ ΣΥΝΕΓΡΑΨΑΝ, ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ Κ ΚΑΙ Ρ.

TABULÆ EORUM QUI IN QUAVIS DISCIPLINA CLARUERUNT, EORUMQUE QUÆ SCRIPSERUNT, LIBRIS CXX. Suidas.

Athe-

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΧΡΟΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΠ' ΑΡΧΗΣ ΓΕΝΟΜΕΝΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO EORUM QUI FABULAS DOCUERUNT, AB INITIO ET SECUNDUM SERIEM TEMPORUM. Suidas.

Athenæus lib. VIII. p. 336. Ἐγὼ γὰρ πλείονα τῆς μέσης καλουμένης Κωμῳδίας ἀναγνοὺς δράματα τῶν ὀκτακοσίων, καὶ τούτων ἐκλογὰς ποιησάμενος, οὐ περιέτυχον τῷ Ἀσωτοδιδασκάλῳ Ἀλέξιδος, ἀλλ' οὐδ' ἀναγραφῆς ἀξιωθέντι σύνοιδα. Οὔτε γὰρ Καλλίμαχος, οὔτε Ἀριστοφάνης αὐτὸ ἀνέγραψαν, ἀλλ' οὐδὲ οἱ τὰς ἐν Περγάμῳ ἀναγραφὰς ποιησάμενοι.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes p. 91. Ἐρατοσθένης δέ φησι, Καλλίμαχον ἐγκαλεῖν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι φέρουσιν ὕστερον τρίτῳ ἔτει τὸν Μαρικᾶν τῶν Νεφελῶν. σαφῶς ἐνταῦθα εἰρημένου, ὅτι πρότερον καθεῖται. λανθάνει δ' αὐτὸν, φησὶν, ὅτι ἐν μὲν ταῖς διδαχθείσαις οὐδὲν τοιοῦτον εἴρηκεν, ἐν δὲ ταῖς ὕστερον διασκευασθείσαις εἰ λέγεται, οὐδὲν ἄτοπον. αἱ Διδασκαλίαι δὲ δῆλον ὅτι τὰς διδαχθείσας φέρουσι.

Idem ad Aves p. 412. Λικυμνίαις βολαῖς) Ὁ μὲν Καλλίμαχος γράφων οὕτως, Λικυμνίαις βολαῖς φησὶ, ταύτης τῆς διδασκαλίας οὐ μέμνηται.

Athenæus XI. p. 496. Δίφιλος Αἱρησιτείχει. τὸ δὲ δρᾶμα τοῦτο Καλλίμαχος ἐπιγράφει Εὐνοῦχον. Et paullo infra: Δίφιλος ἐν Εὐνούχῳ ἢ Στρατιώτῃ. ἔστι δὲ τὸ δρᾶμα διασκευὴ τοῦ Αἱρησιτείχους.

Etymolog. Magn. v. Πίναξ. Ὁ Χοιρόβοσκος εἰς τὸ Ἀνεκφώνητον, λέγει Πίνακας ἐν οἷς αἱ ἀναγραφαὶ ἦσαν τῶν δραμάτων. Ὁ οὖν Καλλίμαχος ἐποίει Πίνακας, ἐν οἷς ἦσαν αἱ ἀναγραφαὶ, παρὰ τῶν Ἀρχαίων οἷς ἐντυχὼν ὁ γραμματικὸς ἐποιήσατο τὰς ὑποθέσεις τῶν δραμάτων.

Ptolemæus Hephæſtio lib. V. Ὅτι τὸ,

Καὶ Προκλέους ἵπποι χλωρὰν ψαλάκανθαν ἔχουσιν,

ἀγνοηθὲν Καλλιμάχῳ, Εὐβούλου ἐστὶ τοῦ Κωμικοῦ εἰς Διόνυσον Κωμῳδία. legendum ἴδουσιν. Et fortaſſe hoc Fragmentum alio referendum.

ΠΙΝΑΞ ΠΑΝΤΟΔΑΠΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

TABULA LIBRORUM OMNIS GENERIS. Athenæus.

Athen. lib. XIV. p. 643. Οἶδα δὲ καὶ Καλλίμαχον, ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν συγγραμμάτων πίνακι, ἀναγράψαντα πλακουντοποιϊκὰ συγγράμματα Αἰγιμίου, καὶ Ἡγησίππου καὶ Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου.

Idem lib. VI. p. 244. Τοῦ Χαιρεφῶντος καὶ σύγγραμμα ἀναγράφει Καλλίμαχος ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν πινάκων, γράφων οὕτως. Δεῖπνα ὅσοι ἔγραψαν. Χαιρεφῶν, Κυρηβίων. εἶθ' ἑξῆς τὴν ἀρχὴν ὑπέθηκεν. Ἐπειδή μοι πολλάκις ἐπέστειλας, στίχων τὸ ε. lege Ἐν τῷ τῶν παντοδαπῶν Πίνακι. & Χαι-

ριφῶν Κυρηβίων. vide, ſi lubet, diſſertationem noſtram ad Johannem Antiochenſem.

Idem lib. 1. p. 4. Ἀρχέστρατος ὁ Συρακούσιος ἢ Γελῷος ἐν τῇ, ὡς Χρύσιππος, ἐπιγραφομένῃ Γαστρονομίᾳ. ὡς δὲ Λυγκεὺς καὶ Καλλίμαχος, Ἡδυπαθείᾳ· ὡς δὲ Κλέαρχος, Δειπνολογίᾳ. ὡς δ' ἄλλοι, Ὀψοποιΐᾳ.

Idem lib. 11. c. 28. Ἑκαταῖος δὲ ὁ Μιλήσιος ἐν Ἀσίας Περιηγήσει, εἰ γνήσιον συγγραφέως τὸ βιβλίον. Καλλίμαχος γὰρ αὐτὸ ἀναγράφει, Νησιώτου.

Suidas: Ὠλὴν, Δυμαῖος ἢ Ὑπερβόρειος, ἢ Λύκιος, ἐποποιός· μᾶλλον δὲ Λύκιος ἀπὸ Ξάνθου ὡς δηλοῖ Καλλίμαχος, καὶ ὁ Πολυΐστωρ ἐν τοῖς περὶ Λυκίας.

Athenæus lib. VI. p. 252. Ἀττάλου δὲ βασιλέως ἐγένετο κόλαξ καὶ διδάσκαλος Λυσίμαχος, ὃν Καλλίμαχος μὲν Θεοδώρειον ἀναγράφει. Ἕρμιππος δὲ ἐν τοῖς Θεοφράστου μαθηταῖς καταλέγει.

Diogenes Laertius in Eudoxo: Οὗτος τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτου διήκουσε, τὰ δὲ ἰατρικὰ Φιλιστίωνος τοῦ Σικελιώτου, καθὰ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Πίναξί φησι.

Idem in Parmenide: Καὶ αὐτὸς δὲ διὰ ποιημάτων φιλοσοφεῖ, καθάπερ Ἡσίοδος καὶ Ξενοφάνης, καὶ Ἐμπεδοκλῆς - - Καλλίμαχος δέ φησι μὴ εἶναι αὐτοῦ τὸ ποίημα.

Harpocration v. Ἴων. Ἔγραψε δὲ καὶ φιλόσοφόν τι σύγγραμμα, τὸν Τριαγμὸν ἐπιγραφόμενον, ὅπερ Καλλίμαχος ἀντιλέγεσθαί φησιν, ὡς Ἐπιγένους.

Scholiaſtes Pindari, de 11. Ode Pythiorum. Οἱ μὲν γὰρ οὐδ' ὅλως αὐτόν φασιν Ἐπινίκιον εἶναι. Τίμαιος δὲ, Θυσιαστήριον. Καλλίμαχος δὲ, Νεμεακόν. Ἀμμώνιος δὲ καὶ Καλλίστρατος, Ὀλυμπιακόν.

Proclus in Parmenidem Platonis, nondum editus: Διδάσκαλος μὲν ὁ Παρμενίδης ὢν, μαθητὴς δὲ ὁ Ζήνων, Ἐλεᾶται δὲ ἄμφω; καὶ οὐ τοῦτο μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῦ διδασκαλείου μεταλαβόντες, καθάπερ καὶ ὁ Καλλίμαχος ἱστόρησεν.

ΠΙΝΑΞ ΚΑΙ ΑΝΑΓΡΑΦΗ ΤΩΝ ΡΗΤΟΡΙΚΩΝ.

TABULA ET DESCRIPTIO RHETORICORUM.

Athenæus.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, de Dinarcho p. 116. Inter Dinarchi orationes κατὰ Θεοκρίνου. Ἔνδειξις τοῦ πατρός Ω, Ἀθηναῖοι. Τοῦτον Καλλίμαχος ἐν τοῖς Δημοσθένους φέρει.

Idem Περὶ τῆς Δημοσθένους δεινότητος p. 171. Ὁ δὲ περὶ τὴν ἐπιστολὴν καὶ τοὺς πρέσβεις τοὺς παρὰ Φιλίππου ῥηθεὶς λόγος, ὃν ἐπιγράφει Καλλίμαχος, ὑπὲρ Ἀλοννήσου.

Idem de Dinarcho p. 112. Ἅμα δὲ ὁρῶν οὐδὲν ἀκριβὲς οὔτε Καλλίμαχον, οὔτε τοὺς ἐκ Περγάμου γραμματικοὺς περὶ αὐτοῦ γράψαντας, ἀλλὰ παρὰ τὸ μηδὲν ἐξετάσαι περὶ αὐτοῦ τῶν ἀκριβεστέρων ἡμαρτηκότας, ὡς μὴ μόνον ἐψεῦσθαι

εἶναι πολλά, ἀλλὰ καὶ λόγους τοὺς οὐδὲν μὲν αὐτῷ προσήκοντας, ὡς Δεινάρχου τούτῳ προσίθεσθαι. τοὺς δ᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ γραφέντας ἑτέρων εἶναι λέγειν.

Idem de Iſæo p. 105. Ἔστι δὴ καὶ παρὰ Λυσίᾳ τις λόγος, ὑπὲρ ἀνδρὸς ξένου δίκην φεύγοντος περὶ κλήρου ποιούμενος τὴν ἀπολογίαν. Τοῦτον ἐπιγράφει τὸν λόγον Καλλίμαχος περὶ Φερενίκου ὑπὲρ τοῦ Ανδροκλείδου κλήρου.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Aves p. 395. Μέμνηται δὲ καὶ Προδίκου (Ariſtophanes) ἐν Νεφέλαις. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ὁ Καλλίμαχος ἐν τοῖς ῥήτορσι καταλέγει. σαφῶς γὰρ ἐν τούτοις φιλόσοφος.

Harpocratio v. Ενεπίσκημμα. Ἔστι δὲ καὶ λόγος τις ἐπιγραφόμενος, Δημοσθένης πρὸς Κριτίαν περὶ τοῦ ἐνεπισκήμματος. ὃν Καλλίμαχος μὲν ἀναγράφει ὡς γνήσιον, Διονύσιος δ᾽ ὁ Αλικαρνασσεὺς ὡς ψευδεπίγραφον.

Athenæus lib. xv. p. 669. Χαλκοῦς δὲ προσηγορεύθη (Διονύσιος) διὰ τὸ συμβουλεῦσαι Αθηναίοις χαλκῷ νομίσματι χρήσασθαι. καὶ τὸν λόγον τοῦτον ἀνέγραψε Καλλίμαχος ἐν τῇ τῶν Ρητορικῶν ἀναγραφῇ.

ΠΙΝΑΚΕΣ ΤΩΝ ΝΟΜΩΝ.

TABULÆ LEGUM. Athenæus.

Athenæus lib. XIII. p. 585. Εμμελὴς δ᾽ ἦν πάνυ ἡ Γνάθαινα, καὶ οὐκ ἀνάστειος φθέγξασθαι, ἥτις καὶ Νόμον Συσσιτικὸν συνέγραψε, καθ᾽ ὃν δεῖ τοὺς ἐραστὰς ὡς αὐτὴν καὶ θυγατέρα εἰσιέναι, κατὰ ζῆλον τῶν τὰ τοιαῦτα συνταξαμένων φιλοσόφων. Ανέγραψε δ᾽ αὐτὸν ὁ Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν Νόμων, καὶ ἀρχὴν αὐτοῦ τήνδε παρέθετο, ὅδε ὁ νόμος ἴσος ἐγράφη καὶ ὅμοιος στίχων τριακοσίων εἰκοσιτριῶν.

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΝ ΓΛΩΣΣΩΝ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΩΝ.

TABULA SCRIPTORUM ET VOCUM INUSITATARUM DEMOCRITI. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ORBIS TERRARUM FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΕΥΡΩΠΗΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE EUROPÆ FLUMINIBUS. Suidas.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΤΗΙ ΑΣΙΑΙ ΠΟΤΑΜΩΝ.

DE ASIÆ FLUMINIBUS.

Strabo lib. IX. p. 397. Οἷον ἐν Συναγωγῇ τῶν Ποταμῶν ὁ Καλλίμαχος γελᾷν φησιν,

Εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν, τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους
Ἀφύσσεσθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο,

οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ᾽ ἄν.

Scholiaſtes Apollonii Rhodii I. verſ. 1165. Καλλίμαχος δὲ ἱστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ (Ῥυνδάκου) ἐν τῷ περὶ τῶν κατ᾽ Ἀσίαν ποταμῶν.

Idem lib. II. v. 906. Καλλίχορος, ποταμὸς Παφλαγονίας, ἱερὸς Διονύσου, περὶ Ἡράκλειαν. οὗ μέμνηται ὁ Καλλίμαχος.

Servius ad Virgilii Eclogam X. *Callimachus Aganippen fontem eſſe, dicit Permeſſi fluminis.*

ΠΡΟΣ ΠΡΑΞΙΦΑΝΗΝ. AD PRAXIPHANEM.

Scriptor incertus in vita Arati. Μέμνηται γοῦν αὐτοῦ (Ἀράτου) καὶ Καλλίμαχος ὡς πρεσβυτέρου, οὐ μόνον ἐν τοῖς Ἐπιγράμμασιν, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς πρὸς Πραξιφάνην, πάνυ ἐπαινῶν αὐτὸν, ὡς πολυμαθῆ καὶ ἄριστον ποιητήν.

ΣΑΤΥΡΙΚΑ ΔΡΑΜΑΤΑ. SATYRICÆ FABULÆ.

Teſte Suida.

ΣΕΜΕΛΗ. SEMELE.

Eodem Autore.

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑΙ. TRAGOEDIÆ.

Eodem Autore.

ΥΜΝΟΙ. HYMNI.

Quorum extant ſex: I. In Jovem. II. Apollinem. III. Dianam. IV. Delum. V. Lavacra Palladis. VI. Cererem.

ΥΠΟΜΝΗΜΑΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ.
COMMENTARII HISTORICI.

Athenæus lib. III. c. 15. Ὅτι δὲ ὄντως Ἀφροδίτη, μαρτυρεῖ Καλλίμαχος ἢ Ζηνόδοτος ἐν Ἱστορικοῖς Ὑπομνήμασι γράφων ὧδε. Ἀργεῖοι Ἀφροδίτῃ ὗς θύουσι, καὶ ἡ ἑορτὴ καλεῖται Ὑστήρια.

Harpocration: Ἄκη, πόλις αὕτη ἐν Φοινίκῃ, ἣν Νικάνωρ ὁ περὶ Μετονομασιῶν

μασιῶν γεγραφὼς, καὶ Καλλίμαχος ἐν τοῖς Ὑπομνήμασι τὴν νῦν Πτολεμαΐδα καλυμμένην φασὶν εἶναι.

Scholiaſtes Apollonii I. v. 1116. Ἀπολλόδωρός φησι Νηπείας πέδιον ἐν Φρυγίᾳ. Ὁ δὲ Καλλίμαχός φησιν ἐν Ὑπομνήμασι Νέμεσιν εἶναι τὴν τὸ πέδιον κατέχουσαν.

Euſtathius ad M. Odyſſ. p. 478. Καὶ Καλλίμαχος ἐν Ὑπομνήμασι τὴν Ἄρτεμιν ἐπιξενωθῆναί φησιν Ἐφέσῳ τῷ Καύσρου· ἐκβαλλομένην δὲ ὑπὸ τῆς γυναικὸς τὸ μὲν πρῶτον μεταβαλεῖν αὐτὴν εἰς κύνα, εἶτα αὖθις ἐλεήσασαν ἀποκαταστῆσαι εἰς ἄνθρωπον. καὶ αὐτὴν μὲν αἰσχυνθεῖσαν ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι ἀπάγξασθαι. τὴν δὲ θεὰν περιθεῖσαν αὐτῇ τὸν οἰκεῖον κόσμον, Ἑκάτην ὀνομάσαι.

ΧΩΛΙΑΜΒΟΙ. CHOLIAMBI.

Vide in ΙΑΜΒΟΙ.

CALLIMACHEA FRAGMENTA. LOCI INCERTI.

CIII.

Καί μιν Ἀλητιάδαι, πουλὺ γηραιότερον
Τοῦδε παρ' Αἰγαίωνι θεῷ τελέοντες ἀγῶνα,
  Θήσουσι νίκης σύμβολον Ἰσθμιάδος,
Ζήλῳ τῶν Νεμέηθε. πίτυν δ' ἀποτιμήσουσιν,
  Ἣ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ.

Et ipſum (*apium*) Aletiadæ, multo hoc antiquiorem
Apud Neptunum deum celebrantes ludum,
  Ponent victoriæ ſymbolum Iſthmiacæ,
Æmulatione Nemeacorum: pinum autem rejicient,
  Quæ antea coronavit athletas in Ephyra.

Plutarchus Sympoſ. lib. 5. c. 3. Ἡ μὲν πίτυς ἦν στέμμα τῶν ἀγώνων (τῶν Ἰσθμιακῶν) πάτριον. ἐκ δὲ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τοῦ σελίνου ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δι' Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἠμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς ἱερὸν ἐπιτήδειον. —— Καλλίμαχον δὲ τοῦτο διασαφοῦντα. λέγει δὲ ὁ Ἡρακλῆς αὐτῷ περὶ τοῦ σελίνου,

Καί μιν Ἀλητίδαι πουλὺ γηραιότερον. &c.

Pro Ἀλητίδαι, legendum Ἀλητιάδαι, hoc eſt, *Corinthii*, ab Alete notiſſimo illo Corinthi rege & conditore. Unde Pindarus eos appellat

Aletæ filios. Olymp. XIII. Ὕμμιν δὲ, παῖδες Ἀλάτα. ubi Scholiaſtes: Παῖδας Ἀλήτου. τοὺς Κορινθίους λέγει, ὡς αὐτοῦ ἀπογόνους. Recte autem γηγενέστερον. Suidas: Γήγειαι βόες, αἱ ἀρχαῖαι. καὶ ἀρσενικῶς γήγειος. Etymologicon magnum: Γήγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ, καὶ καλῶς ἦ ῥ' ὅτι, τοὺς ὁ γήγειος ἔχει λόγος· καὶ, ἧχι γήγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Ubi illud non prætermittendum; ex Hecatæo, qui Hiſtorias ſcripſit oratione proſa, minime petita eſſe iſta teſtimonia; quippe quæ Fragmenta ſunt verſuum. Lego itaque, Γήγειος, ὁ ἀρχαῖος, παρὰ Ἑκαταίῳ καὶ Καλλιμάχῳ (ſcriptum erat compendioſe Καλ.)

Ἦ ῥ' ὅτι τοὺς ὁ γήγειος ἔχει λόγος —

καὶ

— ἧχι γήγεια

Ἄνθεα μήκωνός τε —

Quæ conjectura inde firmatur, quod eandem vocem hic uſurpet Callimachus; πολὺ γηγενέστερον. Porro, apud Plutarchum, in verſu poſtremo legitur ᾗ caſu dativo, & Ἐφύρη recto. ſed viciſſim emendandum eſt, ἡ recto & Ἐφύρῃ dativo. Ἡ πίτυς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρῃ ἀγωνιστάς. Sic in Palladis Lavacris:

Οὐδ' ὅκα τὰν Γ'δα Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν:

ubi vide quæ adnotavimus. Ephyre hic eſt Corinthus: Corinthii autem erant Iſthmiorum δικασταὶ & ἀθλοθέται; ut Olympiorum Elei.

C I V.

Οἱ μὲν ἐπ' Ἰλλυρικοῖο πόρου σχάσαντες ἐρετμὰ,
Λᾶα παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης ὄφιος
Ἄστυρον ἐκτίσσαντο. τὸ μὲν Φυγάδων τις ἐνίσποι
Γραικὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Illi quidem in Illyrico mari demittentes remos,
Apud lapidem in flavæ Harmoniæ ſerpentis
Urbem condiderunt: quam exulum *urbem* vocaverit
Græcus quis: ſed illorum lingua nominavit Polas.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος στρατείας καὶ τῶν ἐπιδιωξάντων Κόλχων, μέχρι τῆς Κρήτης καὶ Ἰταλίας καὶ τοῦ Ἀδρίου· ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, — λέγων περὶ τῶν Κόλχων.

Οἱ μὲν &c.

Et lib. v. p. 215. Ἡ δὲ Πόλα κτίσμα ἐστὶν ἀρχαῖον Κόλχων ἐπὶ τὴν Μήδειαν ἐκπεμφθέντων, διαμαρτόντων δὲ τῆς πράξεως, καὶ καταγνόντων ἑαυτῶν φυγήν.

— τὸ μὲν φυγάδων τις ἐνίσποι

Γραικὸς (ὡς Καλλίμαχος εἴρηκεν) ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας.

Iſaacus Tzetzes ad Lycophronem p. 141. Πόλαι πόλεις εἰσὶν Ἠπείρου, ὑπὸ Κόλχων κτισθεῖσαι (leg. πόλις & κτισθεῖσα) τῶν καταδιωξάντων τὴν Μήδειαν, καὶ μὴ καταλαβόντων αὐτὴν, καὶ διὰ φόβον Αἰήτου ἐνταῦθα κατοικησάντων.

κησάντων καὶ κλισάντων την πόλιν, ἥτις Κολχίδι φωνῇ Πόλαι καλεῖται. τὸ δὲ Πόλαι Κολχικῶς φυγάδας σημαίνει, ὥς φησι Καλλίμαχος.

Ἄσυρον eſt urbs quævis; idem quod ἄςυ: ut ſupra in libro 11. Αἰτίων. Ἄσυρον ἐισανίδην. Urbs, inquit, Colchico vocabulo Πόλαι dicta, quod Græce verteris, πόλις φυγάδων. Sed in verſu ſecundo vix opus eſt ut moneam τὸ ὄφιος eſſe depravatum . Non ſum neſcius Harmoniam & Cadmum in angues mutatos eſſe, ut in fabula eſt. Verum in hoc loco, ubi *flavam* Harmoniam nominaſſet; quod formæ muliebri convenit : quam ineptum fuiſſet, *ſerpentem* memorare ! Sine dubio legendum:

Λαᾶ παρὰ ξανθῆς Ἁρμονίης τάφιον.

Apud lapidem flavæ Harmoniæ ſepulchralem.

Λαᾶ τάφιον, plane ut in Epigrammate de cippo quodam; λίθον ταφίην. Τύμβον etiam Ἁρμονίης hunc tumulum appellant Apollonius Rhodius, & Dionyſius in Περιηγήσει.

C V.

Οὔπω σκέλμιον ἔργον εἰς ξόανον ἀλλ' ἐπὶ τεθμὸν
Δὴ νεόγλυφον ὦναξ θεᾶς ἦσθα σανίς
Ὧδε γὰρ καθιδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Αθήνης
Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς λεῖον ἔθηκεν ἕδος.

Plutarchus apud Euſebium in Præparat. Evang. lib. 111. c. 8. Ἥρας δὲ καὶ Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος, (lege ἕδος) ὥς φησι Καλλίμαχος,

Οὔπω σκέλμιον &c. ut jam exhibuimus.

Apponam hic verba Iſaaci Voſſii ad Catullum p. 259. *Callimachus* ἄνα *dixit pro* ἄνασσα, *in verſibus; quos adſcribemus, prout emendandos eſſe exiſtimavimus: idque eo libentius, quod viri docti eos admodum difficiles eſſe crediderint:*

Οὔπως κλέινιον ἔργον ἧις ξόαν, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
Δὴν δηναιόγλυφου, ὦ ἄνα, ἦσθα σανίς.
Ὧδε καθιδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Αθήνης
Ἐν Λινδῷ Δαναὸς λιτὸν ἔθηκεν ἕδος.

Τεθμοῦ *idem eſt quod* θεσμοῦ. *Nequaquam*, inquit, *præclarum opus fuiſti, o ſtatua; quippe tu, o dea, ſuper ſtruem ligneam antiqui & ſimplicis operis fuiſti aliquando aſſer ſeu pluteus: ut de hac Samia dea habet Arnobius.* Hæc Voſſius: ſane, ſi vera fas eſt dicere, nihilo melius quam docti illi qui difficilem locum eſſe, crediderunt. Neque enim κλέινιος, *præclarus*, a quoquam uſurpata vox eſt. Solus Heſychius poſt κλινίδιον habet κλέινιος, ἔνδοξος. Sed locus eſt depravatus; & ſcribendum κλινὸς, hoc eſt, κλεινός. Nam apud hunc ει & ι ubique fere confunduntur. Idem alibi : Κλεινὸς, ὡραῖος, ἔνδοξος, ὀνομαστός. Illud, quod ſequitur, ὦ ξόαν, portentum plane eſt : Quis enim vel fando audivit, ὁ ξόανος pro τὸ ξόανον. Τεθμὸς, inquit, eſt θεσμὸν·

hoc eſt, *ſtruei lignorum.* Sane τεθμὸς eſt θεσμὸς, cum hoc *legem* ſignificat & *inſtitutum:* non alias. Neque vero crediderim vel ipſum θεσμός notare *congeriem lignorum.* Solus enim hoc prodidit Heſychius; autor exigua fide; quique ex mendoſis codicibus infinita deſumſit: ut in hoc ipſo loco θεσμοὺς poſuit pro θωμούς. Poſtremo ὦ ἄνα, *o rex:* de Junone dici opinatur Voſſius. Quod quam inficetum & prorſus inauditum ſit, nihil opus eſt dicere. Videamus, an hæc nobis melius ſuccedant.

Οὔπω Σκέλμιος ἔργον εὔξοον, ἀλλ' ἐπὶ τεθμοῦ
 Δηναιοῦ γλυφάνῳ ἄξοος ἦσθα σανίς.
Ὧδε γὰρ ἱδρύοντο θεοὺς τότε. καὶ γὰρ Ἀθήνης
 Ἐν Λίνδῳ Δαναὸς κίον' ἔθηκεν ἕδος.

Nondum Scelmios opus bene politum, ſed more
 Antiquo ſculpturæ expers eras aſſer.
Sic enim tunc deos ſtatuebant. quippe & Minervæ
 Lindi Danaus columnam poſuit pro ſtatua.

Sententia eſt, *Nondum, o Juno Samia, ſtatua eras inhumanam formam effigiata. opus Scelmis ſtatuarii:* (ut nunc es) *ſed rudis & indolatus aſſer.* Scelmis, ut conjicio, nomen artificis, qui Junonem Samiam fecit. Ita apud Pauſaniam de hoc vel illo ſimulachro paſſim legas, Φειδίου ἔργον, Ἐπειοῦ ἔργον, Πολυκλείτου ἔργον &c. uti hic Σκέλμιος ἔργον. Sic apud Plinium, *opus Praxitelis* &c. Alii quidem artificem hunc, qui hic Scelmis vocatur, Euclidem appellant. Clemens in Protreptico. Τὸ δὲ ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας ξόανον σμίλῃ τῇ Εὐκλείδου πεποιῆσθαι, Ὀλύμπιχος ἐν Σαμιακοῖς ἱστορεῖ. Sed hoc leve eſt; nam quoties in rebus hujuſmodi diverſa prodiderunt auctores. Bene vero, σανὶς γλυφάνῳ ἄξοος, *aſſer ſcalpro non raſus.* Bene etiam, *more antiquo.* Clemens in Protreptico. Ἐν Ἰκάρῳ τῆς Ἀρτέμιδος τὸ ἄγαλμα ξύλον ἦν οὐκ εἰργασμένον (*lignum indolatum*, ut vertit Arnobius lib. 6.) Καὶ τὸ τῆς Σαμίας Ἥρας, ὥς φησιν Ἀέθλιος, πρότερον μὲν ἦν σανίς· ὕστερον δὲ ἐπὶ Προκλέους ἄρχοντος, ἀνδριαντοειδὲς ἐγένετο. Arnobius ibidem: *Atque ut Aethlius memorat, ante uſum diſciplinamque fictorum* (a recto, fictores) *pluteum Samios coluiſſe pro Junone.* Tertullianus contra Gentes: *Ceres farrea, quæ rudi palo & informi ligno proſtat.* Sic in Oedip. Colon. Sophocles de luco Eumenidum loquens, Κἀπὶ σεμνὸν ἑζόμην Βάθρον τόδ' ἀσκέπαρνον. Schol. Ἀσκέπαρνον, ἄγλυφον, καὶ ἀπελέκητον, καὶ ἄξυστον. οὐκ εἰργασμένον. Recte autem, ut opinor, in verſu ultimo emendatum, κίον' ἔθηκεν ἕδος. Priſcis enim temporibus columnæ pro Deorum ſimulachris poſitæ ſunt. Clemens ibidem: Οἱ παλαιότεροι ξύλα ἱδρύοντο πρὸ-

περιφανῆ, καὶ κίονας ἵσαν ἐκ λίθων. Idem Strom. lib. 1. p. 151. Πρὶν γ' οὖν ἀκριβωθῆναι τὰς τῶν ἀγαλμάτων σχέσεις, κίονας ἱστάντες οἱ παλαιοὶ ἔσεβον τούτους ὡς ἀφιδρύματα τοῦ θεοῦ: vide plura ibi ex Scriptoribus Φορωνίδος & Ευρωπίας. Denique hic ipſe Danaus, de quo loquitur Callimachus, Jovi & Dianæ *columnas* poſuiſſe dicitur pro ſtatuis. Pauſanias Corinth. p. 61. Δαναὸς δὲ ταῦτά γε ἀνέθηκε, καὶ πλησίον κίονας ἐς Διὸς καὶ Αρτέμιδος ξόανον.

Poteris etiam legere, Οὔπω Κέλμιος ἔργον, vel Κέλμιον. Κέλμις unus ex Idæis dactylis, ferri inventor. Unde proverbium. Κέλμις, ἐν σιδήρῳ. Vide Zenobium. Memorat etiam Clemens Strom. 1. p. 132. Κέλμις τε αὖ καὶ Δαμναμενεὺς οἱ τῶν Ἰδαίων δάκτυλοι, πρῶτοι σίδηρον εὗρον ἐν Κύπρῳ, ὁ δὲ ἄλλος Ἰδαῖος εὗρε χαλκοῦ κρᾶσιν. Sententia erit, *Nondum eras ſtatua ferrea, ſive ærea, ex materia quam Celmis invenit.* Vel, *Nondum fabricata eras inſtrumentis ferreis ſtatuariorum.* Atque hæc quidem, ut pro certis venditare nolim, Voſſianis ſaltem non deteriora eſſe auſim polliceri.

C V I.

Καὶ γὰρ ἐγὼ τὰ μὲν ὅσσα καρήατι τῆμος ἔδωκα,
 Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις ἀκεραλιπῆ στεφάνοις.
Ἄπνοα πάντ' ἐγένοντο παραχρῆμ'. ὅσσα τ' ὀδόντων
 Ενδόθι, νειαίρην τ' εἰς ἀχάριστον ἔδυ,
Καὶ τῶν οὐδὲν ἔμεινεν εἰς αὔριον. ὅσσα δ' ἀκουαῖς
 Εἰσεθέμην, ἔτι μοι μοῦνα πάρεστι τάδε.

Etenim quæcunque ego capiti tum dedi,
 Unguenta cum ſuaveolentibus coronis,
Inodora omnia ſtatim facta ſunt: quæcunque etiam intra
 Dentes & in ingratum ventrem ierunt,
Horum quoque nihil manſit in craſtinum, quæ vero auribus
 Indidi, hæc ſola nunc mihi adſunt.

Extat apud Stobæum Titulo LXXXI. Verſum ſecundum ſic emendat magnus Grotius:

Αὐθι' ἐν εὐόδμοις ἀκεραλιφῆ στεφάνοις.

ἀκεραλιφῆ autem *unguentata* interpretatur, tanquam ab ἄλειφαρ. ut πιοσαλιφής, ὑπαλιφής, & ſimilia. Paucis, ni fallor, arridebit hæc conjectura. Nihil tamen in mentem venit; quod vel mihi veri ſimile videatur.

C V I I.

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν,
Ὧδε νέων ἐράοιτε, πόλιν τ' εὔανδρον ἔχοιτε.

Utinam enim, o qui in pueros oculos patrantes conjicitis,
Ut vos Erchius amare inſtituit,
Sic eos amaretis: civitatem quidem haberetis viris fortibus abundantem.

Lucianus in Ερωτες. Καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα, Αἴθε γὰρ &c.

C V I I I.

Τοῖς μὲν ἀελσκύδης εὐνὶς ἀνῆκε Διὸς
Ἄργος ἔχειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἐοί.

His quidem iracunda Jovis conjux permiſit
Argos habere, quamvis portio ſua eſſet: ſed tamen ut ſoboli
Jovis nothæ aſperum foret certamen.

Pindari Scholiaſtes. x. Nem. Ἄργος Ἥρας δῶμα) καὶ Καλλίμαχος·
Ταὶ μὲν ἀελσκύδης εὐνὶς ἔθηκε Διὸς
Ἄργος ἔθειν, ἴδιόν περ ἐὸν λάχος· ἀλλὰ γενέθλη
Ζηνὸς ὅπως σκοτίη τρηχὺς ἄεθλος ἐοί.

Recte hic locus & emendatus & explicatus eſt a viro ingenioſo Andrea Dacerio.

C I X.

Καὶ γὰρ ὁ Θρηϊκίην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
Ζωροποτεῖν, ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.
Τῷ μὲν ἐγὼ τόδ' ἔλεξα, περιστείχοντος ἀλείσου
Τὸ τρίτον.

Ille

Ille etenim averſabatur Thraciam amyſtin
Ingurgitare: parvo autem ciſſybio delectabatur.
Cui equidem hoc dixi, cum poculum circumiret
Tertio.

Athenæus lib. 11. p. 477. Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρήσει (vel συγχύσει ut Caſaub.) τῶν ὀνομάτων. λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πόλλιδι συνεστιαθέντος αὐτῷ,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην μὲν ἀπήνατο χανδὸν ἄμυστιν &c.

Ὁ γὰρ λέγων ἄλεισον τὸ αὐτὸ καὶ κισσύβιον, τὴν ἀκριβῆ θέσιν τῶν ὀνομάτων οὐ διαφυλάττει. Caſtigat Callimachum Athenæus, quod in his verſibus idem poculum κισσύβιον vocaverit & ſtatim ἄλεισον: cum inter ſe plane diverſa ſint. Sed pace dicam Athenæi; non eſt hujus culpæ affinis Callimachus. Non enim ἄλεισον illud, quo in illo convivio utebantur, vocat κισσύβιον: ſed ait, Hoſpitem illum *alias* parvo κισσυβίῳ bibere ſolitum, utpote hominem vitæ ſiccæ & ſobriæ. Imo etſi in ipſo illo convivio etiam κισσυβίῳ bibiſſe dicas, nihilo tamen minus aliud κισσύβιον, aliud ἄλεισον: quippe ἄλεισον *circumibat* reliquis convivis commune; κισσύβιον autem proprium erat ſolius hoſpitis.

Pro ἀπήνατο apud Athenæum, recte corrigunt ἀνήνατο. ſed alibi apud Athenæum habetur ἀπέστυγε. lib. 10. p. 442. Πάντες οἱ Θρᾷκες πολυπόται. διὸ καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ γὰρ ὁ Θρηΐκιην μὲν ἀπέστυγε χανδὸν ἄμυστιν
Οἰνοποτεῖν. ὀλίγῳ δ' ἥδετο κισσυβίῳ.

Quæ melior lectio eſt. Sic Hymno in Delum v. 223.

Ἄλλαι μὲν πᾶσαί μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο.

& in Hecale:

Ἑσπέριον φιλέουσιν, ἀποστυγέουσιν ἑῷον.

Laudat hæc Callimachi etiam Macrobius Saturn. v. 21. *Sed & Callimachus meminit hujus poculi:* Καὶ γὰρ - - - κισσυβίῳ.

C X.

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὐκ ἐπιφέρονται
Μούνῃ ἐπὶ πτολίων, ὅτε τέθμιον οἰσέμεν ἄλλους
Ἐν στομάτεσσι νεὼς Ἀχεροντείας ἐπίβαθρον.

Quamobrem & mortui naulum non ferunt
In ea ſola urbium: quod inſtitutum eſt alios ferre
In ore, mercedem pro nave Acherontica conſcendenda.

Etymol. Mag. Δανάκης, νομίσματος ὄνομα βαρβαρικὸν, πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασι ἐτίθεσαν. Καλλίμαχος,

Τοὔνε-

Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται
Μούνῃ ἐπιπτολίων ὅτε θυμιονησίμβρ ἀλλ' ἐϛάνεις
Εν ϛομάτεσσι νεὼς Αχερουσίας ἐπὶ βάθρον δανάκης.

Αχερουσία δὲ ἐϛι λίμνη ἐν Ἅδου. Quem locum ſicuti edidimus, reſtituit Caſaubonus ad Theoc. c. 4. Suidas: Πορθμήϊον, ὁ μισθὸς τοῦ πλοῦτου. Καλλίμαχος. Τοὔνεκα καὶ νέκυες πορθμήϊον οὔτι φέρονται, Εν Αιγιαλῷ γὰρ καταβάσιόν ἐϛιν ᾅδου, ἐς ὃ ἀπελθοῦσα ἡ Δημήτηρ, ἔμαθε παρὰ τῶν περιοίκων περὶ τῆς κόρης. καὶ ἐδωρήσατο αὐτοῖς, ὡς λέγει, ἄφεσιν τοῦ πορθμηΐου. Idem: Αχερουσία ἐϛι λιμὴν (lege λίμνη) ἐν ᾅδου, ἣν διαπορθμεύονται οἱ τελευτῶντες, τὸ νόμισμα, ὅπερ δανάκη καλεῖται, τῷ πορθμεῖ διδόντες. Idem: Δανάκη, τοῦτο νομίσματός ἐϛιν ὄνομα, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐδίδοσαν πάλαι συγκηδεύοντες, ὡς Αχερουσίας ἐπίβαθρον. Pollux lib. ix. c. 6. Καὶ μὴν καὶ τὴν δανικὴν εἶναί τινές φασι νόμισμα Περσικὸν. Recte Cod. Mtus Iſ. Voſſii: τὸν δανάκην.

C X I.

Ενθ' ἀνέμων μεγάλων κῦμα διωλόγιον

* * * *

Τέϊσμακαρ ἢ παύρων ὄλβιός ἐϛι μέτα,
Ναυτιλίης ὃς νῆϊν ἔχει βίον· ἀλλ' ἐμὸς αἰὼν
Κύμασιν αἰθυίης μᾶλλον ἐσωκίσατο.

Ibi ventorum magnorum fluctus vaſtus

* * * *

Ter beatus, aut felix eſt cum paucis,
Qui navigationis expertem ducit vitam: meum vero ævum
In fluctibus verſatur plus mergo.

Locus hic, ſed valde corruptus, extat apud Stobæum Serm. LVII.

Τέϊσμακαρ, ἢ παύρων ὄλβιός ἐϛι μέγα
Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον.

Grotius ſic legit:

Ναυτιλίης ἀπάνευθ' ὃς ἔχει βίον.

Nos, ni fallor, & elegantiorem lectionem & vulgatæ propiorem exhibuimus: νῆϊν ναυτιλίης, *ignaram, expertem maris.* Dionyſius de ſitu Orbis:

Νῆϊδες ἀϛαχύων, καὶ ἀπευθέες ἀμητοῖο.

Et Apollonius lib. II. v. 419. de ipſa navigatione:

— πῶς αὖτε τόσην ἁλὸς εἶμι κέλευθον,
Νῆϊς ἐὼν ἑτάροις ἅμα νήεσιν.

Quid

Quid vero eſt, *μέγα παύρων ὄλβιος?* *μέγα ὄλβιος* recte quidem dicitur ut *μέγα εὐδαίμονες* apud Xenophontem, & paſſim ſimilia apud Poetas: ſed de *παύρων* quid tum fiet? legerim, *μετὰ παύρων*, *cum paucis*: aut *μετὰ παύροις*, *inter paucos*, vel fortaſſe, Τρίσμακαρ ἦ 'ν παύροις ὄλβιος ἐςὶ μέγα. Pars hujus Fragmenti habetur etiam apud Arati Scholiaſtem: p. 40. Καὶ Καλλίμαχος· Αλλ' ἐμὸς ἐὼν κύμασιν αἰθυίης ἐσωκίσατο. Quæ corrigenda ſunt ex ante dictis.

CXII.

Καλλίςη τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕςερον ὄνομα Θήρη,
Μήτηρ εὐίππου πατρίδος ἡμετέρης.

Calliſte antea, poſt vero nomine There,
Mater patriæ noſtræ fortes equos alentis.

Strabo lib. XVII. p. 837. Ἐςὶ δὲ (Κυρήνη) Θηραίων κτίσμα, Λακωνικῆς νήσου, ἣν καὶ Καλλίςην ὠνόμαζον τὸ παλαιὸν, ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος. Καλλίςη τὸ πάροιθε &c. Idem VIII. p. 347. Πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας καὶ τῆς Κρήτης νῆσον, Καλλίςην τὸ πάροιθε, τὸ δ' ὕςερον ὄνομα Θήρην, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CXIII.

Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ.
καὶ
Ἀρχόμενον, ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Αἱμονίην.

Æigletem, Anaphenque Laconidi Theræ propinquam.
&
Incipientes; ut Heroes ab Æta Cytæo
Rurſum ad antiquam Hæmoniam navigarunt.

Strabo lib. I. p. 46. Λέγεται πολλὰ τεκμήρια τῆς Ἰάσονος ςρατείας, ὧν ἔνια καὶ ὁ Καλλίμαχος ἐπισημαίνεται, τότε μὲν
Αἰγλήτην Ἀνάφην τε Λακωνίδι γείτονα Θήρῃ,
λέγων ἀρχόμενος,
Ὡς ἥρωες ἀπ' Αἰήταο Κυταίου
Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεον Αἱμονίην.

Loci emendationem Caſaubono debes.

A

C X I V.

Α' ναῦς, ἃ τὸ μόνον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Α'ρπάξας, ποτί τε Ζανὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκόπω.

Navis, quæ unicam mihi lucem dulcem vitæ
Rapuiſti, obſecro te per Jovem portuum inſpectorem.

Anthologia Epigrammatum MSta: Καλλιμάχου τετράμετρον ἑκκαιδεκασυλλαβικὸν, οὐδὲ τοῦτο τέλειον.

Αἱ ναῦς ἄτομον φέγγος ἐμεῖν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Αρπάξας, ποτὶ τὲ Ζηνὸς ἱκνεῦμαι λιμενοσκέπα.

Recte, ni fallor, emendavimus. legere etiam poteris;

Α ναῦς, ἁμίτομον φέγγος ἐμὶν τὸ γλυκὺ τᾶς ζοᾶς
Αρπάξασα, ποτὶ Ζανὸς ἱκνεῦμαι λ.

ἁμίτομον. ut Horatius de Virgilio: *Et ſerves animæ dimidium meæ.* ſed illud verius.

C X V.

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διαμήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου
Αμφορεὺς. πολὺς δὲ Λεσβίης ἄωτον νέκταρ οἰνάνθης ἄγων.

Multa quidem venit Ægeum tranans a vinoſa Chio
Amphora; multa quoque ferens nectar florem vitis Lesbiæ.

Anthologia Epigr. inedita: Καλλιμάχου τετράμετρον Βακχικὸν. ἔστι δ' οὐ τέλειον ἐπίγραμμα. Ἔρχεται &c. Ubi pro τετράμετρον Βακχικόν, dixiſſe oportuit πεντάμετρον τροχαϊκόν. Hephæſtion de metro Trochaico: p. 19. Καὶ τῷ πενταμέτρῳ δὲ, καί περ ὄντι ὑπερμέτρῳ, πολλοὺς κεχρῆσθαι συμβέβηκεν, οἷόν ἐστι καὶ τοῦ Καλλιμάχου,

Ἔρχεται πολὺς μὲν Αἰγαῖον διανήξας ἀπ' οἰνηρῆς Χίου.

Nota διανήξας; pro quo in Anthologia διαμήξας, ſententia eadem, voce magis poetica.

C X V I.

Ἔνεστ' Ἀπόλλων τῷ χορῷ, τῆς λύρης ἀκούω.
Καὶ τῶν Ἐρώτων ἠσθόμην, ἔστι κ' Ἀφροδίτα.

In

In choro eſt Apollo; lyram enim audio:
Et Amores ſentio; eſt etiam & Venus.

Hephæſtion p. 55. περὶ Ασυναρτήτων. Παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ, Εις Απόλλων &c.

CXVII.

Ερμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνεῖ θεὸς,
Ειμὶ τῶ φυγαίχμα.

Quod Mercurius deus Pheræus laudat,
Sum viri imbellis.

Hephæſtion p. 19. Οἱ δὲ μετὰ ταῦτα καὶ ἐπήγαγον αὐτὸ (τὸ Ιθυφαλλικὸν) Ιαμβείῳ, ὥσπερ ὁ Καλλίμαχος, Ερμᾶς ὅπερ &c.

CXVIII.

Η παῖς ἡ κατάκλειστος, Τὴν οἱ φασι τεκόντες
Ευναίους ὀαρισμοὺς ἔχθειν ἶσον ὀλέθρῳ.

Puella illa concluſa, Quam ajunt parentes
Venereas confabulationes Pejus morte odiſſe.

Hephæſtion p. 66. & 63. ὡς τὸ Καλλιμάχειον τοῦτο ποιημάτιον, Η παῖς &c.

CXIX.

Πρῶτος ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὄλεθρὸν
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Quandoquidem primus taurum imbuit, qui necem
Excogitavit in ære atque igni.

Scholiaſtes Pindari 1. Pyth. Τὸν δὲ Φαλάριδος ταῦρον ὁ Ακραγαντῖνοι κατεπόντωσαν, ὥς φησι Τίμαιος. Τὸν γὰρ ἐν τῇ πόλει δεικνύμενον μὴ εἶναι τοῦ Φαλάριδος, καθάπερ ἡ πολλὴ κατέχει δόξα. ἀλλ' εἰκών ἐστι Γέλωνος τοῦ ποταμοῦ. κατασκευάσαι δὲ αὐτόν φασι Περίλαον, καὶ πρῶτον ἐν αὐτῷ κατακῆναι. ὡς Καλλίμαχος.

Πρωτὸς ἐπεὶ τὸν ταῦρον ἐκαίνισεν, ὃς τὸν ὀλεθρὸν
Εὗρε τὸν ἐν χαλκῷ καὶ πυρὶ γινόμενον.

Recte ὅς. Et ſane aliud agebat ingenioſiſſima Interpres, cum reponeret οἷ.

CXX.

Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίταχθα μὲν ἑξάκι δοιά,
 Ἐκ δ' αὐταγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Salve, o clavam gravem gerens, qui juſſus quidem duodecim,
 Sponte vero multoties multos labores perfeciſti.

Scholiaſtes Pindari III. Nem. Διηρεύνησέ τ' ἰδίᾳ) ἀντὶ τοῦ, ἀφ' ἑαυτοῦ, οὐκ ἐπιτάξαντος Εὐρυσθέως. ἀλλὰ κατὰ τὸ φιλόπονον αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ἠρεύνησε. Καλλίμαχος.

 Χαῖρε βαρυσκίπων, ἐπίταχθα μὲν ἑξάκι δοιά
 Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης πολλάκι πολλὰ καμών.

Pro αὖτ' ἀγρεσίης, lege αὐταγρεσίης. Αὐτάγρετος eſt αὐθαίρετος, unde αὐταγρεσίη. Sed ἀγρεσίη nihil niſi *venatio* eſt, quæ nullum hic locum habet.

CXXI.

Ἔλλετε νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λιπώσας
 Χεῖρας, ἵνα μοι πουλὺ μένωσιν ἔτος.

Faceſſite nunc, & elegis abſtergite madentes pingui
 Manus; ubi multos manebunt annos.

Pindari Scholiaſtes IV. Nem. Ἐάν γε χωρὶς χαρίτων γράφηται ὁ λόγος, ἀπόλωλε καὶ ἔσβεσται. ἐὰν δὲ μετὰ χαρίτων, μένει πρὸς αἰῶνα ἔμπεδα. καὶ Καλλίμαχος· Ἐλλᾶτε, νῦν, ἐλέγοισι δ' ἐνιψήσασθε λειπώσας χεῖρας, ἵνα μοι πολὺ μένωσιν ἔτος. Legendum arbitror: μένει πρὸς αἰῶνα. διὸ καὶ Καλλ. Et pro Ἐλλᾶτε lego Ἔλλετε, hoc eſt, ἔῤῥετε, *abite in malam rem:* ſic noſter infra ex Euſtathio; Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος. Ἐνιψήσασθε autem compoſitum a ψάω ψῶμαι. Verſiculum poſteriorem non poſſum reſtituere. *Manus abſtergere Elegis:* tanquam ſi eſſent, *Annales Voluſi, cacata charta.* Horatius:

 Cum ſcriptore meo capra porrectus aperta
 Deferar in vicum vendentem thus & odores,
 Et piper & quicquid chartis amicitur ineptis.

CXXII.

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ στέγος ἱερὸν ἧσται
 Κάλπιδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

Etenim apud Athenienſes ſuper tectum ſacrum ſtatuuntur
 Hydriæ, non ornatus ſymbolum, ſed luctæ.

Scho-

Scholiaſtes Pindari x. Nem. Τίθενται ἐν Ἀθήναις ἐν ἐπάθλου τάξει ὑδρίαι πλήρεις ἐλαίου, διὸ καὶ Καλλίμαχος·

Καὶ παρ' Ἀθηναίοις γὰρ ἐπὶ τέγος ἱερὸν ἧνται
Καλπίδες, οὐ κόσμου σύμβολον, ἀλλὰ πάλης.

C X X I I I.

Νηφάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδες.

Abſtemiæ etiam illis ſemper mellitas fruges
Sacerdotes adolere ſortitæ ſunt Heſychides.

Scholiaſtes Sophoclis Oed. in Col. p. 288. Ἡσυχίδαι, οἱ ἀπὸ Ἡσύχου καταγόμενοι θύουσι ταῖς Εὐμενίσι. - - καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ ἐν τῇ περὶ θεῶν ἑπτακαιδεκάτῃ περὶ τοῦ τῶν Ἡσυχιδῶν γένους καὶ τῆς ἱερᾶς (lego ἱερείας *ſacerdote*) φησι. καὶ Καλλίμαχος.

Ν.φάλιαι καὶ τῇσιν ἀεὶ μελιηδέας ὄμπας
Λήτειραι καίειν ἔλλαχον Ἡσυχίδαι.

Pro Ἡσυχίδαι ſine dubio legendum Ἡσυχίδες: erant enim fœminæ ſacerdotes, λήτειραι. Ἀπὸ τοῦ Ἡσύχου patronymicon maſculinum Ἡσυχίδης, fœm. Ἡσυχίς: ut Πρίαμος, Πριαμίδης, Πριαμίς, &c.

C X X I V.

Εἴδεος. ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Formæ : circum autem caput illi erat nuper ex Hæmonia
Perlatus pileus quidam, tutamen adverſus lapidem.

Sophoclis Scholiaſtes Oedip. Colon. p. 282. Περισσοὶ ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, ὡς καὶ Καλλίμαχος·

Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
Μεμβλωκὸς πίλημά τι πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο.

Ibidem : Ὅτι δὲ πλατεῖς ἦσαν οἱ Θεσσαλικοὶ πῖλοι, καὶ Καλλίμαχος λέγει, Εἴδεος ἀμφὶ δὲ οἱ καὶ τὰ ἑξῆς. Πέτρου ἄλκαρ, *munimentum adverſus lapidis ictum*: Theſſalicus hic pileus dictus eſt κυνῆ ut hic apud Sophoclem ; κρατὶ δ' ἡλιοστερὴς κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπίχει. & apud Heſychium κυνῆ Βοιωτία. Κυνῆ vero idem quod κόρυς; utrumque enim Heſychio eſt περικεφαλαία. Atqui κόρυς apud Homerum eſt πέτρου ἄλκαρ. Il. Υ. v. 287.

Ἔνθα κεν Αἰνείας μὲν ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ,
Η κόρυθ', ἢ σάκος, τό οἱ ἤρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον.

Tamen, ſi huic Scholiaſtæ fides, τὸ πέτρου hic ſtare non poteſt. Nam ex hoc Callimachi teſtimonio probat Theſſalicos pileos fuiſſe *latos*.

Atqui ſi legeris πέτρυ; inde potius *craſſos* quam *latos*, παχεῖς quam πλατεῖς fuiſſe colligas. Viderint autem, qui hic πέτρον *ſolem* interpretantur: In Lycophronis quidem carmine, quod dedita opera tenebricoſum fecit autor, tolerari poteſt: ſed in hoc loco κακόζηλον eſſet, & Lexiphane quam Callimacho dignius. Legerim potius, ex ſententia Scholiaſtæ,

> Εἶδος· ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νέον Αἱμονίηθεν
> Μεμβλωκὸς πίλημά τι ὕετῦ ἄλκαρ, ἔκειτο.

Illud autem εἶδος, huc pertinere conjicio: ut novum pileum iſte induerit, *& formæ cauſa*, *& ad defendendam pluviam*. Apollonius Rhodius II. 1075. magiſtrum ſuum Callimachum imitatus videtur:

> Ὡς δ' ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἑρκίον ἀνὴρ,
> Δώματος ἀγλαΐηντε, καὶ ὕετῦ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Sicut alibi integrum verſum ei ſuffuratus eſt, notante Scholiaſte:

> Καὶ τὰ μὲν ὡς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

CXXV.

Ἔπρεπέ τοι προὔχουσα κάρης εὐρεῖα καλύπτρη,
Ποιμενικὸν πίλημα· καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα.

Decebat quidem prominens e capite latum tegmen,
Paſtoralis pileus: & in manu pedum habens.

Scholiaſtes Apollonii IV. 972. Χαῖον ἐςὶ καμπύλη βακτηρία, ᾗ οἱ ποιμένες χρῶνται. Αμερίας δὲ ψιλὴν ἀπέδωκε ῥάβδον. Καλλίμαχος. Επρεπέ τοι &c.

CXXVI.

Δέσποιναι Λιβύης Ηρωΐδες, αἳ Νασαμώνων
Αὖλιν, καὶ δολιχὰς θῖνας ἐπιβλέπετε.
Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε.

O Heroinæ, Libyæ dominæ, quæ Naſamonum
Portum & longas ripas inſpicitis,
Matri meæ vitam prorogate.

Apollonii Scholiaſtes IV. 1322. Περὶ δὲ τῶν νυμφῶν μέμνηται Καλλίμαχος, οὕτω λέγων· Δέσποιναι. Stephanus Byzantius: Νασαμῶνες, ἔθνος ἐν Λιβύῃ· ὡς Καλλίμαχος. &c.

CXXVII.

Ἄρνεστοι, φίλε κοῦρε, ὁμήλικες, ἄρνες ἑταῖροι
Ἔσκον· ἐνήεθμοι δ' αὖλια καὶ βοτάναι.

Agni tibi, chare puer, coætanei; agni comites
Erant: & amicorum loco ſtabula & herbæ.

Stobæus cap. LXXVI. Περὶ Νηπίων hæc Callimacho tribuit; ſed ibi vitioſe editum eſt ϑαύλια. Legendum vero δ' αὖλια: Loquitur de infante quodam ruri inter paſtores enutrito. Ἐνήριθμοι idem quod φίλοι, ἑταῖροι. Heſych. Ἐναρίθμια, φίλα, συνήθη. & alibi: Ἀναρίθμιον, ἐχθρόν. Quæ loca fruſtra ſollicitant viri docti: nam ex hoc ipſo Fragmento apparet, recte ſe iſta habere.

CXXVIII.

Καὶ κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχειν ὁ ἀνιῶντος ἔδεσθαι
Κἠγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω.

Et a fabis manus abſtinere, & inanimata edere
Ego etiam edico; ut jubebat Pythagoras.

Aulus Gellius lib. IV. c. XI. *Opinio vetus falſa occupavit & convaluit, Pythagoram Philoſophum non eſitaviſſe ex animalibus; item abſtinuiſſe fabulo, quem κύαμον Græci appellant. Ex hac opinione Callimachus poeta ſcripſit.* Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνιῶντος ἔδεσθαι, Κἀγὼ, Πυθαγόρας ὡς ἐκέλευε, λέγω. Verſiculum priorem ita poteris emendare.

Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν, ἀβίωτά τ' ἔδεσθαι.

Ἀβίωτα hic intelligo ἄψυχα. Sane hanc ſententiam efflagitant verba Gellii, *&* NON *eſitaviſſe ex* ANIMALIBUS. Suidas: Ἀβίωτος, ὁ μὴ ζῶν. Ergo ἀβίωτα, *non viventia*, NON ANIMALIA. Rara quidem, fateor, eſt ea verbi ſignificatio: ſed quis neſcit Callimachum fuiſſe maximum novatorem?

CXXIX.

— Λάθρη δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνοις
Ἔστρεφον, αἰρέων ἔργα διδασκόμενοι.

— clam autem circa Vulcani caminos
Verſabantur, malleorum opera diſcentes.

Etymolog. Magnum: Αἶρα, ἡ σφῦρα· Καλλίμαχος. οἷον. Λάθρη δὲ &c. Euſtathius K. Odyſſ. v. 382. Αἱ σφῦραι, ὅτε μὲν ῥαιστῆρες κοινότερον ὅτε δὲ αἶραι, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐδηλώθη. οὗ χρῆσις ἐν τῷ, Αἰρέων ἔργα διδασκόμενοι.

CXXX.

— Ἀλλ' ἐπὶ τόξου
Αὐτὸς ὁ τοξευτὴς ἄρδιν ἔχων ἑτέραν.

— Sed in arca
Idem ſagittarius aliam habens ſagittam.

Etym. Mag. Ἄρδις, ἡ ἀκὴ τοῦ βέλους. Καλλίμαχος· Ἀλλ' ἀπὸ τόξου &c. Aſſentior Sylburgio, qui pro ἀπὸ τόξου emendat ἐπί.

CXXXI.

— Ἴθι, πρηεῖα γυναικῶν,
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.

— I, placidiſſima mulierum,
Viam, quam dolores animum diſcruciantes non penetrant.

Etymol. Mag. Θάνατος ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ἄνευ ἄτης τὸν τεθνεῶτα εἶναι. θάνατος γὰρ ἀνδρὶ ἀνάπαυσις. παρὰ τὴν ἄτην τὴν βλάβην, ἄνατος καὶ θάνατος. ὁ ἄνευ βλάβης μόνον ἀποθανών,

— ἴθι πρηεῖα γυναικῶν
Τὴν ὁδὸν, ἣν ἀνίαι θυμοφθόροι οὐ περόωσι.

Καλλίμαχος.

CXXXII.

— Ὅστις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαροῖς οὐ δύναται λοχάσιν.

— qui peccatores
Non poteſt puris oculis aſpicere.

Etymol. Mag. Λογχάδες, τὰ ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν λευκά. Καλλίμαχος·

— ὅστις ἀλιτροὺς
Αὐγάζειν καθαροῖς οὐ δύναται λοχάσι.

De Deo dictum; ſententia & verbis plane iiſdem, quibus illa Habacuci cap. 1. 13. Καθαρὸς ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ μὴ ὁρᾶν πονηρὰ, καὶ ἐπιβλέπειν ἐπὶ πόνους οὐ δυνήσῃ.

CXXXIII.

— Εἴ σε Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Si

— Si te Prometheus
Formavit, & non ex alio luto factus es.

Clemens Alexandrinus Strom. v. p. 579. Πάλιν τε ὁ αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος)

— Εἴσ', ἔφη, ὁ Προμηθεὺς
Ἔπλασε, καὶ πηλοῦ μὴ 'ξ ἑτέρου γέγονας.

Extat etiam apud Euſeb. Præpar. XIII. p. 673.

CXXXIV.

— Οὐχ ὧδ' ἐμόγησαν
Ἐλπίδες, ὡς ἐχθρῶν συμμαχίας καλέσαι.

— Non adeo conciderunt
Spes; ut hoſtium auxilia vocare opus ſit.

Athenæus lib. XIII. p 571. Οὐχ ὧδ' &c. φησὶν ὁ Καλλίμαχος.

CXXXV.

— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

— ſed currentium
Ventorum inſtar, nemo vidit veſtigia.

Porphyrius in Homericis Quæſtionibus: Οὐ δεῖ δυσχεραίνειν, εἰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν παιδευόντων λανθάνει τινὰ τῶν Ὁμηρικῶν, ὅπου καὶ τὸν δοκοῦντα εἶναι ἀκριβέστατον καὶ πολυμαθέστατον Καλλίμαχον ἔλαθεν ἡ διαφορὰ τῆς ἁρματροχίας, ἣν ἔχει πρὸς τὴν χωρὶς τοῦ ρ λεγομένην ἁματροχίαν. ἔστι δὲ ἁματροχία, τὸ ἅμα τρέχειν καὶ μὴ ἀπολείπεσθαι, οἷον ὁμοδρομία τις οὖσα. τροχοὺς γὰρ τοὺς δρόμους ἔλεγον. ἁρματροχία δὲ τῶν τροχῶν τὸ ἴχνος. ἀγνοήσας δὲ ταῦτα ὁ Καλλίμαχός φησιν,

— ἀλλὰ θεόντων
Ὡς ἀνέμων οὐδεὶς εἶδεν ἁματροχίας.

βούλεται μὲν γὰρ εἰπεῖν, ὡς οὐδεὶς εἶδεν ἴχνος διὰ τὸ θεῖν ὡς ἀνέμους. Non injuria culpat Callimachum; quod ἁματροχίας dixit pro ἁρματροχίας: Quem tamen & alii ſecuti ſunt. Vide Heſych. & Etymol. Magn.

CXXXVI.

Ἔκλυέ τοι, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλισθῇ,
Πηλεύς ———

Audiit quidem Peleus, quorum nihil per dentes meos
Excidat —

Pindari Scholiaſtes Nem. v. Οἶδεν οὖν ὁ Πίνδαρος τὸν Φώκου θάνατον, ἀλλ' ἐντρέπεται εἰπεῖν. μήποτε δὲ καὶ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ,

> Εκλυε *, τῶν μηδὲν ἐμοὺς δι' ὀδόντας ὀλίσθη,
> Πηλεύς -

οὕτως ἀποδοτέον, ὅτι αἱ γυναῖκες ὠνείδιζον αὐτῷ τὸν Φώκου θάνατον. adde τοι, & ſcribe ὀλισθῇ pro ὀλίσθη.

C X X X V I I.

> —— εἰ θεὸν οἶσθα,
> Ἴσθ', ὅτι καὶ ῥέξαι δαίμονι πᾶν δυνατόν.

> —— ſi Deum noſti,
> Scias etiam, quod Deus omnia facere poſſit.

Plutarchus de Plac. Philoſ. 1. 7. Ανῃρήσθω γὰρ ὁ ποιητικὸς λῆρος σὺν Καλλιμάχῳ τῷ λέγοντι,

> —— Εἰ θεὸν οἶσθα,
> Ἴσθ' ὅτι καὶ δαίμονι ῥέξαι πᾶν δυνατόν.

οὐδὲ γὰρ ὁ θεὸς δύναται πᾶν ποιεῖν. ἐπεί τοι γε εἰ θεός ἐστι, ποιείτω τὴν χιόνα μέλαιναν &c.

C X X X V I I I.

> Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
> Ἠνεκὲς ἀείδω δειδεγμένος ——

> Et carmen ſuper virgam contextùm
> Perpetuo canto, comiter accipiens ——

Pindari Scholiaſtes 11. Nem. Τοὺς ῥαψῳδοὺς οἱ μὲν ῥαβδῳδοὺς ἐτυμολογοῦσι, διὰ τὸ μετὰ ῥάβδου δηλονότι τὰ Ομήρου ἔπη διεξιέναι. Καλλίμαχος.

> Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον
> Ἠνεκὲς ἀείδω δεδεγμένος - -

Scribe δειδεγμένος. Heſychius poſt Δεῖγμα· Δεδέχατο, ἐδεξιοῦντο, ἐφιλοφρονοῦντο. Δεδεγμένοι, δεξιούμενοι. lege Δειδέχατο, ex Homero: & Δειδεγμένοι· Euſtathius principio Iliados. Ὅτι δὲ καὶ παρὰ τὴν ῥάβδον ἡ ῥαψῳδία εἴρηται, οἱονεὶ ῥαβδῳδία τις οὖσα, φασὶ καὶ τοῦτο οἱ παλαιοὶ, ἀκολουθοῦντες τῷ Καλλιμάχῳ εἰπόντι,

> Καὶ τὸν ἐπὶ ῥάβδῳ μῦθον ὑφαινόμενον.

C X X X I X.

> Καὶ τετράτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
> Αἰγύπτῳ κατέπηξε ——

> Et tertia a Perſeo nomen trahens, cujus ſurculum
> In Ægypto is plantavit ——

Scho-

Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. Ὅτι ὁ Καλλίμαχος ἐν Αἰγύπτῳ φησὶ τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι τὸ φυτὸν (τὴν Περσέαν) ὁ δὲ Νίκανδρος ἐν Μυκήναις. Alter Scholiaſtes ibidem: Τῶν ἄλλων ἱστορούντων αὐτὴν μεταφυτεῦσαι τὸν Περσέα ἐν Αἰγύπτῳ. ὡς καὶ Καλλίμαχος,

Καὶ τελτάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὀρόδαμνον
Αἰγύπτῳ κατέπηξε.

CXL.

—— Ἀμφὶ δὲ κεβλὴν
Εἰρμένος αἰγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον.

—— Circum autem caput
Redimitus eſt criſpa corona ex alliorum capitibus.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alex. Μήκωνος κεβληγόνου) τῆς ἐν τῇ κεφαλῇ τὸν γόνον ἐχούσης. συγγενὲς γὰρ τὸ β τῷ φ. καὶ Καλλίμαχος. Αμφὶ δὲ κεβλὴν ἐιργμένος αἰγλίθων οὖλον ἔχει στέφανον. Pro ἐιργμένος Scholiaſtes alter habet ἐιρμένος. Parum refert, utro modo legas.

CXLI.

—— ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου
Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος.

—— ego autem occurri
Juxta pulchrum, ſemper pingue, gymnaſium Apollinis Lycei.

Scholiaſtes Sophoclis, Oed. Tyr. p. 190. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν. ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται, καὶ Καλλίμαχος. Ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου &c.

CXLII.

—— τὸ δὲ σκύλον ἀνδρὶ καλύπτρη
Γιγνόμενον, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα.

—— exuviæ autem viro tegmen
Factæ, tutamen adverſus nivem & tela.

Scholiaſtes Sophoclis, Ajac. p. 3. Καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων τὸ σκυλεύειν. Καλλίμαχος ἐπὶ τῆς λεοντείας δορᾶς. Τὸ δὲ σκύλον &c. Eadem habet Suidas in κατηναρισμένος.

CXLIII.

—— Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν
Ἀρκαδίην, ἡμῖν δὲ κακὸς παρενάσσατο γείτων.

— Qui quidem fugit
Arcadiam; & ad nos commigravit malus vicinus.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes p. 88. De Trophonio & Cercyone; Ὁ μὲν Κερκύων καταφεύγει εἰς Ἀθήνας, ὡς Καλλίμαχος. Ὅς ῥ' ἔφυγεν μὲν Ἀρκαδίην &c.

C X L I V.

Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι,
Μὴ μεταδὴν —
Recuſabam audire mortem pridem vocantem,
Non multo poſt —

Suidas: Μὴ τὸ ἀπαγορευτικὸν ἀντὶ τοῦ Οὐ, κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.
Ἠρνεόμην θανάτοιο πάλαι καλέοντος ἀκοῦσαι
Μὴ μεταδὴν;
Τουτέστιν, οὐκ ἀπέθανον πρὸ τούτου, ἵνα οὐ μεταδὴν καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντος. lege ἀποθανόντι.

C X L V.

Ἑβδομάτῃ δ' ἠοῖ καὶ οἱ τετύχοντο ἅπαντα.
Septima autem die omnia ei parata erant.
καὶ πάλιν,
Ἑβδόμη εἰν ἀγαθοῖσι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ γενέθλη.
Septima in bonis, & ſeptima eſt natalis.
καὶ,
Ἑβδόμη ἐν πρώτοισι, καὶ ἑβδόμη ἐστὶ τελείη.
Septima in primis, & Septima eſt perfecta.
καὶ,
Ἑπτὰ δὲ πάντα τέτυκτο ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἐν κύκλοισι φανέντ' ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς.
Septem autem omnia facta ſunt in cælo ſtellato
In orbitis apparentia, annis volventibus.

Clemens Alexand. Stromat. v. p. 256. Ἀλλὰ καὶ τὴν ἑβδόμην ἱερὰν οὐ μόνον οἱ Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι, καθ' ἣν ὁ πᾶς κόσμος κυκλεῖται τῶν ζωογονουμένων καὶ φυομένων ἁπάντων - - ναὶ μὴν καὶ Καλλίμαχος ὁ ποιητὴς γράφει.

In

In verſu primo legitur apud Clementem τετύκοντα; pro quo Sylburgius ἐτέτυκτο: ſed legendum τετύκοντο. Heſych. Τετύκοντο, ἡτοιμάζοντο. In verſu ultimo neſcio quid ſit ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς: nemo enim quod ſciam, ſic locutus eſt; ſed περιτελλομένοις. Equidem non invitus ſic legerim:

Ἐν κύκλοισι φανέντα, περιπλομένων ἐνιαυτῶν:

& ita Latine reddidi.

C X L V I.

Ἀγέτω θεὸς, ἐ γὰρ ἔχω δίχα τῶδ' ἀείδειν.
Ducat Deus: abſque eo enim nequeo canere.
Νύμφα, σὺ μὲν ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.
Nympha, tu quidem jam ſub plauſtro ſideres.
Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.
Jam enim charior eſt illi Sicula Enna.

Hephæſtion p. 28. Τὸ Ἀρχιβούλειον γέγραπται καὶ Καλλιμάχῳ.

Ἀγέτω θεὸς, ἐ γὰρ ἔχω δίχα τῶν δ' ἀείδειν.

τοῦτο μὲν ἀπ' ἀναπαίστου· ἀπὸ δὲ σπονδείου,

Νύμφα μὲν Ἀστερίαν ὑφ' ἅμαξαν ἤδη.

ἀπὸ δὲ ἰάμβου,

Φιλωτέρα ἄρτι γὰρ οἱ Σικελὰ μὲν Ἔννα.

In verſu primo repoſui, δίχα τῶδ', i. e. τούτου. nam Doricum poema fuiſſe conſtat ex ſequentibus. Omnia ex eodem carmine citantur; in quo raptum Proſerpinæ ceciniſſe videtur.

C X L V I I.

Τῷ περιδινήεντ' ἀκμονίδην ἔβαλεν.
Quo volubile cœlum percuſſit.

Etymol. Magn. Ἄκμων σημαίνει, τόν τε σίδηρον ἐφ' οὗ οἱ χαλκεῖς τύπτουσι, καὶ τὸν οὐρανοῦ τὸν πατέρα· οὕτω γὰρ αὐτὸν γενεαλογοῦσι. Καλλίμαχος. Τῷ περὶ δινήεντι Ἀκμονίδην ἔβαλεν. Corrige, ut ſupra editum.

C X L V I I I.

Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι.
Boni adoleſcentes ſæpe ire ſolebant.

Helladius in Chreſtomathia: Τὸ φοιτάζειν Καλλίμαχος παραλόγως εἶπε φοιτίζειν, φάμενος, φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις ἤϊθεοι. Etymolog. Mag. v. Αλίαστος. ἀλῶ ἀλίζω, ὡς φοιτῶ φοιτίζω. Καλλίμαχος. φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις θεοί. Corrigenda ſunt ex Helladio.

CXLIX.

C X L I X.

Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

Chlamydem aureis nexam fibulis.

Etymol. M. Ἄλλιξ σημαίνει κατὰ Θετταλοὺς τὴν χλαμύδα. Καλλίμαχος. Ἄλλικα χρυσείῃσιν ἐεργομένην ἐνέτῃσιν.

C L.

Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο.

Sæpe & ab oculis ſomnum excuſſi.

Etymol. Magn. Ὦρος καὶ ἄωρος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ α μηδὲν πλέον σημαίνοντος. ὦρος γὰρ ὁ ὕπνος. Καλλίμαχος. Πολλάκι καὶ κανθῶν ἤλασα ὦρον ἄπο. καὶ Σαπφώ. Ὀφθαλμοῖς δὲ μέλας χύτ' ἄωρος.

C L I.

Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τετρήρεις ἁρπάσας.

Miſeris Aſinenſibus - - - - - - -

Etymol Magnum: Ἀσινεῖς, οἱ Δρύοπες οἱ τὴν Ἀσίνην κατοικοῦντες. Καλλίμαχος, Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τετρήρεις ἁρπάσας. Videat, cui lubet, conjecturas Sylburgii: Ego nihil hic præſtare poſſum. Quod ad Hiſtoriam attinet vide Etymolog. & Apollonii Scholiaſtem lib. I. v. 1216. verba etiam infra in Fragmentis exhibentur.

C L I I.

Ἡ ἀπὸ Ἀσσυρίων ἡμεδαπὴ στρατιή.

Ab Aſſyriis noſter exercitus.

C L I I I.

Ἥμισυ μὲν Πέρσαι, ἥμισυ δ' Ἀσσύριοι.

Dimidia pars Perſæ, & dimidia pars Aſſyrii.

Etymol. Mag. Ἀσσύριοι, τὸ ἔθνος. Καλλίμαχος. Ἡ ἀπ' Ἀσσ. &c. καὶ, Ἥμισυ &c.

C L I V.

Τετρέτενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην.

Quadrimum filium Damaſi Neſtoridem.

Etymol. Magnum: Ἄφενος, ἔνος ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος. Τετρέτενον Δαμάσου παῖδα Νεστορίδην. Fortaſſe legendum fuerit, Παῖδα Ὀρτορίδην. vel Λαΐδα Νεστορίδην. vel Θαΐδα. Eligat lector, vel excogitet meliora. Heſych. Τετραέτηρον, τετραετῆ, καὶ τετρέτενον. leg. τετρέτενον.

C L V.

Ἐν δὲ Πάρῳ καλαί τε καὶ αἰόλα βοῦδε ἔχουσαι.

In Paro autem pulchræ, & pulchre veſtitæ.

Etymol.

Etymol. Magn. Βεῦδος. Καλλίμαχος. Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεύδε' ἔχουσαι. σημαίνει δὲ τὰ ποικίλα ἢ πορφυρᾶ ἱμάτια. lege καλαί τε, pro καλά τε. hoc eſt, *mulieres pulchræ*. Sic alius,

Ἐν δὲ Πάρῳ ψυχρὸν μὲν ὕδωρ, καλαί τε γυναῖκες.

C L V I.

Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον
Ἕλκειν.

E mari ne hycam quidem virum Buchetium
Extrahere.

Etymol. Magn. Βούχετα ἢ Βουχέτιον, πόλις Ἠπείρου. μέμνηται δὲ τοῦ ἐθνικοῦ Καλλίμαχος, οἷον, Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα Βουχέτιον ἕλκειν. Certa emendatio; Ἐξ ἁλὸς οὐδ' ὕκην ἀνέρα Βουχέτιον Ἕλκειν. Sententia perſpicua, cujus tamen ratio nunc latet. ſic alibi Callimachus in Epigrammate. Θεὸς δὲ οἱ ἱερὸς ὕκης; de piſce, qui ὕκης dicitur, vide Athenæum.

C L V I I.

Οἵους βωνίτῃσιν ἐνικρύπτουσι γυναῖκες.

Quales ruſticis ſub cinere coquunt mulieres.

Etym. Magn. Βωνίτης σημαίνει τὸν βούκολον. Καλλίμαχος. Οἵους βωνίτῃσιν ἐνὶ κρύπτουσι γυναῖκες. lege ἐνικρύπτουσι. Quod de panibus ſubcineritiis accipiendum: nam id eſt ἐγκρύπτειν. unde ἄρτοι ἐγκρυφίαι paſſim apud ſcriptores, & ἔγκρυπτος, πέμματος εἶδος, apud Heſychium.

C L V I I I.

Γαιοδόται τὰ σπάρτα διηνεκὲς οὔτε βάλωνται.

Terrarum menſores cum funes perpetuo jaciant.

Etymolog. Magn. Γαιοδόται, οἱ ἀρχιτέκτονες ἢ οἰκονόμοι. παρὰ τὸ δεῖν, ὃ σημαίνει τὸ μερίζειν, οἱ τὴν γῆν διαμερίζοντες τουτέστι διαγράφοντες εἰς οἰκήματα. Καλλίμαχος. Γαιοδόται καὶ σπάρτα διηνεκὲς ἔντε βάλωνται. Atqui τὸ δεῖν minime eſt μερίζειν, ſed τὸ δαίειν. Proinde, ſi huic interpretationi fides habenda, legendum eſt, Γεωδαῖται τὰ σπ. unde Γεωδαισία. Ut in Epigrammate Callimachi: Κρεωφύλου πόνος εἰμὶ - - ſed & Suidas habet, Γαιοδότης, ὁ ἀπεμπολῶν τὴν γῆν. Ergo a δίδωμι.

C L I X.

Καὶ γλαείδες σταφύλητε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

Et ſcalpra & regula & demiſſum perpendiculum.

Etymol. Magn. Γλαείς, λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον. Καλλίμαχος. καὶ γλαείδες σταφύλητε, καθιεμένη τε μολυβδίς.

C L X.

C L X.

Γραικοὶ, καὶ γαίης ἡμετέρης ἀδαεῖς.

Græci, & noſtræ terræ ignari.

Etymol. Magn. Γραικός. Καλλίμαχος. Γραικοὶ καὶ γῆς ἡμετέρης ἀδαεῖς.

C L. X I.

Ξεῖνος ἐχιδναῖον νέρθεν ἄγων δάκετον.

Hoſpes ex parte inferna viperam extrahens.

Etymol. Magn. Δάκετον, θηρίον ἑρπετόν. Καλλίμαχος. Ξεῖνος &c.

C L X I I.

Τῶν ἔτι σοι δεκάφυια φάτο ζωάγρια τίσειν.

Quorum decemplicia munera ob vitam ſervatam ſoluturum ſe ajebat.

Etymol. Magn. Δεκάφυια, τὰ δεκαπλάσια. Καλλίμαχος. Τῶν ἔτι &c.

C L X I I I.

Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε παλαίτερον οὔνομα Νάξῳ.

In Dia, id enim olim nomen erat Naxo.

Etymol. Mag. Δία, ἡ Νάξος. Καλλίμαχος. Ἐν Δίῃ &c. Scholiaſtes Apollonii IV. 426. Δίῃ, τῇ Νάξῳ. Καλλίμαχος. Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ &c.

C L X I V.

Ἀλλὰ θεῆς, ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς.

Sed Deæ Palladis, quæ me miniſtram ſortita eſt.

Etym. Magn. Διάκτορος, ἁπλῶς ἐπὶ τοῦ διάκονον τίθεται. Καλλίμαχος. Ἀλλὰ θεῆς ἥτις με διάκτορον ἔλλαχε Παλλάς. ἐπὶ γλαυκὸς τὸ ἐπίθετον.

C L X V.

Μηδ' ἀπ' ἐμεῦ διφᾶτε μέγα ψοφέουσαν ἀοιδήν.

Neque ex me quærite altiſonum carmen.

Etymol. Magn. Διφῶ, ψηλαφῶ, ζητῶ, ἐρευνῶ. Καλλίμαχος. Μηδ' ἀπ' &c. In hanc plane ſententiam Ovidius:

Callimachi numeris non eſt dicendus Achilles.

C L X V I.

Καὶ δόνακι πλήθοντα λιπὼν ῥόον Ἀστείωνος.

Et calamo refertum fluvium linquens.

Etymol. Magn. Δόναξ, ὁ κάλαμος. Καλλίμαχος. Καὶ &c.

CLXVII.

C L X V I I.

—— Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι
Ἔνδιοι καύηκες ——

—— Et lari urinatores e mari
Venientes meridie.

Etymol. Magn. Δύπλαι, αἱ αἴθυιαι. Καλλίμαχος. Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι ἔνδιοι καύηκες. δύπλης ὁ κολυμβητής. Scholiaſtes Apollonii lib. 1. v. 1008. Δύπλειν ἐστι τὸ δύνειν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Δύπλαι δ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενοι.—

C L X V I I I.

Εἰνατίης ὁμόδελφον ἐν ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα.

In Lucinæ laboribus germanam videns.

Etymol. Magn. Εἰνατία, ἐπίθετον Εἰλειθυίας. Καλλίμαχος. Εἰνατίην ὁμόδελφον ἐπ' ὠδίνεσσιν ἰδοῦσα. Εἴνατος τόπος Κρήτης, ἔνθα τιμᾶται ἡ Εἰλείθυια. Pro Εἰνατίην (ipſa enim Lucina nunquam peperit) lege Εἰνατίης· ἐν ὠδίνεσσιν Εἰνατίης; ſic Virgilius:

Altera tum primos Lucinæ experta labores.

Huc refer illa Stephani: Εἴνατος. τὸ ἐθνικὸν Εἰνάτιος. τινὲς ὄρος καὶ ποταμὸν, ἐν ᾧ τιμᾶσθαι τὴν Εἰλείθυιαν Εἰνατινήν. lege Εἰνατίην.

C L X I X.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις, ὅπποτε κοῦρος ἴοι.

Obſervabant autem amatores, quando puer iret.

Etymol. Magn. Εἰσπνήλης, ὁ ἐρώμενος. Καλλίμαχος.

Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις ὅπποτε κοῦρος ἴοι.

ὁ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος εἰσπνεόμενος &c. lege igitur εἰσπνήλης, ὁ ἐρῶν vel ὁ ἐραστής. Theoc. Scholiaſtes Id. 12. Εἴσπνηλος ὁ ἐραστὴς, αἴτης ὁ ἐρώμενος. Et ipſum Etymologicon alibi: Αἴτης ὁ ἐρώμενος —— εἰσπνήλας καλοῦσι τοὺς ἐραστὰς παρὰ Λάκωσι.

C L X X.

Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Quos ei nothos concubina peperit.

Etymol. Magn. Εμπελάτρεια (lege ἐμπελάτειρα) ἡ ἑταίρα ἀπὸ τοῦ ἐμπιπλάζειν πᾶσι. Καλλίμαχος. Τοὺς αὐτῷ σκοτίους ἐμπελάτειρα τέκεν γυνή.

Αὐξ

Aut aliquid deſideratur inter τίκτεν & γυνή: aut legendum Εὐνῆ: & quidem τὸ ν ἐφελκυστικόν ſignificat vocalem ſequi.

CLXXI.

Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

Cum filium Bacchum Zagrea peperiſſet.

Etymolog. Magn. Ζαγρεὺς, ὁ Διόνυσος παρὰ τοῖς ποιηταῖς. δοκεῖ γὰρ ὁ Ζεὺς μιγῆναι τῇ Περσεφόνῃ, ἐξ ἧς χθόνιος ὁ Διόνυσος. Καλλίμαχος. Υἷα Διώνυσον Ζαγρέα γειναμένη.

CLXXII.

Κέκρυπται βυνῇ ζάγκλον ὑποχθονίῃ.

Occultata eſt falx in caverna ſubterranea.

Etymol. Magn. Ζάγκλον, τὸ δρέπανον, ὥς φησι Καλλίμαχος. Κέκρυπται γυνη ζάγκλον ὑποχθονίῃ. Vir eruditiſſimus Sylburgius corrigit, σκηνῇ ζάγκλον ὑπὸ χθονίῃ. Sed nos, ni fallor, aptius emendavimus, βύνη. quod Etymologico & Heſychio eſt θαλάμη. Θαλάμη autem eſt τρώγλη, κατάδυσις.

CLXXIII.

—— Ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίτλην

Βλέψας ——

—— ſtultus autem ille neque ad ſittam

Reſpiciens.

CLXXIV.

Ἠλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

O qui ſtulta patraſti, & hoſtilia paſſurus es.

Etymol. Magn. Ηλεὸς, μάταιος, μαινόμενος, μωρός. Καλλίμαχος. ὁ δ' ἠλεὸς οὔτ' ἐπὶ σίτλην βλέψας. καὶ οὐδετέρως. Ηλεὰ μὲν ῥέξας, ἐχθρὰ δὲ πεισόμενε.

CLXXV.

—— τὸν οὐκ ἔπλησε φέρουσα

Μήτηρ εἰς ὠδῖνα μῆνας ——

Quem in utero ferens mater non implevit

Menſes geſtationis.

Etymol.

Etymol. Magn. Ἠλιτόμηνος, καὶ ἀλιτήμερος. σημαίνει δὲ τὸν ἐπταμηνιαῖον γεννηθέντα παῖδα, ὥς φησι Καλλίμαχος. τὸν ἐκ ἔπλησε φέρουσα Μήτηρ εἰς ὠδῖνα μῆνας. Qui locus eſt mendi manifeſtus: neque enim verſus ſano pede incedit, neque ſententia. Certe non dicitur, mulier gravidas, ὠδίνειν tot menſes, ſed κύειν. Quid ſi legamus, Μήτηρ εἰς ὀκύει μῆνας. ſed hæc incerta ſunt.

C L X X V I.

Εἰδυῖαν φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι.

Scientem deflere candidum taurum.

Etymol. Magn. Ἰάλεμος. ἰαλεμίσαι, τὸ θρηνῆσαι. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Εἰδυῖα φάλιον ταῦρον ἰηλεμίσαι. Scholiaſtes Theocriti Idyll. ιν. φάλιον λέγεται τὸ λευκόν. Η δὺ ἀν φάλιον ταῦρον ἀλεύροις ἐν τῷ ἐσθίεσθαι. Ubi hæc ex illis corrigenda eſſe acute vidit Iſ. Caſaubonus.

C L X X V I I.

Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.

Bene enim omnia capiet mea pera.

Etymol. Magn. Κίβισις σημαίνει κίβωτον ἢ πήραν. Καλλίμαχος.
Εἰ γὰρ ἐπιθήσει πάντα ἐμὴ κίβισις.
Emendat ingenioſa Interpres, ἐπιχήσει. Ego præterea εὖ legerim pro εἰ. Εὖ γὰρ ἐπιχήσει. Notum proverbium, Πτωχῶ πήρα οὐ πίμπλαται, etiam Callimacho memoratum. vide Zenobium.

C L X X V I I I.

Αὖθις ἀπαιτίζουσαν ἔκνων εὐεργέα λάκτιν.

Iterum petentem bene fabricatam truam.

Etymol. Magn. Λάκτιν, σημαίνει ἡ λέξις σκυτάλην, τορύνην. Καλλίμαχος. Αὖθις ἀπαιτίζουσα ἔκνων εὐεργέα λάκτιν. Neſcio an legendum ſit, Αὖθις ἀπαιτίζουσα νέην εὐεργέα λάκτιν: *novam* truam. Notandum autem τὸ εὐεργέα. Λάκτις enim ſive τορύνη dicebatur & εὐέργη. vide Pollucem, Etymologicon Magn. & Heſych.

C L X X I X.

Αἰεὶ τοῖς μίκκοις μίκκα διδοῦσι θεοί.

Semper parvis parva dant Dii.

Etymol. Magn. Μίκκοις σημαίνει τὸν μικρόν. Καλλίμαχος. Τοῖς μίκκοις μίκκα

μίκκα διδῦσι θεοί. Artemidorus Oneirocrit. c. 86. lib. 4. Ορθῶς γῦν καὶ τὸ Καλλιμάχειον ἔχει,

Αἰεὶ τοῖς μικροῖς μικρὰ διδῦσι θεοί.

CLXXX.

Ἔςιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Eſt mihi Magneſius aſinus, cum decem plicis in collo.

Etymol. Magn. Μύκλος καλεῖται, ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων ὑποδίπλωσις. Μύκλυς ἂν εἶπεν (ὁ Λυκόφρων) ἐνταῦθα τὰς μνηςῆρας, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ καταφερές. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ἔςι μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος. Tzetzes ad Lycoph. p. 109. Μύκλος καλεῖται ἡ ἐν τῷ τραχήλῳ τῶν ὄνων καὶ τῶν βοῶν ὑποδίπλωσις. μύκλυς δὲ νῦν τὰς μνηςῆρας λέγει, διὰ τὸ ἀδηφάγον καὶ καταφερὲς εἰς λαγνείαν· ὡς καὶ Καλλίμαχος.

Ἔςιν μοι Μάγνης ἐννεάμυκλος ὄνος.

Magneſia & aſinis & equis inſignis erat.

CLXXXI.

Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν.

Et a ſiniſtro brachio plenam ampullam.

Etym. Magn. Ὄλπις. Καλλίμαχος. Καί ῥα παρὰ σκαιοῖο βραχίονος ἔμπλεον ὄλπιν. σημαίνει δὲ ἡ λέξις τὴν λήκυθον.

CLXXXII.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Ægyptus olim per novem annos exareſcebat.

Etymol. Magn. Ποιά ἐςιν ὁ ἐνιαυτός. Καλλίμαχος.

Αἴγυπτος προπάροιθεν ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιάς.

Suidas: Ποίη, ὁ ἐνιαυτὸς παρὰ Καλλιμάχῳ, παρὰ τὸ ἅπαξ καὶ μόνον ἐν τῷ ἐνιαυτῷ τὴν βοτάνην φύεσθαι.

CLXXXIII.

Ἢ ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ φιν ὄμπνιον ἔργον.

Aut terram inaratam arant; & curæ eſt illis Cereale opus.

Etymol. Magn. Φαρῶ, τὸ ἀροτρεύω, παρ' ὃ καὶ ἄφαρον τὴν λιπαρὰν γῆν καὶ τὴν πολλάκις ἀροτρευθεῖσαν. Καλλίμαχος.

Ἄφαρον φαρόωσι, μέλει δέ σφισιν ὄμπνιον ἔργον.

τὸ Δημήτριος δηλονότι, ἢ ἄφαρον τὴν μηδὲν φέρυσαν. Idem in Ἀφαυρεῖ. τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ εἰρημένον, οἷον, Η ἄφαρον φαρόωσι, τὴν ἀγεώργητον γῆν

γῆν παρὰ τὸ φέρω. lege φὶν pro σφισὶν. Heſych. φὶν, αὐτοῖς ἢ αὐταῖς.

CLXXXIV.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ᾽ ἔχουσα.

Scylla mulier malefica, neque falſo nomine vocata.

Etymol. Magn. Ψίθυρ. κυρίως ἐπὶ τῶν ψευδομύθων τὸ ψιθυρίζειν λαμβάνουσιν. ἐγκειμένου τοῦ ψύθους. Καλλίμαχος.

Σκύλλα γυνὴ κατακᾶσα, καὶ οὐ ψύθος οὔνομ᾽ ἔχουσα.

Suidas: Ψύθος, ψευδὲς, ψεῦδος. καὶ σὺ ψύθος οὔνομ᾽ ἔχουσα, ἀντὶ τοῦ ψευδὲς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Male καὶ σὺ, pro καὶ οὐ.

CLXXXV.

. Βελλήσου λαγόνεσσιν ὁμούριον ἐκτίσαντο.

Brilleſi lateribus conterminum poſſederunt.

Galenus, de præſagiis ex pulſibus lib. 3. c. 6. Μήτε τῶν λαγόνων, ὡς σύνηθες, ἀλλ᾽ οὕτω δεῖν φάσκει λαγόνων ἀκούειν, ὡς ἐπὶ τοῦ ὄρους Βελλήσου Καλλίμαχος εἴρηκε, Βελλήσου λαγόνες εἰσὶ νόμου ὃν ἐκτήσαντο. Quem locum a nobis recte emendatum eſſe, nemo non fatebitur. Legere etiam poteris, ἐκτίσαντο, *condiderunt*. Pro Βελλήσος, alii ſcribunt Βείλησσος; quæ ſane verior lectio eſt.

CLXXXVI.

Εἰς Ἀσίνην, Ἅλυκόν τε, καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων.

Ad Aſinen, Alycumque, & per urbem Hermionenſium.

Stephanus Byz. Ἅλυκος, πόλις Πελοποννήσου. Εἰς Ἀσίνην Ἅλυκόν τε καὶ ἄμπολιν Ἑρμιονήων. Καλλίμαχος.

CLXXXVII.

Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς.

Phœbus Hyperboreis aſinorum immolationibus gaudet.

CLXXXVIII.

Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι.

Delectant Phœbum pingues mactationes aſinorum.

Clemens Protteptico p. 8. Σκύθαι δὲ τοὺς ὄνους ἱερεύοντες μὴ παυέσθων, ὡς Ἀπολλόδωρός φησι, καὶ Καλλίμαχος. Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλεται ἱροῖς. ὁ αὐτὸς δὲ ἀλλαχοῦ. Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Scholiaſtes Pindari x. Pyth. Οἱ γὰρ Ὑπερβόρεοι ὄνους θύουσι τῷ Ἀπόλλωνι, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι, Τέρπουσι λιπαραὶ Φοῖβον ὀνοσφαγίαι. Placet eorum conje-

ctura, qui pro ἐπιτίλλεται ſcribunt ἐπιτίφπεται. Niſi ſic potius interpretari velis; ſacra illa fieri ſolita eſſe ſub ſolis ortum: ergo ἐπιτέλλεται, *exoritur.*

CLXXXIX.

Τρὶς δ' ἀπομαξαμένοισι Θεοὶ διδόασιν ἄμεινον.

Per autem ſe abſtergentibus Dii dant melius.

Athenæus lib. 1. c. 2. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι θεοὶ διδόασιν ἄμεινον, ὥς πε φησὶν ὁ Κυρηναῖος ποιητής. leg. ἀπομαξαμένοισι.

CXC.

Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου.

Merendam poſcunt; manus autem de opere tollunt.

Scholiaſtes ad P. Odyſſ. Καὶ Καλλίμαχός φησι, Δείελον αἰτίζουσιν, ἄγουσι δὲ χεῖρας ἀπ' ἔργου. τὴν πρὸς τῇ δειλινῇ τροφὴν ζητοῦντες. Euſtathius quoque habet, ad eundem locum p. 649.

CXCI.

Τόν με παλαιστρίτην ὀμόσας θεὸν ἑπτάκις φιλήσειν.

Juratus deum palæſtritam me ſepties oſculaturum eſſe.

Hephæſtion p. 50. Τοῦτο μὲν παρὰ τοῖς νεωτέροις πολὺ τὸ μέτρον ἐστὶν, ὥσπερ παρὰ Καλλιμάχῳ. Τόν με &c.

CXCII.

Ἱερά· νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

Sacra: nunc vero Dioſcoridis progenies.

Hephæſtion p. 55. Δεῖ δὲ τὸ ἐλεγεῖον τέμνεσθαι πάντως, καθ' ἕτερον τῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ μὴ, ἔσται πεπλημμελημένον· οἷον τὸ Καλλιμάχου, Ἱερά. νῦν δὲ Διοσκουρίδεω γενεή.

CXCIII.

Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τε χαρίσιον ἕδνον ὀφείλω.

Jovi atque Nemeæ donum in gratiarum actionem debeo.

Sche-

Scholiaſtes Pindari VIII. Nem. Ἡ Ὀλυμπία καὶ ἡ Νεμέα Διός. καὶ ὁ Καλλίμαχος. Ζηνί τε καὶ Νεμέῃ τι χάρισιν ἕδνον ὀφείλω. pro χάρισιν, legendum χαρίσιον; & intellige χαριστήριον ὕμνον. Suidas: χαρίσιον, χαριστήριον. Ταῦτα ἀναγεγράφθω μοι χαρίσια ὀλίγα ἀντὶ πολλῶν ἀποδιδόντι. Χαρίσιος præterea eſt placentæ genus. Suidas ibidem: Καὶ χαρίσιοι πλακοῦντος εἶδος. Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσι. Πέμψαι παλλακαῖς ἑσπέρας χαρισίους. ubi pro παλλακαῖς legendum πλακοῦντας: nam Jambus eſt ſenarius. Extat locus apud Athenæum lib. XIV. p. 646. ſed & ibi etiam mendoſus. Χαρίσιος. τούτου μνημονεύει Ἀριστοφάνης ἐν Δαιταλεῦσιν.

—— ἐγὼ δὲ νῦν

Πέμψω πλακοῦνθ' ἐς ἑσπέραν χαρίσιον.

Ita verſus eſt conſtituendus: Sequitur apud Athenæum: Εὔβουλος δ' Ἀγκυλίωνι, ὥσπερ ἄρτου ὄντος, οὑτωσὶ λέγει.

Ἐξεπήδησ' ἀρτίως πέττουσα τὸν χαρίσιον.

Ita verſum reſtitue qui Trochaicus eſt. Vide eundem lib. XV. p. 668. Nota; ex Eubulo idem colligi χαρίσιον eſſe ἄρτον, quia dicit πέττουσα. Unde emendandus Heſychius: Χαρίσιον, εἶδος πλακούντων. οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων; lege ἀπὸ τῶν πεμμάτων. Athenæus ibidem. Διωνομάζετο τὰ πεμμάτια χαρίσια.

C X C I V.

Τὴν κείνου Φάλαρις πρῆξιν ἀπεπλάσατο.

Ejus factum imitatus eſt Phalaris.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 104. Τὴν μὲν Φαλήρου τύρσις ἐκδεδεγμένην) Φάληρος, τύραννος Σικελίας &c. Μέμνηται τοῦ Φαλήρου καὶ Καλλίμαχος, λέγων, Τὴν ἐκείνου Φάληρος πρῆξιν ἀπεπλάσατο. In MSto Oxonienſi legitur κείνου pro ἐκείνου. lege igitur, τὴν κείνου Φάλαρις πρῆξιν ἀπεπλάσατο. Quem Callimachus cum aliis Φάλαριν, eum Lycophron Φάληρον appellat.

C X C V.

Μηκώνην μακάρων ἕδρανον αὖτις ἰδεῖν.

Meconam Deorum ſedem rurſum videre.

Scholiaſtes Pindari, VII. Nem. Οἰκείως δὲ ἱερὰν τὴν Σικυῶνα προσηγόρευσεν. ἡ γὰρ Μηκώνη ἐπ' αὐτῆς ἐστιν, ἐφ' ἧς οἱ θεοὶ διεδάσαντο τὰς τιμάς. Ἡσίοδος. Καὶ γὰρ ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι Μηκώνη. καὶ Καλλίμαχος. Μηκώνην μακάρων ἕδραν. ὃν αὖτις ἰδεῖν. lege ἕδρανον. Vulgo hoc Callimachi Fragmentum citatur, Μηκώνην μακάρων ἕδραν: quaſi ſequentia verba alio pertinerent.

CXCVI.

Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

Arſinoæ, o Hoſpes, nuptias canere incipio.

Schol. Pind. II. Nem. Ὅτι δὲ καταβολὰς ἔλεγον τὰς ἀρχὰς εἰρηκέναι ἔπεσι, Καλλίμαχός φησιν, Ἀρσινόης, ὦ ξεῖνε, γάμον καταβάλλομ' ἀείδειν.

CXCVII.

Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σαδίῳ.

Erginus Clymeni F. victor in ſtadio.

Scholiaſtes Pind. IV. Olymp. Poſt Ergini hiſtoriam, καὶ ὁ Καλλίμαχος. Εργῖνος Κλυμένου ἔξοχος ἐν σαδίῳ.

CXCVIII.

Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

Elin Jovis domicilium. Phyleo regnandam reliquit.

Schol. Pindari Olymp. X. Καὶ Καλλίμαχος δὲ τὴν Ἦλιν, Διὸς οἰκεῖον (leg. οἰκίον) εἶπεν. Ἦλιν ἀνάσσεσθαι Διὸς οἰκίον ἔλλιπε Φυλεῖ.

CXCIX.

Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίαν ἔταμον.

Conſuetudinem & amicitiam cum utroque inſtitui.

Erotianus in Lexico Hippocratis: Συναρθμοῦται, συναρμόζεται, καὶ συνιοῦται. ἀρθμὸς γὰρ λέγεται ἡ ἔννοια καὶ φιλία. ὡς καὶ Καλλίμαχός φησιν, Αρθμὸν δ' ἀμφοτέροις καὶ φιλίην ἔταμον.

CC.

Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα.

Et ſolus adoleſcentum comedebat tutorem.

Galenus in Lexico Hippoc. Πολυγράω, πολυφάγω. Καὶ γόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνα: Καλλίμαχος. ἀντὶ τοῦ κατέφαγε. Etymologicon Magnum: Γάγγραινα, πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν. παρὰ τὸ γράω, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος. Αἰζηῶν ἔγρασε κηδόμενος. ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γόγγρος, εἶδος ἰχθύος. παρὰ τὸ γρῶ, ὃ σημαίνει τὸ ἐσθίω. ἀφ' οὗ κλίνεται γράω. καὶ, Ἔγρασεν, ἀντὶ τοῦ ἤσθιεν. Idem: Γράστιν, ἡ χλωρὰ κριθή. παρὰ τὸ γράω ῥῆμα, δηλοῦν τὸ ἐσθίω. Καλλίμαχος. Ὃς αἰζηῶν ἔγρασε κηδεμόνος. ἄλλως δὲ εὗρον τὸν σίχον ἐγὼ, οἷον, καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγρασε κηδόμενος. Ex his appa-

apparet verſiculum hunc jam per ſæcula aliquot in mendo cubuiſſe, ipſo Grammatico fatente. Levi tamen manu & opella ſanavimus; pro τόνος vel γόνος, quæ nihil ad rem faciunt, legentes μόνος. Καὶ μόνος αἰζηῶν ἔγρασι κηδεμόνα, vel κηδεμόνος; ut ἐσθίειν ἄρτου dicitur, & ἐσθίειν ἄρτον. ἔγρασι cum caſu accuſativo erit *comedere*; cum genitivo *deguſtare*. Κηδεμὼν vel *tutor*, vel *affinis*. Verba & ſententia bene conſtant: hiſtoria ignoratur. Sed notat ingratum animum adoleſcentis neſcio cujus erga tutorem vel affinem.

C C I.

Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ.

Sæpe autem ex lucerna linxit pinguem ſanguinem.

Scholiaſtes Nicandri, ad Alexiph. Εἶαρ τὸ αἷμα, τὸ λίπος. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξεν ἔαρ. Alter Scholiaſtes ibidem: Εἶαρ ὑπὸ τῶν νεωτέρων τὸ αἷμα. καὶ Καλλίμαχος, ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ θρυῶον (lege ἔλαιον, τὸ αἷμα τοῦ λύχνου) εἶπε. Πολλάκι δ' ἐκ λύχνου πῖον ἔλειξαν εἶαρ. Etymol. Magn. v. Ερωδιός. Ἔαρ σημαίνει τὸ αἷμα. ὡς παρὰ Κυρηναίῳ. αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον. Τὸ ἔλειξαν ἔαρ. Poſteriora ex primo loco refingenda ſunt.

C C I I.

Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο.

Rhegium linquens urbem Jocaſti Æolidæ.

Tzetzes ad Lycoph. p. 15. Τὸ δὲ Ῥήγιον Ἰόκαστος ἔκτισεν Αἰόλου, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ῥήγιον ἄστυ λιπὼν Ἰοκάστου Αἰολίδαο. Idem p. 106. Τούτου δὲ τοῦ Αἰόλου υἱὸς ἦν Ἰόκαστος, ὃς τὸ Ῥήγιον ἔκτισεν, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ῥήγιον &c. Dionyſii Paraphraſtes nuper Oxonii editus. Ἰόκαστος Ῥήγιον ἔκτισεν, τὴν πρώην Ερυθρῶν καλουμένην, ὡς Καλλίμαχος. Ῥήγιον &c.

C C I I I.

Αἱ δὲ βοοκραίνοιο παρ' ἀγκύλον ἴχνος Ἀραίθου.

Illæ autem propter curvum alveum Aræthi capite bubulo.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 67. Ἄραιθος ποταμὸς Ἠπείρου, οὗ καὶ Καλλίμαχος μέμνηται, λέγων οὑτωσί. Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παραγκύλον ἴχνος Ἀραίθου. Corrige, ut ſupra vides editum. Omnes fere fluvii capite taurino fingebantur, ut vel pueris notum. Sophocles Trachiniis de Acheloo:

—— ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ
Βούκρανος, ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
Κρουνοὶ διεῤῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ.

C C I V.

Ῥάμφει καθνώδει τόργος ἔκοψε νέκυν.

Roſtro adunco vulturius laceravit cadaver.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 90. Ῥάμφος καλεῖται τὸ ἐπικαμπὲς χεῖλος τῶν ὀρνίθων. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ῥάμφει καθνώδει τόρνος ἔκοψε νέκυν. Ita Codex MStus Oxonii: nam in vulgatis libris hæc non reperies. Pro τόρνος lege ſine dubitatione τόργος *vultur*: Heſychius. Τόργος, γυπὸς εἶδος αἱματοῤῥόφου. Καθνώδει eſt vox nihili: neque difficile erit veram lectionem reperire; ſed in præſentia nihil ſuccurrit.

C C V.

Καὶ κέλμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

Et liquorem cyceonis humi deſtillantem.

Tzetzes ad Lycoph. p. 91. Κέλμνα, εἶδος κελθῆς. νῦν δὲ τὸ ἀπόσομα (lege ἀπόσταγμα) τοῦ κυκεῶνος λέγει, ὡς καὶ Καλλίμαχος. Καὶ κέλμνον κυκεῶνος ἀποστάζοντος ἔραζε.

C C V I.

Τόφρα δ' ἀνισχύσῃ Βοοσὸν λόφον, ἔγρετο Τιτώ.

Interea autem aſcendens Boſſum clivum experrecta eſt dies.

Tzetzes ad Lycoph. 135. Τιτοῦς, τῆς ἡμέρας. ὥς φησι καὶ Καλλίμαχος.
Τόφρα δ' ἀνίσχουσι Βοοσὸς λόφον ἔγρετο Τιτώ.

Cod. MStus ἀνίσχουσα Βοοσὸν. Collem illum Βοοσὸν equidem neſcio. An legendum μέσσον *medium*. Qui verſant codices Græcos manuſcriptos, ſciunt μ & β non niſi minuto apice inter ſe differre. An Βοοσὸς λόφος idem qui Φηγίου πάγος apud Lycophronem? Ἠῶς μὲν αἰπὺν ἄρτι Φηγίου πάγον Κραιπνοῖς ὑπερποτᾶτο Πηγάσου πτεροῖς, Τιθωνὸν ἐν κοίτῃσι τῆς Κέρνης πέλας Λιποῦσα.

C C V I I.

Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύϊ Τελφουσαίῃ.

Quam ille procreavit ex Erinnye Telphuſæa.

Tzetzes ad Lycoph. p. 157. Ἐριννὺς, ἡ Δημήτηρ ἐν Ὄγκαις πόλει τῆς Ἀρκαδίας τιμᾶται. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τὴν μὲν ὅ γ' ἐσπέρμηνεν Ἐριννύϊ Τιλφωσαίῃ. Ubi pro Τιλφωσαίῃ reponendum Τελφουσαίῃ. Tilphoſſa enim in Bœotia eſt: ſed hic urbs quædam Arcadiæ memoratur; ut ipſe Tzetzes teſtatur: ea autem dicta eſt Τέλφουσα. Vide Stephanum. De Cerere Erinnye multa Pauſanias in Arcadicis p. 256. apud quem

Θιλ-

Θέλπουσα urbs vocatur, quæ Callimacho & aliis Τέλφουσα: & ibi gentile Θελπουσαῖον, quod hic Τελφουσαῖον. *Quam procreavit ille:* is eſt Neptunus. Filiæ vero nomen erat ἐν τοῖς ἀπορρήτοις. Pauſanias ibidem: Τὴν δὲ Δημητέρα τεκεῖν φασιν ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος θυγατέρα, ἧς τὸ ὄνομα εἰς ἀτελέστους λέγειν οὐ νομίζουσι.

CCVIII.

Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν.

Teucrorum quando naves Achivorum urbes vexare.

Tzetzes ad Lycoph. p. 165. Τεῦκρος, ἀφ' οὗ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες (lege Τρῶες) ὡς καὶ Καλλίμαχος. Τεύκρων ἡνίκα νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν. Fortaſſe legendum κήδεσκον, *vexabant*. Nam & κηδίω ea ſignificatione dicitur, ſi fides Heſychio. An legendum κῆαν, *incenderunt?* an δῄουν, *ſpoliarunt?*

CCIX.

Φωκείων μέχρις γε μύδρος μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

Dum Phocæenſium magna ferri maſſa manet in mari.

Schol. Sophoclis ad Antigonam p. 225. Ὡς καὶ Καλλίμαχος. Φωκείων μέχρις γε μύδρος μέγας εἰν ἁλὶ μύδρος.

CCX.

Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ.

Continuo ſponſam cum puero patrimo matrimo.

Suidas: Τάλις τάλιδος, λέγεται παρ' Αἰολεῦσιν ἡ ὀνομασθεῖσά τινι νύμφη. Καλλίμαχος. Αὐτίκα τὴν τάλιν παιδὶ σὺν ἀμφιθαλεῖ. Καὶ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ. Μελλογάμου νύμφης τάλιδος ἥκει. Eadem habet Scholiaſtes ad hunc Sophoclis locum p. 240.

CCXI.

Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

Leonis exuvias circum humeros geſtare.

Scholiaſtes Apollonii lib. 1. v. 1243. Κυρίως οἱ ποιηταὶ τὸν λέοντά φασι θῆρα. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Θηρὸς ἀερτάζων δέρμα κατωμάδιον.

CCXII.

Καὶ τὰ μὲν ὣς ἤμελλε μετὰ χρόνον ἐκτελέεσθαι.

Et hæc quidem ita poſtea eventura erant.

Eſt verſus Apollonii Rhodii 1309. lib. 1. ubi Scholiaſtes: Καλλιμάχου ὁ στίχος.

CCXIII.

Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου.

Imbraſe ; ſic enim appellatus es pro Parthenio.

Schol. Apollonii lib. II. v. 868. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου πρότερον Παρθένιος λεγόμενος. Καλλίμαχος. Ἀντὶ γὰρ ἐκλήθης Ἴμβρασε Παρθενίου. Idem lib. I. v. 187. Ἴμβρασος ποταμὸς Σάμου, ὃς μετεκλήθη Παρθένιος, διὰ τὸ ἐκεῖ παρθένον οὖσαν τετράφθαι τὴν Ἥραν. καὶ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCXIV.

Ἀμφότερον, κέντρον τε βοῶν, καὶ μέτρον ἀρούρης.

Utrumque & boum ſtimulus & terræ menſura.

Scholiaſtes Apollonii ad lib. III. v. 1322. Ἀκαίνη ἀντὶ τοῦ κέντρου. Ἄκαινα δέ ἐστι μέτρον δεκάπουν Θεσσαλῶν εὕρημα. ἡ ῥάβδος ποιμενικὴ παρὰ Πελασγοῖς εὑρημένη, περὶ ἧς Καλλίμαχός φησιν, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης.

CCXV.

Ριπαίου πέμπουσιν ἀπ' οὔρεος, ἧχι μάλιστα.

Rhipæo mittunt a monte, ubi maxime.

Scholiaſtes Apollonii IV. 284. Ριπαῖα ὄρη ἐν ταῖς ἀνατολαῖς, ὡς Καλλίμαχος. Ριπαίου &c.

CCXVI.

Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν.

Una autem pariter ſtramenta & ſtercorea purgamenta ſuſtulit.

Schol. Ariſtoph. Veſp. p. 340. Ἴπνια, τὰ ἀποκαθάρματα τοῦ ἰπνοῦ, ἢ τὰ πρὸς τὴν κάμινον ἐπιτήδεια καύσιμα. Καλλίμαχος δὲ τὴν κόπρον τῶν ζώων. Σὺν δ' ἄμυδις φορυτόν τε καὶ ἴπνια λύματ' ἄειρεν. Eadem prorſus habet Suidas v. Ἴπνια. Hæc accipio de Hercule Augiæ ſtabulum purgante, fluvio immiſſo.

CCXVII.

Κυπρόθε Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

Navicula Sidonia me ex Cypro huc deportavit.

Schol. Ariſtoph. ad Aves p. 392. Γαῦλος, Φοινικικὸν σκάφος, καὶ νῦν προσεπιστάμενον. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀγγείου ὀξυτόνως. Καλλίμαχος. Κυπρόθεν Σιδόνιός με κατήγαγεν ἐνθάδε γαῦλος.

CCXVIII.

Οὐδ' ἔτι τῶν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Neque amplius Phthiorum regnum obtinuit.

Ammonius Περὶ λέξεων διαφόρων. Φθῖοι, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ Φθιῶται, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἠγνόησεν οὖν ὁ Καλλίμαχος. Οὐ δέ τι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην. Callimacho id vitio vertit, quod Φθῖοι dixerit pro Φθιῶται, ſed noſtrum a culpa liberant Stephanus Byz. & alii.

CCXIX.

Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην.

Mori equidem velim; cum illum expiraſſe audivero.

Scholiaſtes Æſchyli Choeph. v. 436. Ἐπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν] ἐκ τούτου εἴρηται τὸ Καλλιμάχου, Τεθναίην, &c.

CCXX.

Χὴ Παλλὰς, Δελφοί νιν ὅθ' ἱδρύοντο Προναίην.

Et Pallas, quod Delphi eam dedicabant Pronæam.

Scholiaſtes Æſch. v. 21. Eumen. Παλλὰς Προναία] Καλλίμαχος. Χὴ Παλλὰς &c.

CCXXI.

Μέσφα Καλαυρείης ἦλθεν ἐς ἀντίδοσιν.

Donec ad Calauriæ venit permutationem.

Scholiaſtes Æſchyli, Eumen. v. 27. Τὴν Πυθὼ τὴν πρώην Ποσειδῶνος, ὑπὲρ ἧς τὴν Καλαύρειαν ἐδέξατο. Καλλίμαχος. Μέσφα &c. Vide proverbium, Ἀντὶ Δήλου τὴν Καλαύρειαν.

CCXXII.

Ὅς δ' ἑτέρῳ κάκα τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει.

Qui autem alteri mala machinatur, ſuo jecori malum machinatur.

Euſtathius ad E. Il. p. 395. Αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο Οἵ τ' αὐτῷ] Τοῦτο ἀρχὴ γέγονε γνωμικοῦ, πρῶτον μὲν Ἡσιόδῳ, εἶτα καὶ Καλλιμάχῳ, τοῦ εἰπόντος, Ὡς ὁ τεύχων ἑτέρῳ κακὸν, ἑῷ ἥπατι τεύχει. Unde veriſimile eſt ſic a Callimacho ſcriptum eſſe;

Ὅς δ' ἑτέρῳ κακὰ τεύχει, ἑῷ κακὸν ἥπατι τεύχει,

Nam Heſiodi eſt iſtud:

Οἱ αὐτῷ κακὰ τεύχει ἀνὴρ, ἄλλῳ κακὰ τεύχων.

CCXXIII.

Τῦ τε μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου.

Et vino ſaucii Antilochi exordium.

Euſtathius ad Z. Iliad. p. 485. Ὀρθοπλὴξ, ἀκανθοπλὴξ, νωτοπλὴξ, οἰστροπλὴξ καὶ μεθυπλὴξ, ὡς Καλλίμαχος: Τῦ μεθυπλῆγος φροίμιον Ἀντιλόχου. Si non libet inſerere τὸ τε; ſic verſum conſtitues,

— τῦ μεθυπλῆγος
Φροίμιον Ἀντιλόχου —

CCXXIV.

Ἵππους καιετάεντος ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι.

Equos petere ex Eurota calamintha referto.

Euſtathius ad Odyſſ. Δ. v. 1. Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.] κητώεσσαν, ὡς μεγάλην, παρὰ τὸ κῆτος. τινὲς δὲ, ὧν καὶ Ζηνόδοτος, καιετάεσσαν γράφουσιν, ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ, τὸ Ἵππους καιετάεντας ἀπ' Εὐρώταο κομίσσαι. πόταμος δὲ Λακωνικὸς ὁ Εὐρώτας. Legendum καιετάεντος, & κομίσσαι. Enimvero, cur *equi* dicantur καιετάεντες, nihil comminiſci poteris: at Eurotas καιετάεις, eadem de cauſa, qua ipſa Lacedæmon καιετάεσσα. Calamintha naſcitur in locis humidis. vide Dioſcoridem & alios. Nicander in Ther.

Ποταμοῖο πολυῤῥαγέος κατὰ δίνας
Ὑδρηλὴν καλάμινθον ὀπάζεο —

CCXXV.

Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

Cum adhuc eſſet veſte diſcincta, & ex altero humero fibulata.

Scholiaſtes Euripidis, Hecub. v. 934. Αἱ Λακεδαιμόνιαι κόραι διημερεύουσιν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱματίδιον ἔχουσαι πεπορπημένον ἐφ' ἑκατέρῳ τῶν ὤμων. Καὶ Καλλίμαχος. Ἔσκεν ὅτ' ἄζωστος χἀτερόπορπος ἔτι.

CCXXVI.

Εἶμι πέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Eo ad monſtrum Caledonium: duco autem Ætolum Martem.

Scho-

Scholiaſtes Euripidis Phœniſſ. v. 136.

Παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρην δ᾽ Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

Καλλίμαχος.

Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ᾽ Αἰτωλὸν Ἄρηα.

Τέρας Καλυδῶνος, eſt *aper ille Caledonius*. Et legendum εἶμι pro εἰμί. Loquitur hæc, ut opinor, Meleager Ætolus, qui venationi illi interfuit, & quidem præfuit.

CCXXVII.

Μὴ σύ γε, Θειάγενες, κόψαις χέρα Καλλιφόωντος.

Ne tu, Theagenes, abſcindas manum Calliphontis.

Suidas v. Πονηρός. Ἐπὶ πονηρίᾳ τεθρύλληται ὁ Καλλιφῶν. ὃς προὔδωκε Μίλητον Πελληνεῦσι. πυνθανομένων δὲ πολλάκις αὐτοῦ τινῶν, τί μέλλει ποιεῖν, ἔλεγε, Πάντα ἀγαθά. ὕστερον μέντοι παρὰ Θεαγένους τινὸς εἰσῆλθεν ὠνησόμενος κρέας. κἀκεῖνος ὑποδεῖξαι ἐκέλευσε, πόθεν κόψαι θέλει. προτείναντος δὲ τὴν χεῖρα, ἀπέκοψε. καὶ εἶπε, ταύτῃ τῇ χειρὶ οὐ προδώσεις πόλιν ἑτέραν. μέμνηται δὲ καὶ Καλλίμαχος. Μὴ σύ γε Θειογένους, κόψαις χέρα Καλλιφῶντος. Legendum Θειάγενες, pro Θειογένους; ex hoc ipſo loco, & altero v. Κιλλικῶν & ex Scholiaſte Ariſtoph. in Pace p. 446. Θεαγένης autem ſecundam ſyllabam brevem habere, conſtat ex Ariſtophanis Lyſiſtrata p. 542.

—— ἡ γ᾽ οὖν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα τ᾽ ἀκάτιον ἤρετο.

Ubi tamen poſterior verſiculus manifeſto pedis vitio laborat. Sine dubio emendandum:

- - Ἡ γοῦν Θεαγένους
Ὡς δεῦρ᾽ ἰοῦσα τοὐκάτειον ἤρετο.
- - *Uxor Theagenis,*
Ut huc itura, Hecates ſimulachrum conſuluit.

Suidas: Ἑκάτειον, ἑκάτης ἄγαλμα. καὶ παροιμία. Θεαγένους ἑκάτειον. οὗ ἐπυνθάνετο πανταχοῦ ἀπιών.

CCXXVIII.

Ἑρπετά, τῶν αἰεὶ τεθρέφαται λοφίαι.

Animalia, quorum ſemper nutriuntur jubæ.

Scholiaſtes Nicandri; Alexiph. p. 88. Περὶ τῆς σμίλου φησὶν Ἀνδρέας, περὶ Αἰτωλίαν πληθύνειν, καὶ τοὺς ἐγκοιμηθέντας αὐτῇ ἀποθνήσκειν. ὁ δὲ Θεόφραστος περὶ μὲν τῶν ἀνθρώπων οὐδὲν εἴρηκεν, αὐτὸ δὲ μόνον, ὅτι τὰ κολοφοῦρα τῶν ζώων γευσάμενα ἀποθνήσκει. κολέφουρα δέ εἰσι βόες, ἡμίονοι. Καλλίμαχος δὲ, Ἑρπετά. Τῶν αἰεὶ τετρύφαται λοφίαι. Pro κολέφουρα ſcribendum λόφουρα; ut extat apud ipſum Theophraſtum. Ea ſunt aſini, muli,

muli, equi, boves &c. Ælianus de Animal. IX. c. 27. Καλλίμαχος δὲ ἄρα ἐν τῇ γῇ τῇ Τραχινίᾳ ᾄδει δένδρόν τι φύεσθαι, καὶ καλεῖσθαι σμίλον, οὗ τὰ ἑρπετὰ γειτνιάσαντα καὶ παραψαύσαντα ἀρχὴν, εἶτα ἀποθνήσκειν. Ubi notanda eſt negligentia Æliani: dicit enim ex Callimachi ſententia ἑρπετὰ *ſerpentes* ſimilum guſtantes mori. Atqui ἑρπετὰ τῶν λοφίαι &c. περιφραστικῶς ſunt ἑρπετὰ λόφουρα, hoc eſt, τὰ λόφουρα τῶν ζώων. Ἑρπετὰ enim poetis ſunt *animalia quæcunque*. Heſychius: Ἑρπετὰ, τὰ ἄποδα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ λοιπὰ, τῶν ἀλόγων ζώων, καὶ ἄνθρωποι. γήϊνα γὰρ καὶ ἐπίγεια πάντα. Emendavimus ante in τεθράφαται pro τετρύφαται. a τρέφω τέθραμμαι.

CCXXIX.

Λῖρος ἐγὼ, τί δέ σοι τοῦτ᾽ ἐπέθηκα φόβον;

Impudens ego, cur tibi hunc timorem injeci?

Heſychius: Λειρόεντα διὰ τοῦ ε καὶ τοῦ ι γραπτέον. τὸ δὲ λῖρος ὃ δηλοῖ τὸν ἀναιδῆ διὰ τοῦ ι. Καλλίμαχος. λῖρος ἐγὼ τιδὲς ὅταν δὲ ἐπέθηκα φόβον. Ubi Salmaſius legit, Λῖρος ἐγὼ Τυδεῖ τόνδ᾽ ἐπέθηκα φόβον. Hujus an noſtra emendatio concinnior ſit, alii judicent. Tydeus, opinor, negaverit, ſe unquam perterritum fuiſſe.

CCXXX.

Ἀρμοῖ πὰρ Δαναὸν γῆς ἀπὸ βουγενέων.

Nuper *veni* ad Danaum ex apum.

Heſychius: βουγενέων, τῶν μελισσῶν. Καλλίμαχος. Ἄρμενα πὰρ Δαναοῦ γῆς ἐπὶ βουγενέων. καὶ ἡ μέλισσα βουγενὴς, ὅτι ἐκ βοείων ὀστέων γίνεται. Etymolog. Magnum. Ἀρμοῖ, τὸ ἀρτίως. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἀρμοῖ τοῦ Δαναῶν γῇ ὡς ἀπὸ βουγείως. Si his magiſtris habenda fides; recte ſe habent Ἀρμοῖ & βουγενέων: Cætera ſunt incerta. *Apum terra*, Hybla fortaſſe, vel Hymettus.

CCXXXI.

Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκύρων πολέμοιο.

Delectata ordinibus ductorum belli.

Heſychius: Νεκάδεσσι, νεκυάδεσι, ταῖς τῶν νεκρῶν τάξεσι, νεκροῖς. ἐλέγχεται δὲ ὁ Καλλίμαχος, νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς. Ἡδομένη νεκάδεσσιν ἐπισκυρῶν πολέμοιο. Scribe ἐπισκύρων. Nam ἐπίσκυρος eidem eſt ἄρχων, ἔφορος, βοηθός. Apud eundem alibi vitioſe: Επιχύρους, ἐπικύρους χ pro κ. Intellige autem Minervam: ut Hymno in Lavac. Pallad.

> Ἔξιθ᾽ Ἀθαναία, περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
> Ἵππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.

CCXXXII.

Εἰκαίην, τῆς ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς.

Vulgarem farinam, ex qua nihil furfuris molitrix excrevit cribro.

Suidas. Εἰκαία, ὀλίγη, ὡς ἔτυχε. Καλλίμαχος. Τῆς εἰκαίης ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. τυτέςιν, ἧς τὰ ἀποβράσματα ἤγυν τὰ πίτυρα ὐκ ἀπέκρινεν, ὐδὲ ἀπεκάθηρεν ἡ μυλωθρός, ἀντὶ τῦ ἄσειςον. τὸ ἄλευρον. Idem: Ἀποβράσματα, τὰ πίτυρα παρὰ Καλλιμάχῳ. ὐδὲν ἀπέβρασε φαῦλον ἀλετρίς. Idem: Ἀλετρὶς, ἡ μυλωθρὸς παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCXXXIII.

Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἅλεσθαι.

Muſcipulam & laqueum longe ſalientem.

Julius Pollux x. 34. Μυάγρα. Ἀριςοφάνης ἐν Φοινίσσαις κέχρηται τῷ ὀνόματι. ἐν δὲ Πλύτῳ εἰπὼν, τὴν μυάγραν καλεῖ. Καὶ Καλλίμαχος δὲ ἔφη, Εἶπον τ' ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἅλεσθαι, ὡς καὶ τὸν ἀνδίκτην ὄντα εἶδος μυάγρας. Qui quidem locus, in vulgatis codicibus mendoſiſſimus, recte ita emendatus eſt a viris eruditis, fide Etymologici Magn. Ἀνδίκτης, inquit ille, εἶδος παγίδος. Ἀνδίκτην τε μάλ' εἰδότα μακρὸν ἅλεσθαι. Sed præterea eſt aliud mendum in eo loco Pollucis nondum animadverſum. Legendum enim: Ἐν δὲ Πλύτῳ εἶπον τὴν μυάγραν καλεῖ. *Ariſtophanes in Pluto muſcipulam vocat* εἶπον. Et ita ſane Codex MStus qui fuit Iſaaci Voſſii. Fruſtra tamen quæres id vocabulum in ea fabula Ariſtophanis. Nimirum jam per ſæcula aliquot vox ea inde exulavit, nunc tandem mea opera ad ſedem priſtinam reditura. Extat locus p. 41.

Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος.

Legendum inquam, Ὁ δ' ἶπος; cum autoritate Pollucis; tum ipſius ſententiæ cauſa; quæ hoc pacto plus ſalis Comici & plus ridiculi in ſe habet. Τὸ ἰπνὸς tamen agnoſcunt Scholiaſtes & Suidas v. Ἰπνὸς, qui exponunt μαγειρεῖον. Sed hoc parum refert. Nam & in eadem fabula alia lectio mendoſa a Scholiaſte illo ceu vera agnoſcitur. p. 20.

Ἀσπάζομαι δ' ὅτι προθύμως ἥκετε,
Καὶ συντεταγμένως κὐ κατα βεβλακευμένως.

Συντεταγμένως, ait ille, καθωπλισμένως μετὰ τάξεως. Atqui illud συντεταγμένως in metri leges peccare liquido apparet. Legendum

Καὶ συντεταμένως, κὐ καταβεβλακευμένως.

CCXXXIV.

Ἀνδρ' ἐλαιοὶ Δεκελειόθεν ἀμπρεύοντες.

* * ex Decelea trahentes.

Etymol.

Etymol. Magn. Αμπρεύω. ὁ μὲν Καλλίμαχος κυρίως ἐπὶ τοῦ ἕλκειν ἔλαβε τὴν λέξιν, οἷον, Ανδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν ἀμπρεύοντες. Locus ſane corruptiſſimus, quique & aliorum & maximi Caſauboni ingenium eluſit. In luxatis illis ſtatim agnovi ſanam lectionem Δεκελειόθεν: poſtea autem conjecturam noſtram plane firmavit Stephanus Byzantius. Δεκέλεια, τὸ τοπικὸν, Δεκελειᾶθεν. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ Δεκελειόθεν. Ad hunc ipſum locum digitum intendit. Pro ἀνδρ' ἐλαιοὶ, nihil in præſentia habeo quod reponam.

CCXXXV.

Δαίμων τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

* * in ſinus inſpuunt mulieres.

Scholiaſtes Theocriti, Idyll. VI. Ως μὴ βασκανθῶ δὲ τρὶς εἰς ἐμὸν ἔπτυσα κόλπον] Ποιοῦσι καὶ τοῦτο μέχρι τοῦ νῦν μάλιστα αἱ γυναῖκες, τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Καλλίμαχος. Δαίμων, τί κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες. Si verſum integrum eſſe ſtatuis, leges; Δαῖμον, τρὶς κόλποισιν. Sed profecto crediderim totum locum ita eſſe corrigendum, Καλλίμαχος δ' Αἰτίων. (τετάρτῳ Αἰτίων) Τρὶς κόλποισιν ἐπιπλύουσι γυναῖκες.

CCXXXVI.

—— Αλλ' ἐπακοῦς. Οὐχ ἔχει.

—— Sed audientes. Non habuit.

Etymol. Magn. Ακουὸς. Καλλίμαχος. Αλλ' ἐπακουὰς οὐκ ἔχεν. ἐπακούοντας. καὶ ἀκοὸν, ἐπήκοον καὶ ἀκουστικόν.

CCXXXVII.

Τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν ——

Illum quidem ſuper lectulum collocavit.

Etymol. Magn. Ασκάντης, κλινίδιον εὐτελές. Καλλίμαχος. Καὶ τὸν μὲν ἐπ' ἀσκάντα κάθισεν.

CCXXXVIII.

Δέκα δ' ἄστρεας ἄινυτο λύτρον.

Decem autem talos cepit pretium redemptionis.

Etymol. Magn. Ἄστρεας, ἀστραγάλους, ὑποκοριστικῶς Καλλίμαχος. Δέκα δ' ἄστρεας ἄινυτο λύτρον. Suidas: Ἄστρεα, οἱ ἀστράγαλοι. Δέκα δ' ἄστρεα ἄινυτο λύτρον, παρὰ Καλλιμάχῳ. Potior lectio eſt, quam Etymol. repræſentat.

Zop-

CCXXXIX.

Ζορκὸς —— Πέντε νεοσμήκτους ἀστράγαλους.

Capreæ quinque talos recenter politos.

Euſtath. Iliad. Ψ. p. 1398. Τοὺς τοιούτους ἀστραγάλους ἀστρίας ἢ ἀστράγας ἔλεγον. Καλλίμαχος οὖν ζορκός που λέγει δωρηθῆναί τινι πέντε νεοσμήκτους ἀστράγας.

CCXL.

- Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

- Quantum amavit pinguem bucceam.

Etymol. Magn. Βλωμὸς, ὁ ψωμός. Καλλίμαχος. Ὅσον βλωμοῦ πίονος ἠράσατο.

CCXLI.

Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα ——

Genus autem non novi ——

Etymol. Magn. Γενέθλη. ὅθεν καὶ τὸ γενή. ἀπὸ τοῦ γενῶ γενή, ὡς ἀπειλῶ ἀπειλή. Καλλίμαχος. Τὴν δὲ γενὴν οὐκ οἶδα.

CCXLII.

Γράμματα δ' οὐχ εἴλιστεν ἀπόκρυφα.

Libros autem non verſavit reconditos.

Etym. Magn. Γράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ τὰ συγγράμματα. ὡς Καλλίμαχος. Γράμματα δ' οὐχ εἴλιστεν ἀπόκρυφα. καὶ, Ὁμήρειον δὲ καλεῦμαι Γράμμα. Quod poſterius Fragmentum ſupra habet, in Epigrammate VI. Et Ammonius Περὶ Λέξεων &c. v. Γράμμα. Καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ γράμματα. Καλλίμαχός πού φησι, Γράμματα δ' οὐχ εἴλιστεν ἀπόκρυφα. τουτέστι τὰ συγγράμματα, ſic legendum. Nam in Codd. vulgatis pro συγγράμματα bis legitur γράμματα.

CCXLIII.

Ἐς δαΐν ἐρχομένων ——

Ad pugnam venientium.

Etymol. Magn. v. Δῃερς. Παρὰ τὸ δαΐω τὸ σφάζω καὶ κόπτω γίνεται ὄνομα δαΐς βαρύτονον. Καλλίμαχος, Ἐς δαΐν ἐρχομένων.

Διά-

C C X L I V.

Διάσματα φάρεος ἀρχήν.
Licia veſtimenti initium.

Etymol. Magn. Ἡ ἀρχὴ τοῦ ἱματίου ἐργασία. Καλλίμαχος. Διάσματα φάρεος ἀρχήν. potius tamen legerim, Διασμά τε φ. ἀρχήν.

C C X L V.

Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην.
Uvidam autem excuſſit chlamydem.

Etymol. Magn. Διερὸς, ὁ ὑγρός. Καλλίμαχος. Διερὴν δ' ἀπεσείσατο λαίφην. Suidas: Λαίφη θηλυκῶς ἡ χλαμύς. Διερὴν ἀπεσείσατο λαίφην.

C C X L V I.

Δίκροον φίτρον ἀειραμένη.
Lignum bifurcum tollens.

Etymol. Magn. Δίκρον καὶ δίκροον, τὸ δίκρανον ξύλον. Καλλίμαχος. Δίκροον φίλτρον ἀειραμένη. Pro φίλτρον recte Caſaubonus, φίτρον.

C C X L V I I.

Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔλαπτεν.
Sanguinem autem atrum exſorbuit.

Etymol. Magn. Εἶαρ, τὸ αἷμα. καὶ εἰαροπότης, ὁ αἱματοπότης, ὥς φησι Καλλίμαχος. Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπτεν. pro ἔδαπτεν repoſuimus ἔλαπτεν; λάπτειν, *lambere*; δάπτειν, *vorare*.

C C X L V I I I.

Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε ——
Neque clamor præconis ceſſavit.

Etymol. Magn. Ἐλινύειν, ἀργεῖν, σχολάζειν. Καλλίμαχος. Οὐδὲ βοὴ κήρυκος ἐλίνυσε.

C C X L I X.

Θηρὸς ἐρωήσας ὀλοὸν κέρας ——
Feræ abrumpens immane cornu.

Etymol.

Etymol. Magn. v. Ερωή. Καλλίμαχος. Ερωήσας θηρὸς ὀλοὸν κέρας. τὸ εἰς τὴν ἴραν καταγαγόν. Suidas: Ερωεῖς, ὁ ὑποχωρῶν. ἐρωήσας δὲ μειώσας, κατεάξας. Ερωήσας ὀλοὸν κέρας. Καλλίμαχος.

C C L.

Ὅντε μάλιστα βοῶν ποθέεσιν ἐχῖνον.

Ventrem bubalum, quem maxime expetunt.

Etymol. Magn. Εχῖνος ἡ γαστὴρ, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ὅντε μάλιστα βοῶν ποθέεσιν ἐχῖνον.

C C L I.

Τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο;

Cui monumentum hoc ſtatuitis?

Etymol. Magn. Ηρία, τοὺς τάφους. Καλλίμαχος. Τίνος ἠρίον ἵστατε τοῦτο. Pro ἵσταται, ἵσταις reponit optimus Sylburgius. Sed noli dubitare, quin vera lectio ſit, ἵστατε. Αι pro ε fatalis error exſcriptoribus Græcis.

C C L I I.

Ἦρ᾽ ὅτι τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος -
— Ἧχι γέγεια
Ἄνθεα μήκωνός τε —

Certe ita ſe habere famam vetuſtam
— ubi antiqui
Flores papaveriſque —

Etymol. Magn. Γέγειος, ὁ ἀρχαῖος παρὰ Εκαταίῳ. Καὶ καλῶν ἦρ᾽ ὅτι τοὺς ὁ γέγειος ἔχει λόγος. καὶ, Ηχῖ γέγεια ἄνθεα μήκωνός τε. Quem locum ſupra emendavimus pag. 356.

C C L I I I.

Κηκάδι σὺν γλώσσῃ —
Maledica cum lingua —

Etymol. Magn. Κηκὰς, ἡ κακολόγος λοιδορία. Καλλίμαχος. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ. Scholiaſtes Nicandri: Κηκὰς, κακοῦργος ἢ χλευαστικὴ. Κηκάδι σὺν γλώσσῃ: Et in alio loco depravate; κακὰ δισὰ γλώσσῃ.

C C L I V.

Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

Cui ſimile ſcriptum Coum.

Etymol. Magn. Κῷος σὺν τῷ γράφεται. ἐπειδὴ εὕρηται κατὰ διαστολήν. Καλλίμαχος. Τῷ ἴκελον τὸ γράμμα τὸ Κώϊον.

C C L V.

—— Λύχνα φανείη.

—— Lucernæ appareant.

Etymol. Magn. Ὁ λύχνος, τὰ λύχνα. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ. Λύχνα φανείη.

C C L V I.

Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες ——

Jucundiſſimi autem parentibus tum filii.

Etym. Magn. Τερπνὸς, τερπνίων, τέρπνιστος. Καλλίμαχος. Τέρπνιστοι δὲ τοκεῦσι τόθ' υἱέες.

C C L V I I.

Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

Lucida tum orta eſt aurora.

Etym. Magn. Φιαρὸς, παρὰ τὸ φάος, φαερός. Καλλίμαχος. Φιαρὴ τῆμος ἀνέσχεν ἕως.

C C L V I I I.

Καλλιχόρου χθονὸς ὦ Ῥεία θυγατήρ.

Pulchris choreis celebratæ Telluris o Rhea filia.

Priſcianus pag. 554. *Æoles τῷ υ aſcribunt ο non ut diphthongum faciant ibi: ſed ut ſonum υ Æolicum oſtendant: ut Callimachus.* Καλλιχόρου χθονὸς ὑρίας θυγατήρ. Emendavimus, ut nobis viſum eſt. Rhea Telluris & Cœli filia. Cæterum vix dubitandum quin apud Priſcianum *Callimachus* vitioſe poſitum ſit pro Alcæus: Quid enim Cyrenenſi cum Æolibus?

C C L I X.

Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην.

Et Amantinam condiderunt Oriciam.

Stephanus Byz. Ἀβαντίς. τὸ Ἀβαντία θηλυκόν. ὅπερ κατὰ βαρβαρικὴν τροπὴν τοῦ β εἰς μ Ἀμαντία ἐκλήθη παρὰ Ἀντιγόνῳ ἐν Μακεδονικῇ Περιηγήσει. Καλλίμαχος δὲ Ἀμαντίνην, ὡς Λεοντίνην αὐτήν φησι. Καὶ Ἀμαντίνην ᾤκισαν Ὠρικίην. Idem: Ἀμαντία, Ἰλλυριῶν μοῖρα πλησίον Ὠρικοῦ καὶ Κερκύρας, ἐξ Ἀβάντων τῶν ἀπὸ Τροίας νοστησάντων ᾠκισμένη. Καλλίμαχος Ἀμαντίνην αὐτήν φησι.

Μύν-

CCLX.

Μυνδότεροι νεπόδων.

Mutiores piſcibus.

Stephanus Byz. v. Βάλδος. Τὰ εἰς δος διςύλλαβα, ἔχοντα πρὸ τῆς δ ἄφωνον, βαρύνεται. εἰ μὴ ἐπιθετικὰ εἴη. Ἰνδὸς, ὅμοιον τῷ ποταμῷ. Τολορδὸς, Μυνδὸς, ὡς ἄφωνον ὀξύνεται. ἀφ' οὗ Μυνδότεροι νεπόδων, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCLXI.

—— Μύθου δὲ πασαίμην

Ἥδιον ———

—— Sermone autem explerer

Suavius. ——

Athenæus lib. 1. c. 18. Οἱ νεώτεροι καὶ ἐπὶ τοῦ πληρωθῆναι τιθέασι τὸ πάσασθαι. Καλλίμαχος. Μύθου δὲ πασαίμην ἥδιον.

CCLXII.

Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

Difficilis eſt ira mortalium.

Scholiaſtes ad B. Odyſſ. Ἄλλως τε κατὰ Καλλίμαχον, Χαλεπὴ μῆνις ἐπιχθονίων.

CCLXIII.

Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

Et calce *equitis* equus incitatus.

Pindari Scholiaſtes Olymp. XIII. Ἱππείοις ἐν ἔντεσιν) Διδυμός φησι διὰ τούτων δηλοῦσθαι τὸν κεραμεικὸν τρόχον, ἐκ μεταφορᾶς διχόθεν μετενηνεγμένης. τοῦτο μὲν; ὅτι ἵπποις οἰκεῖος ὁ τροχός. τοῦτο δὲ ὅτι ἑκατέρωθεν ἐλαύνεται ὑπὸ ποδὸς πτέρνης. Καλλίμαχος. Πτέρνῃ θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος. Legendum, Πτέρνῃ θ' ἵππος. Eſt membrum verſus pentametri. Sententia eſt: Didymus ait ἵππεια ἔντεα apud Pindarum notare *rotam figularem:* idque metaphora duplici. 1. Quod rota ſit; & omnis rota ad equos quodammodo pertineat, ſc. in curribus & vehiculis. 2. Quod rota figularis utrinque moveatur calcaneo figuli; ut equus incitatur calce equitis: Nam tam calce inermi, quam calcaribus equos impelli, teſtem eſſe Callimachum, Πτέρνῃ θ' ἵππος ἐλαυνόμενος.

CCXLIV.

Αὐτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπέφραδε ——

Cum ultro illis vaticinatus eſt ——

Scholiaſtes Pindari IV. Pyth. Ενθένδε καὶ αὐτώρης ὁ τρίπυς. Καλλίμαχος. Αυτώρης ὅτε τοῖσιν ἐπίφραδε. καὶ τότε αὐτώρης ἡ μάντις λέγεται, ὅταν μὴ βυλευσμένε τινὸς περὶ ὅτυ ἥκει μαντευσόμενος ἀπαυτοματίσῃ.

CCLXV.

Κολχίδος ἐκ καλάμης —

Ex Colchica ſtipula —

Schol. Pindari IV. Pyth. Κόλχοι δὲ ἔχυσι καὶ λινεργῦσι τὴν καλάμην, ὥσπερ Αἰγύπτιοι. Καλλίμαχος. Κολχίδος ἐκ καλάμης.

CCLXVI.

Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον —

Aut ſuper aridum Gratiarum collem.

Scholiaſtes Pindari v. Pyth. Κᾶπον Αφροδίτας, τὴν Κυρήνην φησὶν, ὡς καλλίκαρπον, καὶ διὰ τῦτο ἱεράσιμον καὶ ἐπαφρόδιτον. εἰ μὴ ἄρα τὸν τῶν Χαρίτων λόφον ὠνόμασεν ὕτος, Αφροδίτης κῆπον. Καλλίμαχος. Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέον Χαρίτων λόφον.

CCLXVII.

Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

Calidæ Veneris harmoniam.

Scholiaſtes Nicandri ad Theriac. Θιμβρὴν, τὴν θερμὴν καὶ ὀξεῖαν. Καλλίμαχος. Θιμβρῆς Κυπρίδος ἁρμονίην.

CCLXVIII.

Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

Inter alia autem diis adolere fruges melle conſperſas.

Scholiaſtes Nicandri ad Alexiph. Ὄμπνας λέγυσι πυρὺς μέλιτι δεδευμένυς. καὶ Καλλίμαχος. Ἐν δὲ θεοῖσιν ἐπὶ φλογὶ καίεμεν ὄμπνας.

CCLXIX.

Αἳ νῆας ἁλιβδύυσι.

Quæ ſubmergunt naves.

Tzetzes ad Lycoph. p. 59. Αλιβδῦσαι κυρίως λέγεται, τὸ ἐν θαλάσσῃ βυθιθῦναι, κατὰ τρόπον τῦ δίχρόνυ εἰς δίχρονον (lege κατὰ τροπὴν, hoc eſt permutatione *n* in *υ*) ἤτοι ἁλὶ δῦσαι. καὶ Καλλίμαχος. αἳ νῆας ἁλιβδύουσι.

CCLXX.

Ἂψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὁδεύεσκον —

Retrorſum ad Thermodontem ibant.

Tzet-

Tzetzes ad Lycoph. p. 95. Θερμώδων ἐστι μὲν ἕτερος ποταμὸς Παφλαγονίας περὶ Σινώπης, ὅπου ἦσαν αἱ Ἀμάζονες. ὁ δὲ νῦν κείμενος Θερμώδων καὶ Ὕψαρνος Βοιωτίας εἰσὶ ποταμοί. ὡς Καλλίμαχος. Αψ ἐπὶ Θερμώδοντος ὀδεύοντος.

C C L X X I.

Εδείμαμεν ἄστεα μορτοί.

Mortales nos urbes condidimus.

Ammonius ad Περὶ Ερμηνείας p. 27. Ανθρωπος μὲν κατὰ τὸ ἀναθρεῖν τὴν ὄπα, ἢ ἄνω ἔχειν τὰς ὦπας. μέροψ δὲ ὡς μεμερισμένη χρώμενος τῇ ὀπί. βροτὸς δὲ, ὡς μορτὸς, καὶ μοιρητὸς. διὸ καὶ τὸ, Εδείμαμεν ἄστεα μορτοὶ, φησιν ὁ Κυρηναῖος.

C C L. X X I I.

— Υπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη,

Αλκάθοόν τις ἄπυστος —

Ultra mare ille habitavit,

Qui Alcathoum, ignotus —

Scholiaſtes Sophoclis, principio Oedipi Colon. τὶς οὐ πυσματικῶς, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἢ ἄρθρου. ὅτι δὲ τῷ τὶς ἀντὶ τοῦ ἄρθρου χρῶνται, Καλλίμαχός φησιν οὕτως. Υπεὶρ ἅλα κεῖνος ἐνάσθη Αλκάθοόν τις ἄπλυστος. Pro ἄπλυστος leg. ἄπυστος. Verba ſunt, uti conjicio, de Tydeo, qui ob patrui ſui Alcathoi cædem patriam Ætoliam linquens ad Argivos confugit.

C C L X X I I I.

—— Τὶ δάκρυον εὗδον ἐγείρεις;

Quid lachrymam dormientem excitas?

Scholiaſtes ad illud Sophoclis: Δεινὸν μὲν τὸ πάλαι κείμενον ἤδη τὸ κακὸν, ὦ ξεῖν' ἐπεγείρειν) καὶ Καλλίμαχος. Τί δάκρυον εὗδον ἐγείρεις. Eadem habet Suidas, v. Δεινὸν.

C C L. X X I V.

Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

Inanem laborem inſumentes.

Scholiaſtes Sophoclis, Trachin. Ὄτλον, τὴν ταλαίπωρον, ἢ ὡς Ὅμηρος, τὸ μεμορημένον καὶ πεπρωμένον. Καλλίμαχος. Κενεὸν πόνον ὀτλήσαντες.

C C L X X V.

Ὁ δ' εἵπετο νωθρὸς ὁδίτης.

Ille autem ſequebatur tardus viator.

Scho-

Scholiaſtes Apollonii lib. I. v. 1162. Καὶ Καλλίμαχός φησιν ἐπὶ τοῦ πληθέντος ταύρου. Ο δ᾽ εἴπετο νωθρὸς ὁδίτης.

CCLXXVI.

Ψευδόμενοι δ᾽ ἱερὰν φημίζομεν ——

Mentientes autem ſacrum vocamus ——

Scholiaſtes Apollonii I. 1019. Οἱ δὲ τὴν νόσον ἱερὰν ἐκάλεσαν. ὡς καὶ Καλλίμαχος. Ψευδόμενοι δ᾽ ἱερὰν φημίζομεν.

CCLXXVII.

Μαστύος ἄλλοτ᾽ ἔκαμνον ἀλητύϊ ——

Alias deſeſſi erant inveſtigando & errando.

Scholiaſtes Apollonii I. 1353. Μαστύς, ἡ ζήτησις. Καλλίμαχος. Μαστύος ἄλλοτ᾽ ἔκαμνον ἀλητύϊ.

CCLXXVIII.

Ἔγρει καὶ τιν᾽ ἔχοντα περίπλοον.

Scholiaſtes Apollonii III. 1149. Περιπλομένας, περιούσας. ἐπεὶ καὶ πλόος λέγεται ἡ ὁδός. Καλλίμαχος. Ἔγρει καὶ τιν᾽ ἔχοντα περίπλοον. Neſcio, quid hæc ſibi velint.

CCLXXIX.

Νόθοι δ᾽ ἤνθησαν ἀοιδαί.

Spuria autem floruerunt carmina.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nubes; Καλλίμαχος δὲ πρὸς αὐτοὺς (τοὺς διθυραμβοὺς) ἀποτεινόμενος, οὕτω πως αὐτῶν καθάπτεται. Νόθοι δ᾽ ἤνθησαν ἀοιδαί. Eadem habet Suidas v. κυκλίων. ubi νόθαι editum, quod hic νόθοι.

CCLXXX.

Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

Limnæo autem feſta celebrabat cum choreis.

Scholiaſtes Ariſtoph. Ran. p. 139. Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. Καλλίμαχος. Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτάς.

CCLXXXI.

Σκέρβολα μυθήσαντο ——

Convitia dixerunt ——

Scholiaſtes Ariſtoph. Equit. p. 236. Μὴ σκέρβολλε, μὴ λοιδόρει. δηλοῖ δὲ καὶ κερτομεῖν. κεῖται δὲ νῦν ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ, μὴ ποίκιλλε. καὶ Καλλίμαχος. Σκέρβολα μυθήσαντο.

Ἡ

CCLXXXII.

Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν.

Quod intriverunt moretum.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Veſp. p. 312. *Μυττωτὸν κυρίως τὸ ἐκ τῶν σκορόδων καὶ τύρου καὶ ὄξους τρίμμα. καὶ οὕτως ὠνομάσθη, ἀντὶ τοῦ μυσωτόν τι παρὰ τὸ μυσάττεσθαι αὐτοῦ τὴν ὀσμήν. εἴγε καὶ ὁ Καλλίμαχός φησιν. Ἣν ἐτρίψαντο μυσωτόν.*

CCLXXXIII.

Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.

Tyrrhenorum munimentum Pelargicum.

Scholiaſtes Ariſtoph. Av. p. 400. *Ὅτι Ἀθήνησι τὸ Πελαργικὸν τεῖχος ἐν τῇ ἀκροπόλει, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος, Τυρσηνῶν τείχισμα Πελαργικόν.* Pelargicum idem quod Pelaſgicum: & Tyrrheni iidem qui Pelaſgi.

CCLXXXIV.

Τόξου σφεῶν τις ἄριστα Κυδωνίου.

Quis illorum arcum Cydonum optime.

Johannes Charax de Encliticis in Horto p. 228. *Καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Τόξου σφεῶν τις ἄριστα Κυδωνίου, σπονδεῖος βαρύτονος προηγεῖται τοῦ ἐγκλιτικοῦ.* lege *τίς* interrogative.

CCLXXXV.

Ἕζεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.

Proclus in Heſiodum p. 122. *Εἰώθει τὰ ζῶα διὰ τὸ ψύχος τὰς οὐρὰς μεταξὺ τῶν μηρῶν ἀποθλίβοντα ἐγγὺς τῶν αἰδοίων ποιεῖν, ὡς καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ, Ἕζεσθαι θερμότατον ῥιζοῦχε Ποσειδῶν.* Heſiodi verba ſunt: *θῆρες δὲ φρίσσουσ᾽, οὐρὰς δ᾽ ὑπὸ μέζε᾽ ἔθεντο:* Unde divinare licet ſub mendoſo illo *ἕζεσθαι* latere verbum *μέζεα*: & *ῥιζοῦχε* interpretandum *σπερμογόνε*: Hinc enim Heſychio lux affulget: qui *ῥιζοῦχος*, exponit, *σπερμογόνος*. Reliqua me credas licet aut non poſſe aut nölle reſtituere.

CCLXXXVI.

Αὖθι τόδ᾽ ἐκδύοιμι ——

Poſtea hoc exuam ——

Ammonius Περὶ λέξεων &c. Αὖθις καὶ αὖθι διαφέρει. τὸ μὲν αὖθίς ἐστι τὸ πάλιν ἢ μετὰ ταῦτα. τὸ δ' αὖθι αὐτόθι. κακῶς ἂν Καλλίμαχός φησιν, Αὖθι τόδ' ἐκδύοιμι. Culpæ arguit Callimachum, quod αὖθι dixerit pro πάλιν, cum ſignificet αὐτόθι. In eadem ſententia eſt Etymologus τὸ Αὖθι. Sic tamen locutus eſt Callimachus, & hic, & ſæpe alias: ut Hymno in Delum:

Οἱ μὲν ἔτ' οὐκ ἴδον αὖθι.

Et in Palladis Lavacris;

Τὸ μὲν οὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο.

CCLXXXVII.

Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα ——

Quod non unum carmen ——

Ammonius ibidem: Οὕνεκα σημαίνει, ὅτι εἵνεκα δὲ χάριν. ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν, Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄλεισμα. ὅπερ ἄτοπον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, οὕνεκα. ἵνα νοῆται, Ὅτι οὐχ ἓν ἄλεισμα. Ἄλεισμα nihil eſt. lege ἄεισμα, hoc eſt, ᾆσμα. ut in Epigrammate XXIX. Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα.

CCLXXXVIII.

Ὅς τ' ὤκιστος ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης.

Qui celerrimus ad urbem nuncius.

Suidas: Ἄστυρον, πόλιν. Ὅς τ' ὤκιστο ἐς ἄστυρον ἀγγελιώτης. Καλλίμαχος. pro ὤκιστο, quod hic locum habere nequit, ex conjectura repoſui ὤκιστος.

CCLXXXIX.

Ξύλα δανὰ κεάσσαι.

Ligna arida findere.

Suidas: Δανὰ, τὰ ξηρὰ ξύλα. τὸ δὲ μακρόν. Καλλίμαχος. Δανὰ ξύλα κεάσαι, τουτέστι σχίσαι. lege ξύλα δανὰ κεάσσαι.

CCXC.

—— Ἑλικώτατον ὕδωρ

Αἰσήπου ——

—— Nigerrimam aquam

Æſepi ——

Euſtath. B. Iliad. p. 268. Μέλαν ὕδωρ Αἰσήπου φησὶν (Ὅμηρος) ἢ κατὰ κοινὸν ἐπίθετον, ἢ διὰ τὸ βαθύ. Καλλίμαχος δὲ παραφράσας, Ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου φησίν. Scholiaſtes Sophoclis, Ajac. p. 23. Ἕλικας, τὰς

περὶ τοὺς καρποὺς ψίλλια ἢ ἐνάντια λέγουσι. καὶ ἑλικώτατον ὕδωρ, τὸ ἑλικοειδῆ ἔχον τὴν ῥύσιν ἢ διαυγές. In animo habuit hunc locum Callimachi. ſed accedimus potius ad interpretationem Euſtathii. Et Heſych. Ἑλικὸν, μέλαν.

CCXCI.

Ἔχοιμί τι παιδὸς ἐφολκόν.

Habeam quo puerum pellicere poſſim.

Euſtath. Od. Ξ. p. 546. Τὸ ἐφολκὸν δηλοῖ τὸ ἐπαγωγόν. ὡς Καλλίμαχος. Ἔχοιμι δέ τι παιδὸς ἐφολκόν. Idem ad Γ. Iliad. p. 287. Γυναιμανής, παρθενοπίπης, πυῤῥοπίπης &c. εἴη δ' ὅμοιος τοῖς οὕτω σκωπτομένοις, ἔνθα εὔξατο ἔχειν τι παιδὸς ἐφολκὸν, καὶ Καλλίμαχος.

CCXCII.

Ἔλλετε, βασκανίης ὀλοὸν γένος ——

Faceſſite, invidiæ exitiale genus.

Euſtath ad I. Iliad. p. 658. Ὡς δὲ τὸ πληθυντικὸν τοῦ ἔῤῥε προσαπτικοῦ τὸ Ἔῤῥετε διὰ δύο λ γλῶσσά τίς φησι, Καλλίμαχος δηλοῖ. ἐν τῷ, Ἔλλετε βασκανίης ὀλοὸν γένος.

CCXCIII.

Ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά.

Non per aliorum veſtigia.

Euſtath. Il. Ψ. p. 1436. Μενέλαος μὲν ἄλλα ἐξέλιπε, τῆς λεωφόρου αὐτὸς ὤν. Ἀντιλόχου δὲ ἄλλως ὁ νοῦς ἡγήσατο παρεκκλίδον ἐλάσαντος, καὶ ὡς ἂν ὁ Καλλίμαχος εἴποι, δραμόντος ἑτέρων ἴχνια μὴ καθ' ὁμά. Hoc eſt, ὁμὰ κατ' ἴχνια. Heſych. Ὁμᾶ, ὁμοῦ. Vel κάθομα ἴχνια. Idem Heſych. Κάθομον, κατὰ τὸ αὐτό. Κάθομον, κατὰ λόγον, καθ' ὅμοιον, καθ' ὁδὸν τὴν προσήκουσαν. Male apud Suidam & Photii Lexicon ineditum, Κάθοιμον, καθ' ὁδόν. Dicendum quippe eſſet κατ' οἶμον, vel κάτοιμον; quia οἶμος habet dipthongum ſuam lenem. Emenda igitur apud Suidam & Photium, κάθομον. Cæterum ſententia hujus loci cum Virgiliano illo convenit;

Juvat ire jugis, qua nulla priorum
Caſtaliam molli devertitur orbita clivo.

CCXCIV.

Γρῆες ἔμεν ——

Anus ſumus ——

Euſtath. ad Γ. Odyſſ. p. 113. Τὸ δὲ ἀνάλογον παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ γρῆες ἔμεν, ἤγουν γραῖαι ἐσμέν.

CCXCV.

Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον.

Cæruleum textum membranis ſimile.

Euſtathius Od. H. p. 273. Καῖρος δέ φασι καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα ὃ οὐκ ἐᾷ τοὺς στήμονας συγχέεσθαι. Καλλίμαχος. Ὑδάτινον καίρωμ' ὑμένεσσιν ὅμοιον. Etymol. Magn. v. καιροσέων. Τὰς ἐρίθους καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος· καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον. Lege ex Euſtathio: καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα, ὑδάτινον καίρωμα.

CCXCVI.

Θηλύτατον πεδίον ——

Fertiliſſimus ager.

Euſtath. Od. Θ. p. 312. Θῆλυς ἐέρση, ἡ τοῦ εὐκαρπεῖν καὶ πολυφορεῖν αἰτία. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος θηλύτατον πεδίον λέγει τὸ πολυγόνον.

CCXCVII.

Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε ——

Noram magis ego quondam ——

Euſtathius Od. Ψ. p. 813. Ἤδεα, συνενόηκεα &c. ἰωνικῶς. Καλλίμαχος, Ἤδεα μᾶλλον ἐγώ κοτε.

CCXCVIII.

—— Κρήνη

Λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε ——

Limpidam aquam emittebat fons.

Euſtathius ad A. Odyſſ. p. 38. Ἀναβάλλεται δὲ καὶ ὕδωρ, διὰ σωλήνων ἢ κίονος ἢ οὕτω πως ἀναβαῖνον, ἢ καὶ ἄλλως ἀναπηδῶν, ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρήνη λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλε.

CCXCIX.

Τόδ' ἔχω σέβας.

Hoc ego miror.

Suidas, Σέβας, τιμὴ, ἔκπληξις, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ τὸ θαῦμα. τόδ' ἔχω σέβας.

C C C.

Ετμήγη δὲ κύφελλα ——
Dividebantur autem nubila ——

Suidas: Κύφελλα, τὰ νέφη οἱονεὶ κρύφελλα, τὰ ἀποκρύπτοντα τὴν σελήνην. Ετμήγη δὲ κύφελλα, Καλλίμαχος. ἢ τὰ κύφως ἐλαυνόμενα. Ita legendum: nam vulgo Καλλίμαχος δὲ τὰ κύφως ἐλ. Lexicon Græcum MStum Oxonii. Κύφελλα, τὰ νέφη, οἱονεὶ κρύφελλα, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν σελήνην. Καλλίμαχος. Ετμήγη δὲ κύφελλα.

C C C I.

Απ᾽ ἔχθρ[?]

Απ᾽ ὔατος ἄγγελος ἔλθοι.
Abominatus nuncius veniat.

Suidas: Απ᾽ ὔατος ἄγγελος ἔλθοι. παρὰ Καλλιμάχῳ. τουτέστι δύσφημος, μὴ ἄξιος ἀκουσθῆναι. Imitatus eſt Homerum Iliad. x. Αἰ γὰρ ἀπ᾽ οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος.

C C C I I.

- Δύην ἀπόθεν τ᾽ ἀπαλάλκοι
Ἣν οὐδεὶς ποθέει.

- Calamitatem autem procul defendat,
Quam nemo deſiderat.

Suidas: Δύη, ἡ κακοπάθεια, ἡ δυστυχία. ὅθεν καὶ δύλος, δυηλός τις ὤν. Καλλίμαχος. Δύην ἀπόθεν τ᾽ ἀλάλκοι ἣν οὐδεὶς ποθεῖ. ἐν μύθοις. Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύην. Fallitur Suidæ Interpres, qui verba illa poſtrema Τοὔνεκα &c. Callimacho tribuit: priora autem Δύην &c. Jambicum ait eſſe ſenarium; & petitum eſſe ex *Mythis*. Neque enim illa habent numeros ſenarii: neque hæc ultima ſunt Callimachi; ſed autoris anonymi, qui ſcripſit carmine Elegiaco ſane non ineleganti Μύθους ſive Μυθικά, *fabulas ſcil. Æſopicas:* quæ a Suida ſæpe laudantur. Pentametrum autem illud, Τοὔνεκα τὴν ἰδίην οὔτις ὅπωπε δύην, referendum conjicio ad fabulam iſtam, quæ narrat ſua quemque peccata a tergo geſtare, ita ut nunquam ea videre queat. *Sed non videmus, mantica quod in tergo eſt.*

C C C I I I.

Αἰεὶ περιδέξιος Ἥρως.
Semper ambidexter Heros.

Suidas: Ὁ καὶ τῇ ἀριστερᾷ ἐργαζόμενος, καὶ ὁ σοφὸς, οἷος ἐκεῖνος αἰεὶ περιδέξιος ἥρως παρὰ Καλλιμάχῳ. Tralatum ex Homero Iliad. Φ. Ἥρως Ἀστεροπαῖος, ἐπεὶ περιδέξιος ἦεν.

CCCIV.

Ἔργον ἀράχνα.

Opus araneæ.

Suidas: Ἀράχνη, θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα. Καλλίμαχος, ἔργον ἀράχνα. Ἀράχνη, inquit Suidas, *aranea tela*, ἀράχνης, ipſum animal. Sed tamen apud Callimachum videatur eſſe legendum, ἔργον ἀράχνας, *opus ſive tela* araneæ. ut apud Plutarchum: Τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ καὶ θήραις σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον, vel fortaſſe locus integer erat. καλύπτειραν δὲ προσώπου, Ἔργον ἀραχναίοις νήμασιν ἰσόμορον. quod extat ſine autoris nomine apud Suidam in Ἀσπιδόεσι.

CCCV.

Δαιδὰ ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου.

Docuit autem effodere ferri opera.

Stephanus Byz. Αἴδηψος, πόλις Εὐβοίας, ἣ δὲ σιδηρᾶ καὶ χαλκᾶ μέταλλα κατὰ Εὔβοιαν. Καλλίμαχος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε μὲν ἔργα σιδήρου. Unde quidam inter opera Callimachi *Dædalum* recenſuerunt: ſed perperam. Nam Cod. MSS. habent δαιδα. Quid ſi legamus. Καλλίμαχος δ᾽ Αἰτίων ; *Ætiorum quarto*? vel, Καλλίμαχος: Αἰθαλόεντα λαχαινέμεν ἔργα σιδήρου? vel denique ne litera quidem mutata (nam αι & ε prorſus eadem ſunt) Δίδαεν δὲ λαχαίνεμεν ἔργα σιδήρου? Hoc placet. Niſi potius ſub δαιδα lateat vox Αἴδηψος: quod tamen non credo.

CCCVI.

—— τ᾽ ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ——

—— quia æs quod dicitur Dodonæum
Excitaviſſe ——

Stephani Byz. Fragmentum. v. Δωδώνη. Λέγεται καὶ Δωδὼν, ἧς τὴν δοτικὴν Καλλίμαχος. τὸν ἐν Δωδῶνι λεγόμενον ἐν ἐκάχαλκον ἤγειρον. Ita Codex MS. teſtantibus ejus Fragmenti editoribus; qui tamen ἠχάχαλκον vocem barbaram & vel fando inauditam ex conjectura repoſuerunt, ſed quam facile & in proximo erat veram lectionem indagare:

—— τὸν ἐν Δωδῶνι λελεγμένον οὕνεκα χαλκὸν
Ἤγειρον ——

Dictum in garrulum quendam; qui ad dicendum provocatus nunquam finem facere potuit.

CCCVII.

Τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

Octavum tanquam Coræbum.

Suidas: Κόροιβος ὄνομα κύριον. καὶ μωρός τις μετρῶν τὰ κύματα. Καλλίμαχος. τὸν ὄγδοον ὥστε Κόροιβον.

CCCVIII.

Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.

Neque quibus in pube ſunt pili.

Suidas: Κλεὶς, τὸ ἐφήβαιον, καὶ τὸ τῶν τριχῶν κάλλυντρον. Καλλίμαχος. Οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κλεινὸς ἦλθον ἔθειραι.

CCCIX.

Γέντα βοὸς μέλδοντες.

Artus bovis elixantes.

Suidas: Γέντα, τὰ μέλη. Γέντα βοὸς μέλδοντες. Καλλίμαχος.

CCCX.

—— Θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον

Δῦναι ——

Suidas: Ελελεῦ. ἐπίφθεγμα πολεμικὸν τὸ ἐλελεῦ. Καὶ γὰρ οἱ προσιόντες εἰς πόλεμον τὸ ἐλελεῦ ἐπεφώνουν μετά τινος ἐμμελοῦς κινήσεως. μήποτε καὶ τὸ Καλλιμάχειον. θεῷ τ' ἀλάλαγμα νομαῖον δῦναι.

CCCXI.

Τὸ δ' ἐγχυτὶ, τέκνον, ἐκέρσω.

Et ad cutim uſque, fili, tondebas.

Suidas: Ἐν χρῷ. παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ. Ἐγχυτί, ἐγγὺς τοῦ χρωτός, τὸ δ' ἐγχύτιον τέκνον ἐκέρσω. Scribe ἐγχυτί.

CCCXII.

Επικλινὲς δὲ τάλαντον.

Deorſum autem vergens trutina.

Sui-

Suidas: Ἐπικλινὶς, ἐπιῤῥεπὶς ἐς κακόν. Ἐπικλινὶς δὲ τάλαντον. Καλλίμαχος.

CCCXIII.

Πέδιλα, τὰ μὴ πύσε νήχυτ☉ εὐρώς.

Calcei, quos non putrefecit humidus mucor.

Suidas: Εὐρὼς, ὑγρότης σεσηπυῖα. Καλλίμαχος. Πέδιλα τὰ μὴ πύσε νήχυτος εὐρώς.

CCCXIV.

Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

Trereas viros ducens.

Stephanus Byz. Τρηρὸς, χωρίον Θρᾴκης. καὶ Τρῆρες, Θρᾴκιον ἔθνος. λέγεται καὶ τετρασυλλάβως παρὰ Καλλιμάχῳ τῷ ποιητῇ, Τρήρεας ἄνδρας ἄγων.

CCCXV.

Τὸν σὲ Κροτωπιάδην —

Te Crotopiadem —

Apollonius de Syntaxi p. 65. Μηδὲ ἐκεῖνό γε παραλελείφθω, ὡς ἐξαιρέτως ἡ Ἀττικὴ χρῆσις ὀ δεόντως ἐπὶ μόνης αἰτιατικῆς τὸ ἄρθρον παραλαμβάνομεν ὡς ἐν τῷ, τὸν ἐμὲ, τόν σε αὐτίκα νῦν καὶ παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ, τὸν σὲ Κροτωπιάδην. χωρὶς εἰ μὴ τὸ ἄρθρον ἐξοχὴν παρίστησιν.

CCCXVI.

Ὁ δ' ἐκ ὄθετ' ἄισυλα ῥέζων.

Ille autem non curabat iniqua faciens.

Grammaticus ineditus in Ἐπιμερισμοῖς (non Herodianus) in Collegio Novo Oxonii. v. Ἄξυλον. — Καλλίμαχος, ἐ τῦτο. Ὁ δ' ἐκ ὄθετ' ἄισυλα ῥέζων.

CCCXVII.

Ἀλκαίας ἄφυσσα -

Cauda prehenſum extraxi -

Scholiaſtes Apollonii IV. v. 1614. Ἀλκαίη, κυρίως ἡ τῦ λέοντ☉ ἐρά. Καλλίμαχος δὲ κακῶς ἐπὶ τῶν μυιῶν τίθεικεν, Ἀλκαίης ἄφυσσα. lege ἐπὶ τῶν μυῶν, *de muribus*, non *muſcis*. Ἄφυσσα, doricum pro ἤφυσα, ab ἀφύω. Heſychius: Ἠφυσάμην, ἐφελκυσάμην.

CCCXVIII.

CCCXVIII.

Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Perquam bona noctua.

Scholiaſtes Ariſtoph. Avib. p. 378. Κικκαβαῦ. τὰς γλαῦκας οὕτω φωνεῖν λέγουσιν. ὅθεν καὶ κικκαβὰς αὐτὰς λέγουσιν. οἱ δὲ κικυμίδας, ὡς Καλλίμαχος. Κάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

CCCXIX.

Ληκύθειος μοῦσα.

Muſa ampullacea.

Scholiaſtes Hephæſtionis p. 20. Βόμβος γὰρ γίνεται περὶ τὸ ληκύθιον. διὸ καὶ Καλλίμαχος Μοῦσαν ληκυθίαν τὴν Τραγῳδίαν καλεῖ. lege ληκύθειον vel ληκυθείαν. Scholiaſtes Pindari de Metris. Τροχαϊκὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ὃ καὶ Ευριπίδειον καὶ Ληκύθιον καλεῖται. Ληκύθιον δὲ λέγεται ἢ διὰ τὸ τοῦ Ἀριστοφάνους σκῶμμα (vide Ariſtoph. Ranas, ληκυθιον ἀπώλεσε) ἢ διὰ τὸν τοῦ τροχοϊκοῦ βόμβον, ὃν ἐκτελεῖ καὶ τὸ ληκύθιον. ἢ διὰ τῶν θρηνων βομβικόν. ὅθεν καὶ Καλλίμαχος τὴν Τραγῳδίαν, ληκύθιον μοῦσάν φησι. Pro θρηνων lege θρήνων; quod Tragœdiæ proprium. unde Hiſtriones Tragici βαρυστόνοι dicti ſunt apud Demoſthenem. Commentator vetus ad illud Horatii:

Projicit ampullas & ſeſquipedalia verba.

Hoc, *inquit*, a Callimacho tranſtulit. Nempe intellexit τὴν μοῦσαν ληκύθειον.

CCCXX.

Θὴρ οὐατόεις.

Beſtia aurita.

Euſtath. Λ. Iliad. p. 817. Οὕτω δὲ πάντως καὶ θὴρ οὐατόεις παρὰ Καλλιμάχῳ ὁ ὄνος. Idem Ψ. Iliad. p. 1412. Καὶ τὸ θὴρ οὐατόεις ἤγουν ὠτώεις, τουτέστιν ὄνος, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXI.

Αἴγιθος ἀμφιγυήεις.

Caprimulgus utroque pede claudus.

Antigonus de Mirabilibus cap. 51. Τὸν δὲ Αἴγιθον αἶγα θηλάζειν προσπετόμενον, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν εἰληφέναι. τὸν δὲ μαστὸν, ὅθεν ἂν ἀλκύσῃ, ἀποτυφλοῦσθαι. ἔστι δὲ χωλὸν τὸ ὄρνεον. Ὅθεν καὶ Καλλίμαχος ὁ οὐκ τῆς Αιγύπτου παρέιτρανος εἶναι βουλόμενος, ἔφησε, παρέιπας ὑπὲρ ἄλλου τινὸς ὀρνέου, Αἴγιθος ἀμφιγυήεις. Οὐ σώζεται οὖν αὐτῷ ὁ λόγος. Ἔστι γὰρ

xx

ἐκ ἀμφότερα χωλόν. Τὸ δ' Ἀμφιγυήεις ἐ τοιῦτον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τȣ Ἡφαίςȣ εἴρηται, ὅτ' ἂν ἑκατέρȣς ᾖ κεχωλωμένος. Περὶ μὲν ἐν Καλλιμάχȣ, διὰ τὸ ἀπίθανον, παρῄχθημεν εἰπεῖν.

CCCXXII.

Ἱερὰν Ἦλιν

Sacram Elin

Pindari Scholiaſtes, x. Olymp. Ἱερὰν δὲ τὴν Ἦλιν ἀντὶ τȣ̃ Πίσαν, καὶ τὸν ἐν Πίσῃ δὲ Δία, Ἠλεῖον εἶπε Καλλίμαχος.

CCCXXIII.

Ἃ πάντα συνάγειρας.

Heſychius. A. τὸ ᾆ παρελκυσθὲν δηλοῖ εἶθε. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ, ἃ πάντα συνάγειρας. Ajunt alibi extare ad hunc modum. Ἃ πάντως ἵνα γῆρας. Manca eſt ſententia; neque quidquam ex his certo conſtitui poteſt.

CCCXXIV.

Ἶρις, Iris *fluvius.*

Etymol. Magn. Ἅλυς, ποταμὸς Παφλαγονίας κατὰ Οἰνώπην, Ἶριν δὲ αὐτὸν λέγει Καλλίμαχος.

CCCXXV.

Ἄωροι. Efferi.

Etymol. Magn. Ἄωροι —— Καλλίμαχος κατὰ μετάληψιν τὰς ἀγρίας. ἄωρον γὰρ τὸ ὠμόν. τὸ δὲ ὠμόν, ἄγριον.

CCCXXVI.

Γραῦς. Vetula.

Etymol. Magn. v. Γράδιον. Γραῦς γραΐδος παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXVII.

Ἐπιτάξ. Compendiarie.

Etymol. Magn. Ἐπιτὰξ, παρὰ Καλλιμάχῳ, ἐπίρρημα. συντόμως. Helladius in Chreſtomathia. Τὸ ἐπιτὰξ παρὰ Καλλιμάχῳ καὶ Ἀράτῳ κείμενον ἀπὸ τȣ̃ ὁριστικȣ̃ μέλλοντος κατ' ἀποβολὴν τῆς ἐπὶ τέλει μακρᾶς συλλαβῆς, ὥσπερ καὶ χωρὶς χωρίσω.

CCCXXVIII.

Ἶσος. Æqualis. ί. *breve.*

Etymolog. Magn. Ἶσος, παρὰ τοῖς ἐποποιοῖς λέγεται, καὶ συνεςαλμένον. ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXXIX.

Λίες, Λίεσιν. Leones, leonibus.

Etymol. Magn. Λὶς, ὁ λέων. τὸ δὲ πληθυντικὸν παρὰ Καλλιμάχῳ λίες, καὶ λίεσιν, ὡς μύεσιν.

CCCXXX.

Οργάδα. Terram aquis irriguam.

Etymol. Magn. Οργάδα Καλλίμαχός φησι λέγεσθαι, τὴν μελάγγειον καὶ ἔνυδρον γῆν.

CCCXXXI.

Πλειοτέρη. Plenior.

Etymol. Magn. v. Πλειότεροι. Τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ πλειοτέρη, οὐ παρὰ τὸ πλεῖον πεποίηται, ἀλλὰ παρὰ τὸ πλεῖος.

CCCXXXII.

Εκόσμηθεν. Ornati ſunt.

Scholiaſtes Theocriti Id. 7. Εφίλαθεν, ἐφιλήθησαν ἢ φιλοῦνται. ἔςι δὲ Αιολικὸν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.

CCCXXXIII.

Μάγνησσα. Magneſſa.

Stephanus Byz. Μαγνησία. ὁ πολίτης Μάγνης, τὸ θηλυκὸν Μάγνησσα.

CCCXXXIV.

Τριπέτηλον. Trifolium.

Scholiaſtes Nicandri. Τρίφυλλον Καλλίμαχος καλεῖ τριπέτηλον.

CCCXXXV.

Ἔρρα(ος). Aper.

Iſaacus Tzetzes ad Lycoph. p. 166. Ἐῤῥάυ, τοῦ κριοῦ. ὁ δὲ Καλλίμαχος λέγει τοῦ κάπρου. παρὰ τὸ ὀρύω τὸ ὁρμῶ.

CCCXXXVI.

Ἀμφίδυμ(ος) λιμὴν. Portus utrinque ingreſſum habens.

Scholiaſtes Apollonii IV. v. 982. Ἀμφιλαφὴς ἄκτη, ἀμφοτέρωθεν ἐπιτηδείως πρὸς ὅρμον ἔχουσα. Καλλίμαχος δὲ ἀμφίδυμον εἶπε τὸν ἀμφιλαφῆ λιμένα. Corrigendus Heſychius. Ἀμφίδυμος ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δυσὶν ἔχων. leg. εἴσδυσιν ἔχων.

CCCXXXVII.

Φθοίας. Placentas.

Scholiaſtes Ariſtoph. ad Plut. p. 36. Ἀττικοὶ μὲν μονοσυλλάβως, οἱ φθοῖς. ὁ δὲ Καλλίμαχος, φθοίας, ἀντὶ τοῦ πλακοῦντας, πέμματα.

CCCXXXVIII.

Ἀδμολίη. Ignorantia.

Suidas: Ἀδμωλίη, ἡ ἄγνοια παρὰ Καλλιμάχῳ. Heſychius: Ἀδμωλὴ, ἀπειρία, ὀλιγωρία, ἄγνοια, ἡσυχία. Etymol. Magn. Ἀδμολίη, παρὰ τὸ εἴδω, τὸ γινώσκω, ἴδμων, ἰδμονία καὶ ἀϊδμονία, καὶ συγκοπῇ καὶ τροπῇ ἀδμολίη, ἡ ἄγνοια.

CCCXXXIX.

Ἀμιθρῆσαι. Numerare.

Suidas: Ἀμιθρῆσαι, μετρῆσαι, ἀριθμῆσαι, παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXL.

Ἀπεστώ. Abſentia.

Suidas: Ἀπεστώ, ὥσπερ Σαπφώ. παρὰ Καλλιμάχῳ, ἡ ἀποδημία.

CCCXLI.

Ἀπότειχα. Impuberem.

Euſtath. Odyſſ. Θ. v. 303. Ἐν Κρήτῃ ἀποδρόμους καλοῦσι, διὰ τὸ μηδέπω

πω τῶν δρόμων κοινῶν μετέχειν. οὕτω δὲ καὶ Καλλίμαχος ἀπέτεχα τὸν ἄντ-βον ἔφη.

CCCXLII.

Ἦα. Eram.

Euſtath. Odyſſ. Ξ. p. 543. Λέγει δὲ Ἡρακλείδης, ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ἔα τὸ ἦα, γλώσσης μὲν ὂν Ἀσιανῆς, κείμενον δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLIII.

Ἄπελος. Ulcus.

Euſtath. Od. Ρ. p. 672. Ἕλκος, λύσις συνεχείας, κατὰ τοὺς σοφούς. ὅθεν μεταλαβὼν Καλλίμαχος ἄπελος τὸ ἕλκος φησι, παρὰ τὸ μὴ πελάζειν.

CCCXLIV.

Περιπηχύναντες. Complexi ulnis.

Suidas: Περιπηχύναντες, περιπλεξάμενοι παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLV.

Νωσάμενος. Animadvertens.

Suidas: Νωσάμενος, νοήσας, γνοὺς παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLVI.

Πυρίπνοον. Ignem ſpirans.

Æſchyli Scholiaſtes Prometh. v. 371. de Ætna; Πυρπνόου ζάλης) ἔνθεν ὁ Καλλίμαχος πυρίδειπνόν φησι. Neſcio quorſum pertineat πυρίδειπνον. Videtur legendum πυρίπνοον.

CCCXLVII.

Ὑδατοσύδνη. Hydatoſydne.

Euſtath. Iliad. Δ. p. 332. Τοιοῦτο δὲ καὶ Ὁμηρικὴ Ἁλοσύδνη, καὶ ἡ τοῦ Καλλιμάχου Ὑδατοσύδνη. ὀνόματα δὲ ταῦτα Νηρηΐδων. Idem in Iliad. Υ. p. 1278. Ἔοικε δὲ Νηρηΐδος ὄνομα εἶναι, ἐν τῷ, Φῶκαι νέποδες καλῆς ἁλοσύδνης. εἰ μὴ ἄρα θαλάσσης εἴη ἐκεῖ ἐπίθετον. Καλλίμαχος δὲ ἄλλως ὀνομάσαι θελήσας, οἷος ἐκεῖνος, Ὑδατοσύδνην λέγει μεταποιήσας.

CCCXLVIII.

Ἀκταία. Actæa.

Euſtath. A. Iliad. p. 63. Τὴν ἄμαξαν κατὰ παραγωγὴν ἁμαξαίαν φασι, καὶ προνομὴν προνομαίαν, ὡς ἐπὶ ἐλέφαντος. καὶ τὴν ἀκτὴν, ἀκταίαν ὡς ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ. Iliad. Δ. p. 362. Προνομὴ, προνομαία ἐπὶ ἐλέφαντος. καὶ ἡ ἀκτὴ ἀκταία ἐπὶ Ἀττικῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCXLIX.

Ἐλαχός. Parvus.

Euſtath. Z. Iliad. p. 485. Παχὺς, παχίων, πάσσον. καὶ ἐλαχὺς ἢ κατὰ Καλλίμαχον ἐλαχὸς ἐλαχίων ἔλασσον. Idem Odyſſ. Θ. p. 291. Ἐλαχὸς, ὃ κεῖται παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCL.

Ἐννότιον Μαραθῶνα. Humidum Marathonem.

Suidas: Μαραθὼν, τόπος Ἀθήνησιν ἀπὸ Μαράθου υἱοῦ Ἀπόλλωνος. τοῦτον Καλλίμαχος ἐννότιον λέγει, τουτέστι δίυγρον ἢ ἔνυδρον.

CCCLI.

Μοψοπία. Mopſopia.

Stephanus Byzantius, Μοψοπία, ἡ Ἀττικὴ ἀπὸ Μόψοπος. Καλλίμαχος.

CCCLII.

Χρεμετᾷ. Sonat.

Heſychius: Χρεμέδα, ἠχῆ, ὡς Καλλίμαχος. Recte emendarunt viri docti, ex iis quæ proxime ſequuntur. Χρεμετᾷ, ἠχεῖ. Niſi malis χρεμίδα, ἦχη. *ſonus*.

CCCLIII.

Ἀοζοί. Famuli.

Heſychius: Ἀοζοὶ, μάγειροι, ὑπηρέται, θεράποντες, ἀκόλουθοι. Καλλίμαχος.

CCCLIV.

Θύα. Aromata.

Heſychius: Θύα, ἀρτύματα, Κύπριοι. ἔνιοι, τὰ ἀρώματα. Καλλίμαχος.

CCCLV.

Κόππα. Cappa *litera*.

Heſych. Κάππα. τινὲς δὲ τὸ ἐλάχιστον. οὐκ ἔν γάρ. καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ γράφεται κόμπα, τὸ ἀπεστραμμένον ρ ὡς ὁ μυκτηρισμός. Locus depravatiſſimus: Principio, legendum; κάππα, inde pro κόμπα lege κόππα; & τὸ ἀπεστραμμένον ρ καὶ σ χαρακτηρισμός. P inverſum ſive q Koph Phœnicum, nota equorum femoribus inuſta. Idem Heſych. κοππατίας, ἵππος κεκαυμένος, ἐντετυπωμένον ἔχων σημεῖον τὸ κόππα, ὅ ἐστιν ἀπεστραμμένον ρ καὶ σ. Corrigendus etiam Scholiaſtes Ariſtoph. ad Nub.

Nub. p. 59. Κοππατίας τοὺς ἵππους ἐκάλουν, οἷς ἐγκεχάρακτο τὸ κ στοιχεῖον. ὡς σαμφόρας τοὺς ἐγκεχαραγμένους τὸ σ. τὸ γὰρ σ καὶ τὸ ι χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Lege: τὸ γὰρ σ σημεῖον χαρασσόμενον σὰν ἔλεγον. Probare poſſem ex Heſychio, Suida, Euſtathio: ſi hic eſſet locus. Vide præclaram Scaligeri diſſertationem in Euſebianis: qui tamen hæc noſtra non occupavit.

C C C L V I.

Καιρωτεΐδες. Textrices.

Euſtathius ad Odyſſ. H. p. 273. Καῖρος καὶ καίρωμα, τὸ διάπλεγμα, ὃ οὐκ στήμονας συγχέεσθαι. ἐξ οὗ καὶ καιρωστεΐδες ἢ καιρωσίδες παρὰ Καλλιμάχῳ. Etymol. Magn. Τὰς ἐριθοὺς καιρωτίδας εἶπε Καλλίμαχος. Heſychius: Καιροστεΐδες, ἐργαστεΐδες. ubi ex ordine literarum apparet legendum eſſe Καιρωστεΐδες. Sed vera ſcriptura eſt Καιρωτεΐδες. Καιρόω, κεκαίρωται, καιρωτεΐς. ut ἐστεφάνωται, στεφανωτεΐς, & ſimilia.

C C C L V I I.

Καταειστήν.

Heſychius: Καταειστὴν, ὀρθὴν, διειστὴν, παρὰ Καλλιμάχῳ τὴν χάλαζαν.

C C C L V I I I.

Πυλεῶνες.

Pollux lib. v. c. 16. inter κεφαλῆς κοσμήματα, καὶ πυλεῶνας, inquit, παρὰ Καλλιμάχῳ.

C C C L I X.

Τὸ μέγα βιβλίον ἴσον τῷ μεγάλῳ κακῷ.

Magnus liber eſt inſtar magni mali.

Athenæus lib. 3. c. 1. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ.

C C C L X.

Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται.

Pera mendici non impletur.

Zenobius in Proverbiis. Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Τοῦτο παρὰ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπλήστων εἴρηται πτωχῶν.

C C C L X I.

Γέλλας. Gellas *fluvius*.

Scholiaſtes Pindari 11. Olymp. Παρὰ Γέλλᾳ τῷ Σικελιωτικῷ ποταμῷ. οὗ Καλλίμαχος μέμνηται.

CCCLXII.

Ὑλλὶς. Hyllenſis *mulier*.

Stephanus Byz. Ὑλλεῖς, ἔθνος Ἰλλυρικὸν, καὶ πόλις Ὕλλη. τὸ ἐθνικὸν Ὑλλεὺς, καὶ θηλυκὸν Ὑλληΐς, καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ Ὑλλὶς Ὑλλίδος.

CCCLXIII.

Cicero Tuſculanarum Quæſtionum lib. 1. *Quanquam non male ait Callimachus*, *Multo ſæpius lachrymaſſe Priamum*, *quam Troilum.*

CCCLXIV.

Δελφυνη. Delphyne.

Scholiaſtes Apollonii II. v. 708. Οἱ μὲν ὁ Δελφύνης κλίνουσιν ἀρσενικῶς, οἱ δὲ ἡ δελφύνη θηλυκῶς. Ὅτι δελφύνης ἐκαλεῖτο ὁ φυλάσσων τὸ ἐν Δελφοῖς χρηστήριον Λέανδρος καὶ Καλλίμαχος εἶπεν. Δράκαιναν δὲ αὐτήν φησιν εἶναι θηλυκῶς καλουμένην δελφύνην αὐτὸς ὁ Καλλίμαχος.

CCCLXV.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 13. Ἐχρῆτο δὲ Ἡρακλῆς τοῖς Σκυθικοῖς τόξοις διδαχθεὶς παρά τινος Σκύθου Τευτάρου, ὡς ἱστορεῖ Ἡρόδοτος καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXVI.

Scholiaſtes Theocriti Idyll. 4. ex Cod. MSto citante Iſ. Caſaubono in Theocriticis (ut ille nominat, ſed rectius Theocriteis) lectionibus: Ὅτι δὲ οἱ Σάτυροι καὶ οἱ Πᾶνες ἐυεπίφοροι πρὸς τὰς συνουσίας καταγνοίοντες, καὶ Καλλίμαχος δηλοῖ. Pro καταγνοίοντες emendat Caſaubonus; κατ' ἀγροὺς ὄντες. Sed ſine dubio vera correctio eſt, καὶ λάγνοι ὄντες. Sed ſine dubio vera correctio eſt, καὶ λάγνοι ὄντες. λάγνοι, *ſalaces.*

CCCLXVII.

Stephanus Byz. Αλιμοῦς, δῆμος Λεοντίδος φυλῆς. Καλλίμαχος δὲ πόλιν ἡγεῖται.

CCCLXVIII.

Stephanus Byz. Πάρος, νῆσος, ἣ τοὔνομα λέγεται ἀπὸ Πάρου τοῦ Παρασίου ἀνδρὸς Ἄρκαδος ἔχειν, ὡς Καλλίμαχος.

CCCLXIX.

Stephanus Byz. v. Αλικάρνασσος] Αὐτὸς δὲ ὁ Ἄνθης ἐκ Τροιζῆνος μετῴκισε, λαβὼν τὴν Δυμάναν φυλὴν, ὡς Καλλίμαχος. MSS. habent δύμαιναν; ut ipſe Stephanus in Δυμᾶν. Tamen & apud Athenæum quoque ſcriptum eſt Δυμάνα. p. 392. Πρατίνας ἐν Δυμάναις ἢ Καρυατίσι. Ubi male Caſaubonus pro Δυμάναις reponit Λακαίναις.

CCCLXX.

Stephanus Byz. v. Τάναγρα] Τὴν δὲ Γραῖαν ἔνιοι λέγουσι, τὸ νῦν τῆς Θηβαϊκῆς καλούμενον ἔδος. Τινὲς δὲ τὴν Ταναγραίαν, ὧν εἷς ἐστι καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXI.

Athenæus lib. 2. c. 28. Καὶ Καλλίμαχος δὲ, Ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἄδωνιν ἐν θριδακίνῃ κρύψειεν, ἀλληγορούντων τῶν ποιητῶν, ὅτι ἀσθενεῖς εἰσι πρὸς ἀφροδίσια οἱ συνεχῶς χρώμενοι θρίδαξι.

CCCLXXII.

Schol. Pindari 4. Pyth. Ὁ δὲ Πηλεὺς ἐν Κῷ τῇ νήσῳ ἀτυχήσας τὸν βίον, οἰκτρῶς καὶ ἐπωδύνως ἀπέθανεν. ὡς καὶ Καλλίμαχος μαρτυρεῖ.

CCCLXXIII.

Tzetzes ad Lycophronem p. 28. Ἔθος εἶχον οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ Καλλίμαχος ἱστορεῖ, μετὰ κιθάρας περὶ τοὺς ἅλας ἰέναι, καὶ ἀνυμνεῖν καὶ ἐγκωμιάζειν.

CCCLXXIV.

Tzetzes ad Lycophronem p. 42. Οἱ Τιτᾶνες τὰ Διονύσου μέλη, ἃ ἐσπάραξαν, Ἀπόλλωνι ἀδελφῷ ὄντι αὐτοῦ παρέθεντο, ἐμβαλόντες εἰς λέβητα. ὁ δὲ παρὰ τῷ τρίποδι παρέθετο, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCLXXV.

Scholiaſtes Apollonii lib. 1. v. 117. Ἀσωπὸς ἐκεραυνώθη ὑπὸ Διὸς, διώκων αὐτὸν διὰ τὸ ἡρπακέναι τὴν θυγατέρα αὐτοῦ Αἴγιναν. ὡς Καλλίμαχός φησι.

CCCLXXVI.

Scholiaſtes Apollonii lib. 1. v. 761. Οἱ ποιηταὶ τοὺς τερατώδεις κατὰ τὸ σῶμα γῆς (παῖδας) εἶναί φασιν. Οὕτω γὰρ καὶ Καλλίμαχος. τὰ δεινὰ τῶν θηρίων γῆς εἶναι ἔφη.

CCCLXXVII.

Scholiaſtes Apollonii IV. 284. Ὅτι Ἀργοναῦται οὐ διὰ Ταναΐδος ἔπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλοῦν καθ' ὃν καὶ πρότερον, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἱστορεῖ, καὶ Καλλίμαχος.

CCCLXXVIII.

Scholiaſtes Euripidis Hippol. v. 979. Σκειρωνίδες πέτραι καλοῦνται ἀπὸ τοῦ Σκείρωνος, ὃς τὴν χελώνην ἔτρεφεν, οὗ μέμνηται Καλλίμαχος.

CCCLXXIX.

Etymologicon Magnum: Αὐτάρ. οἱ μὲν οὖν ὀξυτόνως ἀνέγνωσαν, ὡς Καλ-

Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρύνουσι. Scholiaſtes Homeri Γ. Iliad. Ζητεῖται πρῶτον, πῶς δεῖ τὸν ἀτὰρ σύνδεσμον προφέρεσθαι. ὀξυτόνως γὰρ ἀνεγνώκασί τινες, ὡς Καλλίμαχος. οἱ δὲ βαρυτόνως.

CCCLXXX.

Servius ad Virgilium Eclog. x. *Callimachus Aganippen fontem eſſe dicit Permeſſi fluminis.* Scholiaſtes vetus ad Juvenalem Sat. vii. *Aganippe locus in Bœotia Muſis ſacer: Callimachus tamen dicit fontem eſſe Permeſſi fluminis.*

CCCLXXXI.

Theocriti Scholiaſtes Idyll. xiii. Φησὶ Καλλίμαχος, τῆς βασιλίσσης τῶν Αμαζόνων ἦσαν θυγατέρες, αἱ Πλειάδες προσηγορεύθησαν. πρῶτον δ' αὗται χορείαν καὶ παννυχίδα συνεστήσαντο παρθενεύουσαι.

CCCLXXXII.

Scholiaſtes Pindari iv. Olymp. Ο' μὲν Πίνδαρος τῷ Τυφῶνί φησιν ἐπικεῖσθαι τὴν Αἴτνην. ὁ δὲ Καλλίμαχος τῷ Εγκελάδῳ. Sed Hymno in Delum Briareo ait Ætnam incumbere, non Encelado:

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μύχα πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο.

CCCLXXXIII.

Scholiaſtes Homeri Iliad. B. Φυλεὺς, ὃς εἰς τὸ Δουλίχιόν ποτε ἀπῳκίσθη, διὰ τὸ καταμαρτυρῆσαι τοῦ πατρὸς Αὐγείου πρὸς Ηρακλέα περὶ τοῦ μισθοῦ, ὃν ὑπέσχετο παρέξειν τῷ Ηρακλεῖ ὁ Αὐγείας, εἰ καθάροι αὐτοῦ τὰς ἐπαύλεις μεστὰς οὔσας τῆς κόπρου τῶν βοῶν. ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Idem ad Iliad. Λ. Ηρακλῆς προστάξαντος Ευρυσθέως ἀνεκάθηρε τὴν Αὐγέου κόπρον. ἀπαιτοῦντι δὲ αὐτῷ τὸν μισθὸν οὐκ ἀπεδίδου, λέγων ἐξ ἐπιταγῆς αὐτὸν πεποιηκέναι. Φυλεὺς δὲ ὁ τούτου παῖς κριτὴς γενόμενος κατέκρινε τὸν πατέρα. Ο' δὲ ἀγανακτήσας ἐξέβαλεν αὐτὸν τῆς χώρας. Ηρακλῆς δὲ ἐπιστρατευσάμενος, Ἦλιν ἐπόρθησε, καὶ μεταπεμψάμενος τὸν Φυλέα ἐκ Δουλιχίου παραδίδωσιν αὐτῷ τὴν βασιλείαν. ὀλιγανδρείας δὲ οὔσης διὰ τὸ πολλοὺς ἐν τῷ πολέμῳ συνεφθάρθαι, Ηρακλῆς συγκατέκλινε τὰς τῶν τετελευτηκότων γυναῖκας τῷ στρατῷ. οὕτως δὲ πολλῶν γεννηθέντων, ἔθηκε Διῒ τὸν Ολυμπιακὸν ἀγῶνα, καὶ αὐτὸς πρῶτος τῶν ἀγώνων ἥψατο. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXIV.

Scholiaſtes Homeri Iliad. P. Ποσειδῶν καὶ Αθηνᾶ περὶ τῆς Αττικῆς ἐφιλονείκουν. Καὶ Ποσειδῶν μὲν ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῆς Αττικῆς κρούσας τῇ τριαίνῃ, κῦμα θαλάσσης ἐποίησεν ἀναδοθῆναι. Αθηνᾶ δὲ ἐλαίαν. κριτὴς δὲ αὐτῶν γενόμενος Κέκροψ, ὁ τῶν τόπων τῆς Αττικῆς Βασιλεὺς, τῇ θεᾷ προσένειμε τὴν χώραν, εἰπὼν ὅτι θάλασσα μέν ἐστι πανταχοῦ· τὸ δὲ φυτὸν τῆς ἐλαίας ἴδιον Αθηνᾶς. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXV.

CCCLXXXV.

Scholiaſtes Homeri Iliad. Σ. Ζεὺς Καλλιστοῦς τῆς Λυκάονος ἐρασθεὶς ἐμίσγετο αὐτῇ λανθάνων Ἥραν. ἐπιγνοῦσα δὲ ἡ θεὸς μετέβαλλεν αὐτὴν ἐς ἄρκτον, καὶ ὡς θηρίον Ἀρτέμιδι προσέταξε τοξεῦσαι. Ζεὺς δὲ εἰς οὐρανὸν αὐτὴν ἀναγαγὼν, πρώτην κατηστέρισεν. Η ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ.

CCCLXXXVI.

Hyginus in Poetico Aſtronomico cap. XVIII. *Callimachus autem ait, quod deſierit venari & colere Dianam, in quam ſupra ſpeciem diximus, eam Dianam convertiſſe*: De Hippe Chironis filia in equam converſa.

CCCLXXXVII.

Idem ibidem cap. XXXIV. *Alii dicunt cum Callimacho, Orionem cum Diana vim voluit afferre, ab ea ſagittis eſſe confixum, & ad ſidera propter venandi conſimile ſtudium deformatum.*

CCCLXXXVIII.

Proclus ad Heſiodum p. 12. Ἓν κακὸν ἀμφαγαπῶντες] μέμφονται τὸν Ησίοδον οἱ περὶ Απολλώνιον, ὅτι ἑνικῷ ἀντὶ πληθυντικοῦ ἐχρήσατο. Ὁμοίως δὲ καὶ Καλλίμαχος αἰτιᾶται διὰ τὸ αὐτό.

CCCLXXXIX.

Harpocration v. Μαργίτης. Ἐκάλουν δὲ τοὺς ἀνοήτους οὕτω διὰ τὸν εἰς Ομηρον ἀναφερόμενον Μαργίτην. ὅπερ ποίημα Καλλίμαχος θαυμάζειν ἔοικε.

CCCXC.

Tatianus apud Euſebium Præp Euang. lib. X. Περὶ μὲν γὰρ τῆς Ομήρου ποιήσεως γένους τε αὐτοῦ καὶ χρόνου καθ' ὃν ἤκμασε προηρεύνησαν πρεσβύτατοι μὲν Θεαγένης τε ὁ Ρηγῖνος κατὰ Καμβύσην γεγονὼς καὶ Στησίμβροτος ὁ Θάσιος, καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος, Ηρόδοτός τε ὁ Αλικαρνασσεὺς, καὶ Διονύσιος Ολύνθιος. μετὰ δὲ ἐκείνους Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, καὶ Φιλόχορος ὁ Αθηναῖος, Μεγακλείδης τε καὶ Χαμαιλέων οἱ Περιπατητικοί. Επειτα γραμματικοὶ, Ζηνόδοτος, Αριστοφάνης, Καλλίμαχος, Κράτης, Ερατοσθένης, Αρίσταρχος, Απολλόδωρος. Ex hoc loco Voſſius in libello poſthumo de poetis laudat *Callimachum Colophonium*: ſed lege apud Euſebium Αντίμαχος ὁ Κολοφώνιος, ut recte habetur apud ipſum Tatianum. Sed hoc video doctiſſimum Jonſium ante me animadvertiſſe.

CCCXCI.

Athenagoras in Legatione p. 34.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες.

Πιστεύων, Καλλίμαχε, ταῖς γοναῖς τοῦ Διὸς, ἀπιστεῖς αὐτοῦ τῷ τάφῳ. καὶ νομίζων ἐπισκιάζειν τὸ ἀληθὲς, καὶ τοῖς ἀγνοοῦσι κηρύσσεις τὸν τεθνηκότα.

CCCXCII.

Plinius, Hiſtoriæ Nat. lib. III. c. XXI. *Pars ejus* (gentis Liburnorum) *fuere Mentores, Hymani, Encheleæ, Buni, & quos Callimachus Peucetias appellat.*

CCCXCIII.

Ibid. c. XXVI. *Inter quam* (Corcyram) *& Illyricum Melita; unde Catulos Melitæos appellari Callimachus auctor eſt.*

CCCXCIV.

Idem: lib. IV. c. XII. *Ipſam* (Andron) *Myrſilus Cauron, deinde Antandron cognominatam tradit: Callimachus Laſiam; alii Nonagriam, Hydruſſam, Epagrin.*

CCCXCV.

Ibidem: *Telos unguento nobilis a Callimacho Agathuſſa appellata.*

CCCXCVI.

Ibidem: *Melos cum oppido, quam Ariſtides Byblida appellat, Ariſtoteles Zephyriam, Callimachus Mimallida, Heraclides Sophnum & Acyton.*

CCCXCVII.

Ibidem: *Samothrace; Callimachus eam antiquo nomine Dardaniam vocat.*

CCCXCVIII.

Idem: lib. V. c. IV. *Ab his non procul a continente palus vaſta amnem Tritonem nomenque ab eo accipit, Pallantias appellata Callimacho, & citra minorem Syrtin eſſe dicta.*

CCCXCIX.

Idem: lib. VII. c. XLVII. *Conſecratus eſt vivus ſentienſque oraculi ejuſdem* (Delphici) *juſſu, & Jovis Deorum ſummi adſtipulatu Euthymus pycta, ſemper Olympiæ victor & ſemel victus. Patria ei Locri in Italia. Ibi imaginem ejus, & Olympiæ alteram, eadem die tactam fulmine. Callimachum, ut nihil aliud, miratum video: ad eumque juſſiſſe ſacrificari, quod & vivo factitatum & mortuo. Nihilque adeo mirum aliud, quam hoc placuiſſe Diis.*

CCCC.

Plinius XXV. c. XIII. *Erigeron: Nomen hoc Græci dederunt, quia vere caneſcit. Caput ejus numeroſa dividitur lanugine, qualis eſt ſpinæ, inter diviſuras exeunte. Quare eam Callimachus acanthida appellat, alii pappum.*

CCCCI.

Etymologicon Magnum: Ἀπόλλων &c. Βαρύνεται. εἰ μὴ περιεκτικά, ἀμπελὼν, μηλὼν. Σεσημείωται δὲ Βαβυλὼν καὶ Μιμαλλὼν. οὕτω Καλλίμαχος. Idem: Μιμαλῶνες ἐκλήθησαν κυρίως αἱ γυναῖκες (πολεμικαὶ γάρ.) παρὰ τὸ μιμεῖσθαι τοὺς ἄνδρας. ἤτοι διὰ Μακεδονικὴν ἱστορίαν, ἥτις κεῖται ἐν τοῖς Καλλιμάχου. Pro Μιμαλῶνες vera lectio Μιμαλλόνες.

CCCCII.

Etymologicon Magnum: Κεραϊστής, τόπος Μιλήτου ἀπὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα κέρατα τοῦ ἄῤῥενος τράγου τοῦ ἀμελγομένου ὑπ᾽ αὐτοῦ πῆξαι ἐκεῖ, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCIII.

Etymol. Magnum: Τελτύν θυσίαν. Καλλίμαχος, τὴν ἐκ κριοῦ καὶ ταύρου καὶ κάπρου. Photius in Lexico inedito. Τελτύαν, θυσίαν. Καλλίμαχος μὲν τὴν ἐκ κριοῦ, ταύρου, καὶ κάπρου. Ἴστρος δὲ, ἐν μὲν Ἀπόλλωνος ἐπιφανείαις, ἐκ βοῶν, αἰγῶν, ὑῶν ἀῤῥένων, πάντων τελείων.

CCCCIV.

Scholiaſtes Apollonii II. v. 4. Μελίαν φησὶν αὐτὴν, διὰ τὸ τινὰς τῶν Νυμφῶν Μελίας καλεῖσθαι, ἀπὸ Μελίας τῆς Ὠκεανοῦ, ὥς φησι Καλλίμαχος.

CCCCV.

Scholiaſtes Euripidis Phœniſſ. v. 658. Κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ] νῦν τὸν κάματον, ἢ τὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ ἆπος, τὸ ὕψος. νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, ὡς καὶ ποὺς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ. Neſcio quid ſibi velit ποὺς ὀλέθριος; & ἐν Καλλιμάχῳ; Dictum ſane oportuit, παρὰ Καλλιμάχῳ, ſi Callimachum ut auctorem laudare voluiſſet. An pro καὶ ποὺς ὀλέθριος legamus καὶ ἆπος πλεθριαῖον, *jugeri longitudo.* Nam apud Euripidem κᾶπος ſecundum Grammaticos eſt καὶ ἆπος. Euſtath. Iliad. Γ. p 288. Εὐριπίδης δὲ ἆπος οὐδετέρως τὸν κάματον ἔφη. Heſychius: Αἶπος, κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος ἢ ὑλώδης.

CCCCVI.

Tzetzes ad Lycophronem p. 150. narrat Hiſtoriam, ut Locri quotannis binas virgines Trojam miſerint ſacrificandas, idque per ſpatium mille annorum: χιλίων δὲ ἐτῶν παρελθόντων μετὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον, ἐπαύσαντο τῆς τοιαύτης θυσίας, ὥς φησι Τίμαιος ὁ Σικελός. μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας καὶ ὁ Κυρηναῖος Καλλίμαχος.

CCCCVII.

Servius ad III. Æneid. *Ænam, oppidum Thraciæ Euphorion & Callimachus hoc dicunt etiam, quod Ænum dicatur a ſocio Ulyſſis illic ſepulto, eo tempore quo miſſus eſt ad frumenta portanda.*

CCCCVIII.

Varro de Lingua Latina lib. IV. *Lana Græcum, ut Polybius & Callimachus ſcribunt.*

CCCCIX.

Varro de L. L. lib. VI. *Caſmillus verbum Græcum arbitror: quod apud Callimachum in poematis ejus inveni.* Macrobius Saturnal. III. c. 8. *Statius Tullianus de vocabulis rerum libro primo ait, dixiſſe Callimachum Tuſcos Camillum appellare Mercurium, quo vocabulo ſignificant præminiſtrum Deorum.*

CCCCX.

Scholiaſtes Apollonii I. v. 1216. Περιϊζυόμενος δὲ Δρυόπων Ἡρακλῆς, καὶ ἀνελὼν τὸν Θειοδάμαντα, ἀνεδέξατο τὸν τούτου υἱὸν Ὕλαν, καὶ τὸ πᾶν δὲ ἔθνος διὰ τὴν λῃστείαν μετῴκισεν περὶ Τραχῖνα τὴν Θεσσαλικὴν πόλιν καὶ τὴν Οἴτην τὸ ὄρος πρὸς τοῖς ὅροις τῆς Φωκίδος. ἵνα τῇ πολλῇ τῶν ἀνθρώπων ἐπιμιξίᾳ τοῦ λῃστρικοῦ ἤθους ἀπόσχωνται. τούτων δὲ καὶ ὁ Καλλίμαχος μέμνηται. Vide Etymol. Magnum in Ἀσινεῖς; ubi habes Callimachi Fragmentum: Δειλαίοις Ἀσινεῦσιν ἐπὶ τριπῖῆρες ἁρπάσαι.

CCCCXI.

Scholiaſtes Euripidis ad Medeam v. 1334. Παρὰ τὴν Ἑστίαν καὶ τὸν βωμὸν ἀνεῖλεν, ὡς Ἄψυρτον· ἢ ἐπὶ τῷ βωμῷ τῆς Ἀρτέμιδος, ὡς Ἀπολλώνιός φησιν. ἢ ἔποικον ἐν τῇ πατρίδι, ὡς Καλλίμαχος.

CCCCXII.

Euſtathius ad Iliados Λ. p. 758. Καὶ Πανὸς δὲ λεγομένου τοῦ κατὰ κλῆσιν δαιμονίαν, ἕτερον ἀπ' ἐκείνου φασὶ τὸν καταφερῆ καὶ συνουσιαστικόν. ὅθεν παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ πᾶν τρύπανον αἰπολικόν.

CCCCXIII.

Johannes Tzetzes Chiliad. IV. n. 138.

Καὶ τί φημί σοι τὰ φυτά; Ῥόδιόν ἐστιν ὄρος
Τὴν κλῆσιν Αταβύριον, χαλκᾶς πρὶν ἔχον βόας.
Αἱ μυκηθμὸν ἐξέπεμπον, χωροῦσης Ῥόδῳ βλάβης.
Πίνδαρος καὶ Καλλίμαχος γράφει τὴν ἱστορίαν.

CCCCXIV.

Tertullianus de Corona militis cap. VII. Junoni vitem Callimachus induxit; ita & Argis ſignum ejus palmite redimitum, ſubjecto pedibus corio leonino, inſultantem oſtentans novercam de exuviis utriuſque privigni. Hercules nunc populum capite præfert, nunc oleaſtrum, nunc apium Habes tragœdiam Cerberi; habes Pindarum atque Callimachum, qui & Apollinem memorat, interfecto Delphico Dracone, lauream induiſſe qua ſupplicem. Erant enim ſupplices coronarii apud veteres.

CCCCXV.

CCCCXV.

Phlegon de Mirabilibus, cap. IV. Ἱϛορεῖ δὲ Ησίοδος, καὶ Δικαίαρχος, καὶ Κλείταρχος, καὶ Καλλίμαχος, καὶ ἄλλοι τινες περὶ Τειρεσίου τάδε. *Sequitur fabula de Tireſia & ſequentibus coeuntibus.*

CCCCXVI.

Idem cap. V. Οἱ αὐτοὶ ἱϛοροῦσι κατὰ τὴν Λαπιθῶν χώραν &c. *De Cænide muliere in virum mutata.*

CCCCXVII.

Stephanus Byzantius: Αἰθιόπιον, χωρίον Λυδίας παρὰ Ὕλλῳ, πλησίον τοῦ Ευρίπου, ἀφ' οὗ ἡ Ἄρτεμις Αἰθιοπία. οἱ δὲ, ὅτι παρὰ τοῖς Αἰθίοψι διάγουσαν Ἀπόλλων ἤγαγεν αὐτήν. Οἱ δὲ, τὴν αὐτὴν τῇ Σελήνῃ, παρὰ τὸ αἴθειν, ὡς Καλλίμαχος. In MSStis legitur Αἰθόπιον, & Ἄρτεμις Αἰθοπία: & profecto veriſſima ea lectio eſt, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΙΘΟΠΙΑ. DIANA ÆTHOPIA. Quod verbum, quia hactenus inauditum eſt, gemina auctoritate confirmabimus. In Anthologia inedita eſt Epigramma quoddam, *ſupervacuum & prorſus mendoſum*, ſi fides librario, qui περισσὸν vocat & ὁλόσφαλτον, id utrinque conſcribillatum exhibens ad hunc modum:

Ὡς Σαπφοῦς

Εἰς τὸ ἀντίϐολον οὐ κεῖται τοῦ Κυροῦ Μιχαήλου. πόθεν οὖν ἐγράφη, οὐκ οἶδα.

		Ο
Π	Παῖδες ἀιφωνος ἐοῦσα τε τ' εἰνέπω αἰ τί σε ρητα	Λ
Ε		Ο
Ρ	Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα περὶ ποδῶν	Σ
Ι	Αἰθοπία με κόρα Λατοῦς ἀνέθηκεν ἀείςα	Φ
Σ	Ερμοκλείταιο πως αυν αΐδα.	Α
Σ	Σὸς πρόπολος δέσποινα γυναικῶν ἄσυχα ρεισα	Λ
Ο		Τ
Ν	Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλεΐσον γενεάν.	Ο
		Ν

Ubi illud, quod dixi, clare docetur, Dianam vocari Αἰθοπίαν κόραν Λατοῦς. Totum autem Epigramma vide annon hoc modo poterit emendari:

Παῖδες, ἄφωνος ἔοισά τ', ἔτ' ἐννέπω, ἄι τις ἔρηται.
Φωνὰν ἀκαμάταν κατθεμένα περὶ ποδῶν.
Αἰθοπίᾳ με κόρᾳ Λατοῦς ἀνέθηκεν Ἀρισὼ
Ερμοκλείδαο τῶ Σαϊωνιάδα,
Σὰ πρόπολος, δέσποινα γυναικῶν· ᾇ σὺ χαρεῖσα,
Πρόφρων ἁμετέραν εὐκλεΐσον γενεάν.

Pueri

Pueri; & ſi muta ſim, adhuc loquor, ſi quis interroget:

Vocem non defecturam ante pedes ponens.
Æthopiæ Latonæ filiæ me dedicavit Ariſto
Filia Hermoclidæ filii Sajonis,
Tua miniſtra, o domina mulierum: qua tu lætata,
Lubens familiam noſtram fac celebrem.

Statua dicit, ſe vel mutam loqui poſſe; ſi quis inſcriptionem quatuor qui ſequuntur verſiculis conſtantem legere velit, ante pedes in baſi poſitam. Proprie autem dictum κατθεμβῶα. Nam καταπίθεσθαι eſt, *literis aliquid mandare*. Recte quoque emendavimus, ᾧ σὺ χαρεῖσα. Dii tum χαρῆναι dicuntur, cum victimas vel dona lubentes accipiunt, aut donantibus ſunt propitii. Ariſtophanes Nubibus:

Επακύσατε δεξάμεναι θυσίαν, καὶ τοῖς ἱεροῖσι χαρεῖσαι.

Quamobrem & illud Phædri Epigramma ineditum eodem modo corrigendum:

Καλλίστρατός σοι, Ζηνὸς ὦ διάκτορε,
Εθηκε μορφῆς ξυνὸν ἥλικος τύπον,
Κηφισιεὺς ὁ κῦρος. ᾧ χαρεὶς, ἄναξ,
Απολλοδώρε παῖδα καὶ πάτερα σάω.

In Codice MSto legitur, ὦ χάρις ἄναξ. Alterum teſtimonium de Diana ÆTHOPIA extat in Antipatri Epigrammate, quod ex Cod. MSto edidit Vir Clariſſimus Lucas Holſtenius; in Notis ad Stephanum v. Αμφόπολις. Αντιπάτρε ἐπίγραμμα ἐπιτύμβιον δυσνόητον καὶ ἐσφαλμένον.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένον Ελλησπόντῳ
Ηειον Ηδώνης Φυλλίδος Αμφιπόλει
Λοίπατοι Ανθιόπης Βραυρωνίδος ἴχνια νηῷ
Μίμνει, καὶ ποταμῦ τ' ἀμφιμάχητον ὕδωρ
Τὴν δὲ πότ' Αἰγείδῃσιν μεγάλην ἔριν ὡς ἁλιανθεὶς
Τρῦχος ἐπ' ἀμφοτέραις δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

Quod quidem Epigramma non injuria *mendoſum* appellat *& intellectu difficile* librarius Græcus. Vide autem, an hoc pacto clarius & ſincerius reddi poſſit.

Στρύμονι καὶ μεγάλῳ πεπολισμένη Ελλεσπόντῳ
Ηειον Ηδονῆς Φυλλίδος Αμφιπόλει.

Λοιπά

Λοιπά τοι Αἰθοπίης Βραυρωνίδος ἴχνια ναῷ
Μίμνει, πὰρ ποταμοῦ τἀμφιμάχητον ὕδωρ,
Τῆνδε πότ' Αἰγείδαις μεγάλην ἔριν. ὡς ἁλιανθὲς
Τρῦχος, ἐπ' ἀμφοτέραις-δερκόμεθ' ἠϊόσιν.

In Strymone & magno Helleſponto conditâ
Amphipoli ſepulchrum eſt Edonæ Phyllidis.
Cætera autem veſtigia in Æthopiæ Brauronidis templo
Manent, prope fluvii aquam de qua pugnatum eſt,
Magnum illud olim Ægidis certamen: tanquam cæruleus
Pannus, in ambobus conſpicimur littoribus.

Phyllidi mulieri Threſſæ (ſcio Φυλλίδα Thraciæ regionem eſſe; ſed nihil ad hoc Epigramma) monumentum poſitum Amphipoli, quæ urbs ſita eſt in oſtio Strymonis in Helleſpontum influentis: Ejuſdem vero Phyllidis anathemata viſuntur in Dianæ fano ſito in adverſa ripa Strymonis, de quo fluvio ſtrenue olim ab Athenienſibus pugnatum eſt, duce Cimone: adeo ut utroque Strymonis littore Phyllidis reliquiæ conſpiciantur; veluti cæruleum vexillum de malo navis ſuſpenſum.

DE

DE
CALLIMACHO
TESTIMONIA VETERUM.

Lucianus de ſcribenda Hiſtoria p. 371. Οἷον ὁρᾷς τί καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καί τοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. Εἰ δὲ Παρθένιος ἢ Εὐφορίων ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; &c.

Scriptor incertus apud Suidam: Σεβηριανὸς ἀπὸ Δαμασκοῦ —— τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων ποιητῶν ἀπεδέχετο μετρίως. τὸν δὲ Καλλίμαχον εἰς χεῖρας λαβὼν, οὐκ ἔστιν ὅτε οὐ κατέσκωπτε τὸν Λίβυν ποιητήν. ἀνιώμενος δὲ ἐπὶ μᾶλλον ἤδη πολλαχοῦ καὶ τῷ βιβλίῳ προσέπτυσε.

Proclus in Timæum Platonis p. 28. Εἴπερ γάρ τις ἄλλος, καὶ ποιητῶν ἄξιος ὁ κριτὴς ὁ Πλάτων, ὡς καὶ Λογγῖνος συνίστησιν. Ἡρακλείδης γοῦν ὁ Ποντικός φησιν, ὅτι τῶν Χοιρίλου τότε εὐδοκιμούντων Πλάτων τὰ Ἀντιμάχου προυτίμησε, καὶ αὐτὸν ἔπεισε τὸν Ἡρακλείδην εἰς Κολοφῶνα ἐλθόντα τὰ ποιήματα συλλέξαι τοῦ ἀνδρός. Μάτην οὖν φληναφοῦσι Καλλίμαχος καὶ Δοῦρις, ὡς Πλάτωνος οὐκ ὄντος ἱκανοῦ κρίνειν ποιητάς.

Strabo lib. XVII. p. 837. Λέγεται δὲ ἡ Κυρήνη κτίσμα Βάττου, πρόγονον δὲ τοῦτον ἑαυτοῦ φάσκει ὁ Καλλίμαχος. Et ibidem: Κυρηναῖος δέ ἐστι καὶ Καλλίμαχος καὶ Ἐρατοσθένης, ἀμφότεροι τετιμημένοι παρὰ τοῖς τῶν Αἰγυπτίων βασιλεῦσιν; ὁ μὲν ποιητὴς ἅμα καὶ περὶ γραμματικὴν ἐσπουδακώς, ὁ δὲ καὶ ταῦτα καὶ περὶ φιλοσοφίαν καὶ τὰ μαθήματα εἴ τις ἄλλος διαφέρων.

Scriptor vitæ Apollonii Rhodii: Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν Πτολεμαίων (ὁ Ἀπολλώνιος) Καλλιμάχου μαθητὴς, τὸ μὲν πρῶτον συνὼν Καλλιμάχῳ τῷ ἰδίῳ διδασκάλῳ. Et ibidem: Οὗτος ἐμαθήτευσε Καλλιμάχῳ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὄντι γραμματικῷ. —— τινὲς δέ φασιν, ὅτι ἐπανῆλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, καὶ αὖτις ἐκεῖσε ἐπιδειξάμενος εἰς ἄκρον ἐνδοκίμησε, ὡς καὶ τῶν βιβλιοθηκῶν τοῦ Μουσείου ἀξιωθῆναι αὐτὸν, καὶ ταφῆναι δὲ σὺν αὐτῷ τῷ Καλλιμάχῳ. Suidas: Ἀπολλώνιος Ἀλεξανδρεὺς —— μαθητὴς Καλλιμάχου.

Scriptor vitæ Arati: Συνήκμασε δὲ Ἄρατος Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ, καὶ Καλλιμάχῳ, καὶ Μενάνδρῳ, καὶ Φιλητᾷ. Et ibidem: Γηραιῷ δὲ τῷ Κυρηναίῳ ἐπεβάλλετο, παρ' οὗ καὶ ἐπιγράμματος ἠξιώθη. Notandus eſt eorum error, qui Geræum neſcio quem Cyrenenſem poetam ex his verbis ſibi comminiſcuntur: legendum enim γηραιῷ; & ſententia eſt, *Aratum innotuiſſe Callimacho jam ſeni; a quo & Epigrammate dona-*

tum

tum eſſe. Nimirum illud ipſum eſt Epigramma; quod ſupra a nobis editum & explicatum eſt;

> Ἡσιόδου τόδ' ἄεισμα, καὶ ὁ τρόπος. &c.

Scriptor vitæ Theocriti. Ἐγένετο δὲ ὁ Θεόκριτος ἰσόχρονος τούτου Ἀράτου καὶ Καλλιμάχου καὶ Νικάνδρου.

Aulus Gellius lib. XVII. c. 21. Neque diu poſt Callimachus poeta Cyrenenſis Alexandriæ apud Ptolemæum regem celebratus eſt.

Solinus cap. XXVII. Major Syrtis oſtentat oppidum, Cyrenas vocant: quæ domus Callimacho poetæ fuit patria.

Suidas: Ἀσυάγης γραμματικός. τέχνην γραμματικὴν —— καὶ εἰς Καλλίμαχον τὸν ποιητὴν ὑπόμνημα.

Idem: Ἀρχίβιος Ἀπολλωνίου, γραμματικός. τῶν Καλλιμάχου ἐπιγραμμάτων ἐξήγησιν.

Idem: Μαριανός, —— ἔγραψε μετάφρασιν Καλλιμάχου Ἑκάλης, Ὕμνων, καὶ τῶν Αἰτίων, καὶ τῶν Ἐπιγραμμάτων ἐν Ἰάμβοις ςων

Idem: Νικάνωρ ὁ Ἑρμείου Ἀλεξανδρεὺς γραμματικός, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ τοῦ Καίσαρος —— ἔγραψε περὶ στιγμῆς τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ.

Idem: Ἐρατοσθένης Κυρηναῖος, μαθητὴς φιλοσόφου Ἀρίστωνος Χίου, γραμματικοῦ δὲ Λυσανίου τοῦ Κυρηναίου, καὶ Καλλιμάχου τοῦ ποιητοῦ.

Strabo lib. XIV. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ Ἁλικαρνασσοῦ —— Ἡράκλειτος ὁ ποιητής, Καλλιμάχου ἑταῖρος. In hunc Heraclitum extat Epigramma.

> Εἶπέ τις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον. &c.

Etymologicon Magnum: Ἀλυτάρχης, ῥαβδοφόροι ἀλύται. Ἥδυλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λάμβδα ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας, ἀλλύτας.

Athenæus lib. 8. 331. Φιλοστέφανος δὲ, ὁ Κυρηναῖος μὲν γένος, Καλλιμάχου δὲ γνώριμος, ἐν τῷ περὶ τῶν παραδόξων ποταμῶν.

Suidas: Ἴστρος, Μενάνδρου Ἴστρου, Κυρηναῖος ἢ Μακεδών. Καλλιμάχου δοῦλος καὶ γνώριμος. Unde a veteribus paſſim vocatur Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος.

Anthologiæ lib. III. c. 25. Ἄδηλον.

> Ὦ μάκαρ ἀμβροσίῃσι συνέστιε φίλτατε Μούσαις,
> Χαῖρε, καὶ εἰν Ἀΐδεω δώμασι Καλλίμαχε.

Ibidem: lib. II. Εἰς Γραμματικούς. Philippi.

> Γραμματικοὶ, Μώμου στυγίου τέκνα, σῆτες ἀκάνθων,
> Τελχῖνες βίβλων, Ζηνοδότου σκύλακες,
> Καλλιμάχου στρατιῶται, ὃν ὡς ὅπλον ἐκτανύσαντες
> Οὐδ' αὐτοῦ κείνου γλῶσσαν ἀποστρέφετε. &c.

Antiphanis.

> Τῶν μεγάλων κηλῖδες; ἐπ' Ἠρίννῃ δὲ κομῶντες,
> Πικροὶ καὶ ξηροὶ Καλλιμάχου πρόκυνες.

Incerti.

Γινώσκοιμ' ὅσα λευκὸν ἔχει στίχον. ἡ δὲ μέλαινα
Ισοβίη τύχοι τὺς παρακαλλιμάχυς.

Palladæ. lib. I. c. XVII.

Καλλίμαχον πωλῶ καὶ Πίνδαρον, ἠδὲ καὶ αὐτὰς
Πτώσεις γραμματικῆς, πλῶσιν ἔχων πενίης.

Propertius II. I.

Sed neque Phlegræos Jovis Enceladique tumultus
Intonet anguſto pectore Callimachus.

III. I.

Callimachi manes, & Coi ſacra Philetæ,
In veſtrum, quæſo, me ſinite ire nemus.

III. VIII.

Inter Callimachi ſat erit placuiſſe libellos:
Et ceciniſſe modis, pure poeta, tuis:

II. Eleg. ultima.

Tu ſatius memorem muſis imitare Philetam,
Et non inflati ſomnia Callimachi.

IV. I.

Ut noſtris tumefacta ſuperbiat Umbria libris:
Umbria Romani patria Callimachi.

IV. VI.

Cera Philetеis certet Romana corymbis:
Et Cyrenæas urna miniſtret aquas.

Catullus LXVI.

Sed tamen in tantis mœroribus, Ortale, mitto
Hæc expreſſa tibi carmina Battiadæ.

XCVII.

Sæpe tibi ſtudioſo animo venante requiris
Carmina uti poſſem mittere Battiadæ.

Ovidius.

Battiades ſemper toto cantabitur orbe;
Quamvis ingenio non valet, arte valet.

*

Hoc, memini, quondam fieri non poſſe loquebar,
Et me Battiades judice falſus erat.

Sit

Sit tibi Callimachi, ſit Coi nota Philetæ,
Sit quoque vinoſi Teïa muſa ſenis.

Callimachum fugito; non eſt inimicus amori:
Et cum Callimacho tu quoque Coe noces.

Statius Epithalamio Stellæ.

— hunc ipſe choro plaudente Philetas,
Callimachuſque ſenex, Umbroque Propertius antro
Ambiſſent laudare ducem —

F I N I S.

AD COMAM BERENICES, CATULLI.

CALLIMACHI FRAGMENTA, QUÆ HUC PERTINENT.

Ἠδὲ Κόνων μ᾽ ἔβλεψεν ἐν ἠέρι, τ Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε Θεοῖς.

Et Conon me in æthere conſpexit, Berenicæ
Cincinnum, quem illa Diis omnibus dedicavit.

Scholiaſtes Arati p. 21. Κόνων ὁ μαθηματικὸς Πτολεμαίῳ χαριζόμενος Βερενίκης πλόκαμον ἐξ αὐτοῦ κατηστέρισε. Τοῦτο δὲ Καλλίμαχός πού φησιν,

Ἠδὲ Κόνων μ᾽ ἔβλεψεν ἐν ἠέρι τὸν Βερενίκης
Βόστρυχον, ὃν κείνη πᾶσιν ἔθηκε θεοῖς.

Quæ Catullus ſic παραφράζει.

Idem me ille Conon cæleſti in lumine vidit,
E Bereniceo vertice cæſariem
Fulgentem clare: quam multis illa Deorum
Levia protendens brachia pollicita eſt.

—— χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

—— ut Chalybum genus pereat
Qui illud e terra naſcens monſtrarunt, ſtirpem malam.

Scholiaſtes Apollonii I. v. 1323. Χάλυβες, ἔθνος Σκυθίης, ὅπου ὁ σίδηρος γίνεται. Καλλίμαχος. Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος. Et lib. II. v. 375. Χαλύβων μέμνηται καὶ Καλλίμαχος.

—— Χαλύβων ὡς ἀπόλοιτο γένος,
Γειόθεν ἀντέλλοντα, κακὸν φυτὸν, οἵ μιν ἔφηναν.

Quæ Catullus ſic expreſſit:

Jupiter, ut Chalybum omne genus pereat.
Et qui principio ſub terra quærere venas
Inſtitit, ac ferri fingere duritiem.

Σὺν

Σήν τε κάρην, ὤμοσα σόν τε βίον.

Adjuro tuum caput & vitam tuam.

Etymologicon Magnum v. Θηλαμών. Κάρη θηλυκῶς, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἦν τε κάρην ὤμοσα σόν τε βίον.

Lege:

Σήν τε κάρην;

Quæ ſic Latine vertit Catullus, v. 40.

- - *Adjuro teque tuumque caput.*

Hyginus in Poetico Aſtronomico c. XXIV. *Sunt aliæ ſeptem ſtellæ ad caudam Leonis in triangulo collocatæ, quas crines Berenices eſſe Conon Samius Mathematicus & Callimachus dicit, cum Ptolemæus Berenicen Ptolemæi & Arſinoes filiam ſororem ſuam duxiſſet uxorem, & paucis poſt diebus Aſiam oppugnatum profectus eſſet, voviſſe Berenicen, ſi victor Ptolemæus rediiſſet, ſe detonſuram crinem: quo voto damnatam crinem in Veneris Arſinoes Zephyritidis poſuiſſe templo; eumque poſtero die non comparuiſſe. Quod factum cum rex ægre ferret, Conon Mathematicus (ut ante diximus) cupiens inire gratiam regis, dixit crinem inter ſidera videri collocatum: & quaſdam vacuas a figura ſeptem ſtellas oſtendit, quas eſſe fingeret crinem. Hanc Berenicen nonnulli cum Callimacho dixerunt equos alere, & ad Olympia mittere conſuetam fuiſſe. Alii dicunt hoc amplius, Ptolemæum Berenices patrem multitudine hoſtium perterritum fuga ſalutem petiſſe: filiam autem ſæpe conſuetam, inſiluiſſe in equum, & reliquam exercitus copiam conſtituiſſe, & complures hoſtium interfeciſſe, reliquos in fugam conjeciſſe: pro quo etiam Callimachus eam magnanimam dixit.*

NOTÆ

NOTÆ AD ELEGIAM
CATULLI
DE COMA BERENICES.

V. 1.

Omnia qui magni diſpexit lumina mundi.

Iſaacus Voſſius *lumina* illa obelo confodit; & ex Codd. ſuis MStis, qui habent *munera*, reſtituit *mœnia*:

Omnia qui magni diſpexit mœnia mundi.

Sane quidem ita veteres locutos eſſe conſtat; Lucretium ſæpe:

Maxima diſſiluiſſe capacis mœnia mundi.

& Ovidium:

Ingentia mundi mœnia.

Sed amabo an apud quenquam poetarum reperias, *Omnia* mundi mœnia? Quot enim ſunt? Mœnia hic ſunt extremum, finis, terminus. Plura itaque mundi mœnia eſſe non poſſunt, ſed duntaxat una Bene ergo ſe habet τὸ *lumina*. Fortaſſe autem pro *diſpexit*, quod cujusvis eſt qui oculos ſanos habet, legendum *deſcripſit*; quod eſt Aſtrologorum. Virgilius:

Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem:

& alibi:

Cælique meatus
Deſcribent radio, & ſurgentia ſidera dicent.

Lucretius:

Ut ratio declarat eorum, qui loca cæli
Omnia diſpoſitis ſignis ornata notarunt.

V. 23.

Quum penitus mœſtas]

Lego:

Quam penitus mœſtas exedit cura medullas!
Ut tibi nunc toto pectore ſollicita &c.

V. 33.

Atque ibi pro cunctis, pro dulci conjuge, divis
Non ſine taurino ſanguine pollicita es:

Legendum: Atque ibi ME cunctis &c. *me comam* pollicita es: Sic verſ. 7.

Idem ME *ille Conon - - quam multis illa Deorum*
Levia protendens brachia POLLICITA *eſt.*

Hyginus: *Voviſſe Berenicen, ſi victor Ptolemæus rediiſſet, ſe detonſuram crinem.* Certiſſima hæc eſt emendatio: Voſſius tamen *pro cunctis* interpretatur; *pro toto exercitu*: ſed melius, ni fallor, τὸ πρὶν ſervaret

varet Callimachus; quam ut Berenicen prius pro exercitu quam pro Rege & Marito vota facientem induceret. Deinde, ſi ea eſſet ſententia; dixiſſet, *ſi reditum tetuliſſent*, numero plurali. Poſtremo *cunctis* conſtruendum eſſe cum divis ex ipſo Callimacho conſtat,

Βόστρυχον, ὃν κείνη ΠΑΣΙΝ ἔθηκε ΘΕΟΙΣ.

V. 44.

Ille quoque everſus mons eſt, quem maximum in oris
Progenies Phthiæ clara ſupervehitur.

Miris modis ſe torquent interpretes, ut *Medos* per longas ambages ex ſtirpe *Phytiæ* vel *Clytiæ* vel *Thiæ* oriundos eſſe probent. Pudet me hercle inepti laboris; cum in promptu ſit vera lectio, & expedita ſententia:

Progenies Thiæ clara ſupervehitur.

Clara progenies Thiæ eſt Sol, Thiæ & Hyperionis filius. Pindarus Iſthm. v.

Μᾶτερ ἀελίου πολυώνυμε Θεία. Heſiodus:

Θεία δ' ἠέλιόν τε μέγαν λαμπράν τε σελήνην
Γείναθ', ὑποδμηθεῖσ' Ὑπερίονος ἐν φιλότητι.

Vide etiam Etymologicon Magnum & Apollodorum. Et Apollonii Schol. lib. iv. Senſus eſt, *Quid crines adverſus ferrum facient; cum ferro everſus ſit Athos, omnium montium, ſupra quos Sol vehitur, maximus?* Proverbiale dictum; Maximus, optimus, pulcherrimus &c. Omnium, quos Sol videt. Plautus: *Meliorem neque tu reperies, neque vidit Sol.* Sic alii, & Latini & Græci.

V. 53.

—— Memnonis Æthiopis
Unigena impellens nutantibus aera pennis.

Omnino nutans & languidum eſt illud epitheton *nutantibus*: ſed a librariis profectum eſt, non a Catullo; qui ſine dubio ſcripſit.

Unigena impellens NICTANTIBUS *aera pennis.*

Quid ſit *nictari*, vide apud Feſtum: Lucretius lib. vi.

Cujus ubi e regione loci venere volantes;
Claudicat extemplo pennarum NISUS *inanis,*
Et conamen utrinque alarum proditur omne:
Hic ubi NICTARI *nequeunt, inſiſtereque alis.*

Virgilius iv.

Hic primum paribus NITENS *Cyllenius alis.*

V. 54.

Obtulit Arſinoes Chloridos ales equus.

Zephyri quidem uxor erat, nomine Chloris: ſed Arſinoen ſive Venerem cognomento Chlorida dictam nemo veterum memoriæ prodidit. Achilles Statius Luſitanus vir doctiſſimus, qui tres MSS. Catulli Codices verſaverat, duos ex his *Locridicos* pro Chloridos, tertium *Locritos* habere teſtatur. Quare, ut opinor, haud incerta eſt hæc emendatio:

Ob-

Obtulit Arſinoes Locridos ales equus.

Et *Locris* quidem Venus ſive Arſinoe dicetur, eadem plane de cauſa ac *Zephyritis* in verſu ſequenti.

Ipſa ſuum Zephyritis eo famulum legarat.

Et in Callimachi Epigrammate:

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερον. ἀλλὰ σὺ νῦν με,
Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον ἔχεις.

Nam ut Zephyritis a Zephyrio Africæ promontorio, ita & Locris dicetur a gente Locrorum, qui regionem eam tenebant. Ptolemæus p. 101. in Pentapoli Africæ ponit Βερενίκην, Ἀρσινόην, & Ζεφύριον ἄκρον: ut vel dubitare nequeas, quin ab iſto Zephyrio dicta ſit Venus Arſinoe Zephyritis. Quod ſi itaque & Locri fuerint in Pentapoli Africæ, jam certa reddetur ratio, cur & Arſinoe Locris appellata ſit. Sed ecce tibi teſtes luculentos Virgilium & Servium: Æneid. XI.

Libycoque habitantes æquore Locros.

Ad quem locum hæc Servius: *Locri ſocii Ajacis Oilei fuerunt Epizephyrii & Ozoli. Sed hi tempeſtate diviſi ſunt — Ozoli vero delati* PENTAPOLIM, *de quibus nunc quæritur, Libycoque habitantes æquore Locros.*

V. 73.

Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera *dictis.*

Ferri fortaſſe poterit hæc lectio: nequeo tamen a me impetrare, ut a Catullo ſic ſcriptum eſſe credam; ſed aliud quid melius, ni fallor, & elegantius:

Non ſi me infeſtis diſcerpant ſidera dextris.

Livius de Romulo: *Fuiſſe tum quoque aliquos, qui* DISCERPTUM *regem patrum* MANIBUS *taciti arguerent.* Quid quod *diſcerpere* proprie dicatur de cirro, nodo, corolla? ſed illud manibus fit, non dictis. *Dextris* autem vel de *ſideribus* recte dictum; cum in iis pluria ſint ἀνθρωπόμορφα. Reliqua vero, quæ *dextra* carent, ea neque *dicta* proferre poſſint.

V. 91.

Sanguinis expertem ne ſiveris eſſe tuam me,
Sed potius largis adfice muneribus.

Jure, ut opinor, culpandus eſt Callimachus, qui comam inducit rogantem, ut ſanguine ſibi litetur: qui crinibus abominandus magis, quam expetendus.

Squalentem barbam, & concretos ſanguine crines.

Sed omnino legendum: *Unguinis* expertem: Quid enim coma ſibi exoptet præter unguenta? Hinc eſt, quod paulo ante a novis nuptis *onychem* petat: onychem ſcilicet plenum unguento. Horatius:

Nardi parvus onyx eliciet cadum.

Nota autem τὸ *muneribus* in verſu proximo: inde enim firmatur hæc emendatio; quia eadem uſurpat noſter, ubi paulo ante de unguentis loquitur: *Quam jucunda mihi munera libet onyx.*

F I N I S.

IN

CALLIMACHI
HYMNOS
ANNOTATIONES
NICODEMI FRISCHLINI.

ANNOTATIONES IN HYMNUM PRIMUM, qui eſt in JOVEM.

Verſ. 1. Ζηνὸς ἔοι τί κεν ἄλλο] Sumpta occaſione a ſacris, quæ feſto die in honorem Jovis peragebantur, γενέθλια ipſius hoc primo hymno proſequitur: a patria, parentibus, educatione admiranda, rebus geſtis, & virtutibus, quibus regnum cœleſte adeptus ſit: a rerum denique humanarum, & præcipue regnorum, cura & adminiſtratione, Jovem ſerio ac religioſe commendans. Quem quidem hymnum cæteris merito præpoſuit. Nam, a Jove principium, quoniam Jovis omnia plena. Etſi autem multa in hoc & aliis hymnis continentur quæ profana & impia in Deum ſuperſtitione non carent: (de quo tam frivola & divina majeſtate indigna proponuntur commenta) ſunt tamen in iiſdem non pauca quæ nos de maximis rebus utiliter commonefacere poſſunt. de quibus ſuo loco.

V. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα] Gigantes a Latinis etiam Terrigenæ & Terræ proles dicuntur, propter incertam & ignobilem generis originem. Orpheus in Hymnis,

Οὓς καλέουσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο, καὶ αἵματος οὐρανίοιο.

Quibus verbis ad etymologiam nominis alludit. De pugna vero Gigantum lege Heſiodum in Theogonia, Ovidium lib. 1. Metam. & Faſtorum lib. 5. Item Claudianum in Gigantomachia. Ejuſdem meminit Virgil. in 6. Horat. l. 3. Carm. ode 4. Homerus in Batrachomyomachia. Quanvis autem ea quæ de Gigantibus cœlo arma inferre auſis poetæ fabulantur, etiam Cicerone teſte, dicantur & credantur ſtultiſſime, & plena ſint futilitatis, ſummæque levitatis: nihilominus tamen, ſi dextre ac ſobrie intelligantur, pauloque altius expendantur, aliquam veritatem earum rerum quas diabolus hujuſmodi figmentorum nebulis tegere & obſcurare voluit, ſub iſta fabula latere, aperte conſtabit. Quis enim e ſacris literis non didicit, primos humani generis propagatores, πηλογόνους, hoc eſt e limo terræ formatos, poſteaquam Satanæ fraudibus & technis eluſi fuiſſent, Dei mandato neglecto & ſpreto, honores divi-

divinos affectaſſe, ſed e paradiſo miſerrime ejectos & expulſos eſſe? Quis neſcit poſteros Noe excelſiſſimam turrim, quaſi coacervatis montibus erigere conatos, cujus culmen, ſummum cœli verticem attingeret? ſed ab opere incepto divina vi prohibitos fuiſſe? Quis ignorat, ipſum Satanam, cum omni cœtu cacodæmonum, in Tartarum abjectum eſſe? Quid denique Gigantes aliud (Macrobio teſte) fuiſſe credendum eſt, quam impiam quandam gentem, deos negantem, & ideo exiſtimata Deum pellere de cœleſti ſede voluiſſe? Beroſus l. 1. Antiquit. Babylonicos Gigantes vocat, qui temporibus Noe, diluvio abſorpti ſunt.

Ibid. δικασπόλον] Dionyſius Antiquit. Rom. l. 5, *Optimus rex habebatur qui eſſet juſtiſſimus & legum ſervantiſſimus, nuſquam diſcedens ab inſtitutis patriis.* id quod ex Homero liquet, appellante reges δικασπόλυς, ſive θεμιστοπόλυς, hoc eſt, *juris redditores, ſive juridicos.*

V. 4. Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;] De Jovis patria diu ac longum inter mortales certamen fuit ſemper, aliis atque aliis populis eum civem & alumnum ſibi vendicantibus. Præ omnibus autem reliquis præcipue inter ſe digladiabantur Arcades & Cretenſes: quorum hi, ut mendacium mendacio cumularent, non ſolum apud ſe natum Jovem, ſed etiam ſepultum eſſe gloriabantur. Quorum vanitatem ſalſe ridet Callimachus. Appellatus eſt autem Juppiter Dictæus, a Dicte ſeu Dicto, monte Cretenſi, in quo enutritus eſſe dicitur. (vide Strab. l. 10. Geographiæ) Lycæus vero, a monte Arcadiæ Lycæo, in quo natus eſt, templumque habuit: de quo idem Strabo, in fine 8. Geogr. At Lycæus a Lycaone Pelaſgi filio dictus eſt, teſte Pauſania.

V. 5. ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.] *Omnes* (inquit Pauſanias in Meſſeniacis) *qui Jovem apud ſe natum & educatum contendunt, enumerare difficile fuerit.* Et Euſebius Cæſarienſis lib. 3. Euangelicæ præpar. ſcribit *nationes ferme omnes deum ſibi Jovem conſtituiſſe, diverſis nominibus appellatum: eundemque apud ſe natum dixiſſe.* Plura pete ex tertio libro Ciceronis de Natura Deorum.

V. 6. Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν] Ide mons Cretæ, *tanta altitudinis* (ut refert Solinus) *ut ante ſolis ortum, ſolem videat:* quod Diod. Siculus l. 17, Idæ Phrygiæ adſcribit: quæ a Cretenſi nomen accepit, ut Virgil. 3. Æneid. autor eſt.

V. 8. Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται] Notat Cretenſium vanitatem: de quibus proverbium natum eſt, πρὸς Κρῆτα κρητίζειν. Hoc hemiſtichion D. Paulus ex Epimenide repetit, epiſt. ad Tit. c. 3.

Ibid. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο] De Jovis in Creta ſepulcro lege Diodorum Siculum l. 4, Ciceronem l. 3. de Nat. Deorum: Solinum in Polyhiſt. c. 16. Melam, l. 2. c. 7. Lactantium de falſa Religione, l. 1. c. 11. Lucianum item in ſacrificiis, & Politianum in Miſcell. c. 35.

V. 9. σὺ δ᾽ οὐ θάνες.] Vanitatem Cretenſium de Jovis ſepulcro nugantium a proprietate divini numinis redarguit, quæ eſt, Deum eſſe æternum, immortalem & incorruptibilem. Dii enim, ut Plutarchus περὶ δεισιδαιμονίας inquit, ἄνοσοι καὶ ἀγήραοι, πόνων τε ἄπειροι, βαρυβόαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος.

Οὐ γὰρ σῖτον ἔδουσ', οὐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον·
Οὕνεκ' ἀναίμονές εἰσι, καὶ ἀθάνατοι καλέονται.

ut Homerus dixit.

V. 10. Ἐν δέ σε Παῤῥασίῃ] Diſſentientes Arcadum & Cretenſium de patria Jovis opiniones ita componit Callimachus, ut Jovem in Arcadia quidem natum, ſed in Creta educatum a Corybantibus prodat. Cujus ſententiæ Pauſan. in Arcad. Strabo l. 8. & 10. Geographiæ, Heſiodus in Theog. & Ovid. 4. Faſt. ſubſcribunt. Arcadia vero dicta eſt Parrhaſia, a Parrhaſo, uno filiorum Lycaonis: Steph. περὶ πόλεων. Ubi tamen non regionem, ſed civitatem dumtaxat Parrhâſiam fuiſſe tradit. Et Strabo Parrhaſios gentem Arcadiæ nominat. δοκεῖ, inquiens, παλαιότατα ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων, Ἀζᾶνές τε καὶ Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι.

Ibid. Ῥείη τίκεν] De Jovis natalibus, fratribus & ſororibus, lege Heſiodum in Theogonia.

V. 11. Ἔσκεν ὄρος] Nemus in monte Lycæo, ubi Rhea Jovem partu enixa eſt, a proprio quodam accidenti deſcribitur: cujus & Pauſanias in Arcadicis ſic meminit. *Spectatur*, inquit, *in jugo ſpelunca Rheæ, quo nulli hominum præterquam ſolis deæ ſacra facientibus fœminis introire fas eſt.* Et eodem in libro, *Si quis contempta religione introierit, neceſſe omnino eſt eum intra annum e vita excedere.*

V. 14. Ἀπιδανῆες] Stephanus, Ἀπιδόνες, καὶ οἱ Ἀρκάδες, ἀπὸ Ἀπίδονος ποταμοῦ, ἢ τοῦ υἱοῦ Φορωνέως Ἀπίδονος. Legitur etiam Ἀπιδανῆες apud Dionyſium de ſitu Orbis.

V. 16. ὦ κε τόκοιο λύματα] De Jovis recens nati lavacro & purgationibus itidem diſſimiles ſententiæ, ut de loco nativitatis, apud ſcriptores propoſitæ reperiuntur. Nam Meſſenii (ut Pauſanias confirmat) in Ithomes jugo fontem Clepſydram fuiſſe aſſeruerunt, in quo ab Ithome & Neda nymphis nutricibus Juppiter lotus fuerit. Idem in Arcadicis duorum fluminum mentionem facit, Luſii ac Lymacis, in quibus Jovem recens natum, a ſordibus emundatum fuiſſe ſcribit. Ac de Lymace quidem quæ ibi traduntur, quod huic loco lucem aliquam afferre videbantur, huc adſcribere placuit. Sunt autem iſta. *Fluvius*, inquit, *qui Lymax dicitur, Phigaliam præterfluens cum Neda conjungitur. Hoc ei nominis a Rhea purgatione inditum ferunt, quod nempe quum Jovem illa peperiſſet, in hunc amnem nymphæ puerperii colluviem abjecerunt. Colluviem a Græcis λύματα dicta fuiſſe, teſtatur Homerus, quo loco a peſtilentia Græcos purgatos dicit: eaque purgamina quæ λύματα nominat, in mare abjecta fuiſſe.* Hactenus Pauſanias. Extat autem Homeri verſus l. 1. Iliados talis,

Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.

Nam ad hunc mihi Pauſanias reſpexiſſe videtur.

V. 18. Λάδων ἀλλ' οὔπω] Arcadiam ante Jovis ortum ſiccam amnibuſque deſtitutam fuiſſe, ac poſtea demum nato Jove fluvios in ea promanaſſe, hoc loco tradit Callimachus. quorum præcipuos nominat, Ladonem, Erymanthum, Jaonem, Melanem, Carionem, Crathin,

Me-

Metopen, & Neden, qui omnes poſt Rheæ partum exorti ſint. Horum nomina apud Dionyſium de ſitu Orbis reperiuntur, in deſcriptione Arcadiæ,

> Καὶ δὲ μέσην νῆσον, κοίλην χθόνα ναιετάουσιν
> Ἀρκάδες Ἀπιδανῆες ὑπὸ σκοπιὴν Ἐρυμάνθου·
> Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρᾶθις, ἵνα ῥέει ὑγρὸς Ἰάων
> Ἠχῇ καὶ Ὠγύγιος μηκύνεται ὕδασι Λάδων.

Aliqui etiam a Plinio l. 4. c. 6, a Solino c. 12. in Polyhiſt. & Strabone l. 8. Geograph. enumerantur. Ac de Ladone quidem ſigillatim hæc Strabo l. 1. Geograph. prodidit, καὶ ὁ Λάδων ὁ ἐν Ἀρκαδίᾳ ποταμὸς ἐπέσχε ποτὲ τὸ ῥεῦμα. Et ſub finem 8. libri, τἀναντία δ' ὁ Λάδων ἔπαθε., τοῦ ῥεύματος ἐπισχεθέντος ποτὲ, διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πηγῶν. Hujus pulchritudinem commendat Pauſanias in Arcadicis. Meminit ejuſdem Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Cæterum Arcadiam Jovis beneficio, poſt Phaethontis incendium, aquis irriguam eſſe factam, idem hic autor l. 2. Metam. teſtatur.

V. 18. οὐδ' Ἐρύμανθος] Fontes hic (ut Pauſanias ait) in Lampea monte habet, qui ſacer Panos eſſe dicitur. Nobilitavit hunc montem aper Erymanthius, ab Hercule Euryſthei juſſu in eo interfectus.

V. 19. ἔτι δ' ἄβροχος] Eandem eſſe fontium ac fluviorum in ortu atque interitu viciſſitudinis aleam, quæ cæterarum in hac natura rerum eſt, præter Ariſtotelem in Meteorologicis (ubi cauſæ accurate inveſtigantur) etiam Ovid. in Metam. his elegantiſſimis verſibus demonſtrat,

> *Vidi ego quod fuerat quondam ſolidiſſima tellus,*
> *Eſſe fretum, vidi factas ex æquore terras:*
> *Et procul a pelago concha jacuere marinæ.* &c.

Arcadiam vero, ante Jovem editum, omni aquarum copia deſtitutam fuiſſe, ac poſtea demum tot maximos amnes repente apparuiſſe, veri haud quaquam ſimile eſt: ſed a poeta, Jovis laudem amplificaturo, confictum videtur: tametſi de aliquibus fluviis verum eſt quod hic dicitur, ut mox patebit. Proinde veriorem judico Pauſaniæ ſententiam, quam ipſe de hac ſiccitate & irrigatione, in Arcadicis hunc in modum prodidit. *Quod ſi forte*, inquit, *ſiccitate ſolum laboret, atque ex eo ſegetes & ſtirpes exareſcant, ibi Lycæi Jovis ſacerdos ad aquam ejus fontis cum precatione converſus, riteque re divina mactatis hoſtiis peracta, e quercu ramum non alte ſed in ſummam aquam porricit. exiſtit repente commota aqua, ater halitus, nebulæ perſimilis: neque ita multo poſt nubes attollitur: moxque plurium nubium acceſſione obducto cœlo, Arcadum fines optatis imbribus perfunduntur.*

V. 23. πολλὰς δὲ Μέλας] Melanem Strabo, l. 8, juxta Olenum defluere ſcribit. (eſt autem *Olenus Achajæ civitas, finitima Arcadiæ, ubi Jovem a capra enutritum eſſe*, Aratus in Phænom. innuit) Ibidem & Crathin ad Achaicas Ægas fluere tradit. πρὸς δὲ ταῖς Ἀχαϊκαῖς, (inquiens) Αἰγαῖς ὁ Κρᾶθις ῥεῖ ποταμὸς, ἐκ δυεῖν ποταμῶν αὐξόμενος, ἀπὸ τοῦ κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων. ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. De Carione nihil in præſentia occurrit. Pauſanias Cranionem in Alpheum, aſ-

ſumpto prius Gatheata amni, influere refert, in Arcadicis. Meminit & Carathis fluvii, ſub finem ejuſdem libri, eumque per viam Tegeatarum tranſire ſcribit. quem ego cum Crathi, cujus mentio modo facta eſt, eundem eſſe crediderim. Quis enim ignorat, regiones, montes, fluvios, & his ſimilia, aliis temporibus ſubinde alia ſortiri nomina? Metopen vero Diodorus Sicul. l. 5. Ladonis filiam & Aſopi uxorem fuiſſe teſtatur. Eandem Pindarus 6. Olymp. aviam ſuam & matrem Thebes nominat,

Ματρομάτωρ ἐμὴ Στυμφαλὶς εὐανθὴς Μετώπα.

Interpres ibidem hunc Callimachi locum citat.

V. 32. *Ἐκ δ᾽ ἔχεεν μέγα χεῦμα*] Nedæ fluvii fontem a Rhea puerpera inventum & apertum eſſe, Strabo etiam ex poetarum ſententia l. 8, Geogr. planum facit. Νυνὶ μὲν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριον ἐστι τὸ τῆς Νέδας ῥεῦμα, λάβρον ἐκ τοῦ Λυκαίου κατιὸν, Ἀρκαδικοῦ ὄρους, ἐκ πηγῆς ἣν ἀναῤῥῆξαι τεκοῦσαν τὸν Δία μυθεύουσι Ῥέαν, ἐπίλουτρον χάριν. Id eſt, *Atque nunc quidem Triphyliam a Meſſenia diſterminat Neda fluvius, copioſus e Lycæo Arcadiæ monte defluens, cujus fontem Rhea Jovem enixa lavacrorum cauſa aperuiſſe dicitur.*

V. 33. *Νέδη δέ σε δῶκε*] Pauſanias trium Jovis nutricum mentionem facit in Arcadicis. *Arcades*, ait, *Thiſoam, Nedam & Agno, Jovis nutrices nominare ſoliti: quarum prima in Parrhaſiorum finibus nomen dedit urbi, ſecunda flumini, tertia fonti in Lycæo.* &c. Alibi etiam Ithomen Jovis nutricem nominat. Præter has Adraſtea & Ida ab aliis quoque numerantur, de quibus poſtea.

V. 34. *Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον*] Cretæ deſcriptionem pete ex 10. lib. Geogr. Strabonis: ex 17. cap. Solini. & l. 2. c. 7. Melæ. Hodie Candia appellatur, major Cypro, minor Sardinia & Sicilia. par tamen omnibus ſoli ubertate. Dionyſius περὶ οἰκουμένης, de ea ſic canit,

Κρήτη τιμήεσσα, Διὸς μεγάλοιο τιθήνη,
Πολλή τε λιπαρή τε καὶ εὔβοτος. ἧς ὕπερ Ἴδη,
Ἴδη καλλικόμοισιν ὑπὸ δρυσὶ τηλεθόωσα.

Virgilius autem ita,

Creta Jovis magni medio jacet inſula Ponto,
Mons Idæus ubi & gentis cunabula noſtra:
Centum urbes habitant magnas, uberrima regna.

Qua porro ratione Juppiter in Creta editus, & quo dolo Saturnus circumventus ſit, ne recens natum puerum deglutiret, copioſe exponit Heſiodus in Theogonia, & Ovidius in Faſtis.

V. 35. *Πρεσβυτάτη νυμφέων*] Nedam nutricem ab ætate ſenili & gravi obiter commendat. Multum enim refert, quibuſcum ἐξ ὀνύχων, hoc eſt, *a teneris unguiculis*, converſemur, & quibus utamur nutriciis. Qua de re conſulendus Plut. in Pædagogia.

V. 36. *μετά τε Στύγα*] Μετὰ particula exceptiva hoc loco, ut in illo Homerico, l. 11, Odyſſeæ,

Αἴαντός θ᾽, ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε,
Τῶν ἄλλων Δαναῶν, μετ᾽ ἀμύμονα Πηλείωνα.

Sty-

Stygem vero, omnium nympharum natu maximam fuiſſe, etiam Heſiodus in Theog. affirmat,

Καὶ Στὺξ, ἣ δὴ σφέων προφερεστάτη ἐστὶν ἁπασέων.

De Phillyra, a qua Chiron Phillyrides apud Pindarum & Ovidium cognominatus eſt, Hymno quarto dicetur. Secunda autem ſyllaba, quæ alias brevis eſt, propter duas ambientes longas hic producitur, ut & prima: ſed poſitionis gratia. Eſt enim alias Φιλύρη.

V. 39. Καυκώνων πτολίεθρον] Caucones vetuſtiſſimi fuerunt Triphyliæ (quæ eſt Arcadiæ regio) inquilini: de quorum ſitu ac domiciliis copioſe diſputat Strabo, l. 8. Coſmographiæ, Homericum illud ex Odyſſ. 3. libro examinans quod Minerva Neſtori ſub Mentoris forma dicit,

Νῦν αὐτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι ὀφείλεται, οὔτι νέον γε,
Οὐδ' ὀλίγον.

Idem Strabo ibidem annotat; Φασὶ δ' ἐν Λεπρεάτιδι καὶ Καύκωνος εἶναι μνῆμα, εἴτ' ἀρχηγέτου τινὸς, εἴτ' ἄλλως ὁμωνύμου τῷ ἔθνει. Id eſt, *In agro Lepreatarum monumentum ajunt Cauconis eſſe: ſive is princeps fuit, ſive alias genti illi cognominis.* Ejuſdem monumenti Pauſanias quoque in prioribus Eliacis mentionem facit.

V. 39. ὁ Λέπριον]. Ita reliqua habent exemplaria: ego Lepreon (Λέπρεον) legere malo. Sic enim urbem hanc Arcadiæ nominat Herodotus l. 4. & Ariſtophan. in Avibus: item Strabo l. 8. & Pauſan. in prioribus Eliacis. & in Arcadicis. Plinius quoque l. 4, c. 6, Lepreon Arcadiæ oppidum facit. Idem tamen præcedenti capite ejuſdem libri Leprion civitatem Elidis nominat. Sed utri lectioni ſtandum ſit, ego non magnopere cum quoquam digladiabor. Producitur autem & hujus dictionis ſecunda ſyllaba, alias natura brevis, eadem ratione quam ſupra in Phillyre oſtendimus: ut etiam in Homerico iſto verſu, Iliad. 5,

Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον, ὅστε μάλιστα.

Eſt enim penultima in nomine ὀπωρινὸς correpta; ut ex illo Martialis apparet,

Si daret autumnus mihi nomen, oporinus eſſem.

V. 41. Λυκαονίης ἄρκτοιο] Notatio Calliſtus matris Arcadis, a quo rege pro Pelaſgia, regio dicta eſt Arcadia, & pro Pelaſgis, incolæ Arcades. Fuit autem Calliſto Lycaonis regis filia, quam a Jove vitiatam Juno irata in urſam vertit, Diana ſagittis confixit: Juppiter exempto quem in utero gerebat Arcade, inter ſidera retulit, quæ urſa major (ἄρκτος a Græcis) dicitur. Fabulam refert Pauſanias circa initium l. 8. item Ovidius 2. Metam. & Faſtorum l. 2.

V. 42. Εὖτε Θενὰς] Thenæ, ſeu Thennæ, oppidum Cretæ, proximum Cnoſſo inquit Steph. de Urbibus. Idem de Omphalio (cujus nominis originem hic prodit Callimachus) Ὀμφάλιον, ait, τόπος Κρήτης, πλησίον Θενῶν καὶ Κνωσσοῦ. Conſentiunt cum his quæ poeta hic fingit, etiam illa apud Diodorum Siculum, l. 6, c. 15, ubi inquit, *Quum a Curetibus ferretur infans, tradunt Omphalum* (umbilicum, vertendum fuiſſe judico) *juxta fluvium Tritonem ceſſiſſe* (melius, decidiſſe) *ex quo*

& ora illa ab eo quod accidit, Deo ſacra, Omphalia cognominatur, & propinquus ager Omphalius eſt appellatus. De Cnoſſo lege Strabonem l. 10. Plinium l. 4. c. 12. Volaterr. l. 9.

V. 45. καλέουσι Κύδωνες] Cydon urbs Cretæ ampliſſima, unde poma & ſpicula Cydonia dicta, teſtibus Plinio & Strabone. Meminit Cydonum etiam Homerus, in deſcriptione Cretæ, quæ extat l. 19, Odyſſ.

Κρήτη τὶς γαῖ᾽ ἐςὶ μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ, &c.

Pauſanias in Arcadicis, Cydonem Tegeatæ filium, oppidi iſtius in Creta conditorem fuiſſe, ſcriptum reliquit.

V. 46. Κυρβάντων ἕταροι] Cyrbantes, iidem qui Corybantes & Curetes alio nomine dicuntur, a Cyrba Cretæ civitate, quæ vulgo ἱερὰ Πύτνα appellatur: inquit Stephanus. Sunt & Cyrbes legum tabulæ a Græcis dictæ, ut Plutarchus in vita Numæ teſtatur.

V. 47. Δικταῖαι Μελίαι] Meliæ, nomen proprium Nympharum, de quo infra, hymno 4, plura dicentur. Dicte, mons Cretæ, ab Ida verſus Orientem mille ſtadiis diſtans, ut autor eſt Strabo. Adraſteam autem, Jovis nutricem fuiſſe, etiam Plutarchus l. 3. Sympoſ. declarat, ὁ μὲν πατὴρ τοσοῦτον ἐπεῖπε τοῖς εἰρημένοις, ὅτι δοκοῦσιν αὐτῷ καὶ οἱ παλαιοὶ τοῦ μὲν Διὸς δύο ποιεῖν τιθήνας, τὴν Ἴδην καὶ τὴν Ἀδράστειαν. &c. Apollonius quoque Rhod. l. 3, Argon. eandem nominat; ubi Venus Cupidinem alloquitur.

V. 49. Αἰγὸς Ἀμαλθείης] Quo pacto Juppiter a capra enutritus & lactatus ſit, exponit Ovidius 5. Faſt. Amaltheam pulcherrimis verſibus depingens. Strabo l. 8, non in Creta, ſed apud Olenum Achajæ civitatem (quæ poſtea Ægeum dicta eſt) hoc accidiſſe, ſic ex Arato declarat, ἱςοροῦσι δὲ, ἐνταῦθα καὶ τὸν Δία ὑπ᾽ αἰγὸς τραφῆναι· καθάπερ φησὶ καὶ Ἄρατος,

Αἲξ ἱερὴ, τὴν μέν τε λόγος Διῒ μαζὸν ἐπισχεῖν.

Meminit & Lactantius l. 1. c. 21, de falſa Rel. Refer huc & proverbium, apud Eraſmum, *Copiæ cornu.*

V. 49. κηρίον ἴβρως] Jamum quoque apum ſucco per dracones duos ſubminiſtrato fuiſſe enutritum, refert Pindarus Ode 6. Olymp. Idem de Hierone Syracuſano & Semiramide ab aliis traditur. Sed & Pauſanias ſimile quiddam de ipſo Pindaro in Bœoticis ita refert: *Pindarum, quum eſſet adhuc adoleſcentulus, Theſpias proficiſcentem, per æſtatem meridiano calore feſſum ſomnus arctior complexus eſt. Advolarunt apes quo paululum de via diverterat, & ad ejus labia mel alleverunt.* Omen hoc fuit & præſagium futuræ in pangendis verſibus elegantiæ, mellitiſſimæque facundiæ.

V. 50. Πανακρίδος ἔργα Μελίσσης] Jovem ab apibus nutritum eſſe, Virg. 4. Georg. haud obſcure innuit, inquiens,

Nunc age, naturas apibus quas Juppiter ipſe
Addidit, expediam, pro qua mercede canoros
Curetum ſonitus, crepitantiaque æra ſequutæ,
Dictæo cœli regem pavere ſub antro:

Quod vero de apibus mirabile dictu tradunt fabulæ, minime videtur prætereundum: Jovem ſcilicet, in ſempiternam amoris erga eas memoriam,

riam, illarum colorem immutaſſe, inque æris vertiſſe aurati. Diod. Sicul. lib. 6. Antiquit. cap. 15.

V. 51. τά τε κλείουσι Πάνακρα] Ibidem Diodorus, *Quamvis autem locus is*, inquit, *admodum excelſus aſperque ſitu, ventis quoque agitatus, nivibuſque ſit infeſtus, nullo tamen apes incommodo aut moleſtia afficiuntur.*

V. 52. Οὖλα δὲ Κύρητες] Curetes Rheæ ſacerdotes fuerunt, quam ipſi coluerunt, μητέρα καλοῦντες Θεῶν, καὶ Ἄιστιν, καὶ Φρυγίαν, Θεὸν μεγάλην· ἀπὸ δὲ τῶν τόπων, Ἰδαίαν, καὶ Δινδυμήνην, καὶ Πυλήνην, καὶ Πισσινουντίδα καὶ Κυβέλην, Strabo lib. 10. Pauſanias in prioribus Eliacis, Curetas, etiam Idæos Dactylos cognominatos eſſe teſtis eſt: quorum nomina fuerint, Hercules, Pæoneus, Epimedes, Jaſius, & Idas. Lapis quoque Idæus dactylus dicitur, inſulæ Cretæ alumnus, coloris terrei, humano pollici ſimilis: autoribus Plinio & Solino.

V. 52. πρύλιν ὠρχήσαντο] Cujuſmodi fuerit tripudii genus πρύλις, Lucianus in libello περὶ ὀρχήσεως, his verbis declarat, ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν [Κυρήτων] ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι καὶ πολεμικόν. Et Lucretius l. 2,

Hic armata manus (Curetas nomine Graji
Quos memorant Phrygios) inter ſe forte caterva
Ludunt. &c.

Eadem ſaltatio alio nomine Pyrrhiche dicitur. Sic enim de ea Strabo, l. 10, ἡ δὲ ἐνόπλιος ὄρχησις στρατιωτική, καὶ πυῤῥίχη. δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Πυῤῥίχιος, ὃν φασὶν εὑρετὴν τῆς τοιαύτης ἀσκήσεως τῶν νέων ἐπὶ τὰ στρατιωτικά. Dionyſius quoque Halicarnaſſ. lib. Antiquit. Rom. 7, Pyrrhichen ἐνοπλίαν, hoc eſt *armatam*, eſſe tradit. Plinius l. 7. Natural. Hiſt. *in Creta primum a Pyrrho inventam eſſe* commemorat, Cui & Solinus c. 17. aſtipulatur. Meminit ejuſdem Suetonius. Refert item Apul. l. 10. Metamorph. *pueros puellaſque Græcanicam ſaltaſſe Pyrrhichen: quum in orbem nunc flexuoſi, nunc in quadratum cuneati diſcurſus reciprocos explicarent.* Lege etiam caput 13, libri 2, Polydori Virgilii, de inventoribus rerum: & proverbium apud Eraſmum, *Pyrrhichen oculis præ ſe ferens.* De Germanis idem fere Cornelius Tacitus prodidit: *Spectaculorum*, inquit, *genus unum atque in omni cœtu idem. Nudi juvenes, quibus id ludicrum eſt, inter gladios ſe atque infeſtas frameas, ſaltu jaciunt. Exercitatio artem paravit, ars decorem*, &c. Non diſſimile fuit Romanorum exercitium, quod Troja dicebatur, ab Aſcanio Julo in Italiam e Phrygia deportatum. De quo Virgil. l. 5. Æneid.

Olli diſcurrere pares, atque agmina terni
Diductis ſolvere choris. &c.

Eundem ludum Julius Cæſar inter cæteros populo ſpectandum exhibuit, teſte Suetonio: dicente quod *Trojam luſerit duplex turma, majorum minorumque puerorum.* Suetonio conſentit Xiphilinus in vita Cæſaris, quum inquit, Τήν τε ἱππασίαν τὴν Τροίαν καλουμένην οἱ παῖδες οἱ εὐπατρίδαι κατὰ τὸ ἀρχαῖον ἐποιήσαντο, καὶ ἐφ᾽ ἁρμάτων οἱ νεανίσκοι οἱ ὁμότιμοι αὐτοῖς ἡμιλλήσαντο. id eſt, *Fuit quoque equeſtris pugna, cui Troja nomen eſt, a pueris nobiliſſimis antiquo more pugnata: cum quibus*

juvenes itidem nobiliſſimi ex curribus certaverunt. Hunc ipſum Trojæ ludum edidit frequentiſſime Auguſtus, *magnorum minorumque puerorum delectu, priſci decorique moris exiſtimans, claræ ſtirpis indolem ſic noteſcere:* inquit Suet. in Auguſto, c. 43. Idem a Claudio Cæſare editus eſt, autore Tacito: qui libro 11. Annal. hæc refert, *Sedente Claudio Circenſibus ludis, quum pueri nobiles equis ludicrum Trojæ inirent, interque eos Britannicus imperatore genitus, & L. Domitius adoptione, mox in imperium & cognomentum Neronis adſcitus: favor plebis acrior in Domitium loco præſagii acceptus eſt.* Herodianus l. 4, circa initium, quo loco funebres ludos recitat, eandem videtur Pyrrhicham appellare, quam alii Trojam dixerunt. Ejus verba hæc ſunt, *ἐπὰν δὲ μέγιστον χῶμα ἀρθῇ τῶν ἀρωμάτων, πᾶς τέ ὁ τόπος πληρωθῇ, ἱππασία περὶ τὸ κατασκεύασμα ἐκεῖνα γίγνεται· πᾶν τε τὸ ἱππικὸν τάγμα περιθεῖ κύκλῳ, μετά τινος εὐταξίας καὶ ἀνακυκλώσεως, πυῤῥιχίῳ δρόμῳ καὶ ῥυθμῷ.* Hoc eſt, (Politiano interprete) *Ubi vero ingens aromatum acervus aggeſtus eſt, ac locus omnis expletus, tum circa illud adequitant, univerſis equeſtris ordinis certa quadam lege, ac recurſu motuque Pyrrhichio, numeroque, in orbem decurrentibus.*

V. 53. *Τεύχεα πεπλήγοντες*] Corybantum ſaltu & tumultu Jovem conſervatum eſſe, etiam Ovid. l. 4. Faſt. docet,

Ardua jam dudum reſonans tinnitibus Ida,
Tutus ut infanti vagiat ore puer.
Pars manibus clypeos, galeas pars tundit inanes:
Hoc Curetes habent, hoc Corybantes opus.

V. 55. Καλὰ μὲν ηὔξεν] Heſiodus in Theogonia,

Καρπαλίμως δ' ἄρ' ἔπειτα μένος καὶ φαίδιμα γυῖα
Ηὔξετο τοῖο ἄνακτος.

Hoc eſt,

Ocyus huic ſolido creverunt corpore membra,
Et vires, qualiſque decet præſtantia regem.

V. 57. Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς] Nam ſecundum Pindarum, *φύονται καὶ νέοις ἐν ἀνδράσι πολιαὶ θαμὰ, καὶ παρὰ τὸν ἁλικίας ἐοικότα χρόνον.* Id eſt, *Naſcuntur & junioribus ſæpe viris cani, vel etiam præter ætatis congruum tempus.* Idem in Pythiis Demophilum laudans, *κεῖνος*, inquit, *ἐν παισὶ νέος, ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσαις ἑκατονταετεῖ βιοτᾷ.* Id eſt, *Ille eſt quidem ætate juvenis, conſilio vero canus: quo vel ei qui centum annos natus eſt, obviare poteſt.* Vide proverbium, *ante pilos prudens.*

V. 60. *Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν*] Vetus hæc & communis poetarum fuit opinio, regnum univerſi orbis, poſt expulſum a Jove Saturnum, inter tres fratres ſorte diviſum: ut Jovi quidem regnum cœleſte, Neptuno vero inſulæ & maria, at Plutoni inferorum regnum obtigerit. Sic enim ipſe Neptunus apud Homerum ιϛ´ Iliad.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, &c.

Idem apud Virgilium Æneid. 1.

Non illi imperium pelagi, ſævumque tridentem,
Sed mihi ſorte datum.

Lactan-

Lactantius l. 1, de falſa Religione, fabulam ita interpretatur. *Ergo*, inquit, *illud verum eſt, quod orbem terræ ita partiti ſunt, ut orientis regio Jovi cederet, Plutoni pars occidentis obtingeret: at Neptuno maritima omnia obvenerunt.* Heſiodus in Theogonia duos fratres, Neptunum & Plutonem, ſponte ſua regno ceſſiſſe, & Jovi cœlum reliquiſſe tradit, quod ejus beneficio ex vinculis patriis liberati & exempti fuiſſent. Cicero autem in libro de Natura Deorum, impiam eſſe fabulam judicat, & quomodo ratione phyſica intelligenda ſit, ibidem docet. Hujus ſententiæ noſter Callimachus ſubſcribit, figmentum hoc Jovis indignum cenſens majeſtate: ac proinde non ſortium beneficio, ſed virtute regnum cœleſte obtinuiſſe canit.

V. 68. Θήκαο δ' οἰωνὸν] De aquila loquitur, quæ

fulmina curvis

Ferre ſolet pedibus, divum gratiſſima regi.

Hæc enim & propter volatus pernicitatem & altitudinem, Jovis armiger eſſe fingitur. Pindarus Olymp. 2. hymno, aquilam Διὸς ὄρνιθα θεῖον, & alibi οἰωνῶν βασιλέα vocat. Plinius l. 10. c. 3. *Negant*, inquit, *unquam hanc alitem fulmine exanimatam: ideo armigeram Jovis conſuetudo judicavit.* Virgil. l. 12. Æneid. *fulvam Jovis alitem* nuncupat.

V. 76. Αὐτίκα χαλκῆας] Summum Jovis imperium collatione amplificat, cum cæteris diis comparans, quorum majeſtatem in privatos homines, & regibus ſubjectos, Jovis autem in ipſos reges, ſe extendere demonſtrat. Locus eſt ex Heſiodo expreſſus, apud quem in Theogonia hi verſus leguntur,

Ἐκ γὰρ Μουσάων καὶ ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος
Ἄνδρες ἀοιδοὶ ἔασιν ἐπὶ χθόνα, καὶ κιθαρισταί.
Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες.

Iidem in Homericis hymnis extant. Horatius in Odis,

... Regum timendorum in proprios greges,
Reges in ipſos imperium eſt Jovis.

De Chitone Diana infra.

V. 81. Δῶκας δὲ πτολίεθρα] Regna & imperia divinitus conſtitui, & magiſtratus a Deo rerum gubernaculis præfici, ſapienter & pie docet Callimachus. Sunt enim principes & rerum domini, filii Altiſſimi, quibuſcum Deus optimus maximus τάξιν ſuam, hoc eſt ordinem & jus ſuum communicat: quod eſt hominibus imperare & dominari. Nam quum homines omnes Deo conditori obſequium debeant, & eidem ſervire teneantur, atque illud inſuper dominium quod a creatione illis fuit reliquum, adeoque omnem libertatem ſuam per peccatum & lapſum, cum ſervitute commutaverint; ſoli reges & principes hoc cum Deo commune habent, ut aliis præeſſe & dominari poſſint: ſi quidem de politica adminiſtratione hoc intelligas. Eſt enim piis etiam ſua libertas & ſuum dominium, quo, virtute Spiritus ſancti adjuti, pravas cupiditates & inſtinctus cacodæmonum, ipſamque adeo mortem vincere ac ſuperare poſſunt. De libertate ſapientum lege Ciceronis paradoxum penult. & Perſium in Sat. 5. Multum vero dignitatis & exiſtimationis ma-

magiſtratui hoc conciliat, quod intelligit τάξιν iſtam & jus dominandi ab ipſo Deo conſtitui & dependere. Quamobrem non immerito Neſtor Achillem a ſeditione dehortans, inquit,

Μήτε σὺ Πηλείδ' ἤθελ' ἐριζέμεναι βασιλῆϊ
Ἀντιβίην. ἐπεὶ ὔποθ' ὁμοίης ἔμμορε τιμῆς
Σκηπτῦχος βασιλεὺς, ᾧτε Ζεὺς κῦδος ἔδωκεν.

V. 82. Ἄκρης ἐν πτολίεσσιν ἐπόψιος] Ut cives reges & principes ſuos colant, metuant & obſervent, ita & reges ac magiſtratus Deum timeant ac revereantur. Eſt enim Deus ἐπόψιος, inſpector rerum humanarum, oculum habens vindicem. Unde Pindarus 3, εἰδη Pyth.

— *βασιλεὺς*
Λοξίας κοινᾶνι παρ' εὐ-
θυτάτῳ γνώμαν πιθὼν,
Πάντα ἴσαντι νόῳ,
Ψευδέων δ' ὐχ ἅπτεται: κλέπτει τέ μιν
Οὐ Θεὸς, ὐ βροτὸς, ἔργοις ὔτε βȣλαῖς.

Id eſt,

— *Rex*
Obliquus, Apollo, *familiari ſuo æ-*
quiſſimo fidem habens,
Cuncta dijudicanti menti,
Mendaciis non obtemperat: nec fallit ipſam
Deus, nec homo, opere aut conſilio.

Ovid. 13. Metamorph.

Aſpiciunt oculis ſuperi mortalia juſtis.

Vide Proverbium,

Multa noris oportet, quibus Deum fallas.

Ibid. οἵ τε δίκησι Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς] Aurea ſententia, qua admonet poeta, non modo bonos reges ac gubernatores juſtos, ſed etiam malos & injuſtitiæ adminiſtros, a Deo rebuſpub. præfici. Quo nomine D. Paulus a Chriſtianis exigit ut profanis etiam regibus morem gerant, & ſeditiones caveant. Et apud Solomonem in Proverb. ipſe Deus de ſe inquit, δι' ἐμȣ̃ βασιλεῖς βασιλεύȣσι, καὶ οἱ δυνάσαι γράφȣσι δικαιοσύνην· δι' ἐμȣ̃ μεγιςᾶνες μεγαλύνονται, καὶ τύραννοι δι' ἐμȣ̃ κρατȣ̃σι γῆς.

V. 85. ȣ̓ μάλα δ' ἶσον] Jupiter, inquit, dona ſua (ut ſunt divitiæ, honores, ſapientia, & his ſimilia) non ex æquo omnibus largitur: ſed pro ſuo arbitrio libere diſpenſat, aliis multum, aliis parum, aliis prorſum nihil conferens. Id quod exemplo regis Philadelphi declarat, qui non modo regni Ægyptiaci amplitudine & ubertate, ſed etiam ingenii & ſapientiæ laudibus excelluit. de quibus plura lege apud Pauſaniam in Atticis. Ejuſdem potentiam Theocritus Idyllio 17, celebrat,

Ἀλλ' ὔτις τόσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος, &c.

V. 89. Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι] Potentiæ regis Ægyptiaci opponit, per ἀντίθεσιν, aliorum imbecillitatem & inopiam, qui vix anno conſequuntur quod uno die Ptolemæus perficit: quinimo aliquorum tanta eſt infirmitas, ut omnibus exuti viribus, prorſum nihil aſſequi valeant.

Οἱ-

Οὕτως ὐ πάντεσσι Θεὸς χαρίεντα δίδωσιν
Ἀνδράσιν, ὔτε φυὴν, ὔτ' ἀγορητύν.

Deus enim liberrime agit: ſicut Æneas apud eundem poetam, Iliad. 20, probat, inquiens,

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ κάρτιςος ἁπάντων.

Et Pindarus 8. Pythiorum,

τὰ δ' ὐκ ἐπ' ἀνδράσι κεῖται.
Δαίμων δὲ παρίσχει,
Ἄλλοτε δ' ἄλλον ὕπερθε βάλλων,
Ἄλλον δ' ὑπὸ χειρῶν
Μέτρῳ καταβαίνων.

Id eſt,

Sed hac (bona) *in humanis viribus non ſunt:*
Deus vero illa prabet,
Alias alium extollens,
Alium premens, ſeu manu dejiciens.

Quod quum ita ſit, Οὐκ ἐπιμομητόν· μηδὲις τὰ Θεῶν ὀνόσαιτο.

V. 91. Χαῖρε μέγα Κρονίδη] Epilogus ſalutatione conſtat, qua deum hilari animo compellans, bonitatem ipſius grata mente prædicat: eamque tantam eſſe canit, ut nullo ore, nulloque præconio digne celebrare poſſit. Nam quod Pindarus in Pythiis ait,

Ἓν παρ' ἐσθλὸν πήματα σὺν δύο δαίονται βροτοῖς ἀθάνατοι,

Id eſt,

Ad unum bonum duo mala impertiunt hominibus dii:

& Alcmena apud Plautum,

Ita diis placitum, voluptati ut mœror comes conſequatur,
Quin incommòdi plus malique illico aſſit, boni ſi obtigerit quid:

hoc ſolerter apud Euripidem in Supplic. refellit Theſeus, quum inquit,

ἔλεξε γάρ τις ὡς τὰ χείρονα
Πλείω βροτοῖσιν ἐςι τῶν ἀμεινόνων·
Ἐγὼ δὲ τύτοις ἀντίαν γνώμην ἔχω,
Πλείω τὰ χρηςὰ τῶν κακῶν εἶναι βροτοῖς.
Εἰ μὴ γὰρ ἦν τόδ', ὐκ ἂν ἦμεν ἐν φάει.

Quod verum eſſe, multis argumentis planum facit: quæ hic percenſere nimis prolixum foret. Sed & ipſe Pindarus 5, Pyth. hymno, omnia vult Deo accepta referri, παντὶ μὲν, inquiens, θεὸν αἴτιον ὑπερτιθέμενος. Et Heſiodus, θεοὶ δωτῆρες ἐάων. Pauſanias quoque in Arcad. refert, Megalopolitanis in via quadam, boni Dei templum fuiſſe: & adjicit. Quod ſi hominibus dii bonorum autores ſunt, deorum vero ſupremus eſt Jupiter, recte quidem hoc Jovi maxime proprium cognomen eſſe conjicere poſſis.

V. 95. Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ] Elegantiſſima eſt γνώμη, apud alios quoque autores celebrata: qua docet, ad veram abſolutamque felicitatem acquirendam, non modo virtutem, ſed etiam divitias cum virtute conjunctas pertinere. Nam Ariſtotele teſte, ἀδύνατον, ἢ ὐ ῥᾴδιον, τὰ καλὰ πράτ-

πρᾶτλιν ἀχορήγητον ὄντα. At neque divitiæ ſolæ poſſunt facere aut ſervare beatum, niſi cum virtute jungantur. Sicut hoc ipſum Pindarus 5. Pyth. ἤδη affirmat,

Ὁ πλοῦτος, inquiens, εὐρυσθενής,
Ὅταν τὶς ἀρετᾷ κεκραμένον καθαρᾷ βροτήσιος ἀνὴρ
Πότμου παραδόντος αὐτὸν ἀνάγῃ
Πολύφιλον ἑπέταν.

Id eſt,

Divitiæ multum valent,
Ubi quis cum virtute permixtas pura, mortalis homo,
Fortuna annuente eas protulerit:
Et harum divitiarum multi ſunt comites.

Idem in Olympicis ſummam felicitatem in his conſiſtere docet,

— ὑγίεντα δ' εἴτις ὄλβον
Ἄρδει, ἐξαρκέων κτεάτεσσι, καὶ
Εὐλογίαν προστιθεὶς, μὴ ματεύσῃ θεὸς γενέσθαι.

Id eſt,

— *Si quis ſanus divitiis*
Fruatur, rebus ſuis contentus,
Claro præterea adauctus nomine, ne cupiat Deus fieri.

ANNOTATIONES
IN
HYMNUM SECUNDUM,
qui eſt in
APOLLINEM.

V. 1. Οἷον ὁ τῶ᾽πόλλωνος] Solenni Apollinis feſto, poeta tum juventutem exhortatur ad laudandum & celebrandum Apollinem (præmia enumerans quibus Phœbicolæ afficiantur, longe maxima & ampliſſima) tum cives ſuos, remotis a ſacrorum communione profanis & impiis hominibus, attentos eſſe, laudeſque ac hymnos puerorum, quibus Apollo celebretur, religioſe audire

dire jubet: propoſito aquarum & lapidum exemplo, quæ muſicæ ſuavitate & vocum dulcedine moveri & affici fingit. Atque ut eo promptiores & alacriores ad laudationem Apollinis accedant, non utile tantum eſſe docet, Phœbum celebrare, ſed etiam faciliſſimum: quum nihil ſit Apollinis quod laudi materiam non præbeat: imo ipſum pallium, fibulæ, pharetra, ſagittæ, lyra, calcei, vultus, capilli, & omnia ac ſingula membra ſuis ornari poſſint præconiis. Quibus ita præmiſſis, laudes Apollinis recitare aggreditur, commendans eum a rerum & artium cognitione multiplici: & a rebus præclare geſtis, quibus multa ac varia apud diverſas gentes conſequutus ſit cognomina. Hinc occaſione ſumpta a Carnæo (quo nomine a Lacedæmoniis & Cyrenæis juxta Apollo vocatur) Cyrenarum, patriæ ſuæ originem exponit: quam a Minyis (qui Thera Thebano duce, e Lacedæmone primum in inſulam Calliſten, poſtea Theram appellari cœptam commigrarunt: deinde vero, a Batto Polymneſti filio in Libyam perducti ſunt) deſcendere, & nomen a Cyrena Hypſei filia, Apollinis nympha, ſortitam eſſe, multis rationibus docet. Poſtremo & maledico, a quo propter carminis brevitatem notatus fuerat, ſcite admodum ſapienterque reſpondet.

Ibid. ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ] Virgil. l. 3. Æneid. hoc imitatus eſt,

Vix ea fatus eram, tremere omnia viſa repente,
Liminaque, lauruſque Dei: totuſque moveri
Mons circum, & mugire adytis cortina recluſis.

Voluit enim æmulus divinæ gloriæ cacodæmon (quo enim alio nomine Delphicum & Pythium Apollinis digner?) hoc ſtrepitu & fragore majeſtatem & vires ſuas oſtentare, ut hominum animis ſui timorem ac reverentiam incuteret. Plura ad hunc locum pertinentia reperies l. 6. Æneid. & l. 5. Pharſaliæ, apud Lucanum.

Ibid. δάφνινος ὄρπηξ] Arborum genera, teſte Plinio, numinibus ſuis dicata, perpetuo ſervantur: ut Jovi eſculus, Apollini laurus; Minervæ olea, Veneri myrtus, Herculi populus. Unde Virgil.

Populus Alcidæ gratiſſima, vitis Jaccho,
Formoſa Veneri myrtus, ſua laurea Phœbo.

Ariſtoph. in Pluto,

Ἔχω τιν᾽ ἀγαθὴν ἐλπίδ᾽, ἐξ ὧν εἶπέ μοι
Ὁ Φοῖβος αὐτὸς, Πυθικὴν σείσας δάφνην.

Eſt autem laurus Phœbo ſacra, vel propter Daphnes fabulam (de qua Ovid. 1. Metamor.) vel propter futurorum, quam habere creditur, præſenſionem. Sic enim Tibul. l. 2,

Laurus ubi bona ſigna dedit, gaudete coloni:
Diſtendet ſpicis horrea plena Ceres.

V. 2. ἑκὰς, ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός] Ethnici quoque a communium ſacrorum uſu impios & ſceleratos excludere & rejicere ſoliti ſunt. Unde Eurip. in Jone,

Τοὺς μὲν γὰρ ἀδίκους βωμὸν οὐχ ἵζειν ἐχρῆν,
Ἀλλ᾽ ἐξελαύνειν. οὐδὲ γὰρ ψαύειν καλὸν
Θεῶν πονηρὰν χεῖρα.

De

De Druidis idem prodit Cæſar l. 6. *Si quis*, ait, *aut privatus*, *aut publicus eorum decreto non ſtetit*, *ſacrificiis interdicunt. Hæc pœna apud eos graviſſima eſt. Quibus ita eſt interdictum*, *ii numero impiorum ac ſceleratorum habentur*: *ab iis omnes decedunt*, *aditum eorum ſermonemque defugiunt*: *nequid ex contagione incommodi accipiant*, *neque iis petentibus jus redditur*, *neque honos ullus communicatur.*

V. 3. Καὶ δὴ πȣ τὰ θύρετρα] Claudianus de raptu Proſerpinæ, hunc locum ſic imitatur,

Jam mihi cernuntur trepidis delubra moveri
Sedibus, *& claram diſpergere lumine lucem*,
Adventum teſtata Dei.

Porro Græci Apollinem quoque θυραῖον, quaſi oſtiarium, dixerunt: cujus idem fuit quod Carnæ apud Romanos officium, de qua Ovid. 6. Faſt.

Prima dies tibi Carna datur. dea cardinis hæc eſt:
Numine clauſa aperit, *claudit aperta ſuo.*

V. 4. ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ] De palma Deliaca & olore infra hymno 4, dicetur. Ibidem de tripudio quod in honorem Apollinis fieri ſolenne erat.

V. 17. Εὐφημεῖτ' ἀΐοντες] A pueris, quos canere & ſaltare juſſit, ad auditores tranſit, a quibus attentionem & applauſum requirit.

V. 18. Εὐφημεῖ καὶ πόντος] Muſicæ vim in excitandis & movendis affectibus ὑπερβολικῶς exprimit: oſtendens harmonica dulcedine & ſuavitate etiam res ſenſu carentes commoveri & excitari, ut ſunt aquæ & lapides. De Arione,

Carmine currentes ille tenebat aquas.

De Amphione Horat. in Arte,

Dictus & Amphion, *Thebanæ conditor arcis*,
Saxa movere ſono teſtudinis, *& prece blanda*
Ducere quo vellet.

Propertius l. 3.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem,
Sponte ſua ad muri membra coiſſe ferunt.

Tu reliqua quæ ad laudem muſicæ pertinebunt, ex 8. Polit. Ariſtotelis, & Plutarchi libro de Muſica, repetes. Interim, muſicæ contemptoribus, illud Pindari, Pyth. 1, devorandum relinquimus,

Ὅσσα δὲ μὴ πεφίληκε
Ζεύς, ἀτύζονται βοὰν
Πιερίδων, ἀνιόντα
Γᾶν τε καὶ πόντον κατ' ἀμαιμάκετον.

Id eſt,

Quæcunque autem non amat
Jupiter, *ea averſantur cantionem*
Pieridum, *ambulantem*
Per terram atque immenſum mare.

V. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα] Poteſt & hæc loci hujus ſententia eſſe; (& quidem vero propior) ut per Thetidem Achillis caſum lugentem,

non

non mare: (quod alias μετωνυμικῶς Thetis dicitur) nec per Nioben, ſaxum ipſum Phrygiæ: (in quod illa poſt tranſmutata eſſe fingitur) ſed homines luctu & mœrore confectos (quales olim fuere Thetis & Niobe) intelligamus. Nam in mœſtis & luctuoſis animis recreandis & exhilarandis plurimum valet muſica: ut ſuo exemplo oſtendunt Saul & Davides citharœdus.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmonia curas attenuaſſe lyra.

Cæterum luctus Thetidis apud Homerum Iliad. I.

Τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Θέτις κατὰ δάκρυ χέουσα,
Ὤμοι τέκνον ἐμὸν, τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ τεκοῦσα; &c.

V. 21. Ὁππότ' ἰὴ παιῆον] Periphraſis Pæanum, id eſt, hymnorum Apollinis, in quibus *Jo Paan* conclamabatur. de cujus acclamationis origine poſtea dicetur. Pæanes autem in laudem Apollinis cani ſolitos, etiam ex Homero patet: apud quem Iliad. lib. I,

- - πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο,
Καλὸν ἀείδοντες Παιήονα κοῦροι Ἀχαιῶν.

Id eſt,

Carmine placabant irati numina Phœbi,
Toto nempe die Graji Paana canentes.

Dictus eſt etiam ipſe Apollo Pæan, vel ἀπὸ τοῦ παίειν, (id eſt, a feriendo) vel ἀπὸ τοῦ παύειν, id eſt, a placando. Vide Macrob. l. I. Sat. c. 17.

V. 22. Καὶ μὴν ὁ δακρυόεις] Niobe, Amphionis Thebani uxor, filia Tantali, copioſa ſobole elata, & formæ venuſtate ſuperba, amiſſis liberis uno die omnibus, pœnam ſuperbiæ luit. Qua filiorum jactura accepta, tantus animo orbatæ matris luctus & mœror acceſſit, ut in lapidem diriguiſſe vulgo diceretur: idque propter æternum (credo) in luctu ſilentium. quemadmodum 3. Tuſcul. l. Cicero ait. Fabulam elegantiſſimis verſibus perſequutus eſt Ovid. l. 7. Metamorph.

V. 23. Ὅστις ἐνὶ Φρυγίῃ] Viſa liberorum morte, e Thebis in Sipylum Phrygiæ oppidum tranſiit: ſeu, ut alii volunt, in Sipylum Mygdoniæ montem. Antigone apud Sophoclem,

Ἤκουσα δὴ λυγροτάταν ὀλέσθαι
Τὰν Φρυγίαν ξέναν
Ταντάλου, Σιπύλῳ πρὸς ἄκρῳ,
Τὰν κισσὸς ὡς ἀτενὴς,
Πετραία βλάστα δάμασεν.

Hoc eſt,

Audivi mœſtiſſimam periiſſe
Phrygiam hoſpitam,
Tantali filiam, Sipylo in ſummo:
Quam, ceu hedera pervicax,
Germinatio ſaxea circumdedit.

Ovid. in 6,

In patriam rapta eſt: ibi fixa cacumine montis
Liquitur, & lacrymis etiamnum marmora manant.

bb Pro-

Propertius l. 2, Eleg. 21,

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lacrymans defluit a Sipylo.

Idem l. 3. Eleg. 9.

Et Niobes lacrymas ſupprimat ipſe lapis.

Pauſanias in Atticis, *Ego*, inquit, *Nioben ut viderem, in Sipylum montem aſcendi. Silex & prærupta crepido imminet, quæ prope aſſiſtenti, neque mulieris, neque lugentis formam oſtentat: qui vero procul aſpexerit, mulierem lacrymantem & mœrentem ſibi intueri videatur.*

V. 24. ὀϊζυρόν τι χανούσης] Ovid. in Epiſtola Acontii,

Quæque ſuperba parens, ſaxo per corpus oborto,
Nunc quoque Mygdonia flebilis adſtat humo.

V. 25. κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν] Eſt γνώμη παραινετικὴ, ſive ἀποτρεπτικὴ, qua poeta cives ſuos a rebellione adverſus tum Deos, tum magiſtratus, dehortatur. Recte enim Heſiodus,

Ἄφρων, ὅς κ' ἐθέλοι πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν.
Νίκης τε στέρεται, πρὸς τ' αἴσχεσιν ἄλγεα πάσχει.

Id eſt,

Stultus quiſquis amat majori obſiſtere. nanque
Vincitur, & probrum miſera cum clade reportat.

Et apud Homerum 8. Iliad. Neptunus,

Οὐκ ἂν ἔγωγε θέλοιμι Διῒ Κρονίωνι μάχεσθαι
Ἡμέας τοὺς ἄλλους· ἐπεὶ πολὺ φέρτερός ἐστι.

Id eſt,

Nolim ego nos reliquos magnum contendere contra
Forte Jovem: quoniam multo praſtantior ille eſt.

V. 27. Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ] Egregia ἀντιμεταβολή: cujus hæc eſt ſententia, qui ſuperis reſiſtit, is meo regi reſiſtit, qui ſuperorum cultum tuetur ac promovet. At qui regi meo obluctatur, is ipſi Apollini & ſummis diis obluctatur: a quibus Philadelphus rex meus amatur, & (quemadmodum primo hymno dictum) jus dominii ac regni Ægyptii conſequutus eſt. Fuit autem Philadelphus Apollini vel hoc nomine acceptus, quod literarum & artium humanitatis ſtudioſiſſimus eſſet protector & conſervator, viroſque doctos & Muſarum cultores ſummo amore & liberalitate proſequeretur. Declarat hoc Theocrit. Idyllio 17. inquiens,

Μουσάων δ' ὑποφῆται ἀείδοντι Πτολεμαῖον
Ἀντ' εὐεργεσίης. τί δὲ κάλλιον ἀνδρί κεν εἴη
Ὀλβίῳ, ἢ κλέος ἐσθλὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρέσθαι;

Id eſt,

Laude canunt etiam Ptolemæi munera vates,
Quæ tribuit Muſis. quid enim præclarius eſſet
Tanto homini, multis quam durans gloria ſeclis?

Erat enim hoc ſapientiſſimorum imperatorum & regum ſtudium, ut literarum cultores foverent, unde laudum ſuarum præcones conſequerentur. Ovid. 3. de Arte,

Cu-

Cura ducum fuerant olim regumque, poeta. &c.

V. 31. Ἔστι γὰρ ἐύυμνός τις] Homerus in Apollinem,

Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω, πάντως ἐύυμνον ἐόντα;

Id eſt,

Quomodo te facilem laudatu laudibus ornem?

V. 32. Χρύσεα τῶ 'πόλλωνι] Quomodo hæc ad Solem referenda ſint, & de radiorum fulgore intelligenda, explicat Macrob. l. 1. Satur. c. 17. in cognomento Apollinis χρυσόκομος. Variorum porro Phœbi cognominum etymologias & cauſas, præter Macrobium, ſtudioſe etiam rimatur Lil. Gyral. Syntagmate 7. Hiſtoriæ deorum. Poſſunt & hæc de ſtatua Apollinis aurea, & anathematis in templum Delphicum ex toto terrarum orbe collatis, accipi: de quibus Pauſanias in Phocicis.

V. 36. καὶ αἰεὶ νέος] Poetæ Phœbum imberbem & perpetuo juvenem eſſe fingunt: tum quia ſemper eundem ætatis vigorem ſol obtinet, neque unquam conſeneſcit: tum quod eos qui ſe ſtudiis conſecrare volunt, mature & juvenes adhuc, ad literarum culturam accedere oportet; dum vires annique ſinunt tolerare labores. Refer ad hunc locum verba Luciani de Sacrif. quæ nos ſequenti hymno de Jove barbato allegavimus.

V. 40. Ἀλλ' αὐτὴν πανάκειαν] *Panaces*, (inquit Plinius lib. 25, c. 4.) *ipſo nomine omnium morborum remedium promittit: numeroſum, & diis inventoribus adſcriptum. Unum quippe, Aſclepion appellatur: quoniam is filiam Panaceam appellavit.* Virgil. 12. Æneid. *odoriferam panaceam* vocat.

V. 42. Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ὅτις τόσον] Laudat Apollinem a multiplici & varia plurimarum rerum cognitione: ab arte nimirum jaculandi, canendi, vaticinandi, medendi, paſcendi pecudes, & urbes condendi. Pind. 5. Hymno Pythiorum canit idem,

Ὁ [Ἀπόλλων] καὶ βαρειᾶν νόσων
Ἀκέσματ' ἄνδρεσσι καὶ
Γυναιξὶ νέμει· πόρεν τε κίθαριν·
Δίδωσί τε μοῖσαν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

Id eſt,

Qui & gravium morborum
Remedia viris &
Mulieribus contribuit, & dedit citharam,
Ac dat muſicam quibus voluerit.

Et apud Ovid. 1. Metam. de ſe inquit Apollo,

per me quod eritque, fuitque,
Eſtque, patet: per me concordant carmina nervis.
Certa quidem noſtra eſt, noſtra tamen una ſagitta
Certior, in vacuo quæ vulnera pectore fecit.
Inventum medicina meum eſt opiferque per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

V. 45. Κείνε δὲ Θριαί] Olim tres nymphæ, Apollinis nutrices, Parnaſſum incoluerunt, quæ Thriæ vocabantur.. inde poſtea receptum eſt ut calculi ſorteſque divinorum Thriæ dicerentur. Vide proverb. apud Eraſmum.

Plures thriobolos, paucos eſt cernere vates.

V. 47. Φοῖβον, καὶ Νόμιον] *Apollinem Nomion*, inquit Macrobius, *cognominaverunt, non ex officio paſtorali* (ut fabula per quam fingitur Admeti regis pecora paviſſe) *ſed quia ſol paſcit omnia, quæ terra progenerat.* &c. Qua vero occaſione Phœbus Admeti armenta paverit, id declarat Orpheus in Argonaut. his verſibus,

Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ᾧ ποτὲ Παιὰν
Θητεύων ὑπόειξε. Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
Οὕνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν ὀϊστοῖς,
Ἐν φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῖο ἕινεκα λώβης.

Id eſt,

Venit & ipſe Pheris Admetus, cui fuit olim
Servus Apollo, gravem quando Jovis effugit iram;
Indomitis quoniam Cyclopes ille ſagittis,
Aſclepi ulciſcens nati fera fata, necarat.

Eadem de ſeipſo fatetur Apollo apud Euripidem prologo Alceſtidis. Cæterum ibidem boves nominantur, quas equas hoc loco dicit Callimachus:

Ελθὼν δὲ γαῖαν τήν δ' ἐσυφόρβουν ξένῳ.

Ovid. ſimiliter 2. Metam. boves appellat,

Dumque amor eſt curæ, dum te tua fiſtula mulcet,
Incuſtodita Pylios memorantur in agros
Proceſſiſſe boves.

Tibul. l. 2. Eleg. 3.

Pavit & Admeti tauros formoſus Apollo.

Apud eundem l. 3, dicit ipſe Apollo de ſe,

Me quondam Admeti niveas paviſſe juvencas,
Non eſt in vanum fabula ficta jocum.

Hoc idem Horat. lib. 1. Carm. ode 10, refert. Pauſaniæ quoque locum ex Achaicis adſcribere placuit, ubi inquit, Delectatum vero Apollinem bobus, in hymno quem in Mercurium fecit, Alcæus docet, boves ereptas Apollini a Mercurio memorans. Sed ante Alcæum verſibus prodidit ſuis Homerus, certa mercede Laomedontis armenta Apollinem paviſſe: idemque ita loquentem Neptunum fecit,

Ἦτοι ἐγὼ Τρώεσσι πόλιν καὶ τεῖχος ἔδειμα
Εὐρύ τε καὶ μάλα καλὸν, ἵν' ἄῤῥηκτος πόλις εἴη·
Φοῖβε, σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες.

Id eſt,

Ipſe ego Trojanam vallabam mœnibus urbem
Tam latis pulchriſque, ut inexpugnabilis eſſet:
At tu Phœbe boves camuras tunc paſtor agebas.

Quas autem ζευγήτιδας ἵππους Callimachus, aliique boves dicunt ab Apolline paſtas eſſe: eaſdem in Pythiis oves nominat Pindarus,

Καὶ ἀγνὸν Ἀπόλλων',
Ἀνδράσι χάρμα φίλοις,
Ἄγχιστον ὀπάονα μήλων.

Id eſt,

Et

Et ſacrum Apollinem,
Viris gaudium amicis,
Propinquum cuſtodem ovium.

V. 48. Ἐξότ' ἐπ' Ἀμφρυσῷ] Amphryſus Theſſaliæ fluvius. Strabo l. 9. Ad hunc fluvium paviſſe Apollinem armenta, præter Callimachum, Virgil. etiam initio 3. Georg. & Luc. l. 6. Pharſ. ſic docet,

& flumine puro
Irrigat Amphryſos famulantis paſcua Phœbi.

V. 55. Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας] Apollinem urbibus condendis & delectari & multum valere. exemplis confirmat. Nam & templum atque aram ex cornibus in Delo conſtruxit, & Batto opem tulit in Cyrena, Africæ urbe, condenda. Idem cum Neptuno Trojæ muros excitavit, teſte Pindaro in 8. Olymp. & Ovid. l. 11. Metam. & in Epiſtola Paridis,

Ilion aſpicies firmataque turribus altis
Mœnia, Apollineæ ſtructa canore lyræ.

Idem Phœbus Megaram Alcathoo condidiſſe fertur a Theognide,

Φοῖβε ἄναξ, αὐτὸς μὲν ἐπύργωσας πόλιν ἄκρην,
Ἀλκαθόῳ Πέλοπος παιδὶ χαριζόμενος.

De eadem re meminit Pauſan. in Atticis, circa finem.

V. 59. Καλῇ ἐν Ὀρτυγίῃ] Ortygia, eadem eſt inſula quæ Delus alio nomine: de qua infra. Cynthus ejuſdem inſulæ mons.

V. 62. πῆξε δὲ βωμὸν Ἐκ κεράων] Ara in Delo cornea, inter ſeptem mundi miracula celebrata, teſte Plutarcho in libello de ſolertia animalium. Ovid. in Epiſtola Cydippes, de eadem,

Miror & innumeris ſtructam de cornibus aram.

V. 65. Φοῖβος καὶ βαθύγειον] Auſpicio & ductu Apollinis Cyrenam a Batto conditam eſſe, unanimi ſcriptorum conſenſu receptum eſt. Idem enim refert Pauſan. in Laconicis, Strabo 17. Geogr. Herodot. in Melpom. Pindarus Hymno 4. & 5. Pyth. Plinius item, & Solinus: cujus verba aſcribere libuit ex c. 40. Polyhiſt. *Syrtis*, inquit, *major oſtentat oppidum (Cyrenas vocant) quod Battus Lacedamonius olympiade quinta & quadrageſima, rege Martio res Romanas tenente, anno poſt Trojam captam quingenteſimo octogeſimo ſexto, condidit. quæ domus Callimachi poetæ patria fuit.* Hæc ille. quæ ſi vera ſunt, conſentaneum eſt lapſum eſſe Plinium: qui l. 19. c. 3. oppidum Cyrenarum anno ab urbe condita 143 extructum eſſe perhibet: quum anni quibus regno Ancus Martius præfuit, euſque non pertingant. Cœpit enim regnare Martius circa annum mundi 3325: anno ab urbe condita 113. præfuitque imperio annis viginti quatuor.

V. 66. κόραξ ἡγήσατο λαῷ] Theræi (ut inquit Herodotus) accepto oraculo Apollinis, ἀλογίην εἶχον τοῦ χρηστηρίου, οὔτε Λιβύην εἰδότες ὅκου γῆς εἴη, οὔτε τολμῶντες ἐς ἀφανὲς χρῆμα ἀποστέλλειν ἀποικίην. Id eſt, *Pro nihilo habuerunt reſponſum, neque ubi terrarum Libya eſſet gnari, nec coloniam ex incerto oraculo mittere auſi.* Itaque quum ſeptem annorum famem perpeſſi fuiſſent, denuo conſulto & accepto oraculo, duce Cre-

tenſi quodam Corobio, ad Platæam, inſulam Libyæ, perveniunt. Hanc biennio incolentes, quum nihilo melius haberent, quod oraculo nondum eſſet ſatisfactum, denuo miſerunt Delphos legatos: qui Pythiæ reſponſo accepto reverſi in Platæam, migrarunt in locum Libyæ inſulæ oppoſitum, nomine Aziriſtum, amœniſſimis collibus utrinque concluſum, & utrinque flumine præterlabente. Herodot. ibidem. At Callimachus populi ducem in iſta difficili migratione corvum fuiſſe dicit, qui Phœbi ductu colonis præceſſerit: quemadmodum olim picus ex Sabino agro Picenis migrantibus iter monſtravit: ut Strabo l. 5. Geogr. docet, inquiens, *ὥρμηνται δὲ ἐκ τῆς Σαβίνης οἱ Πικεντῖνοι, δρυοκολάπτου τὴν ὁδὸν ἡγησαμένου τοῖς ἀρχηγέταις: ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεος ἱερόν.* Hæc ille. Sic Cadmum in Bœotiam bos deduxit. vide Ovid. 3. Metam. Pertinent huc fortaſſe quæ refert Ponticus Heraclides, de repub. Cyrenæorum, *Ἀρκεσιλάου δὲ βασιλεύοντος λευκὸς κόραξ ἐξεφάνη, περὶ οὗ λόγιον ἦν χαλεπόν.*

V. 69. *πολλοί σε Βοηδρόμιον*] Boedromius Apollo ab Athenienſibus cultus fuit; quaſi auxiliatorem dicas. in cujus honorem, teſte Suida, feſtum Boedromia iidem inſtituerunt; unde & menſi Boedromioni nomen factum, quo Theſeus Amazones prælio vicit. Sic enim Plutarchus in vita Theſeus Amazones prælio vicit. Sic enim Plutarchus in vita Theſei, *ἡ μὲν οὖν μάχη βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνός· ἐφ' ᾗ τὰ βοηδρόμια μέχρι νῦν Ἀθηναῖοι θύουσιν.* Id eſt, *Pugna menſe Boedromione commiſſa eſt: quo menſe etiamnum Athenienſes Boedromia celebrant.* Thebis etiam Apollinis Boedromii ædem non procul a fano Dianæ Eucleæ fuiſſe tradit Pauſan. in Bœot.

V. 70. *Πολλοὶ δὲ Κλάριον*] Clarius Apollo dictus eſt a Claro, Joniæ civitate, in qua nobile fuit illius delubrum. Claron, urbem Colophoniorum fuiſſe, Pauſanias refert. Ante Colophonem Clarii Apollinis lucus fuit, in quo antiquitus oraculum erat: ut autor eſt Strabo lib. 14. Apud Corinthios etiam Clarii Apollinis ſimulacrum in communi omnium Deorum templo fuiſſe, teſtatur Pauſanias in Corinthiacis.

V. 71. *Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον*] Originem hujus cognomenti recitat Pauſan. in Laconicis: cujus hæc ſunt verba, *habuit quidem Carnei Apollinis religio a Carno originem, qui patria fuit Acarnan, ab Apolline vero artem divinandi didicit. Hunc enim Carnum quum interfeciſſet Hippotes Phylantis filius, iratus Deus Dorienſium caſtra male mulctavit. Hippota in capitis judicium adducto, Dorienſes Acarnanem vatem ſtatuerunt ſacris & caremoniis placandum.* Græcus Scholiaſtes non ab Hippota, ſed Alete quodam, interfectum eſſe Carnum annotat. Macrobius, ſuo more allegoriam connectens, *Καρνεῖον* appellatum ait, *ὅτι καιόμενος ὁρᾶται νέος*; quod quum omnia ardentia conſumantur, hic ſuo calore candens, ſemper novus exiſtat.

V. 71. *ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω*] Nam apud Cyrenæos, perinde ut apud Lacedæmonios, Carnæa in honorem Apollinis agebantur, ut mox patebit.

V. 72. *Σπάρτη τοι Καρνεῖε*] Gradatione oſtendit, qua occaſione Carnæorum feſtiva & anniverſaria ſolennitas a Lacedæmoniis ad Cyrenæos per-

pervenerit: originem gentis ſuæ a Græcis provenire commonſtraturus. Quod autem primi omnium Lacedæmones Carnæum Apollinem coluerint, indicat eodem in loco Pauſanias: *Carnæus*, (inquiens) *quem appellant domeſticum, coli cœptus eſt apud Spartanos, antequam Herculis filii ab exilio redirent.* Meminit Carnæorum & Herodotus in Urania, Τοῖσι δὲ ἄλλοισι Πελοποννησίοισι ἔμελε οὐδέν· Ὀλύμπια δὲ καὶ Κάρνεια παροιχώκεε ἤδη. Id eſt, *Cæteris Peloponneſiis id nihil admodum curæ erat: & Olympia jam & Carnea præterierant.* Et Thucyd. l. 6. τοῦ δ᾽ ἐπιγιγνομένου χειμῶνος ἀρχομένου εὐθὺς, οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπειδὴ τὰ Κάρνεια ἤγαγον, ἐξεστράτευσαν. Id eſt, *Initio ſtatim inſequentis hyemis, Lacedæmonii, peractis Carneis, in expeditionem exierunt.*

V. 73. Δεύτερον αὖ Θήρη] Thera, inſula maris Ægei, una Sporadum, inter Cyrenaicam & Cretam, a Membliaro, ſocio & conſanguineo Cadmi, condita, & initio Calliſte appellata, ut tradit Strabo l. 8. Geograph. & Stephan. περὶ πόλεων. Poſtea Thera dicta a Thera Thebano, Auteſionis filio, qui coloniam Lacedæmoniorum & Minyarum in eam deduxit: ut ibidem Strabo. Occaſio quæ fuerit ut iſta colonia ex Lacedæmone duceretur, exponitur ab Herodoto in Melpomene. Pauſanias in Achaicis, *Uno ſeculo*, inquit, *priuſquam Jones Athenis proficiſcerentur* (quod factum eſt circa annum mundi 2900) *Lacedæmonios & Minyas e Lemno a Pelaſgo ejectos, Theras Thebanus, Auteſionis filius, in eam inſulam deduxit, quæ quum antea Calliſte appellaretur, ab eo Thera eſt vocata.* Idem in Lacon. refert *Theræos quotannis, etiam ſua ætate, Theræ tanquam coloniæ conditori, parentare ſolitos.* Pindarus quoque Pyth. 5. ᾠδῇ, ejuſdem coloniæ prolixe meminit. De eadem colonia Apollonius Rhodius in fine quarti libri Argon. quædam cecinit.

V. 74. ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο] Theras ab Oedipo ſextus, a Cadmo vero decimus in proſapia fuit. Cadmi enim filius Polydorus fuit, hujus Labdacus, hujus Lajus, hujus Oedipus, hujus Polynices, hujus Therſander, (cujus Pindarus 2. Olymp. ᾠδῇ meminit) Therſandri Auteſion, Auteſionis Tiſamenus, Tiſameni Theras. Ab hoc ad Battum 17. generationes eſſe tradit Pindarus. Herodotus tamen Auteſionem, non patrem ſed filium Tiſameni facit.

V. 75. ἐκ δέ σε Θήρης Οὖλος Ἀριστοτέλης] Tertiæ coloniæ, quæ ex Thera in Libyam ducta eſt, conditorem & ducem Ariſtotelem conſtituit: qui idem cum Batto Polymneſti & Phronimæ filio, eſſe creditur, quod, præter Callimachi Scholiaſten, etiam Pindari & Apollonii interpretes confirmant. Et Herodotus l. 4, ubi hanc coloniæ deductionem operoſe perſequitur, Battum non a parentibus, ſed in Libya demum ſic appellatum ait. Quin & ipſe Pindarus 5. hymno Pythiorum, Ariſtotelem nominat, quem alii Battum. Pindaro & Herodoto aſtipulatur Heraclides, in lib. de rebuſpub. cujus hæc ſunt verba, Κυρήνην ᾤκισε Βάττος, ὃς ἐκαλεῖτο πρότερον Ἀριστοτέλης· τῆς δὲ Πυθίας Βάττον αὐτὸν εἰπούσης, ὄνομα τοῦτο ἔσχηκεν. Id eſt, *Cyrenen Battus condidit, prius Ariſtoteles dictus, qui, quum a Pythia oraculum ei reddente Battus eſſet appellatus, nomen id poſtea retinuit.* Cyrenæi Delphis Batti ſtatuam poſuerunt in

curru, quod is ex inſula Thera eos in Africam deduxiſſet. Autor Pauſan. in Phocicis. Vide proverbium, *Batti ſilphium.*

V. 76. Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ] Herodot. l. 4. Γιγαμέων, inquit, ἔχονται τὸ πρὸς ἑσπέρης Ἀσβύσται. οὗτοι τὸ ὑπὲρ Κυρήνης οἰκέουσι. ἐπὶ θάλασσαν δὲ οὐ κατήκουσι Ἀσβύσται. τὸ γὰρ παρὰ θάλασσαν Κυρηναῖοι νέμονται. Id eſt, *Gigamis ab occidua parte contigui ſunt Asbyſtæ, qui ſupra Cyrenen incolentes, ad mare non pertingunt. nam maritimam partem Cyrenæi tenent.* Steph. de Urbibus, Ἀσβύστα, inquit, πόλις Λιβύης. καὶ ὁ πολίτης, Ἀσβύστης. Ibidem Callimachi verſum de Tritone Libyca ex l. 1, αἰτιῶν adducit,

Οἴη τε Τρίτωνος ἐφ' ὕδασιν Ἀσβύσται.

Id eſt,

Et ſola Asbyſtæ gelidas Tritonis ad undas,

Dionyſius,

Ἀσβύσται δ' ἐπὶ τοῖσι μεσήπειροι τελέθουσι.

V. 77. Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον] Templa a Batto Cyrenis fuiſſe extructa, & ſacra in honorem Apollinis inſtituta, teſtatum facit etiam Pindarus 5. Pyth. hymno.

V. 80. τεῖο δὲ βωμοὶ] Non modo Batti conditoris (qui fuit πύργος ἄστεος, ὄμμα τε φαεννότατον ξένοισι) ſed etiam poſterorum & popularium ſuorum pietatem commendat, quos Apollinis altaribus aſſiduo operam dare & ſacra offerre perhibet: ita ut foci perpetuo igne caleant, nec unquam heſterna pruna in cinerem abeat.

V. 85. ὅτε ζωστῆρες Ἐνυοῦς] Eſt περίφρασις armatorum virorum, qui una cum Libycis mulieribus in Carnæorum feſto ἐνόπλιον ſaltabant. Nam ethnicorum veterum ſolennia fere omnia choreis & tripudiis peragebantur: ſicut ex Ovidio, Pauſania, & Luciano περὶ ὀρχήσεως, colligitur. Eſt autem Ἐνυώ, eadem quæ a Latinis Bellona dicitur, Dea belli & armorum, ſoror & conjunx Martis: per ἀντίφρασιν ſic vocata, quaſi minime ἐνηὴς (hoc eſt mitis) ſit. De ritibus quibus deæ huic ſacrificabatur, lege Tibullum l. 1. Eleg. 6. Ζωστῆρες autem ἀπὸ τοῦ ζώννυσθαι (*cingere*) quod eſt arma induere: ut docet Pauſan. in Bœoticis.

V. 88. Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς] Synæreſis pro Κυρήνης. Videtur hoc loco nominis originem & cauſam reddere, quamobrem conditæ a Batto urbi poſtea nomen Cyrene ſit inditum, quum initio Zoa diceretur, teſte Herodoto. Innuit autem nomen hoc a Cyrene, filia Hypſei, regis Lapitharum, deſumptum: quam Apollo raptam amoris cauſa, e Theſſalia in Libyam tranſtulit, regnante in illis locis Eurypylo. Eo tempore quum forte leo Africam & in primis Cyrenaicam vaſtaret, præmium Eurypylus propoſuit interfecti leonis, partem regni. quem quum ſuſtuliſſet Cyrene, regnum accepit, urbique nomen fecit. Hiſtoriam ex Aceſtore repetitam vide apud Apollonii Rhodii interpretem, in librum 2. vide & apud Pindarum initio hymni noni Pyth. *Fontem* autem *Cyrenes* eundem eſſe arbitror qui ab Herodoto *fons Apollinis* dicitur: quod illic *Apollo cum Cyrena ſuam habuerit conſuetudinem.* Nam illo in loco (ut idem docet) civitas Cyrene poſtremo condita eſt, quum prius Theræi colo-

coloni Aziriſtum incoluſſent, locum Platææ (de qua ſupra memini) e regione oppoſitum.

V. 89. πυκινὴν δὲ νάπαις Ἄζιλιν] Herodotus Ἄζιλιν urbem in continente fuiſſe refert, quam Cyrenæi tenuerint. Eadem & Ἄζιλις dicta eſt. Utrunque nomen apud Stephanum legitur.

V. 91. Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης] Stephanus, Μύρτουσα ὄρος Λιβύης. Apollon. Rhod. libro 2,

Αἳ Λιβύην ἐνέμοντο, παραὶ Μυρτώσιον αἶπος.

Id eſt,

Quæ prope Myrtoſa Libyam coluere cacumen.

V. 92. Ὑψηῒς κατέπεφνε] Cyrene Hypſeis dicitur ab Hypſeo patre,

Ὃς Λαπιθᾶν ὑπερόπλων
Τουτάκις ἦν βασιλεὺς,
Ἐξ ὠκεανοῦ γένος, ἥρως
Δεύτερος,

ut de ipſo canit Pindarus. Sed & Apollonii Rhodii interpres (cujus modo meminimus) hanc Cyrenen Hypſei filiam fuiſſe teſtatur: de Ariſtæo dicens, ὃς ἦν Κυρήνης τῆς Ὑψέως, καὶ Ἀπόλλωνος. Eos vero qui Penei filiam faciunt, ibidem reprehendit. Τινὲς δὲ, inquit, φασὶ τὴν Κυρήνην Πηνειοῦ θυγατέρα γενέσθαι, κακῶς. Unde conſtat non recte ſcripſiſſe Bocatium l. 7. Geneal. c. 28. dum aſſerit Cyrenen Penei fuiſſe filiam.

V. 93. Οὐ κείνου χορὸν εἶδε] Idem hymno eodem Apollinem Cyrenes fortitudinem admirari, & Chironem his verbis alloqui fingit,

Σεμνὸν ἄντρον Φιλλυρίδα
Προλιπὼν, θυμὸν γυναικὸς
Καὶ μεγάλαν δύνασιν
Θαύμασον, οἷον ἀταρβεῖ
Νεῖκος ἄγει κεφαλᾷ
Μόχθου καθύπερθε νεᾶνις
Ἦτορ ἔχουσα· φόβῳ
Δ' οὐ κεχείμανται φρένες.

Id eſt,

Venerabile antrum o Phillyrida
Relinquens, animum mulieris
Et magnam virtutem
Admirare, quale intrepido
Certamen ſuſtineat capite,
Labore majus, etiam juvenis
Pectus habens: nec metu
Mentes ejus fluctuant.

V. 95. Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος] Raptum Cyrenes ab Apolline in Libyam tranſlatæ, præter Pindarum etiam Diodorus Sicul. l. 5. c. 14. recitat. Eundem Apollonius Rhodius l. 2. Argonaut. deſcribit.

V. 97. οὔνεκα τοῦτο Δελφός τοι] Sumpta occaſione ab uſitato applauſu, quo in ſacris Apollinis populus acclamabat Jo pæan, exponit originem ejus conſuetudinis, quam a Pythio Dracone, ſagittis Apollinis

confecto, exortam eſſe demonſtrat. Ut autem huic loco aliquid lucis accedat, placet huc ea annotare quæ apud Athenæum in fine libri ultimi Dipnoſoph. de ea re leguntur. Sic enim Athenæus, Κλέαρχος ὁ Σολεὺς, οὐδενὸς ὢν δεύτερος τῶν τοῦ σοφοῦ Ἀριστοτέλους μαθητῶν, ἐν τῷ προτέρῳ παροιμιῶν, τὴν Λητὼ φησὶν ἐκ Χαλκίδος τῆς Εὐβοίας ἀνακομίζουσαν εἰς Δελφοὺς Ἀπόλλωνα καὶ Ἄρτεμιν, γενέσθαι παρὰ τὸ τοῦ κληθέντος Πύθωνος σπήλαιον. καὶ φερομένου τοῦ Πύθωνος ἐπ' αὐτοὺς, ἡ Λητὼ τῶν παίδων τὸν ἕτερον ἐν ἀγκάλαις ἔχουσα, προβᾶσα τῷ λίθῳ (νῦν ἔτι κειμένῳ ὑπὸ τῷ ποδὶ τῆς χαλκῆς εἰργασμένης Λητοῦς ὃ τῆς τότε πράξεως μίμημα γινόμενον, ἀνάκειται περὶ τὴν πλάτανον ἐν Δελφοῖς) εἶπεν, Ἴε παῖ. τυχεῖν δὲ τόξα μετὰ χεῖρας ἔχοντα τὸν Ἀπόλλωνα. τοῦτο δέ ἐστιν ὡς ἂν εἴποι τις, ἄφιε παῖ, καὶ βάλλε παῖ. διόπερ ἀπὸ τούτου λεχθῆναί φασι τὸ Ἴε παῖ, καὶ Ἴε παιών. Id eſt, *Clearchus, nemini ſapientiſſimi Ariſtotelis diſcipulorum ſecundus, in primo de proverb. libro refert, Latonam, quum ex Chalcide Eubœa civitate Apollinem ac Dianam in Delphos tranſportaret, juxta ſpecum in quo Pytho ſerpens latitabat, forte prateriiſſe: cumque is impetu quodam in illos ferretur, matrem alterum liberorum in ulnis gerentem, conſcenſo lapide (qui etiam ſub pedibus ſigni Latones ex ære facti jacet, & rei geſta quaſi ſpeciem, & imaginem oſtentans, juxta platanum Delphicam poſitus eſt) inclamaſſe, Je pa. Quod eſt ac ſi quis diceret, Emitte fili, Jaculare fili. Atque hoc dicto, Apollinem, qui tum forte arcum geſtabat, telum miſiſſe. Inde vocem deflexam eſſe ajunt, ut diceretur, Je pa, & Je paon.* Hæc Athenæus. Vide proverbium *Jo paan.* Quomodo autem naturali ratione fabula hæc intelligenda ſit, explicat Macrobius; a cujus ſententia non abhorrent ea quæ apud Ovid. 1. Metam. leguntur. Strabo l. 9. Geograph. *Pythonem, intolerabilem hominem, & latronem fuiſſe, cognomento Draconem, qui ab Apolline ſublatus ſit,* erudite ex Ephoro declarat.

V. 100. Πυθώ τοι κατιόντι] Pytho vel Pythea, urbs Phocidis, alio nomine Delphi. Pauſan. in Phocic. *Interjecto*, inquit, *dein tempore urbem ipſam non modo Delphos, ſed etiam Pytho nominaverunt finitimi.* Teſtantur id verſus Homeri, de Phocenſium delectu,

> Οἳ Κυπάρισσον ἔχον, Πυθῶνά τε πετρήεσσαν.

Id eſt,

> *Qui Cypariſſon habent, & qui Pythona petroſam.*

Stephanus Pytho, Apollinis urbem nominat.

V. 103. ἰθύ σε μήτηρ Γείνατ' ἀοσσητῆρα] Lucan. l. 5,

> *Ultor ibi expulſa premeret quum viſcera partus*
> *Matris, adhuc rudibus Paan Pythona ſagittis*
> *Explicuit.*

V. 105. Ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα] Epilogus, quo calumniis maledici cujuſdam (quem Apollonium Rhodium fuiſſe nonnulli judicant) reſpondet: ipſam invidiam αὐξητικῶς eum nominans. Fuerat autem Callimachus ab eo, quiſquis ille invidus fuerit, ob brevitatem carminis notatus, ut qui breves tantum hymnos & epigrammata poſſet ludere, non autem prolixam verſuum Iliadem, aut ingens volumen: cujuſmo-

di Nonni de rebus geſtis Bacchi Atqui delectatum eſſe brevitate Callimachum, tum ipſe in Epigrammatis teſtatur, tum Athenæus in primordio libri 3. planum facit, Καλλίμαχος, (inquiens) ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Graviſſime enim Pindarus Pyth. ᾠδῇ primo,

Καιρὸν εἰ-
φθέγξαιο, πολλῶν
Πείρατα συντανύσαις
Ἐν βραχεῖ, μείων ἕπεται
Μῶμος ἀνθρώπων. ἀπὸ γὰρ κόρος ἀμβλύνει
Αἰανὴς ταχείας ἐλπίδας.

Id eſt,

Si opportune ce-
cineris, multorum
Summas res geſtas & virtutes complicans
Breviter, minor ſequitur
Reprehenſio hominum. Nam prolixitas
Continua obtundit celeres mentes.

Χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ, quemadmodum in proverbio dicitur. Etenim Homerus ipſe Menelaum hoc nomine commendat quod παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως dixerit. Idem Therſitem ἀμετροεπῆ καὶ ἀκριτόμυθον appellat, & loquacitatis nomine reprehendit. Qua de re vide A. Gellium l. 1. Noctium Attic. c. 15. ubi multa in hanc ſententiam adducuntur. Cautio tamen hic quædam adhibenda, ne brevitas nimium ſit conciſa: ne, dum

Brevis eſſe laboras,
Obſcurus fias,

quemadmodum vetat Horatius. Nam (ſi Pindaro credendum) magnæ virtutes longam orationem deſiderant: is vero qui de re ardua breviter dicere conſtituit, ſapientem auditorem requirit. Verba Pindari 9. Hymno Pyth. hæc ſunt,

Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι.
Βαιὰ δ' ἐν μακροῖσι ποικίλλειν, ἀκοὰ σοφοῖς.

Scite enim Plato Antiſthenem, qui differendo erat prolixior admonuit, ὅτι τοῦ λόγου μέτρον ἐστὶν, οὐχ ὁ λέγων, ἀλλ' ὁ ἀκούων, id eſt, *quod orationis modus ſit, non qui dicit, ſed qui audit.* Extant eadem de re Philemonis verſiculi,

Τὸν μὴ λέγοντα τῶν δεόντων μηδὲ ἕν,
Μακρὸν νόμιζε, κἂν δύο εἴπῃ συλλαβάς·
Τὸν δ' εὖ λέγοντα, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν
Μηδ' ἂν σφόδρ' εἴπῃ πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον. &c.

Reliqua ad hanc quæſtionem de brevitate pertinentia lege apud Plinium l. 1. Epiſt. ad Cornelium Tacitum.

V. 106. Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν] Græcus Scholiaſtes annotat, Callimachum his maledictis coactum fuiſſe ut Hecalen, poema longum, conderet. De qua re Politian. in Miſcell. c. 25.

Ibid. ὃς οὐδ' ὅσα πόντος] Sententia ἐλλειπτικὴ, quæ varie exponi poteſt.

teſt. ὃς ὀ τόσα ἀείδει, ὅσα πόντος φέροι ἄν, quæ pelagus immenſum capere & ferre poſſit. Cujuſmodi eſt illa ὑπερβολὴ Homerica,

> Ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι
> Πολλὰ μάλ᾽· οὐδ᾽ ἂν ναῦς ἑκατόνζυγος ἄχθος ἄροιτο.

Id eſt,

> *Quin tam multa licet convicia dicere utriſque,*
> *Ut centum remis non portent pondera navis.*

Vel ſic intelligatur, ὅσα πόντος, ſcilicet ἀείδει, hoc eſt ἠχεῖ: qui certe eſt πολύφλοισβος. Vel ὅσα πόντος, ſcilicet ὕδατα ὀχέει, quot undas mare profundit.

V. 108. Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος] Comparatione venuſtiſſima maledici calumniam egregie refellit. cujus hæc eſt ſententia, quemadmodum ingentes & copioſi fluvii aquarum bonitate non præſtant parvis fontibus, qui eos limpiditate tantum antecedunt, quantum ab iiſdem copia & exundantia ſuperantur; ſic neque operoſum ac prolixum carmen brevia & rotunda vincit epigrammata, aut hymnos. Ut enim magni fluvii, qualis eſt Euphrates in Aſſyria, plus ſordium & cœni volvunt, quam liquidi & parvi fonticuli: ita longa poemata plerumque pluribus ſcatent vitiis quam ſuccincta epigrammata & hymni. Proinde ut Meliſſæ non ex rapidis fluminibus, ſed illimibus & vivis fontibus, aquam Cereri libant, ſic ego Apollinem & cæteros deos non prægrandibus verſuum commentis, ſed rotundis & brevibus hymnis mihi placare ſtudeo.

Ibid. μέγας ῥόος] Euphratis periphraſis, qui major eſt Tigride, ſicut refert Strabo l. 11. ἔστι δὲ μείζων ὁ Εὐφράτης, καὶ πλείω διέξεισι χώραν, σκολιῷ τῷ ῥεέθρῳ. De eodem Lucanus l. 3,

> *Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnum*
> *Euphrates: quos non diverſis fontibus edit*
> *Perſis.* &c.

V. 110. Δηοῖ δ᾽ οὐκ ἀπὸ] Ceres Δηὼ Græcis dicta. de qua infra.

Ibid. φορέουσι Μέλισσαι] Qui apes interpretantur, lapſi ſunt. Meliſſæ enim dictæ ſunt Cereris ſacerdotes, ut docet Pindari interpres 4. hymn. Pythiorum: ubi Μέλισσαν Δελφίδα pro ſacerdote Pythia accipiendum demonſtrat, Μελίσσας, inquit, κυρίως μὲν τὰς τῆς Δήμητρος ἱερείας φασί· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰς πάσας, διὰ τὸ τοῦ ζώου καθαρόν. Cum his conſentit etiam Rhodiginus ille Cœlius, l. 12. c. 1. & l. 22. c. 3. inter cætera ſic ſcribens, *Cereris ſacerdotes, Meliſſas, veteres appellarunt, quaſi terreſtris deæ myſtidas.* Plura Lil. Gyraldus Syntagm. 5. Hiſt. deorum,

ANNO-

ANNOTATIONES
IN
HYMNUM TERTIUM,
qui eſt in
DIANAM.

V. 1. Ἄρτεμιν] Laudes Dianæ præſens hymnus complectitur, quam poeta a prima indole & ingenio caſtitatis laborumque amantiſſimo, a Jovis paterno in eam affectu, tum a ſtudiis & rebus apud Cyclopas in Lipara, & Panem in Arcadia, paſſimque in venationibus, geſtis: præterea a majeſtate divina, quam in reprobis puniendis declarat: a dignitate & excellentia: itemque a præcipuis locis in quibus colebatur, ac nymphis quarum conſuetudine in terris delectata eſt: poſtremo ab anathematis & templis in ejuſdem honorem dedicatis, religioſe commendat.

Ibid. Ἄρτεμιν] Plato in Cratylo Ἄρτεμιν, διὰ τὸ ἀρτεμὲς, ab integritate, propter virginitatis ſtudium, vocari tradit. Macrobius ad lunam reſpiciens, παρὰ τὸ τὸν ἀέρα τέμνειν. Id eſt, *quod aerem ſuo fulgore interſecet*, quaſi ἀεροτομὶς, deducit: in fine l. 7. Saturnalium. Ut autem omnia deorum nomina ad ſolem referri poſſe, idem autor l. 1. Saturn. aliquot demonſtrat capitibus; ita Apulejus lib. 11. De aureo Aſino, omnium dearum nomina de natura intelligenda eſſe, ſapienter docet. Ovidius 15. Metamorphoſ. lunam vocat nocturnam Dianam.

Nec par aut eadem nocturnæ forma Dianæ
Eſſe poteſt unquam ſemperque hodierna ſequente,
Si creſcit, minor eſt: major, ſi contrahit orbem.

Quo reſpiciens Euripides in Iphigenia Taurica, φωσφόρον θεὰν eandem appellat.

V. 5. Παῖς ἔτι κουρίζουσα] Laudat initio Dianam a bona indole, quam in prima ſtatim infantia, tanquam ſpecimen futuræ vitæ, præ ſe tulerit. Solent enim plerumque in magnis & præclaris ingeniis, futurarum virtutum ſimulacra quædam in tenera etiam ætate apparere, & quaſi fructus quidam ſuppullulaſcere: unde facile a prudentibus colligi poteſt, quæ meſſis expectanda ſit. *Nam ſtudia*, ut Cicero inquit, *quæ ſunt in adoleſcentia, tanquam in herbis; ſignificant quæ virtutis maturi-*

turitas, & quanta fruges induſtria ſint futura. Vide proverb. *Ante pilos prudens*: & *Ergini capilli.*

V. 6. *Δός μοι παρθενίην*] Ut prudentiorem quam ætas tulerit, Dianam fuiſſe probet, decoram & congruam illi orationem affingit, qua Jovem ipſa, non de rebus ludicris, infantium more, ſed arduis maximeque utilibus, interpellat. Petit enim a Jove, patre ſuo, virginitatem perpetuam cum æterna gloria & immortali fama conjunctam: deinde artem venandi una cum telis & habitu venatorio: tum laborum & curſuum tolerantiam: præterea ſatellitium pediſſequarum & comitum: denique jus obtinendi omnes montes & ſylvas. Quæ quidem omnia de luna aptiſſime intelligi poſſunt. hæc enim ſemper virgo eſt, quia eundem ætatis vigorem ſemper retinet, neque unquam conſeneſcit. Nam cœleſtia corpora mutationis iſtam aleam & metamorphoſin non experiuntur, quam res cæteræ caducæ, multiſque corruptionibus obnoxiæ. Hæc eadem ſagittas emittere, & feras venari dicitur: quia radiis ſuis per noctem diſperſis hæc inferiora colluſtrat, & iiſdem humorem & naſcendi vigorem tribuit. Hæc ipſa laborum & curſus patientiſſima eſt: quia luna in ſua periodo, quam velociſſime conficit, nunquam defatigatur. Hæc multis ſtipatur pediſſequis & nymphis, quia quum per noctem fulget, innumeris ſtellis undique cincta eſt. Hæc denique, *montium cuſtos nemorumque virgo eſt*, (ut ab Horatio dicitur) quia quum oritur, ex montibus conſcendere, quum occidit, in eoſdem deſcendere nobis videtur. Plura ex Cicerone, paulo poſt. Cæterum cum his quæ de virginitate & ſtudiis Dianæ dicuntur hoc in loco, Camillæ Virgilianæ deſcriptio conferatur, quæ l. 11, Æneid. ad hujus loci imitationem expreſſa continetur.

Ibid. *παρθενίην αἰώνιον*] Homerus in hymno Veneris,

Οὐδὲ ποτ' Ἀρτέμιδα χρυσηλάκατον κελαδεινὴν
Δάμναται ἐν φιλότητι φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη,
Καὶ γὰρ τῇ ἅδε τόξα, καὶ οὔρεσι θῆρας ἐναίρειν,
Φόρμιγγές τε, χοροί τε, διαπρύσιοί τ' ὀλολυγαὶ,
Ἄλσεά τε σκιόεντα, δικαίων τε πτόλις ἀνδρῶν.

Id eſt,

Auricomam nunquam ſuperavit amore Dianam
Luxurioſa Venus, riſu comitata jocoſo.
Namque arcus illi & cædes placuere ferarum,
Et cithara, facileſque chori, celebreſque ululatus,
Et luci umbroſi, juſtorum & tecta virorum.

V. 9. *ἐμοὶ Κύκλωπες*] Quicquid vehementer munitum robuſtumque eſſe, nec ulla vi rumpi poſſe, poetæ oſtendere volunt, id *Cyclopum manibus conſtructum* dicere conſueverunt. Sic urbs Tiryns, Cyclopum opus fuiſſe dicta, cujus muri (teſte Pauſania in Corinth.) *e rudibus extructi erant lapidibus, quorum ſinguli ea fuerunt magnitudine, ut ne minimus quidem eorum bigis jumentorum moveri loco potuerit.* Sic Argivorum mœnia manibus fabricata Cyclopum Statius prodidit. Sic turris in qua Danae incluſa fuit, a Cyclopibus facta dicitur. Sic mœnia cam-

pi

pi Elyſii *Cyclopum educta caminis*, Virgilius refert. Sic arma Achillis & Æneæ, invictorum heroum, *labores Cyclopum* eſſe feruntur. Siç denique iidem

> Ζηνί τε βροντήν τ᾽ ἔδοσαν, τεῦξαν κεραυνόν.

Id eſt,

> *Fulmenque dedere Jovi, tonitruque pararunt.*

V. 15. Ἀμνισίδας εἴκοσι νύμφας] Amniſus, Cretæ fluvius, a quo nymphæ Cretenſes dictæ ſunt Amniſides. At Stephanus civitatem Cretæ facit, cujus nymphæ, Amniſiades & Amniſides dicuntur. Strabo l. 10, *Amniſum Minoiæ emporium fuiſſe*, prodit, *ubi fanum Lucinæ fuerit.* Pauſan. in Atticis, *Cretenſes*, ait, *incolæ Gnoſiæ regionis, ad Amniſum Lucinam genitam putant, & Junonis filiam fuiſſe.*

V. 16. Αἰτέ μοι ἐνδρομίδας] Endromis apud Juvenalem Satyra 3, veſtis eſt craſſiore lana, longioreque pilo: qua antiqui ad arcendum frigus & pluvias utebantur. Hujus deſcriptionem habes apud Martialem l. 4. Epigramm.

V. 21. Μοῦνον ὅτ᾽ ὀξείαισιν] Dianam parturientibus opitulari, Horatius quoque 3. Carm. l. teſtatur. Id ipſum in Carm. ſeculari docet. Marc. Tullius lib. 2, de natura Deorum, de eadem hæc perhibet. *Itaque ut apud Græcos Dianam atque Luciferam, ſic apud nos Junonem Lucinam in pariendo invocant: quæ eadem Diana omnivaga dicitur, non a venando, ſed quod in ſeptem numeratur tanquam vagantibus. Adhibetur autem ad partus* (ut ibidem Cicero) *quod ii matureſcunt aut ſeptem nonnunquam, aut plerumque novem lunæ curſibus: qui quia menſa ſpatia conficiunt, menſes nominantur.* Vide & Pindarum Ode 7, Nem.

> Ἐλείθυια πάρεδρε
> Μοιρᾶν βαθυφρόνων, &c.

V. 22. καλέουσι βοηθόον] Orpheus in thymiamate Lucinæ,

> Μούνην γάρ σε καλοῦσι λεχοὶ ψυχῆς ἀνάπαυμα·
> Ἐν γάρ τοι τοκετῶν λυσιπήμονες εἰσὶν ἀνίαι.

Id eſt,

> *Nempe vocant gravidæ ſua te ſolatia ſolam.*
> *Sola potes ſiquidem partus relevare dolores.*

Et apud Theocritum Idyllio 17, de Berenice, matre Philadelphi,

> Ἔνθα γὰρ Ἐιλείθυιαν ἐβώσατο λυσίζωνον
> Ἀντιγόνας θυγάτηρ, βεβαρημένα ὠδίνεσσι·
> Ἡ δέ οἱ εὐμενέοισα παρίστατο.

Id eſt,

> *Namque ibi Lucinam ſolventem filia zonam*
> *Antigones, partus oppreſſa dolore, vocavit:*
> *Quæ prompta auxilium tulit illi.*

Nominis cauſam Ovid. 2. Faſt. reddit.

V. 24. Ὅττι με καὶ τίκτουσα] Quomodo, inquies, Latona Dianam ſine dolore peperit, quum ſequenti hymno Aſterie ſororem τλήμονα, ὑπ᾽ ὠδῖνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα

intro-

introducatur ? Dicendum fortaſſe, illos dolores ab Apolline duntaxat proveniſſe. Nam eodem hymno Latona

Εἶπε δ᾽ ἀλυδθμαίνουσα, τί μητέρα κῦρε βαρύνεις.

V. 26. γενειάδος ἤθελε πατρός] Lucianus in lib. de ſacrificiis, ſolum Jovem ex omnibus diis barbatum fingi ſcribit.

V. 29. ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν] Plena affectus paterni ac ſummæ benevolentiæ reſponſio, qua multo plura in filiam beneficia profundit Jupiter, quam illa vel petere vel etiam ſperare potuiſſet. Gratulatur autem ſibi de tali, tamque induſtria ac ſolerti filia, ex adulterio ſuſcepta : quod quum illi hactenus plerunque bene ceſſerit, Junoni æmulæ conjugi animoſe inſultat.

V. 30. ζηλήμονος Ἥρης] Qua ira in Latonam & alias Jovis pellices Juno graſſata ſit, ex ſequenti hymno intelligetur.

V. 31. φέρευ τέκος ὅσσ᾽ ἐθελημὸς Ἀιτίζεις] Eadem φιλοτεκνίᾳ καὶ φιλοστόργῳ liberalitate erga Phaethontem uſus eſſe Apollo fingitur apud Ovidium 2. Metamorphoſ.

quodvis pete munus, & illud
Me tribuente feres.

Eſt elegans & apud Euripidem in Iphigenia Aulid. locus, in quo ſuaviſſima colloquia, & colluſiones parentum cum liberis, in prima infantia fieri ſolitæ, delineantur.

Πρώτη σ᾽ ἐκάλεσα πατέρα, καὶ σὺ παῖδ᾽ ἐμέ·
Πρώτη δὲ γόνασι σοῖσι σῶμα δοῦσ᾽ ἐμὸν,
Φίλας χάριτας ἔδωκα, κἀντεδεξάμην.

Cætera ibi vide.

V. 33. Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα] A multitudine urbium, in quibus colebatur, πολύπτολις dicta eſt Diana. Fuere tales civitates, Perga in Pamphylia, Tauri in Scythia. Aulis in Bœotia, Pitane in Æolide, Miletus, Epheſus, Cheſium in Jonia, Pelle & Patra in Achaja, Caſtabala in Cilicia: & compluresaliæ, quarum paſſim in Strabone & Pauſania fit mentio.

V. 37. νήσους τε] Ut ſunt, Chius, Epheſus, Creta, Siphus, Ægina, Icarus, & quam (autore Callimacho) præ reliquis amavit, Doliche.

V. 38. καὶ μὲν ἀγυιαῖς] Panagæa Diana apud Eraſmum proverbialiter de errabundo dicitur. Eſt etiam ἐνοδία cognomentum Dianæ.

V. 41. Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος] Montes Cretæ albos (λευκοὺς) appellari autor eſt Ptolemæus, & Plinius l. 31. c. 3. Id ipſum & Solinus planum facit.

V. 44. Χαῖρε δὲ Καίρατος] Strabo l. 10, Cnoſſum refert priſcis temporibus Ceratum, a præterlabentis fluvii nomine, dictum eſſe. Verba ejus hæc ſunt, ἐκαλεῖτο δ᾽ ἡ Κνωσὸς Κέρατος πρότερον, ὁμώνυμος τῷ παραῤῥέοντι ποταμῷ. Euſtathius in Dionyſium, καὶ Κνωσὸς, βασίλειον Μίνωος, ἥτις καὶ Κέρατος (vitioſe opinor pro Κέρατος) ἐκαλεῖτο, ὁμωνυμοῦσα ποταμῷ τινὶ παραῤῥέοντι. Utramque hanc lectionem, mendoſam, & ex hoc Callimachi loco emendandam eſſe cenſeo. Nam & Virgil. in Ciri primam ac ſecundam hujus dictionis producit,

Car-

Carpathium fugiens & flumina Caratæa.

V. 47. Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ] Cum his quæ de Lipara hic dicuntur, ea conſentiunt quæ Plinius l. 3. c. 9. refert, *Lipara*, (inquiens) *cum civium Romanorum oppido, dicta a Liparo rege, qui ſucceſſit Æolo: antea Melegonis vel Meleogunis vocitata.* Idem ſcribit Steph. de Urbibus, ubi & hos Callimachi verſus teſtimonii loco adducit. Euſtathius in Dionyſium, a *Liparo*, *Auſonis filio, nomen accepiſſe, & Cnidiorum coloniam eſſe* perhibet. Plura de Lipara lege apud Diodor. Sicul. l. 6. c. 3. apud Solinum, c. 12. in Polyhiſt. & Pauſan. in Phocicis. Eſt autem Lipara inſula una ex Æoliis in mari Tyrrheno, inter Italiam & Siciliam. Dionyſius de ſitu Orbis,

Ἑπτὰ δέ οἱ ταί γ' εἰσὶν ἐπώνυμοι ἀνδράσι πλωταί,
Οὕνεκα μέσσον ἔχουσι περίπλοον ἀμφιέλικτον.

Inter hanc, inquit Plinius, *& Siciliam, altera Lipara, antea Theraſia appellata, nunc Hiera: quia ſacra Vulcano eſt, colle in ea nocturnas evomente flammas.*

V. 49. Ἑσταότας περὶ μύδρον] Locum hunc de officina & operibus fabrilibus Cyclopum, feliciſſime imitatus eſt Virgil. l. 4. Georg. & l. 8. Æneid. Cyclopum vero mores barbaros & immanes idem poeta 3. Æneid. ex 10. Odyſſeæ Homericæ libro, itemque Euripid. in Cyclope, luculenter expreſſerunt.

V. 52. πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν Φάεα] Heſiodus in Theogonia,

Μοῦνος δ' ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ.
Κύκλωπες δ' ὄνομ' ἦσαν ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄρα σφέων,
Κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ.

Hoc eſt,

Promicat his lumen mediis in frontibus unum,
Unde illi cognomen habent: in fronte quod ingens,
Unus ineſt oculus, lati ceu circulus orbis.

Virgil. 3. Æneid.

telo lumen terebramus acuto,
Ingens, quod torva ſolum ſub fronte latebat,
Argolici clypei aut Phœbeæ lampadis inſtar.

V. 57. Αὖε δὲ Τρινακρίη] De Ætna Trinacria, & Corſica, ſuo loco.

V. 59. Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας] Hypotypoſis, qua fabros operas ſuas exercentes, graphice depingit. Sunt enim verſus hi tam artificioſe facti; ut ſonitum malleorum, & rotarum quibus canthi inducebantur, auribus repræſentare videantur. Eos Virgil. ſic tranſtulit,

Illi inter ſeſe magna vi brachia tollunt
In numerum: verſantque tenaci forcipe ferrum.

Hujuſmodi eſt & ille Homericus de Siſypho ſaxum volvente venuſtus locus,

Ἤτοι ὁ μὲν σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβαλέειν, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς
Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

 Ver-

Verti jam olim ſic,

Ille quidem manibus pedibuſque innixus agebat
Saxum ingens ſurſum : ſed quando in vertice ſummo
Jam ſtabat, valida retro vi deſuper actum,
Rurſus ad arva deinde revolvitur intima ſaxum.

V. 68. Ἄργην, ἢ Στερόπην] Nomina Cyclopum ſunt, *Arges, Steropes, & Brontes.* quibus additur a Virgilio *Pyracmon.* quem Ovid. 4. Faſt. *Acmonidem* vocat.

V. 75. Βρόντεω σε σιδαροῖσιν] Laudem hæc habent magnanimitatis & fortitudinis. Quum enim virgineus & muliebris ſexus ab hirſutis & atratis fabris atque Vulcanis abhorreat, & eorum conſpectum defugiat: Diana horridi & rigidi Brontæ conſuetudinem adeo non reformidavit, ut etiam genibus ejus inſederit, & pilos e pectore evulſerit. quod a ſigno probat, & ſimili illuſtrat.

V. 79. κόμην ἐπενείμετ' ἀλώπηξ] Ponitur ἀλώπηξ per enallagen pro ἀλωπεκία. Eſt autem alopecia, morbus ſeu vitium capitis, quo pili defluunt: per metaphoram a vulpe, quæ ubi minxerit, locum ſterilem facit: ita ut herba illic naſci non poſſit, aut, ſi qua nata fuerit, illam exiccat. Remedia hujus morbi recitat Plinius l. 29. c. 6. Et alibi ſæpius meminit.

V. 81. Κύκλωπες, ἢ μοί τι] Petit a Cyclopibus arcum, pharetram, & ſagittas, ductis rationibus ab honeſto & utili.

Ibid. Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον] *Spicula Cydonica* etiam a Virgilio in Eclogis ἐπιθετικῶς appellantur, a Cydone urbe Cretæ, de qua in primo hymno. Primam Cretam mari, navibus & ſagittis potuiſſe, refert Solinus c. 17. Luc. l. 7. Pharſ.

Illuc & Libye Numidas, & Creta Cydonas
Miſit, Ituræis curſus fuit inde ſagittis.

V. 84. μώνιον δάκος] Scholiaſtes μώνιον interpretatur quaſi κατὰ μόνας νεμόμενον, feram in ſolitudine errantem. Μονιὸς porcum ſylveſtrem ſignificat. Eſt etiam Mona Britanniæ finitima inſula, teſte Plinio l. 2. c. 73. a qua Μόνιος, Monius, denominativum. Eſt autem ſynecdoche, δάκος pro θηρίον.

V. 88. Ἀρκαδικὴν ἐπὶ Πανός] Pan, Deus Arcadiæ, cui in monte Lycæo templum, lucum & hippodromum dicatum fuiſſe, Pauſan. in Arcad. tradit. Ovidius 2. Faſt.

Pana deum veteres pecudis coluiſſe feruntur
Arcades : Arcadiis plurimus ille jugis.

Eundem venatorem fuiſſe, & a venatoribus cultum, Theocritus primo & ſeptimo Idylliis docet.

V. 90. Τὶν δ' ὁ γενειήτης] Epitheton Panos, ἀπὸ τοῦ γενείου, a barba caprina: quam Latini aruncum appellant. Pingebatur item & ſculpebatur Pan facie caprina, & hirci cruribus, autore Herodoto in Euterpe.

Ibid. κύνας ἥμισυ πηγὰς] Diverſicolores canes generóſos & bonos eſſe, etiam Xenophon in Cyneget. indicat.

V. 91. Τρεῖς δὲ παρουατίους] Xenophon ibidem vult nobilem & præſtan-

ſtantem canem venaticum, inter cætera habere *ὦτα μικρὰ, λεπτὰ, ψιλὰ ὄπισθεν*, *aures breves ac tenues, & poſteriori parte glabras.*

Ibid. *οἱ ῥα λέοντας*] Hyperbolica roboris canini amplificatio. Homerus de Argo, cane Ulyſſis, Odyſſ. P.

Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης
Κνώδαλον, ὅ, ττι, ἴδοιτο. καὶ ἴχνεσι γὰρ περιῄδη.

Id eſt,

Nulla fera illius, luſtris quam viderat imis,
Effugit curſus, veſtigia nota ſequentes.

V. 94. *κυνοσουρίδας*] Cynoſura autore Stephano promontorium Arcadiæ, a Cynoſuro Mercurii filio. Hinc Κυνοσουρεὺς & Κυνοσουρίς.

V. 95. *καὶ οὐ μύοντα λαγωὸν*] Leporem patentibus genis dormire, cum alii, tum Plinius l. 19. c. 37. tradit. Vide proverb. *Lepus dormiens.* Ælianus item naturale refert huic animali eſſe, *ut patentibus oculis ſomnum capiat.* Qua de cauſa a Nicandro *δερκευνὴς* (quaſi *apertis oculis dormiens*) cognominatur, in Alexiph. Oppianus in Cyneg. *ἀγρυπνίαν*, inſomniam, illis tribuit.

Αὐτὰρ ἐριγλήνοι χαροπὸν στράπτουσιν ὀπωπαὶ
Καινὸν ἀγρυπνίῃ κεκορυθμένοι.

Id eſt,

His oculi fulgent in glauca fronte coruſci
Pervigili muniti hirquo.

V. 96. *ὕστριχος ἔνθα καλιαί*] De Hyſtrice Plin. l. 8. c. 35. Oppianus l. 3,

Ὑστρίγγων δ' οὔπω τι πέλει κατὰ δάσκιον ὕλην
Ῥίγιον εἰσιδέειν.

Id eſt,

Hyſtrice nil ſylvis viſu magis horret opacis.

Sunt autem *ζόρκες*, eædem quæ *δορκάδες*: quarum deſcriptionem vide apud Oppianum l. 2. Cyneg.

V. 101. *μελαμψήφιδος Ἀναύρου*] Anaurus Theſſaliæ fluvius, e Pelio monte oriens. Cujus etymologiam Lucan. l. 6. Pharſ. hanc affert,

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aera, nec ventos tenues ſuſpirat Anaurus.

V. 107. *Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποτ.*] Celadon, Arcadiæ fluvius, qui Thiſoæenſem agrum præterlabitur. A Pauſania Celadus vocatur, in Arcad. Strabo in Alpheum influere autor eſt. Ejus meminit Homerus Iliad. H. Cervæ autem hujus deſcriptionem habes apud Euripidem in Hercule & Pind. 3. εἴδει Olymp. Euripides vocat *Χρυσοκάρανον δόρκαν, ποικιλόνωτον, συλήτειραν ἀγρωστᾶν.* Id eſt, *aurea cornua habentem capream, diverſicolorem, & vaſtatricem agrorum.* De eadem Virgil. in 6. Æneid.

Fixerit æripedem cervam licet.

Pindari Scholiaſtes annotat, *ὅτι ἐπιμελῶς οἱ ποιηταὶ τὴν θήλειαν ἔλαφον κέρατα ἔχουσαν εἰσάγουσι.* Id eſt, *Quod ſtudioſe introducant poetæ cervam fœminam geſtare cornua*: idque exemplo ejus cervæ quæ Telephum nu-

cc 2 triit;

triit: & teſtimonio Anacreontis confirmat. At conſtat inter omnes, cervi fœminam non habere cornua. Cujus rei cauſam affert Ariſtot. l. 3. de partib. animal. c. 2.

V. 108. Ἥρης ἀνησσίησιν] Pindarus (ut ante patuit) Taygetæ opera hanc cervam conſervatam fuiſſe & Dianæ conſecratam refert. Scholiaſtes quoque annotat ibidem, cervæ collo, poſtquam ab Hercule tradita fuiſſet Euryſtheo, inſcriptum fuiſſe, Ταϋγέτη ἱερὰ ἀνέθηκεν. id eſt, *Taygeta conſecravit*. De odio in ſe Junonis Hercules apud Ovid. inquit,

defeſſa jubendo eſt

Sæva Jovis conjunx: ego ſum indefeſſus agendo.

Ibid. ἄεθλιον Ἡρακλῆϊ] Occaſionem cervi hujus occidendi præbuit Herculi Euryſtheus, rex Mycenarum, qui Junonis inſtinctu, ut Herculem tolleret, variis eum monſtris objecit, & periculoſiſſimis laboribus exercuit: ut Pindarus ibidem prodit. Sed τὸ χρῆν νιν (quemadmodum Iris apud Euripidem ait)

Ἐξέσωζεν. οὐδ' εἴα πατὴρ

Ζεύς νιν κακῶς δρᾷν.

Id eſt,

Fatum eum conſervabat, nec pater

Jupiter affligi eum patiebatur.

Nam Euryſthei laboribus defunctus & conſervatus eſt. Hunc Euryſtheum Jolaus Herculis comes interfecit, teſtante Pauſ. in fine Attic. Qua cæde perpetrata Heraclidæ Hyllo duce in Peloponneſum deſcenderunt. Sed quum Hyllus ſingulari certamine ab Echemo Arcade, Æropi filio, occiſus eſſet, exceſſerunt Heraclidæ Peloponneſo, & inter centum annos non eſſe ſe redituros promiſerunt. Herodot. in Calliope, & Pauſan. in Attic. De hoc & aliis laboribus Herculis vide Ovid. 9. Metamorph. & Epiſt. Deianiræ: item Theocritum Idyll. 31, & 32. Pind. in Nem. Virgil. Æneid. 8, Euripid. in Hercule furente, Senecam in Hercule Oetæo, Propertium l. 4, eleg. 10. Diodorum Sicul. l. 5. c. 2. Herodot. l. 2.

V. 109. πάγος Κερύνειος] Cerynæa, Arcadiæ mons, e quo Cerynates amnis profluit, teſte Pauſ. in Achaic. Servius in Comment. 6. Æneid. Cerynitim cervam a loco dictam eſſe perhibet. Alii in Menalo, Ovid. in Parthenio interemptam ſcribit.

V. 110. Ἄρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε] Horum aliorum Dianæ cognominum & epithetorum ſignificationes, origines & etymologias ſtudioſe & accurate explicat Lil. Gyrald. Syntag. 12. Vocat autem τιτυοκτόνον, quia Tityus Jovis & Elaræ filius, teſte Apollonio Argon. 1, quum Junonis inſtinctu Latonam de ſtupro ſolicitaſſet, & jam illi vim pararet, Dianæ ſagittis interemptus eſt, & a Jove in Tartara abjectus: ubi jecur ejus a vulture corroditur. Vide Pindarum 4. ᾠδῇ Pythiorum. Cruciatum Tityi Homerus Odyſſ. 11. & eundem imitatus Virgil. l. 6. Æneid. expreſſere.

Ibid. χρύσεα μὲν τοι] Habitum & currum Dianæ deſcribit, ut majeſtatem & divinam ejus potentiam adumbret, quæ non impertinenter de aureo lunæ colore, & velocitate curſus, intelligi poſſunt. Sed ad reliqua pergendum, ne facilibus immorantes, nodum in ſcirpo quærere videamur.

V. 114.

V. 114. Αἵμῳ ἐπὶ Θρηΐκι] A rebus geſtis Dianam laudat. Æmus mons Thraciæ vaſto jugo proſcendens in portum, Plin. l 4. c. 11. Thraciam vero aſperam & ventoſam eſſe etiam Homerus innuit, quum ait,

Βορέης καὶ Ζέφυρος, τώ τε Θρήκηθεν ἄητον.

Id eſt,

Cum Borea Zephyrus, qui flant a littore Thracum.

Theocritus,

Εἴης δ᾽ Ἠδωνῶν μὲν ἐν ὤρεσι, χείματι μέσσῳ,
Ἕβρον πὰρ ποταμὸν, τετραμμένος ἐγγύθεν ἄρκτω.

Id eſt,

Montibus Edonum, media ſub frigora bruma;
Juxta Hebrum jaceas, gelidam converſus ad arctum.

Idyll. 7.

V. 116. Πῆ δ᾽ ἔταμες πεύκην] Pinus Dianæ ſacra eſt, propter temperamentum quod cum luna commune habere creditur. Horat. 3. Carm.

Imminens villa tua pinus eſto.

V. 122. Ἀλλά μιν εἰς ἀδίκων] Mea quidem ſententia, de Lacerea urbe Theſſaliæ, patria Coronidis & Æſculapii, loquitur. Quæ quomodo a Diana deleta ſit docet Pindarus 3. Pyth. hymno. Sed ſive de hac, ſive de Thebis, ſive de Calydone hoc intelligas, nihil erit abſurdi. utramque enim harum, ut & Lacercam, cauſa impietatis & ſuperbiæ, male a Diana mulctatam eſſe conſtat. Sive etiam de quacunque alia. Hinc illud Theognidis,

Ὕβρις καὶ Μάγνητας ἀπώλεσε, καὶ Κολοφῶνα,
Καὶ Σμύρνην. πάντως Κύρνε καὶ ὔμμας ὀλεῖ.

Id eſt,

Perdidit & faſtus Magnetes, & Colophonem,
Et Smyrnam: perdet vos quoque Cyrne malos.

V. 125. Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται] Calamitatum enumeratio: ut ſunt, peſtis, fames, bellum, & abortus fœminarum, ſeu orbitas liberorum: quas omnes profanis & impiis comminatur. Non diſſimiles ſunt comminationes apud Moſen, Deut. 28. impiis propoſitæ, & poſtea a Prophetis ſæpe repetitæ. Pertinent huc & illi Heſiodi verſiculi (quos imitatus eſſe Callimachus videtur)

Οἷς δ᾽ ὕβρις τε μέμηλε κακὴ καὶ σχέτλια ἔργα,
Τοῖς δὲ δίκην Κρονίδης τεκμαίρεται εὐρυόπα Ζεύς·
Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ,
Ὅστις ἀλιτραίνει καὶ ἀτάσθαλα μηχανάαται.
Τοῖσιν δ᾽ οὐρανόθεν μέγ᾽ ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ λοιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.
Οὐδὲ γυναῖκες τίκτουσιν, μινύθουσι δὲ οἶκοι,
Ζηνὸς φραδμοσύνῃσιν ὀλυμπίου.

Id eſt,

At quibus eſt cum vi conjuncta ſuperbia cordi,
Juppiter his cœlo pœnas immittit ab alto:
Sæpius & noxam populus luit unius omnis,

Qui temere peccat, res moliturque nefandas.
His deus immenſas demittit ab æthere clades,
Peſtem, atramque famem: populi hinc moriuntur egeni.
Fœmina nulla parit, pereunt cum matre penates,
Sic rectore volente Deo.

Deſcriptionem autem peſtis vide apud Ovid. 7. Metam.

Ibid. ἔργα δὲ πάχνη] Comminatio famis.

Nam ubi oves furto, morbo periere capellæ,
Spem mentita ſeges, bos eſt enectus arando,

famem ſequi neceſſum eſt. Proinde Horatius ruſticum ad pietatem & ſacrificia exhortatur, ne calamitates iſtas experiatur: in ode cujus initium,

Cœlo ſupinas ſe tuleris manus,
Naſcente luna, ruſtica Phidile.

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν] Bellicas clades ſigno denunciat. ſicut Crœſus Cyro reſpondit, in pace parentes a liberis, in bello liberos á parentibus ſepeliri.

V. 129. Οὐς δέ κέν εὐμενδής τε καὶ] Ut pœnas & calamitates profanis & improbis minatur, ſic præmia & commoda pietatis cultoribus promittit, uberem rerum omnium proventum, vitam longævam, & pacem domeſticam: quæ per ἀντίθεσιν prioribus calamitatibus opponit.

V. 133. Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει βίον] Concordia domeſtica præſertim inter conjuges, maximum præbet commodum. Unde Homericus Ulyſſes,

οὐ μὲν γὰρ τοῦγε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
Ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον
Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Χάρματα δ' εὐμενέτῃσι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί.

Id eſt,

Nil aliud melius, non eſt conſultius ullum,
Quam ſi concordes ſub eodem fœmina tecto
Virque habitent. mœſtum fert invidus inde dolorem:
Lætatur ſed quiſque bonus, lætantur & ipſi.

Et Medea apud tragicum,

Ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία,
Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ.

Id eſt,

Hæc maxima eſt mortalium vitæ ſalus,
Quum bene marito cum uxore ſua convenit.

Ibid. ἥτε καὶ εὖ περ Οἴκους ἐστῶτας ἐσίνατο] Scitum eſt illud Salluſtii, *Concordia parvæ res creſcunt, diſcordia maximæ dilabuntur.* Vere enim Antiſthenes dixit, fratrum inter ſe concordiam quovis muro eſſe firmius munimentum. Et Severus imperator opulentiam regni ſui ac prope invictam potentiam filiis ſuis, qui mutuis diffidebant odiis, commendans, οὐδὲν ὄφελος τούτων πασῶν ἔλεγε, στασιαζόντων πρὸς ἀλλήλους, τοῦ τε πολέμου ἔνδον ὄντος. *Nullum* ajebat *ex his omnibus emolumentum ad*

eos

eos rediturum, ipſis mutuo diſſentientibus, & bellum domi inteſtinum gerentibus. Herodian. l. 3. Apud Pindarum etiam huc pertinent illa Jaſonis,

> Μοῖραι δ' ἀφίσταν τ' εἴτις ἔχθρα πέλει ὁμογόνοις.

Recte hæc quidem & pulchre dicuntur, ſed interim fratrum gratia rara eſt. Et ne longe factorum exempla petantur,

> *Fraterno primi maduerunt ſanguine muri.*

De Heraclidarum poſteris refert Pauſanias in Laconicis, quod nulla unquam ætate aut patrueles cum patruelibus, aut eorum inter ſe liberos, ac omnes deinceps poſteros æquo jure vixiſſe contigerit.

V. 135. Εἰνάτερες γαλόῳ τε] Εἰνάτηρ & γάλως correlativa ſunt. Eſt enim εἰνάτηρ uxor fratris, quæ uno nomine fratria dicitur: γάλως autem, glos, ut ipſa indicat agnominatio, quæ eſt ſoror mariti. Sic Andromache fratria eſt Caſſandræ, Caſſandra autem glos Andromaches. Inter has porro rariſſime convenit: quemadmodum nec inter ſocrus & nurus: quoniam in animo omnes ſocrus oderunt nurus, ut eſt apud Comicum. Proinde ſingulare Dei beneficium eſſe poeta agnoſcit, quando inter affines & cognatos, fratrias, & glores, ſoceros & generos, nurus & ſocrus, mutua animorum conjunctio intercedit.

V. 136. Πότνια, τῶν εἴη] Eſt εὐχὴ. qua optat ſibi concordes & ſynceros amicos, non fucatos, qui aliud loquuntur & aliud ſentiunt, unaque manu panem, lapidem oſtendunt altera.

> Εὕρημα γάρ τὸ χρῆμα γίγνεται τόδε,
> Κοινῇ μεταχεῖν τἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ,

ut Eurip. inquit. Dicit vero & Achilles, Iliad. 9,

> Ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν,
> Ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει.

Id eſt,

> *Hunc ego Tartareis portis infenſius odi,*
> *Quiſquis mente aliud ſimulat, quam protulit ore.*

V. 143. Ἑρμείης Ἀκακήσιος] Acaceſium urbem fuiſſe Arcadiæ, infra tumulum Acaceſium, in quo Mercurii Acaceſii ſignum marmoreum exſtiterit, ex Pauſ. Arcadicis intelligitur: Acaceſium vero ab Acaco (quaſi dicas non malo) Lycaonis filio, nomen accepit. Steph. de Urbibus & Pauſ. ibidem.

V. 146. Τιρύνθιος ἄκμων] Hercules Tirynthius eſt dictus a Tirynthe urbe Peloponneſi, quæ nomen a Tirynthe Amphitryonis ſorore accepit, ut tradit Steph. In hac enutritus eſt Hercules. Variorum autem Herculis cognominum rationes pete ex Lilio Gyraldo, Syntag. 10. Eſt autem ἄκμων pro ἀκάμων, indefeſſus, ſtrenuus. qui alias ἄκαμος dicitur.

V. 149. μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτὴ] Notatio Junonis, quæ ſocrus fuit Herculis, propter Heben filiam Herculi nuptui datam. Vide Pind. 1. Nem. εἶδεν, & Hom. Odyſſ. libro 11.

V. 159. Οὐ γὰρ ὅγε Φρυγίῃ] Notatio Herculis, qui in Oeta monte Trachinis, præſtructo rogo flammis ſeipſum exanimavit: ut Sophocles in Trachiniis, Seneca in Hercule Oeteo, Ovid. 9. Metam. docent. Phrygia

gia autem, cujus hic ſit mentio, locus eſt in ſummitate montis Oetæ, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ πεφρύχθαι τὸν Ἡρακλέα, quod ibi concrematus ſit Hercules & toſtus. Autor eſt Steph. περὶ πόλεων.

V. 160. Παύσατ' ἀδηφαγίης.] Eſt ἀδηφαγία, ſeu ἀδδηφαγία, inexplebilis voracitas. cujus exempla refert Ælianus l. 1. c. 27. ποικίλης ἱστορ. Ibidem templum Addephagias in Sicilia fuiſſe dicitur. Cujus etiam Cœlius Rhodig. l. 7. c. 11. meminit.

V. 161. συνήντετο Θειοδάμαντι.] Herculem ferunt, quum aliquando Dryopiam peragraret, & maxima inedia premeretur, forte in regem Thiodamantem, bobus terram colentem, incidiſſe, & modicum ab illo cibum petiiſſe: quod quum ille denegaſſet, Herculem iratum, occiſo Thiodamante, unum de bobus aratoribus corripuiſſe, eumque adeo integre devoraſſe, ut ne quidem oſſa ſuperfuerint. Hoc facinus Apollon. l. 1. Argonaut. recitat. Ab hoc deinde facinore pluſquam guloſo Hercules βουφάγος cognominatus eſt, ut in epigrammate,

Θείη ἀνίκατον μὲν ὁ βουφάγος.

Idem, Addephagus & Pamphagus dictus: de quibus epithetis vide Lil. Gyraldum, Syntag. 10.

V. 170. Ἡνίκα δ' αἱ νύμφαι] Expoſita Dianæ majeſtate, & divina autoritate, nunc ejuſdem feſtivitates & ſacra anniverſaria perſequitur, quæ hinc inde locorum a pleriſque omnibus gentibus & populis illi exhibebantur. Prius tamen ad religioſam cultuum obſervationem populares ſuos exhortatur. Vult enim diebus feſtis ac Dianæ ſacris omnes homines, ſuo exemplo propoſito, ab operibus maxime ruſticis feriari, addita pœna neglectoribus.

V. 171. Αἰγυπτίου Ἰνωποῖο] Inopus, Deli inſulæ fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit augeturque, ut Plinius tradit, lib. 2. cap. 103, & Callimachus ſequenti hymno. Atque hac de cauſa Ægyptium ἐπιθετικῶς appellat, propter eam quam cum Nilo Ægyptio habet proprietatem. Delios vero Dianæ ſacrum facere ſolitos, Pauſanias in Atticis teſtatur, ubi ad aram Lucinæ hymnum Olenis cantari refert. Plura nos infra.

V. 172. Ἡ Πιτάνης] Pitane urbs Laconiæ, teſte Plin. l. 4. c. 5. & Solino c. 13. De ſacrificio Dianæ Orthiæ, quod Lycurgus apud Spartanos inſtituit, vide Pauſan. in Laconicis: quo loco etiam Pitanæ fit mentio. Eſt & alia Pitane Æolidis urbs, cujus Herodot. l. 1. Ovid. 7. Metamorph. & Steph. meminerunt.

Ibid. ἢ ἐνὶ Λίμναις] Limnæ, vicus inter Laconici & Meſſeniaci agri fines, in quo Dianæ Limnatidis templum fuit, commune Dorienſibus, Meſſeniis & Lacedæmoniis. In eo Teleclum Archelai filium, Ageſilai nepotem, interemptum, commemorant. Quæ cædes bello Meſſeniaco initium præbuit. Autor Pauſanias in Laconicis & Meſſeniacis. Eſt etiam locus Athenis Limnæ dictus, ubi etiam templum Dianæ, de quo Thucyd. l. 2. De Limnis Atticis ita ſcribit interpres Ariſtoph. in Ranis,

Λίμναι χωρίον τῆς Ἀττικῆς, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν.

Ibidem ex Callimacho verſum adducit,

Ai-

Λιμναίῳ δὲ χοροστάδας ἦγον ἑορτῆς.

Cujus rei meminit etiam Lil. Syntag. 8.

V. 174. *τέθμια Ταύρων.*] De Tauris, & Diana Taurica, vide Herodotum l. 4. in Melpom. & Euripidem in Iphig. Taurica. item Melam l. 4. & Strabonem l. 12. & Ovid. 4. Triſt. Eleg. 4. & l. 3. de Ponto, Eleg. 2. necnon Pauſan. in Atticis.

V. 175. *Μὴ νειὸν τημῶντος.*] Sacrorum & feſtorum dierum religioſam obſervationem a ſuis hominibus requirit: ut nimirum omnibus operibus omiſſis, hoc agant (quemadmodum veteres Romani ſummo pontifici ſacrificanti acclamabant) id eſt, cæremoniis & ſacro cultui animos adjiciant. *ἥ τε γὰρ ἄνεσις τὸν νοῦν ἀπάγει ἀπὸ τῶν ἀνθρωπικῶν ἀσχολημάτων, τὸν δὲ ὄντως νοῦν τρέπει πρὸς τὸ θεῖον,* inquit Strabo l. 10. Id eſt, *Nam feriæ mentem a rebus humanis abſtrahunt, animumque otioſum ad res divinas convertunt.* Hinc Tibullus,

Luce ſacra requieſcat humus, requieſcat arator,
Et grave ſuſpenſo vomere ceſſet opus.

Quæ tamen feſtis diebus peragi poſſint Virgil. l. 1. Georg. expoſuit. Plutarchus in lib. de Quæſt. Rom. conſuetudinem hanc in Veneralibus fuiſſe refert, ut e Veneris templo multum vini effunderent: eoque ſigno monuiſſe, dies feſtos ſobrie, non per ebrietatem agitari debere: quod dii magis delectentur merum effundentibus quam bibentibus.

V. 178. *καὶ ἐς Στυμφαλίδας.*] Stymphalus, Arcadiæ oppidum, ut ex Homeri catalogo apparet, juxta lacum Stymphalum. Ab hoc aves Stymphalides denominatæ, quæ tanto fuerunt robore, ut ænea vel ferrea corporis tegumenta facile roſtris perfodere poſſent: teſte Pauſ. in Arcad. Fuit & Stymphali Dianæ vetuſta ædes, cognomento Stymphaliæ.

V. 179. *Ἐινατεϊζόμεναι, κεραελκέες*] Boum novennium robur etiam Heſiodus laudat,

βόε ἐνναετήρω,
Ἄρσενε, κεκλῆσθαι τῶν γὰρ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Ἥβης μέτρον ἔχοντε, τὼ ἐργάζεσθαι ἀρίστω.

V. 180. *ἐπεὶ θεὸς*] Hoc de ſole intelligendum, qui poſt æquinoctium vernum (eo enim tempore, ut ex Dionyſio patet, ſacra hæc in Delo peragebantur) diutius ſuper horizontem commoratur: unde dies protrahuntur, & quo longius a meridie Delum verſus recedit, eo longiores ſunt: uſquedum fiat ſolſtitium. Itaque Homerus ſolis converſionem in Delo conſtituit: ita canens, l. Odyſſeæ 15,

Ὀρτυγίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο.

Quem imitatus Virgil. l. 4. Æneid. iſta retulit,

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta,
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo,
Inſtauratque choros. &c.

V. 183. *Τίς δὲ νύ τοι*] Locos & urbes enumerat in quibus Diana potiſſimum culta; ac perſonas, ſeu nymphas, quarum converſatione maxime delectata fuit. Perga, oppidum Pamphyliæ, a quo Diana Per-

gæa, ſive Pergaſia, ut indicat Steph. Doliche inſula Sporadum, ante Macris & Ichthyœſſa cognominata eſt. poſtea Icarus dicta, cum duobus oppidis, tertio amiſſo: Plin. l. 4. c. 12. Taygetus mons Laconiæ, Spartæ & Mycenis imminens: de cujus ruina Plin. l. 2. c. 79. & alibi. De eodem Pauſan. *Qualibet*, inquit, *parte ſui Taygetus venatoribus luculentam caprearum, aprorum, cervorum & urſorum copiam facit.* Euripus, fretum anguſtum inter Aulidem Bœotiæ portum & Eubæam, quod unius diei noctiſque ſpatio ſepties recurrit, eo impetu ut navigia repugnantibus ventis ſecum rapiat. Plinius tam modicum eſſe tradit, ut ponte jungatur. In hoc portu Dianæ templum fuit, in quo Agamemnon Iphigeniam filiam immolavit. Ovid. 12. Metam.

V. 189. Ἔξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα] Nymphæ quarum conſuetudinem præcipue amavit Diana, fuerunt, Britomartis, Cyrene, Procris, Anticlea, & Atalanta. Britomartim laudat a patria, quod Cretenſis fuerit: a ſtudiis, quod ἐλλοφόνος, cervorum venatrix: (ἔλλος enim & ἐλάφος Græci cervos vocant, teſte Suida) a viſu, quod fuerit εὔσκοπος, id eſt, acie oculorum valuerit: denique a pudicitia, quod magno ſtudio & labore pudorem ſuum a violentia Minois defenderit. Qua occaſione originem & cauſam nominis Dictynnæ adfert.

V. 190. ἥς ποτὲ Μίνως Πτοιηθεὶς] Pauſanias in Corinthiacis *Britomartim Jove & Charme genitam* refert, eamque, *quum ſe totam in currendi venandique ſtudia tradidiſſet, fuiſſe Dianæ multo chariſſimam. Verum quum Minoem præ amore inſequentem fugeret, ac ſe in mare abjeciſſet, in retia quæ ad piſces in mare miſſa fuerant, incidiſſe, & a Diana in dearum numerum relatam.* Eandem fabulam Virgil. in Ciri verſibus expoſuit. At Diodorus Siculus l. 5. eos procul a vero abeſſe docet, *qui Dictynnam a retibus piſcatoriis, in quæ fugerit, Minoe inſequente concubitus gratia, denominatam velint. Non enim credendum, deam Jove natam, in tantam egeſtatem compulſam: nec Minoa regem juſtiſſimum tam impium fuiſſe.* Strabo l. 10, expreſſe hunc Callimachi locum perſtringit. οὐκ εὖ, inquit, οὐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βριτόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέα δίκτυα· καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ μὲν, Δίκτυννα ὑπὸ τῶν Κυδωνίων προσαγορευθείη, Δίκτη δὲ τὸ ὄρος. Id eſt, *Nec recte Callimachum ſcripſiſſe referunt, quod Britomartis, quum Minois vim fugeret, a Dicte monte piſcatoriis retibus inſiluerit. Unde illa Dictynna a Cydoniis, mons autem Dicte appellatus ſit.*

V. 204. Οὖπι ἄνασσ'] Diana, Upis dicta, ab Upi puella Hyperborea, de qua infra hymno 4. vel παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι τὰς τικτούσας, quod parientes reſpiciat. Palæphatus, καλοῦσι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν Κυρηναῖοι Γοργόνην· ὥσπερ τὴν Ἄρτεμιν, Θρᾶκες Βένδειαν, Κρῆτες δὲ Δίκτυνναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν.

V. 205. Κρηταιέες καλέουσιν] Solin. in Polyhiſt. *Cretes, (inquit) Dianam religioſiſſime venerantur, Βριτόμαρτιν gentiliter nominantes. quod ſermone noſtro ſonat dulcem virginem.* Herodot. in Thalia Dictynnæ ſepulcrum a Cretenſibus monſtrari tradit.

V. 206. Καὶ μὴν Κυρήνην] De Cyrene hymno 2. dictum eſt. Hujus ſtudia quæ fuerint, Pind. 9. ᾠδῇ Pyth. commemorat.

'A

Ἃ μὲν οὔθ᾽ ἱστῶν παλιμβά-
μους ἐφίλασεν ὁδοὺς,
Οὔτε δείπνων οἰκουρίαν
Μεθ᾽ ἑταιρᾶν τέρψιας.
Ἀλλ᾽ ἀκόντεσσί τε χαλκέοις
Φασγάνῳ τε μαρναμένα
Κεραΐζειν ἀγρίους
Θῆρας.

hoc eſt, Virgilio interprete.

Bellatrix, non illa colo calathiſve Minervæ,
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuque pedum prævertere ventos.

V. 208. παρὰ τύμβον Ἰώλκιον] Jolcos Magneſiæ in Theſſalia civitas, ad radices montis Pelii in qua Peleus habitavit, teſte Homero in 11. Odyſſ. libro. Ejuſdem ſepulcrum in ea fuit. Hunc propter Acaſti inſidias Peleus evertit, & Theſſaliæ ſubjecit, teſte Pindaro in Nem. hymno 3. & 4.

V. 209. Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον] Notat Procrin, quæ propter pudicitiam ſuam a marito Cephalo tentatam,

genus omne peroſa virorum,
Montibus errabat, ſtudiis operata Dianæ.

Eſt autem Δηϊονίδαο pro Δηϊονίδου, patronymicum a Δηϊονεὺς, *Deioneus*, qui pater Cephali fuit, Euryti, Oechaliæ regis, filius, teſte Plutarcho in Theſ.

V. 211. Καλὴν Ἀντίκλειαν] Anticlea, mater Ulyſſis fuit, filia Dioclis, vel (ut Homero placet) Autolyci, Dianæ & venationum ſtudioſa, ut ex 9. Odyſſ. colligitur, ubi Ulyſſes eam compellat.

V. 215. ποδορρώην Ἀταλάντην] Atalanta Schœnei filia, ſeu (ut hic Callimachus vult) Jaſii Argivorum regis, perniciſſimi curſus puella,

de qua nec dicere poſſes,
Laude pedum, formævé bono præſtantior eſſet.

Hæc quo pacto ab Hippomene, in curſu victa ſit, leges apud Ovid. 10. Met.

V. 216. Κούρην Ἰασίοιο] Propertius l. 1, Jaſidem vocat, ab Jaſi patre,

Mimalion nullos fugiendo, Tulle, labores;
Sævitiam duræ contudit Jaſidos.

Ælian. l. 13. c. 1. de varia Hiſt. Ἰασίωνος filiam fuiſſe refert, & Dianæ æmulam.

V. 218. Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου] Apri Calydonii venationi interfuiſſe Atalantam, Ovid. 8. Metam. docet. Pauſan. l. 8. in Arcad. quo loco Tegeatarum res geſtas celebrat. *Privatim*, inquit, *propria eorum fuerunt decora; quod & aprum Calydonium Ancæus Lycurgi filius accepto etiam vulnere ſuſtinuit: & Atalanta, quum prima omnium belluam ſagitta transfixiſſet, virtutis ergo, capite & pelle apri donata eſt.*

V. 221. Οὐδέ μιν Ὑλαῖον] Hylæus & Rhœtus duo Centauri fuerunt, quos Virgilius l. 2. Georg. a Baccho occiſos eſſe ſcriptum reliquit. Callimachus vero in monte Mænalo ab Atalanta ſagittis confoſſos eſſe indicat. Cui Ælianus conſentit, l. 13. c. 1, ubi & mores procaces ac petulantes utriuſque venuſte perſequitur. Hylæi meminit etiam Horat. l. 2. Carm. Ode 2. & Rhœti gigantis, Ode 19, ejuſdem. & Ode 4. l. 3.

V. 226.

V. 226. *Μιλήτῳ ἐπίδημος*] Miletus, illuſtris Cariæ civitas, ab Jonibus duce Neleo condita; patria Thaletis. Steph. plura de eadem, & Strabo 14, ubi a Sarpedone, Cretenſium colonorum duce, primum conditam tradit. Ovid. 9. Metamorph: a Mileto ex inſula Creta in Aſiam profecto, extructam eſſe ſcribit. Vide Pauſ. in Achaicis.

Ibid. *σοὶ τὸ ποιήσατο Νηλεύς*] Dianæ celebritatem a templis & anathematis exornat. Recitat autem quatuor fana: unum Mileſium, duo in Luſis: & poſtremum Epheſium, longe omnium auguſtiſſimum. Ac Mileſium quidem, a Neleo Codri filio excitatum eſſe oſtendit, eo tempore quo coloniam Athenis in Aſiam deduxit. Cujus rei occaſio fuit diſſidium fraternum inter Medontem & Neleum. Quum enim Neleus fratris altero pede claudicantis imperium ferre non poſſet, Jones qui ante paucos annos Athenienſium civitate donati erant, una cum Androclo & cæteris Codridis in minorem Aſiam deduxit: ubi duodecim urbes condiderunt: Androclus Epheſum, Neleus Miletum, Ægyptus Prienen, Cyaretus Myuntem, Andræmus Lebedum, alii alias. De quibus vide Pauſan. in Achaic. & Herodot. in Clio. Strabonem 14. & Ælianum l. 8. variæ Hiſt. c. 5. Eadem autem tempeſtate qua Neleus Miletum condidit, Homerum natum eſſe, Plutarch. in ejus vita teſtatur.

V. 228. *Χησιὰς, Ἰμβρασίη*] Cheſium, promontorium, & Imbraſus fluvius Sami inſulæ, ubi culta fuit Diana. Vide Gyrald. Syntag. 12.

Ibid. *σοὶ δ' Ἀγαμέμνων*] Strabo l. 14, Agamemnonem refert Munychiæ Dianæ, non procul ab Epheſo, in oppido cui Pygela nomen fuit, templum condidiſſe. Pauſan. in Atticis ſcriptum reliquit, Agamemnonem Dianæ templum erexiſſe, quum ad Calchantem, qui Megaris habitabat, veniſſet, ei, ut ſe ad bellum Trojanum ſequeretur, perſuaſurus.

V. 232. *Ἑλένη Ῥαμνουσίδι*] Hiſtoriam de raptu Helenæ cum plerique omnes poetæ, tum in primis Euripides in Helene, Coluthus, & Ovid. in Heroidibus, pertractarunt. Cæterum hujus epitheti cauſam Græcus Scholiaſtes a Rhamnunte Atticæ pago attulit, quod in eo loco Jupiter cum Nemeſi concubuerit, quæ ovum inde conceptum peperit, quod inventum poſtea Leda foverit: unde Dioſcuri & Helena nati ſunt. Nemeſis fanum in Rhamnunte conſpici, Pauſanias in Atticis & Mela tradunt.

V. 233. *Ἦ μὰν τοι Προῖτος*] Prœtus Abantis filius, & Acriſii Argivorum regis frater fuit: cujus filias furore correptas Melampus, Amythaonis filius, apud Luſos in Arcadia juxta fontem Clitorium, inſania liberavit, & in Dianæ templo luſtravit. Quo beneficio accepto, pater duo templa, unum Dianæ Coreſiæ, alterum Dianæ Hemereſiæ extruxit. Vide Ovidium 15. Metam. Virgilium 6. Ecloga: Pauſan. in Arcadic. Politianum in Miſcell. c. 50. Plinium l. 25. c. 5. Vitruvium l. 8.

V. 234. *Ἄλλον μὲν Κορίης*] Pauſanias in Arcad. tradit, *Minervæ Coriæ* (quam Stephanus *Coreſiam* vocat) *templum ſignumque fuiſſe in vertice montis, ferme 30 ſtadia ab urbe Clitorio.* Sed quid obſtat quo minus idem templum, Callimachi ætate, Dianæ, Pauſaniæ vero temporibus, everſa jam Græcia, Minervæ ſacrum fuerit, aut utriſque ſimul dedicatum? *Coriæ* tamen *Minervæ* etiam Cic. lib. 3. de Nat. Deorum, me-

meminit. Aliud de *Coria Diana* quid legerim, in præſentia non occurrit. Atqui hunc locum ut ſic exponam, non me magis veterum interpretum commenta, quam unius viri, Martini Cruſii, undiquaque doctiſſimi, & in Græca lingua facile principis, autoritas commovit: qui & ipſe *Corien*, Dianæ cognomentum a Prœti filiabus inditum eſſe judicat: ſicut & ſequens in verſu etymologia declarat. In eadem ſententia & Græcus Scholiaſtes eſſe mihi videtur.

V. 236. Ἡμέρη] Pro Ἡμέρας καθ' ἀποκοπήν: ab ἥμερος, manſuetus. De Hemereſia Diana locum Pauſ. ex Arcad. adducere placuit. ubi hæc leguntur, *Filias certe Prœti Melampus Luſos compulit, luſtrataſque in Diana, inſania liberavit. Ab eo ſane tempore ad hodiernum uſque diem, Hemereſiam, quaſi placabilem dixeris, Dianam templi ejus præſidem, Clitorii nuncupant.* Hæc ille. ἀπ' ἄγριον εἵλεο, pro ἀφείλεο. tmeſis.

V. 237. Σοὶ καὶ Ἀμαζονίδες] Templum Epheſiæ Dianæ toto orbe celebratiſſimum, interque ſeptem miracula mundi numeratum (cujus etiam in Actis Apoſtolicis fit mentio) alii ab aliis conditum eſſe aſſerunt. Strabo l. 14. Geograph. ab Archiphrone. Pauſan. in prioribus Eliacis, a Xenophonte Grylli filio. idem in Achaicis, a Crœſo & Epheſo Iſtæi filiis. Vitruvius l. 7, a Cteſiphonte Gnoſio, & filio ejus Metagene conſtitutum, ac poſtea a Demetrio ipſius Dianæ ſervo, & Pæonio Epheſio, perfectum eſſe, memoriæ prodiderunt. At Callimachus ab Amazonibus ædificatum eſſe affirmat. Cujus ſententiæ, Plin. l. 5. c. 29, Solinus cap. 43, Pomp. Mela l. 1. c. 17, ipſe Pauſ. in Meſſenicis, & Dionyſius de ſitu orbis, ſubſcribunt. Atqui hæc opinionum varietas ex eo proveniſſe mihi videtur, quod illud templum ſæpius vaſtatum, dirutum, incenſum, & aquarum inundatione deſolatum, ac poſtea ab aliis rurſum erectum & inſtauratum fuit.

V. 245. Ἔργον Ἀθηναίης] Tibiam a Minerva inventam eſſe, vetus poetarum opinio obtinuit: ſicut & Pindarus 12. ᾠδῇ Pythiorum docet. Atque hanc opinionem Ariſtoteles 8. Politic. perſtringit. Ejuſdemque rei Ovidius Faſt. 6, meminit, apud quem Minerva ſic loquitur,

> *Prima, terebrato per rara foramina buxo,*
> *Ut daret effeci tibia longa ſonos.*
> *Vox placuit: faciem liquidis referentibus undis*
> *Vidi, & virgineas intumuiſſe genas.*
> *Ars mihi non tanti eſt, valeas mea tibia, dixi.*
> *Excipit abjectam ceſpite ripa ſuo.* &c.

Atque hac de cauſa Alcibiades tibiam contemnebat, καὶ τὸ αὐλεῖν ἔφευγεν, ὡς ἀγεννὲς καὶ ἀνελεύθερον, teſte Plutarcho. Plura apud eundem in vita Alcibiadis, ab hoc loco non aliena. Pauſanias in Atticis prodit, Marſyam Silenum a Minerva occiſum; quod tibias quas ipſa abjecerat, ſuſtuliſſet.

Ibid. ἐλάφῳ κακόν] Quia νέβρεια δ' ὀςέα, ex cervinis & hinnulorum oſſibus olim tibiæ parabantur, ut ex Acharnenſibus Ariſtoph. patet: apud quem Bœotus ait,

> Ὑμεῖς δ' ὅσοι Θήβαθεν αὐλητὰ πάρα,
> Τοῖς ὀςίνοις φυσῆτε τὸν πρωκτὸν κυνός.

Ὀςί-

Ὀσίνοις δὲ ἔφη (ut interpres addit) ἐπεὶ τὸ παλαιὸν ἀπὸ τῶν ἐλαφείων ὀϛέων κατεσκεύαζον τὺς αὐλὺς. Atqui Plinius etiam ex aſininis oſſibus tibias fieri, ſcriptum reliquit. Et apud Plutarchum, ἐν ἑπ̓ͅὰ σοφῶν συμποσίῳ Æſopus inquit, οἱ αὐλοποιοὶ πϱοέμϑμοι τὰ νέϐρεια, χϱώμϑμοι τοῖς ὀνείοις, βέλτιον ἠχεῖν λέγυσιν. Id eſt, *neglectis hinnulorum oſſibus, tibiarum artifices aſininis utuntur, eaque multo argutius ſonare dicunt.* ὥϛε θαυμάζειν (ut mox ſubjungit) τὸν ὄνον, ἐι παχύτατος καὶ ἀμυσότατος ὢν τἆλλα, λεπ̓ͅότατον καὶ μυσικώτατον ὀϛέον παρέχεται. Id eſt, *ut mirandum ſit, aſinum tam craſſum & a muſica alienum animal, maxime tenuia & muſicis inſtrumentis aptiſſima oſſa prabere.*

V. 246. Σάρδιας] Sardes nota urbs Lydiæ, regia olim Crœſi. Berecynthus Phrygiæ mons, in quo Cybele mater deum colebatur. Unde ipſa Berecynthia dicta eſt. Steph. Plin. l. 16. & Strabo in fine 12.

V. 249. τῦ δ' ὔτι θειότερον] Templi Epheſiæ Dianæ commendatio: cujus deſcriptionem pete ex 14. cap. lib. 36. Plinii. Ejuſdem Martial. lib. 1. Epigramm. initio ſtatim meminit. Heroſtratus quum nullo honeſto facinore nomen aliquod acquirere poſſet, hoc templum incendit, ut ſaltem ob hoc ſcelus & ſacrilegum incendium nominaretur. Eadem nocte qua deflagravit, Alexander natus eſt, ut Cic. l. 2. de Nat. Deorum ex Timæo annotat: quem adjunxiſſe ait, minime id mirandum eſſe, quod Diana, quum in partu Olympiadis adeſſe voluiſſet, abfuiſſet domo.

V. 252. Λύγδαμις ὑϐριστής] Cimmerios ſæpe invaſiſſe Joniam, & Aſiam minorem aliquantiſper tenuiſſe, Herodot. l. 1. & 4. teſtatur, quos tandem a Scythis illinc expulſos eſſe refert. Strabo item l. 1. Geograph. Lygdamis & Cimmeriorum meminit. Sunt autem *Cimmerii, populi Septentrionales, ad Boſporum ponti Euxini fretum habitantes: cujus ora*, teſte Plinio, *curvatur in Mæotin, Scythiæ paludem.* Horum regionem Scythæ a Maſſagetis Aſia expulſi, poſtea tenuerunt. Herodot. in Melpom. Unde non raro Cimmerii & Scythæ apud poetas pro iiſdem populis ſumuntur, propter crebram coloniarum permutationem. Natio Cimmeriorum caliginoſa & denſis tenebris opaca eſſe dicitur. Unde Ovidius *regiam ſomni* apud hos populos conſtituit, 11. Metamor. lib. & Homerus 11. Odyſſ. de iiſdem.

Ibid. ἱππημολγῶν] Eſt epithetum χλευαϛικὸν, quod Homerus alibi Myſis attribuit. Tametſi Strabo l. 7. Hippemolgos & Galactophagos & Abios, quos eoſdem cum Scythis Hamaxobiis eſſe tradit: itemque Sarmatas, diverſas ab Homero gentes, & terrarum terminis finitimas conſtitui affirmat. Herodot. initio l. 4. Scythas & lacte vivere & ex equabus illud mulgere autor eſt, modum exponens, quo gentes iſtæ in mulgendis equabus utantur.

V. 254. βοὸς πόρον Ἰναχιώνης] Boſpori Cimmerii deſcriptionem pete ex Plinio, l. 6. c. 6. Nomen accepit ab Jo filia Inachi, quæ in bovem mutata locum illum trajecit, priùſquam in Ægyptum perveniret. De Jo a Jove in vaccam mutata, vide Ovid. 1. Metam. Æſchylum in Prometheo.

V. 257. ἐν λειμῶνι Καϋϛρίῳ] Cayſter, amnis Joniæ celebratiſſimus juxta Epheſum, Ptol. l. 1, Plin. l. 5. c. 25. Cayſtrium campus Epheſiæ. Ste-

Stephanus idem fluvio nomen, διὰ τὸ ἔχειν κεκαυμένην χώραν πλησίον, quod finitimam habeat exuſtam terram, impoſitum eſſe perhibet.

V. 259. Πότνια Μουνυχίη] Munychia, tumulus eſt Atticæ terræ, *χερρονησίζων, καὶ κοῖλος, καὶ ὑπόνομος πολὺ μέρος, φύσει τε καὶ ἐπιτηδὲς, ὥστε οἰκήσεις δέχεσθαι· στομίῳ δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων.* Id eſt, *peninſula ſimilis, & concavus, magnaque ex parte cuniculis ſubrutus, tum natura loci, tum hominum induſtria: ita ut habitationibus aptus ſit: acceſſum tamen per anguſtas fauces habeat.* Hæc Strabo lib. 9. In Munychia portum cum Dianæ Munychiæ templo eſſe, Pauſ. in Atticis tradit. Stephanus locum a Munycho denominatum eſſe refert. Dianæ Munychiæ Xenophon l. 2. Ἑλληνικῶν meminit.

Ibid. *χαῖρε Φεραίη*] Diana Pheræa dicta, a Pheris civitate Theſſaliæ, quæ Alexandri Theſſalorum tyranni patria fuit: cujus meminit Plutarchus in vita Pelopidæ: Cic. 2. Offic. & Pauſanias in poſt. Eliac. Pherææ vero Dianæ (ut idem Pauſan. in Corinth. ſcripſit) tam apud Sicyonios quam apud Athenienſes, ſignum fuit: quod ad ſe Pheris, quæ in Theſſalia (ut diximus) civitas eſt, deportatum Argivi tradunt.

V. 260. *Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Ἄρτεμιν*] Propoſitis exemplis pœnarum quibus Dianæ contemptores affecti ſunt, ad pietatem & religioſum cultum alios exhortatur. Eſt enim pietas, tutiſſima virtus. & quidem Theocritus inquit,

> *Εὐσεβέων παίδεσσι τὰ λῷα, δυσσεβέων δ' οὔ.*

Id eſt,

> *Præmia certa pios, reprobos mala fata ſequuntur.*

Quia

> *Οὐδεὶς ἀνθρώπων ἀδίκων τίσιν οὐκ ἀποτίσει.*

Id eſt,

> *Nemo malorum hominum pœnas non ſuſtinet æquas.*

Ibid. *οὐδὲ γὰρ Οἰνεῖ*] Oeneus Calydonis rex fuit, qui quum omnibus diis ſacra feciſſet, ſolam Dianæ aram contempſit ac neglexit. Hoc ægre dea ferens, ad bellum excitavit Cretenſes, ut arma Ætolis inferrent, & Calydonem expugnarent. Neque ſic contenta malis, aprum inſuper immanem agris immiſit, qui quum omnia devaſtaſſet, bellicæ calamitati etiam fames acceſſit. Hujus rei memoriam Phœnix apud Hom. 9. Iliad. repetit. Oenei etiam impietatem ibidem exprimit: de qua & Ovidius Metamor. 8.

V. 263. *Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδης*] Hiſtoriam ex Dicty Cretenſi adſcribendam duximus, apud quem lib. 1. hæc leguntur, *Quum nulla jam res profectionem niſi abſentia militis retardaret, cuncti duces velut ſigno dato, uno atque eodem tempore Aulidem confluunt. Interim in ipſa navigandi feſtinatione Agamemnon, quem a cunctis regem omnium declaratum ſupra docuimus, longius paulo ab exercitu progreſſus, forte conſpicit circa lucum Dianæ, paſcentem capream: imprudenſque religionis quæ eo in loco erat, jaculo transfigit. Neque multo poſt ira Dianæ, ob mutationem aeris corporibus pertentatis, lues invadit: atque interim in dies*

ma-

magis magiſque ſæviens, multa millia fatigare & promiſcue pecora atque exercitum gravari. &c.

Ibid. ὀλίγῳ ἐπεκίμπασε μισθῷ] Non enim levi pretio Dianæ iram placavit, cui filiam chariſſimam Iphigeniam mactare coactus eſt. ſicut teſtatur Euripides in Iphigen. Aulid. & Theognis in prooemio.

V. 264. οὐδὲ γὰρ Ὦτος] Otus & Ephialtes Aloei & Iphimediæ filii fuerunt, teſte Hom. 11. Odyſſ. qui quum Dianæ vitium offerre conati eſſent, in Naxo inſula perempti ſunt. Vide Pindarum Pyth. ᾠδῇ 4. & ejus Scholiaſtem. Apollonius Rhod. 1. Argon. ab Apolline peremptos refert, propter linguæ maledicæ in deos petulantiam. Apollonio autem Homerus Odyſſ. l. 11. aſtipulatur.

V. 265. Οὐδὲ μὲν Ὠαρίων] De hac lectione Politian. c. 69. Miſcell. Dicitur autem Oarion pro Orion, ἐπενθέσει τοῦ α. Orionem porro Dianæ pudicitiæ inſidiatum eſſe, ex Horatio patet, lib. 3. Carm. Ode 4. Meminit etiam Hom. Odyſſ. ε.

V. 266. οὐδὲ γὰρ Ἱππώ] Hippo Amazonum una fuit (ut ex præcedentibus intelligitur) quæ prima Dianæ ſacerdotio perfuncta eſt. Heſiodus in Theogonia Hippo Oceani & Tethyos filiam inter Oceaninas nominat. Fuit & Romanis Hippo dea equorum. de qua Juvenal. Sat. 8.

— *jurat*

Solam Hippo, & facies olida ad præſepia pictas.

ANNOTATIONES
IN
HYMNUM QUARTUM,
qui eſt in
DELUM.

V. 1. Τὴν ἱερὴν] Continet hic quartus hymnus χωρογραφίαν & lavacrum inſulæ Deli, quæ una Cycladum eſt, & patria Apollinis ac Dianæ. Eam commendat poeta a deo tutelari, Apolline: a veteri infortunio, quo erratica in mari jactata fuit: a nomine antiquo & recenti, ab immobili ſitu, quem beneficio nati in ſe Apollinis conſequuta eſt, quum ante Latonæ partum in nullo certo conſiſteret loco. Hinc occaſione a partu Latonæ ſumpta, in miſeriam ejus &

& pariendi difficultatem digreditur: oſtendens, Latonam a duobus ſpeculatoribus Marte & Iride, quos Juno conſtituerat, ubique terrarum & inſularum, a partu fuiſſe prohibitam, nec ullibi locorum hoſpitio receptam. Quod ἐπαρχιθμήσει amplificat. nam gravidam Latonam ab univerſa Peloponneſo, Achaja, Theſſalia, Corcyra, aliiſque locis & inſulis compluribus excluſam, a ſola autem Delo ſuſceptam fuiſſe commemorat. Quæ ad laudem hoſpitalitatis Delo conciliandam, plurimum faciunt. Et in hac quidem digreſſione maxima pars hymni abſolvitur. Facto deinde reditu ad eandem inſulam, ab admiranda & divina Apollinis ac Dianæ nativitate laudat: quam ipſam a conjunctis & conſequentibus luculenter deſcribit: præterea a ſingulari autoritate & prærogativa, quam præ cæteris inſulis habet, itemque a pace ſempiterna, denique a ſacrificiis, quæ ab ultimis terrarum oris huc adferantur, Delum ſtudioſe laudat. Cæterum defectus, quibus hic & ſequentes hymni laborabant, ex Henrici Stephani, viri longe doctiſſimi & clariſſimi (quo meliorem ac diligentiorem ſui inſtauratorem Græcæ literæ nullum unquam habuerunt) venuſtiſſima illa Græcorum poematum editione, ſupplevimus.

V. 2. Ἀπόλλων κυρ.] Principium hymni, a rebus ipſis, hoc eſt a dignitate & præſtantia Deli inſulæ, deductum, quam collatione amplificat, dum oſtendit inter omnes Cycladas præſtantiſſimam & laude digniſſimam eſſe Delum, propterea quod Apollinem Muſarum & poetarum antiſtitem in lucem ediderit. Exornantur hæc interrogatione, qua poeta ſeipſum alloquitur.

V. 3. Κυκλάδες] Cyclades maris Ægæi inſulæ ſunt. de quibus lege Strab. l. 10. Geogr. Plinium l. 3. c. 12. Solinum c. 17. Melam l. 2. c. 7. Nominis cauſam Dionyſius de Situ hanc adfert,

> Αἳ δ' Ἀσίης προτέρην αἶσαν λάχον ἀμφὶς ἰοῦσαι,
> Δῆλον ἐκυκλώσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Id eſt,

> *Quaque Aſiæ primas attingunt Cyclades oras,*
> *Sic dictæ, Delum quia cingant more coronæ.*

Ammianus quoque Marcell. l. 22, Cycladas ait ſic dictas quod *omnes ambiunt Delon, patriam deorum inſignem.* Ab Euſtathio ibidem hæ numerantur: Cythnus, Parus, Amorgus, Delus, Tenus, Jos, Seriphus, Myconus, Niſyrus, Syrus, Siphnus, Andrus, Naxus. quibus annumerandæ, Rhenæa, Gyarus, & aliæ.

V. 7. Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν] Delum laudandam eſſe, non modo ab honeſto & pio, ſed etiam per contrarium a periculoſo confirmat: dicens, eum in Apollinis odium incidere, qui patriam ejus non laudet. quod comparatione illuſtrat. Quali etiam Ovidius 4. l. de Ponto, Eleg. 14. utitur,

> *Quam grata eſt igitur Latonæ Delia tellus,*
> *Erranti tutum quæ dedit una locum,* &c.

Eſt autem Pimplea mons Macedoniæ, olim a Thracibus poſſeſſus: in cujus radicibus fons fluit Pimpleus, & antrum Pimpleum, Muſis con-

 ſecratum.

ſecratum. Strabo l. 9. Geograph. Θρᾷκες, inquit, τὴν Πιερίαν, καὶ τὸ Λείβηθρον, καὶ τὴν Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. ἐκαλοῦντο δὲ Πίερες. ἐκλιπόντων δὲ ἐκείνων Μακεδόνες νῦν ἔχουσι τὰ χωρία ταῦτα. Id eſt, *Pieriam, Libethrum & Pimpleam Thraces iiſdem deabus conſecrarunt, antea Pieres dicti: qui quum a reliqua Thracia defeciſſent, Macedones iſta loca obtinuerunt*. Hinc Muſæ Pimpleæ & Pimpleides, ut apud Horatium,

Necte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcis.

lib. 1. Ode 26.

V. 9. Δήλῳ νῦν οἴμης] Propoſitio hymni cum amplificatione utilitatis.

V. 10. Κύνθιος αἰνήσῃ] Apollo Cynthius eſt dictus a Cyntho Deli inſulæ monte, de quo Strabo lib. 10. ὑπέρκειται δὲ, inquit, τῆς πόλεως ὄρος ὑψηλὸν ὁ Κύνθος, καὶ τραχύ. Id eſt, *Civitati in Delo mons adjacet Cynthus, miræ altitudinis & aſperitatis*. Stephanus de Urbib. ipſam inſulam prius Cynthum appellatam eſſe prodidit, ὑπὸ τοῦ Κύνθου, τοῦ Ὠκεανοῦ, *a Cyntho Oceani filio*.

V. 11. Κείνη δ' ἠνεμόεσσα] Narrationem a topographia orditur, quam Virgilius 3. Æneid. lib. imitatus eſt.

V. 16. Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν] Collatione Delum laudat, quam omnibus inſulis & terris longe præſtantiorem & ſuperiorem eſſe affirmat. Quod ne odioſum ſit, huic collationi προθεραπείαν iſtam præmittit.

V. 19. Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος] Cyrnus inſula maris Liguſtici, quam Latini Corſicam vocant: cujus deſcriptionem pete ex Plinii l. 3. c. 6. Cæterum epitheta quæ hic Corſicæ a poeta attribuuntur, Sardiniæ magis competunt: ad quam reſpicere voluiſſe autorem veriſimile eſt, quum inquit, μετ' ἴχνια ὀπηδεῖ. Sardinia enim Ichnuſa primum dicta eſt, quod formam habeat ſummi veſtigii. Eadem Phœniſſa commodius dicitur quam Corſica, qnod Libyes duce Sardo in eam duxerunt colonias: ὕστερον δὲ Φοίνικες κατεκράτησαν οἱ ἐκ Καρχηδόνος, καὶ μετὰ τούτων Ῥωμαίοις ἐπολέμουν. Id eſt, *Deinde vero & Pœni Carthaginenſes eam tenuerunt, qui una cum incolis bellum Romanis intulerunt*. Strabo l. 5.

V. 20. Οὐκ ὀνοτὴ] Neque hoc epitheton Corſicæ ſatis convenit, quod pauper & ſterilis non ſit: quum Strabo contrarium apertiſſime affirmet. Ita enim de Corſica lib. 5. ſcriptum reliquit, οἰκεῖται δὲ φαύλως, τραχεῖά τε οὖσα, καὶ τοῖς πλείστοις μέρεσι δύσβατος τελέως· ὥστε τοὺς κατέχοντας τὰ ὄρη, καὶ ἀπὸ λῃστηρίων ζῶντας, ἀγριωτέρους εἶναι θηρίων. Id eſt, *Male habitatur Corſica, quum aſpera & pleriſque in locis invia ſit. Quo fit ut incolæ montana inhabitent, vitamque latrociniis ſuſtentent, ac ipſas feras immanitate ſuperent*. Dionyſius,

Ὕλῃ δ' ἀμφιλαφὴς οὔτις τόσον ὅσσον ἐκείνη.

Ibid. καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς] Periphraſis Eubœæ, quæ & Macris & Abantias olim vocata fuit, teſtibus Strabone & Stephano. quorum ille, l. 10. Geogr. Ellopiam quoque ἀπὸ Ἔλλοπος τοῦ Ἴωνος, id eſt, *ab Ellope filio Jonis*, appellatam fuiſſe, memoriæ prodidit. τὸ ἐθνικὸν Ἐλλοπιεὺς, Steph. Plinius refert aquas Eubœæ calidas *Ellopias dici*, l. 4. c. 12. Eſt autem Eubœa maris Ægæi inſula, exiguo freto Euripo a Bœotia dirempta.

V. 12.

V. 21. *Σαρδώ θ' ἱμερόεσσα*] Sardinia, Græce *Σαρδὼν*, inſula maris Liguſtici, diſtans a Corſica 60 ſtadiis, ut Strabo docet. vel novem millibus paſſuum, ut Plinius tradit. Pauſanias tamen Sardiniam a Corſica non amplius quam decem ſtadia lato mari dividi exiſtimat, l. 10. Hujus fertilitatem Strabo l. 5. ſic expoſuit, *ἔστι δὲ τὸ πολὺ μέρος τραχὺ καὶ οὐκ εἰρηναῖον· πολὺ δὲ καὶ χώραν ἔχον εὐδαίμονα τοῖς πᾶσι, σίτῳ δὲ καὶ διαφερόντως.* Id eſt, *Magna pars Sardiniæ aſpera & impacata eſt: magna etiam ſolum habet cum omnibus rebus, tum in primis frumento beatum & fertile.* Lucanus quoque Sardiniæ & Siciliæ fertilitatem his verſibus l. 3. celebrat,

Utraque frugiferis eſt inſula nobilis arvis:
Nec plus Heſperiam longinquis meſſibus ullis,
Nec Romana magis complerunt horrea terra. &c.

Ibid. *καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις*] Notatio eſt inſulæ Cytherorum, quæ in mari Myrtoo, contra Maleam promontorium ſita eſt. (Strab. l. 2.) ſeu Cytherorum urbis in Cypro, ad quam Venus concha primum advecta fuit: ut ipſa apud Statium l. 1. Sylvarum ait,

Hæc & cæruleis mecum conſidere digna
Fluctibus, & noſtra potuit conſidere concha. &c.

V. 24. *τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος*] Eſt *γνώμη* qua divinæ præſentiæ ac tutelæ magnitudinem & utilitatem commendat. Nam ſi Archidamus merito de civibus ſuis dixit, *ταῦτ' ἐστὶ Λακεδαιμονίων τείχη.* quanto rectius hoc & verius de Deo opt. max. dici poteſt & debet? *πολλὸν γὰρ θνητῶν κρείσσονες ἀθάνατοι*, ut inquit Theognis. Atenim propitio Deo, omnia nobis poſſibilia: ſicut Pindarus præclare dixit,

Θεῶν τελεσάντων οὐδέν ποτε φαίνεται ἔμμεν ἄπιστον.

Nam Jovis taxilli, ut proverbio dicitur, ſemper cadunt feliciter. Quare ſi Deus eſt pro nobis, quis contra nos?

V. 25. *Τείχεα μὲν*]

Tabida conſumit ferrum lapideſque vetuſtas.

Nihil enim eſt opere aut manu factum, quod non aliquando conficiat & conſumat ætas.

V. 26. *Στρυμονίου βορέαο*] Citatur hoc hemiſtichium a Stephano de Urb. in dictione *Στρυμών.*

V. 30. *Ἣ ὡς ταπεινότερα*] Deum in prima creatione terram a mari ſeparaſſe, & inſulas condidiſſe, etiam poetæ crediderunt, & ſaniores philoſophi: quemadmodum ex Homeri, Heſiodi, Ovidii & aliorum poetarum monimentis, & Timæo Platonis, certo colligitur. Ad hanc *κοσμοποιΐαν* præſens locus referendus mihi videtur.

Ibid. *ὄρεα θείνων Ἄορι τριγλώχινι*] Hac notatione, divina potentia & majeſtas exprimitur: quam Deus fulminibus, tonitrubus & grandinibus immiſſis demonſtrat. Venus apud Virgilium,

— o qui res hominumque deumque
Æternis regis imperiis & fulmine terres.

Horat.

Nec fulminantis magna Jovis manus.

Faceſſat ergo Plinii furor, qui iſta omnia fortuita, ac fulmina bruta eſſe cenſet, ut quæ nulla veniant ratione naturæ.

V. 31. Ἄορα τερλωχῖνι] Periphraſis fulminis: cujus deſcriptionem & cauſam lege apud Ariſtot. l. 3. Meteor. c. 1. Interpres Ariſtoph. In equitibus tria fulminum genera recenſet. τῶν κεραυνῶν, ait, οἱ μὲν, καταιβάται, οἱ δὲ, ψολόεντες, οἱ δὲ, ἀργῆτες καλοῦνται, ὡς Ὅμηρος ὀνόμασεν. Ideſt, *Fulminum alia recta deſcendunt, quædam ſunt fuliginoſa, quædam raptim emicant.* Naturam fulminis Lucanus poeta eleganter ſic deſcripſit,

Qualiter expreſſum ventis per nubila fulmen,
Ætheris impulſi ſonitu, mundique fragore
Emicuit, rupitque diem, populoſque paventes
Terruit, obliqua præſtringens lumina flamma:
In ſua templa furit, nullaque exire vetante
Materia, magnamque cadens magnamque revertens
Dat ſtragem late, ſparſoſque recolligit ignes.

Ibid. ὃ οἱ Τελχῖνες] Cyclopes Jovi fulmina fabricare a poetis creduntur. Unde Ovid. 1. Metamorph.

Tela reponuntur, manibus fabricata Cyclopum.

Vide Heſiodum in Theog.

V. 32. πέρθε δὲ πάσας] Ovid. 1. Metamorph.

Tum freta diffudit, rapidiſque tumeſcere ventis
Juſſit, & ambitæ circumdare littora terræ.

V. 36. Ἀλλ' ἄφετος πελάγεσσιν] Delum vetuſtiſſimis temporibus mobilem fuiſſe, & ſub aquis latuiſſe, teſtatur apud Strabonem l. 10, Pindarus, Virgilius 3. Æneid. Ovid. 6. & 15. Metam. & Plin. l. 2. c. 86, & 87. Herodot. quoque l. 6. in Erat. refert, eo tempore quo Datis Perſicus ſatrapa bellum Græciæ intulit, Delum commotam eſſe, & intremuiſſe: idque hoc oraculo ante ſignificatum fuiſſe,

Κινήσω καὶ Δῆλον ἀκίνητόν περ ἐοῦσαν.

Id eſt,

Et Delum, quamvis ſit adhuc immota, movebo.

Idem de Rhodo Pindarus ſcripſit 7. ᾠδῇ Olymp. Cauſam hujus rei pete ex Ariſt. l. 1. Meteor. c. 14.

Ibid. ὄνομα δ' ἦν σοι Ἀστερίη] Delus variis appellata fuit nominibus: quæ ex Solino adſcribere volui: apud quem in Polyhiſt. c. 17. ea exponuntur; *Eadem Delus*, inquit, *& Ortygia, quæ clariſſima eſt in Cycladum numero, multifarie traditur. Nunc Aſterie, a cultura Apollinis: nunc a venantibus Lagia, vel Cynthus: Pyrpole etiam, quoniam ignitabula ibi & ignis inventa ſunt.* In hac primum viſæ coturnices, quas Græci ὄρτυγας vocant. &c. Apollonii Rhodii enarrator Aſterien dictam putat a figura, & prius Delum quam Aſterien nominatam. Δῆλος, μία τῶν Κυκλάδων νήσων, ἱερὰ Ἀπόλλωνι· ἣ πρὶν μὲν, Δῆλος, ὕστερον δὲ Ἀστερία, διὰ τὸ σχῆμα. Callimachus hoc nomen ab Aſterie nympha (quæ Cœi & Phœbæ filia, ſoror Latonæ fuit) ſortitum eſſe tradit, quod ea Jovis vim fugiens, cælitus in hanc inſulam, tunc Ortygiam dictam, inſiluerit.

V. 83.

V. 38. ἀςίρι ἴση] Scil. ἀλαθιόντι. Saltum Aſteries confert trajectioni ſtellarum, de qua vide Ariſtot. lib. 1. Meteor. cap. 4.

V. 41. Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος] More poetico rem amplificat, oſtendens hanc inſulam de uno loco in alium fuiſſe delatam. Trœzen, civitas Peloponneſi, a Trœzene Pelopis filio nominata, quæ alio nomine Aphrodiſias, alio Saronia, alio Apollonias, alio Poſidonias, alio denique Anthemis dicebatur. Steph. & Strabo, lib. 8.

V. 42. Σαρωνικοῦ ἔνδοθι κόλπου] Iſthmus Corinthiacus duos ſinus efficit, quorum unus mare Jonium verſus occidentem ſpectat, & Corinthiacus dicitur, cujus anguſtiæ Cenchreæ vocantur: alter in Ægeum tendit verſus ortum, & Saronicus ipſe, anguſtiæ vero Lecheæ appellantur. Utrumque Dionyſius deſcribit. Plura vide apud Plin. l. 4. c. 4. & Strab. l. 8.

Ibid. Ἐφύρηθι] Quatuor civitatibus hoc nomen competere Strabo & Stephanus docent. Fuit enim Ephyre Achaica, Theſprotica, Theſſalica & Corinthiaca: quarum poſtrema hic intelligenda eſt. De ea Glaucus Homericus,

Ἔςι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος ἱπποβότοιο.

Ipſa Corinthus olim Ephyra dicta, ab Ephyre Oceani filia, quæ prima in iis finibus conſedit: poſtea demum a Corintho Marathonis filio nomen accepit: teſtibus Pauſ. & Plinio. Idem & Heraclides de Rebuſpub. refert, Κόρινθος, inquiens, Ἐφύρα πρότερον ἐκαλεῖτο, μέχρι Κορίνθου, ἀφ' οὗ τοὔνομα ἔχει.

V. 45. Ἐδέξατο Εὐρίποιο] De Euripo ſupra dictum. Sunium autem eſt promontorium Atticæ de quo Strabo l. 9. & Pauſ. initio l. 1. Chius & Samus inſulæ in mari Jonio clariſſimæ, illa quidem vino præſtantiſſimo, hæc vero fortuna Polycratis, templo Junonis, & Pythagora nobilitata. De utraque hæc canit Dionyſius de Situ,

Ταῖς δ' ἔπι, νῆσοι ἔασιν Ἰωνίδες· ἔνθα δὲ Καῦνος,
Καὶ Σάμος ἱμερόεσσα, Πελασγίδος ἕδρανον Ἥρης,
Καὶ Χίος, ἠλιβάτου Πελληναίου ὑπὸ πέζαν.

Id eſt,

Hos ſuper, Jonio ſunt inſulæ in æquore: Caunus,
Et peramœna Samus, Junonis maxima templo,
Et Pellenæi tumulo Chios ardua montis.

Vide Plinium l. 5. c. 31. Strabonem 14. Geogr.

V. 48. νήσοιο Ἀλάσροχον] Samum aquis irriguam eſſe, etiam Strabo his verbis teſtatur, ἐςὶ δ' αὐτῆς ἐν ἐπιπέδῳ τὸ πλέον, ὑπὸ τῆς θαλάττης κλυζόμενον μέρος δὲ καὶ εἰς τὸ ὄρος ἀνέχει τὸ ὑπερκείμενον. Id eſt, *Minor ejus pars in planitie mari perluitur: pars quædam etiam in montem, qui ſupra imminet, inſurgit.*

V. 49. Παρθενίης] De variis Sami vocabulis ibidem inquit, ἐκαλεῖτο δὲ Παρθενίας πρότερον, οἰκούντων Καρῶν, εἶτα Ἀνθεμοῦς, εἶτα Μελάμφυλλος, εἶτα Σάμος, εἴτ' ἀπό τινος ἐπιχωρίου ἥρωος, εἴτ' ἐξ Ἰθάκης καὶ Κεφαλληνίας ἀποικίσαντος. Id eſt, *Prius Parthenias dicta eſt, Caribus eam obtinentibus: deinde Anthemus, poſtea Melamphylus, denique Samus, ſive ex heroe aliquo indigena, ſive advena, qui ex Ithaca & Cephalenia colo-*

niam ee deduxit. At Steph. iſto ordine recenſet, ἐκλήθη δὲ πρότερον Παρθενία, καὶ Δρύουσα, καὶ Ἀνθέμουσα, καὶ Μελάμφυλλος.

Ibid. νύμφαι Μυκαλησσίδες] Nymphæ Mycaleſides a Mycaleſo e regione Sami monte dicuntur. Eundem Steph. Mycaleſſum, Plin. l. 4. c. 7. Mycaleſum, Strabo Homerum ſequutus Mycalen vocat. Sic enim Hom. in hymno Apoll.

> Καὶ Σάμος ὑδρηλὴ, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα.

Id eſt,

> *Atque undoſa Samos, Mycalæque cacumina celſa.*

V. 50. Γείτονος Ἀγκαίου] Ancæus Neptuni & Aſtypaleæ filius, Lelegum rex, qui Mæandri filiam Samiam uxorem habuit, ex qua Perilaum, Evadum, Samum, Alitherſen, filios, & Parthenopen filiam ſuſcepit. Pauſan. in Achaicis. Ejuſdem mentionem facit Strabo ab initio 14. libri, τὴν δ' ἑξῆς παραλίαν μέχρι Φωκαίας, καὶ Χίου, καὶ Σάμου, ὧν Ἀγκαῖος ἦρχε, Λέλεγες εἶχον. De eodem vide proverbium,

> *Multa cadunt inter calicem.* &c.

V. 53. Οὕνεκεν οὐκέτ' ἄδηλος] Nominis Deli rationem hic aſſignat, quod Δῆλος ſit appellata quaſi manifeſta, quum prius obſcura ſub aquis latuiſſet. Solinus aliam profert, cujus hæc ſunt verba. *Meminiſſe*, inquit, *hoc loco par eſt, poſt primum diluvium, Ogygii temporibus notatum, quum novem & amplius menſibus diem continua nox inumbraſſet, Delon ante omnes terras, radiis ſolis illuminatam, ſortitamque ex eo nomen quod prima reddita foret viſibus.*

V. 55. Οὐδ' Ἥρην κοτέουσαν] Ab hoſpitalitate Delum commendat, quod quum omnes terræ & inſulæ gravidam Latonam hoſpitio prohibuiſſent: ſola Delus, poſthabito Junonis odio, eam exceperit, & Apollini ac Dianæ ſolum natale & prima vitæ incunabula præbuerit. Hanc laudem ἐπαριθμήσει locorum amplificat, in qua totius Peloponneſi & Græciæ regiones ordine commemorat.

Ibid. ἡ μὲν ἁπάσαις] Exemplo ſunt, Jo, Calliſto, Semele, Alcmena, Danae, Antiopa, Leda & aliæ.

V. 58. φιλαίτερον Ἄρεος υἷα] Cauſa eſt odii Junonii: quam Homerus etiam expreſſit, inquiens,

> — ὅτ' ἄρ' υἱὸν ἀμύμονά τε κρατερόν τε
> Λητὼ τέξεσθαι καλλιπλόκαμος τότ' ἔμελλε.

Quam vero charus Jovi Apollo fuerit, Hom. indicat in ejus hymno,

> Τῷ δ' ἄρα νέκταρ ἔδωκε πατὴρ δέπαϊ χρυσείῳ,
> Δεικνύμενος φίλον υἱόν. &c.
> *Juppiter huic nectar pater e cratere bibendum*
> *Præbuit, oſtendens charum ſibi filium.*

Vide ejuſdem hymnum in Mercurium. Callimachus etiam a dextris Jovis conſidere, & omnia poſtulata facile a patre obtinere poſſe, ſupra oſtendit.

V. 62. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο] Juno duos ſpectatores conſtituiſſe fingitur, qui omni loco Latonam arcere debuerunt: quorum alter, Mars in Æmo, Thraciæ monte, conſtiterit, unde longe lateque in Macedoniam, Theſſaliam & Pontum proſpectus illi patebat: (eſt enim mons

cel-

celſiſſimus, ut Strabo lib. 7. docet) altera vero, Iris, Mimantem tenuerit, unde inſulas maris Ægæi proſpicere poterat. Eſt enim Mimas Joniæ mons, 250 mill. paſſuum excurrens, atque in continentibus campis reſidens, cujus vertices de nubibus ſupervolantibus futuræ tempeſtatis ſignificant qualitatem: autoribus Plinio & Solino. Mimantem Alexander perfodere cœpit, teſte Pauſ. in Corinth.

V. 67. *κόρη Θαύμαντος*] Notatio Iridis, quæ a patre etiam Thaumantias apud poetas nominatur. Heſiod. in Theog.

Θαῦμας δ' Ὠκεανοῖο βαθυῤῥείταο θύγατρα
Ἠγάγετ' Ἠλέκτρην· ἣ δ' ὠκεῖαν τέκεν Ἶριν.

Id eſt,

Oceani natam Thaumas ſibi junxit amœnam
Connubio Electram, celerem quæ protulit Irim.

Dicitur autem filia Thaumantis, *ἐπεὶ καὶ θαύματός ἐστιν ἀξία. ὁρῶντες γὰρ αὐτὴν θαυμάζομεν, καὶ περιφέρομεν λόγῳ.* Tzetzes ibidem. Eſt enim Iris arcus pulcher, & ob eam cauſam quia ſpeciem habeat admirabilem, Thaumante dicitur eſſe nata. ut & Cic. lib. 3. de Nat. Deorum, docet.

V. 70. *Φεῦγε μὲν Ἀρκαδίη*] In prima fugitivarum regionum acie Arcadiam collocat, atque adeo totam Peloponneſum, quæ afflictam & exulem Latonam odio Junonis expulſam, deſeruit. Eſt enim vere a Pindaro dictum, *παῦροι ἐν πόνῳ πιστοὶ βροτῶν, καμάτων μεταλαμβάνειν.* Id eſt, *Pauci ſunt in periculo fidi amici, qui laborum velint eſſe ſocii.* Et recte Polynices apud Euripidem,

Τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.

Id eſt,

Res amicorum nullæ ſunt, quum quis affligitur.

Theognis,

Παύρους εὑρήσεις Πολυπαίδη ἄνδρας ἑταίρους,
Πιστοὺς ἐν χαλεπῇ, Κύρνε διχοστασίῃ.

De Arcadia primo hymno dictum eſt. Parthenius ejuſdem regionis mons a Tegeatide ad Argiam uſque pertingens: Strabo in fine 8. Dicitur & Parthenium. *In hunc montem Alaus Telephum ex Auge filia & Hercule natum expoſuit, ubi a cerva enutritus eſt*, teſte Pauſ. in Arcadicis. Fuit & Auge *μελοποιὸς Τεγεάτις*, poetria Tegeatis, autore Stephano, ad quam hoc loco Callimachus forte reſpexit. De Pheneo Arcadiæ, qui *Φενεὸς* alias dicitur, lege Strabonem in fine 8. & Plin. lib. 4. cap. 6. Sed & Ovidius 15. Metam. de aquis ejuſdem hæc,

Eſt lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)
Ambiguis ſuſpectus aquis: quas nocte timeto:
Nocte nocent potæ, ſine noxa luce bibuntur.

Eſt & urbis nomen, quæ inter Arcadicas tertio loco ponitur a Pauſania.

V. 72. *φεῦγε δ' ὅλη Πελοπηὶς*] Peloponneſus a Pelope nomen accepit, qui e Phrygia pulſus circa annum mundi 2670, in eam regionem, prius Apiam dictam, pervenit, & occiſo Oenomao Piſæam & Olympiam initio obtinuit: mox ampliatis imperii finibus, toti regioni a ſe nomen impoſuit. Vide Pauſ. in Eliac. priorib. Herod. l. 7. Thucyd. l. 1. Pind. 1.

hym. Ol. De Iſthmo Corinthiaco Plin. l. 4 c. 4. & Solin. c. 13. Ægialus, media inter Sicyonem & Bupraſium urbs, ab Ægialo Inachi filio dicta. Steph. & Pauſ. in Corinth. Hom. Iliad. 2, Αἰγιαλὸν τ' ἀνὰ πάντα. citatur ab interprete. Argos nobiliſſima eſt Peloponneſi civitas, quæ Argolicæ ditioni de ſe nomen fecit. Strabo in 8. annotatum ex Homero reliquit, totam illam peninſulam communi vocabulo Argos, & omnes Græcos, Argivos, ut & Danaos & Achæos, ſæpe appellari.

V. 74. ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἥρη] Inachus Argolidis amnis, de quo plura ſequenti hymno. Hunc amnem Junonem tenuiſſe fingitur: quia Juno ab Argivis religioſiſſime colebatur. Unde Argiva ipſa dicta eſt. Virgil. 7. Æneid.

Ecce autem Inachiis ſeſe referebat ab Argis.

V. 75. Φεῦγε καὶ Ἀονίη] Bœotiam intelligit, quæ olim Aonia appellata eſt, ab Aonibus barbaris, qui initio eam tenuerunt: teſte Strab. l. 9. Poſtea demum a Cadmo nomen hoc illi impoſitum eſt, propter bovem illic inventam, de qua Phœbi oraculum illi dixerat,

Bos tibi (Phœbus ait) ſolis occurret in arvis,
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri:
Hac duce carpe vias: & qua requieverit herba,
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Dirce, fluvius ſive fons Bœotiæ, Thebas præterfluens: cujus & Pindarus Thebanus 1. Iſthm. ᾠδῇ meminit: a quo ipſe Dircæus vates appellatur apud Horatium. In eadem regione Iſmenus & Aſopus nobiliores ſunt fluvii, de quibus Strabo l. 9, Plin. l. 4. c. 17.

V. 78. ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ] Reſpicit ad fabulam quæ vulgo a poetis hoc modo circumfertur. Æginæ pater Aſopus fuit, quam quum Jupiter in ignem converſus compreſſiſſet, & Æacum ex ea ſuſcepiſſet: iratus re cognita Aſopus, aquas ſuas in cælum evomuit. quam ob rem a Jove fulmine percuſſus eſt. Ovid. 6. Metam. & Pind. in Nem.

V. 80. Μελίη] Meliæ, arborum nymphæ (perinde ut Dryades & Hamadryades) ſic dictæ a Melia Pelaſgi filia, Iſmeni ſorore & Temeni matre. Heſiod.

Νύμφας θ' ἃς Μελίας καλέουσ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν.

Id eſt,

Quaſque vocant Melias terra per climata nymphas.

Μελίη alioquin fraxinus, arboris ſpecies, Latinis eſt: de qua Plin. l. 16. c. 13. *Procera hæc ac teres, pinnata & ipſo folio: multumque Homeri præconio, & Achillis haſta nobilitata.* Vide l. 4. Iliad. & 20. apud Hom. & Ruell. l. 2. de Stirp. c. 82. Dicitur autem αὐτόχθων, quaſi ex ipſa terra genita: quo nomine Athenienſes ſuperbiebant, quod indigenæ eſſent, αὐτόχθονες: non advenæ, aliarumve gentium coloniis permiſti. Cornelius etiam Tacitus Germanos αὐτόχθονας eſſe cenſet. Vetus porro ſuperſtitio obtinuit, ut arboribus & ſylvis, cæteriſque terra naſcentibus vim quandam numinis ineſſe crederent. Hinc tot Oreades, Dryades, Hamadryades, Napææ, Najades.

Καὶ τρὶς μύριοι ἦσαν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Ἀθάνατοι,

ut inquit Heſiodus. Melias itaque nymphas indoluiſſe fingit, quod quercus in Helicone commoveri & ſterni viderent, Apolline Thebis ac toti Bœotiæ iraſcente, & propter inhoſpitalitatem ſuccenſente.

V. 88. Θήβη, τίπ]ε τάλαινα] Comminatio Apollinis nondum nati, qua pœnas minatur Thebanis ob inhoſpitalitatem erga Latonam matrem. Thebe, & Thebæ in plurali, urbs Bœotiæ celebris, a Thebe, Promethei filia, nomen adepta, teſtibus Pauſ. in Bœot. & Stephano: a quo novem Thebæ recitantur. De tripode Apollinis Pythii lege Diodorum Sicul. l. 16. Ariſtophanis interpretem in Pluto, Eraſmum in proverbio, *Ex tripode.*

V. 91. ὄφις μέγας] Notatio Pythonis ab Apolline interfecti: de quo plura Strabo lib. 9. Coſmogr. Homerus in hymnis, & nos ſupra in hymnum 2. Parnaſſus, mons Phocidis,

Heſperio tantum quantum ſubmotus eoo
Cardine,

ut de ipſo canit Lucanus. Hujus altitudinem exprimit ſic Ovidius,

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus,
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Statius medium cæli vocat, Lucanum ſequutus, & Strabonem, qui l. 9. refert, emiſſas duas a Jove aquilas, alteram ab occidente, alteram ab oriente, illic recta linea coiviſſe. Qua de cauſa Pindarus Delphos umbilicum terræ vocat, 6, 8, & 11, Pythiorum ᾠδῖσι. Vocat autem Parnaſum νιφόεντα a nivium copia; quoniam ὅ, τε Παρνασὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν (teſte Strabone) ὄρη ὑψηλὰ καὶ νιφόβολα, & in Septentrionem vergentia.

V. 92. ἀπὸ Πλειστοῖο κατθέρπον] *Pliſtus, fluvius Phocidis, ad Cirrham Delphorum navalem ſtationem & proximum mare defluens. Hujus aquam in obſidione Cirrhæorum Solon ex alveo, unde in urbem influebat, alio avertit.* Pauſan. in Phocicis.

V. 96. κακογλώσσοιο γυναικὸς] Nioben notat, ob cujus maledicentiam & ſuperbiam omnes liberi ab Apolline & Diana uno die perempti ſunt. De numero liberorum variant ſcriptores, quorum diverſas ſententias Ælianus l. 12. Var. hiſt. recitat. Hom. lib. ult. Iliad. ſex filios & ſex filias meminit. Homerum ſequutus Ovidius totidem ponit, quorum nomina recitat l. 6. Metamorph. Plutarchus in libro de ſuperſtitione figmentum hoc poetarum perſtringit, tanquam indignum Latona, ut quam hujuſmodi crudelitatis & immanitatis ream agere nefas ſit.

V. 98. μελοίμην] Dicitur μελοίμην ἐναγέων, active, pios & ſanctos curæ habeo: at μελοίμην ἐναγέεσσι, paſſive, piis viciſſim curæ ſum, qui me amant, colunt & venerantur.

V. 100. Ἀλλ' ὅτ' Ἀχαιϊάδης] Pro Ἀχαιΐδης per ἐπένθεσιν. De Achaja vide Plin. l. 4. c. 5. Pauſ. in Achaicis, Strabonem l. 8. & Stephanum. *Helice, Achajæ urbs, Neptuni templo & ſimulacro nobilis, ante pugnam Leuctricam terræ motu & fluctibus abſorpta eſt, Olympiadis primæ & centeſimæ anno quarto*: teſte Pauſania. Cujus deletionis cauſa fuit, quod Achæi, ſupplices e templo Neptuni abſtractos trucidaſſent, ut ibidem refert Pauſan. Heliconii Neptuni meminit Homerus (teſtibus Strabone

& Pauſania) l. 20, ubi Ἑλικώνιον ἄνακτα appellat. *Bura*, alterum *Achaja oppidum, a Bura Xanthi & Helices filia, ſic dictum: quod idem terræ motus qui Helicen evertit, tam vehementer perculit, ut in templis priſcis omnia deorum ſimulacra corruerint.* Pauſanias in Achaicis. Meminit & Ovid. Metam. 15.

V. 103. Ἄψ δ᾽ ἐπὶ Θεσσαλίην] De Theſſalia ejuſque civitate Lariſſa, Peneo fluvio, & Tempis, Plin. l. 4. c. 8. Solinus, c. 14. Mela l. 2, c. 4. Strabo l. 9. Herodot. l. 7. in Polyhymn. Lucan. l. 6. Pharſal.

V. 104. καὶ αἱ Χειρωνίδες] Pelii montis notatio, in quo Chiron Theſſalus, λίθινον τέγος (ut Pindarus vocat) id eſt *lapideam domum*, habuit: ubi Jaſonem, Achillem & alios heroas educavit. Heſiod. in Theog.

V. 105. διὰ Τεμπέων] Ælianus l. 3, c. 1, διὰ μέσων δὲ Τεμπῶν ὁ Πηνειὸς ποταμὸς ἔρχεται, σχολῇ καὶ πράως προϊὼν, ἐλαίου δίκην. Id eſt, *Per media Tempe Peneus amnis tarde leniterque ac in morem olei defluit.* Vide locum.

V. 118. Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον] Pelion Theſſaliæ mons in ſinum Pelaſgicum incumbens, in quo Philyre Oceani filia Chironem ex Saturno conceptum enixa eſt, teſte Apollonio Rhodio, Argon. 2. Vide & Pindarum hymno 4. Pyth.

V. 121. Τὴν δ᾽ ἄρα] Elegans προσωποποιΐα, qua fingit Peneum fluvium Latonæ benigniſſime reſpondentem, ut qui paratus ſit ad omnes amicitiæ ac benevolentiæ partes deſcendere, & poſthabitis omnibus periculis, eam hoſpitio ſuo fovere ac protegere. Quod beneficium ut amplificetur, prius pericula exponit, quæ ſibi a Latonæ inimicis imminere atque inferri poterant.

V. 122. Ἄνασσα, μεγάλη θεὸς] Exordium a loco communi ductum, quo vim neceſſitatis exaggerat, deam magnam ac potentem vocans, ut cui nemo reſiſtere queat. Vere enim Prometheus apud Æſchylum,

Τὸ τῆς ἀνάγκης ἐςὶ ἀδῄριτον σθένος.

Id eſt,

Neceſſitatis vis inexpugnabilis.

Et rurſum,

Τέχνη δ᾽ ἀνάγκης ἀσθενεστέρα μακρῷ.

Id eſt,

Ars eſt neceſſitate longe infirmior.

Tecmeſſa apud Sophoclem,

Ὦ δέσποτ᾽ Αἴας, τῆς ἀναγκαίας τύχης
Οὐκ ἔςιν οὐδὲν μεῖζον ἀνθρώποις κακόν.

Id eſt,

O domine mi Ajax, non eſt grandius malum
Mortalibus datum ullum quam neceſſitas.

Orpheus in Thymiamate Noctis,

- δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.

Id eſt,

Omnia vis fati certa cum lege coercet.

Menelaus apud Euripidem in Helena,

Ac-

Λόγος γὰρ οὐκ ἔστιν ἐμὸς, σοφῶν δ᾽ ἔπος
Δεινῆς ἀνάγκης οὐδὲν ἰσχύειν πλέον.

Id eſt,

Non eſt meus ſermo, ſed vox ſapientium,
Dura neceſſitate eſſe nihil validius.

Plura in hymnum 6, intra.

V. 129. Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο] Poſtquam Peneus ſecum deliberavit utrum ſatius ſit Latonæ afflictæ opem ferre, an temere ſe in diſcrimen aliquod conjicere: tandem hæc alternanti potior ſententia viſa eſt, ut malit vitæ ac capitis, fortunarumque ſuarum diſcrimen ſubire, omniaque ſua in dubium vocare, quam honeſti amici officium in ſupplice relevanda turpiter deſerere. Qua in re viri boni præ ſe fert imaginem Peneus, ut qui nullis hoſtium minis nulliſque periculis ab honeſte & laudate factis dimoveri ſe patitur: &

Si fractus illabatur orbis,
Impavidum ferient ruinæ.

V. 132. κάλει μόνον Εἰλείθυιαν] Quomodo Latona imploret opem Lucinæ, quum ea nondum nata ſit? ſiquidem Diana eadem eſt quæ Lucina alias dicitur: ut ſupra demonſtravimus, & ex Platonis Theæteto clare intelligi poteſt. Nodus hic ex Pauſania explicari poterit, qui in Atticis aliam Lucinam, & a Diana diverſam, filiamque Junonis eſſe refert: quæ ab Hyperboreis profecta, Latonam in partu adjuverit. Homerus in hymn. Apollinis fingit Lucinam a Junone detentam, ne Latonæ parturienti ſuccurreret.

V. 134. Παγγαίου προθέλυμνα] Pangæum Thraciæ promontorium, Macedoniæ conjunctum, cujus Herodot. l. 5. & 7. meminit: item Plin. l. 4. c. 11, Strabo 14. Ejuſdem Pindarus 4. Pyth. meminit.

V. 137. ἔτρεμε δ᾽ Ὄσσης οὔρεα] Amplificatio fragoris ὑπερβολική. Oſſa & Pindus, montes: Cranon urbs Theſſaliæ. de quibus Plinius l. 4. c. 8. Strabo l. 9.

V. 141. Ὡς δ᾽ ὁπότ᾽ Αἰτναίου] Similitudine, ſeu comparatione, terræ ac montium tremorem exornat, ab Ætna, Siciliæ monte, deſumpta, quam Virgil. l. 3. Æneid. feliciſſime imitatus eſt. Cæterum quod hic Briareo Callimachus, idipſum Encelado Virgilius, & Virgilium imitatus Claudianus: Ovidius vero Typhoeo tribuit, ut eorum loci oſtendent. De Ætna autem monte Siciliæ, vide Plin. l. 3. c. 8, Strabonem l. 6. Solinum c. 11. Cæterum Sicilia, Trinacria etiam dicitur a poetis, & Triquetra. Callimachus ſupra, Αὖε δὲ Τρινακρίη Σικανῶν ἕδος. Vocatur autem Τρινακρία, quaſi τρία ἄκρα ἔχουσα, autore Euſtathio, quod tria habeat promontoria. Dionyſ. de Situ Orbis.

Ἄκρα δέ οἱ, Πάχυνός τε, Πελωρίς τε, Λιλύβη τε·
Ἀλλ᾽ ἤτοι Λιλύβη μὲν ἐπὶ ῥιπὴν Ζεφύροιο
Εἰσανέχει, Πάχυνος δὲ πρὸς αὐγάς· αὐτὰρ ἐπ᾽ ἄρκτους
Ἠνεμόεσσα Πελωρὶς, ἐς Αὐσονίην ὁρόωσα.

Ovid. 13. Metam.

—— tribus hæc excurrit in æquora linguis,
E quibus imbriferos verſa eſt Pachynos, ad auſtros,

Molli-

Mollibus expoſitum Zephyris Lilybæon, ad arctos
Æquoris expertes ſpectat Boreamque Pelorus.

Eſt & apud Claudianum l. 1, de raptu, elegans Siciliæ deſcriptio, quæ huc referri debet.

V. 150. *Εἰσόκεν οἱ Κοιηκὶς*] Latona Cœi & Phœbes filia fuit. unde Cœis ipſa & Cœantis ab Orpheo dicitur Heſiod. in Theog. & Ovid. Metam. 6. A nomine Κοῖος fit Κοιηκὶς, ſicut ἀπὸ τῦ Πέλοπος fit Πελοπηὶς: & vitandi hiatus cauſa, κ interponitur.

Ibid. *Σώζεο χαίρων, Σώζεο*] Mutuæ benevolentiæ ſignum & exemplum eſt Latona, quæ non vult nt Peneus in ſui gratiam periclitetur: ſed Theſſalia potius excedere parata eſt, quam ſua præſentia mali quippiam periculive toti regioni conciliare.

V. 153. *ἔστιχε νήσους*] Expoſita inhoſpitalitate Græciæ & finitimarum regionum, in terra continenti, nunc ad inſulas ſe convertit.

V. 156. *φιλοξεινωτάτη ἄλλων*] Corcyram hoſpitalem fuiſſe ex Homero intelligitur, apud quem Ulyſſes Alcinoi regis Phæacum hoſpitio beniginiſſime ſuſcipitur.

V. 160. *Ὠγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα*] Cos inſula maris Ægæi, una Sporadum, olim Meropos dicta, ἀπὸ τῦ γηγενῦς Μέροπος, ab indigena quodam Merope: deinde & Cos ἀπὸ τῆς Κῶ τῆς Μέροπος θυγατρὸς, a quo filia Meropis. Dicitur & Κόως & Κώοος, Steph. Hujus inſulæ deſcriptionem pete ex Strab. l. 14. & Plin. l. 5. c. 31.

V. 161. *Χαλκιόπης*] Orphens in Argon. Chalciopen quandam nominat, Phrixi conjugem, & Argi matrem, quam Ovid. in epiſt. Helenæ Medeæ ſororem facit.

Ἄργος ἐϋμμελίης Φρίξου παῖς, ὅν ῥα ἔτικτε
Χαλκιόπη.

Id eſt,

Argus, quem Phrixo conceptum patre ſub auras
Chalciope peperit.

Plutarchus in quæſt. Græcorum, quo loco cauſam adfert ob quam Herculis ſacerdos apud Coos veſtitu muliebri ſacra faciat, Alciopi regis meminit, cujus filiam ab Hercule ductam eſſe refert.

V. 162. *Μὴ σύ γε μῆτερ*] Gratulaturus poeta Ptolemæo Philadelpho, Ægyptiorum regi, fingit Apollinem in Co inſula pronaſci voluiſſe: ne honori & gloriæ Ptolemæi aliquid decederet, qui in iſta inſula natus & educatus eſt: eamque nativitate ſua, non minus qnam Apelles aut Hippocrates, illuſtriorem ac nobiliorem fecit. Quod idem Theocritus Idyllio 17. affirmat. ubi etiam Con geſtientem & blandiſſime ſalutantem τὸ νεογιλὸν βρέφος (*puerum recens editum*) fingit, ſibique adeo de illuſtri hoc alumno gratulantem.

V. 164. *ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος*] Fertilem eſſe Con, etiam Strabo teſtatur.

V 166. *ᾧ ὑπὸ μίτρην*] Mitra, regium diadema: pro regno, metonymice.

V. 167. *Μακηδόνι κοιρανέεσθαι*] Ptolemæus dicitur Macedo a majoribus,

bus, qui Macedones fuerunt, & Alexandro magno in imperio ſucceſſerunt. Pauſanias in Atticis refert, Ptolemæum, patrem Philadelphi, re, Philippi Amyntæ filii, verbo tantum, Lagi filium fuiſſe. Idem in Eliac. poſterioribus tradit Ptolemæum in Olympia ſtatuam dedicaſſe, cui ſe Macedonem inſcribendum curarit, quum rex Ægypti eſſet.

V. 168. Ἀμφοτέρη μεσόγεια] De potentia Ptolemæi primo hymno quædam diximus: plura apud Theocritum Idyllio citato reperies.

V. 171. Καὶ νύ ποτε ξυνός τις] Vaticinium Apollinis de bello Celtico, quod Brennus Gallorum dux Olympiadis 125 anno ſecundo, circa annum mundi 3723, toti Græciæ intulit, & templum Apollinis Delphicum ſpoliavit. Quo a Græcis pugna ſuperato, reliquiæ Celtarum, quorum erant quatuor millia circiter, a Maga Cyrenæorum præfecto conductæ ſunt, ut ſibi in Ægypto occupanda auxilio eſſent. Eos Philadelphus in deſertam inſulam per Nilum deduxit, quo in loco ad unum omnes, cum mutuis confoſſi vulneribus, tum fame enecti perierunt. Pauſ. in Atticis. Qua de cauſa commune ſibi cum Philadelpho bellum hoc Celticum fore, Apollo vaticinari fingitur.

V. 173. Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα] Bellum hoc copioſe deſcripſit Pauſanias l. ult. in Phocicis: unde reliqua quæ huc pertinebunt, petenda ſunt.

V. 174. Ὀψίγονοι Τιτῆνες] Gigantum poſteros vocat, quoniam ut gigantes cœlum expugnare aggreſſi & arma cœleſtibus inferre non dubitarunt, ſic Celtæ Apollinem bello adorti ſunt, ejuſque templum diripuerunt, & incendiis everterunt. Propertius lib. 3,

Torrida ſacrilegum teſtantur limina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna dei.

V. 175. νιφάδεσσιν ἐοικότες] Multitudinem & numerum Celtarum Pauſanias in Phocicis expreſſit. *Nomina*, inquit, *in hanc jam tertiam expeditionem dederunt, peditum centum & quinquaginta millia, equites vicies mille & quadringenti. Atque hæc quidem equitum manus, tota ad pugnam idonea. nam verior numerus fuere ſupra ſexaginta equitum millia, amplius mille & ducenti. Nam ſingulos equites famuli ſequebantur duo, in equis & ipſi, & equeſtrium artium maxime gnari.*

V. 178. Φρύρια, καὶ κῶμαι Λοκρῶν] *Locri, populi Græciæ, finitimi Ætolis, qui latus Parnaſſi occiduum accolunt*, teſte Strab. in 9. Geogr. Reliqua Plin. l. 4. c. 3. De campo Criſſæo Strabo hæc prodidit: πρόκειται τῇ Κίῤῥᾳ τὸ Κρισαῖον πεδίον, εὔδαιμον. id eſt. *Ante Cirrham Locrorum urbem ſitus eſt Criſſæus campus, uber & felix.* Ejuſdem mentionem facit Pind. hymno 5. Pyth. Κρισαῖον λόφον appellans. De Delphis ſupra diximus.

V. 181. Ἀλλ' ἤδη περὶ νηὸν] Apollo de futuris olim rebus, ut de præſentibus, narrat, quia Deo omnia præſentia. Vide quæ Centaurus Apollini apud Pindarum in Pythiis reſpondet.

V. 182. ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν] Templum Delphicum a Gallis direptum & expilatum eſſe, præter Pauſaniam etiam Strabo l. 4. Geograph. teſtatur, qui Delphicam pecuniam a Tectoſagibus domum Toloſam

repor-

reportatam eſſe refert: cujus ſacrilegii Cæpio poſtea particeps & ſocius factus ſit. Vide proverbium, *Aurum habet Toloſanum.*

V. 185. *τίων αἵ μοι ἐμοὶ γέρας*] Quanta majeſtate & quibus prodigiis Apollo Delphicus templum & aras ſuas, immiſſis fulminibus & furiis in Celtas, vindicaverit, copioſe explicat Pauſanias.

V. 191. *Ἔσι δινευμένη*] Topographia inſulæ Deli, in qua errabundam in fluctibus agitationem deſcribit & amplificat. Huc refer epiſtolam Cydippes apud Ovidium.

V. 199. *Γεραίστιον ἔπιπτε φῦκος*] Geræſtus Eubœæ promontorium, verſus meridiem reſpiciens. Plin. l. 4. c. 12. Quod autem in medio inſularum conſtitiſſe dicit, eo ſitum Deli indicare voluit. nam reliquæ inſulæ circuli more eam circundant: unde & nomen habet, teſtibus Plinio & Dionyſio.

V. 200. *Ἔσης δ' ἐν μέσσησι*] Apud Lucianum in Dialogis marinis, Neptunus accepto ab Iride Jovis mandato, Deli errorem ſiſtere, & radices in maris fundo terræ alligare fingitur. Sic enin ait, *Στῆθι ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυθι αὖτις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μηκέτι ὑποφέρου· ἀλλὰ βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεστάτη, τοῦ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς καλλίσους τῶν Θεῶν.* id eſt, *Siſte curſum inſula, ac rurſum e fundo emerge, nec poſt amplius aberres: ſed firmiter perſiſte ac ſuſcipe, beatiſſima inſula, fratris tui liberos duos, omnium deorum longe formoſiſſimos ac pulcherrimos.*

V. 201. *Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας*] Hæc propter Deli ſterilitatem mihi dici videntur, in qua ne algæ quidem proveniunt, propter ſolum informe & ſabuloſum. Itaque Homerus de eadem in hymnis,

Οὐδ' εὔβων σε ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὐδ' εὔμηλον·
Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἄρ φυτὰ μυρία φύσεις.

Id eſt,

Non tu bobus eris ovibuſve opulenta ſuperbis:
Nec vinum paries, nec germina multa creabis.

V. 206. *Ἔζετο δ' Ἰνωποῖο*] Inopus, Deli fluvius, non magnus, quando & ipſa inſula parva eſt, ut ait Strabo. De hoc in præcedenti hymno dictum.

V. 207. *ὅτε πλήθοντι ῥέεθρῳ Νεῖλος*] De Nili Ægypti fluvii incremento & annua exundatione, qua totam Ægyptum, pingui fimo relicto, olim irrigavit, variæ philoſophorum fuere ſententiæ: quas Plutarch. l. 4. de placit. philoſ. c. 1. recitat. Herodotus in Euterpe, quum plures eaſque diverſas veterum ſcriptorum opiniones enumeraſſet ac rejeciſſet, tandem & ſuam adjicit: cujus & Plutarchus meminit, quem vide, necnon Diodorum Siculum. Plinio maxime probabiles hujus incrementi cauſæ videntur, Eteſiarum eo tempore ex adverſo flantium repercuſſus, ultro in ora acto mari: aut imbres Æthiopiæ æſtivi, iiſdem Eteſiis nubila illo referentibus e reliquo orbe. Ab hac autem poſteriori ſententia non diſſentit Strabo apud quem l. 17. Geogr. hæc reperiuntur, *οἱ μὲν οὖν ἀρχαῖοι σοχασμῷ τὸ πλέον, οἱ δ' ὕσερον, αὐτόπται γενηθέντες, ᾔσθοντο ὑπὸ ὄμβρων θερινῶν πληρούμενον τὸν Νεῖλον, τῆς Αἰθιοπίας τῆς ἄνω κλυζομένης, καὶ μάλισα ἐν τοῖς ἐσχάτοις ὄρεσι· παυσαμένων δὲ τῶν*

ὄμ-

ὄμβρων, παυσομβρίων καὶ ὀλίγον τὴν πλημμυρίδα. Id eſt, *Antiqui, conjectura, recentiores etiam viſu ipſo deprehenderunt, ab imbribus æſtivis qui ſuperiorem Æthiopiam, maxime in extremis montibus, proluunt, Nilum augeri: ceſſantibus vero imbribus, paulatim ceſſare & ipſam inundationem.* Atque eodem Callimachus reſpicere videtur, quum inquit Nilum, quando augetur, ἀπὸ κρημνῶν Αἰθιοπῆος κατέρχεσθαι. id eſt, *ex montibus Æthiopiæ eminentiſſimis deſcendere.* Tibull. l. 1. eleg. 7, ad priorem cauſam reſpicit,

Qualis & albentes quum findit Sirius agros
Fertilis æſtiva Nilus abundat aqua. &c.

Eodem alludit Ovid. 1. Metamor. Plura qui cupit, is Lucan. lib. 10. legat, & Claudianum de Nilo fluvio: præterea Lucretium l. 6. & Senec. l. 3. Natural. Ariſtotelis quæ ſit ſententia, pauciſſimis ab autore in 1. Μετεωρ. exponitur. quo loco Nili fontem e monte Argyro derivat. Sed plura de his diſputare, non eſt hujus loci: ne (quod proverbio dicitur) Nili fontes quærere videamur.

V. 210. Φοίνικος ποτὶ πρέμνον] Palma in Delo, omnium arborum vetuſtiſſima fuit, quæ multis ſæculis,

Religione patrum & multos ſervata per annos,

in illa inſula floruit. Cic. 1. de legib. in Delo eam vidiſſe ſe profitetur. Et Plin. de eadem lib. 16. cap. ultimo, *Necnon*, inquit, *palma Deli ab ejuſdem dei Apollinis ætate conſpicitur.* Pauſanias in Arcadicis eandem inter vetuſtiſſimas arbores nominat. Eandem ante Homeri tempora viguiſſe ex 6. l. Odyſſ. clare intelligitur. Jam ab Homeri ætate, qua arborem hanc extitiſſe certum eſt, ad Pauſaniam qui temporibus Adriani Cæſaris floruit, anni ſunt mille nongenti, & amplius. Callimachus vero multo vetuſtiorem facit, utpote ad quam Latona Apollinem & Dianam pepererit. Quod idem Homerus fatetur in hymno Apollinis. Meminit ejus & Theognis & Ovidius 6. Metam. inter duas arbores enixam eſſe Latonam ſcribit, oleam nimirum & palmam. Verſus hi ſunt,

Illic incumbens cum Palladis arbore palma,
Edidit invita geminos Latona noverca.

Idem in epiſt. Cydippes,

Miror & innumeris ſtructam de cornibus aram,
Et de qua pariens arbore nixa dea eſt.

Ut autem de Jovis patria diverſæ gentium ac populorum fuerunt ſententiæ, modo his, modo aliis eum ſibi vindicantibus: ita de Apollinis & Dianæ patria & natalibus aliæ atque aliæ gentes digladiatæ ſunt. Nam Tegyræi apud ſe natum Apollinem ajebant, & in ſua civitate duos fontes monſtrabant, quorum alter Palma, alter Oliva dicebatur: montemque Delum nomine, ubi ea acciderint quæ de Pythone & Tityo referebantur. Cujus rei teſtis eſt Plutarchus in vita Pelopidæ. Cornelius Tacitus l. 3. Annal. Epheſios ejuſdem rei gloriam ſibi vindicare refert. Herodot. autem in Euterpe Apollinem & Dianam, ex Dionyſio & Iride procreatos, & in inſula Plote editos eſſe, de ſententia Ægyptiorum prodidit.

V. 215.

V. 215. Νύμφα Διὸς βαρύθυμε] Apoſtrophe, qua orationem a Latonæ doloribus ad Junonem convertit, quam βαρύθυμον (hoc eſt *iracundam & biliosam*) vocat, ut quæ offenſa crudeliſſime perſequebatur quos oderat.

V. 216. πρωσίδεσμον ἀγγελιῶτις] Iridem, Junonis famulam & ſpeculatricem, fingit de Aſteries injuria & Latonæ partu conquerentem, & pœnam deorum contemptoribus (qualis videbatur illi Aſterie ſeu Delus) divinitus irrogari cupientem. Principium conſtat benevolentia, quæ a perſona Junonis captatur. Narratio brevis eſt & perſpicua. Inde additur petitio. Homerus tamen Iridem Latonæ benevolam facit, in hymnis: itemque Lucianus in dialogis. At Callimachus ad naturam aeris reſpexit, in quo Iris repræſentatur, ut docet Ariſtot. lib. 3. Meteorol. c. 4. & Plutarch. de plac. philoſ. l. 3. c. 5. Juno enim nihil aliud quam aer eſſe intelligitur, ſicuti ipſum nomen indicat: quia ἥρα per metatheſin ἀὴρ facit.

V. 227. Ὑμετέροις] Pro σοῖς, ſervis tuis, Marti & Iridi: qui mandatum tuum in perſequenda Latona ubique terrarum exequuntur.

V. 228. Ἶζε, κύων ὡς] Elegans comparatio, qua Iridis vigilantiam exornat: ſumpta a cane venatico, cujus vigiliam & diligentiam in hero obſervando, mirificis verbis exprimit.

V. 240. Οὕτω νῦν ὦ Ζηνὸς] Invectiva Junonis, qua pellices Jovis ob amores furtivos exagitat. Aſteriæ tamen ignoſcit, pudicitiæ ejus memor, quod olim ipſa Jovis concubitus averſata eſſet. Notat autem meretricum partus clandeſtinos, quos illæ non in cœtu fœminarum, ut honeſtæ matronæ, ſed in diverticulis & luſtris edunt, turpitudini ſuæ latibula quæritantes. Cujus rei exempla qui nulla habet, Juvenalem Satyra 6, legat.

V. 242. Δυσοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες] Sunt proprie ἀλετρίδες, virgines quæ liba ad ſacrificiorum uſus præparabant. Nec inepte, opinor, ἀλεκτρίδες legi poſſet, quaſi ὁμολεκτρίδες concubinæ, lecti conſortes. Ariſtophanis tamen interpres in Pace, ἀλετρὶς (inquit) ἡ μυλωθρὸς (piſtrix) παρὰ Καλλιμάχῳ.

V. 249. κύκνοι δὲ θεοῦ] Olor Phœbo ſacer ales, propter vocis ſuavitatem: vel (ut Cicero in 1. Tuſcul. ſcripſit) quod *cygni ab eo divinationem habere videantur: quia providentes quid in morte boni ſit, cum cantu & voluptate moriantur.* De Mæonia & Pactolo auriſluo Lydiæ amne, vide Plin. l. 5. c. 29. Heſiodus in Diebus refert, Apollinem die ſeptimo natum eſſe, ideoque diem illum ſacrum haberi. Qua de cauſa Hebdomagena dictus eſt Apollo, ut Plutarch. 8. l. Sympoſ. docet.

V. 253. τοσσάς δὲ χόρδας] Macrob. l. 1. Sat. c. 19. *Lyra Apollinis, chordarum ſeptem, tot cæleſtium ſphærarum motus præſtat intelligi, quibus ſolem moderatorem natura conſtituit.* Et Mercurius ſimiliter lyræ ſuæ, autore Homero,

Ἑπτὰ συμφώνους οἴων ἐτανύσσατο χορδάς.

Et Orpheus apud inferos,

Obloquitur numeris ſeptem diſcrimina vocum.

Vide

Vide Macrobium.

V. 256. Νύμφαι Δηλιάδες] Ritum illum quo puellæ in Delo hymnum Apollini & Dianæ, virginibuſque Hyperboreis canebant (quem ab Olene factum eſſe infra demonſtrat) vetuſtate donat: oſtendens: jam inde a partu Latonæ uſu receptum fuiſſe. Idem teſtatur Homerus in Hym. Apollinis.

V. 260. Χρύσεά τοι τότε] Felicitatem Deli, quam ex Apollinis nativitate conſequuta ſit, a ſignis amplificat: oſtendens, nato Apolline omnia in Delo aurea facta eſſe. Quod de templi Deliaci magnificentia intelligendum. id enim donariis, anathematis, & auro ditiſſimum fuit. Locum hunc ex Homero mutuatus eſſe videtur: ita tamen ut quæ Homerus tribus (quod ajunt) verbis perſtrinxit, ea Callimachus eleganti & copioſa oratione exprimat. Nam quod Homerus generatim dicit, omnem Delum auro perfuſam eſſe, nato Apolline, id Callimachus diſtributione quadam amplificat. Quod ille uno exprimit verbo γηθοσύνη, gaudio repleta eſt Delus, id noſter hic διαλογισμῷ exornavit, Delum hilari voce exultantem faciens. Quod denique Homerus ait, omnibus reliquis in inſulis & terris hanç unam præferri, arctiuſque amari ab Apolline: hoc noſter inductione & ἐπαγωγῇ locorum illuſtrat: Sed adſcribamus Homeri verſus, qui tales ſunt,

— χρυσῷ δ' ἄρα Δῆλος ἅπασα
Βεβρίθει, καθορῶσα Διὸς Λητοῦς τε γενέθλην,
Γηθοσύνη ὅτι μιν Θεὸς εἵλετο οἰκία θέσθαι,
Νήσων, ἠπείρου τε· φίλησε δὲ κηρόθι μᾶλλον.

Id eſt,

Auro tota fuit Delos repleta nitenti,
Læta videns prolem Jove Latonaque creatam,
Quod foret hic ſedem, neglectis omnibus oris
Et maris & terræ, fixurus amicus Apollo.

V. 271. Οὐ Κεγχρίς]. Vitioſa eſt hæc lectio, & pro ea Κεγχρεὶς ſubſtituendum: quod Plinii, Strabonis & Stephani aliorumque teſtimoniis planum facere quid opus eſt? Cenchris enim (quæ & Centhrea dicitur) civitas & navale eſt in ſinu Corinthiaco, ut Stephanus, ſeu Iſthmi pars altera, cum delubro Neptuni quinquennalibus ludis inclyto, ut tradit Plin. lib. 4. cap. 4. & 5. De Cenchreis & Lechæo promontoriis Iſthmi, plura reperies apud Pauſaniam in Corinth. Strab. l. 8. Pindari interpretem in principio Iſthmiorum: & in vita Theſei, apud Plutarchum.

V. 272. Οὐ πάγος Ἑρμείη Κυλλήνιος] Cyllene, mons eſt Arcadiæ, ſitus contra Siciliam, maritimis navium appulſibus opportuno portu præditus, ab Arcade quodam nomen ſortitus, ut indicat Pauſanias in Eliacis poſt. vel a Najade Cyllene, ut viſum eſt Stephano. In hoc monte natum ex Maja educatum a Cyllene nympha Mercurium ferunt: in cujus ſummo vertice ejuſdem dei templum erat: quem religioſiſſime incolæ eorum finium venerantur, teſte Pauſ. in Eliac. poſter. & Homero in hymno Mercurii.

V. 276. οὐδέ σ' Ἐνυὼ] Laudat Delum ab immunitate templi, pace pu-

 blica

blica & tranquillitate ſempiterna. Fuiſſe autem a bello liberam, & ſecuram armorum hanc inſulam Herodotus, exemplo Datis, Perſarum ſatrapæ, oſtendit in Erat. l. 6. Idem Corinthiorum exemplo comprobat Strabo, quos, everſa a Romanis Corintho, in Delum profugiſſe tradit. Pauſan. in Phoc. addit, Datin non magis oratione qua ad Delios uſus eſt, quam re ipſa declaraſſe, quam impense deos vereretur. nam quum Apollinis ſignum in navi Phœniſſa reperiſſet, illud ſtatim Tanagræis Delum reportandum tradidiſſe. Menophanes tamen quidam, Mithridatis dux copiarum, in Delum & murorum & armorum præſidio carentem, cum claſſe invaſit: ubi & peregrinis qui illic tum forte erant, & civibus cæſis, negotiatorum pecunia direpta, donariis compilatis, conjugibus Deliorum & liberis ſub corona venditis, ipſam etiam urbem ſolo æquavit: ut idem Pauſ. in Lacon. teſtatur.

V. 277. Οὐδ᾽ Ἀΐδης] Metonymia, deus mortis, pro ipſa morte ponitur. Morti in Delios nullum fuit imperium, non quod ipſi non morerentur: ſed quia in Delo mori, aut mortuum ſepeliri, nefas erat. Ne quis enim ibi moreretur, neu qua mulier pareret, edicto vetuerunt Athenienſes, autore Thucydide. Ægroti vero in Rheneam vicinam inſulam, in qua Deliorum erant monumenta, deportabantur. Unde Pauſanias Cleombroti filius, quum Delii de inſula cum Athenienſibus haberent controverſiam, atque inter cætera dicerent quod ex more regionis, neque mulieres in inſula parerent, neque mortui ſepelirentur: Quomodo, inquit, hæc inſula erit veſtra patria, in qua neque fuit quiſquam veſtrum, nec futurus eſt?

V. 278. Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς] A ſacrificiis commendat Delum, oſtendens, a quatuor mundi plagis, & extremis terrarum oris, decimas & fruges aliaque ſacrificia in eam advehi. Idem Homerus ait,

Αἱ δέ κ᾽ Ἀπόλλωνος ἑκαέργου νηὸν ἔχησθα,
Ἄνθρωποί τοι πάντες ἀγινήσουσιν ἑκατόμβας,
Ἐνθάδ᾽ ἀγειρόμενοι, κνίσση δέ τοι ἄσπετος αἰεί. &c.

Id eſt,

Donec eris Phœbi felix atque inclyta templo,
Omnes ſacra ferent tibi, Dele amplisſima, gentes,
Et ſemper gratus tibi ſurget ad æthera nidor.

Strabo l. 10. idem refert. Dionyſius de ſitu orbis ſacra hæc anniverſaria verno tempore,

(— εὖτ᾽ ἐν ὄρεσσιν
Ἀνθρώπων ἀπάνευθε κύει λιγύφθογγος ἀηδών)

peragi ſolita, verſibus cecinit. Conſuevit autem omnibus ſeculis antiquitas eos alere communi ſumptu, qui ſacris operam dantes, laboribus manuariis victum aliunde comparare non poſſunt. Et hoc eſt quod Homerus adjicit, Delum paſci

Χειρὸς ἀπ᾽ ἀλλοτρίης· ἐπεὶ οὐχ οἱ πίαρ ὑπ᾽ οὖδας.

V. 281. καὶ οἳ καθύπερθε βορέαο] Notatio Hyperboreorum, qui ultra Aquilonem pene Pterophoron incolunt, gens beatiſſima, ut Solinus cap. 21. refert. Ajunt etiam ſolitos Hyperboreos per virgines probatiſſimas, fru-

frugum primitias Apollini Delio miſſitare. Idem. De horum populorum ſitu Strabo l. primo & undecimo contra Eratoſthenem & Herodotum diſputat. Eorundem mores & felicitatem Pindarus l. 10. εἴδει Pythiorum deſcribit. Vide Plin. l. 4. c. 12.

V. 282. πολυχρονιώτατον αἷμα] *Hyperboreorum terra*, inquit Mela, *anguſta, aprica, per ſe fertilis: cultores juſtiſſimi, & diutius quam ulli mortalium vivunt.* Pindarus eoſdem morborum & laborioſæ ſenectutis immunes eſſe canit. At Strabo lib. 15, fabuloſa hæc eſſe cenſet, περὶ δὲ τῶν χιλιετῶν (inquiens) Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ, Πινδάρῳ, καὶ ἄλλοις μυθολόγοις.

V. 284. αἳ Δωδώνηθε] Eundem ὁδοιπορίας ordinem quo Hyperborei in Delum iter faciunt, Herodotus obſervat: ut non immerito poeta illum locum imitatus eſſe videatur. Ejus autem verba vide in Melpomene.

V. 286. ἀσιγήτοιο λέβητος] Lebetum Dodonæorum Virg. 3. Æneid. meminit. Eorundem Eraſm. in proverb. *Æs Dodonæum.* Strabo a ſolis viris apud Dodonam reddi oracula autor eſt, quos Tomoros dictos eſſe, in fine lib. 7. ex Homero probat. ἀπὸ δὲ τοῦ Τομάρου (inquit) τοὺς ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεγομένους ὑποφήτας τοῦ Διὸς, οὓς καὶ ἀνιπτόποδας χαμαιεύνας καλεῖ, Τομούρους φασὶ λεχθῆναι. Id eſt, *A Tomaro, eos qui dicti ſunt a poeta Jovis ſacerdotes, illotiſque pedibus humi cubantes, Tomoros appellatos eſſe perhibent.* Homer. l. 16. Iliadis,

> Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε, πελασγικὲ, τηλόθι ναίων,
> Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ σελλοὶ
> Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.

Vide eundem 16, Odyſſ. Soph. in Trachin. χαμαικοιτοῦντας appellat. Dodona autem civitas eſt Moloſſidis in Epiro, ut Steph. & Plin. docent, quibuſcum & Mela conſentit. At Pauſanias Theſprotidis urbem facit.

V. 287. Μηλίδες] Melidem oppidum Trachinis eſſe ſcholiaſtes annotat. Herodot. ſinum Melienſem nominat, quem Strabo & Stephanus Meliacum. Thucyd. l. 3. Melienſes in tres populos diſtinguit, Paralios, Hierenſes, & Trachinios. Idem ſinus Meliaci in 4. ſic meminit, καὶ οἱ Βοιωτοὶ εὐθὺς μεταπεμψάμενοι ἔκ τε τοῦ Μηλιέως κόλπου ἀκοντιστὰς καὶ σφενδονήτας. &c. Quo ex loco intelligitur Melienſes jaculis & fundis in bello valuiſſe.

V. 289. πεδίον Ληλάντιον] Lelantus fluvius eſt Eubœæ, & campus Lelantius ſupra Chalcidem, in quo aquæ calidæ (Hellopiæ dictæ, teſte Plinio) erumpunt, ad ſanandos morbos accommodæ: Strabo l. 9. Et Hom. in hym. Apollinis,

> Στῆς δ' ἐπὶ Ληλάντῳ πεδίῳ, τό τοι οὐχ ἅδε θυμῷ.

Ibid. οὐδ' ἔτι μακρὸς ὁ πλόος] Nam inter Geræſtum Eubœæ promontorium, & inſulam Delum, duntaxat 26 millia paſſuum interveniunt, ut ex Plinio intelligitur.

V. 291. Πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν] Hyperboreos initio ſacra ſua per duas virgines, Hyperocham & Laodicen, & cum ipſis una quinque juvenes

venes e popularibus, tutelæ cauſa in Delum miſiſſe, deinde vero per populos, ſubinde tradentes ulterioribus, præter Melam, etiam Herodot. in Melpom. teſtatur. cujus conſuetudinis cauſam ibidem aſſignat. Vide & Diodorum Siculum, lib. 3. Antiq. cap. 11.

Ibid. ξανθῶν Ἀριμασπῶν] Arimaſpi, Scythiæ Europææ populi, finitimi Hyperboreis, quaſi μονόφθαλμοι (unoculi) dicti, teſte Herodoto. ἀρὶ μὲν γὰρ τὸ ἕν, σκυθιστὶ, μασπὸς δὲ, ὁ ὀφθαλμός. Euſtathius in Dionyſ. unoculos dici, καὶ μονῶπα στρατὸν ab Æſchylo nominari putat: quoniam τοξικώτατοι ὄντες, ἐπιμύουσι τὸν ἕτερον ὀφθαλμόν. id eſt, *quod, quum ſint peritiſſimi ſagittarii, altero oculo conniveant.* Qua de cauſa ἀριμανεῖς (id eſt bellaces) vocat Dionyſius: ξανθὰς vero Callimachus, propter capillos auro ligari ſolitos: ut Lucanus teſtatur, inquiens,

Hinc & Sidonia gentes, auroque ligatas
Subſtringens Arimaſpe comas.

Plura de iiſdem lege apud Strabonem l. 11, & Plin. l. 4. c. 12.

V. 292. Οὖπίς, τε Λοξώ τε] Callimachus, Olenis carmen ſequutus, tres recenſet Hyperboreas puellas, Upin, Loxo & Hecaergen. Herodotus Opin & Argin nominat. Pauſanias in prior. Eliacis, *Poſt Olenem canticum Melanopus Cumæus in Opin & Hecaergen decantavit, & illas teſtatus eſt in Achajam & Delum ex Hyperboreis veniſſe.* Opin Dianæ unam ex virginibus ſociis, ſacraque caterva, etiam Virgil. 11. Æneid. facit. Quem locum enarrans Macrob. lib. 5. Sat. cap. 22, Opin, non comitem Dianæ, ſed Dianam ipſam vocatam eſſe, teſtatur: adducto Alexandri Ætoli carmine, quod tale eſt,

Ὑμνῆται ταχίαν Οὖπιν φαρετρηφόρον ἰοχέαιραν οἰςῶν.

De puellis Hyperboreis mentionem facit etiam Pindarus. Ab Upi autem Diana Upis cognominata eſt: (de qua hymno præcedenti) a Loxo & Hecaerge, Apollo λοξὸς, ſeu λοξίας, & ἑκάεργος.

V. 296. Ἦτοι Δηλιάδες] Conſuetudo erat in Delo, ut virgines ante nuptias crinis primitias Hyperboreis iſtis puellis Upi, Loxo, & Hecaergæ, ad earundem ſepulcra, tanquam inferias offerrent: pueri autem & juvenes, primam lanuginem Hyperboreis juvenibus, qui puellas iſtas in Delum comitati erant, inferias mitterent. Pauſ. in Atticis, *Jam,* ait, ad Iphinoes Alcathoi filiæ tumulum, quam virginem e vita deceſſiſſe memorant, patrio ritu puellæ ante nuptias inferias mittunt, criniſque primitias detondent, non aliter quam Hecaergæ Deliorum filiæ. Plutarchus in vita Theſei autor eſt, ſolenne olim fuiſſe ut ex pueris qui excedebant, profecti Delphos comæ primitias Apollini ſacrarent.

V. 298. θέρος τὸ πρῶτον] Similis huic eſt metaphora illa apud Virgilium,

Tum mihi prima genas veſtibat flore juventus.

Et illa apud Pindarum,

Πρὸς εὐάνθεμον δ' ὅτε φυὰν λάχναι νιν μέλαν γένειον ἔρεφον. &c.

Id eſt,

Quum ad floridam ætatem lanugo nigrum mentum coronaret.

V. 304. Οἱ μὲν ὑπαείδουσι] Virgines juxta & mulieres Olenis hymnum

in

in Delo canere, ex ritu, etiam Herodotus prodidit. καὶ γὰρ, inquit, ἀγείρειν σφι τὰς γυναῖκας, ἐπονομαζούσας τὰ ὀνόματα ἐν τῷ ὕμνῳ, τὸν σφι Ὠλὴν ἀνὴρ Λύκιος ἐποίησε. Et Homerus puellarum voces cantuſque hunc in modum deſcribit,

> Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν
> Μιμεῖσθαι ἴσασιν. φαίη δέ κεν αὐτὸς ἕκαστος
> Φθέγγεσθ'· οὕτω σφιν καλὴ συνάρηρεν ἀοιδή.

Id eſt,

> *Cunctorum voces hominum ſtrepitumque puellæ*
> *Ore manuque ſequi poſſunt. ſe diceret ipſum*
> *Quiſque loqui: his adeo eſt accommoda cantio nuptis.*

V. 305. ηγαγε Ὠλὴν] Herodot. ibidem, οὗτος δὴ ὁ Ὠλὴν καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς παλαιοὺς ὕμνους ἐποίησε, ἐκ Λυκίης ἐλθὼν, τοὺς ἀειδομένους ἐν Δήλῳ. Id eſt, *Olen hic & alios antiquos hymnos qui in Delo canuntur, verſibus compoſuit, poſtquam e Lycia in Delum veniſſet.* Olena Pauſanias in Phocicis, primum in Delo vaticinatum eſſe, primumque ſenarios longos reperiſſe tradidit. Ejuſdem in Atticis & Eliacis prioribus meminit. At in Arcadicis Lycium, patria Delium, hymnos & in alios deos & in Lucinam conſcripſiſſe autor eſt.

V. 307. ἱρὸν ἄγαλμα Κύπριδος] Pauſan. in Bœot. *Eſt, inquit, & apud Delios Venus ejuſdem artificis* (Dædali) *opus, non magnum ſane ſignum e ligno, & exeſa vetuſtate manu dextera, quadrangula inſiſtens pro pedibus baſi. Crediderim ſignum hoc a Dædalo Ariadnam accepiſſe, ſecumque illud abeuntem cum Theſeo aſportaſſe. Theſeum certe Delii tradunt Ariadnæ ademptum Apollini Delio dedicaſſe.* &c. Lege eadem de re Plutarchum etiam in vita Theſei.

V. 308. ἀρχαίην] Hoc ſimulacri in Delo oblati a Theſeo nomen fuiſſe ſcholiaſtes tradit (ab ἄρι & ἀκούω, quaſi prompte Venus Theſeum exaudiverit & juverit) ut Ariadnæ, cujus beneficio Minotaurum is occidit, amoribus potiretur.

V. 310. Οἱ χαλεπὸν μύκημα] Mugitus pro tauro mugiente, κατὰ συνεκδοχήν. De Minotauro & Labyrintho nota eſt fabula, ex Ovid. 8. Metam. item Virgil. 6. Ecloga, & 6. Æneid. & ex epiſt. Ariadnæ apud Ovid. ex Plutarcho in Theſeo. Iſocr. in Helenes Encom. ex Pauſania in Atticis. Euſeb. l. 5. Præparat. Evangelicæ, ubi & oraculum Athenienſibus datum reperitur.

V. 312. Πότνια, σὸν περὶ βωμὸν] Plutarch. ἐχόρευσε δὲ περὶ τὸν κερατῶνα βωμὸν, ἐκ κεράτων συνηρμοσμένον, εὐωνύμων ἁπάντων. De ara ceratina ſupra dictum eſt.

V. 314. Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος] Morem Athenienſibus fuiſſe ut quotannis navim ſolenni apparatu religionis cauſa Delum mitterent, ex Platone demonſtrat Eraſmus, in proverbio, *Canis tanquam Delum navigans.* Hæc navis, θεωρὶς (quaſi ſpeculatoria) dicebatur, teſte Herodoto in Erat. καὶ (ἦν γὰρ δὴ τοῖσι Ἀθηναίοισι πεντήρης ἐπὶ Σουνίῳ) λοχήσαντες ὦν, τὴν θεωρίδα νῆα εἷλον, πληρέα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Id eſt, *Erat in Sunio quinqueremis Athenienſium navis theoris, cui Æ-*

gineta inſidiantes, plenam primariis viris Athenienſibus ceperunt. Plutarch. in Theſeo, ἔταξεν δὲ καὶ διωρίσατο πρὸς τοὺς Κορινθίους, Ἀθηναίων τοῖς ἀφικνουμένοις ἐπὶ τὰ Ἴσθμια παρέχειν προεδρίαν, ὅσον ἂν τόπον ἐπίσχῃ καταπετασθὲν τὸ τῆς θεωρίδος νεὼς ἱστίον. Id eſt, *Conſtituit Theſeus & convenit ei cum Corinthiis, ut Athenienſibus, qui ad Iſthmia veniſſent, attribuerent prima ſubſellia tanto ſpatio, quantum navis theoridis expanſum Sunii velum occupaſſet.* Pauſan. in Atticis, navem omnium longe maximam eſſe refert. De eadem lege Rhodiginum lib. 8. cap. 9.

Ibid. ἀειζώοντα τοπῆϊα] Navem Theſei, qua e Creta ſalvus rediit, uſque ad Demetrii Phalerei (qui Callimacho σύγχρονος fuit) ætatem, conſervatam fuiſſe, & veteri materiæ ſubinde aliam integram ſuffectam eſſe, ut philoſophis diſputandi materiam præbuerit, ibidem dodem docet Plutarch. τῶν μὲν ὡς τὸ αὐτὸ (πλοῖον) τῶν δὲ, ὡς οὐ τὸ αὐτὸ διαμένει λεγόντων. id eſt, *quod alii eandem, alii non eandem manere contenderent.*

V. 315. Κεκροπίδαι πέμπουσι] Thucydides lib. 3. ξυγγραφ. luſtrationem Deli ab Athenienſibus factam, elegantiſſime deſcribit, inter cætera referens, *antiquitus ibi celebrem fuiſſe Jonum & vicinorum inſulanorum conventum, qui cum liberis & uxoribus ludos ibi ſpectarint, & certamina gymnica & muſica exercuerint, civitatibus choros ducentibus.*

V. 316. Ἀστερίη, πολύβωμε] Poſtremo Delum a mercatorum frequentia commendat, quos non tam lucri quam ſacri cultus gratia in Delum navigare commonſtrat. Fuiſſe autem mercatoribus frequentem & emporio nobilem, tum ex Plinio, tum ex ſupra dictis eſt evidens.

V. 321. Περὶ μέγαν ἢ σέο βωμὸν] Mercatorum Apollini rem divinam facientium hi fuere ritus, hæ ſtultæ & ridiculæ cæremoniæ. Meminit & Virgil. Æneid. 4. item Lucian. περὶ ὀρχήσεως. De coquis autem & menſariis, quorum in ſacrificiis Deliorum uſus erat, lege Athenæum lib. 4. Dipnoſ. cap. 23.

ANNO-

ANNOTATIONES
IN
HYMNUM QUINTUM,
qui eſt in
LAVACRUM PALLADIS.

V. I. Ὅσαι λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος] Occaſione ſumpta a Palladis Minervæ ſolenni lavacro, hoc hymno Palladem ſibi laudandam ſumit, quam a ſtudio & cura equarum, a formæ nativa venuſtate, a cultu & mundiciis perquam modicis ac vilibus, commendat. Deinde originem & rationem adfert, quare una cum Palladis ſimulacro, etiam Diomedis clypeus ad lavacrum exportetur. Tum cæremoniarum ritus & præcepta quædam inſerit: ne puellæ hoc anniverſario die aquam ex Inacho hauriant: neu viri Palladem nudam aſpiciant, proponens, exempli loco, pœnam Tireſiæ: in cujus hiſtoriam digreditur. Poſtremo reditu facto Minervam ab admiranda nativitate & divina majeſtate commendat & ornat. Epilogus ſalutatione conſueta & petitione conſtat. Eſt autem hic hymnus, ut & ſequens, Dorico idiomate conſcriptus: quod diligenter ab adoleſcente obſervatum, multum obſcuritatis illi adimit, qua alioqui laborare videtur. Sic λωτροχόοι pro λυτροχόοι dicitur: τᾶς pro τῆς, & τῶν ἱερῶν pro τῶν ἱερῶν. ſic παγαῖς ὠκεανῶ pro πηγαῖς ὠκεανοῦ, & ὅκα pro ὅτε, & φέροισα pro φέρουσα, & ἔντι pro ἐστί. &c. Cæterum, quia hæc elegia etiam ante ab Angelo Politiano in Miſcellaneis converſa eſt (ut infra quoque meminimus) noſtra interpretatio in hoc hymno quam in aliis liberior fuit: quod te præmonere voluimus.

Ibid. Ὅσαι λωτροχόοι] Matronas Argivas alloquitur, admonens eas ut mature & feſtinanter ad Palladis lavacrum ſe conferant. Erat enim ipſis conſuetudo, ut quotannis ſimulacrum Minervæ, cum ſcuto Diomedis, in amne Inacho abluerent, ut ſcholiaſtes annotat. Similis mos Gallorum, id eſt Cybeles ſacerdotum, Romæ fuit: ut quotannis 6. Cal. Aprilis, ſimulacrum & carpentum & leones Cybeles, & cultros Phrygios, in Almone fluvio, extra portam Capenam, religionis cauſa abluerent. Cujus cæremoniæ meminit Ovid. 4. Faſt. Flacc. l. 8. Argon. Lucan. 1. Pharſ. & Ammian. l. 24. Plura Gregor. Gyral. Syntag. 4. Fuerunt

fuht autem & Plynteria apud Athenienſes ſacra Minorvæ; quorum meminit Xenophon 1, Ἑλληνικῶν, & Plutarch. in Alcibiade.

V. 4. Σεῦθι νῦν ἀξανθαί.] Id eſt, ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε. Eodem verbo Soſia apud Ariſtophanem in Veſpis utitur,

Οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας; οὐκ ἄπιτε;

Id eſt,

Non itis hinc ad corvos? nondum abſceditis?

Ibid. Πελασγιάδες] Pelaſgia, χώρα τοῦ Ἄργους, regiuncula Argolidis, Steph. Strabo Pelaſgos per univerſam Græciam diſperſos fuiſſe lib. 5. tradit, τοὺς δὲ Πελασγούς· ὅτι μὲν ἀρχαῖόν τι φῦλον κατὰ τὴν Ἑλλάδα πᾶσαν ἐπεπόλασε, καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰολεῦσι τοῖς κατὰ Θετταλίαν, ὁμολογοῦσιν σχεδόντι. id eſt, *Pelaſgos antiquam gentem, per univerſam Græciam extitiſſe, maximeque inter Æoles qui Theſſaliam incolunt, apud omnes fere in confeſſo eſt.* Ibidem ex Euripide verſus huc pertinentes citat. Apollonii ſcholiaſtes, Πελασγοὶ (inquit) ἀπὸ Πελασγοῦ τοῦ Ἰνάχου, ἢ ἀπὸ Πελασγῶν, ἔθνους βαρβαρικοῦ, οἰκήσαντος Θεσσαλίαν καὶ Ἄργος. Pelaſgum primum in Arcadia regnaſſe, propter corporis & robur & pulchritudinem, refert Pauſ. in Arcadicis.

V. 5. Οὔ ποκ' Ἀθαναία] Minervam laudat a ſtudio & amoro equorum. Eſt enim

Armipotens, belli præſes, Tritonia virgo.

Et ut Homerus de ipſa in Veneris hymno canit,

Πρώτη τέκτονας ἄνδρας ἐπιχθονίους ἐδίδαξε
Ποιῆσαι σάτινα, καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ.

Id eſt,

Prima viros docuit celeres componere currus
Pallas, & invictum plauſtris inducere ferrum.

Reliqua de Minervæ inventis pete ex l. 6. Metam. & 3. Faſt. Ovidii.

V. 8. ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων] Pertinent huc illa quæ Pauſanias in Arcadicis de Hippia Minerva refert. *Apud Manthurienſes*, inquit, *dea, Hippia* (hoc eſt equeſtris) *cognomento colebatur. Cognominis ea fuerat cauſa, quod in gigantum pugna Manthurienſes ipſi prodidere, deam in Enceladum bigas immiſiſſe.* Ejuſdem ſtrenuam in oppugnandis gigantibus operam Horatius quoque in Odis commendat, ubi vocat *ſonantem ægida Palladis.* Quum enim Minerva ſit dea ſapientiæ, non immerito armis etiam præeſſe, & gigantes domuiſſe fingitur. Nam parvi ſunt arma foris, niſi ſit conſilium domi, ut vulgo dicitur.

V. 16. Οὐ γὰρ Ἀθαναία] Altera Minervæ laus a nativa venuſtate, ut quæ nullis pigmentis nulloque fuco indigeat.

V. 18. Τὰν Ἴδαν] Pro τὴν Ἰδαίαν, vel κατὰ ἢ πρὸς τὴν Ἴδαν γενομένην. Ida mons Phrygiæ, ad quem Paris Alexander judicium & ſententiam de trium dearum, Junonis, Palladis, & Veneris pulchritudine tulit. De qua re vide Coluthum de raptu, Lucianum, & Iſocratem in Helenes encomio, Strab. l. 13. Ovid. in epiſt. Helenes: Eurip. in Helena.

V. 21. Κύπρις δὲ] Collatione Veneris laudem Minervæ amplificat, illam ſpeculis & arceſſito fuco mundum quendam & cultum corporis

quæ-

quæſiviſſe: hanc vero, Caſtoris & Pollucis exemplo, omni fuco poſthabito, corpus oleo unxiſſe, & egregiis exercitiis habile venuſtumque reddidiſſe oſtendens. Hom. in hym. Veneris,

> *Οὐ γάρ οἱ εὔαδεν ἔργα πολυχρύσου Ἀφροδίτης·*
> *Ἀλλ' ἄρα οἱ πόλεμοί τε ἅδον καὶ Ἄρηος,*
> *Ὑσμῖναί τε, μάχαι τε, καὶ ἀγλαὰ ἔργ' ἀλεγύνειν.*

Id eſt,

> *Munera non illi Veneris jucunda placebant,*
> *Sed pugnæ placuere truces, & prælia Martis,*
> *Bellaque, lethiferaque fero certamine cædes.*

V. 24. *Λακεδαιμόνιοι ἀστέρες*] Periphraſis Caſtoris & Pollucis, qui quo pacto quave occaſione in ſidera relati ſint, exponit Pindarus 10. ᾠδῇ Nem. & Pindarum imitatus Ovid. 5. Faſt. in fine. Exponit etiam Theocritus Idyll. 27. De iiſdem Apoll. Rhod. l. 1. Argon. & Horatius l. 1. Carm. Eurotas autem eſt fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens, e Blenrinatide regione ſuum meatum exerens, ut Strabo 8. Geogr. prodit. Ad hujus ripam exercuerunt ludos ſuos Caſtor & Pollux, teſte Propertio l. 3. eleg. 13. quum inquit,

> *Qualis & Eurotæ Pollux & Caſtor arenis,*
> *Hic victor pugnis, ille futurus equis.*

De iiſdem Theognis.

> Κάστορ καὶ Πολύδευκες, οἳ ἐν Λακεδαίμονι δίῃ
> Ναίετε Εὐρώτα καλλιρόῳ ποταμῷ

V. 26. *τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς*] Oleæ periphraſis, quæ Minervæ ſacra eſt, teſte Plin. l. 12. Unde & Palladia arbor a poetis dicitur. ut apud Silium l. 1. Fuit autem Palladi hæc arbor ſacra, vel quia pacis ſignum erat. (unde Lucan. l. 3. Pharſ.

> *Orant, Cecropiæ prælata fronde Minervæ.*

& Virgil. 7. Æneid.

> *Ire jubet ramis velatos Palladis omnes*)

vel quia ſemper viget olea, & ipſum oleum nihil jucundi admixtum habet: quæ veræ laudis & ſapientiæ arcana ſunt ſymbola.

V. 29. *Τῷ καὶ νῦν ἄρσεν τι*] Arboribus (ait Plinius) imo potius omnibus quæ terra gignit, herbiſque etiam, utrunque ſexum eſſe diligentiſſimi naturæ tradunt. De maribus oleis notum eſt illud Ovidii, Faſt. 4.

> *Ure mares oleas, tædamque herbaſque Sabinas;*
> *Et crepet in medio laurus aduſta foco.*

V. 30. *Ὦ Κάστορ, ᾧ καὶ χεῖται*] Olei in gymnicis ludis & palæſtris uſum, ſuoſque pugilibus aliptas fuiſſe, tum Pindarus oſtendit, tum veteres pygmachiæ Caſtoris & Pollucis apud Apollonium, & Trojanorum apud Virgilium, declarant. Idemque, tametſi parum honorifice, de Græcis refert Plin. lib. 15. Hiſt. Nat. *Uſum ejus* (inquit) *ad luxuriam vertere Græci, omnium vitiorum genitores, in gymnaſiis publicando.*

V. 35. *Διομήδεος ἀσπὶς*] Scutum Diomedis Hom. l. 5. Iliad. a principio deſcribit. Hoc ſcutum una cum Palladio efferebatur ad commune lavaçrum, vel quia Diomedes

ſocio comitatus Ulyſſe,
Fatale aggreſſus ſacrato avellere templo
Palladium, caſis ſumma cuſtodibus arcis,
Corripuit ſacram effigiem:

vel quia Diomedes, quum in vivis adhuc eſſet, plurimum a Pallade Minerva amatus, & in prælius ab eadem adjutus fuit: ut paſſim ex Homero patet.

V. 36. Ὡς ἴδ᾽ Ἀργείων] De Palladio Argivorum vide Pollucem, lib. 7. cap. περὶ τῶν ἐν Ἀθήνῃσι δικαστηρίων. Sunt autem Argivi populi in Peloponneſo, ad ortum ſpectantes, a ſeptentrione Corinthiis, ab occaſu & meridie Lacedæmoniis finitimi, teſte Dionyſio. Argolicam a Laconica terra Thyræa ſeparat, ut docet Thucyd. l. 4. Eſt & Argivorum quicquid regionis Malea tenus ad occaſum vergit in continente: & inſulæ cum aliæ, tum Cythera. Autor Herodot. in Clio. Horum metropolis fuit Argos, cujus varia nomina pro variis temporibus uſitata recitat Stephanus, & Euſtathius in Dionyſ. Quot vero civitatibus & territoriis Argos attributum ſit olim, id diligentiſſimus Homericarum laudum ſcrutator Strabo, l. 8. & Plin. l. 4. exequuntur.

V. 37. Εὐμήδης ἐδίδαξε] Eumeden Hippocoontis filium fuiſſe, cujus monumentum Spartæ, non procul ab Herculis ſigno extiterit, Pauſanias in Laconicis affirmat. quem eundem cum hoc Eumede Palladis ſacerdote eſſe, mihi religio eſt pro certo aſſerere. Alias Eumedes, pater Dolonis, Trojanus fuit. cujus Homerus l. 10. Iliad. meminit, & Virgil. 12. Æneid.

V. 38. Ὅς ποτε βουλευτὸν] Græcus ſcholiaſtes hunc ſacerdotem Argivis ſuſpectum fuiſſe ait, ut qui Palladium Heraclidis tradere vellet: ideoque fuga ſalutem quæſiviſſe autumat. Erat enim fatale, quamdiu Palladium in urbe eſſet, tamdiu eam fore invictam. Quo fortaſſe oraculum illud Argivis datum, quod extat lib. 7. apud Herodotum, referri poſſet,

Ἐχθρὲ περικτιόνεσσι, φίλ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι,
Εἴσω τὸν προβόλαιον ἔχων, πεφυλαγμένος ἧσο,
Καὶ κεφαλὴν πεφύλαξο. κάρη δὲ τὸ σῶμα σαώσει.

Id eſt,

Finitimis inviſe, deis dilecte beatis,
Interius tutamen habens impune maneto,
Et tutare caput: nam membra tuebitur illud.

De Argivorum & Lacedæmoniorum inteſtinis bellis lege Herodotum in Clio & Polyhymnia.

V. 41. Κρεῖον ὄρος] Crios, mons in finibus Argolicis, quem a Strabone Κρεόπωλον nominari opinor. Neque enim locorum & regionum nomina æterna & immutabilia ſunt, ſed aliis temporibus alia ſortiuntur vocabula. Plin. l. 4. c. 5. undecim ponit Argolicos montes, ſed ἀνωνύμους.

V. 43. περσέπτολις, χρυσεοπήληξ] Supra dictum eſt Minervam non modo ſapientiæ, ſed etiam armorum & belli præſidem eſſe. Quare iſta cognomina a re militari & armatura conſequuta eſt. Unde Hom. l. 6. Iliad.

Πότνι

Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, δῖα θεάων.

Bello enim αἱ πόλεις πέρθονται, urbes & agri vaſtantur ac diripiuntur. Unde & Martem Homerus τειχεσιπλήτην vocavit. Χρυσεοπήληξ vero eadem dicitur, quod gerat χρυσῆν πήληκα, auream galeam. Minervæ Athenienſis ſimulacrum Pauſanias in Atticis deſcribit, idque ex auro & ebore conſtare perhibet. in cujus galea ſphinx emineat, utranque vero partem gryphes teneant.

V. 44. Ἵππων καὶ σακέων] Scutum Palladis uno nomine a poetis ægis vocatur, perinde ut Jovis clypeus, quia e pellibus caprinis factum fuerat. Hujus deſcriptio apud Hom. lib. 5. Iliad. extat,

> Ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισιν βάλετ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν,
> Δεινήν, ἣν περὶ μὲν πάντῃ φόβος ἐστεφάνωται,
> Ἐν δ' ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα ἰωκή·
> Ἐν δέ τε Γοργείη κεφαλὴ δεινοῖο πελώρου,
> Δεινή τε σμερδνή τε, Διὸς τέρας αἰγιόχοιο.

Quem locum Virgil. 8. Æneid. ſic fere imitatus eſt:

> *Ægidaque horrificam, turbatæ Palladis arma,*
> *Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant:*
> *Connexoſque angues, ipſamque in pectore divæ*
> *Gorgona deſecto vertentem lumina collo.*

V. 47. ἢ 'ς Φυσάδειαν] Phyſadea & Amymone, nomina fontium ſunt apud Argivos, a Danai filiabus deſumpta & impoſita, ut ex Strabone patet, l. 8. Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐυδρεῖν, αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖσθαι, φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτουσιν, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο.

> Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον.

Id eſt, *Regionem quidem aquis irriguam eſſe concedunt: urbem vero ipſam* [Argos] *in loco aquis deſtituto poſitam dicunt. puteis tamen divitem eſſe, quorum inventionem Danai filiabus acceptam referunt. unde vulgatus ſit verſiculus, quo dicitur,*

> *Argos aquis vacuum, Danaæ dant Argos aquoſum.*

Et paulo ante, δείκνυται δὲ καὶ Ἀμυμώνη τὶς κρήνη κατὰ Λέρναν. ἡ δὲ Λέρνη, λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστί. &c.

V. 48. Ἢ ἐς Ἀμυμώνην] Amymone Danai filia fuit: quam urnam geſtantem Neptunus gravidam fecit, & Nauplium ex ea ſuſcepit, teſte Ovidio in epiſt. Herus, & lib. 1. Amorum, eleg. 10. Eandem poſtea in fontem ſui nominis convertit: de quo idem autor lib. 2, Metam. ait,

> —— *quærit Bœotia Dircen,*
> *Argos Amymonen.*

Sed fabulam hanc Strabo refutat loco prius citato. Amymones fontis fit etiam mentio apud Plinium, l. 4. c. 5. In effigiem ejuſdem extat epigramma l. 5. Epigramm. Græc. Pauſan. in Corinth. fluvium Amymonem facit ex una parte Pontinum montem alluentem. De ſævitia Danaidum lege epiſt. Hypermneſtræ ad Lynceum, in Heroid. Ovidii.

Ibid. τὰν Δαναῶ] Danaus Ægypti frater, qui expulſo Gelanore Stheneli

neli filio, Argos tenuit: a quo Græci Danai appellari cœpti. Pauſan. in Corinth. Regnavit circa annum mundi 2454.

V. 50. Ἴναχος ἐξ ὀρέων] Inachus Argiæ fluvius, ab Inacho rege, patre Jûs, denominatus: cujus fontem in Artemiſio Arcadiæ monte Pauſanias collocat, Stephanus in Lacmone, Pindi promontorio: qui non eſt Pindus Theſſaliæ, ſed Arcadiæ, in confinio Argiæ. Vide Plin. lib. 4. cap. 5. Ariſtoteles ex Pindo Theſſaliæ oriri in Meteor. tradit; ſed lapſum eſſe conſtat. Eſt autem φράζεο μ᾽ οὐκ, pro φράζου μὴ οὐκ.

V. 53. Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν] Removet viros a conſpectu Palladii, ratione ſumpta a periculo, quod qui nudam aſpiciant Minervam, excæcentur. id quod Tireſiæ exemplo confirmat. Plutarchus Parallelis hoc ipſum Ilo Trois filio, & apud Romanos Metello accidiſſe refert. ἐν Ἰλίῳ (inquit) τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ἐμπρησθέντος, προσδραμὼν Ἶλος τὸ διοπετὲς ἥρπασε Παλλάδιον, καὶ ἐτυφλώθη. οὐ γὰρ ἔξον ὑπ᾽ ἀνδρῶν βλέπεσθαι. Antoninus tamen, qui a deo ſuo quem colebat, Heliogabalus eſt dictus, Solis & Lunæ celebraturus nuptias, quum Romæ virginem Veſtalem duxiſſet, etiam Palladium produxit, teſte Herodiano lib. 5. καὶ τῆς τε Παλλάδος τὸ ἄγαλμα, ὃ κρυπτὸν καὶ ἀόρατον σέβουσι Ῥωμαῖοι, εἰς τὸν ἑαυτοῦ θάλαμον μετήγαγεν.

V. 59. Ματέρα Τειρεσίαο] Narratio παρεκβατικὴ de excæcatione Tireſiæ, quam ut breviſſime, ita politiſſime Politianus cap. 80. Miſcell. recitat. Fuit autem Tireſias patria Thebanus, Eueri & Chariclûs filius, vaticinandi peritia clariſſimus: de quo vide proverbium, *Tireſia cæcior*. Alius Chariclûs, quæ Apollinis filia, & Chironis Theſſali uxor fuit, narratio extat apud Pind. Hymn. 4. Pyth.

Ibid. καὶ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο] Summam neceſſitudinem, & familiaritatem intimam Chariclûs cum Minerva, his verbis exprimit, individuas fuiſſe comites affirmans, & ubique locorum conjunctas. De Theſpiis, Coronea & Aliarto, Bœotiæ civitatibus, vide Pauſan. in Bœoticis, Plinium l. 4. c. 7. & Strabonem l. 9. ubi & templum, cujus hic fit mentio, ſic deſcribitur, κρατήσαντες οἱ Βοιωτοὶ τῆς Κορωνείας, ἐν τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ, τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ, καὶ τὸν παραρρέοντα ποταμὸν Κουάριον προσηγόρευσαν, ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, &c. Id eſt, *Coronea potiti Bœotii in campo adjacenti, templum Minervæ Itoniæ, ejuſdem cum Theſſalico nominis, extruxerunt: eodemque modo præterfluentem amnem Cuarium dixere; quem Alcæus Coralium appellat.* &c. Homer. in Catalogo,

Οἵ τε Κορώνειαν καὶ ποιήενθ᾽ Ἁλίαρτον.

V. 71. Ἵππω ἐπὶ κράνᾳ] Hippocrene fons eſt in Helicone,

Dura Meduſæi quem præpetis ungula rupit:

unde & nomen habet. Fabulam lege apud Ovid. 5. Metam. & Strabone l. 9. Pauſanias in Bœoticis, Tireſiam e Tilphuſa fonte, quum admodum ſitiret, aqua hauſta, ſtatim animam egiſſe refert. Plura de Tireſia Diod. Sicul. l. 5, Antiquit. c. 6.

V. 73. μεσαμβρινὰ δ᾽ εἶχεν] Sic Ovid. in fabula Calliſtûs,

Ulterius medio ſpatium ſol altus habebat,

Quum

Quum ſubit ille nemus quod nulla ceciderat ætas. &c.

V. 82. παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ] Ovidius Tireſiam a Junone excæcatum eſſe canit; cujus facti cauſa, quam adfert, quum turpis & obſcœna ſit, merito ſilentio eſt prætereunda. Propertius l. 4. eleg. 10, Callimacho aſtipulatur, inquiens,

Magnam Tireſias aſpexit Pallada vates,
Fortia dum poſita Gorgone membra lavat.

Tireſiæ fit mentio & in Græco epigrammate in lavacrum Veneris, quod extat lib. 4.

V. 85. ἀνύμφα] Expoſtulat Chariclo cum Pallade: quam indigne feciſſe arguit quod amicitia poſthabita, tanto ſupplicio filium Tireſiam afficiat.

V. 86. τοιαῦται δαίμονες ἐστὶ φίλαι]

Sævum præluſtri fulmen ab arce venit.

Et:

Sæpius ventis agitatur ingens
Pinus, & celſa graviore caſu
Decidunt turres. &c.

Et Theognis,

Μηδενὸς ἀνθρώπων κακίως δόκει εἶναι ἑταῖρος,
Ὡς γνώμη θ' ἕπεται, Κύρνε, καὶ ἡ δύναμις.

Dulcis inexpertis cultura potentis amici,
Expertus metuit.

teſte Horatio. Vide proverb. *Procul a Jove & fulmine.*

V. 87. τέκνον ἀλαστε] Pro ἄλαστον, per ſyntheſin. Eſtque παθητικὰ averſio ad filium cæcum, commiſerationis & materni doloris pleniſſima.

V. 91. Ἦ μεγάλ'] Accuſat Minervam ab iniquitate, ut quæ pœnam culpa atrociorem inflixerit. Decet enim ut

Par delicto ſit ſua pœna ſuo,

quemadmodum Ovidius ait,

— & adſit
Regula peccatis quæ pœnas irroget æquas:
Nec ſcutica dignum horribili ſectere flagello,

ut Horatius jubet.

V. 103. Δῖα γύναι] Purgat ſe Minerva ab objecto crimine, culpam a ſua perſona in fatum & legem Saturni transferens, qua cautum ſit ut quicunque invitum deum aut deam aſpiciat, is viſu orbetur.

V. 104. ἐπεὶ Μοιρᾶν ὧδ']

Τὸ γὰρ πεπρωμένον δεῖ σε κομίζειν.
Ζηνὶ γὰρ δοκεῖ τόδε,

ut apud Euripidem in Androm. Thetis ait. Et in ſacris dicitur, quod nullus e capite, Deo non volente, capillus defluat. Recte igitur Callimachus & ſapienter, ſuum cuique fatum, antequam naſcatur, divinitus prædeſtinatum eſſe fatetur. Contra Epicurea ſecuritas illorum merito damnanda eſt, quibus nihil poſitum eſt,

— & ſors incerta vagatur,
Fertque refertque vices, & habent mortalia caſum,

V. 107. Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῒς] Collatione, pœnæ hujus ſeveritatem excuſat & mitigat, propoſito exemplo Actæonis, qui quod nudam vidiſſet Dianam, non excæcatus, ſed a canibus ſuis dilaceratus fuit. Dicta eſt autem Autonoe Cadmeïs, a Cadmo patre: cujus ſorores fuere, Semele, Agave, Ino, Alcmena, & aliæ quarum calamitates Ovidius & Pindarus paſſim deplorant.

V. 108. Πόσσα δ' Ἀρισταῖος] Pauſan. in Phocic. tradit, Ariſtæum Apollinis & Cyrenes filium, ob Actæonis caſum acri confectum dolore, ac Bœotiæ jam & Græciæ toti infenſum, in Sardiniam migraſſe.

V. 109. Ἀκταίονα τυφλὸν ἰδέσθαι] De Actæone in cervum mutato, & a canibus lacerato, vide Ovid. 3, Metamor. Eandem fabulam interpretatur Pauſan. in Bœotic. circa initium. Conſimilis eſt huic apud Plutarchum in lib. de Superſtit. collatio, quum inquit, ὁ Τειρεσίας ἐχρῆτο δυστυχίᾳ, μὴ βλέπων τὰ τέκνα, μηδὲ τοὺς συνήθεις· ὁ δὲ Ἀθάμας μείζονι, καὶ Ἀγαύη, βλέποντες ὡς λέοντας καὶ ἐλάφους. Id eſt; *Magno Tireſias dolore affectus fuit, quod liberos & familiares videre non potuit: at multo majori Athamas & Agave, qui liberos ſuos, ut leones & cervos aſpexerunt.* Euripides in Bacchis Actæonem a canibus laceratum eſſe dicit: quia

—— κρείσσων ἐν κυνηγίαις
Ἀρτέμιδος εἶναι κομπάσαντο, ἐν ὀργάσιν.

Id eſt,

—— *prætulerit ſe venationum*
Peritia Dianæ paſſim in nemoribus.

V. 119. Ὦ ἑτάρα] Pallas conſolatur amicam Chariclo, promiſſione majorum beneficiorum, quibus hanc oculorum jacturam compenſare & reſarcire velit. Pollicetur enim illi daturam ſe Tireſiæ vaticinandi artem, qua præditus multa ſit oracula & præſagia tum apud poſteros vivus, tum apud inferos poſt mortem editurus. Nam & Pindaro teſte, Amphitruoni a Tireſia vaticinium fuit datum, hymno 1, Iſthm. Ab eodem Liriope de Narciſſi interitu præſagium accepit: & alii, de quibus mox. Reſpicit autem poeta ad phyſicam rationem, qua natura ſemper in altero ſupplere quod in uno deeſt, a philoſophis traditur. Quod in cæcis videre eſt, in quibus natura oculorum & viſus orbitatem ingenii vigore & acumine compenſat. Videmus enim cæcos pleroſque ſolertes & ingenioſos eſſe, eaque interdum præſtare quæ a viſu præditis præſtari vix poſſent. Exemplo ſunt Homerus & Didymus, quorum ille poemata cæcus confeciſſe, hic mathematicas diſciplinas viſu orbatus didiciſſe traditur. Cujus rei (quemadmodum Plato in Phædone ſcriptum reliquit) & hæc cauſa eſt, quod mens ſecluſis oculis & auribus, adeoque toto corpore, quibus anima perturbari ſolet, ipſa ſola & ſincera rerum veritatem inquirit & contemplatur. Qua quidem de cauſa Democritus philoſophus luminibus oculorum ſua ſponte ſe privavit: quia exiſtimaret cogitationes commentationeſque animi ſui, in contemplandis naturæ rationibus vegetiores & exactiores fore, ſi eas videndi illecebris & oculorum impedimentis liberaſſet, teſte Gellio l. 10. Noct. Attic. c. 17.

V. 123.

V. 123. Γνωσῶται δ' ὄρνιθας] Cicero de Divinatione, omnem divinationem ſummatim in duas partes dividit: furorem, quem in afflatis, enthuſiaſtis & engaſtrimythis cernimus: & in artem, ut in auſpiciis, auguriis, ſomniorum interpretatione, & fulgetrorum peritia. Idem diſputat utrum divinatio ſcientia ſit, necne. Quod dubitanter affirmat Ariſtoteles in Libello de memoria, ἔιη δ' ἂν (inquiens) ἡ ἐπιςήμη ἐλπιςικη, καθάπερ τινὲς φασὶν τὴν μαντικὴν. De augurandi ſcientia, quam hic Callimachus Tireſiæ attribuit, vide Cic. l. 1. de Divin. Livium l. 1. Dionyſ. Halicar. l. 2. Val. Max. l. 2. c. 1. Ovid. 4. Faſt. Plutarch. in Problem. Feneſtellam c. 4. de Sacerd. Rom. Pomp. Læt. c. 5.

V. 125. Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι] De oraculis quæ Thebanis a Tireſia data ſunt, lege Stat. l. 4. Thebaid. Pauſan. in Bœot. Sophoclem in Antigone, & Euripidem in Phœniſſis & Bacchis. Pindarus item 1. hymno Nem. oraculum Tireſiæ recitat, quod Amphitruoni is dederit. Vide locum circa finem hymni. Per Labdacidas autem Eteoclem & Polynicem intelligit, Oedipi filios, a Labdaco proavo ſic dictos. Fuit enim Labdacus pater Laji, patris Oedipi, ut videre eſt ex principio Phœniſſ. Eurip. qui in eadem tragœd. Eteoclem & Polynicem Λαβδακίδας πολυμόχθως nominat.

V. 127. μέγα βάκτρον] Apud Sophoclem, puero ductore: apud Euripidem, filia, vice baculi, utitur Tireſias. Ita enim puellam alloquitur,

Ἡγῦ πάροιθε θύγατερ, ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄςρον ὥς.

Id eſt,

Præcede filia ductrix. nam cæco pedi
Oculus meo es, perinde ut nautis ſidera.

V. 129. Καὶ μόνος, ὅτε θάνῃ] Tireſiam inter mortuos ſolum ſapere, Homerus 11. lib. Odyſſ. Lucian. ἐν νεκρικοῖς, Strabo 16. Geograph. Statius 11. Thebaid. Plutarchus l. 9. Sympoſ. & Sophocles his verſibus teſtatur, tametſi de vivo:

Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ' ἄγυσιν, ᾧ
Τἀληθὲς ἐμπέφυκεν ἀνθρώπων μόνῳ.

Id eſt,

Divinum nunc huc adducunt vatem, cui
Innata veritas homini vel unico eſt.

V. 130. τίμιος ἁγεσίλᾳ] Pro ἁγεσίλᾳ (ut communis omnium exemplarium habet lectio) repono (ſalvo tamen cujuſque judicio) ἀγεσίλᾳ. Dictus eſt enim Plutus Ἀγεσίλαος ἀπὸ τῦ ἄγειν τὺς λαὺς, quod populos ad ſe in tartarum abducat. ut ex Lactantio & Athenæo probat Lil. Gyrald. & Cœlius Rhodigin. lib. 10. cap. 18.

V. 131. τὸ δ' ἐντελὲς ὧ κ' ἐπινεύσῃ] De nutu quo omnia confirmat Jupiter, ipſe apud Hom. lib. 1. Iliad. hæc pronuntiat,

Τῦτο γὰρ ἐξ ἐμέθεν γε μετ' ἀθανάτοισι μέγιςον
Τέκμωρ. ὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον, ὐδ' ἀπατηλὸν,
Οὐδ' ἀτελεύτητον, ὅ, τι κεν κεφαλῇ κατανεύσω.

Vir-

Virgil.

Annuit, & totum nutu tremefecit olympum.

V. 134. μάτηρ δ' ὕτις ἔτικτε] Ab admiranda nativitate Minervam laudat, cauſam ſimul proferens cur idem nutu ſuo perficere poſſit quod Jupiter: nimirum, quia ex Jovis cerebro prognata ſit. Pindarus ᾠδῇ 7. Olymp. Palladem ænea bipenne armatam, e Jovis vertice erupiſſe fingit, adeoque altum clamaſſe, ut cælum & terram perterrefecerit. Idem fere Apollon. Rhodius, l. 4. Argon. affirmat. Ovid.

Sancta Jovem Juno, nata ſine matre Minerva,
Officio doluit non eguiſſe ſuo.

Lucian. omnium deorum contemptor, in dialogis Mercurium cum ſecuri adſtantem fingit, qua cerebrum Jovis diffindere jubetur. Eo facto armata Pallas exiluit. Heſiodus tamen in Theog. filiam Jovis ex Prudentia ſuſceptam facit. At Herodotus l. 4. in Melpom. Minervam Jovis & Tritodinis filiam ab Afris & dici & credi, memoriæ prodidit. Quod ipſum Pauſan. in Atticis refert.

V. 137. ἀλλὰ δέχεσθε] Epilogus exhortatione & conſueta ſalutatione Palladis conſtat: cui Argiæ curam & tutelam committit. Eſt autem τᾶργος pro τὸ Ἄργος.

ANNOTATIONES IN HYMNUM SEXTUM, qui eſt in CEREREM.

V. 1. Τᾶ καλάθω κατιόντος] Laudaturus Cererem poeta, initio docet qua animi attentione & reverentia ſacra ejus peragere conveniat. Deinde errores Cereris, quibus in quærenda Proſerpina agitata fuit: tum ejuſdem inventa, humano generi ad vitam degendam perneceſſaria, breviter perſtringit. Ut autem alii ab impietate deterreantur, & ad amorem religionemque Cereris excitentur, Eryſichthonis famem perſequitur, quem impietatis cauſa, propter lucum violatum, ſeveriſſime a Cerere punitum eſſe oſtendit. Qua quidem in di-

digreſſione maxima pars hymni conſumitur. Poſtremo oratione ad matronas θεσμοφοριαζούσας converſa, quid a Cerere petendum ſit, docet, quaſique precationis formulam præſcribit.

Ibid. Τῶ καλάθω] Sacra Cereris in caniſtris ſeu ciſtis operta, duæ virgines capitibus impoſita, die feſto in templum Cereris Eleuſiniæ deferebant: in quarum altera flores, in altera ſpicæ inerant: & per has quidem, æſtas, per illas autem ver denotabatur. Virgines, Canephoræ dicebantur: Cic. in Verr. 6. Simili ritu eadem dea apud Catinenſes in Sicilia colebatur, ut teſtis ibidem eſt Cic. Nec diſpari apud Romanos: quem ab Athenienſibus eo delatum eſſe, idem affirmat, pro Corn Balbo, & L. Flacco. Hujus conſuetudinis meminit Euſeb. l. 2. Præparat. Evangel. Fuerunt & Palladi ſuæ apud Athenienſes ciſtiferæ, de quibus meminit Pauſan in Attic. & Ovid. 2. Metam. ſic,

Illa forte die caſtæ de more puellæ
Vertice ſuppoſito feſtas in Palladis arces
Pura coronatis portabant ſacra caniſtris.

Tibull. lib. 1, eleg. 7,

Et levis occultis conſcia ciſta ſacris.

Dianæ pariter Canephoras ſuas fuiſſe, ex illo Theocriti patet, 2. Idyllio,

Ἦνθ' ἁ τῶ Εὐβούλοιο καναφόρος ἄμμιν Ἀναξὼ,
Ἄλσος ἐπ' Ἀρτέμιδος.

Id eſt,

Venit & Eubuli nobis, onerata caniſtro,
In nemus hoc Triviæ, virgo præſignis Anaxo.

Sed & Baccho ciſtiferas fuiſſe, & canephoria olim inſtituta, tum Virgil. in 1. Georgic. innuit, quum vannum Iacchi myſticam vocat, tum apertius declarat in Argonaut. Catullus, quum inquit,

Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis,
Orgia quæ fruſtra cupiunt audire profani.

Vide etiam Theocrit. in Lenis, meminit horum Cereris ſacrorum etiam Auguſtinus, l 7. Civitat. Et Apul. l. 6. Metam. copioſius.

Ibid. ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες] Matronæ ſequebantur has virgines cum facibus & tædis ardentibus: quia & ipſa Ceres raptam Proſerpinam noctu accenſis facibus quæſierat: ut ex Ovidio & Claudiano patet. Reliqua ſacra per noctem a ſolis fœminis, tam occulta & arcana fiebant, ut proverbio locum fecerint: quo dicebatur, Ἀττικοὶ τὰ Ἐλευσίνια. Vide Ariſtoph in Theſmophor. Suidas has virgines Erichtonio regnante inſtitutas fuiſſe, ex Philochoro probat.

V. 3. χαμαὶ θαασεῖσθε βέβαλοι] A ſacris profani & improbi arcebantur: in quibus illud præcinebatur, ἑκὰς ἑκὰς ὅστις ἀλιτρός, id eſt, *procul o procul impius omnis.* Et Lucian. de Sacrificiis, inquit, καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων ὅστις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. Eſt autem θαασεῖσθε pro θεάσεσθε.

V. 5. Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ] Repetendum τὸ βέβηλοι ἀπὸ κοινοῦ. Fœminæ certe ac matronæ, ut mundiores ad Eleuſinia ſacra & Theſmophoria accederent, aliquantiſper a maritorum conſuetudine abſtinebant,

Perque novem noctes Venerem, tactuſque viriles,
In vetitis numerabant,

Ovid. 10. Metam. Refert Liv. lib. 31. ab urbe, *duos juvenes Acarnanes, tanquam ob infandum ſcelus, interfectos fuiſſe, quod per dies initiorum, quum initiati non eſſent, imprudentes religionis, cum cætera turba ingreſſi fuerant templum Cereris. Atque hæc cauſa & initium belli fuit inter Philippum Macedonem & Athenienſes.*

Ibid. μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν] Impudicæ mulieris notatio, quæ capillos aut diſpergit, aut fuco meretricio perfundit: quum honeſtæ virgines ac matronæ neutrum faciant. Scribit item Plin. lib. 23. cap. 9. *matronas, in Theſmophoriis Athenienſium caſtitatem cuſtodientes, foliis agni cubitus ſibi ſternere.*

V. 6. Μηδ' ὄχ' ἀφ' ἀναλίων] Sententia hujus loci eſt iſta; μηδ' (ſubaud.) ἀυγαζέσθω τὸν κάλαθον, pro μὴ παραγινέσθω, ὅσα ἂν ἀπὸ σομάτων πτύωμεν, A ſacris Cereris etiam id abſit quod expuimus ore jejuno. id eſt ſaliva, κατὰ περίφρασιν. vult enim omnia immunda & omnes ſordes ab Eleuſiniis ſacris remota eſſe.

Ibid. ἀφ' ἀναλίων] Nam in Cereris ſacris Atticæ mulieres, Ægyptiarum more, a cibis abſtinebant, humique jacebant: Cererem repræſentantes, quæ & ipſa Proſerpinam quærens, ob luctum perditæ filiæ, jejuna & impaſta fuit. Atque hoc jejunium poeta κατὰ συλλογισμὸν per aridas fauces & jejuna ſputa denotavit.

V. 7. Ἕσπερος ἐκ νεφέων] Nam veſpertino tempore Canephoræ deferebant calathum, in curru ad templum Cereris prodeuntes: ipſaque dein ſacra noctu agebantur. Eſt autem ταίνικα pro τηνίκα, id eſt ὅτε.

V. 9. Ἀρπαγίμας κώρας] Pro ἀφηρπασμένης κόρας. De Proſerpina loquitur, quam a Plutone raptam, undique terrarum Ceres quæſiviſſe a poetis traditur. Quod argumenti genus Claudianus tribus libris de Raptu, Ovid. 5. Metam. & 4. Faſt. Diodor. Sicul. lib. 6 cap. 2. Cic. 5. & 6. Verr. perſequuti ſunt.

V. 10. Πότνια, πῶς σε δύναντο] Errores quibus ab uno loco in alium delata fuit Ceres, dum filiam quæreret, percenſet. Φέρεν pro φέρειν, Dorice. Μέλανες iidem, opinor, qui a Latinis Nigritæ appellantur, populi Africæ, finitimi Gætulis & Mauritanis. De hortis Heſperidum in Mauritania lege Plin. l. 5. c. 1. Solin. c. 27. Heſiod. in Theog. De iiſdem lege Virgilium Æneid. l. 4. & Lucianum lib. 9. Qui mythologiis delectantur, non inepte, meo judicio, quæ de hortis Heſperidum poetæ fabulantur, itemque de aureis malis, virginibus & dracone, ad paradiſum referunt, in quo primi parentes Ada & Heva, horti cuſtodes, antiqui draconis fraude decepti, malo aureo arroſo & ſe & totum genus humanum in æternum exitium præcipitarunt. E quo, Chriſti, veri Herculis, beneficio & auxilio denuo erepti ſumus: quandoquidem is draconem antiquum, qui eſt diabolus, conculcavit. hoc eſt, vi & potentia, qua valebat, ſpoliavit. Poſſunt etiam per aurea Heſperidum mala, Punica intelligi, quæ aurei coloris eſſe apparent. Heſperidum mala donare, de eo qui magna & ſplendida largitur: proverb. apud Eraſmum.

Sed

Sed ad Cererem redeo, quam poeta in quærenda filia omnes nationes & terrarum extimas oras perluſtraſſe oſtendit. Quod ipſum Ovid. quoque 5. Metam. ſic teſtatur,

Quas dea per terras & quas erraverit oras,
Dicere longa mora eſt: quærenti defuit orbis.

Et,

Solis ab occaſu, ſolis quærebat ad ortus.

V. 12. Οὐ πίες, ὔτ' ἄρ' ἔδες] Ibidem Ovid.

Feſſa labore ſitim conceperat, oraque nulli
Colluerant fontes.

Et Claudianus lib. 3.

Accingar luſtrare diem: per devia rerum
Indefeſſa ferar: nulla ceſſabitur hora:
Non requies, non ſomnus erit. &c.

V. 13. Ἀχελώϊον ἀργυροδίνην] *Achelous, Græciæ fluvius celeberrimus, qui e Pindo Theſſaliæ monte oriens, Ætoliam ab Acarnania dividit, & duobus alveis per fines Perrabiorum in ſinum Maliacum defluit.* Plin. l. 4. c. 1, Strabo, l. 10. ubi & fabula de Acheloo ab Hercule victo recitatur & exponitur, quæ eadem apud Ovid. 9. Metam. extat. Dicitur autem ἀργυροδίνης a nitido & albo aquarum colore: vel a Galactite lapide, qui in ipſo invenitur. de quo vide Solinum, c. 7.

V. 14. ἀενάων ποταμῶν] Fluvii ἐπιθετικῶς dicuntur ἀέναοι, quaſi perennes, ac perpetuo fluentes. Vide Ariſtot. l. 1. Meteorol. c. 13.

V. 16. Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ] Omnium quæ mihi videre licuit exemplarium lectio hunc verſum ita habuit,

Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόροιο χαμαὶ δὶς καθίσαο φρητί.

quem ego, ut corruptum, ex Pauſania & Nicandro ſic reſtitui ut in contextu hymni legitur. Ita enim Pauſanias in Atticis, apud Eleuſinios Triptolemi ædes eſt, Propylææ Dianæ, & Neptuni patris: puteus, quem Callichorum appellant, ubi primum chorum Eleuſiniorum fœminæ inſtituerunt, & deam cantu veneratæ ſunt. Nicand. in Theriacis,

Ἔνθα καὶ ὑτιδανοῦ περ ἀπεχθέα βρύγματ' ἴασιν
Ἀσκαλάβου· τὸν μέν τ' ἐρέει φάτις οὕνεκ' Ἀχαιὴ
Δημήτηρ ἔσλαψεν, ὅθ' ἄψεα σίνατο παιδὸς
Καλλίχορον περὶ φρεῖαρ· ὅτ' ἐν Κελεοῖο θεράπναις
Ἀρχαίη Μετάνειρα θεὴν δείδεκτο περίφρων.

Id eſt,

Pone venenoſus ſtridorem ſtellio dirum
Edit, cui fama eſt Cererem nocuiſſe Pelaſgam;
Quum pueri in talem convertit membra figuram,
Callichorum ad puteum: Celei quo tempore conjux
Hoſpitio caula divam Metanira recepit.

Alias καλλίχορος amœnum ſignificat: ut apud Hom. Odyſſ. 11;

Πυθώδ' ἐρχομένην διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος.

De Enna autem, quæ civitas eſt in umbilico Siciliæ, Cereris nobili templo celebratiſſima (a qua ipſa Ennæa dicitur) conſule Strab. lib. 6.

Geogr. & Ciceronem Actione 6, & 7, in Verrem. Eandem Stephanus a Syracuſiis conditam refert. De eadem Ovid. 4. Faſt.

V. 17. *Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες*] Eſt ἀποδίωξις, qua res triſtes & lacrymoſas a ſolenni Cereris ſacrificio rejicit, proponens ſe de iis dicturum quæ Cereri lætitiam & voluptatem conciliarunt. ut quod fruges, & artem frumentandi ac triturandi invenit: quod leges hominum vitæ ſalutares reperit, quod impios ſui contemptores, qualis Eryſicthon Theſſalus fuit, debita pœna affecit. &c. Dicta autem eſt Ceres Δηὼ, ἀπὸ τοῦ δήειν, id eſt, *ab inveniendo*: quoniam legum & frugum inventrix eſt. vel ἀπὸ τοῦ δαίειν, id eſt, *a ſcindendo*, quia terram aratro ſcindere docuit. Ovid. 6. Metam. Proſerpinam *Deoïda* vocat, quaſi Deus & Cereris filiam.

V. 18. *τέθμια δῶκε*] Ceres a legibus quas condidit, θεσμοφόρος, legifera: & ſacra quæ illi fiunt, θεσμοφόρια dicuntur. Fertur autem prima Ceres leges tuliſſe: quod prima homines a victu ferino & glandibus, ad aliquam vitæ ſocietatem & terræ cultum revocarit. Qua de re vide Ovidium, Faſt. 4, & Metamorph. 5. vide etiam Orpheum in Thymiamate Cereris. vide etiam Virgilium, 1. Georg. & Ciceronem 7. Verr. itemque Iſocratem in Panegyrico: & Plinium l. 7, c. 56.

V. 20. *κὴ ἐν βόας ἧκε*] Pro ἐνῆκε. Non modo ſerendi & metendi rationem hominibus oſtendit Ceres, ſed etiam triturandi, frumentumque e paleis ſecernendi viam docuit. Nam inutilis foret ſatio & meſſis, niſi homines panem ex frumentis conficere edocti eſſent.

V. 21. *Ἀνίκα Τριπτόλεμος*] Triptolemus, Celei regis Eleuſiniorum, & Metaniræ filius, quem Ceres paterni hoſpitii memor, agriculturam docuit: currui impoſitum, qui alatis ſerpentibus trahebatur, per totum orbem dimiſit, ad uſum frumentarium mortalibus indicandum. Vide Ovid. 4. Faſt. Virgil. 1. Georg. Pauſan. in Atticis.

V. 22. *Κάλλιον, ὡς ἵνα καί τις*] Digreditur in hiſtoriam Eryſichthonis, quem horribili fame propter lucum Cereris violatum, extinctum eſſe tradit: ut alii hoc exemplo admoniti & edocti, pietatem colere, & non temnere divos addiſcant. Idem argumentum Ovidius Callimachum imitatus, l. 8. Metamor. elegantiſſimis verſibus pertexuit.

V 24. *Οὔπω τὰν Κνιδίαν*] Deſcriptio eſt nemoris ab Eryſichthone exciſi & violati, ſumpta ab antiquitate, conditoribus Theſſalis, loco ſeu ſitu, & aliis attributis. Oſtendit autem nemoris antiquitatem, ex eo quod conditum ſit antequam Pelaſgi e Theſſalia in Cnidiam commigraſſent. quod factum eſt duce Triopa. Cnidios enim, Theſſalorum colonos fuiſſe, & a Triopa Cnidum eſſe conditum, Pauſanias in Phocaicis teſtatur. Et Stephanus de Dotio (cujus hic fit mentio) hæc ſcribit, *Δώτιον, πόλις Θεσσαλίας. ὅπου μετῴκησαν οἱ Κνίδιοι.* Veriſimile eſt igitur Triopam aliquandiu tenuiſſe Cnidum, & poſtea reverſum eſſe in Theſſaliam: quo tempore Eryſichthon iſtum lucum ſuccidit.

Ibid. *τὰν Κνιδίαν*] Cnidi meminit Strabo l. 4, Geogr. Eſt autem urbs inſignis in extremo cornu peninſulæ, Cariæ adhærentis, ſacra Veneri: ut patet ex Horatio, Ode 30, l. 1, Carm. Vide Melam l. 1, c. 16.

Ibid.

Ibid. Δώτιον] Campi Dotii mentionem facit Strabo lib. 9. & Plin. lib. 4. cap. 9.

V. 25. Πελασγοὶ] Theſſaliam fuiſſe etiam Argos Pelaſgicum dictam, docent Strabo & Plinius.

V. 26. Δένδρεσιν ἀμφιλαφὲς] Alia commendatio nemoris a partibus, & adjunctis: videlicet denſitate & varietate arborum, flumine permeante, deaque Cerere, cui hoc nemus conſecratum erat. Cæterum hunc locum, præter Ovidium etiam Lucanus lib. 3. imitatus eſt: ubi lucum Teutatis in Gallia a Cæſare violatum refert, & arbores ex illo cæſas, ad claſſem contra Maſſilienſes conficiendam tradit. Ejus luci deſcriptionem ibi vide.

V. 28. ἀλέκτρινον ὕδωρ] De lacu Bœbeide, cujus & Pindarus 3. Pyth. meminit. Strabo prope campum Dotium defluere in 9. Geogr. refert.

V. 29. ἐξ ἀμαρῶν] Verſus quem ex Homero citavit interpres, l. 21, Iliad. ſic extat integer,

Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης δ' ἐξ ἔχματα βάλλων.

V. 30. Ὅσσον Ἐλευσῖνι, Τριόπᾳ θ' ὅσον] Eleuſis Atticæ civitas, in qua ſacra Cereris Theſmophoria quotannis peragebantur: de quibus Pauſanias in prioribus Eliacis hæc refert, *Multa ſane habet Græcia quæ vel ſpectentur vel audiantur cum admiratione. ſed omnium accuratiſſime, divinitus religione imbutis animis, Eleuſinia initia & Olympici ludi celebrantur.* Ab Eleuſine ſacra Cereris Eleuſinia, & ipſa mater Eleuſina a Virgilio dicta eſt. Plura de Eleuſine Strabo l. 9. Plin. l. 4. c. 7. Triopion vero, Cariæ civitas, a Triopa patre Eryſichthonis dicta, autore Stephano. Herodot. in Clio Triopium Cnidiorum in Caria regionem facit. Idem in Melpomene promontorium appellat Triopium. Theocriti ſcholiaſtes Τριόπιον Cnidi promontorium eſſe, in 17, Idyll. annotavit, a Triope, rege Co, denominatum.

V. 31. Ἀλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν] Impietatis Eryſichthoniæ cauſa fuit malus hominis genius, & ira dei. Nam deo offenſo & irato homines ſibiipſis relicti, atrociſſimis ſe contaminant peccatis, quibus interitum ſibi ſponte ſua accerſunt.

Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε μινύθει τε,
Ὅππως κεν ἐθέλῃσιν. ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων.

Pindarus 3 εἴδει Pythiorum de Coronide ait,

δαίμων δ' ἕτερος
Ἐς κακὸν τρέψαις ἐδαμάσσατό νιν.

Id eſt,

Malus genius
Ad perniciem impellens, evertit eam.

Triopides autem & Triopejus dicitur Eryſichthon a Triopa patre rege Theſſaliæ.

V. 32. ἁ χείρων Ἐρυσίχθονος] Per hypallagen iſta dicuntur, pro Ἐρυσίχθων χείρονος βωλῆς ἥψατο: ut qui

—— numina divum
Sperneret, & nullos aris adoleret honores.

V. 37. Ἧς δέ τις ἄιγειρος] Verſus hos Ovidius ſic tranſtulit,

Stabat in his ingens annoſo robore quercus,
Una nemus: vittæ mediam memoreſque tabellæ
Sertaque cingebant, voti argumenta potentis.
Sæpe ſub hac Dryades feſtas duxere choreas. &c.

V. 42. Αὐτίκα Νικίππῃ] Hunc locum Virgil. 7, Æneid. ſic expreſſit, paulo tamen liberius,

—— in vultus ſeſe transformat aniles,
Et frontem obſcœnam rugis arat, induit albos
Cum vitta crines: tum ramum innectit olivæ.
Fit Chalybe Junonis anus, templique ſacerdos.

Ovid. Metamorph. 3,

—— ſimulavit anum, poſuitque ad tempora canos,
Sulcavitque cutem rugis, & curva trementi
Membra tulit greſſu: vocem quoque fecit anilem:
Ipſaque erat Beroe, Semeles Epidauria nutrix.

V. 43. ϛέφεα δὲ χερὶ] Ab habitu ſacro, quo Cereris Meliſſæ utebantur. Gerebant enim ſpiceas coronas (quas hic ϛέμματα vocat) & papavera: quæ Cereri ſacra erant, vel propter ſeminum feracitatem, vel quod Ceres papaverum beneficio ſomnum recuperaſſet, quem ob filiæ luctum pene omnem amiſerat. Theocritus in fine Thalyſiorum,

—— ἁ δὲ γελάσσαι,
Δράγματα καὶ μάκωνας ἐν ἀμφοτέρῃσιν ἔχοισα.

Interpres ibidem, τὴν Δήμητραν φησὶ μὴ μόνον ἀϛάχυς, ἀλλὰ καὶ μήκωνας ἔχειν. Cæterum clavis ab humero ſuſpenſa, ſilentii fuit ſignum, quod quum ſacra Cereris arcana eſſent, ea eliminare & divulgare non liceret, id quod Sophocl. in Oedipo Colon. innuere videtur: inquiens,

Οὗ πότνιαι σεμνὰ τιθη-
νοῦνται τέλη θνατοῖσιν
Ὧν καὶ χρυσέα κλῇς ἐπὶ γλώσσᾳ
Βέβακεν προσπόλων Ευμολπιδᾶν.

Id eſt,

Ubi antiſtites venerandæ Cereris
Fovent myſteria mortalibus:
Quarum & aurea clavis in lingua
Conſtitit, ſacerdotum Eumolpidarum.

Hinc Apulejus l. 6. Metam. *Et cætera* (inquit) *quæ ſilentio tegit Eleuſis, Atticæ ſacrarium.* &c. Juſtinus l. 5, Alcibiadem *Athenis inſimulatum* ſcribit, quod *myſteria Cereris, initiorum ſacra, nullo magis quam ſilentio ſolemnia, enuntiarit.* Cui & Plutarchus in vita ejuſdem conſentit. Ariſtophanes quoque in Nubib. ἄῤῥητα ἱερὰ, Cereris ſacra dixit. Nam (ut Tertullianus tradit) *myſteriis omnibus ſilentii fides adhibetur.* Papaver autem, quod inter cætera Cereris myſteria ferebatur, ſignum erat fertilitatis, ut diximus.

V. 46.

V. 46. Τέκνον, ὅτις] Ovidius nymphæ dryadis ſonum ex arbore convulſa auditum eſſe fingit, quæ Eryſichthonem ab impio cœpto dehortata ſit. ὅτις pro ὅςις, & ὅςις pro ὅτι.

V. 50. χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν] Venuſta comparatione vultus Gorgonei atrocitatem depingit, quæ a ſævientis leænæ truci aſpectu, quo venatorem intuetur, deſumpta eſt: quam Plinius l. 8. c. 16, his verbis deſcribit, *Quum pro catulis fœta dimicat, oculorum aciem traditur defigere in terram, ne venabula expaveſcat.* &c. Hectoris vultum σκυθρωπὸν ἢ γοργώπιδα, Homerus alibi ſic repræſentat,

> Ἀφλοισμὸς δὲ περὶ ϛόμα γίνετο. τὼ δέ οἱ ὄσσε
> Λαμπέσθην βλοσυρῇσιν ὑπ' ὀφρύσι.

Cæterum Tmarus, qui & Tomarus dicitur, mons eſt Theſprotiæ: de quo Strabo in fine 7. Eundem in Dodone collocat Plin. l. 4, c. 2.

V. 54. ᾧ ἔνι δαῖτας] Qui Eryſichthonem res ſuas per luxuriam & gulam profudiſſe, & poſtea ad mendicitatem redactum, per ſordes victum quæſiviſſe tradunt, non male ſentiunt. Nam & voracem helluonem fuiſſe hinc conſtat, & rebus omnibus abſumptis, vicos & compita peragraſſe, infra dicetur. Eſt enim hæc quaſi merces lurconum & comedonum, ut rebus maternis atque paternis fortiter abſumptis, ſcurræ vagi habeantur, nec certum præſepe teneant: ut Horatianus ille Mænius ſuo exemplo declarat.

V. 57. γείνατο δ' ἁ θεῶς] Virgilius hunc locum 7, Æneid. imitatus eſt: cujus verba cum his conferantur. ἁ θεῶς, pro ἡ θεὸς, per συναίρεσιν; ſicut infra τὰν θεῶν pro τὴν θεόν.

V. 59. Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες] De calonibus & ſervis Cæſaris Lucanus l. 3, hæc,

> *Sed fortes tremuere manus: motique verenda*
> *Majeſtate loci, ſi robora ſacra ferirent,*
> *In ſua credebant redituras membra ſecures.*
> Ἀργαλέος γάρ τ' ἐςὶ θεὸς βροτῷ ἀνδρὶ δαμῆναι,

etiam Homero teſte.

V. 61. ἀναγκαίᾳ γὰρ ἵκοντο] Fatalem neceſſitatem nemo effugere aut declinare poteſt. Vere enim Sophocles in Antigone dixit,

> Οὐκ ἔςι θνητοῖς συμφορᾶς ἀπαλλαγή.

Id eſt,

> *Fatale nemo devitare poteſt malum.*

Eſt enim (ut vulgo dicitur) ingens telum neceſſitas. & ſcite Homerus Neceſſitatis clavum adamantinum dixit. Elegans quoque apud Herodotum l. 8, Andriorum jocus eſt: a quibus quum Themiſtocles pecuniam poſtulaſſet, & negantibus Andriis dixiſſet: duobus Athenienſes numinibus fretos eſſe, Suadela & Neceſſitate: reſponderunt ipſi, καὶ θεοὺς δύο ἀχρήςους οὐκ ἐκλιπεῖν σφίων τὴν νῆσον, ἀλλ' αἰεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην· καὶ τούτων τῶν θεῶν ἐπηβόλους ἐόντας Ἀνδρίους, οὐ δώσειν χρήματα. Id eſt, *Duos quoque Andriis deos eſſe, quanquam inutiles, qui nunquam terra eorum excedant, ſed ſemper inhabitent, Inopiam & Impoſſibilitatem: quibus numinibus obnoxios Andrios pecuniam non daturos.*

V. 63. Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα] Sarcaſmus, quo Eryſichthoni inſultat, comminationem κατὰ τὸ βίαιον in eum retorquens: ſicut Alecto apud Virgilium ;.

En ego victa ſitu: quam veri effœta ſenectus
Arma inter regum falſa formidine ludit.

V. 66. ἄγελον ἔμβαλε λιμὸν] Impietatem famis & penuriæ cauſam eſſe recte ſentit Callimachus: id quod ſacrarum literarum teſtimoniis, & prophetarum comminationibus notius eſt quam ut multis confirmari verbis oporteat: unde etiam Heſiodus,

Τοῖσι δὲ οὐρανόθεν μέγ᾽ ἐπήγαγε πῆμα Κρονίων,
Λοιμὸν ὁμοῦ καὶ λιμόν· ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί.

Quod Phigalenſium exemplo Pauſanias in Arcadicis demonſtrat: quos fame & agrorum ſterilitate punitos fuiſſe oſtendit, quod ſtatas cæremonias & conſueta Cereris ſacra neglexiſſent. Eſt autem omnium miſerrima mors, inedia confici, & fame contabeſcere: quemadmodum Homerici hi verſiculi indicant,

Πάντες μὲν θάνατοι στυγεροὶ δειλοῖσι βροτοῖσι,
Λιμῷ δ᾽ οἴκτιστον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν.

Id eſt,

Omnes ſunt mortes miſeris mortalibus ægra,
At periiſſe fame fatali, ægerrima mors eſt.

V. 68. Σχέτλιος ὅσσα πάσαιτο] Famem & βουλιμίαν Eryſichthonis, Callimachum imitatus Ovidius, elegantiſſimis verſibus expreſſit: quos integros, quum ſint commentarii vice, huc apponere libuit:

Lenis adhuc ſomnus placidis Eryſichthona pennis
Mulcebat, petit ille dapes ſub imagine ſomni:
Oraque vana movet, dentemque in dente fatigat,
Exercetque cibo deluſum guttur inani:
Proque epulis tenues nequicquam devorat auras.
Ut vero eſt expulſa quies, furit ardor edendi,
Perque avidas fauces immenſaque viſcera regnat,
Nec mora, quod pontus, quod terra, quod educat aer,
Poſcit: & appoſitis queritur jejunia menſis,
Inque epulis epulas quærit: quodque urbibus eſſe,
Quodque ſatis populo poterat, non ſufficit uni.
Pluſque cupit quo plura ſuam demittit in alvum.
Utque fretum recipit de tota flumina terra,
Nec ſatiatur aquis, peregrinoſque ebibit amnes:
Utque rapax ignis non unquam alimenta recuſat,
Innumeraſque faces cremat: & quo copia major
Eſt data, plura petit, turbaque voracior ipſa eſt:
Sic epulas omnes Eryſichthonis ora profani
Accipiunt poſcuntque ſimul: cibus omnis in illo
Cauſa cibi eſt, ſemperque locus fit inanis edendo.

V. 70. Τόσσα Διώνυσον] Non fame tantum, ſed ſiti etiam Eryſichthonem preſſum eſſe inquit. Nam eundem Baccho inviſum eſſe tradit,

quem

quem Ceres odit. Qua de cauſa communia ſacra Baccho & Cereri apud Eleuſinios peracta eſſe, nonnulli tradunt.

V. 72. *Οὔτί μιν ἐς ἐράνας*] Parentes Eryſichthonis de filii famelici gula inexplebili & inſaturabili inedia conſcii, eum domi retinuerunt, neque ad publicos congreſſus admiſerunt: ſed ab omnibus conviviis, nuptiis, ludis, & ubicumque honeſti juvenes conveniebant, prudenter removerunt. Sunt enim turpes liberi parentibus opprobrio, & honeſtam alioqui majorum ſuorum exiſtimationem, infamem reddunt.

V. 74. *Ἦλθον Ἰτωνιάδος*] Iton, Theſſaliæ civitas, a qua Itonia Minerva, cujus in ea templum fuit, ut Strabo l. 9. tradit. Pauſanias templum Itoniæ Palladis inter Pheras & Lariſſam collocat, in Att. Vide Gyrald.

V. 75. *Ὀρμενίδαν*] Patronymicum, quaſi Ormenii filii. Phœnix apud Homerum,

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,

Id eſt,

Qualis eram Grajis primo digreſſus ab oris,
Quum fugerem Ormenidæ genitoris Amyntoris iram.

Fuit & Cteſius Ormenides pater Eumæi: de quo Odyſſ. 15. At de Polyxo Tlepolemi conjuge vide Pauſaniam in Lacon. Eam tamen ab hac diverſam eſſe cenſeo. Aſterionem quendam inter Argonautas recitat Orpheus,

Ἤλυθε δ' Ἀκτορίων Ἴλου παῖς Ἀκτορίωνος,
Τρηχεῖαν Ὀπόεντα λιπών.

Id eſt,

Venit & Actorion Ilo ſatus Actorione,
Saxoſum linquens Opoenta.

ſive idem cum hoc Actorione, ſive alius is fuerit. Alios duos Actoriones cognomento Moliones, Neptuni filios apud Homerum Neſtor lib. 11. Iliad. nominat.

V. 76. *Οὐκ ἔνδοι*] Matri, tanquam verſutæ mulieri, merito has fallendi & diſſimulandi partes attribuit.

Δειναὶ γὰρ αἱ γυναῖκες εὑρίσκειν τέχνας,

ut ait Eurip.

Ibid. *Κραννῶνα βέβηκεν*] Crannon (quæ & Cranon a Stephano dicitur) civitas Theſſaliæ, ad quam Athenienſes victi ſunt a Cratero. Vide Strabonem l. 9. Geogr.

V. 82. *Πίνδον αἰ' ἐνάγκειαν*] De Pindo & Othry montibus Theſſaliæ, lege Strabonem ibidem, & Plin. lib. 4. cap. 7.

V. 89. *τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης*] Similitudinibus famem Eryſichthonis amplificat: quas Ovidius imitatione expreſſit, ut ex ſupra adductis verſibus patuit.

V. 94. *Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ*] Omnes domeſtici miſeriam filii herilis deplorarunt, & afflicto Eryſichthoni condoluerunt,

— *οἰκτρὰ γὰρ τὰ δυστυχῆ* (ut inquit Euripides)
Βροτοῖς ἅπασι. κἂν θυραῖος ὢν κυρῇ.

Et chorus apud Æſchylum, Prometheum ſic conſolatur,

> τίς ὧδε τλησικάρδιος θεῶν, ὅτῳ
> Τάδ' ἐπιχαρῆ; τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
> Τεοῖσι;

Id eſt,

> *Quis tam duri ſit cordis inter deos etiam,*
> *Qui his delectetur? quis non potius condoleat malis*
> *Tuis?*

V. 98. Ψευδοπάτωρ, ἰδὲ τόν δε] Precatio eſt deſperabundi patris, ac nimio dolore ſuperati, tandemque fortunæ adverſæ ſuccumbentis: qua quidem humani ingenii imbecillitas delineatur. Solent enim perverſi homines plerunque infortunii ſui cauſam in deos rejicere, eoſque injuſtitiæ accuſare, quando rebus adverſis premuntur: ſicut Lucanus, dum cauſam armorum civilium inquirit, impie canit quod

> *pacem excuſſerit orbi*
> *Invida fatorum ſeries.*

Nec magis pie illud ab eodem dicitur,

> *—— ſervat multos fortuna nocentes,*
> *Et tantum miſeris iraſci numina poſſunt.*

Quanto rectius Theocritus,

> Οὐκ ἐπιμωμητόν· μηδεὶς τὰ θεῶν ὀνόσαιτο.

Id eſt,

> *Nemo reprendat magnorum facta deorum.*

Quid ergo faciendum?

> Χρὴ τολμᾷν χαλεποῖσιν ἐν ἄλγεσι κείμενον ἄνδρα·
> Πρός τε θεῶν αἰτεῖν ἔκλυσιν ἀθανάτων.

V. 99. Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος] Triopæ parentes fuerunt Neptunus & Canace Æoli filia: cujus inter Heroidum epiſtolas apud Ovidium, una ad fratrem Macarium extat.

V. 102 Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος] Id eſt, Quamprimum hanc vivendi lucem & hoc ſolis jubar aſpexit. Eſt enim Apollo nihil aliud quam ſol, & jacula Apollinis, ejuſdem radii, quos in homines ſpargit & projicit.

V. 106. Χῆραι μὲν μάνδραι] Egregia famis pictura. Oſtendit enim, omnibus eſculentis & poculentis abſumptis, etiam bellicum equum, & felem domeſticum (a quibus rebus homines plane abhorrent) devoraſſe. Quid enim homines in cibum & eſcam non convertunt, priuſquam fame emoriantur? Famelici Xerxis milites arborum ſtrictis frondibus, vaccarum more veſcebantur, ut demonſtrat Herodot. lib. 8. in Urania. Æolum & Perſarum in urbe Seſto, quum ab Athenienſibus obſiderentur, ea fames fuit, ut funibus lectorum elixis pro cibo uterentur: ut idem in Calliope tradit. Quin & Potidæenſium, in obſidione urbis, tam inſignem fuiſſe famem, ut ne a carnibus quidem humanis abſtinerent, Thucydides memoriæ prodidit. Qui famem Hieroſolymitanam a Joſepho deſcriptam perleget, is loci hujus luculentum habebit commentarium.

V. 111. Μέσφ' ὅτε μὲν] Fames Eryſichthonis tantiſper a domeſticis

ſublevata & ſuppreſſa fuit, uſque dum omnibus rebus abſumptis, nihil fuit reliquum: & ipſe inopia coactus, aliunde victum quærere & mendicare neceſſe habuit. Decet enim ut parentes liberorum, & liberi parentum ſeu miſerias ſeu vitia domi ſupprimant, & quantum in ipſis eſt, emendent: nec (ut alias fit) odioſe apud quoſvis traducant, aut eliminent.

V. 115. Αἰτίζων ἀκόλως] Ovidius addit, Eryſichthonem, quum nihil ei reſtaret amplius, filiam ſuam Metram proſtituiſſe, quæ varias induendo figuras eluſerit amantes,

Præbueritque avido non juſta alimenta parenti.

V. 116. Δαμάτερ, μὴ τῆνος] Epiphonema poetæ ad Cererem, quo impios conſodales & profanos amicos averſo vultu deteſtatur: quoniam communi malorum odio ſæpe innocentes cum nocentibus pœnas pendunt: unde graviſſime a Phocylide præceptum eſt,

Ἀλλὰ χρὴ κακοεργὸν ἀποτρεπέεσθαι ἀνάγκη.
Πολλάκι συνθνήσκουσι κακοῖς οἱ συμπαρεόντες.

Id eſt,

Averſare malos: quoniam diſcrimine nullo
Sæpe luit pœnam bonus & ſceleratus eandem.

De clade Lacereæ ſic ſcribit inter alia Pindarus, Hymno 3, Pyth.

καὶ γειτόνων πολλοὶ ἐπαύρων.

Vide proverb.

Malum vicinum, propter vicinum.

Pertinent huc etiam illa apud Horatium libro Carminum 3, Ode 2.

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces. vetabo, qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcana, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilemque mecum
Solvat faſelum.

V. 118. Εἴπατε παρθενικαὶ] Apoſtrophe ad Θεσμοφοριαζούσας: quibus hymnum & precationis formam modumque præſcribit. Apud Ariſtophanem ἐν Θεσμοφοριαζούσαις, eadem ratione præco introducitur. cujus vocem matronæ ſequuntur.

Χρὴ γὰρ τὰ ἐοικότα πὰρ δαιμόνων μαστευέμεν θναταῖς φρεσί.

ut ait Pindarus.

V. 120. Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον] Sic legendum eſſe, non χ' ὥσαι, ut vulgatæ habent editiones, Cynthius me meus, Cruſius, admonuit, qui totum hunc locum diſtinguendo clariorem, ut & multos alios, mihi fecit: quum prius Delio natatore indigerem qui ſententiam aperiret. Utitur enim Callimachus hic comparatione, qua preces & vota matronarum cum ipſis cæremoniis & ritibus confert. Neque enim inania fuerunt ſpectacula, ejusmodi ritus, ſed maximarum rerum ſymbola & myſteria. Nam albi equi, quibus Canephoræ in curru ad templum vehebantur, felicitatem & lætitiam deſignabant: quia candidus color læti ominis erat, ut niger, mali & triſtis. unde Ovid. Faſt. lib. 4.

Alba

Alba decent Cererem: veſtes cerealibus albas
Sumite, nunc atri velleris uſus abeſt.

Iidem quatuor erant, quatuor anni partes deſignantes: quibus omnibus & ſingulis Cereris alimento mortales indigent. Calathus vero floribus & ſpicis refertus, anni fœcundi & fertilis erat indicium. Diſcalciatæ vero apertiſque ſeu nudis incedebant capitibus, ut hoc ritu monerent, homines beneficio Cereris, & pedes & caput, etiam ſine tegumentis, ſalva habere, potiuſque amictu quam victu carere poſſe. Poſtremo ciſtæ auro refertæ opulentiam ſignificabant, quæ ex Cerere & agricultura, tanquam optimo fœnore, ad mortales, præſertim ad agricolas, redit. Eſt igitur comparatio hæc omnino τρίκωλος, hoc eſt, trium membrorum, in quibus ſemper prius ὡς eſt πρωταχτικόν: poſterius vero ὧς pro οὕτως, eſt ἀποδοτικόν.

V. 129. Μέσφα τὰ τᾶς] Præceptum fert, quo admonet mulieres, quibus ætatum diſcriminibus ad ſacra Cereris frequentanda convenire eas oporteat. Erant enim aliæ initiatæ, aliæ non item: aliæ minorennes, aliæ natu grandiores & inceſſu tardiores: aliæ denique gravidæ, & fœtibus quos in utero gerebant oneratæ: ita ut longius cum expeditis virginibus & matronis progredi non poſſent. Vult ergo ut mulieres non initiatæ ad Prytaneum duntaxat calathum comitentur: initiatæ vero, ſeu Canephoræ, ad ipſam Cereris aram & effigiem accedant. Quæ vero vel ætatis vitio, vel uteri pondere impediantur & retardentur, eo uſque procedant, quo pedibus ſuis deferri poſſint. Cæterum initiabantur virgines & matronæ quæ incorruptam pudicitiam ſervare decreviſſent. Sicut meminit horum rituum Theocriti ſcholiaſtes: νόμος, inquiens, ἦν, Ἀθηναίοις κατ' ἔτος τελεῖν Θεσμοφόρια ταῦτα. παρθένοι γυναῖκες, καὶ τὸν βίον σεμναὶ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελετῆς, τὰς νομίμους βίβλους καὶ ἱερὰς ὑπὲρ τῶν κορυφῶν αὐτῶν ἀντιτίθεισαι, καὶ ὡσανεὶ λιτανεύουσαι ἀπήρχοντο εἰς Ἐλευσῖνα. Id eſt, *Lex erat ut Athenienſes quotannis Theſmophoria hæc celebrarent. Virgines mulieres, quæ vita erant integra, ſolenni feſtivitatis die, ſacros & legitimos libros capitibus ſuis imponebant, & tanquam ſupplicantes Eleuſinem contendebant.*

V. 134. Χαῖρε θεὰ, καὶ τάδε] Epilogus hymni precatione conſtans, qua Cererem invocat poeta, ut Athenas in pace & felicitate tranquilla gubernet, omniumque rerum ubertatem & copiæ cornu ſubminiſtret, Hom. in hymno Cereris,

Χαῖρε θεὰ, καὶ τήνδε σάω πόλιν ἄρχε δ' ἀοιδῆς.

Id eſt,

Salve diva potens, hymnoſque urbemque tuere.

V. 137. ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ] Nam belli tempore ejectis colonis, qui terram ararunt, & ſementem fecerunt, milites tanquam fuci ſata demetunt, & aliorum laboribus perfruuntur. Unde voces audiuntur,

Impius hæc tam culta novalia miles habebit?
Barbarus has ſegetes? &c.

Orpheus item in Cereris thymiamate orat,

Ἐλθὲ

Ἐλθὲ μάκαρ, ἁγνὴ, καρποῖς βρίθουσα θερείοις,
Εἰρήνην κατάγουσα, καὶ ἐυνομίην ἐρατεινήν·
Καὶ πλοῦτον πολύολβον, ὁμοῦ δ' ὑγίειαν ἄνασσαν.

Id eſt,

Huc ades o frugum meſſiſque uberrima mater,
Et pacem largire tuis, legeſque ſacratas:
Divitiaſque & opes, vitamque inere ſalubrem.

Ovid. 4. Faſt.

Pace Ceres læta eſt: & vos orate coloni
Perpetuam pacem, pacificumque ducem.

Plura qui voles, Ariſtophanem in Pace legas.

HENRI-

HENRICI STEPHANI
EPIGRAMMATA
DE
CALLIMACHO,
& ad Callimachum, ſuper his Naſonis verſibus,

Battiades toto ſemper cantabitur orbe.
Quanvis ingenio non valet, arte valet.

I.

Non ſatis ingenio Naſone es judice promptus,
Summo inter vates qui fuit ingenio.
Quid nobis de te eſt aut de Naſone putandum?
Judicium deeſt huic, ingeniumne tibi?

II.

Callimache, ingenio te Naſo valere negavit,
Sivit & a ſera id poſteritate legi.
Carmina non equidem tua legerat omnia Naſo,
Legerat hæc oculo vel properante nimis.

III

Naſonis verax eſt ſi cenſura poetæ,
Haud tua Muſa viget dotibus ingenii.
Naſo nimis rigidus nobis an cenſor habendus?
Ingenium & vulgus quod vocat, eſſe negat?

IV.

Naſo tuæ ingenii non ſat putat eſſe Camœnæ,
Et tanquam haud dubitans hoc canit ille palam.
Te Naſo tunc eſt ex ſe metitus, opinor,
Neſcius ingenii plus ſatis eſſe ſibi.

V.

Naſonem, ingenio quum te præſtare negaret,
Ex ſe metiri te voluiſſe puto.
Menſuram ingenium ſed quod ſuperaverat omnem,
Menſuræ quiſnam vellet habere loco?

VI.

Battiade, arte quidem te Naſo valere fatetur,
Ingenio ſed te Naſo valere negat.
Ah, quam Naſo tuæ laudem non invidet arti,
Ingenio cur hanc invidet ille tuo?
Anne, quod ingenii eſt, hoc arti adſcribere mavult?
Datque arti laudem quam rapit ingenio?
Imo cuncta artis tanto ſplendore niteſcunt,
Ingenii lucem ſplendor ut ille tegat.

RICHAR-

RICHARDI BENTLEII

ANIMADVERSIONES

IN

NONNULLA HYMNORUM

CALLIMACHI

LOCA.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN JOVEM.

V. 3. Πηλογόνων ἐλατῆρα.] Ita habent omnes editiones; Πηλογόνων; tanquam a recto Πηλόγονοι. Sed apud Etymologici M. Auctorem, Πηλαγόνων ſcriptum eſt, cum α in ſyllaba ſecunda; a recto Πηλαγὼν, Πηλαγόνες. Πηλαγόνες, οἱ γίγαντες. Καλλίμαχος, Πηλαγόνων ἐλατῆρα. Et ea quidem vera lectio eſt, & Callimacho reſtituenda. Heſychius: Πηλαγόνες, γέροντες παλαιοὶ, γηγενεῖς. ubi fallor, aut pro γέροντες reponendum eſt γίγαντες. Suidas: Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, τὸ ἐθνικοὶ Πηλαγὼν, καὶ ὄνομα γίγαντος. Stephanus Byz. Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας, οἱ οἰκήτορες Πηλαγόνες. Livio & Plinio *Pelagonia*; Straboni, Æliano & Ptolemæo Πελαγονία, per ε.

V. 13. Οὐδέ τέ μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ἑρπετὸν οὐδὲ γυνὴ ἐπινίσσεται] Loco ἐπινίσσεται, quod vocabulum nuſquam alibi legiſſe memini, editiones Aldi & Frobenii habent; ἐπιμίσγεται; & agnoſcit etiam Græcus Scholiaſtes. Quare hoc ſuo jure huc revocari, & illud alterum loco cedere, oportet: Homerus Od. 3. v. 204.

Οἰκέομεν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος:

ſic alii poetæ paſſim. Ipſe Callimachus H. in Dianam v. 20.

Οὔρεσιν οἰκήσω, πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν.

& H. in Delum v. 39.

Τόφρα μὲν οὔπω σοι χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητώ.

Recte etiam fecerit, meo judicio; qui pro Οὐδέ τι μιν, legerit οὐδέ τι μὲν, vel οὐδέ τι οἱ. Dativo enim jungitur ἐπιμίσγομαι; accuſativo nunquam, niſi interveniente præpoſitione.

V. 66. *Οὔ σε θεῶν ἐσσῆνα πάλαι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν;*
Σή τε Βίη, τό τε Κάρτος.

Recte a viris doctis obſervatum eſt, Βίην & Κάρτος eſſe nomina duorum Jovis ſatellitum. Unde nihil manifeſtius eſt (quamquam & per ſe ſit ſatis manifeſtum) quam quod hæc ſit vera lectio, Ἥτε Βίη τό τε Κάρτος. Noſter, H. in Apollinem v. 33.

Χρύσεα τὠπόλλωνι τό τ' ἐνδυτὸν, ἥ τ' ἐπιπορπὶς;
Ἥτε λύρη, τό τ' ἄεμμα.

V. 80. ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων

Θειότερον· τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λῆξιν] Lege σφε, non σφι·: non, *illis decrevisti*, verum *illos delegiſti*.

V. 87. Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ, τά κεν ἦρι νοήσῃ] Nullus dubito, quin Callimachus ſcripſerit ἠοῖ νώσῃ; ut ex conjectura emendavit Tan. Faber. Nam eodem vocabulo & aliis in locis uſus eſt, teſte Suida: Νωσάμενος, γνοὺς, παρὰ Καλλιμάχῳ. Heſychius: Ενώσατο, διενοήθη. Idem: Νωσάμενος, κατανοήσας. Νώσασθαι, αἰσθέσθαι, ἐνθυμηθῆναι, νοῆσαι. Etym. M. Νώσατο δ' Ὀρφεὺς ἀντὶ τοῦ ἐπέγνω, ἀπὸ τοῦ νόσατο, κατὰ κρᾶσιν τοῦ ο καὶ η εἰς ω, ὡς ὀγδοήκοντα, ὀγδώκοντα. Neque vero νώσασθαι duntaxat voce media uſurpatum, verum etiam νῶσαι. Idem Suidas. Νῶσαι, εἰς νοῦν λαβεῖν. Herodotus Clio p. 27. ὁ δὲ ἐννώσας τὰ λεγόμενα. Ibid. p. 36. μεταγνόντα δὲ καὶ ἐννώσαντα ὅτι &c. Idem Thalia p. 163. Τὸ δὲ ὀλίγοι τῶν ἐς Αἴγυπτον ναυτιλλομένων ἐννενώκασι, τοῦτο ἔρχομαι φράσων. Ad hanc formam βῶσαι pro βοῆσαι, pro βοηθεῖν, βωθεῖν reperies, apud Heſychium & alios. Qui vulgatam lectionem defendere malunt; aut συνίζησιν faciunt in verbo νοήσῃ, aut diphthongum in ἠοῖ corripiunt. At enimvero quorſum eſt opus iſta συνιζήσει, cum in uſu communi fuerit τὸ νώσῃ? An etiam & ὀγδοήκοντα per ſynizeſin in Hexametro pati poſſint; an & δυώδεκα pro dactylo; etiamſi ὀγδώκοντα & δώδεκα haud minus legitima vocabula præſto ſint ad manum? Jam vero qui οι vel αι diphthongos corripi poſſe omnino volunt ſequente conſonante; ſi hoc nobis perſuadere poterint, per me quidem & lunam de cœlo ſe deducturos promittant. Cum autem in hoc grege ſint ſumma doctrina & authoritate viri Iſaacus Caſaubonus & Cl. Salmaſius, hic ad Aram Doſiadæ p. 242, ille in Lectionibus Theocriteis cap. XVIII. operæ pretium fuerit, loca omnia, quæ proferunt, coram huc adducere & examinare; nam quantum ego augurari queo, aut fidei incertæ erunt & perditæ, aut manifeſti mendi convincentur. Principio, αι breve eſſe contendunt in hoc Trochaïco Doſiadæ.

I. Παμάτων φείδονται Πανὸς οὐ στροβίλῳ λιγυροί.

Atqui, ipſo judicante Salmaſio, in MSto Codice eſt φείδοντο, quæ veriſſima lectio eſt.

II. Theocritus Idyll. 17.

Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται, θεοὶ νέποδες γεγαῶτες.

Verum ibi legendum, ἑοὶ νέποδες, *ſui nepotes*, nempe Herculis: ut pridem emendavit D. Heinſius.

III. Homer. Il. I. v. 414.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Ita quidem editiones, quæ nunc extant: ſed vix dubito, quin Homerus ſcripſerit, ἵκωμαι ἐμὴν. ut alibi dixit Od. Z.

Οἶκον ἐϋκτίμενον καὶ σὴν ἐς πατρίδα γαῖαν.

IV. Hom. Il. I. v. 395.

Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

At vero hic expungendum eſſe τὸ δ', cœcus eſt qui non videt.

V. Hom. Od. E. v. 13.

Πρὸς δόμον ὑψηλὸν, ὅθεν ὑδρεύονται πολῖται.

Verum & hic emendandum. ὑδρεύοντο. ut Od. Φ.

Τυκτὴν καλλιρόον, ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται.

vel leg. ὑδρεύουσι ut Od. K.

Κούρῃ δὲ ξύμβληντο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ.

VI. Empedocles:

Τῇ δὲ διαλλάσσονται διαμπερὲς, οὐδ᾽ ἅμα λέγει.

Qui verſus non ſimplici ſed gemino mendo laborat: legendum enim,

Τῇ δὲ διαλλάσσοντα διαμπερὲς οὐδαμὰ λήγει.

Extat apud Simplicium in Ariſtotelis Phyſica.

VII. Aratus Φαινομ. v. 573.

Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι μετήορον, ἥμισυ δ᾽ ἤδη.

ubi reponendum ἴδοιο. Poteris etiam legere ἴδηαι ἀπήορον. Heſychius: Ἀπήορα, μετέωρα, ὑψηλά; ut alibi, Μετήορα, μετεώρα, ſed magis arridet τὸ ἴδοιο μετ. & profecto certiſſima lectio eſt.

VIII. Εὐφορίων·

Ὡς πυρὶ καρφόμενον ψαφαρῇ ἐνδάλλεται τέφρῃ.

Hic quoque ſubſtituendum, ἐνδάλλετο. Totum locum hic ſubjiciam; quia mendoſe habetur apud Arati Scholiaſtem.

Ἢ μὲν πάνθ᾽ ὅσα πυ φύει ἐνδείελος αἶα,

Ἢ φύλλον γ᾽ ἢ ποίη, ἢ ὅπλ᾽ ἐχελάμψατο λύθρον,

Ὡς πυρὶ καρφόμενα ψαφαρῇ ἐνδάλλετο τέφρῃ.

IX. Antipater, Epigrammate in Nioben: Anthol. lib. 4. c. 9.

Οὐδ᾽ ἐφ᾽ ἑνὶ τλάμων λείπεται γηροκόμος.

Scribe λείπετο; quod ex ſequentibus patet, παῖδες ἄγοντο τάφους. Λείπετο itaque ut ἄγοντο.

X. Orpheus ſuffimine Curetum:

Ἡνίκ᾽ ἂν ὀρμαίνονται χολούμενοι ἀνθρώποισιν.

Lege ὀρμαίνητε: nam ſententia flagitat ut perſona ſecunda ponatur, viſe modo locum. Quid quod ὀρμαίνομαι recte dici non poteſt, cum ὀρμαίνειν ſit verbum Neutrum.

XI. Idem, Μοιρῶν ſuffimine:

Ἀλλά μοι νυκτέριοι, μαλακόφρονες, ἠπιοθύμοι.

Ego vero ſic corrigo,

Ἀλλά μοι εὐκλεῖαι &c.

αι & ι in Codd. MSS. ſæpiſſime inter ſe permutantur. Idem ſuffimine Gratiarum:

Εὐκλεῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι.

Poteris etiam legere, Ἀλλά νυ νυκτέριαι; ſed illud magis probo, ut ſententiæ autoris magis accommodatum.

XII. Idem Eumenidum ſuffimine:

Ἠέριαι, ἀφανεῖς, ὠκύδρομοι θ᾽ ὥστε νόημα. dele θ᾽.

XIII. Idem Argonaut. v. 723.

αὐτὰρ οἱ τοῖς γε

Τύμβον χευάμενοι πολλὴν θαλίην ἐπένησαν.

Ita ſcribimus, inquit Caſaubonus, *vulgatis in libris depravatiſſimum* lo-

locum. Sane hic ut & alii complures in ſcriptore iſto, mire depravatus eſt in libris excuſis,

αὐτὰρ ὁ τοῖς γε
Τύμβους χευάμενοι πολιὴν ὀπέτησαν θαλλήν.

Loquitur Orpheus de Idmonis & Tiphyos ſepulchris, lego

αὐτὰρ ἑταῖροι
Τύμβους χευάμενοι πολλὴν ἐπενήνεον ὕλην.

Sic Homerus in funere Patrocli,

ὕψα δὲ οἱ μενοεικέα νήνεον ὕλην:

& alibi,

Νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον.

XIV. Homerus Il. Θ. v. 225.

Η δ' ἐπ' Αχιλλῆος. τοὶ δ' ἔχατα νῆας ἐίσας
Εἴρυσαν.

Verum ibi legendum ἔσχατα, ut plane habetur Il. Λ. v. 8. ἐχάτα, ad verb. poſtremo, ut ὕςατα &c.

XV. Callimachus:

— τίνος ἥρῳον ἵςαται τοῦτο;

Extat hoc fragmentum apud Etymologici Scriptorem v. Ηρῷον. Si Hexametri portio eſt, lege ἵςατο. ſed quis hoc certo ſciverit? Nam ſcripſit Callimachus ποιήματα ἐς πᾶν μέτρον; teſtante Suida.

XVI. Apollonius Argon. 1. v. 942.

Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι.

Locum integrum referre oportet, ut emendationis via & ratio perſpecta habeatur.

Ἄρκτων μιν καλέουσιν ὄρος περιναιετάοντες,
Καὶ τό μιν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ναιετάουσι
Γηγενέες, μέγα θαῦμα περικτιόνεσσιν ἰδέσθαι.

Jam quis in animum inducere poſſit, ſic ſcriptum eſſe ab Apollonio? uſque adeone jejunus & aridus, & a verborum copia imparatus fuit, ut bis continuo eadem ingeſſerit, περιναιετάοντες, ναιετάουσι? Ego vero id nunquam credam: & ſic reſtituendum eſſe hunc verſum pro comperto habeo,

Καὶ τὸ μὲν ὑβρισταί τε καὶ ἄγριοι ἀμφενέμοντο.

Ut non longe infra: Ἰσθμὸν δ' αὖ πεδίον Δολίονες ἀμφενέμοντο. Illud ναιετάουσι ex verſu præcedente natum eſt, & errantibus librarii oculis debetur; quo de genere infinita extant exempla.

XVII. Oppianus, Halieut. 1. v. 99.

Τρηχύρωντ' ἀγέλαι, βούγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι.

Ita ſane exemplaria excuſa; & 3. Codd. MSS. quibus uſus eſt Rittershuſius. Ipſe in textu poſuit,

— βούγλωσσοι καὶ πλατύουροι.

& in verſione, *Bugloſſi*, *&* *Platyuri*: Quaſi Platyurus eſſet nomen piſcis. Verum lege βουγλωσσοί τε πλατύουροι. i. e. *&* *ſolea lata cauda*. Dorion libro de Piſcibus apud Athenæum: τῶν δὲ πλατέων, βούγλωττον, ψῆτταν &c.

Poſtremo. Idem Cyneget. 11. v. 63.

— δοιαὶ πανυπείροχοι νῆες
Στρέψωσι θαμινοῖσιν ἐναντίον ὁπλιτῇσι.

Ita quidem editiones veteres, quas inſpexerat Caſaubonus: ſed Rittershuſius in ſuis Codd. invenit πανυπείροχα; & ita plane legendum quod adverbium eſt, ut ἔξοχα, & cætera ejuſmodi. Et ſic tandem examinavimus omnia loca, quorum autoritate freti Caſaubonus & Salmaſius οι vel αι corripiunt, ſequente conſonante. Tu, lector, rem cognoſces; & judicium feres.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN APOLLINEM.

V. 14. Εἰ τελέειν μέλλωσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Ἑστήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ᾽ ἀρχαίοισι θεμέθλοις.] Lege, τελέσσειν, ut tempore congruat cum κερεῖσθαι & ἑστήξειν. Deinde τὸ τεῖχος caſu recto: εἰ τὸ τεῖχος (μέλλει) ἑστήξειν. Non enim iis accedo. qui ἑστήξειν interpretantur, *ſtatuere*; novo exemplo & ſine autoritate veterum. Et profecto ſi ἑστήξειν eſt *ſtatuere*; inepte factum a Callimacho, quod *antiqua* fundamenta dixerit, potius quam nova. Magis enim optandum fuerit, ut urbs incrementum caperet, & novo & latiore muro circumdaretur. Quid, quod ominari cuipiam, eum mœnia poſiturum eſſe ſuper *antiqua* fundamenta, perinde eſt ac augurari vetera prius ab hoſtibus ſubverſum iri: quod maxime abominandum. Hic locus depravatus eſt in Παρεκβολαῖς ἐκ τῶν Ἡρωδιανοῦ, quas edidit Aldus Manutius p. 209. Ἑστήκω, οὗ ὁ μέλλων ἑστήξω, ἐξ οὗ τὸ παρὰ Καλλιμάχῳ. Ἑστήξειν τὸ πλῆθος οὐ παρ᾽ ἀρχαίοις θεμέλοις. Et Ibidem p. 197. Πόθεν τὸ ἑστήκειν; παρὰ τὸ ἑστήκω, ἑστήξω. ἐξ οὗ τὸ Ἑστήξειν τὸ τεῖχος ἐπ᾽ ἀρχαίοισι θεμέλοις Ex quibus illud etiam conſtat. ἑστήξειν apud Callimachum, ſi veteres magiſtros audiemus, ſimili ratione interpretandum eſſe, ac ἑστήκειν apud Homerum: i.e. *ſtare, non ſtatuere.*

V. 53. *οὐδ' ἀγάλακτοι Ὄϊες οὐδ' ἄκυθοι*] Lege Ὀΐες. Ne Tribrachys, ſit in Heroico verſu, loco Dactyli. Ὄϊς pro οἶς, ut *γραΐς* pro *γραῦς*. Etymol. M. v. *γράδιον*. Ἔστι *γραῒς γραΐδιον παρὰ Καλλιμάχῳ*. Theocritus Idyll. I.

Αἴκα ταὶ Μῶσαι τὰν ὄϊδα δῶρον ἄγωνται.

V. 67. *Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ,*
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ,
Δεξιὸς οἰκιστῆρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν.

Syllaba καὶ in poſtremo verſu non recte producitur, ubi nullus eſt locus Cæſuræ. Quamobrem aut legendum, *καί τ' ὤμοσε*, aut *καὶ ἐπώμοσε*; ſaltem ut pes iſte bene fulciatur. Sed fortaſſis ulcus eſt altius latens. Quamquam enim non ſum neſcius, corvum illum *τροπικῶς* dici poſſe *οἰκιστῆρα*; tamen eo ipſum Battum novæ coloniæ deductorem *οἰκιστῆρα* indigitari veriſimile eſt, ut in Oraculo, (quod apud Scholiaſtem hunc extat & alibi,)

Βάττ' ἐπὶ φωνὴν ἦλθες, ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων
Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.

Et apud Pindarum Pyth IV.

Χρῆσεν οἰκιστῆρα Βάττον καρποφόρου Λιβύας.

Vide itaque, ne ſic melius legendum ſit,

Δέξιος οἰκιστῆρι· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν.

Dexter ales, fauſtus, læta portendens; quippe a dextra parte volitabat, quod erat bene ominatum.

V. 104. *τό δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδῃ.*] Interpretes: *Atque hoc ex illo canit populus.* Sed ſi hoc voluit Callimachus, dixiſſet *ἀείδει*, ut ſupra *ἐπηύτησε*. Omnino ſcribendum eſt *ἀείδῃ*, ſine ι infra ſcripto. Nam ſecunda perſona eſt ab *ἀείδομαι*, *cantaris*, *celebraris*. ut alibi, *κλήζῃ*, *vocaris*, Hymn. in Delum v. 275.

Τῷ καὶ νήσαων ἁγιωτάτη ἐξ ἔτι κείνου
Κλήζῃ, Ἀπόλλωνος κουροτρόφος.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN DIANAM.

V. 55. & ſeq. Totus hic locus ita conſtituendus eſt:

Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα
Πρηόσιν Ὀσσαίοισιν ἐοικότα, πᾶσι δ' ὑπ' ὄφρυν
Φάεα μουνόγληνα σάκει ἶσα τετραβοείῳ
Δεινὸν ὑπογλαύσσοντα· καὶ ὁππότε δοῦποι ἀκούσαι
Ἄκμονος ἠχήσαντος ἐπὶ μέγα, πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αἴτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ἰταλίη, μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κύρνος ἀΰτει,
Εὖθ' οἵ γε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
Ἀμβολάδις τετύποντες, ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν.

Ubi ἐπὶ μέγα ἠχήσαντος, & ἐπὶ μέγα μοχθήσειαν; eſt *valde & magnopere*. Suidas: Ἐπὶ μέγα, ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ μεγάλως· Οἱ ἐπὶ μέγα ἀρθέντος αὐτοῖς τοῦ ὀνόματος τῆς Ἀσίας ἐπῆρχον. καὶ ἐπὶ μέγα τρυφῆς προελθόντες οἱ Συβαρῖται. καὶ πλούτου ἐπὶ μέγα ἥκοντες ἑαυτοῖς καὶ ἄλλοις ἐδόκουν ἀξιόζηλοι εἶναι. Ne ipſe quidem Pyrrho de hac emendatione dubitare potuiſſet.

V. 125. Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.] Reſtitue ex priſcis editionibus ἐπιβόσκεται. Neſciebant ſcilicet; poſteriorem ſyllabam in λοιμὸς produci poſſe per cæſuram; ut in Cererem v. 22.

Ἀνίκα Τληπόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Ἐπιβόσκεσθαι, *comedere*, *conſumere*; apud Homerum & alios paſſim. Καταβόσκεσθαι autem eſt βόσκεσθαι κατά τινα τόπον, paſci per ſylvas, per valles. Homerus;

Πόρτιος ἠὲ βοὸς ξύλοχον καταβοσκομενάων.

V. 177. Ἢ γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηυῖαι.

Ita veteres editiones, non ut hodie, κεκμηκυῖαι. Hom. Λ. Iliad. v. 801.

Ῥεῖα δὲ κάκμῶτες κεκμηότας ἄνδρας ἀϋτῇ.

&

& in ψ. Κλίνθη κεκμηκὼς & alia multa in hanc formam; Πεπληῶς γὰρ ἔκειτο, κεκορηότι ποίης, κεκοτηότι θυμῷ, κεχαρηότα νίκῃ. Quamobrem reducenda eſt antiqua lectio, κεκμηυῖαι.

ANIMADVERSIONES
IN
HYMNUM
IN
DELUM.

V. 23. Σαοῖ δέ μιν ἀντ᾽ ἐπιβάθρων] Verte; *Colit autem & tutatur eam pro naulo*, ſive *mercede*. Venus jam marinata & ἀναδυομένη, cum ad Cyprum primum appuliſſet, & eam tellurem veluti navim conſcendiſſet, hanc ei gratiam quaſi naulum rependit; ut in tutelam ſuam veniret. Heſych. Ἐπίβαθρον, μίσθος τῆς βάσεως τῆς εἰς τὴν ναῦν, τουτέστι ναῦλον. Habes apud Homerum & Apollonium Rhodium: imo & ipſum Callimachum in Fragmento; νεῶς Ἀχερουσιάδος ἐπίβαθρον.

V. 158. αἱ δ᾽ ὑφ᾽ ὁμοκλῆς Πασσυδίη φοβέοντο κατὰ ῥόον, ἥντινα τέτμοι. Male hic rem geſſerunt Interpretes: ego ſic verterim: *Illa vero, ad quamcunque accederet* Latona, *ſimul omnes fugiebant per fluctum, ob comminationem* Iridis. Quis neſcit φοβεῖσθαι eſſe, *fugam capere præ metu*; paſſim apud Homerum & alios. Heſych. Πεφοβημένοι, εἰς φυγὴν τετραμμένοι.

V. 181. Ἀλλ᾽ ἤδη περὶ μὲν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες.] Sine dubio legendum φάλαγγας: nam verſu ſequenti legitur, ζωστῆρας & ἀσπίδας, caſu accuſativo. Αὐγάζομαι & ἀπαυγάζομαι, *video*, *cerno*. ſic v. 125. hujus Hym. Ἀπαύγασαι, οἷος ἔφεδρος Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει.

V. 194. Ἀλλὰ περίῤῥοος περινήχεται, ἀνθέρικος ὥς·

Ἔνθα νότος, ἔνθ᾽ εὖρος, ὅπῃ φορέησι θάλασσα·] Pone comma poſt ὡς, non plenæ ſententiæ notam: & verte ſequentia in hunc modum;

Quo auſter, quo aquilo, quo ferat mare.

V. 200. ἐπεὶ περὶ καίετο πυρί] Ineptiſſima lectio; & contra metri rationem; cujus ſervantiſſimus eſt Callimachus. Corrigo,

— ἐπεὶ περὶ καῖεο κῆρι:

Quia corde flagrabas, præ amore ſc. & miſericordia. Heſych. Περὶ κῆρι, κατὰ ψυχήν. Homerus: Τὴν περὶ κῆρι φίλησε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ. Idem alibi: περὶ κῆρι πίεσκετο, περὶ κῆρι θεὸν ὡς τιμήσουσιν, αἰδέομαι περὶ κῆρι; & e contrario, ἀπέχθονται περὶ κῆρι, περὶ κῆρι Ποσειδάων ἐχολώθη, νεμεσσῶμαι περὶ κῆρι.

ANIMADVERSIONES
IN
HYMNUM
IN
LAVACRUM PALLADIS.

V. 18. Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν.] Quid eſt Ἴδαν ἔριν? Ab Ida monte gentile eſt Ἰδαῖος, non Ἴδος. lege τὰν Ἴδᾳ. i. e. τὰν ἐν τῇ Ἴδῃ. Dativus ſine præpoſitione *in loco* rem aliquam geſtam eſſe ſignificat. Sophocles Trachiniis:

> Ὡς τὴν παλαιὰν φηγὸν αὐδῆσαί ποτε
> Δωδῶνι διοσῶν ἐκ πελειάδων ἔφη.

Et alibi:

> Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.

Sic Μάχη μετὰ τὴν Μαραθῶνι; & alia id genus infinita.

V. 67. ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.] Veteres editiones habent ὅθ' οὐχ. quod rectius. ὅθ' eſt ὅθι, *ubi*, ὅτ' eſt ὅτε, *quando*. H. in Delum. v. 241. μηδ' ὅθι δειλαὶ Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι.

V. 74. Πολλὰ δ' ἁσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.] Recte hic vidit perſpicaci vir ingenio *Tanaquillus Faber*, τῆνο vitioſum eſſe: quid enim? An non & alii montes ſub æſtu meridiano ſileſcebant? Proinde repoſuit ille τετάκις, *tunc*, meridie ſcilicet: appoſite quidem ad ſententiam; ſed literæ nimium quantum abeunt a veſtigiis receptæ lectionis. Qui ergo, quod & ſenſum & vocabulum integrum præſtet? Lege,

> Πολλὰ δ' ἁσυχία τηνικάδ' εἶχεν ὄρος.

vel τανικάδ'. Τηνικάδε & τηνικαῦτα *tunc*. Heſych. Τηνικάδε, τότε δή.

Imo

Imo τότε ſine δὴ. Niſi pro τηνικάδε ſcripſerit τηνίκα δὴ. Nam δὲ paragogicum eſt; Ἔνθα, ἐνθάδε, τοῖος, τοιόσδε, τῆμος, τήμοσδε, τηνίκα, τηνικάδε. Etymol. M.

V. 130. Φοιτασεῖ μεγάλῳ τίμιος Αγεσίλᾳ.] Præter Etymol. M. ubi hic ipſe locus laudatur; meminit & Heſychius: Αγεσίλαος, ὁ Πλούτων. Et alibi; Αγήσανδρος, ὁ Αἴδης. Lactantius de falſa Relig. l. I. c. XI. *Ergo illud in vero eſt, quod regnum Orbis ita partiti ſortitique ſunt; ut Orientis imperium Jovi cederet; Plutoni, cui nomen Ageſilao, pars occidentalis obtingeret.* Athenæus lib. III. p. 99. Οἶδα δ' ὅτι καὶ Σιμωνίδης που ὁ ποιητὴς Ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν Ἀδην Αγεσίλαον. Nicander apud eundem lib. 15. χθόνιον στέφος Αγεσιλάου. Vetus Epigramma apud Gruterum p. MCXXX.

ΝΗ ΜΟΥ ΕΝΥΒΡΙΣΗΣ ΑΓΝΟΝ ΤΑΦΟΝ Ω ΠΑΡΟΔΙΤΑ
ΜΗ ΣΟΙ ΜΗΝΙΣΗ ΠΙΚΡΟΝ ΕΠΑΓΕΣΙΜΗ
ΠΕΡΣΕΦΟΝΑ ΤΕ ΚΟΡΑ ΔΑΜΑΤΕΡΟΣ ΑΜΑ ΠΑΡΕΡΠΩΝ
ΕΙΠΩΝ ΑΡΑΤΕΙΩ ΓΑΙΑΝ ΕΧΟΙΣ ΕΛΑΦΡΑΝ.

Lege:

Μή μου ἐνυβρίσῃς ἁγνὸν τάφον, ὦ παροδῖτα,
Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπ' Αγεσίλᾳ
Περσεφόνα τε κόρα Δαμάτερος· ἀλλὰ παρέρπων
Εἶπον Ἀρατείῳ, γαῖαν ἔχοις ἐλαφράν.

At Scaliger, in Indice Inſcriptionum, commentitiam illam *Epageſimam* mirifica quadam ἀποθεώσει inter Deas collocavit.

V. 104. ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα,

Ανίκα τὸ πρᾶτόν νιν ἐγείναο] Non placet τὸ ἐπένευσε. Nimirum imitatus eſt Homerum Iliad. Ω.

τῷ δ' ὥς ποθι μοῖρα κραταιὴ
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.

& Iliad. Υ.

ἅσσά οἱ αἶσα
Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ.

Lege igitur apud noſtrum, ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένησε λίνα. Et tamen nove dictum eſt, pro μοῖραι ἐπένησαν λινοῖς. Sed hæc Callimacho ſolennia ſunt.

V. 135. κορυφᾷ Διὸς οὐκ ἐπινεύσῃ,

Εὐωπεδον, ὡσαύτως ὧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.] Lego, ὡσαύτως ὦκε καὶ ἁ θυγάτηρ. Quod aut fallor aut elegantius paullo eſt lectione vulgata.

V. 141. Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσαις

Ἵππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.] Omnes editiones veteres habent ἐς πάλιν, non ἐς πόλιν. Quod poſterius a mala manu eſt; illud genuinum. καὶ ἐσελάσαις πάλιν αὖτις. τῷ ἐξελάοισα oppoſitum eſt τὸ εἰσελάσαις. Lege etiam Ἵπποις. Nam ſi accuſativus hic locum haberet, ſcriptum fuiſſet ἵππως. Poſtremo, τὸ πάλιν αὖ-

τις vocabulum, omnibus poetis familiariſſimum eſt: Homerus Iliad. E.

Τοῦτω δ' οὐ πάλιν αὖτις ἀποίσετον ὠκέες ἵπποι.

& alibi paſſim.

ANIMADVERSIONES IN HYMNUM IN CEREREM.

V. 15. Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσαο φρητί.] Omnes editiones vetuſtæ ſic habent.

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμάδις καθίσαο φρητί.

Primus mutavit Friſchlinus. Lego:

Τρὶς δ' ἐπὶ Καλλιχόροιο χαμαὶ ἐκαθίσαο φρητί.

χαμάδις non eſt *nauci*, ſed *ad humum*, & ſignificat motum ad locum φρέαρ Καλλιχόρου, ut ἄστυ Κυρήνης H. in Apollinem.

V. 20. Κάλλιον ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτα

Ἀσταχύων ἀπέκοψε.] Legendum eſt πρᾶτα: non *primos manipulos*, ſed *Ceres*.

V. 48. τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι.] Scholiaſtes; πολύθεστε, πολυπόθητε. Et ſimiliter Heſychius: Πολύθεστος, πολυαγάπητος, πολύευκτος. Photii Lex: ineditum. Πολύθετον, πολύευκτον, ὑπὸ πολλῶν λιτανευόμενον. Lege πολύθεστον. Henr. Stephanus & fæminarum doctiſſima Anna Fabri fatentur ignorare, unde fluat hoc vocabulum. Fluit a verbo Θέσσομαι, quod notat *orare*, *deſiderare*, *petere*. A θέσσομαι πολύθεστος, ſimili plane ratione, atque a λίσσομαι πολύλιστος, τρίλλιστος. Heſych. Θεσσόμενος, δεόμενος, ἱκετεύων. Θέσσασθαι, αἰτεῖν, καθῆσθαι, ἱκετεύειν. Θέσσαντο, ἐζήτησαν, ἐκάθισαν, ἱκέτευσαν, ἐνεδύσαντο. Unde vero illud poſtremum ἐνεδύσαντο? Neque enim ea ſignificatio eſt τοῦ θέσσαντο, ſed τοῦ ἕσσαντο. Homerus:

Αυ-

Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ἕσαντο περὶ χροῒ νώροπα χαλκόν.

Ipſe Heſych. Εσσάμενος, ἐνδυσάμενος. Εσσασθαι, περιβαλέσθαι. Εσσο, ἐνέδυσο, leg. ἐνέδυσαι. Crediderim ſic olim ſcriptum fuiſſe in quibuſdam Homeri exemplaribus;

Αὐτὰρ ἐπειθ' ἱέσαντο &c.

Ea verba, quia tunc temporis nulla erant accentuum ſigna, nec intervalli quidquam inter ſingula verba, ſic legiſſe videtur Heſychius ſive alius quis, a quo iſte mutuatus eſt:

Αὐτὰρ ἐπεὶ θέσαντο.

Talia apud priſcos Grammaticos non raro uſu veniſſe certum eſt. Idem Heſychius alio loco: Θεάσατο, ἐνεδύσατο. Ex ipſa literarum ſerie conſtat, legendum eſſe θέσατο. Id vero depravatum eſt ſimiliter, pro Ἕσατο. Quid porro illud θέσσεσθαι, καθῆσθαι: & θέσαντο, ἐκάθισαν? Quid, niſi meræ oſcitationes Grammaticorum? Vera ſcriptura erat Ἕσσεσθαι, & Ἕσαντο. Ipſe Heſych. Εσας, καθίσας. Εσεν, ἐκάθισεν. Εφέσασθαι, ἐπικαθῆσθαι. Εφέσσεσθαι, ἐφίζεσθαι, καθέζεσθαι. Ut illuc redeam, unde diverteram. Θέσσομαι, unde manat compoſitum πολύθεσος, occurrit etiam apud Apollonium Argon. l. 1. v. 824. Οἱ δ' ἄρα θεσσάμενοι παίδων γόνον, ὅσσον ἔλειπτο. ubi Scholiaſtes longe eruditiſſimus, θεσσάμενοι, interpretatur, ἐξ αἰτήσεως ἀναλαβόντες, αἰτήσαντες. Θέσσασθαι γὰρ τὸ αἰτῆσαι, καὶ ἱκετεῦσαι· καὶ Ησίοδος

Θεσσάμενος γενεὴν Κλεαδαίου κυδαλίμοιο.

καὶ Αρχίλοχος;

Πολλὰ δ' εὐπλοκάμου πολιῆς ἁλὸς ἐν πελάγεσσι

Θεσσάμενοι γλυκερὸν νόστον.

In loco illo Heſiodi pro Κλεαδαίου, legendum videtur Κλεοδαίου. Suidas: Κλεόδαιος, ὄνομα κύριον· vel forte Κλεολάου, neſcio enim an de Cleolai Herculis filii progenie loquatur; de quibus conſule Apollodorum lib. 2. cap. 8.

V. 135. *καὶ τὰν δὲ σάω πόλιν, ἐν θ' ὁμονοίᾳ*

Ἐν τ' εὐηπελίᾳ, φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.] Reſtituenda eſt vetus lectio, quam Etymologus nobis ſervavit. Εὐηπελία, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθυνία (leg. εὐθηνία) καὶ τὸ εὖ εἶναι, ὥς φησι Καλλίμαχος. Ἐν τ' εὐαπελίᾳ. φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα. Sed vera ſcriptura eſt εὐηπελίᾳ. Εὐπελία ab εὖ & πέλω (ut εὐεστὼ, ab εὖ & εἰμί) & Epentheſi τοῦ η, εὐηπελία: ut εὐφυής, εὐηφυής. Heſychius: Εὐηπελέες, πρᾶοι, εὐήνιοι. Εὐηπελία, εὐθηνία, εὐεξία. Oraculum Onomacrito datum, apud Euſeb. Præparat. Euang. lib. 5. c. 23.

Ἔν τε τοῖσιν εὐπελέεσσιν, ἠδ' Ἀχαίοισι χρέος

Θήσεται. τόδ' ἐκτεκμαρθὲν οὐδὲ μικρὸν ἕξεται.

Quod nollem a Luca Holſtenio in Notis ad Porphyrium mutatum in εὐμελέεσσιν. Unum addam: Cum in hoc hymno Dialecto Dorica utatur Callimachus; ſcribendum foret εὐαμερίᾳ. Sed τὸ η in εὐηπελίᾳ ἐπενθετικὸν non mutant Dorienſes. Theocrit. Il. 27.

Ἐξ εὐηφυέων. ἀλλ' οὐ σέθεν εἰμὶ χερείων.

Sine dubio igitur legendum, εὐηπελίᾳ. Hujus contrarium ὀλιγηπελία,

&

& ὀλιγηπελής. Vide Heſych. & Etymolog. Hoc vocabulum reſtituendum eſt Epigram. Crinagoræ nondum edito.

Εἰ καὶ τὸ σῆμα λυγδίνης ἀπὸ πλακὸς
Καὶ ξεστὸν ὀρθῇ λαοτέκτονος στάθμῃ
Οὐκ ἀνδρὸς ἐσθλοῦ· μὴ λίθῳ τεκμαίρεο,
Ὦ λῷστε, τὸν θανόντα. κωφὸν ἡ λίθος,
Τῇ καὶ ζοφώδης ἀμφιέννυται νέκυς.
Κεῖται δὲ τῇδε τὠλιγηπελὲς ῥάκος
Εὐνικίδαο, σήπεται δ' ὑπὸ σποδῷ.

Codex Mtus habet, τὠλιγηπερές.

PAULLI VOET,

ANTECESSORIS ULTRAJECTINI,

N O T AE

IN

H Y M N O S

C A L L I M A C H I.

AMPLISSIMO VIRO

PAULO VOET VAN WINSSEN,

Celſis ac Praepotentibus Trajectinae Dioeceſeos Ordinibus, ut & Equeſtri Ordini,

A SECRETIS,

S. P. D.

PAULUS BAULDRY.

Omnino, Vir Ampliſſime, haud aliter ſentiendum puto de Notis quas Clariſſimus tuus parens, ὁ μακαρίτης, reliquit tibi manu ſcriptas in Callimachum, & quas mecum pro tua ſingulari benevolentia communicaſti, quam dudum Celeberrimus Graevius judicavit. Nimirum digniſſimae ſunt, mea quoque ſententia, quae juris fiant publici, nec ſolum eapropter magnam gratiam a Litteratis omnibus iniveris, ſed vitam ei quaſi poſtliminio reddideris, a quo hanc accepiſti. Et nomen ipſe quidem illuſtre jam ſibi fecerat inter Eruditos praeclaris operibus,

ribus, cum Juridicis, tum Philologicis, ac Philoſophicis, quae vulgavit, cum Profeſſorem ageret in hac Academia. Tu novum conciliabis inter cultores Muſarum elegantiorum; etſi e quam plurimis, quae ille adhuc adoleſcens, ſicut narraſti, in Callimachum obſervaverat, paucula tantum notaveris quae edantur. Nolim ego graviſſimo tuo judicio ulla in re adverſari. Sed libens facerem in hoc negotio, ſi poſſem. Cur enim tot theſauros Eruditis, ſi non invides, ſaltem non promis? Miror certe, qui tuo beneficio ſingula viderim, quantopere Celeberrimus tuus pater fuerit in Graecis & Latinis, in Oratoribus & Poetis, in Hiſtoricis & Geographis, denique & in libris ſacris jam tunc aetatis exercitatus. Miror magis, quod cum cunctas illius Obſervationes in Callimachum, hactenus ineditas, haereditario jure vindicare tibi poſſes ut tuas, malueris genuino ſuo auctori acceptas referre. Sed hoc ſummae tuae aequitatis eſt, nec non pietatis. Ut enim tibi *ſuum cuique tribuere* pulcrum & amoenum eſt, ita & pium jucundumque ἀμοιβὰς, pro virili, ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις. Vale multum, multumque, Vir Ampliſſime. Parum abfuit quin cum Horatio dicerem,

O & praeſidium, & dulce decus meum.

Traiecti ad Rhenum;
A.C. M.DC.XCVI.
IX. Kal. Sepr.

PAUL-

PAULLI VOET,

ANTECESSORIS ULTRAJECTINI,

N O T A E

A D

H Y M N U M

I N

J O V E M.

V. 50. Μελίστης] Hanc vocem aliqui deducunt a μέλι, Pindari vero interpres, in Olymp. hymno 14, a ſtudio & labore, ἀπὸ τῆς μελέτης ἢ ἐπιμελείας· ἔνθεν, inquit, καὶ ἡ μέλισσα τὸ ζῶον ἐπιμελέστατον. Ita Phocylides,

Κάμνει δ' ἠεροφοῖτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα.

Unde Aratus Solenſis duodequadraginta annos impendit apum conſiderationi, idque eo tempore cum ſexcenti apum ſcriptores extarent.

V. 56. Ὀξὺ δ' ἀνήβησας.] Non intellige corporis ſtaturam, ſed mores animi. Ariſtotelis nota diſtinctio. Itaque poëta mores Jovis commendat, qui dicendus ſapientia ſua ætatem antevertiſſe. Hoc ipſum colligitur e verſu ſequente,

Ἀλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια.

Scilicet in diis, etiam in prima ætate, non deſideratur ſapientia: hoc etiam norant gentiles. Tale quid de Salvatore noſtro apud Lucam, cap. 2. ſub finem. Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας: & paullo poſt, καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ... ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτοὺς, ὑπέμεινεν Ιησοῦς ὁ παῖς ἐν Ιερουσαλὴμ, ... καὶ εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς. ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ· Non igitur ſemper ex annorum numero ſapientia putanda, neque anni ratione ſenectæ. Quandoque in juvene prudentia, & inſipientia in ſene.

V. 56. ἦλθον ἴουλοι] Pacuvius, v. 284.

Primum opacat flore lanugo genas.

Virgilius,

Prima genas veſtibat flore juventa.

bh &

& Calphurnius, Eclog. 11, v. 183. &c.

——— *etenim ſic flore juventa*
Induimus vultus, ut in arbore ſape notavi
Cerea ſub tenui lucere cydonia lana.

Unde nihil gratius tactu, vel viſu, prima illa lanugine. Calphurnius, Ecl. 11. v. 179. &c.

——— *quoties molliſſima tango*
Ora manu, primique ſequor veſtigia floris
Neſcius, & gracili digitos lanugine fallo.

Seneca Trag. in Hipp. v. 643.

Ph. *Hippolyte, ſic eſt: Theſei vultus amo*
Illos priores, quos tulit quondam puer:
Cum prima puras barba ſignaret genas.

Theodoretus lib. 4. de Provid. Πρότερον μὲν γὰρ ἴυλος ἀνθεῖ, μετὰ δὲ ταῦτα τριχώσεις μετρία καλύπτει. *Primo efflorescit lanugo, mox mediocris pilorum ſylva genas operit*: quod aliter delineat Callimachus in Lav. Pall. de Tireſia.

——— ἄρτι γένεια
Περκάζων:

quod ita Scholiaſtes Græcus explicat, μελαινόμενος ὑπὸ τῆς φύσεως τῶν τριχῶν. Elegantem lanuginis deſcriptionem habet Philoſtratus in Memnone. ὅρα τὸν ἴυλον ὡς καθ' ἡλικίαν τῷ κτείναντι. οὐδ' ἂν μέλανα φαίης τὸν Μέμνονα: id eſt, *aſpice praterea lanuginem, quam interfectoris atati congruat* &c. Etymologia nota probatur ex eo quod etiam Græcis ἴυλος deſignet beſtiolam aliquam centipedam, vel millipedam ab aliis dictam, quæ arcuatim ſerpit, ut conjicit Doctiſſimus Junius.

V. 61. Φάντο πάλιν Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι.] Referatur hiſtoria ab ovo. Subjugatus totus terrarum orbis a Jove ac fratribus; qui dum ſupereſſent ab inſidiis patris, ſortibus ductis, terrarum orbis fuit diviſus &c. Homerus, Iliad. O. v. 189.

Τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς·
Ἤτοι ἐγὼν ἔλαχον πολιὴν ἅλα ναιέμεν αἰεὶ
Παλλομένων· Ἀΐδης δ' ἔλαχεν ζόφον ἠερόεντα·
Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρὺν, ἐν αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
Omnia ſunt partes in tres diviſa, & honorem
Quiſque ſuum cepit. Mihi parent aquoris unda:
At triſtis Pluto defunctis imperat umbris:
Mox ather, cœlumque Jovi conceditur altum.

Et quum illud factum fuerit in Cria, locus vocatus eſt *Claros*, ἀπὸ τοῦ κληρῶσθαι.

V. 62. Τίς δέ κ' ἐπ' οὐλύμπῳ &c.] Quod Callimachus dicit, τίς δὲ, nihil eſt. Poteſt ſors duci ſuper partibus inæqualibus, quia nemo inſanus ea ratione dicendus. Omnium quippe tum eadem eſt conditio. Verum probabile Jovem per aſtum aut per vim regnum fuiſſe adeptum.

V. 65. Ψευδοίμην &c.] Vult, Si mentiri vellem, ea proferrem, quæ forte fidem apud homines eſſent inventura: ita Herodianus de Hiſtoricis,

cἰς *δόξῃ παρίδωκαν τῆς ἀληθείας μείζονι*: res ipſas ſcribendo *ſupra veri fidem ſuſtulerunt.* Scilicet vitium hoc multorum Scriptorum; praeſertim antiquorum Græcorum, ut multa fabuloſa ſcriptis inſerant. Notat hoc Seneca lib. 4. Natur. Q. c. 3. Hiſtorici, cum multa ſunt mentiti ad arbitrium ſuum, tandem adjiciunt illud, *Penes auctorem fides eſto.* Hinç Græcos dure perſtringit Juvenalis lib. 4. Sat. 1. v. 174.

——— & quidquid Græcia mendax
Audet in hiſtoria.

quamquam ipſi tale vitium non verterint aliis vitio. Ita Diodorus Siculus in priſcis rebus non vult veritatem ad unguem quærendam. quod etiam admittit Livius in hiſtoriæ procemio, ubi poſtquam retulit, veteres hiſtoriis iſta inſeruiſſe, quæ poëticis magis, quam hiſtoricis, ſunt decora fabulis, tandem concludit, *hæc venia datur antiquitati.* Quare? quia ſcilicet res cum vetuſtate nimia obſcuræ, utpote quæ ex magno loci intervallo vix cernuntur. Livius, lib. 6. Aliter Herodianus.

V. 69. *τεράων.*] *Τέρατα* ſunt *Διοσημίαι*, prodigia, ſigna a Jove: & dicuntur *portenta*, quando in malam partem rapiuntur.

Ibid *ἐνδέξια*] *Οἰώνισμα δέξιον* deſignat. *δαιμόνιόν τι*. ut Herodianus lib. 1. 17. *κατά τινα δαίμονα.* Cur dextra? quia ſiniſtra infauſta. Virgilius,

Sæpe ſiniſtra cava prædixit ab ilice cornix.

Quamquam bona *ſiniſtra* dicantur apud Ciceronem de Divinat. 2. Forte ſiniſtrum auſpicium bonum, in quantum eſt cornicis vocem emittentis monitricem, ut caveretur infortunium. quod colligitur ex verſu citato. Niſi etiam dicatur quaſdam aves a læva ratum facere augurium, quaſdam a dextra. Plautus in Aſinar. act. 11. ſc. 1. v. 11.

Impetritum, inauguratum 'ſt: quovis admittunt aves.
Picus & cornix eſt ab læva; corvus porro a dextera.
Conſuadent.

Et Cicero lib. 1. de Divin. *Jupiter-ne cornicem a læva, corvum a dextra canere juſſiſſet?* Ibidem, *Quid augur, cur a dextra corvus, a ſiniſtra cornix faciat ratum?* Certum vero omen eſt, aquilam a dextra videre.

V. 76. *ὑδείομεν*] Scholiaſtes, *λέγομεν*. Poëta *canit*, & *dicit*. Virgilius, Ecl. 9. v. 35. &c.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinna
Digna.

& Ecl. 5. v. 2.

Tu calamos inflare leves, ego dicere verſus.

V. 80. *τάξιν*] Non mihi placet lectio *λάξιν*, niſi conſequenter, quia ſorte ordo obvenit. Lucas 1. 9. *ἔλαχε τοῦ θυμιάσαι.* Non enim dicuntur reges participes eſſe ſortis Jovis. Ipſe enim ſibi ſervat Olympum, ſolus regnat, & imperium obtinet in omnes Deos, adeo ut ne quidem cum fratribus commune habere voluerit imperium. Neque dici poterit, quod ſingulis ſuam ſortem aſſignaverit, quia dicitur, *τίν*, *tuam ſortem*: non enim quæ ſorte Jovi obvenerunt, aliis tribuenda: potius igitur vertas *ordinem*, id eſt voluiſti ut illi, ſicut tu, judicarent, &c. Sequitur comparatio. Ita *τάξις* dicitur ordo qui ſervatur inter milites. Apud He-

Herodianum lib. 1, initio: *τάξιν λιπών*. Hinc *λειποτάκτης*. Peculiari autem ratione deſignari poteſt officium cuique adminiſtrandum datum vel ad ſtationem quæ cuique adſignatur, quemadmodum hoc ſingulis hominibus a ſupremo moderatore aſſignatum. Ita eleganter apud Lucam de ordine Eccleſiaſtico. cap. 1. com. 8. *Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτῦ ἔναντι τῦ Θεῦ.*

N O T A E
A D
H Y M N U M
I N
A P O L L I N E M.

V. 14. Τελέειν] Τελέειν non eſt idem quod *τελεῖν*. Diſtinguntur enim *τελῶ* & *τελέω*, quod eſt ad finem perduco. Male Stephanus, *celebrare.* hoc enim refertur ad *τελεῖν*. niſi dicamus hoc eſſe per modum adjuncti, quia ad finem nuptias perducimus, quando celebramus. & vice verſa. Alias poſſet optime huic loco convenire ſignificatio *celebrari*, quia dicimus *nuptias celebrare*: refertur hoc ad munera, ut *τελεῖν ἀρχὴν*, *obire magiſtratum*, & *θεὰς τελεῖν*, *edere ludos*, id eſt; *celebrare*. ut apud Herodianum. lib. 1. non longe ab initio, *ἱερὸν ἀγῶνα τελῦσι*. Etiam ſignat *parentare*. Herodianus, lib. 4. *ἐπιτέλεσαν δὲ αὐτὸ ἁπάντων τὴν εἰς τὸν πατέρα τιμὴν*, &c. Dicitur autem *τελῶ* potiſſimum de rebus ſacris. Herodianus lib. 1. 10. *ὡρισμένης ἡμέρας, μητρὶ θεῶν πομπὴν τελῦσι*.

Ibid. Εἰ τελέειν μέλλυσι γάμον] *Γάμος* ſignificat & *nuptias* & *concubitum*. Muſæus, v. 281, *Καὶ γάμος ἦν*, h. e. *concubitus*, ut & v. 279.

Ἀλλὰ λέχος ϛορέσασα, τελεσσιγάμοισιν ἐν ὥραις.

Petronius, cap. 72. *Latuerunt ergo una, non tantum illa nocte, qua nuptias fecerunt, ſed poſtero etiam ac tertio die.* & cap. 25. *Plaudentibus ergo univerſis & poſtulantibus, nuptias fecerunt.* Phocylides, v. 194.

Μηδὲ γάμῳ γάμον ἄλλον ἄγῃς.

Videtur autem derivari a *γῆμαι* infinitivo, quod eſt *ducere*. Phocylides v. 192.

Γῆμαι δ' ὐκ ἀγαθὴν ἐελδαίνομεν.

V. 21. Ἰη παιῆον] Alii legunt *ἵη*, alii *ἱε*: *ἱη* volunt venire *ἀπὸ τῦ ἰᾶσθαι*, a medelis, quia morbis medetur Apollo. Stephano *ἵη* compoſitum videtur

tur ab *ἀφίη, dimitte*; forte quia jaculando nervus arcus, qui manu tenetur, dimittitur. ἰὴ autem, ἀπὸ τοῦ ἱέναι, a mittendo, quia ſagittæ mittuntur in Pythonem: vel ut alii, quia radii ſolis cum moderato calore demiſſi vitam mortalium conſervant, & contra ſunt lethiferi iidem radii, ſi immoderatus calor extiterit. Aliquando hæ duæ voces junguntur, ut apud Sophoclem, ἰὴ ἰὴ Δάλιε παιάν. Exiſtimem autem vocem ἰὴ nihil per ſe ſignificare, ſed tantum eſſe effictam a vociferantibus, quemadmodum in ſignum triumphi dicimus *Io, Io.* Ovidius, lib. 2. artis amatoriæ.

Dicite, io Pæan: &, io, bis dicite, Pæan.

Non aliter ac Bacchantes *evan*, unde Bacchus Εὔιος, *Evius*, ſeu *Euius.*

V. 49. Ἠιθέου ὑπ' ἔρωτι &c.] Plurimi referunt Apollinem propter rerum omnium penuriam operam ſuam Admeto Theſſaliæ regi addixiſſe in paſcendis armentis: genuinam vero ejus cauſſam hic refert Callimachus. Nam, ſecundum Muſæum, nemo eſt inter homines, deoſque ſuperos, quem non proſtraverit amor; quod ſi licet verum dicere, *eſt Jovis pulmonum dominus*, uti ait Sophocles. Apollo deus erat nullius rei indigus; verum amore captus, maluit libere inſervire juveni Admeto, quem deperibat. Ita ſcil. amantes vel patria carent propter amores, vel calamitatibus ſunt obnoxii, a quibus alias forent immunes. Gallus apud Virgilium, Eclog. 10.

Nunc inſanus amor duri me Martis in armis
Tela inter media, atque adverſos detinet hoſtes.

& apud Comicum adoleſcens,

—— —— O Jupiter! ubinam eſt fides?
Dum ego propter te errans patria careo demens;

alibi vero,

—— —— & me miſerum [eſſe] ſentio:
Et tædet, & amore ardeo: & prudens, ſciens,
Vivus, videnſque pereo: nec quid agam, ſcio.

V. 51. 52. ἤτοι Ἀπόλλων Βοσκομένης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν] Quoniam quandoque oculi præ indignatione nimia in transverſum diriguntur; vel ideo quia ſolemus vultu alicui ſecuritatem promittere, aut nullum damnum eſſe metuendum. Terentius, *Nihil eſt periculi, me vide.* Veteres igitur ex oculis radios quosdam emiſſos fingebant, qui vel noxii eſſent, vel boni. Virgilius, Eclog. 3.

Neſcio quis teneros oculus mihi faſcinat agnos;

quia maligni oculi alterius atterunt felicitatem. Fingebant autem eos, quibus eſſet pupula duplex, certiſſimum venenum in oculis habere, facillimeque teneros afficere. A. Gellius Noct. Attic. lib. 9. cap. 4. *Traditur eſſe homines in Illyriis, qui interimant videndo, quos diutius irati viderint; eoſque ipſos, mares fœminaſque, qui viſu tam nocenti ſunt, pupillas in ſingulis oculis binas habere.* Contra vero eſt oculus benignus, quem ſi in alium conjeceris, eum beatum reddes, de quo noſter loquitur; uti de Deo ſacra pagina: *Attolle oculos, ſeu vultum ſupra nos, & ſanabimur.*

V. 60. Ἀρτέμιος ἀγρώσσουσα] Callimacho alibi dicitur θηρήτειρα; Orphæo, κυνηγέτις; Juvenali, *venatrix*. Forte θηρήτειρα, quia prædam nanciſcitur. Ita inferius in hymno Dianæ, v. 104.

Τοῦτό κεν Ἀρτέμιδος πρωτάγγελον ἄξιον εἴη.

Hinc venatores ei ſacrati. Supra in hymno Jov. v. 77. ἐπακτῆρας δὲ χιτῶνος Ἀρτέμιδος: hoc eſt, κυνηγέτας, Scholiaſtes Græcus. Hinc etiam dicitur Atalanta virgo a Diana venandi artem didiciſſe. Callimachus, hymno Dian. v. 217.

Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.

V. 78. ἐπετήσιον] Annuum feſtum, *anniverſarium*. Sic *Eteſiæ venti* apud A. Gellium, lib. 2. cap. 22. *qui certo tempore anni ſpirant*. Ita ille ibidem ex Publio Nigidio, *& Auſtri anniverſarii ſecundo ſole flant*. Hoc ergo loco per *eteſion* intelligit tale feſtum, quod ſtatis temporibus ſemel in anno fieri ſolet. Ita Herodianus lib. 1. 16 de Jano. νὺξ μὲν τοῦ ἔτους τῆς ἐπιούσης ἡμέρας. & clarius de Peſſinuntia Dea l. 1. 10: Ἦρος ἀρχῇ ἑκάστου ἔτους, ὡρισμένης ἡμέρας: quod deſignat certum tempus quotannis: ſcilicet multi dii, deæque, quique in deorum numerum referebantur, habuere ſibi ſua feſta anniverſaria dicata. Virgilius, Eclog. 5.

Pocula bina novo ſpumantia lacte quotannis.

& paullo poſt.

Hæc tibi ſemper erunt, & cum ſolennia vota
Reddemus Nymphis, & cum luſtrabimus agros.

V. 80. σεῖο δὲ βωμοί] Cur in plurali? Vel quia multis in locis feſta anniverſaria Deo Apollini inſtituta: vel quia in cærimoniis omne binario numero conficitur. Virgilius, Ecl. 5.

Ecce duas tibi, Daphni, duoque altaria Phœbo;
Pocula bina novo ſpumantia lacte quotannis,
Craterasque duos ſtatuam tibi pinguis olivi.

Manilius, lib. 1. v. 22.

Bina mihi poſitis lucent altaria flammis.

Theocritus Idylio 5.

Στασῶ δὲ κρητῆρα μέγαν λευκοῖο γάλακτος
Ταῖς νύμφαις, στασῶ δὲ καὶ ἁδέος ἄλλον ἐλαίω.

hoc eſt,

Spumantem nymphis ſtatuam de lacte capacem
Craterem, dulci ſtatuam quoque & alterum oliva.

V. 84. περιβόσκεται] Illæ præpoſitiones, κατά, περί, diſtinctionem vocis faciunt. Saltem ſimili in caſu illa diſtinguuntur, ut περιφλέγω, καταφλέγω. Iſtud notat *ambuſtionem*, ut quando dicimus flammam lambere: hoc vero *combuſtionem*. Herodianus, lib. 1. καταφλέξαι δὲ τὸ πῦρ τόν τε νεών, καὶ πάντα τὸν περίβολον. & Suidas alicubi: ἐφλέγετο πυρὶ, οὐ κατεφλέγετο: pro quibus etiam habemus, ἐκαίετο πυρὶ, οὐ κατεκαίετο δέ. Itaque περιβόσκεται hoc loco non tam erit *abſumere*, ut vertit Stephanus, quam *depaſcere*, ſeu circum circa paulatim abſumere.

V. 85. ζωστῆρες] ἀπὸ ζώννυσθαι, a cingendo. Cingula autem non pertinent tantum ad omnes milites proprie dictos, verum etiam ad eos, qui

qui munera obeunt; ut Novell. 81. *Et ſuper ſingulis qua liberare a curia poſſunt, hoc eſt præfectura & magiſtri militum.* Et paullo poſt: *ut cingulum hujuſmodi acquiſitum aliquibus, quoſcunque nos probaverimus, quod eos liberet a curia, hoc valeat, & ut poteſtate eos liberet patrum & avorum.* Addo ex Lege penultima Digeſtor. de militar. teſtam. ſymbolum hoc fuiſſe militare, ut cincti eſſent milites; unde *recincti* dicebantur exauctorati.

N O T A E
A D
H Y M N U M
I N
D I A N A M.

V. 6. Παρθενίην . . . φυλάσσειν] Vel quia metuendum ne invitata per vim ſtupraretur, uti de Lucretia aliiſque nota hiſtoria; vel ne inſequeretur eam quiſquam deorum, uti Apollo Daphnin: vel quia noverat fragilitatem ſexus muliebris, eumque multis expoſitum eſſe inſidiis. Unde etiam aſſidue appoſita fuit cuſtos virginibus, quæ curam gerebat ne laberentur volentes. Tibullus, lib. 1. eleg. 3.

At tu caſta, precor, maneas, ſanctique pudoris
Aſſideat cuſtos ſedula ſemper anus.

Nam ſecundum Græcum interpretem facile mulieres labuntur, tum propter ingenii defectum, tum quia ſine felle proclives in vitia. Caſta ergo eſt fœmina, non libere, ſed neceſſario: quam ob rem petit, ut ſit caſta, dum vix talis eſſe poteſt. Unde Hieronymus, *Infida quippe cuſtos caſtitatis eſt neceſſitas: & illa vere pudica dicenda, cui licuit peccare, ſi voluit, & minore miſeria deformis habetur, quam formoſa ſervatur.*

Ibid. Ἄππα] Varia ſunt nomina, quibus Græci parentes, ſed peculiaria, quibus pueri parentes appellant. Ita hoc loco. Dicitur etiam πάππας, & immutata littera πάππος, quod ſignat *avum*. Unde πρόπαππος, ὁ πάππου πατήρ. Euſtathius autem talem ἐπίπαππον vocat. Hinc Latinis *pappas*, quod educatorem ſignificat. Juvenalis, ſat. 2. v. 633.

— — timidus prægustet pocula pappas.

V. 20. ἐπιμίξομαι] Habet hæc vox, ut & aliæ quædam, ſignifi-

cationem honeſtam & inhoneſtam. Vox συνουσιάζειν quandoque ſignat *confabulari*, *convivari*, quandoque ſtupri conſuetudinem cum quoquam habere. Idem de voce μίσγομαι, ſeu μίγνυμι, quæ quandoque refertur ad inhoneſta, uti Latinis *miſcere*. Sic ergo Græci per μισγειν intelligunt *concubitum*, ſeu actum venereum, idque quandoque cum adjectione, ut quando dicitur μίσγειν ἐν φιλότητι; aliquando ſine adjectione, ut apud Phocylidem, v. 184.

Μηδέ τις ἀμνήστευτα βίῃ κούρῃσι μιγείη.

Hæc ſignificatio, ut plurimum, locum habet, quando dicitur puella cum adoleſcente miſceri, adeo ut convenientiore voce non uſum fuiſſe poëtam mirandum ſit, cum dicit *civitatibus miſcebor virorum*; idem enim hoc eſt ac ſi dicat, *viris miſcebor*. Elegantius ſimili in caſu hic expreſſit Muſæus, v. 34.

Οὐδέποτ' ἀγρομένῃσι μεθωμίλησε γυναίξιν.

V. 27. ἀμογητὶ] Non ſimpliciter ſignat *ſine labore*, quod eſt πόνος, ſed ſine labore gravi, & abſque omni niſu ac conatu. Sic Muſæus v. 268.

Νυμφίε πολλὰ μογήσας:

Id eſt,

Sponſe, multum laboraſti.

Et alibi, v. 78.

Παπταίνων ἐμόγησα:

Hoc eſt:

Intuens defeſſus ſum.

V. 29. Φῆ δὲ καταῤῥέζων] Deſcribit hic poëta tale blandimentum, quo ſoliti parentes natorum bucculas prehendere, vel maxillas, ac deinde manum ad os referre. Virgilius, 2. Aeneid. v. 258.

Olli ſubridens hominum ſator, atque deorum,
Vultu, quo cœlum tempeſtateſque ſerenat,
Oſcula libavit natæ.

Ad quem locum Servius, poſt alia paucula: *Sane multi nolunt ita intelligi, ut ſummum oſculum filiæ dederit, id eſt non preſſum, ſed ſumma labella contingens*: *ſed ita ajunt, Tum hilarus Jupiter vultus natæ libavit, id eſt contigit; ſcilicet ut nos ſolemus cum blandimentis quibuſdam ſiniſtram maxillam contingere liberorum, ac deinde ad os noſtrum dextram referre.* Ad hoc genus blandimenti refero illud Suetonii in Galba, cap. 4. *Conſtat Auguſtum puero adhuc ſalutanti ſe inter æquales, apprehenſa buccula, dixiſſe, καὶ σὺ τέκνον τῆς ἀρχῆς ἡμῶν παρατρώξῃ.* Idem in Auguſto, cap. 94. *Ejuſque oſculum delibatum digitis ad os ſuum retuliſſet.* Scilicet ſuavii loco Jupiter digitos ad os puellæ porrectos ſuo mox ori admovit, uti hoc moribus obſervatur ab officioſis, ſolitis manum, qua id, quod illis porrigitur, attingunt, labris admovere primum & oſculari. Locus inſignis, qui hunc explicat, occurrit apud Apuleium lib. 6. *Tunc Jupiter perpreſſa Cupidinis buccula, manuque ad os ſuum relata, conſaviat.* Affectus ergo paterni indicium eſt, bucculam apprehendere, demulcere, & manum tandem ad os referre.

V. 36. Πολλὰς δὲ ξυνῇ] Quare communiter? quia antea petierat πολυωνυμίην

νυμφῶν cum fratre Apolline; noluit enim minore in honore haberi, quam Apollo, utpote eodem patre ac eadem matre prognata; & hoc petierat verſu 7. neque mirum; ipſa quippe prior nata. Factum & hinc antiquitus, ut una eademque utrique deo fierent ſacra, ſimulque colerentur. Ita in Regione urbis 19. arcus Octavii Auguſti patris conſpiciebatur cum ſignis Apollinis & Dianæ. Conjunxit ſaltem Horatius utrumque lib. 1. Od. 21.

Dianam teneræ dicite virgines;
Intonſum pueri dicite Cynthium.

V. 38. Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα] Cur in plurali numero? Duplex ratio: una deſumpta a parilitate Apollinis; illi multa fumant altaria: ergo etiam Dianæ; altera deſumpta a ritu ſuperſtitioſo: plurali enim numero gaudebant dii veterum, idque etiam ſervatum in ipſis incantationibus magicis: quia autem eadem Diana, quæ Proſerpina, aut Hecate, neceſſum erat varia ei exſtrui altaria, pro varia, qua gaudet, poteſtate. Certe triplex ejus perhibetur poteſtas ſecundum Servium in IV. Aeneid. v. 511.

—— Tria virginis ora Dianæ.

Sic Ovidius lib. 7. Metamorph. v. 262.

Terque ſenem flamma, ter aqua, ter ſulphure luſtrat.

& Virgilius, Ecl. 8.

Terna tibi hæc primum triplici diverſa colore
Licia circumdo; terque hæc altaria circum
Effigiem duco: numero deus impare gaudet.

& poſtea,

Necte tribus nodis vernos, Amarylli, colores.

Eleganter autem hoc loco conjunguntur βωμοὶ καὶ ἄλσεα, quia nemoribus præeſt, lucisque. Statius, Thebaid. IV. v. 425.

———— nemori Latonia cultrix
Additur: hanc piceæ, cedrique, & robore in omni
Effictam, ſanctis occultat ſilva tenebris.

V. 39. λιμένεσσιν] Λιμένες ſunt portus, cujus partes ἐκβολαί, quæ Thucididi στόματα λιμένος. Dictum autem λιμὴν tradit Euſtathius, παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου, & τοῦ ἔργου τῆς γῆς ἠπείρου. Hinc Diana dicta *Limenetis.* Tacitus lib. 4. Ann. cap. 43. *de jure templi Dianæ Limenetidis:* ubi legit Lipſius *Limnatidis*; verum lectionem priorem ſervo, quoniam & λιμενῖτις dicta apud Artemidorum, lib. 2. Ergo ita dicta eſt, quia portibus præeſt & viis, quanquam Strabo eam ita dictam tradat a Limnis vico Meſſeniæ, lib. 8. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος ἱερὸν [Λιμναῖον] ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίοις ἐπὶ τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας.

V. 44. Τηθὺς] Non hic intellige Tethin, Chironis filiam, vel, ut Homerus, Nerei; quæ cum etiam nympha eſſet Oceanina, dicitur fuiſſe mulierum formoſiſſima, adeo ut ipſius complexus Jupiter ipſe exoptaverit, verum Tethin, terræ & cœli filiam, Oceani uxorem. de

qua Heſiodus in Theogonia, quam etiam vocat formoſam. Oceaninæ nymphæ dicuntur eſſe comites Dianæ, quia Luna pro acceſſu & receſſu trahit ad ſe, pellit, & impellit humores.

V. 69. κεχρημένος] Stephanus legit κεχρισμένος, quod eſt *unctus*. Hinc in Jure Canonico, ſeu Decretal. Greg. lib. 1. tit. 15. de Sacra Unctione, Presbyteri conſecrabantur oleo tantum, Epiſcopi Chriſmate, quod ex oleo & balſamo. Hæc vox ergo peculiariter refertur ad talia unctionum genera, aut oblitionum, quæ fiunt oleo. Pſ. 45. de Chriſto: ἔχρισέ σε ὁ Θεός σε ἐλαίῳ. Non ergo hæc vox congrua *carboni*. Non enim facies inungitur carbone, ſed obducitur potius, vel, ſi mavis, ob'initur, Latinis notatur. Ita *atro carbone notari*.

V. 76 λασίης ἰδρῶσκο χαίτης] Apud Græcos variæ voces confunduntur deſignantes capillitium, χαίτη, πλοκαμίς, τρίχες, κόμη, κορυφή. Hoc enim loco confunduntur τρίχες καὶ χαίτη & κόμη, quæ referuntur ad viros. Alii ita diſtingunt, quod χαίτη & τρίχες ſignificent omne capillitii ſeu pilorum genus, πλοκαμὶς & κορυφὴ, capillitium ad modum corymborum, κόμη, cæſariem fœmineam. Phocylides circa finem,

Μὴ μὲν ἐπ' ἄρσενι παιδὶ τρέφειν χαίτην πλοκαμῖδας.
Μὴ κορυφὴν πλέξῃς, μηδ' ἄμματα λοξὰ κορύμβων·
Ἄρσεσιν οὐκ ἐπέοικε κόμη, χλιδαῖς δὲ γυναιξί.

V. 84. μόνιον δάκος] Sequor Scholiaſtæ expoſitionem; quando quidem in hoc, ut plurimum, diſtinguuntur feræ a cicuribus, aut domeſticis animalibus, quod illa ſolitarie, hæc gregatim ad paſcua abigantur. Tribonianus, §. 1. Inſtitut. de lege Aquilia. *Quod autem non præciſe de quadrupede, ſed de ea tantum, quæ pecudum numero eſt, cavetur, eo pertinet, ut neque de feris beſtiis, neque de canibus cautum eſſe intelligamus, ſed de iis tantum quæ gregatim proprie paſci dicuntur.* Unde Apuleius, lib. 6. oves feras, formidabileſque deſcripturus, non eas gregatim paſci dicit; *Verum*, inquit, *oves nitentes, aurique colore florentes, incuſtodito paſtu vagantur.*

V. 88. Ἀρκαδίην ἐπὶ Πανός.] Quia deus Arcadiæ præſes paſtorum eſt, qui in Arcadia quam plurimi. Virgilius, Ecl. x.

—— —— Pan deus Arcadiæ venit.

Unde verſus dicti Mænalii, id eſt Arcadici. Idem Ecl. VIII.

Incipe Mænalios mecum, mea tibia, verſus.

a Mænalo monte altiſſimo Arcadiæ, de quo poëta noſter. Statius lib. 9. Theb. v. 639.

—— & in mediis frondentem Mænalon aſtris.

V. 89 ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδωσιν] Quo canes ſint in feras ferociores, eos aut ſanguine, aut carne paſcunt; ſaltem feras diſcerptas illis tribuunt. Phocylides, v. 136.

Μηδέ τι θηρόβορον δαίσῃ κρέας, ἀργίποσιν δὲ
Λείψανα λεῖπε κυσίν· θηρῶν ἄπο θῆρες ἔδοντες.

V. 91. παρουατίδες] Auripetas, quia aures petunt ferarum, quibus illæ ducuntur, ut freno caballi. Exiſtimat Vulcanius hanc vocem bene ver-

verti poſſe per *auritos*, verum male : in canibus enim venaticis commendantur breves aures. Ita Oppianus deſcribens ab omni parte canem perfectum, Κυνηγ. Α. v. 403.

— — βαιὰ δ' ὕπερθεν
Οὔατα λεπταλέοισι πελειάδουσιν ὑμένεσσι.

Hoc eſt,

— — breves autem ſuperne
Aures tenuibus obducantur membranis.

Ibid. ἵνα δ' αἰόλον] Canes variegatos commendat poëta, de quibus Oppianus, Κυνηγ Α. v. 469.

— ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἔμμεν' ἀοιδῆς
Τὰς τρέφεν ἄγρια φῦλα Βρεττανῶν αἰολονώτων.

Id eſt,

— attamen (ejuſmodi, quod) magna dignum ſit prædicatione,
Quos educarunt fera ſecula Britannorum terga pictorum.

Forte, quia præ ſe ferunt ſpeciem externam tigridum, quæ αἰολόνωτοι ſecundum Oppianum, & ideo habent robur & celeritatem.

Ibid. οἵ ῥα λέοντας Αὐτὺς αὖ ἐρύοντες] De leonum pugna canumque, & iſtos ſæpe, quamvis efferatiſſimos, fuiſſe ab hiſce ſuperatos, hiſtoriæ fidem faciunt. Curtius lib. IX. *Nobiles ad venandum canes in ea regione ſunt; latratu abſtinere dicuntur, cum vidêre feram; leonibus maxime infeſti. Horum vim ut oſtenderet Alexandro, in conſpectu leonem eximiæ magnitudinis juſſit emitti, & quatuor omnino admoveri canes, qui celeriter occupaverunt feram: quum ex iis qui adſueverant talibus miniſterii unus, canis leoni cum aliis inhærentis crus avellere, & quia non ſequebatur, ferre amputare cœpit. Nec ſic quidem pertinacia victa, rurſus aliam partem ſecare inſtitit; & inde non ſegnius inhærentem, ferro ſubinde cædebat. Ille in vulnere feræ dentes moribundus quoque infixerat. Tantam in illis animalibus ad venandum cupiditatem ingeneraſſe naturam memoriæ proditum eſt.* Plinius lib. VIII. cap. 40. eandem referens hiſtoriam tradit Albaniæ regem inuſitatæ canem magnitudinis dono Alexandro dediſſe; cujus ſpecie delectatum Alexandrum, urſos, apros, aliaque emitti juſſiſſe, contemptu immobili jacente cane; & ea ſegnitie offenſum Imperatorem, eum interimere juſſiſſe. Quod ubi regi nunciatum, alterum mittens, addidit, mandata ne in parvis experiri vellet, ſed in leone elephantove : duos ſibi fuiſſe; hoc interempto, præterea nullum fore; & cum non diſtuliſſet Alexander, leonem fractum protinus vidiſſe. De talibus Oppianus, Κυνηγ. Α. v. 416.

Ὅσσοι μηδὲ λέοντας ἑὺς τρείουσιν ἄνακτας.

Id eſt,

Qui ne quidem leones ſuos horrent reges.

V. 92. αὖ ἐρύοντες] Fuſe diſputat Vulcanius de voce αὖ, & exiſtimat deſignare *reſupinum*; quod probari poterit, quia reſupinare ſolent quandoque feræ, dum ſe victas ſentiunt. Ita urſi in dorſum a canibus trahuntur, dum cum iis committuntur : & notum canes victos reſupinos ter-

terræ incumbere: quod etiam in quibuſdam feris facile admittas, quæ duobus poſtremis pedibus inſiſtentes facile a canibus in terga dejiciuntur. Poterit etiam admitti ſignificatio Stephani *retrotrahi*. Quia dum fugiunt feræ, ictuſque evitant, a canibus ſuperatæ ſæpiſſime ab iis retrotrahuntur. Exemplo ſunt cuniculi, ſimileſque feræ, quæ ſi forte antris ſuis ſint vicinæ, ſe evaſuras ſperant; verum a canibus eo acrius inſiſtentibus retrotrahuntur, qui poſteriores earum partes morſu prehendunt.

V. 94. *κυνοσκελίδας*] Eos ex vulpe & cane prognatos refert Scholiaſtes, quia iſti ad curſum celeriores. Quicquid enim celeritatis canibus deficit, ab vulpe ſuppletur. Hinc vulpibus ſimiles eos vult Oppianus, Κυνηγ. A. v. 432.

῎Η καὶ ἀλωπήκεσσι.

ſupple, ἴκελοι. Ita quidam canes ex cane & tigride naſcuntur, quorum mentionem facit Diodorus lib. 17. alii ex lupo & cane, uti de Gallorum canibus ſcribitur.

V. 95. *οὐ μύοντα λαγωόν*] Non conniventem, ſeu indocilem nictus, Vulcanius. Oculi dicuntur inconniventes, quando ſunt adaperti, vigilantes, ſine ulla nictatione, ſine ulla palpitatione: poteſtque hoc duplici ſignificatione dici; vel quia oculi ſemper ſunt ſtati & immobiles, uti hoc de Socrate meminit Gellius; uti colligere hoc etiam licebit in iis, qui vel metu conſternati immobiles ſtant, vel ſpeculando oculis cuidam objecto videntur intenti, quod tamen non vident, nec obſervant; vel quia oculi ſunt vigiliis mancipati & addicti, adeo ut nuſquam non conniveant, quales ſunt oculi leporis, ad quemvis ſtrepitum ſibi metuentis, ideoque ad ſingula circumſpicientis. Eleganti & ſimili de draconibus loquendi modo utitur Apuleius l. VI. *Longa colla porrecti ſævi dracones, inconnivæ vigiliæ luminibus addictis, & in perpetuam lucem pupillis excubantibus.*

V. 97. Σημῆναι] Eleganter de canum indagine eadem hac voce utitur Oppianus, Κυνηγ. A. v. 450.

—— —— *μέροπες μὲν ἄρ᾽ αἰολόβουλοι*
῎Ομμασι τεκμήραντο, καὶ ἐφράσσαντο κέλευθα;
Μυξωτῆρσι κύνες δὲ πανίχνια σημήναντο.

Hoc eſt,

—— —— *& homines quidem verſuti*
Oculis luſtrant & obſervant vias:
Naribus autem canes quævis veſtigia deſignant.

Poteſt autem duplex eſſe ſenſus, aut quia canes explorant naribus, aut quia naribus præmiſſis hominibus ſignant, ubinam feræ conſideant.

V. 111. *῎Εντεα καὶ ζώνη*] Zona Dianæ commendatur, tum quia virginitatis cuſtos, tum quia illa vocata *λυσιζώνη*, *ſolvens zonam*, quia eo liberius puerperæ pariebant. Sumitur igitur hoc loco zona pro ornamento muliebri. Ita Heliodorus in Aethiop. III. *ζώνη ἐπεβέβλητο τοῖς στέρνοις*, id eſt, *zona pectus præcinxerat*: quam Ariſtænetus epiſt. I. vocat *κεστὸν*, de muliere; *τὸν κεστὸν ὑπεζώσατο.* Obſervo vero non ſolum

Græ-

Græcis zonam deſignare eam, quæ mulieribus propria, ſed & quæ viris; ita milites ζωςῆρες ſupra vocati, quia zona cincti: & ſic Latinis zona virilis. Libro 48. D. de bonis Damnator. *Nec ſi zonam circa ſe habuerit, protinus aliquis ſibi vindicare debebit, ſed veſtem, qua is fuerit indutus, aut nummulos inveterales.* Deinde per zonam non ſolum intelligitur illa faſcia, ſeu cingulum, quo quis cingitur, ſed ſaccus oblongus, ſeu marſupium in quo pecunia reconditur. Juvenalis, ſat. v. v. 546.

Nocte cadet fractis trabibus, fluctuque premetur
Obrutus, & zonam læva morſuque tenebit.

V. 125. λοιμός] *Peſtilentia*: nam male *peſtilitas*, qua voce tamen uſus eſt Lucretius. *Peſtis* etiam minus proprie. Peſtis enim malum quoddam, in genere, idem quod *calamitas*. *Lues* ergo, ſeu morbus contagioſus. Ita de morbo peſtilentiali ſub Veſpaſiano Euſebius & Hieronymus in Chronico: *Lues ingens Romæ facta: ut per multos dies in ephemeridem decem millia ferme mortuorum hominum referrentur.* Talem etiam luem Græcis Apollinem immiſiſſe propter virginem ſui ſacerdotis captam meminit Homerus. Ratio non obſcura; aëri potiſſimum præſunt Diana & Apollo; cumque morbus peſtilentialis ex aëris contagione oriatur, non mirum ſi poëtæ diis iſtis hæc mala accepta tulerint. Ita Lucretius lib. VI.

—— —— *Fit morbidus aër*
Atque ea vis omnis morborum, peſtilitaſque,
Aut extrinſecus, ut nubes, nebulæque, ſuperne
Per cœlum veniunt; aut ipſa ſæpe coorta
De terra ſurgunt, ubi putrorem humida nacta eſt,
Intempeſtivis pluviiſque & ſolibus icta.

& poſt loquitur de aëre infecto.

Et cum ſpirantes mixtas hinc ducimus auras.
Illa quoque in corpus pariter ſorbere neceſſe eſt.
Conſimili ratione venit bubus quoque ſæpe
Peſtilitas, etiam pecubus balantibus ægror.

Ibid. κτήνεα καταβόσκεται] Elegans locutio, quaſi contactu hoc malum ſerpat, & ita depaſcat ſingula. Cur κτήνεα? quia ſæpiſſime obſervatum hoc contagii genus primum animalia bruta confeciſſe. Ita apud Homerum primo canes, mox reliqua conficiuntur peſtilentia. Eadem ratione, qua homines, bruta confici Lucretius lib. VI. loco citato docuit. Herodianus vero, l. 1. 12. Πολλὴ φθορὰ ὑποζυγίων. & apud Apuleium lib. IV. de urſis. *Nam diutina captivitate fatigata ſimul & æſtiva flagrantia macerata, pigra etiam ſeſſione languida, & repentina correpta peſtilentia, pene ad nullum rediere numerum.*

V. 126. Κείρονται δὲ γέροντες] Nolim hic intelligi buſta ſenum ac juvenum, verum ſenes ſuper interitum juvenum lugere. Solent enim veteres capitis fœdatione luctum demonſtrare. Herodianus l. 1. 13. λυσαμένη τὰς τρίχας.

V. 137. Εἴην δ' αὐτός] Varius hujus vocis ſenſus: vel, *Sim & ego* *ve-*

verax, uti Stephanus; vel, *Sin & ego tibi cura, uti & ille qui verax:* quod videtur velle Scholiaſtes Græcus; vel, *Sin & ego viciſſim ei amicus, qui mibi.* Illa enim demum vera eſt amicitia, quæ inter amicos eſt. Non enim ab una parte conſiſtit amicum eſſe ei, qui tibi viciſſim non eſt amicus.

V. 146. Τιρύνθιος ἄκμων] Videtur hoc ideo referri ad id quod nequit defatigari, non ad id quod quieſcit, quæ ſignificatio tamen huic loco propria. Dicitur quippe ante portas cœli ſtare, neque operam dare certaminibus. Videtur autem Hercules appoſitus cuſtos cœli, qui etiam intrepide adiit loca infernalia.

V. 157. Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακόν] Male. quid meruere boves, animal ſine fraude doloque? Loquitur igitur Hercules, qui non obſervat in dictione τὸ πρέπον. Perſona ergo, quæ introducitur, quandoque vitium committit, non poëta. Paſtor apud Virgilium Eclog. 1.

Urbem, quam dicunt Romam, Melibœe, putavi
Stultus ego huic noſtra ſimilem, quo ſæpe ſolemus
Paſtores ovium teneros depellere fœtus.

V. 160. Παύσατ' ἀδηφαγίης] Herculis voracitatem eleganter Epicharmus deſcribit in Buſiride.

Illum ſi edentem videris, ſtrepunt genæ,
Intus ſonat guttur, ſonat maxilla, dens
Stridet caninus, ſibilant nares, movet
Aures ſicut armenta ſolent haud minus.

V. 163. πουλὺ νέμεσθαι] Quæ hæc conſtructio? quis ſenſus, *multum pabuli?* Sed vix videtur hoc explicari poſſe per infinitivum, niſi dicamus *multum paſtus*, id eſt ut depaſcantur: νέμομαι eſt depaſcor: niſi hic ſignificationem illam admittamus, quam etiam notat Budæus: *ut fruantur, ut victitent pabulo.* In Pandectis Græcis νέμεσθαι pro *poſſidere.*

V. 165. Ὠκύθοον τριπέτηλον] Τρίφυλλον. Triplex ejus genus. Τρίφυλλον, πόα μηδική, & λωτός Summus Salmaſius exiſtimat, id, quod Græci τρίφυλλον abſolute vocant, odoratum eſſe & bitumen reſipiens; unde & ἀσφάλτιον cognominatur, etiam μινυανθὲς, quia minii coloris florem geſtat. Deinde πόαν μηδικὴν ſecundam ſpeciem facit; id eſt, herbam medicam. jumentorum pabulo olim in primis commendatam. Tertiam ſpeciem facit λωτὸν τρίφυλλον, lotum trifolium, trifolium pratenſe, trifolium vulgare, de quo poëta, quod citiſſime excreſcat. Exiſtimat autem Summus Vir, id τρίφυλλον, quod Græci ita abſolute vocant, & ſubſtantive, odoratum eſſe, & bitumen reſipere. Si per Græcos intelligat communem loquendi modum, facile largior; ſi vero putet nuſpiam τρίφυλλον abſolute ſumptum deſignare *pratenſe trifolium*, neſcio an non contrarium indicari poſſit. Certe Scholiaſtes vocem ponit abſolute: τὸ ταχέως ἀνατέλλον τρίφυλλον; nam loquitur de trifolio pratenſi; neque hic poterit intelligi aut λωτὸς, aut πόα, aut βοτάνη, cum ponatur abſolute, & ſubſtantive, in neutro genere.

V. 181. ἀλλὰ θεῆται] Sol dicitur omnia intueri, in quantum eſt com-

muno

mune mundi lumen, ac pervidens omnia; unde ab Homero *Jovis oculus* appellatur, qui cuncta rimatur, perſpicit, nota facit. Dicitur vero peculiari ratione intueri actiones hominum, aliorumque, vel quando ſtupet, & quaſi in admirationem rapitur propter res adſpectu dignas, vel propter geſta turpia, quæ perpetrant homines. Seneca, Med. v. 28.

—— —— ſpectat hoc noſtri ſator
Sol generis! & ſpectatur, & curru inſidens
Per ſolita puri ſpatia decurrit poli:

quam eandem Medeam non nemo ſic loquentem introducit:

Juppiter, tuque adeo Sol, qui res omnes inſpicis,
Quique tuo lumine, mare, terram, & cælum contines,
Inſpice hoc facinus priusquam fiat, prohibe ſcelus.

V. 190. Βριτόμαρτιν] Britomartis, quæ ſecundum nonnullos Jovis filia, ex Charone nata, fuit Dianæ gratiſſima. Britomartis dicta ſecundum Solinum *Brito martis*, quod Cretenſibus *virginem dulcem* ſignificat: Βριτὸς μαρτὶς, non μάρπα, ut vult Stephanus. Dicta eadem Virgilio *Aphea*, ἀπὸ τῆς ἀφέσεως, a jactu. Eadem *Gortinis* dicta a Gorte urbe Cretenſi, ſecundum Stephanum, in qua vixit. Cur vero Dianæ fuerit gratiſſima, notiſſimum; ſimile gaudet ſimili: nam Britomartis tantum venationibus fuit intenta. Commendatur variis de cauſſis; præſertim quia ἴυσκοπος, quod vertunt *circumſpectam*; male, meo judicio; niſi quis ideo velit eam circumſpectam, quod in venationibus circumſpicimus ut feram inveſtigemus, & ita caute progredimur, id eſt lento ac ſilentioſo gradu, quo ferarum luſtra detegantur, ideo ad quævis advertimus. Oppianus Κυνηγ. A. v. 451.

——— μέροπες μὲν ἄρ᾽ αἰολόβουλοι
Ὄμμασι τεκμήραντο καὶ ἰφράσαντο κέλευθα.

Hoc eſt,

—— — & homines quidem verſuti
Oculis luſtrant & obſervant vias.

Potiſſimum tamen illa ſignificatio hic locum habebit, quæ refertur ad jaculandi peritiam. Eam enim commendaverat poëta in Diana, v. 119. & 262. ἰυστοχίην vocat artem jaculandi. Herodianus in Commodo, cap. 15. πλὴν ἀνδρείας καὶ ἐυστοχίας παρὰ τοῖς δημώδεσιν εἶχέ τινα χάριν. Ergo hoc loco impropria non poterit eſſe locutio, cum ſermo ſit de venatione, ſed proprie ponitur pro collimatione ad ſcopum, ſeu metam. σκοπὸς quippe Græcis deſignat metam. Herodianus ibidem de Commodo, οὐδέποτε σκοπὸν ἄλλον ἔχειν. Athenæus lib. 16. Βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπόν.

V. 197. ὄθεν μιτίσητα Κύδωνες Νύμφαν &c.] Qui Cydones montem Dictynnam vocant, cum longe a Dictoo monte diſtet Cydonia? Reſpondeo diſtinguendum inter Cydones & Cydoniatas: hi dicti tales a Cydonia, non iſti, qui Cretenſes, Poëtarum more. Sic *Cydonia tela*, pro ſagittis Creticis poëtæ appellant. Ita quod de eadem dea Poëta noſter dicit v. 197. & ſeqq. *Cydones* feſta peragere huic deae, Diodorus dixit *Cretenſes* hoc agere; ergo Cydones & *Cretenſes* hic pro iiſdem. Diſtinguunt alii inter Dictynæum & Dictæum. Ille eſt ad mare, & promon-

montorium, non Dictæum: & Dictynnæus vocatus a Dictynna urbe Cretæ, uti vult ſummus Salmaſius. Male igitur Friſchlinus, qui exiſtimat eo nomine reprehenſum a Strabone fuiſſe Callimachum, quod referat Minoem regem tam impium fuiſſe, ut concubitus gratia Dictynnam inſequeretur. Certum eſt enim Strabonem hoc nomine poëtam notare, quod Dictæum montem cum Dictynnæo confundat, ut notat doctiſſ. Salmaſius in Solinum. Neque repugnat Diodorus Siculus: non enim eos procul a vero abeſſe docet, aut dicit, qui Callimachi ſententiam ſequuntur: verum, inquit, alii exiſtimant & dicunt eos, qui ita ſentiunt, a vero aberrare. Verba ejus ſunt: *Οὐκ εὖ δὲ οὐδὲ τὸν Καλλίμαχον λέγειν φασὶν, ὡς ἡ Βρετόμαρτις φεύγουσα τὴν Μίνω βίαν, ἀπὸ τῆς Δίκτης ἅλοιτο εἰς ἁλιέων δίκτυα. καὶ διὰ τοῦτο αὐτὴ μὲν Δίκτυνα ὑπὸ τῶν κυδωνίων προσαγορευθεῖη.* Id eſt, *Non bene etiam a Callimacho dictum ait, Britomartin Minois vim fugientem deſiluiſſe in retia piſcatorum, indeque Dictynnam appellatam.* Videndus Salmaſius in Solinum pag. 171. edit. Pariſ.

V. 205. *ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.*] Duplici ſenſu. Scilicet ſortitur nomen a Dictynna; unde ipſa *Dictynna* vocata Silio Italico Punicorum lib. xv. v. 766.

Ut cum venatu ſaltus exercet opacos
Dictynna.

& Senecæ in Med. v. 795.

Inque auxilium, Dictynna, tuum
Pretioſa ſonent æra Corinthi;

vel a Britomarti nympha; unde Dianam eandem putant cum Britomarti Diodorus lib. v. & Solinus Polyhiſtor. *Cretes Dianam religioſiſſime venerantur, Britomartem gentiliter nominantes.*

V. 216. *κούρην Ἰασίοιο*] Fertur fuiſſe filia Schœnei. De hac loquitur noſter, quia eam commendat a venandi peritia. Beroaldus ad Propertium notat eam fuiſſe Jaſii neptem, Schœnei filiam, quem reprehendit Muretus in notis ad Propertium, ſed male. Certum enim eam Atalantam fuiſſe Schœnei filiam, quæ venatrix & eximia jaculatrix, quæque aprum interfecit. Oppianus Κυνηγ. Β. v. 26.

Σχοινῆος προφέρουσα δὲ κλυτὴ θυγάτηρ Ἀταλάντη
Θηρσὶ φόνον τεύξασα, συνεβόλος εὕρατο κούρη.

Hoc eſt,

Schœnei vero prima generoſa filia Atalanta
Feris eadem allatam apri interfectrix repperit puella.

Aſt eadem illa poëtæ noſtro *κούρη Ἰασίοιο*; quæ hoc loco commendatur a jaculandi peritia, a *συνεκτονίᾳ* &c. non alia ergo Schœnei filia, & Jaſii, aut Jaſionis neptis. Non alia ab Arcadica Atalanta, ſecundum Ælianum lib. xiii. Variar. Hiſtor. cap. 1. Eadem illa quæ curſu nobilis, quæque ab Hippomene victa, quia & hæc Schœnei filia. Auctor laſcivi carminis,

Qualibus Hippomenes rapuit Schœneida pomis.

quæque a Meleagro adamata. Diodorus lib. iv. *Μετεχούσης δὲ τῆς κυνηγίας*

γίας Ἀταλάντης τῆς Σχοινέως, ἐρασθεὶς αὐτῆς ὁ Μελέαγρος, παρεχώρησε τῆς δορᾶς καὶ τοῦ κατὰ τὴν ἀριστείαν ἐπαίνου. h. e. *Inter venationis autem ſocios Atalanta, Schœneo nata, ſimul erat. Huic exuvias, ipſamque rei præclare geſtæ laudem (puellam enim deperibat) Meleager conceſſit.* Vide Muretum ad eleg. 1. libri 1. Propertii.

V. 221. Ὑλαῖον] Hylæum & Rhœcum ſagittis ab Atalanta confixos fuiſſe teſtatur etiam hoc loco Scholiaſtes. Et ideo, quia vim inferre Atalantæ fuere conati. Aliam rationem nobis ſuppeditat Propertius lib. 1. eleg. 1. Scilicet Minalionis amore tacta puella, ægre tulit eum ſagittis a rivali Hylæo fuiſſe vulneratum, & forte ideo iſtum interfecit.

Ille etiam Hylæi percuſſus vulnere rami,
Saucius Arcadiis rupibus ingemuit.

Ovidius lib. 2. de arte Amand. v. 191.

Senſit & Hylæi contentum ſaucius arcum.

V. 228. προτόθρονι] Id eſt ſedis prærogativa, vel loci prærogativa: & ille dicitur loci gaudere prærogativa, qui primum inter omnes locum obtinet: qualis eſt præſes, antiſtes. Qualis & in imperio regina, quæ omnibus præfertur, adeo ut in theatro, in concione, & ubique quemvis loco excitare poſſit, & in eo ſedere. Herodianus lib. 1. Ἐπεὶ δὲ ὁ Κόμμοδος γυναῖκα ἠγάγετο Κρισπῖναν ὄνομα, ἀνάγκη τε ἐγένετο τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῇ τοῦ βασιλεύοντος γυναικί. hoc eſt, *Poſtea vero quam Commodus uxorem duxit Criſpinam, ac neceſſe fuit principis uxori primo loco cedere.* Et vox *throni*, quæ hoc loco occurrit, tributa diis & magiſtratibus, qui deorum vicem in terris gerunt, idem ſignificat quod ἕδρα. Heſychius, πάρεδρος, παρακαθήμενος, παραμένων, σύνθρονος. Ea vox tributa diis in inſcriptione Antinoi, quam attulit ſummus Salmaſius in notis ad Hiſtoriam Auguſtam in Spartiano, pag. 38. edit. Pariſ. Θεοῖς ἀδελφοῖς συνθρόνοις τοῖς ἐν Αἰγύπτῳ Θεοῖς. tributa illa quoque imperatoribus. Herodianus lib. 1. 8. Καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦ βασιλείου θρόνου καθῆστο ἐν τοῖς θεάτροις. Id eſt, *nam & ſella imperatoria ſeſſitabat in theatro.* Sed quæritur qui potuerit Dianæ adſignari προεδρία, cum nec primum locum teneat in deorum ſynodo, nec ſecundum. Ita enim poeta noſter antea v. 169. dixerat, eam alterum ab Apolline tenere locum; igitur a Jove ad minimum tertium occupat ſubſellium. Forte ideo προεδρίαν adſignat Dianæ, quia ſupra veri fidem elevet ejus majeſtatem, uti hiſtoricis quandoque evenire ſolet, multo magis poetis. Vel quia prima eſt, id eſt in ſupremo deorum collegio, & magno illo conſilio, in quo ſex dii, totidemque deæ, ipſeque Jupiter præſes, qui vocati fuere dii majorum gentium: ergo ipſa ſuprema Diana, & πρωτόθρονος, quippe quæ majus ſubſellium, & prius ſubſellium, omnibus majoribus diis commune occupabat, quod in ordine ſubſellii inferioris, in quo erant minorum gentium dii, erat primum, licet Diana inter majores deos a Jove non fuerit altera: ita Deorum maximi, quia ordine primi, ſeu in primo ſubſelliorum ordine, quamvis non omnes in primo gradu primi. Artemidorus vocat μείζονας τῶν Θεῶν καὶ πρεσβυτέρους καὶ τάξει προύχοντας. Notandum vero veteres maximam præſeſſus

habuiſſe curam. Tacitus, libro tertio Annalium. *Ac forte parva res magnum ad certamen progreſſa, prabuit juveni materiam apiſcendi favoris*, vel, ut alii, *adipiſcendi. Domitius Corbulo pratura functus de L. Sulla nobili juvene queſtus eſt apud ſenatum, quod ſibi inter ſpectacula gladiatorum. loco non deceſſiſſet.* &c. Quin & apud Herodianum, lib. 1, de Lucilla ſorore Commodi natu maxima legere eſt illam adeo de *pracedentia*, detur venia verbo, fuiſſe ſollicitam, ut dum Criſpinæ uxori Commodi cedere cogeretur, conſilium iniverit de Commodo e vivis tollendo.

V. 229. *πηδάλιον ἐγκάτθετο*] Diis multa olim fuerunt oblata, quæ tanquam anathemata iis fuere conſecrata, id eſt, devota. Talibus templa & fana ornata ac repleta, præſertim ea, quæ majori cuiquam deorum dicata. Refert hoc Herodianus lib. 1. 14. de Pacis templo, *ἀναθήμασι κεκοσμημένον χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου.* Quod factum vel devotionis cauſſa, vel etiam gratia ſecuritatis. Herodianus ibidem, *δι' ἀσφάλειαν*, & poſt, *ἕκαστος δὲ ἃ εἶχεν, ἐκεῖσε ἐθησαυρίζετο.* Deinde cum illi quid anathemate diis devovebant, iis dicabant quorum ope ſe periculum evaſiſſe credebant, & quidem tale quid, quod periculo iſti interfuerat, aut cujus ope periculum evaſerant. Ita poëta de Agamemnone, qui clavum dicavit Dianæ. Sic etiam Dianæ illa dicata quibus aliquid inchoaturi utebantur, ſi hoc proſpere ceſſiſſet: ut venatores, qui canes & ſpicula Dianæ offerebant pro anathemate, vel etiam partem prædæ. Xenophon Cyrop. *καὶ εὐξάμενον τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι τῇ ἀγροτέρᾳ μεταδοῦναι τῆς θήρας*, hoc eſt, *invocato Apolline & Diana venatrice, venationis partem pollicendo.* Seneca in Hippolyt. v. 73.

Tua ſi gratus numina cultor
Tulit in ſaltus, retia vinctas
Tenuere feras, nulli laqueum
Rupere pedes; fertur plauſtro
Præda gementi. tum roſtra canes
Sanguine multo rubicunda gerunt.

V. 243. *σύριγξις*] Fiſtulæ genus e canna confectum paluſtri, ſeu ex arundine. Ita dicta vel a Syringa Arcadiæ nympha, vel quia Pan primus ex cannis & arundinibus in amoris ſui ſolatium fertur confeciſſe fiſtulam. Ergo arundineæ fiſtulæ primus fuit ille auctor: quæ tibiis nondum inventis dicitur Amazonibus in uſu fuiſſe. Modus tale fiſtulæ genus conficiendi deſcribitur Virgilio, Ecl. 11.

Pan primus calamos cera conjungere plures
Inſtituit.

Id eſt, ille primus fiſtulam invenit e calamo, i. e. arundine: ita enim eadem Ecl.

Eſt mihi diſparibus ſeptem compacta cicutis
Fiſtula.

Hinc etiam Pan dicitur *συρίκτης*. tum quia primum *μόναυλον*, deinde *πάναυλον* invenit. Unde forte errorem Euſebii notare licebit; tradentis nempe lib. 11. Præp. Euang. cap. 3. quod *fiſtulam, quam Graci ſyringa vocant, dea Cybele prima invenerit.*

V. 244.

V. 244. *ὀστέα τετρήνοντο*] Aliud deſcribit fiſtulæ genus, non e cannis aut arundinibus, ſed materia firmiore, oſſibus cervinis conſtans: quod dicitur Minervæ opus. Forte omnia opera admiranda Minervæ accepta ferenda, tanquam dearum ſapientiſſimæ, quæque ex ſententia Scholiaſtæ Græci *πάσης ἔφορος τέχνης*. Diſputant tamen cujus hoc ſit inventum. Summus Scaliger de re poët. lib. 1. cap. 4. inventionem tibiæ Oſiridi tribuit, poëta noſter Minervæ, alii Marſyæ, ut Martianus, alii Phrygibus, ut Iſidorus, & qui eadem de tibiis, quæ hic poëta. *Tibias*, inquit ille, lib. 2. Orig. cap. 20. *excogitatas in Phrygia ferunt: has quidem diu funeribus tantum adhibitas: mox & ſacris gentilium. Tibias autem appellatas putant, quod primum de cervinis tibiis, cruribuſque hinnulorum fierent; deinde per abuſionem ita cœptas vocari etiam quæ non de cruribus oſſibuſque eſſent.* Poterunt auctores conciliari, ſi dicatur Minervam primitus tibiam inveniſſe, eamque dum inflatu faciem deformari videret, abjeciſſe prope Tritonida paludem in Phrygia. Propertius lib. 11. Eleg. 30.

Hic locus eſt, in quo tibia docta ſones:
Quæ non jure vado Mæandri jacta nataſti,
Turpia cum faceret Palladis ora tumor.

Eandem tibiam ad Marſyæ Lydii inventum referri, in quantum ille tibiam abjectam aſſumpſit, eaque uſus eſt, uti erat tibicen. Etiam tibiæ inventum ad Phrygas referri, in quantum Phrygius quis modus, aut ſonus Pelopis Phrygis inventus, vel in quantum aliud tibiæ genus a Phrygibus excogitatum; flexum ſcilicet cornu, quod jam vocamus *cornetam.* Tibullus lib. 11. Eleg. 1.

Obſtrepit & Phrygio tibia curva ſono.

Si vera loqui liceat relictis fabulis, ſacra nobis prælucet pagina, quæ inventionem fiſtularum & organorum tribuit Lamechi filiis.

V. 246. 247. *Αἱ δὲ πόδεσσιν ὖλα κατεκροτάλιζον*] Qnid hoc, cum crotala eſſent inſtrumenta, quibus manu retentis ſonum edebant? Forte ideo, quia pedibus ſimilem fere ſtrepitum excitabant, vel quia pedes ad modum & menſuram crotali, quod manu tenebatur, movebantur. Vel niſi parva tintinnabula pedibus ſint alligata, ut Cl. Vulcanius in notis ad hunc locum exiſtimat.

N O T Æ

A D

H Y M N U M

I N

D E L U M.

V. 19. Κύρνος ἐκ ὀνοτή] Dicitur hic Corſica haud vituperanda, quod eſt plurimum laudanda; quod quo jure hoc dicatur a poëta noſtro diſputant. Præſertim cum fuerit ſcopuloſa, & præfractis aſpera rupibus, & ideo ſterilis. Claudianus lib. de Bello Gildon. ſub finem: *Cæcis vitatur Corſica ſaxis.* Et Seneca Tragœdus in Octavio de Seneca Philoſ. Act. 2. Sc. 1. v. 6.

Remotus, inter Corſici rupes maris.

Quod etiam magis confirmatur exilio Senecæ Philoſophi, qui a Claudio in Corſicam relegatus, non quod foret inſularum optima, ſed peſſima. Ita enim idem de ſuo exilio in calce Epigrammatum, ſe *ſcopulo infigendum*, quod in Corſicam mitteretur. & in conſolatione ad Helvidiam, *deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum, & Corſicam pete*, ubi tamen alii *Coſuram* legunt. Dicendum Corſicam inſulam, quæ Græcis *Cyrnos* dicitur, uti poëtæ noſtro, & Diodoro Siculo, eſſe quidem montoſam, aſperam, & hoc nomine vituperandam, verum tamen multis nominibus laudandam. Sic enim de ejus pulchritudine & amœnitate Diodorus Siculus lib. v. *Μετὰ δὲ τὴν Αἰθαλίαν νῆσός ἐςιν ἀπέχυσα μὲν ταύτης ὡς τ̅ ςαδίυς, ὀνομάζεται δὲ ὑπὸ μὲν τῶν Ἑλλήνων Κύρνος, ὑπὸ δὲ Ῥωμαίων καὶ τῶν ἐγχωρίων Κόρσικα. αὕτη δὲ ἡ νῆσος ἐυπρόσορμιςος ὖσα, κάλλιςον ἔχει λιμένα τὸν ὀνομαζόμενον Συρακόσιον.* Hoc eſt, *Ab Æthalia porro inſula eſt* CCC *ſtadiis remota, quam Græci Cyrnon, Romani & indigenæ Corſicam appellant. Hæc aditu perquam facilis, portum habet longe pulcherrimum, nomine Syracuſium.* Et paulo poſt, *Ἐπὶ δέ τινας χρόνυς τῶν ἐν τῇ Κύρνῳ πόλεων κυριεύοντες, ἐλάμβανον παρὰ τῶν ἐγχωρίων φόρυς, ῥητίνην, καὶ κηρὸν, καὶ μέλι, φυομένων τύτων δαψιλῶν ἐν τῇ νήσῳ.* Id eſt, *Interim dum aliquandiu Corſicæ urbes in poteſtate habent, tributa ab incolis exigebant, reſinam, ceram, mel: quorum largus ibi proventus eſt.* Et poſt, *Ἡ δ' ὅλη νῆσος ἐυμεγέθης ὖσα, πολλὴν τῆς χώρας ὀρεινὴν ἔχει, πεπυκασμένην δρυμοῖς συνεχέσι, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεομένην μακροῖς. οἱ δ' ἐγχώριοι τροφαῖς μὲν χρῶνται, γάλακτι, καὶ μέλιτι, καὶ κρέατι, δαψιλῶς πάντα ταῦτα παρεχομένης τῆς χώρας.* Hoc eſt, *Inſula hæc quaquaverſum ampla, magna ſui parte men-*

montoſa eſt, & frequentibus ſylvis opaca, magniſque fluminibus irrigatur. Incola pro nutrimento utuntur lacte, melle, carnibus, qua regio hac affatim prabet omnia. Neque obſtat quod vult Friſchlinus ex Strabone, male inhabitari Corſicam; forte enim ideo dum ab exteris poſſidebatur quondam, male inhabitabatur; nec id obeſt quod Seneca conqueritur. Omnis enim terra nobis patria ingratior; præterquam quod ideo ingratiſſima, quia a barbaris inhabitabatur, quorum alienus nec facilis intellectu ſermo erat, uti loco citato Diodorus. Sic enim de ſuo querebatur exilio Ovidius:

Barbarus hic ego ſum, quia non intelligor ulli:

Et,

—— —— *nec ſonant verba Latina Geta.*

Vel ſecundo dici poterit hoc nomine laudatam poëtæ Corſicam, quo laudatur Delus, quæ dicitur immota & ἄτρομος; & hic Corſica, quæ immota & inconcuſſa eo magis, quo magis lapidoſa eſt, & ideo non aratri inexperta, uti Delus.

V. 21. Σαρδώ] Etiam Σαρδὼν a Ptolemæo, Stephano, aliiſque dicta *Sandaliotis* & *Ichnuſa* Solino Polyhiſtori. Forte quia veſtigii pedis ſimilitudine gaudet, unde vult Friſchlinus v. 19. μετ' ἴχνια referri poſſe ad Sardiniam, ſed male. Quod enim eo loci appellative ſumitur, non debet tanquam proprium nomen ad aliud transferri. Sardiniæ epitheton eſt ἱμερόεσσα: inſula & magnitudine, & frequentia hominum, & fructuum proventu præſtans. Sed qui poëtæ noſtro laudanda multum Sardinia, cum inſularum ſit inſaluberrima, atque adeo peſtilenti aëre famoſa? Dicendum poëtam in laudatione terræ reſpexiſſe fertilitatem, non *peſtilitatem*, ut amat loqui Lucretius. Hoc nomine laudanda, illo vituperio digna. Ita illam deſcribit Pomponius Mela lib. 11. cap. ult. *Caterum fertilis* [*Sardinia*] *& ſoli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita pene peſtilens.* Quamvis hoc mihi non ita ſit vero ſimile, cum ut plurimum ubicunque aër venenatus, terra minus fertilis ſit, & ideo annonæ caritas, uti communiter in auctoribus conjuncta legas peſtilentiam & famem vel ſimul vel ſequuta ſe mutuo. Niſi ſecundum Strabonem lib. v. p. 224. edit. Pariſ. dicatur magnam Sardiniæ partem aſperam & parum pacatam eſſe, eamque forte peſtilentialem, aliam non item, eam ſcilicet quæ omnibus rebus affluit. Verba ſunt: *Sardinia magna pars aſpera eſt & parum pacata: magna etiam ſolum habet omnium rerum copia, excellenter autem frumenti beatum.*

V. 41. ἐκ Τροιζῆνος] Pomponius Mela lib. 11. cap. 3. *Epidaurii Æſculapii templo inclyti, & Troezenii fide ſocietatis Attica illuſtres: portus Sarronicus, & Schenitas & Pagonus. Oppida autem Epidaurus & Troezen, & Hermiona his littoribus appoſita ſunt.*

V. 52. ἀντιμοιβῶν] Superflua illa præpoſitio; quia ἀμοιβὸν, & ἀμοιβαῖον dicitur *mutuum.* Herodianus 1. 4. ἀμοιβαίαν ἔννοιαν εἰκότως ἤλπικα: mutuam deſignat benevolentiam aut remunerationem. Si vero de poëtis ſermo, ἀμοιβαῖοι dicuntur ſermones mutui, hoc eſt, alterni, reciproci.

proci: quando ſibi reſpondent, neque unus ſolum continuo carmen recitat. Theocritus Idyl. VIII.

> Πρᾶτος δ᾽ ὦν ἄειδε λαχὼν ἰϋκτὰ Μενάλκας.
> Εἶτα δ᾽ ἀμοιβαίην ὑπελάμβανε Δάφνις ἀοιδάν.

Id eſt,

> *Primus autem cecinit ſortito canorus Menalcas:*
> *Deinde alternum excepit Daphnis cantum.*

Quod imitatus Virgilius Ecl. III.

> *Incipe, Damœta; tu deinde ſequere, Menalca:*
> *Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.*

V. 90. τελποδήϊος] Scholiaſtes, ὁ δελφίνης. Legendum cenſeo, ὁ δαφνίνης: quia lauri magna vis in illa prædictione. Vide Hymnum in Apollinem, initio.

F I N I S.

NICODEMI

NICODEMI FRISCHLINI,
BONAVENTURÆ VULCANII,
ANNÆ FABRI,

DEDICATIONES

ET

PRÆFATIONES.

ILLVSTRI ET GENEROSO

DOMINO,

D. PHILIPPO LUDOVICO,

Comiti Hanovienſi & Rineccio, Domino in Minſenberga, &c. D. ſuo clementiſſimo,

NICODEMUS FRISCHLINUS

BALINGENSIS, S.

QUÆ duæ res, Comes illuſtris & generoſe, in omni vita recte ac ſapienter inſtituenda plurimum poſſunt, has ambas una poetice cum voluptate quadam exhibet: optimarum artium & linguarum cognitio, & honeſta ac laudabilis vivendi ratio: quarum altera mens hominis, altera voluntas inſtruitur atque perficitur. Nam & ea quæ in contemplatione rerum divinarum & naturæ, ac perſpicientia veri, conſiſtunt, quæque ad ſocietatem generis humani, & totam hanc vitæ conſuetudinem bene beateque degendam, pertinent, poetæ ſuaviſſimis numerorum & literarum monimentis prodiderunt: ut hac ingenii gloria ſoli cæteris ſcriptoribus anteſerri poſſint ac debeant, quod maximas atque utiliſſimas res, admiranda quadam numerorum ſuavitate, tanquam condimento, conditas, hominum memoriæ commendare voluerit. Neque enim locus ullus a poetis prætermiſſus eſt, qui vel ad doctrinam, ingeniique humani cultum, vel ad mores ac diſci-

plinam reipub. pertineret: ut illi mihi omnem ſapientiam, prudentiam intelligentiamque ſuam ad hos duos ſcopos, tanquam ad Cynoſuram & Helicen, contuliſſe videantur. Quæ quidem cur ita crediderim, niſi quid te detinet, audi. Etenim ſi oculos in univerſam hanc mundi machinam ad remotiſſimas uſque terrarum oras circumferas, nihil tibi uſpiam occurret quod illi verſibus ac dulciſſimis numeris non celebrarint. Poetæ enim rerum occultarum cauſas, varias mutationum vices, admirandaſque ſpecierum metamorphoſes, primi omnium literis mandarunt: poetæ ventorum ortus, fontiumque & amnium ex terra in Oceanum fluxus ac refluxus jucundiſſimis figmentis propoſuerunt: poetæ plantarum atque aſtrorum ſitus, ortus & occaſus, qualitates & effectus, ingenioſe confictis fabulis, tanquam picturis & imaginibus quibuſdam, delinearunt: poetæ terrarum limites, regionum diſtantias, gentium mores & origines, diverſorum animantium naturas, herbarum denique vires primi in lucem ex tenebris eruerunt, & ſuaviſſimorum verſuum monimentis ad ſempiternam poſterorum memoriam tranſmiſerunt. Quid multis? Poetæ eam ipſam facultatem qua feris & brutis animantibus præſtant homines, vel ſoli excoluerunt, ita ut diſperſos in ſylvis homines a ferino victu ad manſuetudinem & vitæ ſocietatem primi revocaſſe credantur. Videntur enim mihi (ut vere dicam quæ ſentio) illi ipſi ſummi oratores, quos tantopere admiramur, non modo linguæ venuſtioris culturam, & vocum nitorem verborumque pondera, ac figurarum ornamenta: ſed omnem etiam animorum motum, in quo maxima oratoris virtus cernitur, ex poetarum libris perdidiciſſe. quod Homeri, Euripidis ac Terentii exemplo, & Quintiliani teſtimonio notius eſt quam ut comprobari oporteat. Quibus ſane rebus intelligitur, poetarum virtute non ſolum omnia doctrinarum genera quodammodo inventa, ſed etiam exculta, & ad hominum utilitatem augendam, literarum adjumento ab iiſdem propagata eſſe. Quæ vero ad mores informan-

dos, & vitæ actiones laudabiliter inſtituendas pertinent, ea ſic a poetis expoſita ſunt, ut a nemine philoſophorum abundantius, perfectius, exornatius. Hi enim quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non, plenius ac melius Chryſippo & Crantore dicunt. Nam diſcrimen honeſtorum & turpium, dilucide ac perſpicue proponunt non modo exemplis fictis & veris, ſed etiam ſapientiſſimis ſententiis, quibus poetici libri referti ſunt: ad quas, tanquam ad normas & regulas virtutum, omnes hominum actiones referri poſſunt ac debent. Tum vero ad pietatem & religionis cultum cives ſuos, propoſitis & hujus & æternæ vitæ præmiis cumulatiſſimis, invitant: eoſdemque ab impio deorum contemptu, propoſitis pœnarum, calamitatum, & æternorum cruciatuum comminationibus, deterrent. Quæ quidem omnia, Homeri, Heſiodi, Pindari, Euripidis, Virgilii, Horatii, Ovidii, aliorumque vatum exemplis confirmare in proclivi eſſet: niſi unus hic quem tibi, generoſe Comes, offero, Callimachus ad fidem dictorum faciendam oppido atque impendio ſufficeret. Nam ut nihil commemorem de fructu qui ad linguæ Græcæ & Oratoriæ ſcientiæ ſtudioſos ex hoc autore uberrimus redit: nihil de iis quæ ad Coſmographiam illuſtrandam pertinent, (ut quæ de Arcadiæ fluviis, de Cyrenæorum origine, de Cycladum & Deli ſitu, de Peloponneſi & univerſæ Græciæ regionibus, urbibus ac fluminibus exquiſitiſſime dicuntur) quid obſecro ad pietatem & religionis obſervantiam animos hominum magis accendere poſſit, quam illa in altero hymno expreſſa ſententia, qua propoſitis vitæ hujus ampliſſimis præmiis, felici rerum ſucceſſu, opulentia, adeoque copiæ cornu, omnes mortales ad cultum Apollinis ſui invitat?

Ῥεῖά κε (inquiens) βυβόσιον τελέθοι πλέον, ουδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Ἀπόλλων
Βοσκομθύης ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν· ουδ' ἀγάλακτοι
Οἴιες, ουδ' ἄκυθοι· πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Ἡ δέ κε μυνοτόκος, διδυμήτοκος αἶψα γένοιτο.

Quid vero contra improbos & profanos homines ſævius & atrocius dici ab ethnico potuiſſet, quam ſunt tertii hymni verſus aliquot, divino ſpiritu pleniſſimi, quibus bellum, peſtem & famem omnibus Dei contemptoribus ſeveriſſime comminatur? quum inquit,

Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν· αἱ δὲ γυναῖκες
Ἢ βληταὶ θνήσκουσι λεχωίδες, ἠὲ φυγοῦσαι
Τίκτουσιν. τῶν δ' οὐδὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέστη.

Quid contra venuſtius ac dulcius quam quæ pœnis malorum ibidem præmia opponit ſententia, quibus piorum facta excipi & affici docet?

Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι
Κείνοις εὖ μὲν ἄρουρα φέρει στάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται. οὐδ' ἐπὶ σῆμα
Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγῃ γένος. ἥτε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πίει δίφρα τίθενται.

Hoc eſt,

O miſeros queiſcunque tuam tu impegeris iram.
Horum armenta lues perimit, grandoque labores:
Orbanturque ſenes, matreſque necantur in ipſis
Sæpe puerperiis, aut enituntur in ægro
Exilio, ut nihil his inſiſtat poplite firmo.
At quibus arrides felix & fronte ſerena,
Fertilis hic ſeges eſt, jumentorumque beata
Fœtura, & pleno promanans copia cornu.
Ante nec occumbunt ſenior quam venerit ætas.
Nec lis orta domum lædit. quæ ſæpe penates
Diſſuit unanimes, ſed menſam ſuavis ad unam
Fratria concordi cum glore ſedilia ponit.

Neque ſententiis ſolum & præceptis, ſed etiam exemplis pœnarum populares ſuos ab impietate dehortatur: oſtendens,

dens, ſcelerate facta plerunque tragicos comitari eventus. Nam & Nioben cum omnibus liberis cauſa impietatis perditam, & Oeneum Calydonium regem una cum civibus ſuis, quod aram Dianæ ſpreviſſet, male mulctatum: & Eryſichthonem horribili inedia confectum dicit, quod Cereris lucum violaſſet & aras evertiſſet: impietatem & divini cultus negligentiam, præcipuam famis & penuriæ cauſam innuens. Quinetiam ſtatos ſacrorum dies, ad quicquam ruſticorum operum agendum feriatos, & ſoli divino cultui deſtinatos eſſe præcipit: nec impune violari, his verſibus declarat:

Μὴ νειὸν τιμῶντος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυιον τέμνοιεν, ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀρότηρι.
Ἢ γάρ κεν γυιάς τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο· καὶ εἰ Στυμφαλίδες εἶεν,
Εἰνατιζόμεναι, κεραελκέες. αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν.

Hoc eſt,

Ne tum culta boves mereantur præmia noſtræ,
Jugera findendo, peregrino ſubditæ aratro.
Fracta labore alias agreſti languida colla
In ſtabulum referent: quanvis Stymphalides eſſent,
Nonum annum natæ, longos quæ ducere ſulcos
Præ reliquis poſſunt.

Sed & magiſtratum divina providentia, rerum gubernaculis admoveri, ſive is pie & juſte, ſeu impie & injuſte rempub. adminiſtret: non erudite ſolum, verum etiam religioſe docet: eidemque morem gerendum eſſe aperte admonet. Quod enim D. Paulus ſcriptum reliquit, *qui reſiſtit poteſtati, Dei ordinationi reſiſtit*: id Callimachus elegantiſſimis verſiculis dixit,

Ὃς μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Hoc eſt,

Qui male cælicolis obſtat, is regibus obſtat:
Quique meo regi, is Phœbo temerarius obſtat.

Vagas quoque libidines horribiliter a Deo puniri, exemplis Tityi, Oti & Orionis, oſtendit: quos fulminibus ad Tartarum præcipitatos eſſe docet, quod Latonæ & Dianæ vitium offerre non dubitaverint. Caſtitatem vero Dianæ, Britomartis & Aſteries mirifice commendat: ſuiſque præmiis ornatam fuiſſe confirmat. Tum ſacrilega furta Brenni Celtarum regis, & Lygdamis Cimmeriorum ducis (quorum hic, Dianæ Epheſiæ, ille, Apollinis Delphici templum expilare & deſtruere conatus erat) atrocibus ſuppliciis punita fuiſſe commemorat. Quæ quidem omnia jucundiſſimis fabulis paſſim admixtis, ſeu condimentis quibuſdam, ita exornat & mitigat, ut omne lectoris tædium effugiat. Quid enim magis ridiculum quam illud de perſonato Mercurio, quem vultu carbonibus fœdato, filiabus dearum in cœlo timorem, matrumque reverentiam incutere fingit? quid riſu dignius, quam quod de Herculis fame ibidem comminiſcitur? quid Cyclopum pictura elegantius? quorum vultus, ora & membra tam luculenter depingit, ut nemo Apelles penicillo accuratius exprimere potuiſſet: operas quoque fabriles ita recitat, ut non legere, ſed malleorum ictus & incudum ſonitus audire videaris quum inquit,

Εὖθ' οἵγε ῥαιςῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Ἢ χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν ἠὲ σίδηρον
Ἀμβολαδὶς τετύποντες ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν.

Quam Græci carminis majeſtatem quum vix interpreti aſſequi liceat, nos pro virium noſtrarum exiguitate, quoad fieri potuit, ita expreſſimus:

Quum ſimul incubuere omnes, & brachia tollunt,
Candenteſque rotant maſſas, atque ictibus æra
In numerum feriunt, valido impete pertundentes.

Eſt enim (ut hoc quoque addamus) propria hæc poetarum laus, quod graviſſimas res mellitiſſimis numeris deſcripſerunt, & arduas obſcuraſque materias pulcherrimis fabulis,

lis, tanquam picturis, expoſuerunt. Nam quum philoſophiæ præcepta rigidiora, & humana ingenia ſuapte natura depravatiora ſint, quam ut ſimplici ac nudo orationis genere commoveantur: ſæpiuſque fabuloſis narrationibus plus quam Stoica illa ſeveritate, ad virtutes extimulentur (quod Menenii Agrippæ exemplo Livius declarat) omnem ſane laudem poetæ promerentur, quod confictis a ſe monſtris, vitiorum turpitudinem ac deformitatem exprimere voluerunt: ut hac ratione & via animos hominum a flagitiis & ſceleribus deterrerent, & ad vitæ honeſtatem perducerent. Quid enim aliud eſſe Cyclopas dicemus quam tyrannos? quid aliud Lapithas & Centauros, quam ebrioſorum hominum violentam multitudinem? quid aliud gigantes cœlum armis territantes, quam impiorum quorundam deos negantium ingluviem? Quid multis? ex uno Homero, tanquam fonte & humanæ ſapientiæ Oceano, pene omnium non modo virtutum ac vitiorum vivas imagines, totiuſque adeo moralis doctrinæ præcepta & regulas promanare, ſed etiam reliquarum ſcientiarum ac diſciplinarum omnium, quibus humana ſapientia abſolvitur, principia certiſſima provenire, non modo Plutarchus jam olim, ſed etiam Politianus (qui avorum noſtrorum memoria vixit) aperte demonſtrarunt. ut nihil de aliis commemorem, qui aut naturæ arcana rerumque cauſas, & animalium naturas, ac gemmarum virtutes, verſibus expoſuerunt: ut Empedocles, Lucretius, Nicander & Orpheus: aut aſtrorum ſitus, & in rebus inferioribus varios effectus carmine prodiderunt, ut Aratus, Manilius, & paſſim Lucanus: aut deſcripſerunt radio totum qui gentibus orbem, ut Dionyſius. Non enim unius duntaxat rei ſcientiam aut artem poetæ profitentur, ſed omnium diſciplinarum cognitionem ſibi jure quodam vendicant: quum primi eas res quæ in contemplationem veniunt, literis mandarint, & ſoli prope in omnibus ſcientiis veritatem inquirentes, ad ſummum eruditionis faſtigium conſcenderint. Quo nomine poeticam nonnulli, primam philoſo-

loſophiam, nonnulli etiam ſolam ſapientiam dixerunt: quemadmodum Strabo, diligentiſſimus Homericarum laudum ſcrutator, initio Coſmographiæ teſtatur. cujus verba, quod inſtituto meo ſerviunt, adſcribere placuit. *οἱ παλαιοὶ*, inquit, *φιλοσοφίαν τινὰ λέγουσι πρώτην τὴν ποιητικήν, εἰσάγουσαν εἰς τὸν βίον ἡμᾶς ἐκ νέων, καὶ διδάσκουσαν ἤθη καὶ πάθη, καὶ πράξεις, μεθ' ἡδονῆς. οἱ δ' ἡμέτεροι καὶ μόνον ποιητὴν ἔφασαν εἶναι τὸν σοφόν.* Sed quid vel teſtimoniis, vel etiam exemplis hæc confirmare opus eſt? Vos appello qui omnes artes ac diſciplinas in academiis & gymnaſiis ſcholaſticæ juventuti proponitis: annon poetarum ſententiis ac verſibus pronunciata veſtra aut confirmare aut exornare ſtudetis? annon ſuaviſſime dicere, ac optime docere is videtur, qui ſcientiæ quam profitetur monimenta, & cumprimis philoſophiæ rigorem dulciſſimis poetarum numeris ac fabulis, tanquam emblematis, venuſtiorem reddit? Nam ſi Flacco creditur,

Omne tulit punctum qui miſcuit utile dulci.

Intelligis (ni fallor) generoſe Comes, quantus ſe mihi ad dicendum campus aperiat, ſi omnia ea quæ poeticæ laudem aliquam conciliant, attingere, ne dicam oratione perſequi, velim. quod ne fiat, præfationis legibus prohibeor. Uberius tamen de his maximis rebus lectorem admonere volui, ut quid a poetis potiſſimum expectandum, & ad quas vires pleraque omnia illorum dicta referenda ſint, non ignoret. Quum enim hoc literarum genus hodie, non modo ab imperita multitudine, ſed etiam a nonnullis qui prima in hominum cœtibus ſubſellia aucupantur, ita contemptim habeatur, ut tum ipſi a poetarum lectione abſtineant, tum alios quoque ab eadem ſuo exemplo abſterreant: magni intereſſe arbitror ut adoleſcentum animi a quorundam calumniis & maledictis præmuniantur. Etſi enim deploranda eſt priſcorum vatum cæcitas, quod tam præpoſtero animorum ſtudio, profanos ac commentitios Joves, Apollines, Dianas, Cereres, & Minervas colere ac celebrare maluerunt, quam verum Iſraelis Deum: tamen propterea e ſcho-

lis

lis Chriſtianis (ut multi cenſent) non erunt exterminandi ac profligandi. Nam primo nos de mentium humanarum caligine, & ingenerata nobis ſacræ veritatis ignorantia commonefaciunt: quæ certe mortales viſus ita hebetat ut Deum agnoſcere & vere invocare non poſſint, ſed noctuarum inſtar, ſolis radios declinantium, cæcutiant. Quæ labes quum omnibus hominibus per lapſum primorum parentum aſperſa ſit, juſtam Deus cauſam habet non modo Callimachum & reliquos paganos rejiciendi, ſed nos quoque omnes in univerſum reprobandi. Quare in nos ipſos deſcendentes, Deo grati eſſe diſcamus, quod revelata nobis veritate, digniores nos judicaverit, quibuſcum lucem Verbi cœleſtis, ſuamque voluntatem communicaret. Deinde vero, quum tantum in antiquis poetis ad religionis cultum promovendum amorem ac ſtudium fuiſſe intelligamus: merito illorum exemplo ad pietatem excitemur, ut vires ingeniorum noſtrorum non ad laſcivos amores, aut turpia quædam lenocinia, ſed ad laudes Dei & ſalvatoris Chriſti, convertamus. Quid enim fœdius eſt, quam poetam, qui ſe Chriſtianum profitetur, infideli & ethnico haberi ſegniorem? ne dicam deteriorem. Etenim videmus, poetas veteres, quibus excellens ad fundenda carmina ingenium fuit, venam ſuam præcipue ad laudes deorum, quos tum communis ſuperſtitio colebat, admodum religioſe contuliſſe. Nec enim ipſi modo ſummam Dei erga genus humanum bonitatem & clementiam grata mente prædicarunt, ſed aliis quoque & ſuæ cumprimis juventuti precum & cantionum formulas præſcripſerunt. Unde Horatius in epiſtolis,

Caſtis cum pueris ignara puella mariti
Diſceret unde preces, vatem ni Muſa dediſſet?

Fuere tales plerique veterum Græcorum poetæ, ut Homerus, qui (ut Silius Italicus de ipſo canit)

Carmine complexus terram, mare, ſidera, manes,
Et cantu Muſas & Phœbum æquavit honore:

ut Orpheus, ſacer, interpreſque deorum, ut noſter hic Calli-

limachus: qui omnes hymnis ſuis deos deaſque mirifica quadam carminis venuſtate & gratia factis, celebrandos ſibi ſumpſerunt. Quo nomine ſanctos appellaſſe poetas Ennius, & deorum filios Adimantus apud Platonem mihi dixiſſe videtur, quod de rebus ſanctis & cœleſtibus, quaſi divino quodam ſpiritu afflati, cecinerint. Prima enim pietas Deo, altera parentibus, &, qui parentum loco habendi ſunt, regibus ac principibus debetur. Unde factum ut poetæ non ſolum deos & penates verſibus celebrarint, ſed etiam magiſtratus & præſtantes heroas ſuis ornarint præconiis. Fuit enim hæc poetarum non minima cura, ut principum, regum & virorum fortium heroica facinora, & res præclare geſtas poſteritati commendarent: & virtutum exempla quæ poſteri imitarentur, verſibus laudata deſcriberent: turpia vero & improba flagitia acerrime inſectarentur, & hominum oculis, tanquam in theatro ſpectanda proponerent: ut hinc vitiorum infamia, inde vero virtutum & recte factorum gloria perſpecta, alii vitam moreſque ſuos ad honeſtas & cum virtute conjunctas actiones componerent. Qua re factum eſt ut poetæ in maximorum regum & imperatorum familias aſciti, & graviſſimarum rerum deliberationibus adhibiti ſint. Id quod cum alii, tum Pauſanias in Atticis teſtatur: Ante Euripidem, inquiens, cum Polycrate Samiorum tyranno vixit Anacreon, & ad Hieronem Syracuſas Æſchylus & Simonides ſe contulere. Dionyſio poſteriori Philoxenus, Antigono Macedonum regi Antagoras Rhodius & Aratus Solenſis familiares fuere. Nam Heſiodus & Homerus, regum familiaritates aut nacti non ſunt, aut conſulto ſpreverunt: ille quod agreſtem vitam amplexus ab erroribus abhorruerit: hic, quod in ultimas terras peregrinatione ſuſcepta, potentium hominum opes gloriæ, quam ſibi apud omnes gentes maximam comparavit, poſthabuerit: quum alioqui & Demodo cum Alcinoo familiarem inducat, & Agamemnonem poetam neſcio quem apud uxorem reliquiſſe commemoret. Hæc Pauſanias. Nonne vero & Alexander ille qui a rerum geſtarum

ma-

magnitudine Magnus eſt cognominatus, Homero tantum honorem habuit, ut dormiens etiam capitis pulvino ſuppoſuerit, & Iliadem atque Odyſſeam expeditionis ſuæ viaticum ſcite admodum dixerit? Nonne Ennius ingenio maximus, arte rudis, ſuperiori Africano tam gratus fuit, ut mortuus Scipionum ſepulcro inferretur? Nonne C. Marius nobilem poetam Archiam, rerum Cimbricarum conditorem: Lucullus vero L. Plotium belli Mithridatici ſcriptorem: Pompejus item Theophanem Mitylenæum rerum ſuarum præconem: at Auguſtus Cæſar Virgilium & Horatium incomparabilis ingenii viros, Domitianus pariter Juvenalem & Statium, vates extra omnem eruditionis aleam poſitos: Baſſianus quoque Antoninus Oppianum Cynegeticωn autorem: Numerianus item imperator, qui Cajo patri in imperio ſucceſſit, Nemeſianum bucolici carminis venuſtiſſimum conditorem: Arcadius denique & Honorius Claudianum graviſſimum poetam: aliique alios ſummis & ampliſſimis honoribus proſequuti, ac ſingulari benevolentia complexi ſunt? Quo magis deploranda eſt temporum horum iniquitas, in quibus Muſarum antiſtites ab iis etiam negliguntur, quorum laudes omnibus ingenii viribus ab interitu vindicare ac ſempiternæ poſterorum memoriæ tradere conantur. Nam hodie principum & regulorum quorundam aulæ a carminibus non minus abhorrent, quam Judæus a porco, aut Samius ille Pythagoras a fabarum eſu. ut vere Ovidianum illud hac tempeſtate uſurpare liceat,

Ipſe licet venias Muſis comitatus Homere,
Si nihil attuleris, ibis Homere foras.

Atque hujus rei (*ὄφρ' εἴπω τά με θυμὸς ἐνὶ ςήθεσι κελεύει*) non tantum Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum, ſed illi ipſi qui auguſtiſſimum poetæ nomen ſibi arrogant, præcipua cauſa eſſe videntur. Quod enim Perſius in Satyra de ſuis popularibus queritur,

—— ecce inter pocula quærunt
Romulidæ ſaturi quid dia poemata narrent.

His

Hic aliquis, cui circum humeros hyacinthina læna eſt,
Rancidulum quiddam balba de nare loquutus,
Phyllidas, Hypſipylas, vatum & plorabile ſiquid
Eliquat, & tenero ſupplantat verba palato.
Aſſenſere viri: nunc non cinis ille poetæ
Felix? non levior cippus nunc imprimit oſſa?
Laudant convivæ: nunc non e manibus illis,
Nunc non e tumulo fortunataque favilla
Naſcentur violæ?

Idem plane mihi de noſtris quibuſdam Phœbicolis non injuſte uſurpare videor, qui neſcio quam popularem auram captantes, laudatiſſimam hanc ingenii facultatem apud imperitum vulgus proſtituunt, quoslibet e mediis tonſtrinis, Phormionum ritu, carminibus ſuis undiquaque commendicatis impendio celebrantes. ut nihil referam quam immaturos interdum fœtus enitantur, nimiumque feſtinando, cæcos interdum pariant catulos.

Sed, ne longius a propoſito digrediar, ad Callimachum meum redeo, qui & ipſe ob ingenii excellentiam & carminis venuſtatem Philadelpho & Euergetæ Ægyptiorum regibus (Strabone teſte) ita acceptus fuit, ut in intimam familiaritatem utriuſque receptus, & regiæ bibliothecæ, quæ tum Alexandriæ erat, magiſter ſit conſtitutus. Qua quidem occaſione factum eſt ut multis ille a ſe doctiſſimis libris conditis, vetuſtiſſimorum temporum hiſtoriam, & ſacrorum origines ingenioſe protulerit: quorum jacturam & interitum alicubi deplorat Cœlius Rhodiginus. Quum autem ex omnibus operibus Callimachi nihil ſit reliquum, præter hymnos iſtos & pauca epigrammata, ſparſim apud alios extantia: non putavi committendum fore ut iſtæ reliquiæ quamlibet exiguæ negligerentur. Quantus enim fructus ad lectorem Græcarum literarum & philoſophiæ ſtudioſum ex hoc autore redeat, tum ex ſupra commemoratis eſt evidens, tum ex ipſo artifice, quem opus ſuum commendabit, apertiſſime intelligetur. Gratum igitur hunc meum laborem juventuti

fore

ſore arbitror, quem iſtis reliquiis exornandis, pro virili mea publicis inſerviturus commodis, impendi: tametſi & maledicos olfacio, qui propoſitum meum odioſe ſugillent, & invidos, qui malitioſe ſubſannent. Contra quorum morſus ut tua, generoſiſſime Comes, ope & patrocinio, tanquam Ajacis clypeo, aut Palladis ægide, tutus ſim, totum hoc quantulumcunque eſt Callimachi opus, Latinis verſibus a me redditum & annotationibus explicatum, G. T. D. offero & commendo. Eſt enim G. T. D. artium & literarum humanarum ſtudio ita exculta, ut non ſolum de propoſitis in convictu rebus, Latine & eleganter diſſerere, ſed etiam aliorum dicta ſolerter dijudicare poſſit. Quo fundamento præclare jacto, nuper ad legum & juris civilis ſtudium feliciter aſpiravit: in quo tantos fecit progreſſus, ut ad rerum gubernacula dexterius gerenda, non parum commodi & emolumenti hinc allatura eſſe videatur. Tum vero omnium quæ ad religionis cultum pertinent, tanto amore afficitur, ut optimo cuique bene de ſe ſperandi latiſſimam feneſtram aperuerit: quod & legum literarumque diſcendarum ardens in ea deſiderium, & laudandus pietatis amor eſt. Etſi his rebus ſcio laudari principes & rerum dominos non ſolere. pium & eruditum hominem dici, hodie privata laus eſt, nec multum habet commendationis in rege aut viro principe: generoſum, fortem, juſtum, ſeverum, locupletem, beneficum, largum, magnificum: hæ ſunt regiæ & ſplendidæ laudes. T. vero G. D. ne his quidem ipſis virtutibus orbata eſt: quæ quantum cæteros pietate & doctrina, tantum & comitate ac munifica liberalitate antecedit. Id enim uno ore omnes reipub. Tubingenſis cives mecum fatebuntur, tuaque in ſe maxima beneficia, cum omni poſteritate, grata memoria perpetuo proſequentur. Sed quid mirum, te his maximis virtutibus excellere, quum ad generoſam tuam indolem optimorum virorum laudabilis accedat inſtitutio? quos quum illa ſummo amore & veneratione colat, fieri non poteſt quin pulcherrimæ virtutes inde proficiſcantur. Habet enim G. T. D. duos

vitæ

vitæ morumque magiſtros, tanquam Neſtorem & Phœnicem, Joannem Sylvagium, Dominum a Coubeke, & Matthæum Delium Hamburgenſem: quorum ille, & generis dignitate, & omnium virtutum ornamentis, tum optimarum linguarum, Latinæ, Gallicæ, Hiſpanæ, & præter vernaculam Belgicam, etiam noſtratis Germanæ peritia plurimum excellit: tum vero multarum rerum longo uſu, & militari diſciplina, compluribus jam annis exercitus & promptus eſt: hic autem, optimarum artium, philoſophiæ, poetices, muſicæ, linguarum & juris civilis doctrina ita ornatus, ut nihil de eo tam magnifice dici poſſit quod virtus ejus non ſuperet. Sive enim linguam cauſis acuit, ſeu civica jura

Reſpondere parat, ſeu condit amabile carmen:
Prima feret hederæ victricis præmia.

Plura de his dicere ſingularis utriuſque modeſtia prohibet: quorum virtutes vix ab ullo prædicabuntur, ut in adulationis ſuſpicionem non veniat?

Αἰνούμενοι γὰρ (ut Clytæmneſtra apud Euripidem ait) οἱ
'γαθοὶ, τρόπον τινὰ
Μισοῦσι τοὺς αἰνοῦντας, ἐὰν αἰνῶσ' ἄγαν.

Proinde, quod reliquum eſt, tuo favori & patrocinio, generoſe Comes, hanc qualemcunque lucubrationem commendo, te etiam atque etiam orans ut eodem animo Callimachum Latine balbutientem complectare, quo Ægyptii reges nobiliſſimi Græce dicentem jam olim complexi fuiſſe, literis produntur. Deus Opt. Max. te patriæ ac civibus tuis incolumem ſervet: ut te Comite, ac duce Chriſto, vera in agro Hanovienſi pietas & religio floreat, literarumque ſtudia tuis quoque beneficiis augeſcant.

Tubing. Cal. Jul.
A. M. D. LXXI.

NOBI-

NOBILISS. VIRO

JANO DOUSÆ,

Nordovici Domino, Academiæ Lugdunenſis in Batavis Curatori,

BONAVENTURA VULCANIUS BRUGENSIS.

Qualis iter faciens crepera ſub tempora noctis
Ire viam gyro dum breviore cupit;
Tramite neglecto quem haud fallax orbita ſignat,
Semitam init propero læta per arva pede:
Hic illum varie dum luſit devius error,
Involvit cæcis humida nox tenebris.
Ergo viæ quæſita ſibi compendia damnans,
Te querulo aſſidue Lucifer ore vocat,
Quo duce, preſſa legit retro veſtigia. at olli
Succendit rubeas ira pudorque genas:
Talis ego, luſtrum cui jam prope vertitur, ex quo
Juſſit Fama tuos viſere DOUSA *lares.*
Cum me continuo officiis complexus amicis
Palladio velles aſſeruiſſe choro,
Fortibus in Batavis ubi Lugdunenſe Lycæum
Invidiam Grudiis cordoliumque facit.
Fas ubi erat poſitis docta otia carpere curis,
Pieriiſque animum paſcere delitiis.
Feciſſemque utinam, neque mi mens læva fuiſſet,
Heu nimium vanis credula conſiliis.
Nanque ego fallaci aucupio deceptus honorum,
A Muſis feci flebile diſcidium.
Quam dolui, ut ſenſi mediam delapſus in aulam,
Quam fuit inconſulta, heu, mihi mens animi?

Ah quoties dixi, Quis me malus abſtulit error
O Diva, invitis ingenio & genio?
Cum tandem aſſiduas Pallas miſerata querelas
Triſtibus aulai nexibus abſoluit.
Ergò vago ex errore mihi jam redditus ipſi,
In gremium propero Leyda *beata tuum.*
Fas ubi ſit curis vacua otia ducere, & artes
Ac partes tecum Dousa *ſequi placidas,*
Debita dum ſenſim (ſic votum firmet Apollo)
Perſolvam doctis præmia Virginibus.
Hoc mihi nectar erit, dum per bona fata licebit
Adſcribi Superum ſedibus indigetem.

Libet enim ita apud te quiritari, annos aliquot retro mihi ἑκόντι, ἀέκοντι ϛ θυμῷ effluxiſſe, quibus & ego honeſtiſſimi hujus otii literarii, & ſuaviſſimæ conſuetudinis tuæ uſura carui, & publicum, aliqua fortaſſe ſi non ingenii, ingenui certe laboris induſtriæque meæ fœtura. Publici enim juris feciſſem non pauca, quæ, qui me propius norunt, avide pro ſuo erga me ſtudio jamdudum exſpectant. Apud quos ut fidem meam ſemel liberem, a Callimacho numerationem facere incipio. quem quidem poetam, ut convenienter profeſſioni inſtitutoque meo τῶ φιλελλήνων ſtudia acuerem, Latino carmine reddidi. qua in re quam minimum ipſe mihi indulgens, meram auctoris ſententiam atque adeo ſingula, quoad fieri potuit, verba ut exprimerem, nihil ei adderem, nihil demerem, laboravi. quod, quam ſit difficile cum aliquo ornatu præſtare, & quibus eam ad rem præſidiis ſit opus, expertus noſti; quamque maligna ſint eorum hominum judicia, qui hoc genus ſcriptionis ſive exercitationis literariæ, cujus ſummos quoſque priſci illius ævi Heroas non puduit, quantum in ipſis eſt elevant, & putidam neſcio quam laboris commendationem, nullam vero aut perexiguam ingenii eruditioniſve laudem ei tribuunt. quos ego pol in hanc arenam velim ſemel deſcendere, ut ſuo periculo,

ne dicam probro, diſcant ſcilicet, quam hic fruſtra futuri ſint cum ſuo, quem ſomniant, labore aliis adminiculis deſtituto. Nam de aliis, quorum ingenium hic ipſe poeta noſtra ætate exercuit, nihil dicam. Neque enim meæ verecundiæ eſt alieni ingenii, diligentiæ fideique cenſorem agere, nedum malignis malleis in alienos labores ſævire. quippe qui indignum homine ingenuo ſemper duxerim per alienam ignominiam ad laudem graſſari, ad quam, facilis eſt, faventibus Muſis, citra alterius injuriam & honeſtior curſus. Quod ad me meamque operam Callimacho præſtitam attinet, terſis candidisque ingeniis *hæc qualiacunque Arridere velim* (ut cum Horatio loquar) *non tam doliturus*, *ſi placeant ſpe deterius noſtra*, quam ex animo rei literariæ gratulaturus, ſi quis alius, dextro Apolline, rectius collimarit. Tibi vero, JANE DOUSA, Μουσαγέτῃ præſtantiſſimo hoc quidquid eſt opellæ nuncupatum conſecratumque volui, cum ut aliquod ſummi mei erga te ſtudii monimentum exſtaret; tum vero, ut ampliſſimi nominis tui, atque adeo numinis Apollinaris tutelam calumniatorum telis opponerem. Tu enim unus, qui urbem hanc, quam Fata Muſis deſtinarant, conſtanti conſilio fortibuſque armis a ferociſſimi hoſtis furore atque libidine ſartam tectam impollutamque conſervaſti, facile hunc Muſarum fœtum in ea natum a Scauris (quando a Mauris nihil eſt periculi) & ab omni τῶν ἀπειροκάλων φλυαρίᾳ vindicabis. Vive & vale, & me quod facis ama.

Lugduni Batavorum,
Anno CIƆ IƆ XXCII.

VIRO ILLUSTRI

PETRO DANIELI HUETIO

S. P. D.

ANNA TANAQUILLI FABRI FILIA.

Quem nunc Callimachum emitto, VIR ILLUSTRIS, *eum tu probaſti, & inde mihi apud alios etiam probatum iri certa fides eſt. Sed, quod vel præcipuam laudem mereatur, id adhuc non præſtiti; reſtat enim ut illum tibi offeram. Vera dico, hoc unum eſt quo apud omnes, me divini hujuſce Poetæ ſenſus intimos noſſe, poſſim teſtari, ſi quod ipſe ſibi fieri velit exequar. Certa ſcio, non tam, quod clarior & integrior paulo prodeat, exultabit, quam, quod clariſſimi tui Nominis ſplendore colluſtretur, triumphabit ſerio. In Græcis Litteris nil elegantius, nil terſius, nil politius unquam fuit, & hoc vere eſt cur* ἄκρον ἄωτον, *ut ipſe vocat, tibi uni offerri debeat, quum in hocce Litterarum Græcarum ſenio, unus ſis qui non ſolum eas, ut & alia, didiciſſe, ſed & a natura accepiſſe videaris. Quod & ni ita eſſet, eſſent alia, & item multa, quæ tibi me ſtudiorum meorum primitias apponere hortarentur: ſed ea omnia prudens prætereo, ne ſcilicet inde paulo longior exurgat oratio, quam fieri compendii volo. Si enim & amicitiam qua Patrem meum amantiſſimum, popularem tuum, quoad vixit, amplexus es, & qua me benignitate, quo me favore proſequutus, vellem commemorare, tum me certe verba deficerent. His igitur nunc quidem ſuperſedebo: hoc unum dicam*, VIR ILLUSTRIS, *Pater meus tibi Epiſtolarum ſuarum volumen tertium dedicandum parabat, ni mors illum maturior abſtuliſſet: nunc, ut me vere illius filiam teſter, ultimam ejus voluntatem jure hereditario perſequar neceſſe eſt;*

eſt: & ut tandem officio iſto fungar, Callimachum redivivum tibi offero. Ilum ego potiſſimum elegi, non temere, ſed exemplo magni illius Ptolemai Philadelphi ducta: is eum olim qui cohorti ſuæ adſcriberetur, dignum judicavit; ego etiam, ſi parva licet componere magnis, *illum qui nunc in Regum invictiſſimi Aula verſetur, dignum judico. Quod ut a te facilius conſequatur, priori forma, qua ſcilicet Ptolemæo placuit, quoad fieri poterat, reddendum cenſui. Id ego ut præſtiti, tuum eſt ut alterum præſtes, tibique illum honoris iſtius participem facias; hoc ſi ſibi contingat,* Vir Illustris, *tum te ſecum belle, ſecum amanter agere exiſtimabit. Facile nunc, ni cautio eſſet, in laudes tuas inciderem; hic enim, ut Ovidii noſtri verbis utar,* area magna patet. *Sed in eas me abripi haud ſinam, quod tamen iis ſemper in more poſitum fuit qui aliquid in lucem edunt. Suum cuique ingenium, ſuus cuique mos eſt, te quivis alius & magnifice & prolixe laudaret, ad aſtra denique tolleret: ego vero taceo: non quod & tu qui ſis, & quale ſit munus illud quo te invictiſſimus ille Rex dignatus eſt, quum te Sereniſſimi Delphini ſtudia excellenti tua eruditione ac præceptis promovere juſſit & accendere, non norim ſatis; contra vero quod quum probe utrumque teneam, certa ſim nunquam fore ut quiſquam chartis ſuis te ita poſſit intexere*

—— dictis ut non majora ſuperſint.

Vale diu, Vir Illustris, *& vive.*

Lut. Pariſ. iv. Cal. Sext.
M D C LXXIV.

L E C T O R I

P R Æ F A T I O.

Nulla dubito, Lector, quin Opuſculum iſtud omnino diverſa hominum judicia experiatur: ideo mihi hæc pauca monendus es, non ſcilicet ne quod a fœmina prodeat, tibi imponi ſinas,

- - nec ſexu ſpectentur ab iſto
Quæ ferimus,

ſed ut cum attente & ſedulo quid in eo præſtitum ſit conſideraris, tum demum quid tibi de illo videbitur, in medium proferas. Sat ſcio, pauca reperies, quæ ſi tibi minus probabuntur, ſaltem probari non debeant. Eſt aliud etiam quod te monitum velim, nempe, ne me gloriola quadam, & famæ deſiderio hoc credas in lucem edere; neque enim hoc tanti eſt, ut inde mihi famam velim captare. Sed ut quandiu in hoc Opere verſata ſum, id unum me ob oculos habuiſſe, ut Patris mei amantiſſimi manibus juſta perſolverem: hunc tu

- - ni te gelidum ſemota ſub axem
Terra tulit.

de Græcis & Latinis Litteris bene meritum ſcis. Nil igitur ejus memoriæ magis decorum fore putavi, quam ſi Callimachum, quem is olim in ſuis ad Phædrum emendationibus promiſerat, excitarem; ſic enim, quod ſummum in votis habeo, apud omnes, & quid ille in me contulerit, qua cura, quo me amore educarit, & qua ego ſemper eum veneratione proſequi debeam, quo deſiderio ſemper urgere, teſtabor ſatis. Et revera, Lector, nunquam qualem Reſpublica litteraria jacturam fecerit, quum Patrem meum amiſit, in animum poſſes inducere: is de Cicerone, de Plauto, de Pindaro, Æſchylo, Sophocle, & Euripide, illi reſtituendis cogitabat: ſed aliter viſum Superis; illum enim dum Heidelbergam, quo a Sereniſſimo Principe Ludovico Carolo

D. G. Comite Palatino ad Rhenum, accitus fuerat, conabatur, ſæva febris intra decimum ſecundum diem rapuit. Nec ideo tamen, LECTOR, ea omnia quæ Pater minabatur, perdita ducas; eveniet forſan tempus illud quo partem eorum, juvante Deo, præſtare poterimus vel ego, vel frater meus, qui ſatis ſtrenue illius veſtigiis conatur inſiſtere. Reſtat ut quibuſdam ſeneis capitibus reſpondeam, quæ, ut audio, ſatis mirari non poſſunt cur Tanaquillus ille Faber filiam litteris admovendam cenſuerit, neque illam potius domi penſa carpentem aluerit. Næ illa *μωρίαν ὀφλισκάνοντα σώματα* facile videre poterant, hoc illum eo animo egiſſe, ſcilicet ut eſſet aliquando quæ eis ſocordiam & ignaviam exprobraret. Nunc de Callimacho pauca, is ubique mihi divino numine afflari ſemper viſus eſt, ſed tum maxime quum in laudes Ptolomæi Philadelphi delabitur; id enim tanta arte perficit, ut quivis, qui vel minimum in hiſce ſapiat, liquido deieret Deum, non hominem, loqui. Quod vel ex Hymno primo licet conjicere, ibi enim ut tandem ad Regem ſuum ſine ulla affectatione deveniat, verſus quoſdam præmittit quibus Fabros Vulcani eſſe canit, Milites Martis, Dianæ Venatores, Reges vero Jovis; ubi deinde facili, ut voluerat, occaſione, nunquam ſatis laudandos verſus ſubjicit, paucos quidem, ſed qui, meo ſaltem judicio, omnibus encomiis debeant anteponi.

Ἐν δὲ ῥυηφενίην ἔβαλες σφίσιν, ἐν δ' ἅλις ὄλβον.

De Regibus loquitur,

Πᾶσι μὲν οὐ μάλα δ' ἶσον, ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ἡμετέρῳ μεδέοντι, περιπρὸ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν
Ἑσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τάκεν ἠοῖ νώσῃ,
Ἑσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ' εὖτε νοήσῃ,
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ' οὐχ ἑνὶ, τῶν δ' ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλυσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.

& alibi,

Ὃς μάχεται μακάρεσι, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο
Ὅστις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Ἀπόλλωνι μάχοιτο.

Non-

Nonne, LECTOR, laudes alias fere omnes, ad iſtas dices ſordeſcere? & quid ille, ſi Regnatorem noſtrum videret hodie, quem ſubjectæ Urbes, Provinciæ, Regna denique venerantur? Quid ſi illum intra duos menſes ea properaſſe cerneret, quæ vix quiſquam alius toto quantumvis longo vitæ decurſu poſſet expedire? Quid denique, ſi Sereniſſimum Principem Delphinum ſummi certam progeniem Jovis contueretur?

Infra materiem tunc foret ipſe ſuam.

Tandem is vere eſt Callimachus, ex cujus lectione Græcæ Linguæ ſtudioſis, Oratoriæ ſcientiæ cupidis, & Antiquitatis amantibus, tantus tamque uberrimus fructus oriatur, ut illum non dico pueri, ſed & homines non legere, & intelligere, ſed & memoriæ mandare debeant: id nunc priores illi facilius aſſequi poterunt, quum nil ſit in illo difficile, ab aliis, ut mos eſt, prætermiſſum, quod ſatis, ut mihi videor, non explanaverim; nil ab Interpretibus, vel Scholiaſte peccatum, ut humanum eſt, quod non ego vel reſtituerim, vel monuerim. Quæ, ut opinor, a te impetrabunt, ut quidquid in his ex me vitii deprehendas, illud ignoſcas, præſertim quum reſcieris, vix tres menſes huic Operi inſumptos eſſe; feſtinavi enim, ut aliquid ego etiam ad ſtudia Sereniſſimi Principis Delphini conferam, cujus tantum tamque altum ingenium eſt, ut eorum omnium qui id unum agunt ut illi, quod videat, legat, intelligat, ſuppeditent, diligentiam ſuperet. Unde & ſpes eſt, ut nunc nil in *Orbe datur viſere majus*, fore ut nil olim in Orbe detur viſere doctius. Hoc ſpondet egregia illius & vere Principe digna indoles, ſpondet & illuſtriſſimus ille Montauſerii Dux, quem ideo ex tot tantiſque periculis fata ſervavere, ut eſſet qui nobis talem Principem informaret. Vale.

INDEX

464995

IN
CALLIMACHI CYRENÆI
HYMNOS,
EPIGRAMMATA
ET FRAGMENTA
INDEX I.

Qui omnia, quæ in illis occurrunt, vocabula exhibet: & in quo J. *hymnum in Jovem*, A. *hymnum in Apollinem*, D. *hymnum in Dianam*, Del. *hymnum in Delum*, L. P. *hymnum in Lavacrum Palladis*, C. *hymnum in Cererem*, E. *Epigrammata*, F. *Fragmenta*, F. V. *Fragmenta a Vulcanio*, F. A. *Fragmenta ab Anna Fabri*, F. S. *Fragmenta a Spanhemio*, F. B. *Fragmenta a Bentleio collecta notat.*

A.

Ἀβαντιάς Del. 20.
Ἀβάντων Del. 288.
Ἀβατὰν L. P. 109.
Ἄβροχος J. 19.
Ἄγαγε L. P. 81.
Ἀγαθαὶ L. P. 124.
Ἀγαθὰν L. P. 22. E. [illegible]
Ἀγαθὴ F. S. M. [illegible] F. B. 3[illegible]
Ἀγαθοὶ F. V. [illegible] in voce Ἀλίαστος. [illegible]B. 148
Ἀγάθοισι F. S. M. 15. 2. F. B. [illegible]5. 2.
Ἀγαθὸν D. 265. Del. 289. E. [illegible] 1.
Ἀγαθὸς E. 10. 2.
Ἀγάλακτοι A. 52.
Ἄγαλμα Del. 307. L. P. 39. E. 35. 1.
Ἄγαμαι A. 106.
Ἀγαμέμνων D. 228. F. A. 25.
Ἀγὰν E. 47. 2.
Ἀγγελιώτην J 68.
Ἀγγελιώτης F. B. 288.
Ἀγγελιῶτις Del. 216.
Ἄγγελος F. B. 301.
Ἄγε L. P. 95.
εἰ δ' ἄγε D. 81. E. 1. 5.
Ἄγει Del. 319. E. 8. 2.
Ἀγεῖτο L. P. 67.
Ἀγεσίλα L. P. 130.

Ἄγετο C. 86.
Ἀγέτω F. S. M. 66. F. B. 146. 1.
Ἀγινεῦσι A. 82.
Ἀγιωτάτη Del. 275.
Ἀγκαῖς Del. 50.
Ἀγκαλίδεσσι D. 73.
Ἀγκεῖσθαι E. 53. 2. 60. 3.
Ἀγκύλον F. S. M. 12. 1. 55. 1. 203.
Ἄγκυραι F. S. M. 64. F. B. 97.
Ἀγλαάντα E. 50. 11.
Ἀγλίθων F. A. 41. 2. F. B. 140. 2.
Ἀγνὸν Del. 322.
Ἀγόντι C, 121.
Ἀγορόνακτος E. 53. 2.
Ἀγουσα D. 115.
Ἄγουσι F. A. 42. F. S. M. 20. F. B. 11. 3. 190.
Ἀγρεσίης F. 22. 2.
Ἀγρεύσω D. 85.
Ἀγρευτῆρες D. 218.
Ἄγρης Del. 229.
Ἀγελα D. 12.
Ἄγελον D. 236. Del. 310. C. 67.
Ἀγροδίτω F. A. 27. F. B. 26.
Ἀγρόθι C. 136. F. A. 38.
Ἀγρὸς F. B. 45.
Ἀγρυπνίης E. 29. 4.
Ἀγρώσσουσα A. 60.
Ἀγυιαῖς D. 38.
Ἀγχόθι D. 171.
Ἄγω E. 1. 6. F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἄγων L. P. 51. F. V. in voce Δάκνω. F. B. 115. 2. 161. 314.
Ἀγῶνα F. 21 2. F. B. 103. 2.
Ἀγῶνες D. 261.
Ἀγωνιστὰς F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἀδαεῖς F. V. in voce Γραικὸς. F. B. 160.
Ἄδδην F. A. 20.
Ἀδεῖσαι L. P. 67.
Ἀδελφαὶ C. 95.
Ἀδελφεὸν E. 21. 3.
Ἄδηλοι Del. 53.
Ἄδην C. 56. F. B. 47. 2.
Ἀδηφαγίης D. 160.
Ἄδικα F. S. M. 2. 3. F. B. 86. 3.
Ἀδίκημα } E. 44. 6.
Ἀδικῶ }
Ἀδικων D. 122. L P. 8.
Ἀδικῶν E. 28. 2.
Ἀδμήτοιο A. 49.
Ἀδμωλίη F. B. 338.
Ἀδομένα L. P. 44.
Ἀδράστεια F. S. E. 2.
Ἀδρήστεια J. 47. F. B. 45.
Ἄεθλα C. 75.
Ἀέθλια Del. 187.
Ἀέθλιον D. 108. Del. 113.
Ἄεθλοι D. 139.
Ἄεθλον D. 145.
Ἄεθλος Del. 171. F. 24. 3. F. B. 108. 3.
Ἀέθλου D. 208.
Ἀεθλοφόρον C. 110.
Ἀέθλων E. 50. 5.
Ἀεὶ J. 2. 8. D. 214. 258. Del. 18. 26. L. P. 17. E. 8. 4. 17. 3. F. S. M. 36. 2. 54. 1. F. B. 123. 1. 141. 2. 179. 203.
Ἀείδει A. 5. 28. 106. F. A. 17. F. B. 42.
Ἀείδειν J. 1. F. A. 11. F. S. M. 66. F. B. 196.
Ἀείδῃ A. 104.
Ἀείδοι J. 92. A. 31.
Ἀείδοντας F. B. 90.
Ἀείδω F. A. 10. 2. F. B. 138. 2.
Ἀειζώοντα Del. 314.
Ἀειραμένη F. V. in voce Δίκρον.
Ἀειράμενοι D. 59. F. B. 246.
Ἀείρας Del. 134. E. 7.
Ἀείρειν D. 113. F. A. 21.
Ἄειρεν F. B. 216.
Ἀείσαι Del. 254.
Ἀείσει J. 93. A. 30. Del. 7.
Ἀείσεις Del. 1.
Ἄεισμα E. 29. 1. F. B. 287.
Ἀεισόμενα F. 32. 4.
Ἀεισον J. 4.
Ἀείσω D. 186.
Ἀέκοντα Del. 89.
Ἀέκητα Del. 167.
Ἄζιον L. P. 89.

Ἀε

Ἀελίῳ C. 92.
Ἄεμμα A. 33. D. 10.
Ἀέναον A. 83.
Ἀέξει Del. 84.
Ἀέξειν J. 95. D. 34.
Ἀέξεται D. 131.
Ἀεργὸς A. 16.
Ἀερτάζουσα F. V. in voce Ἄστυρον. F.B. 19. 1.
Ἀερτάζων F. 6. 1. F.B. 211.
Ἄζιλιν A. 89.
Ἄζωστος F. S. M. 38. F. B. 225.
Ἀηδόνες E. 2. 5.
Ἀηδονίδων L. P. 94.
Ἄημα D. 55.
Ἀῆται Del. 318. E. 5. 3.
Ἀήτας D. 230.
Ἀθάνα L. P. 35. 79.
Ἀθάνᾳ L. P. 51.
Ἀθαναίᾳ L. P. 5. 16. 33. 43. 55. 57. 96. 137.
Ἀθαναία L. P. 69. 99. 133.
Ἀθαναίας L. P. 88. C. 75.
Ἀθανάτων L. P. 101. E. 26. 4.
Ἀθερίνη F. B. 38. 1.
Ἀθηναίης D. 245.
Ἀθηναῖοι F. B. 38. 2.
Ἀθηναίοις F. B. 122. 1.
Ἀθηναίων Del. 47.
Ἀθήνης F. B. 105. 3.
Ἄθικτοι D. 201.
Ἀθρήσας E. 59. 4.
Ἀθρήσῃ L. P. 102.
Αἶ, αἶ F. B. 71. 6.
Αἰγαίοιο Del. 54. 317.
Αἰγαῖον F. B. 115. 1.
Αἰγαίων F. 21. 2. F. B. 103. 2.
Ἄιγειρος C. 38.
Αἶγες A. 50.
Αἰγιαλοῖς E. 62. 2.
Αἰγιαλοῦ Del. 73.
Αἴγιθος F. B
Αἰγίνηθεν E. 19. 3.
Αἰ[…]λήτην F. 13. 1. F. B. 113. 1
Αἰγὸς Ἀμαλθείης J. 49.
Αἰγυπτίου D. 171.
Αἴγυπτος F. V. in voce Πόα. F. B. 182.
Αἰγύπτῳ F. S. M. 52. F. B. 139. 2.
Αἰγῶν A. 60. E. 49. 1.
Ἀΐδῃ E. 4. 2.
Ἀΐδην E. 14. 6. 24. 2.
Ἀΐδης Del. 277. E. 2. 6. 43. 2.
Αἰδήψιον F. B. 51.
Ἄϊδι J. 62. D. 222.
Αἰδόμενοι C. 74.
Αἴδος E. 11. 1.
Αἰεὶ J. 9. A. 68. D. 146. Del. 114. 303. C. 90. F. 1. 1. F. S. M. 65. F. B. 228.
Αἰὲν J. 2. D. 101. 137. Del. 231. 278. C. 56. E. 23. 4. F. S. A. 5. F. B. 12. 1.
Αἰζηῶν J. 70. F. V. in voce Γεράσων. F. M. S. 79. F. B. 200.
Αἴης D. 287.
Αἰήταο F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Αἰθ' F. B. 43. 1.
Αἴθε C. 101. F. 20. 1. F. B. 107. 1.
Αἰθέρι C. 38.
Αἰθέρος Del. 59.
Αἰθῇ D. 69.
Αἰθὴρ Del. 257.
Αἰθιοπῆος Del. 208.
Αἰθομβρόοιο Del. 180.
Αἰθυίης E. 62. 4. F. A. 36. 3. F. B. 111. 4.
Αἴθωνα C. 68.
Αἴλινα A. 20.
Αἴλουρον C. 111.
Αἷμα Del. 282.
Αἵματι Del. 95.
Αἱμονίηθεν F. 14. 1. F. B. 124. 1.
Αἱμονίην F. B. 113. 3.
Αἵμου Del. 63.
Αἵμῳ D. 114.
Αἰνὰ D. 51. Del. 86.
Αἰνέει F. B. 117. 1.
Αἰνεσίῃσιν D. 108.
Αἰνήσεις Del. 189.
Αἰνήσῃ Del. 10.
Αἰνοζόειον Del. 92.
Αἶνον F. S. M. 28. 1. F. B. 93.

Ἀινο' A. 106.
Ἀινοτέρης E. 5. 10.
Ἄινυτο F.V. in voce Ἄσριας. F.B. 238
Ἀιολα F. V. in voce Βιῦδος.
Ἀιολιδαο F.S.M. 59. F. B. 202.
Ἀιολίδης C. 100. E. 6. 12.
Ἀιολον D. 91.
Ἀίοντα C. 98.
Ἀίοντις A. 17.
Ἀίοντος J. 65.
Ἀιπόλον E. 23. 3.
Ἀιπῶν F. S. A. 5.
Ἀιρέων F.V. in voce Ἄιρα. F.B. 129.2
Ἀισηπυ F. B. 290.
Ἀισθάνεται E. 31. 2.
Ἄισιος L. P. 123.
Αισυλα F.B. 316.
Αιχρην E. 54. 1.
Ἀιχυλὶς E. 61. 2.
Ἀιτία D. 9.
Ἀιτίζεις D. 32.
Ἀιτίζουσι F. A. 42. F. S.M. 20. F.B. 190.
Ἀιτίζων C. 116.
Ἄιτινες C. 131.
Ἄιτιον D. 221.
Ἀιτναιυ Del. 141.
Ἄιτνη D. 56.
Ἀιτωλὸν F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἀιχμῆς J. 74.
Ἀιψα A. 54. D. 87.
Ἀΐω L. P. 14.
Ἀΐων E. 1. 13.
Ἀιὼν F. B. 111. 3.
Ἀιώνιον D. 6. Del. 130.
Ἀκακήσιος D. 143.
Ἀκαμαντίδος E. 50. 1.
Ἀκάνθιος E. 10 1.
Ἀκεσοριδᾶν L P. 34.
Ἀκέσων E. 58. 2.
Ἀκηδέες D. 62.
Ἀκήρια A. 41.
Ἀκλαυτεὶ D. 267.
Ἀκλέες Del. 295.
Ἀκλήϊστον F. A. 19. 2. F. B. 41. 2.
Ἀκμῆς C. 34.
Ἄκμονες D. 55.
Ἄκμοσιν D. 48.
Ἄκμων D. 146.
Ἀκμωνίδην F. S. M. 75. F. B. 147.
Ἀκόλυς C. 116.
Ἀκόντιον F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Ἀκναῖς F. B. 106. 5.
Ἄκυε F. S. M. 28. 1. F. B. 93.
Ἀκυῇ Del. 180.
Ἀκυὴν J. 65.
Ἀκυόμθυ A. 97.
Ἀκῦσαι Del. 29. F. B. 144. 1.
Ἄκυσαν D 54.
Ἀκύσατε F. A. 14. F. B. 92.
Ἀκύσῃ A. 21.
Ἀκύω F. B. 116. 1.
Ἀκύων E. 34 3.
Ἄκραι Del. 104. 177.
Ἀκραλιτῆ F. B. 106 2.
Ἄκρης J. 82.
Ἄκρητος E. 44. 3.
Ἀκρίσιος E. 41. 2.
Ἀκρίτου E. 38. 2.
Ἄκρον A. 112. Del. 47.
Ἀκρώρεια D. 224.
Ἀκταια F. B. 348.
Ἀκταίονα L. P. 109.
Ἀκτορίωνος C. 79.
Ἄκυθοι A. 53.
Ἀκωκῇ Del. 136.
Ἄκων E. 44. 2.
Ἄλα E. 51. 1. F. B. 272. 1.
Ἀλαβάστρως L. P. 13. 15.
Ἀλαζὼν F. S. M. 2. 3. F. B. 86. 3.
Ἀλάλαγμα F. B. 310.
Ἀλαὸν L. P. 98. 118.
Ἀλαπαζέμθυ D 251.
Ἀλαὶς D. 173.
Ἄλαστε L. P. 87.
Ἀλατήσασα Del. 239.
Ἄλγεα A. 22. F. B. 67. 4.
Ἀλεῖ C 41.
Ἄλγει C. 132.
Ἀλγέω E. 34. 3.
Ἀλγεινὸν Del. 239.
Ἀλγοιμι D. 31.

Ἀλέ-

Ἀλέγοντα Del. 10.
Ἄλεις F. V. in voce Ἄλις. F. S. M. 2. 1. F. B. 86. 1.
Ἀλεῖται C. 23.
Ἀλεῖος F. B 99.
Ἄλειφα F. S. A. 5. F. B. 12.
Ἀλείσου F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Ἀλέκτορα E. 60. 3.
Ἀλέκτορινον C. 29.
Ἀλειμάτως C. 91.
Ἀλέσθαι F. B. 233.
Ἀλιτρέδης Del. 242.
Ἀλιτρὸς F. B. 232.
Ἀλεὺς F. S. M. 84.
Ἀληθία E. 26. 3.
Ἀληθέες J. 60.
Ἀληθὴς D. 136.
Ἀληθινὸς E. 14. 5.
Ἄλης Del. 205.
Ἀλητεύειν F. 21. 2. F. B. 103. 1.
Ἀλητοῦ F. S. M. 47. F. B. 277.
Ἀλί Del. 3. 196. E. 18. 3. F. A. 28. F. B. 50. 1. 209.
Ἀλίαρτον L. P. 61.
Ἀλιβαντα F. S. M. 77. F. B. 88.
Ἀλιβδύουσι F S. M. 61.
Ἀλίην J. 37. E. 51. 1.
Ἀλιήων D. 196.
Ἀλικαρνησσεῦ E. 2. 4.
Ἀλικὸν F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀλιπλὴξ Del. 11.
Ἁλίπλοοι Del. 15. 52.
Ἄλις J. 84. C. 133.
Ἀλιτήμονα D. 123.
Ἀλιτρὸς A. 2.
Ἀλιτρὺς F. V. in voce Λογχάδης 1. F. B. 132. 1.
Ἀλκάθοον F. B. 272. 2.
Ἀλκαίας F. B. 317.
Ἀλκαρ F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Ἀλκείδην D. 145.
Ἀλκυόνης E. 5. 10.
Ἀλλὰ J. 13. 18. 37. 57. 72. A. 9. 40. 108. 111. D. 11. 25. 35. 47. 66. 122. 181. Del. 16. 36. 53. 91. 94. 100. 118. 124. 133. 162. 165. 181. 193. 199. 226. 235. 247. 268. 278. 303. 319. L. P. 9. 51. 56. 60. 68. 89. 111. 114. 135. 137. C. 32. 108. 114. E. 2. 3. 3. 2. 5. 1. 11. 19. 1. 24. 3. 26. 3. 30. 5. 34. 1. 35. 2. 47. 5. 49. 9. F. 19. 2. F. S. M. 76. F. B. 91. 101. 1. 105. 1. 108. 2. 111. 3. 122. 2. 130. 1. 135. 1. 164. 236.
Ἄλλα J. 73. D. 32. L. P. 119. F. 9. 2.
Ἄλλαι Del. 223.
Ἄλλαις C. 40.
Ἄλλας Del. 123.
Ἀλλάων D. 189.
Ἀλλέσθαι F. S. M. 18.
Ἄλλη Del. 164 269.
Ἀλλήκτον D. 149.
Ἀλλήλοις Del. 146.
Ἄλλην Del. 220.
Ἄλλης E 26. 5.
Ἀλλίκα F. V. in voce Ἄλλιξ. F. B. 149.
Ἄλλο J. 1. C. 124. E. 57. 4.
Ἄλλοι E. 28. 4.
Ἄλλον A. 93. 96. D. 34. 234.
Ἄλλος D. 256. Del. 165. E. 30. 6.
Ἀλλότ' F. B. 277.
Ἄλλοτε D. 193. F. S. M. 47.
Ἀλλοτρίοις C. 85.
Ἀλλοτρίῳ D. 176.
Ἄλλους C. 62. F. B. 110. 2.
Ἄλλῳ Del. 270.
Ἄλλων Del. 156. L. P. 122. E. 8. 3.
Ἄλλως E. 19. 4.
Ἄλμης F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Ἀλὸς Del. 46. E. 51. 4. F. V. in vocibus Βήχιτα & Δύπτης. F. B. 156. 1. 167. 1.
Ἄλοχον D. 209.
Ἄλσεα D. 38.
Ἄλσος L. P. 63. C. 26. 37.
Ἀλυθμαίνουσα Del. 212.
Ἄλωα F. V. in voce Ἄλωα F. B. 51. 1.

Αλώ-

Ἀλώπηξ D. 79.
Ἄμα E. 19. 2.
Ἀμαζονίδης D. 237.
Ἀμαι L. P. 75. C. 105.
Ἀμαλθείης J. 49.
Ἀμαντίνην F. S. M. 71.
Ἀμαξαι D. 257.
Ἀμαξαν C. 108. F. B. 146. 2.
Ἀμάξας J. 23.
Ἀμάξης F.S.M. 10. 3. 92. 1. F.B. 94. 3.
Ἀμαρᾶν C. 30.
Ἀμάση C. 138.
Ἀματροχίας F. B. 135. 2.
Ἀμβολαδὶς D. 61.
Ἀμβρακιώτης E. 24. 1.
Ἀμείβετο Del. 121. C. 81.
Ἄμεινον F. B. 189.
Ἀμησάμενοι D. 164.
Ἀμηχανία L. P. 84.
Ἀμηχανίης J. 28. Del. 210.
Ἀμιθρῆσαι F. B. 339.
Ἀμιν C. 122.
Ἀμίτρης D. 14. 43.
Ἄμμεις C. 128.
Ἄμμιν D. 186 Del. 171.
Ἀμνισιάδες D. 162.
Ἀμνισίδας D. 15.
Ἀμογητὶ D. 25.
Ἀμοιβὴν Del. 152.
Ἀμορβὸς F. A. 45. F. B. 46.
Ἀμορβοὺς D. 45.
Ἀμπλακίης Del. 245.
Ἄμπολιν F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀμπρεύοντες F.V. in voce Ἀμπρεύω. F. B. 234.
Ἄμπωτιν Del. 130.
Ἄμυδις F. A. 21. F. B. 216.
Ἀμυμώνην L. P. 48.
Ἀμύνειν Del. 226.
Ἄμυστιν F. 18. 1. F. B. 109. 1.
Ἀμφιβάλοιτο Del. 301.
Ἀμφήρεστον J. 5.
Ἀμφὶ D. 212. 232. Del. 13. 300. F. A. 29. 1. F. B. 124. 1. 140. 1.
Ἀμφιβεβήκας Del. 113.
Ἀμφιβέβηκεν Del. 27.
Ἀμφιγυήεις F. B. 321.
Ἀμφίδυμος F. B. 336.
Ἀμφιετεῖς Del. 278.
Ἀμφιθαλεῖ F. A. 46. F. B. 210.
Ἀμφιλαφὲς C. 27.
Ἀμφιλαφὴς A. 42. D. 3.
Ἀμφιπεριστείνωνται Del. 179.
Ἀμφιπολιτέω E. 25. 1.
Ἀμφιπόλεις D. 15.
Ἀμφορεὺς F. B. 115. 2.
Ἀμφορίτης F. B. 80.
Ἀμφότεραι L. P. 73.
Ἀμφοτέραισι L. P. 93.
Ἀμφοτέρη Del. 168.
Ἀμφότεροι E. 2. 2. 49. 10.
Ἀμφοτέροις E. 32. 6. F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἀμφότερον C. 36. 80. F. S. M. 50. F. B. 214.
Ἀμφοτέρους Del. 108.
Ἀμφρυσῷ A. 48.
Ἄμφω E. 22. 3.
Ἄνα J. 8. 33. A. 79.
Ἀνὰ Del. 280. C. 83. E. 52. 3. F. A. 43.
Ἀναβάλλεται A. 22.
Ἀνάβλησιν A. 46.
Ἀναγκαία C. 62.
Ἀναγκαίη Del. 122.
Ἀνάγκασεν E. 44. 3.
Ἀνάγκη Del. 35.
Ἀνάγκῃσι Del. 279.
Ἀναιδία C. 46.
Ἀναιδείας Del. 183.
Ἀναιδεῖς C. 37.
Ἀναίνομαι Del. 123.
Ἀνακλίνεσθε A. 6.
Ἄνακτα J. 2. L. P. 114. C. 63.
Ἀνάκτητι F. S. M. 18.
Ἀνακτορέην F. B. 218.
Ἀνάκτορον A. 77.
Ἀνάκτων J. 79.
Ἀναλεξάμενος E 24. 3.
Ἀναλύεται Del. 222. 237.
Ἀνάμπυκες C. 125.
Ἄναξ A. 50. 113.
ὦ ναξ, ὦ ἄναξ E. 9. 6.

Ανα-

Ἀναπαύεται E. 14. 1.
Ἄνασσα D. 137. 204. 240. Del. 221. E. 57. 3.
Ἀνάσσεσθαι F. A. 5. F.B. 198.
Ἀναστήσαντες Del. 173.
Ἀναύρου D. 101.
Ἄναυρος Del. 103.
Ἀνάφην F. 13. F. B. 113. 1.
Ἀνδίκτην F. B. 233.
Ἄνδρα J. 71. C. 52. F. V. in voce Ἀμπρεύω. F. B. 67. 3. 71. 3. 234.
Ἄνδρας J. 95. E. 50. 6. F. B. 314.
Ἀνδρὶ E. 25. 3. F.S. M. 35. 1. F. B. 142. 1.
Ἀνδρογίγαντας C. 35.
Ἀνδρῶν D. 20.
Ἀνέβαινεν F. V. in voce Ἄσυρον.
Ἀνέβαλλε F.B. 298.
Ἀνέβαλλεν F.S. M. 23.
Ἀνέδραμε L.P. 27.
Ἀνέθηκεν E. 54. 3.
Ἀνέθυε C. 30.
Ἀνειμβρόα C. 47.
Ἀνεμίσγετο Del. 217.
Ἄνεμοι F. B. 35. 1.
Ἀνέμοισιν Del. 112.
Ἀνέμων F. A. 35. F. B. 111. 1. 135. 2.
Ἀνεξήραινον C. 114.
Ἀνέπαυσε D. 194.
Ἀνέπλει C. 309.
Ἀνέρα A. 43. F. V. in voce Βύχετα. F.B. 156. 1.
Ἀνεραστότατον E. 34. 4.
Ἀνέρες A. 86.
Ἀνέρπει A. 111.
Ἀνέστη D. 128.
Ἀνεστήσαντο D. 199.
Ἀνεστρέφετο L. P. 76.
Ἀνέσχεν F. V. in voce Φιαρός.
Ἄνευ F.S. M. 4. 1.
Ἀνεύρατο E. 49. 1.
Ἀνήσησαν J. 56.
Ἀνηγάγετο E. 45. 2.
Ἀνήγετο D. 227.
Ἀνῆκε F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Ἀνήκοος Del. 116.
Ἀνηλεὲς Del. 106.
Ἄνην J. 90.
Ἀνηναμένη Del. 46.
Ἀνὴρ J. 25. F.A. 17. F. B. 42.
Ἀνήρετο E. 1. 1.
Ἄνθεα A. 81.
Ἀνθείλετο Del. 248.
Ἄνθεμα E. 5. 2.
Ἀνθέρικος Del. 193.
Ἄνθεσιν L. P. 49.
Ἄνθρακα A. 84.
Ἄνθρωποι A. 56.
Ἀνθρώποις E. 50. 11. F.S. E. 4.
Ἀνθρώποισι D. 157.
Ἀνίαι L. P. 83. F. S. M. 86. 2. F. B. 67. 131. 2.
Ἀνιᾶσθαι E. 16. 4.
Ἀνιηρὸν E. 13. 3. 45. 1.
Ἀνιηρότερον E. 15. 4.
Ἀνίκα L. P. 105. C. 22.
Ἀνιόντες Del. 43.
Ἀνιχνεύσῃ F.B. 206.
Ἀνίχνευσι F.S. M. 61.
Ἀνιώντων F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Ἄνοδοι E. 14. 3.
Ἀνταύσασα J. 30.
Ἀντέλλοντα F. 7. 2.
Ἄντην A. 40.
Ἀντήχησε Del. 258.
Ἀντὶ A. 24. Del. 22. 152. L. P. 91. E. 18. 3. 52. 3. 57. 3. 60. 2. F. A. 48. F. B. 113.
Ἀντιβολῆς E. 50. 6.
Ἀντίδοτον F.S. M. 34. F. B. 221.
Ἀντίκλειαν D. 211.
Ἀντιλόχου F. B. 223.
Ἀντιμοιβὸν Del. 52.
Ἀντιόωντες D. 142.
Ἀντιπρόπιθι F.S. M. 9. 4.
Ἄντυγες D. 140.
Ἄνω J. 24.
Ἀνώλισθε F.B. 96.
Ἀνωλόλυξαν E. 50. 2.
Ἀξεῖ L. P. 127.
Ἀξείνια D. 235.
Ἀξίναισιν C. 36.

"Ἄξιον D. 104. E. 24. 3.
Ἀξῶ C. 56.
"Ἀοζοι F. B. 353.
Ἀοιδαὶ Del. 28. F. B. 279.
Ἀοιδὰς F. S. M. 9. 4.
Ἀοιδάων Del. 5.
Ἀοιδῇ A. 44. D 137.
Ἀοιδῇ A. 17. D. 268.
Ἀοιδὴν E. 37. 1. F. V. in voce Διφῶ. F. B. 165.
Ἀοίδιμον L. P. 121.
Ἀοίδιμος F. S. E. 2. F. B. 45.
Ἀοιδοὶ J. 60. A. 18. Del. 249.
Ἀοιδὸν J. 71. A. 43. 106. E. 29. 1.
Ἀοιδότεσσι D. 1.
Ἀοιδότατοι Del. 252.
Ἀοιδῶν E. 50. 4.
Ἀοκάσε F. S. M 59.
Ἀολλίζονται Del. 18.
Ἀονίη Del. 75.
"Ἀορ F. B. 51.
"Ἀορα Del. 31.
Ἀοσσητῆρα A. 104.
Ἀπαιτῆς E. 58. 3.
Ἀπαιτήσων C. 78.
Ἀπαιτίζουσαν F. V. in voce Λάκτις. F. B 178.
Ἀπάλαλκοι F. B. 302. 1.
Ἀπαμείψατο C. 63.
"Ἀπαν Del. 201.
"Ἀπαντα L. P. 142. F. S. M. 15. 1. F. B 145 1.
"Ἀπασα J. 19.
"Ἀπασαι Del 2.
Ἀπάσαις Del. 55.
Ἀπάσῃσιν D. 37.
"Ἀπασοι C. 6.
Ἀπαυγάζοιντο Del. 181.
Ἀπαύγασαι Del 125.
Ἀπέδρασι F. B 232.
Ἀπείλωτοι C. 125.
Ἀπέθοντο E. 22. 6.
Ἀπέθηκα F. S. M. 74.
Ἀπεθήκατο J. 15. D. 25. F. B. 50. 1.
Ἀπέθηκε E. 20. 1.
Ἀπειθία D. 66.
Ἀπειλὰς Del. 203.
Ἀπειλήσας Del. 87.
Ἀπειλητῆρες Del. 69.
Ἀπείπατο D. 267.
Ἀπειπὼν E. 43. 2.
Ἀπειρήκαντι C. 105.
Ἀπειρήκασι Del. 117.
Ἀπέκοψε C. 21.
Ἀπελάμπετο D. 102.
Ἀπέλειπεν D. 42.
Ἀπελλίδος E. 59. 3.
"Ἀπελος F. B. 343.
Ἀπεμάξατο E. 29. 3.
Ἀπενίψατο L. P. 5.
Ἀπεπαύσατο Del. 79. 205.
Ἀπεπλάσατο F. S. M. 58. F. B. 194.
Ἀπεχορδῆν D. 98.
Ἀπέσαντι F. S. M. 72. 1.
Ἀπεσείσατο F. V. in voce Διφὸς. F. B. 245.
Ἀπέστειλε F. B. 8.
Ἀπέσυγε F. B. 1.
Ἀπέσυγον Del. 223.
Ἀπεσῶ F. B. 340.
Ἀπέτισε J. 37.
Ἀπέτραπεν Del. 158.
Ἀπέτρεχον Del. 196.
Ἀπετρώπων Del. 69.
Ἀπέχει E. 54. 4.
Ἀπέχεις E. 58. 1.
Ἀπεχθὴς C. 117.
Ἀπημονίης J. 92.
Ἀπήνατο F. 18. 1.
Ἀπηρείσαντο Del. 120.
Ἀπηρνήσαντο Del. 100. C. 107.
Ἀπιδανῆες J. 14.
Ἀπιόντα F. B. 73.
Ἀπιόντος F. S. M. 64. F. B. 97.
"Ἀπλοῖης D. 230.
"Ἀπνοα F. B. 106. 3.
"Ἀπνυς E. 5. 9.
Ἀπ' ὧν ἠρήσατο C. 76.
Ἀπὸ J. 44. 89. A. 110. D. 116. 174. 205. 236. Del. 41. 92. 94. 124. 140. 174. 208. 209. 264. 268. 291. 305. L. P. 8. 12. 31. 46. C. 4.

4. 6. E. 5. 4. 12. 24. 2. 28. 1. 30. 3. 45. 4. 5. F. 14. 1. F. V. in vocibus Ἄρδις, Ἀσσυρία, Διφῶ. F A. 37. F. S. A. 5. M. 9. 1. 20. 1. 25. 1. 78. 1 F.B. 12. 1. 71. 6. 113. 2. 115. 1. 128. 1. 152. 165. 190. 215. 224. 230. 301.
Ἄπο F. B. 150.
Ἀποδείξει E. 17. 3.
Ἀπόγονοι F. B. 35. 1.
Ἀποδάσσομαι Del. 9.
Ἀπόθεν F. B. 302. 1.
Ἀποθύμια Del. 245.
Ἀποισόμενον L. P. 80.
Ἀποκλίνασα Del. 236.
Ἀπόκρυφα F. V. in voce Γράμμα. F. S. M. 29. F. B. 242.
Ἀποκρύψειν Del. 135.
Ἀπόκλισιν A. 75.
Ἀπολέσθαι Del. 127.
Ἀπολλυμένην E. 19. 2.
Ἀπόλλων A. 9. 28. 34. 42. 51. 61. 68. 93. D. 83. 193. 143. Del. 9. 86. 269. 326. F. B. 116. 1.
Ἀπόλλωνα F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Ἀπόλλωνι A. 27. 32. D. 169. Del. 24. 51. 273. 324.
Ἀπόλλωνος A. 1. 17. 39. 105. Del. 2. 276. Ç. 102. F. S. E. 3. M. 36. 2. F. B. 141. 1.
Ἀπόλοιτο F. 7 1. F. S. M. 46.
Ἀπομαξαμένοισι F. B. 189.
Ἀπομάσσεται Del. 14.
Ἀτοπνεύσαντα F. S. M. 32. F. B. 219.
Ἀποπνεύσαντας Del. 186.
Ἀπόρουσαν C. 61.
Ἀποῤῥώγεσσιν L. P. 41.
Ἀποστάζοντος F. S. M. 56. F. B. 205.
Ἀποστάζουσιν D. 118.
Ἀπόστασον C. 104.
Ἀποστρέψαντας Del. 323.
Ἀποσυγίουσιν F. 26. 1. F. B. 52. 1.
Ἀποτιμήσουσιν F. 20. 4. F. B. 103 4.
Ἄποτος C. 17.
Ἀπότρεπε C. 49.
Ἀπότελχα F. B. 341.
Ἄππα D. 6.
Ἄπυστα C 9.
Ἄπυστος Del. 215. F. B. 272. 2.
Ἀπωλόμεθα E. 14. 4.
Ἄρα Del. 121. C. 12. E. 58. 3.
Ἄραβος Del. 147.
Ἄραγον E. 49. 9.
Ἆραι C. 35.
Ἀραιὴν Del. 191.
Ἀραίθου F. S. M. 12. 1. 55. 1. F. B. 203.
Ἀράσσει A. 3.
Ἀραφηνίδας D. 173.
Ἀράχνα F. B 304.
Ἀργεῖος E. 50. 8.
Ἀργείων L. P. 36.
Ἄργειος Del. 73. L. P. 140.
Ἄργην D. 68.
Ἄργος L. P. 45. F. 23. 2. F. S. E. 2. F. B. 108. 2.
Ἀργυρέοιο D. 119.
Ἀργυροδίνην C. 13.
Ἄρδιν F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 130. 2.
Ἄρεος Del. 58.
Ἀρετὴ J. 96.
Ἀρετὴν J 94. 96.
Ἀρετῆς J. 95.
Ἄρηα Del. 173. F. S. M. 39. F. B. 226.
Ἀρήγειν D. 23
Ἄρηος J. 77. Del. 277.
Ἄρης Del. 64. 133.
Ἀρήτειραν C. 43.
Ἀρήτου E. 29. 4.
Ἀριθμὸν F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἀρίζηλος E. 55. 3.
Ἀρίηκοον Del. 308.
Ἀριθμεῖ C. 87.
Ἀριθμὸς E. 26. 6.
Ἀριμασπῶν Del. 291.
Ἀρίμνα E. 14. 1.
Ἀρισκύδης F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Ἄριστα F. B. 284.
Ἄρισται D. 179.
Ἀρισταῖος L. P. 108.
Ἀρισταίῳ E. 12. 2.

Ἀρι-

Ἀριστεῖον F.B. 95. 2.
Ἀριστίπποιο E. 21. 5.
Ἄριστοι Del. 293.
Ἀριστοτέλης A. 76.
Ἀρίστων E. 50. 7.
Ἀρκαδίη J. 20. Del. 70.
Ἀρκαδίῃ J. 7.
Ἀρκαδίην D. 220. F. A. 15. F. B. 143. 2.
Ἀρκαδικὴν D. 88.
Ἀρκὰς F. B. 82. 2.
Ἀρκασίδαο D. 216.
Ἄρκτοι C. 35.
Ἄρκτος F. B. 51.
Ἄρκτοιο J. 41.
Ἅρμα D. 106. E. 50. 10.
Ἅρματος L. P. 9.
Ἄρμενα F. A. 51.
Ἁρμοῖ F. B. 44. 230.
Ἁρμονίην F. 14. 2. F. S. M. 51.
Ἁρμονίης F. B. 104. 2.
Ἄρνες F. 28. 1. F. B. 127. 1.
Ἄρνειοι F. B. 127. 1.
Ἀρνῆς E. 46. 2.
Ἀρξάμενος E. 58. 2.
Ἄροσι C. 138.
Ἀροτῆρι D. 176.
Ἀροτριάοντι D. 161.
Ἄροτρον E. 48. 3.
Ἄρουρα D. 130.
Ἀρούρης F. S. M. 50. F. B. 214.
Ἁρπαγὴ F. B. 79.
Ἁρπαγίμους C. 9.
Ἁρπάζειν L. P. 100.
Ἁρπακτὴρ E. 2. 6.
Ἁρπακτὸς A. 95.
Ἁρπάξας F. B. 114. 2.
Ἁρπάσας F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Ἀρπίδεσσι F. V. in voce Ἄρπις. F. B. 66. 2.
Ἄῤῥητον Del. 205.
Ἄρσεν L. P. 29.
Ἄρσενα E. 42. 5.
Ἄρσενες D. 293. 299.
Ἀρσινόης E. 5. 8. F. A. 11. F, B. 196.
Ἄρτεμι D. 110. E. 35. 1.
Ἀρτέμιδος J. 78. D. 35. 38. 104. Del. 229. L. P. 110. F. A. 2. 3. F. B. 48. 3.
Ἄρτεμιν D. 1. 260.
Ἄρτεμις A. 60. D. 19.
Ἄρτι L. P. 2. 75. E. 55. 2. F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Ἄρτυε C. 79.
Ἀρχαίαν F. 14. 2. F. B. 113. 3.
Ἀρχαίης Del. 318.
Ἀρχαίοιο Del. 256.
Ἀρχαίοισι A. 15.
Ἀρχαίων L. P. 60.
Ἄρχειν E. 44. 1.
Ἀρχέσατον E. 47. 1.
Ἀρχὴν F. V. in voce Δίασμα. F. B. 244.
Ἀρχῖνος E. 36. 2.
Ἀρχόμεθ' F. B. 113. 2.
Ἀρχόμενοι D. 4.
Ἀρχόμενος F. 13. 2.
Ἀσβέστου D. 118.
Ἀσβύσταο F. S. A. 3. F. B. 13.
Ἀσβυστίδι A. 76.
Ἀσθμαίνουσα Del. 81. 217.
Ἀσιγήτοιο Del. 286.
Ἀσινεῦσιν F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Ἀσίνην F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἀσκάντα F. V. in voce Ἀσκάντης. F. B. 237.
Ἀσκλήπιε E. 58. 1.
Ἀσπαίροντα D. 151.
Ἄσπετος F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Ἀσπίδα Del. 136.
Ἀσπίδας Del. 184.
Ἀσπίδος J. 54. Del. 140.
Ἀσπὶς L. P. 35.
Ἀσσύριοι F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 153.
Ἀσσυρίη A. 109.
Ἀσσυρίων F. V. in voce Ἀσσυρία 1. F. B. 152.
Ἀστακίδην E. 23. 1. 4.

'Ἀσακίδης E. 23. 2.
'Ἀσαχύων Del. 284. C. 21.
Ἀσια D. 231. F. B. 208. 291.
Ἀσει A. 40.
'Ἀσίρις L. P. 25.
'Ἀσιρι Del. 38.
'Ἀσιρίαν F. B. 146. 2.
'Ἀσιρίη Del. 37. 40. 197. 224. 225. 300. 316.
'Ἀσιρίη Del. 244.
'Ἀσιρίωνος F. V. in voce Δόναξ. F. B. 166.
'Ἀσιρόεντι F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
'Ἀσηρίσκυς F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94.
"Ἀσριας F. V. in voce "Ἀσριας. F. B. 238 239.
"Ἀσυ A. 73. D. 19. Del. 287. C. 125. F. S. M. 59. F. B. 202.
"Ἀσυρον F. V. in voce "Ἀσυρον. F. B. 19. 2. 104. 3. 288.
'Ἀσυφίλικτος Del. 26.
'Ἀσύλωτοι D. 213.
'Ἀσυχία L. P. 72. 74.
'Ἀσφαλὶς Del. 306.
'Ἀσωπὸς Del. 78.
'Ἀταλάντην D. 215.
'Ἀτὰρ F. B. 104. 4.
'Ἀταρνείτης E. 1. 1.
'Ἀτέλεςον D. 87.
'Ἀτελέςως C. 129.
"Ἀτερ J. 95. E. 55. 4.
"Ἀτερος F. B. 91.
'Ἀτιμάσαντι D. 261.
'Ἀτιμήσῃ D. 260.
'Ἀτιμότατος Del. 131.
"Ἀτις C. 132.
'Ἀτρεπτιὺς Del. 74.
'Ἀτρείδης D 263.
'Ἀτρεκὶς L. P. 137.
"Ἀτριχον D. 77.
"Ἀτροπος Del. 11.
"Ἀττα E. 1. 3.
'Ἀτταραγος F. V. in voce 'Ἀτταραγος.
"Αυ D. 92. Del. 85.
'Αὐαλέων C. 6.
'Αὐγάζειν F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 132. 1.
'Αὐγάσηται D. 129.
'Αὐγάσασθε C 4.
"Αὐγης Del. 70.
"Αὐε D. 56. 57.
"Αὖθι J. 72. 92. D. 46. 241. Del. 44. L. P. 103. F. B. 70. 4. 286.
"Αὖθις Del. 99. 148. 320. C. 69. F. 14. 2. F. V. in voce Λάκτις. F. S. M. 13. 2. F. B. 113. 1. 178.
"Αὐλια F. B. 127. 2.
"Αὐλιις C. 106.
"Αὐλιν D. 87. F. 3. 2. F. B. 126. 2.
'Αὐλίον D. 93.
"Αὐον F. B. 49. 2.
'Αὐρέων D. 94.
"Αὔριον E. 15. 1. F. B. 106. 5.
'Αὐςαλία C. 17.
'Αὐςαλέον F. A. 9.
'Αὐτᾶ C. 26.
'Αὐταὶ A. 7. D. 240. L. P. 114. E. 55. 4.
'Αὐτὰν L. P. 22. C. 133.
'Αὐτὰρ D. 143. C. 100.
'Αὐταργισίης F. B. 120. 2.
"Αὐτε D. 121.
"Αὖτει D. 58.
"Αὐτη Del. 213. E. 8. 2.
'Αὐτὴ D. 149 168. 207. Del. 59. 225. 264. 268. 325.
'Αὐτῆμαρ Del. 46.
'Αὐτην A. 40.
'Αὐτῆς Del. 230.
'Αὐτίκα J. 16. 76. D. 10 70. Del. 88. 257. C. 43. 67. F. A. 46. F. B. 210.
"Αὐτις J. 21. L. P. 141. F. B. 195.
'Αὔτμην D. 117.
'Αὐτὸ J. 38.
'Αὐτοὶ A. 6. 95. F. S. E. 4. F. B. 52. 1.

kk Αυ-

'Αυτὸν J. 2. D. 253. L. P. 111. C. 101. E. 11. 4. F. 26. 1.
'Αυτὸς J. 81. 90. A. 57. 90. D. 137. 256. C. 97. 104. E. 62. 3. F. V. in voce "Αρδις. F. B. 70. 1. 130. 2.
'Αυτῶ Del. 235.
'Αυτὸς J. 74. D. 92.
'Αυτοχειρὶ E. 21. 3.
'Αυτόχθων Del. 80.
'Αυτῷ F. V. in voce 'Εμπιλάτειρα. F. B. 170.
'Αυτῶν D. 56. E. 44. 3.
'Αυτάρης F. A. 8.
'Αυχένα D. 177.
'Αυχένας L. P. 9.
'Αυχὴν F. S. M. 16.
'Αφανὲς E. 43. 2.
'Αφανὴς E. 13. 2.
"Αφαρ D. 86.
"Αφαρον F. V. in voce 'Αφαυρός & Φαρῶ. F. B. 183.
"Αφατόν τι L. P. 77. C. 58.
'Αφειδία C. 128. E. 49. 7.
'Αφεῖλε F. B. 67. 2.
'Αφειλεο L. P. 87.
'Αφένοιο J. 96.
"Αφενος J. 94.
'Αφέντες C. 61.
"Αφετος Del. 36.
"Αφθογγος L. P. 83.
'Αφνειότερον D. 250.
'Αφνίδιον Del. 238.
'Αφρικῆ D. 65.
'Αφροδίτα F. B. 116. 2.
'Αφροδίτη E. 40. 1.
'Αφροδίτης F. S. M. 4. 1.
'Αφρὸν L. P. 12.
"Αφρονα D. 221.
"Αφρονι Del. 184.
"Αφυσσα F. B. 317.
'Αφύσσασθαι F. S. M. 1.
"Αφυσσον C. 70.
'Αχαίας F. B. 73.
'Αχαιϊάδης Del. 100. L. P. 13.
'Αχαιΐδος D. 231.
'Αχαιῶν F. B. 208.
'Αχάριστα C. 91.
'Αχαρίσιον F. B. 106. 4.
'Αχιλλῶς E. 31. 3.
'Αχιλλεῖον C. 13.
'Αχιλλῆος E. 31. 1.
'Αχειροτείας F. B. 110. 3.
'Αχειρωσίας F. V. in voce Δαιάκης.
"Αχθετο C. 32.
"Αχθος Del. 116.
'Αχιλλῆα A. 20.
'Αχλαίνεσι D. 115.
"Αχνην Del. 14.
'Αχράαντος A. 111.
"Αχρι E. 32. 6.
"Αχρις C. 130. F. 27. 3. F. B. 11. 3.
"Αψ Del. 103. F. S. M. 57.
"Αψασθαι D. 27.
"Αψατο C. 33. 59.
"Αψοφον. A. 12. Del. 302.
'Αὼν F. A. 36. 2.
"Αωροι F. B. 325.
'Αώτοις E. 50. 3.
"Αωτον A. 112. F. B. 115. 2.

B.

Βαθεῖαν D. 180.
Βάθιστον Del. 205.
Βαθύγειον A. 65.
Βαθὺν Del. 37. C. 114. E. 38. 1.
Βαθὺς Del. 263.
Βαῖνε D. 40.
Βάκτρον L. P. 127.
Βάκχοις E. 8. 2.
Βακχείων E. 50. 5.
Βαλεῖ E. 2. 6.
Βαλεῦ L. P. 97.
Βάλλε D. 53. 57.
Βάλλοιμι D. 17.
Βάλλων A. 102.
Βάλοι E. 46. 4.
Βάλωνται F. V. in voce Γαιοδόται. F. B. 158.

Βάπ7ετε L. P. 45.
Βαρβαρικὴν Del. 173.
Βαρεῖαι C. 131.
Βαρὺ C. 95.
Βαρὺ κλαίουσα L. P. 95.
Βαρύγουνος Del. 78.
Βαρύθυμοι Del. 215.
Βαρύθυμος C. 81.
Βαρὺν D. 56. C. 63. F. S. M. 16.
Βαρύνεις Del. 212.
Βαρύνεται Del. 307.
Βαρύνομαι Del. 244.
Βαρυνομένην Del. 202.
Βαρυσκίμπων F. 21. 1.
Βαρυσκίπων F. B. 120. 1.
Βασίλειαν L. P. 52.
Βασιλεῦσιν A. 68.
Βασιλέων D. 255.
Βασιλῆες J. 79.
Βασιλῆϊ A. 26. 27.
Βασιλῆος Del. 72. 187. C. 115.
Βασιλὼ E. 21. 2.
Βασκανίης E. 22. 4. F. S. M. 22. F. B. 292.
Βατ7ιάδαι A. 96.
Βατ7ιάδεω E. 37. 1.
Βάτ7ῳ A. 65.
Βέβαλοι C. 3.
Βέβηκε C. 77.
Βέβηκεν J. 86.
Βέβληται E. 33. 4.
Βελέμνων D. 82.
Βελέων F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Βέλος A. 103.
Βεμβικας E. 1. 9.
Βένθος Del. 34.
Βερεκύνθιον D. 246.
Βερενίκα E. 55. 3.
Βερονίκης F. 8. 1.
Βένδι F. B. 155.
Βένδεια F. V. in voce Βεῦδος.
Βιάζεο Del. 89.
Βιβλία F. S. M. 2. 3. F. B. 86. 3.
Βιβλίον F. B. 359.
Βιη J. 67.
Βίηφι D. 77.
Βίον E. 7. 2. 28. 1. 62. 3. F. A. 36. F. S. M 87. F. B. 111. 3.
Βιότου L. P. 128.
Βίου E. 22. 6.
Βλέψας F. S. M. 84. F. B. 173. 2.
Βληταὶ D. 127.
Βλητὸν C. 102.
Βλοσυρώτατον C. 53.
Βλωμοῦ F. V. in voce Βλωμὸς. F. B. 240.
Βόας C. 21. 78. 137.
Βόες D. 155. 175.
Βοῆ F. S. M. 81. F. B. 248.
Βοηδρόμιον A. 69.
Βοηθὸν D. 153.
Βοηθόον D. 22.
Βοηθόος Del. 27.
Βοὴν D. 58.
Βοιωτοῖσι L. P. 125.
Βοιωτῶν L. P. 62.
Βοοκρανοιο F. B. 203.
Βοὸς D. 254. F. B. 309.
Βοὸς πόρον D. 254.
Βοόστασις Del. 102.
Βορεάοο D. 114. Del. 26. 65. 293.
Βορείης Del. 281.
Βόσκε C. 105.
Βόσκεσθαι D. 155.
Βοσκομένης A. 52.
Βοστὸν F. B. 206.
Βοστὸς F. S. M. 61.
Βόστρυχον F. 8. 2.
Βοτάναι F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Βουβώσιον A. 50.
Βουβρώστις C. 103.
Βουγαίων F. A. 51. F. B. 230.
Βουκολέονται Del. 176.
Βουκρήμνοιο F. S. M. 12. 1. 55. 1.
Βούλει E. 14. 6.
Βουλευτὸν L. P. 38.
Βοῦν F. S. M. 17. F. B. 85.
Βουπάλειον F. B. 90.
Βουπεινα C. 24.

Βῦρα Del. 102.
Βῦς E. 14. 6. 48. 3)
Βυσὶν F. V. in voce Ἄλωα. F. B. 51.
Βῦσσον F. A. 45. F. B 46.
Βυχίτιον F. V. in voce Βύχιτα. F. B. 156. 1.
Βοῶν A. 92. F. A. 45. F. S. M. 50. 83. F. B. 46. 214.
Βραχίονος F. V. in voce Ὄλπις. F. B. 181.
Βραχὺν E. 8. 3.
Βραχυσυλλαβίη E. 9. 6.
Βρέμουσιν Del. 144.
Βρέτας D. 238. 248.
Βρεφέων A. 51.
Βρέφος C. 101.
Βριλλήσσου F. B. 185.
Βριτόμαρτιν D. 190.
Βρόντειῳ D. 75.
Βυθὸν C. 90,
Βυθὸς F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37. 2.
Βύνη F. B. 172.
Βυσσόθεν Del. 127.
Βωλὰ C. 33.
Βωμοὶ A. 80. D. 38. L. P. 64.
Βωμὸν A. 61. 62. D. 261. 267. Del. 312. 321.
Βωμὸς D. 199.
Βῶν C. 109.
Βωνίτησιν F. V. in voce Βωνίτης. F. B. 157.

Γ.

Γαῖα J. 29. Del. 207. E. 28. 2.
Γαῖαν Del. 62.
Γαιάων Del. 270.
Γαίῃ A. 76.
Γαίης F. B. 160.
Γαιοδόται F. V. in voce Γαιοδόται. F. B 158.
Γάλα E. 54. 1.
Γαλατῇσι Del. 184.
Γαληναίῃ E. 5. 5.
Γαλόῳ D. 135.
Γαμέεσθαι Del. 240.
Γάμον A. 14. D. 265. Del. 38. C. 79. F. A. 11. F. 196.
Γάμος D. 138. E. 1. 3.
Γάνος F. S. M. 1.
Γανυμήδεος E. 56. 3.
Γασίεα Del. 189.
Γαστὴρ C. 89.
Γαῦδος F. B 39. 1.
Γαῦλος F. S M. 40. F. B. 217.
Γεγειότερον E. 20. 1. F. B. 103. 1.
Γέγονας E. 32. 2. F. A. 47. 2. F. B. 133. 2.
Γειναμένη F. B. 171.
Γείνατο A. 104. C. 58.
Γείνεο Del. 214.
Γεινομένην D. 23.
Γείτονα F. 13. 1. F. B. 113. 1.
Γείτονες Del 290.
Γείτονος Del. 50. 180.
Γείτων D. 57. F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Γελάσσας D. 28.
Γελαστὺν Del. 324.
Γελόωσι D. 149.
Γενάρχαι F. S. M. 67. F. B. 312.
Γενεὰ F. S. M. 69.
Γενεὴ E. 13 2 F. B. 192.
Γενεῇ J. 36. E. 1. 4.
Γενέθλη D. 130. F. 23. 2. F. S. M. 15. 2. F. B. 108. 2. 145. 2.
Γενέθλιον Del. 51. 262.
Γένεια L P. 75.
Γενειάδος D. 26.
Γενειήτης D. 90.
Γενείῳ Del. 110.
Γενέσθαι J 6. L. P. 117.
Γενέτην E. 22. 6.
Γένετο J. 93. C. 101.
Γένην F. V. in voce Γενέθλη. F. B. 241.
Γενησόμεθα F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Γένοιτο D. 109. L. P. 103. E. 9. 5.
Γενόμενον E. 42. 3.

Γί-

Γένος J. 5. A. 74. D. 133. Del. 109. 166. 256. C. 100. F. 71. F. V. in voce Κοάλεμος. F. S. M. 22. 46. F. B 53 2. 292.
Γέντα F. B. 309.
Γέντο J 50. C. 44.
Γένωμαι E. 5. 7.
Γέρα L P. 120.
Γεραίσιον Del. 199.
Γέρας Del. 199.
Γεργερίμον F. S. E. 1. F. B. 50. 1.
Γέρον E. 1. 3.
Γέροντες D. 126.
Γεροντικὸν ὅπλον E. 1. 7.
Γέροντος Del. 304.
Γέρων Del. 71. F. 27. 1. F. S. M. 2. 3. F. B. 11. 1. 86. 3.
Γεωμόρος J. 74.
Γῆ E. 45. 3.
Γηζυίων L. P. 8.
Γηλεχίες Del. 286.
Γηράσκει F. 27 1. F. B. 11. 1.
Γῆρας E. 42. 6.
Γῆς A. 109. E. 19. 1. F. V. in voce Γραικός. F. A. 37. 51. F. B. 230.
Γηφάγοι F. B. 58.
Γίγαντος Del. 142.
Γίγνεο E. 28 4.
Γιγνόμενα E. 9. 4.
Γιγνομβὴ F. V. in voce Ζαγρεύς.
Γιγνόμενον F. 22. 2. F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Γίνετο L. P. 46.
Γινόμβρον F. B 119. 1.
Γινώσκειν E. 58. 3 60. 2.
Γλαρίδις F. V. in voce Γλαρίς. F. B. 159.
Γλαῦκος E. 52. 2.
Γλυκερῷν E. 50. 7.
Γλυκερὸν L. P. 99.
Γλυκὺ J. 49. F. B. 114. 1.
Γλυκύμαλα C. 29.
Γλυκὺν Del. 274.
Γλῶσσα F. V. in voce Κηκάς. F. B. 104. 4.
Γλαχῖνα Del. 235.
Γναμπτὸν Del. 311.
ΓνησίηDel. 220.
Γνὺς L. P. 38.
Γνώμη F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 2.
Γνωσεῖται L. P. 123.
Γνωτοὶ J. 58.
Γοιρᾶν L. P. 94.
Γονάτεσσι D. 4. 75.
Γονέες C. 74.
Γοννᾶ D. 5.
Γόνον C. 24.
Γόνο D. 11. C. 133.
Γοργύνιδα D. 159.
Γραῖας F. S. M. 24.
Γραικὸς F. V. in voce γραικός. F. B. 104 4. 160.
Γράμμα E. 6. 4. 24. 4. F. V. in voce Κῶος. F. B. 71. 1.
Γράμματα F. 25. 2. F. V. in voce Γράμμα. F. S. M. 29. F. B. 101. 2. 242.
Γραφὴν F S M. 90. 1.
Γραῦς F. B. 326.
Γρῆες F. S. M. 24. F. B. 294.
Γρῆυς E 42. 3. 54. 4.
Γυῖα D. 159.
Γυιὰς D. 177.
Γυμνάζει F. V. in voce Κέλευθος. F. B. 98.
Γυμνὰν L. P. 53.
Γυμνὸς D. 214.
Γυνὰ C. 5. 81.
Γύναι L. P. 97. 103.
Γυναῖκες D. 21. 126. C. 1. F. V. in voce Βανίτας. F. A. 52. F. B. 157. 235.
Γυναικὸς A. 24. Del. 96. E. 58. 1.
Γυναικῶν E. 42. 3. F. S. M. 86. 2. F. B. 131. 1.
Γυνὴ J. 4. 13. F. V. in vocibus Ἐμπιλάτειρα & ζάγκλον. F. S. M. 89 F. B. 170. 184.
Γώνατα L. P. 84.

A.

Δαιδὰ F. B. 305.
Δαιμον J 44. D. 86. 173. L. P. 41. F. A. 52.
Δαίμονα E. 15. 1. 45. 5.
Δαίμονας E. 16. 1.
Δαίμονες L. P. 86. E. 28. 4. F. S. M. 67. F. B. 36.
Δαίμονι F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Δαιμόνιος A. 100.
Δαίμονος L. P. 114.
Δαίμων L. P. 65. 81. C. 32. E. 32. 3. F. A. 7. F. B. 91. 235.
Δαῖν F. S. M. 80. F. B. 243.
Δαίνυεν C. 85.
Δαιομένη F. A. 20. F. B. 47. 2.
Δαῖτα C. 70.
Δαῖτας C 55. 64.
Δαιτὸς C. 116.
Δαιτυμόνων F. B. 71. 6.
Δακετὸν F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Δάκος D. 84.
Δάκρυ E. 2. 1.
Δάκρυα Del. 121. L. P. 68.
Δακρυόεις A. 22.
Δάκρυον C. 18. F. B. 273.
Δακρύσας E. 62. 3.
Δακρυχέουσα C. 81.
Δάλῳ F. S. M. 28. 1.
Δαμάσυ F. B. 154.
Δάματερ C. 2. 117. 120.
Δαμάτερα C. 8.
Δαμάτηρ C. 41. 50 58.
Δάματρα C. 71.
Δάματρι C. 72.
Δάματρος C. 37.
Δᾶμος L. P. 39.
Δαμοσίαν C. 44.
Δανὲ F. A. 44. F. B. 289.
Δαναὸν F. B. 230.
Δαναὸς F. B. 105. 4.
Δαναῶ L. P. 48.
Δαναῶν L. P. 142.
Δανίων E. 51. 2.
Δαύλια E. 28. 2.
Δάφνη F. S. M. 28. 2. F. B. 93 2.
Δάφνης Del. 94.
Δάφνιν E. 23. 3.
Δάφνινος A. 1.
Δαψιλὶς Del. 125.
Δεδάασιν A. 46.
Δεδαυμένον E. 53. 3.
Δεδιγμένος F. A. 10. 2.
Δεδέχεται F. S. A. 4. F. B. 32.
Δέδοικα E. 46. 5.
Δεδοίκαμες E. 49. 9.
Δέδοικεν F. V. in voce Ἀπάραγος.
Δειδεγμένος F. B. 138. 2.
Δείδιμεν Del. 220.
Δείελον F. A. 42. F. S. M. 20. F. B. 190.
Δειλαί Del 241.
Δειλαία C. 84.
Δειλαίοις F. V. in voce Ἀσινεῖς. F. B. 151.
Δείλαιον C. 101.
Δειλαίω C. 94.
Δειλὰν L. P. 89.
Δειλὸς D. 255.
Δείματο A. 62.
Δεῖμοι A. 77.
Δεινὸν D. 54. Del. 56. 145. E. 28. 1.
Δειπνησάντι L. P. 115.
Δειπνιάς F. S. A. 4. F. B. 32.
Δέκα D. 33. 34. C. 96. F. V. in voce Ἄσριας. F. B. 238.
Δεκάδη E. 48. 2.
Δεκατέυματα E. 41. 4.
Δεκατηφόροι Del. 278.
Δεκαφυΐα F. V. in voce Δεκαφυΐα. F. B. 162.
Δεκελειόθεν F. B. 234.
Δελφίδες Del. 177.
Δελφοὶ F. S. M. 33. F. B. 220.
Δελφὸς A. 98.
Δέμνιον Del. 248.
Δένδρεα C. 42. 47.
Δένδρεον C. 38. F. B. 49. 2.

Δέν-

Αἰνδρεσιν C. 27.
Δεξαι E. 35. 2.
Δεξαμθμοῖο Del. 102.
Δεξαμθμὺς E. 6. 2.
Δεξεῖται L. P. 116.
Δεξιὸς A. 29. 67. C. 32. F.S.M. 10 2. F.B 94. 2.
Δεξιτεροὶ D. 214.
Δέον L. P. 127.
Δερφὰων D. 92.
Δέρμα F. 6. F.B. 211.
Δέσποιναι F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Δεσποτικαὶ C. 63.
Δεσπότις Del. 239.
Δεύοιντο A. 51.
Δεῦτε F.V. in voce Αλεις. F.S.M. 2. 1. F. B. 86. 1.
Δεύτερον A. 73. D. 120. Del. 287.
Δέχεσθαι Del 69.
Δέχεσθε L. P. 137.
Δέχθαι D. 63.
Δέχομαι E 36. 2.
Δέχονται D. 142. Del. 285.
Δὴ D. 202. Del. 189. L. P. 7. F. B. 93. 101. 1. 105. 2.
Δήεις E. 11. 4.
Δηϊονιδάο D 249.
Δηϊώνην F. A. 2. 2. F. B. 48. 2.
Δῆλε Del. 27.
Δηλιάδες Del. 256. 296.
Δηλιὰς Del. 323.
Δήλιος φοῖνιξ A. 4.
Δήλοιο Del. 8.
Δῆλον Del. 2. 251.
Δῆλος Del. 4. 24. 40.
Δήλῳ Del. 9.
Δήμητρα E. 41. 1.
Δήμητρος E. 42. 1.
Δημοδίκης E. 58. 2.
Δημόσια E. 1. 4.
Δήμου F. B. 95. 1.
Δὴν Del. 216.
Δηναιοὶ J. 60.
Δηοῖ A. 110. C. 18.
Δηὼ C. 133.
Δῖα L. P. 97. 103.
Διὰ J. 64. D. 244. Del. 105. 211. L. P. 97. C. 27. E. 34. 3. 45. 2. F. S. M. 5. 31.
Διάβροχον Del. 48.
Διαθρέξασα L. P. 23.
Διαθλεύουσιν F. B. 67. 1.
Διακριδὸν Del. 57.
Διάκτορον F. V. in voce Διάκτορος. F. B. 164.
Διαμειψάσθαι D. 36.
Διαπλώουσιν Del. 288.
Διαπρυσίην Del. 258.
Διάσματα F. V. in voce Δίασμα. F. B. 244.
Διατμήγουσι F. A. 2. 2. F. B. 48. 2.
Διατμήξας F. B. 115. 1.
Διάτρεχα J. 61.
Διαυγέα L P. 21.
Διαύλως L. P. 23.
Διαφαινομθμέαν L. P. 20.
Διδασκόμθμοι F. V. in voce Αἶρα. F. B. 128. 2.
Διδόασιν F. B. 189.
Δίδοι E. 5. 11.
Δίδε J. 94. 96.
Διδὺς E. 52. 1.
Διδοῦσι F 1. F. V. in voce Μίκκος. F. S. M. 65. F. B. 179.
Διδύμην E. 13. 2.
Διδύμον E. 21. 4.
Διδυμοτόκος A. 54.
Διδύμων F. S. M. 67. F. B. 36.
Δίδωμι E. 39. 2.
Διδῶσι F B. 95. 2.
Διέξης C. 13.
Διειδομθμὴ Del. 191.
Διεμετρήσαντο A. 55.
Διερὴν F. V. in voce Διερός. F. B. 245.
Διερὸς A. 23.
Διερῦ J. 24.
Διερχομθμένα L. P. 62.
Διέστη J. 31.
Δίζεσθαι E. 11. 3.
Δίζη E. 11. 1.

Δίζητο J. 16.
Δίζονται E. 17. 2.
Δίῃ F. 5 F.B. 163.
Διηνεκὲς F. V. in voce Γαιοδόται. F.B. 158.
Διθυράμβοις E. 50. 2.
Διΐ A. 29. Del. 56. 272. F.S.M. 72. 2. F.B. 82. 1.
Δικασπόλον J. 3.
Δίκην F. V. in voce Βύχιτα.
Δίκησι J. 82.
Δικροον F.B. 246.
Δίκρον F. V. in voce Δίκρον.
Δικλαῖαι J. 47.
Δικλαίῃσιν E. 23. 3.
Δικλαῖον A. 4. D. 199.
Δικλυα D 197.
Δίκτυναν D. 198.
Δίκωνος E. 10. 2.
Δίναν L. P. 20.
Δίνας Del. 146.
Δινδυμένης E. 42. 2.
Δινήεντι F.S.M. 75.
Δίνῃσιν Del. 135.
Διομβρὴ F. V. in voce Ἄλωα. F. B. 51.
Διόκλεες E. 31. 1.
Διοκλεΐδου E. 18. 2.
Διομήδεος L. P. 35.
Διόνυσε E. 9. 1.
Διονυσιάδες E. 50. 3.
Διόνυσον C. 71. E. 46. 2. F. V. in voce Ζαγρεύς.
Διόνυσος C. 72. E. 52. 5.
Διὸς J. 79. 93. D. 141. 165. Del. 38. 215. 248. L.P. 135. F. 23. 1. F.V. 7. F.B. 108. 1. 198.
Διοσκουρίδη F S. M. 69.
Διοσκουρίδεω F.B. 192.
Διοφῶν E. 15. 4.
Διπλόοι E. 52. 4.
Δίρκη Del. 76.
Δὶς L. P. 22. 23. F. B. 95. 2.
Δίσκος C. 86.
Διφᾷ E. 33. 2.
Διφᾶτε F. V. in voce Διφᾷ. F.B. 165.
Δίφρα D. 135.
Δίφροιο D. 150.
Δίφρον D. 111. 182. F.S.M. 30.
Δίφρου D. 67. F.S.M. 30.
Δίφρῳ L. P. 65.
Δίχα J. 31. F. S. M. 66. F.B. 146. 1.
Διχοστασίη D. 133.
Διψαλέην Del. 130.
Διψαλέος J. 27.
Διψάσας L P. 77.
Διώκειν E 33. 5.
Διωκτὸν D. 194.
Διωλύγιον F. A. 35. F. B. 111. 1.
Διώνυσον F. B. 171.
Διάξαι D. 94.
Δοιὰ F. A. 22. 1. F.B. 120. 1.
Δοίη D. 74.
Δοιῇ J. 5.
Δοιὸς E. 1. 3.
Δοκίω E. 49. 5.
Δοκῶ F. B. 100.
Δολιχὰς F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Δολίχῃ D. 187.
Δολιχὸν E. 12. 2.
Δόμοις C. 112.
Δόμον D. 168. C. 55. E. 21. 6.
Δόμῳ E. 6. 1.
Δόνακι F. V. in voce Δόναξ. F. B. 166.
Δορκαλίδος E. 33. 2.
Δόρκας L. P. 91.
Δὸς D. 6. 8. 13. 15. 18.
Δούλοις Del. 226.
Δοῦναι F.B. 310.
Δοῦπον D. 54.
Δούρατος Del. 137.
Δράγματα Del. 283. C. 20.
Δράμεις C. 15.
Δράξαιντο D. 92.
Δράξασθαι E. 1. 14.
Δρῆσιν E. 43. 3.
Δρόμον Del. 75. F.S.M. 36. 2. F.B. 141. 2.
Δρόμος L. P. 111.
Δρύας Del. 84.

Δρύες

Δρύες Del. 83.
Δρυΐ D. 159.
Δρυμοὺς L. P. 116.
Δρῦν D. 120. 121.
Δρυὸς Del. 81.
Δρυσὶ D. 192. E. 23. 3.
Δύην F. B. 302. 1.
Δυθμὰς C. 10.
Δύμην F. B 73.
Δύναντο C. 10.
Δύνασαι Del. 226.
Δύναται A. 29. F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 131. 2.
Δυνατὸν F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 1.
Δύνει D. 71.
Δυνεῖν E. 26. 4.
Δύο D. 90. Del. 61. C. 95.
Δυομένου E. 21. 2.
Δυομέναν E. 19. 6.
Δύπται F. V. in voce Δύπτης, F. B. 167. 1.
Δυσαία D. 115.
Δυσαεῖς Del. 138.
Δυσέρως E. 43. 6.
Δυσήροτος Del. 268.
Δυσμενέων Del. 182.
Δυσοχέες Del. 242.
Δύω D. 233.
Δυώδεκα C. 70.
Δωδεκάκις F. S. M. 30.
Δωδεκέτη E. 20. 1.
Δωδώνηθε Del. 284.
Δωδῶνι F. B. 306.
Δῶκας D. 81.
Δῶκε J. 33. C. 19.
Δῶκεν L. P. 133.
Δῶλαι L. P. 47. C. 96.
Δῶμα C. 64.
Δώματα J. 61.
Δώματος D. 68.
Δῶρα E. 40. 1. 41. 3.
Δωρέεες A. 89.
Δωρέοις E. 50. 7.
Δῶρον E. 52. 3. F. V. in voce Θαλῆς. F. B. 96.
Δώσει D. 32.
Δωσεῖ C. 134.
Δώσειν A. 67.
Δωσῶ L. P. 127. 128.
Δῶτορ J. 91. 92.

E.

E J. 13. D. 217. Del. 13. F. A. 19. 1. F. S. E. 4. F. B. 41. 1.
Ἔα D. 8. 154.
Ἔα F. S. M. 5.
Ἑαδότα C. 19.
Ἔαρ C. 123. F. A. 39. F. B. 201.
Ἔασιν C. 62.
Ἑάων J. 91.
Ἔβαλεν L. P. 82. F. S. M. 75. F. B. 147. 1.
Ἔβαλες J. 84. D. 122. E. 9. 4.
Ἐβάλευ D. 112. Del. 265.
Ἔβαλλε C. 97.
Ἐβάλοντο J. 25.
Ἔβαξαν F. S. M. 77.
Ἑβδομάκις Del. 251.
Ἑβδομάτη F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Ἑβδόμη F. S. M. 15. 2. 3. F. B. 145. 2. 3.
Ἔβηξαν F. B. 88.
Ἔβησαν Del. 320.
Ἔβλεπες E. 32. 6.
Ἔβλεψεν L. P. 20. F. 8. 1.
Ἐβόησα E. 44. 5.
Ἐβόησε L. P. 85.
Ἐβυκολέοντο D. 101.
Ἔβραχεν Del. 140.
Ἔβρως J. 49.
Ἐγγύθι J. 43. A. 59.
Ἐγείνατο L. P. 105.
Ἐγείρειν A. 64.
Ἐγείρεις F. B. 273.
Ἐγειρομένου Del. 312.
Ἐγένοντο A. 41. Del. 93. 295 E. 18. 1. 42. 5. 45. 4. F. A. 20. F. B. 47. 2. 106. 3.
Ἔγεντο Del. 147. L. P. 59.

Ἐγκρονόμει E. 54. 2.
Ἐγκάτθετο D. 229.
Ἐγκισσώσας F. S. M. 9. 3.
Ἐγκρασίχολος F. B. 38. 1.
Ἔγκυτι F. B. 311.
Ἔγνων E. 32. 2. 5.
Ἔγρει F. V. in voce Γεράσων. F. S. M. 79. F. B. 200..
Ἔγραφεν F. A. 53. 2. F. B. 70. 2.
Ἐγράψατο C. 57.
Ἔγρει F. S. M. 48. F. B. 278.
Ἔγρετο F. S. M. 61.
Ἔγχει E. 31. 1.
Ἐγώ A. 71. D. 30. 83. 84. 186. Del. 132. L. P. 98. E. 5. 1. 31. 4. 42. 1. 52. 3. F. 18. 3. F. S. M. 9. 2. 36. 1. 74. 1. F. B. 83. 106. 1. 109. 103. 1. 141. 1. 229. 297.
Ἔγωγε Del. 122. E. 60. 1.
Ἔδαπτεν F. V. in voce Ἐιαρ.
Ἔδδεισαν D. 51.
Ἐδέθλια A. 62.
Ἐδέθλιον Del. 228.
Ἔδεθλον A. 72.
Ἐδειμάμεθα F. B. 271.
Ἔδεκτο D. 109.
Ἔδης C 12.
Ἔδεσθαι F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Ἔδεσμα D. 148.
Ἐδέχοντο Del. 154. 223.
Ἐδίδαξας D. 217.
Ἐδίδαξε L. P. 37.
Ἐδίδασκεν E. 50 6.
Ἐδιδάσκετο C. 22.
Ἐδίκαζεν L. P. 18.
Ἔδνον F. A. 4. F. B. 193.
Ἔδοιεν D. 95. 89.
Ἐδόκει E. 47. 2.
Ἔδοντι C. 90.
Ἔδος D. 57. Del. 311. F. B. 105. 4.
Ἔδοσαν E. 52. 2.
Ἔδουσι D. 165.
Ἔδραμε D. 245.
Ἔδραμες Del. 45.
Ἔδραμον C. 37.
Ἔδρων F. A. 13.
Ἔδρανον F. B. 195.
Ἐδράξαο D. 76.
Ἔδρη Del. 90.
Ἔδρην D. 168.
Ἔδρης Del. 233.
Ἐδυ F. B. 106. 4.
Ἐδύναντο A. 88.
Ἔδωκα F. B. 106. 1.
Ἔδωκας D. 206.
Ἔδωκε D. 93.
Ἔδων F. A. 30.
Ἐείκοσι C. 34.
Ἔειπεν A. 107.
Ἔειπες D. 103.
Ἐείσατο C. 44.
Ἐεργόμενη F. V. in voce Ἀλλίξ.
Ἐεργομένην F. B. 149.
Ἐέρσην A. 82.
Ἕζεσθαι F. B. 285.
Ἐζεύξαο D. 111.
Ἐῇ A. 90. D. 67.
Ἔην Del. 49.
Ἔθανεν E. 19. 1.
Ἐθάπτομεν E. 15. 3. 21. 1.
Ἔθειν F. 23. 2.
Ἔθειραι A. 39. F. B. 308.
Ἐθείραις Del. 302.
Ἔθειραν E. 50. 4.
Ἐθέλει Del. 4.
Ἐθελημὸς D. 31.
Ἐθέλουσαν Del. 195.
Ἐθέλων L. P. 52. 78. 113.
Ἔθεντο Del. 52.
Ἔθεσθε F. B. 71. 5.
Ἔθηκα L. P. 98.
Ἐθήκαο D. 210.
Ἔθηκε E. 39 2. 59. 2. F. 8. 2.
Ἔθηκεν L. P. 41. E. 40. 3. F. B. 105. 4.
Ἔθλιψεν Del. 35.
Ἔθος L. P. 36.
Ἔθυσεν F. S. M. 72. 1. F. B. 82. 2.
Ἔια E. 44. 4.

Εἰαμενῆσιν D. 193.
Εἶαρ F. V. in voce Ἔαρ F. B. 247.
Εἴαρι A. 81.
Εἴατο Del. 61.
Εἶδαρ D. 89. F. A. 30. 2.
Εἴδατα C. 91.
Εἶδε A. 93. L. P. 78. E. 15. 4.
Εἰδείης E. 22. 3.
Εἶδεν E. 19. 2. F. B. 135. 2.
Εἴδεος F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Εἶδες L. P. 88. E. 45. 2.
Εἰδόμενον E. 53. 4.
Εἶδον C. 60
Εἰδότα F. S. M. 18. F. B. 233.
Εἰδότας J. 78.
Εἰδυῖαν F. A. 40. F. B. 176.
Εἶεν A. 53.
Εἴη D. 104. 136. 176. C. 118.
Εἴην D. 137. 178.
Εἰκάδι E 48. 3.
Εἰκαίην F. B. 232.
Εἰκάζω E. 45. 6.
Εἴκατι C. 70.
Εἰκόνα E. 40. 2.
Εἴκοσι D. 15. E. 48. 4. 59. 1.
Εἰλαπίναι C 65.
Εἰλαπίνας C. 85.
Εἰλαπιναστὰς C 88.
Εἰλείθυια E. 57. 1.
Εἰλειθυίης J. 12.
Εἴλεο D. 236. Del. 264.
Εἰλήθυιαν Del. 132.
Εἴλιοσεν F. V. in voce Γράμμα. F. S. M. 29. F. B. 242.
Εἶλκεν E. 44. 4.
Εἶλκον D. 93.
Εἰμὶ E. 5. 9. 6. 1. F. S. M. 39.
Εἶμι F. B. 226.
Εἴν D. 37. E. 4. 2. F. B. 209.
Εἰναετιζόμεναι D. 179.
Εἰνάλιαι Del. 243.
Εἰναλίας Del. 32. 154.
Εἰνάτερες D. 235.
Εἰνατίης F. V. in voce Ἐνατία. F. B. 168.
Εἵνεκα D. 175. Del. 129. 151. 244.
Εἵνεκεν F. B. 286.
Εἰνετέας D. 14. 43.
Εἶπα E. 47. 3. 48. 1.
Εἶπαν Del. 257.
Εἴπαο D. 174.
Εἶπας L. P. 98. E. 3 2. 24. 1.
Εἴπατε Del. 82. 109. C. 119.
Εἶπε J. 30. Del. 133. 212. 217. C. 42. E. 2. 1. 31. 1.
Εἰπὲ D. 186.
Εἰπεῖν E. 30. 5.
Εἶπεν A. 105. C. 57. E. 1. 7.
Εἴπερ C. 99.
Εἴπετο Del. 77. 199. F. S. M. 44. 2. F. B. 275.
Εἴπῃ Del. 238. E. 33. 3.
Εἰποῖσα C. 66.
Εἰποῦσα D. 26.
Εἶπον F. S. M. 18. F. B. 233.
Εἰπὼν D. 39.
Εἰργόμεν C. 138.
Εἰργάζετο Del. 59. 32.
Εἶργε Del. 60.
Εἰρήνης E. 61. 2.
Εἰρμένος F. A. 41. F. B. 140. 2.
Εἰσαῖοι J. 54.
Εἰσανέβαινε F. B. 19. 2.
Εἴσαο J. 67.
Εἴσατο Del. 309. E. 35. 1. 41. 4. F. A. 25. F. B. 76. 1.
Εἴσεαι Del. 221.
Εἰσεθέμην F. B. 106. 6.
Εἰσεκύλισε Del. 33.
Εἴσεται D. 35. Del. 170.
Εἰσέτι D. 77. 189.
Εἰσῆλθεν D. 220.
Εἰσόκε Del. 150.
Εἰσπνήλαις F. V. in voce Εἰσπνήλης. F. B. 169.
Εἴσω Del. 59.
Εἶτε E. 43. 2.
Εἶχε L. P. 72. F. B. 218.
Εἶχον E. 28. 1.
Ἐκαβολίαι L. P. 112.

Ἐκαέρ

Ἑκάεργε A. 11.
Ἑκαέργη Del. 292.
Ἑκαθίσσαο C. 16.
Ἑκαθίσατο D. 233.
Ἐκαίνισεν F. 22. 1. F.B. 119. 1.
Ἐκάλεσσεν Del. 224.
Ἕκαμνον F.S.M. 47. F.B. 277.
Ἑκὰς A. 2.
Ἕκαστον C. 14.
Ἕκαστε E. 50. 12.
Ἕκατον C. 78.
Ἐκβαίνοντα Del. 285.
Ἔκβολα C. 116.
Ἐκδύοιμι F.B. 286.
Ἔκμορα L. P. 26.
Ἐκείμαν E. 47. 3.
Ἐκεῖνα A. 40. F. A. 30.
Ἐκείνης Del. 315. E. 26. 1.
Ἐκεῖνο J. 44. E. 15 3.
Ἐκεῖνοι Del 295.
Ἐκεῖνον D. 180. F. S. M. 32. F. B. 219.
Ἐκεῖνος A. 10. F.B. 89.
Ἐκείνου E. 18. 3. F.S.M. 58.
Ἐκείνων E 42. 5.
Ἐκεῖσε E 43. 5.
Ἔκειτο J. 27. Del. 106. F. A. 29. F.B. 124. 2.
Ἐκέκλετο Del. 150.
Ἐκέλευε F 17. 2. F.B. 128. 2.
Ἐκεραυνοβόλει E. 47. 4.
Ἐκέρσω F. B. 311.
Ἐκηβολίην A 99.
Ἐκθελέσθε F. 4.
Ἔκθορεν Del. 255.
Ἐκκεραΐζεις C. 50.
Ἐκκόπτει E. 49. 6.
Ἔκλεο Del. 40.
Ἐκλήθης F. A. 48. F.B. 113.
Ἐκλίθη Del. 209.
Ἔκλυε F. S. M. 31. F. B. 136, 1.
Ἔκλυσεν L.P. 10.
Ἐκνίψαι F.B. 35.
Ἐκνῶν F. V. in voce Ἀάκτις. F. B. 178.
Ἐκόησεν F.V. in voce Κοάλεμος. F.B. 53. 1.
Ἐκόλλασαν L. P. 83.
Ἐκόλυσας J. 90.
Ἐκόμισσε Del. 262.
Ἐκόσμηθεν F.B. 332.
Ἐκούσιος E. 48. 3.
Ἔκοψε F.B. 204.
Ἔκπαγλον Del. 247.
Ἐκρίνατο J. 80.
Ἐκτελέεσθαι F. B 212.
Ἐκτερέϊξαν C. 102.
Ἐκτήσαντο F. B. 185.
Ἐκτίσαντο F.B. 104. 3.
Ἕκτον A. 74.
Ἐκτὸς F. B. 71. 5.
Ἐκυκλώσαντο Del. 250.
Ἕκων E. 44 1.
Ἕλα E. 1. 12. 16.
Ἔλαβεν E. 33. 4.
Ἔλαια A. 38.
Ἐλαίη F.B. 93. 2.
Ἐλαίην F. S. M. 28. 2.
Ἐλαίης Del. 262. 322.
Ἐλαιοὶ F. V. in voce Ἀμπρεύω.
Ἔλαιον L. P. 29.
Ἐλάνθανεν E. 45. 1.
Ἔλαπτεν F.B. 247.
Ἐλάσταις L. P. 141.
Ἐλατῆρα J. 3.
Ἐλάυνεις D. 141.
Ἐλάυνοι L P. 61.
Ἐλαυνόμενος F. A. 6.
Ἐλαφηβολίην Del. 262.
Ἐλάφοιο D. 96.
Ἐλάφοισι D. 167.
Ἐλάφους D. 17. 100.
Ἐλαφρὶ J. 28.
Ἐλαφρίζουσι Del. 115.
Ἐλαφρον D. 1.
Ἐλαφρότερον E. 27. 1. F.B. 11. 1.
Ἐλάφῳ D. 245.
Ἔλαχε A. 43.
Ἐλαχὺς F. B. 349.
Ἐλέγετο F. S. M. 92. 1. F.B. 94. 3.
Ἐλέγοισι F. A. 12. F. B. 121. 1.

Ἔλεγον E. 1. 12.
Ἐλέγχεις Del. 88.
Ἐλεημοσύνης Del. 152.
Ἐλέησεν L. P. 95.
Ἔλεια F. A. 23.
Ἐλειθυΐα C. 132.
Ἐλειθυίης Del. 257.
Ἔλειξαν F. A. 39. F. B. 201.
Ἔλειφθεν C. 94.
Ἐλέλιξεν Del. 137.
Ἐλένη D. 232.
Ἔλεξα F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Ἔλεξεν L. P. 96.
Ἔλες D. 105.
Ἐλεύσεαι Del. 195.
Ἐλεύσιται Del. 171.
Ἐλευσῖνι C. 31.
Ἔληται L. P. 101.
Ἐλθὲ E. 57. 1.
Ἔλθῃς E. 13. 1.
Ἔλθοι F. B. 301.
Ἐλθὼν E. 32. 5. 44. 5.
Ἑλίκη Del. 101.
Ἑλικὼν L. P. 90.
Ἑλικωνίδι L. P. 71.
Ἑλικῶνος Del. 82.
Ἑλικώτατον F. B. 290.
Ἐλίνυσον C. 48.
Ἐλίνυσε F. S. M. 81. F. B. 248.
Ἑλίξαι Del. 321.
Ἐλίσθη F. S. M. 31.
Ἑλισσόμενος Del. 105.
Ἑλίσσων Del. 13.
Ἑλιχθεὶς Del. 263.
Ἕλκει A. 109.
Ἕλκειν F. V. in voce Βύχιτα. F. B. 156. 2.
Ἕλκος E. 45. 1.
Ἑλλὰς E. 8 4.
Ἑλλᾶτε F. A. 12. 1.
Ἔλλαχε F. V. in voce Διάκτορος. F. B. 164.
Ἔλλαχες Del. 97.
Ἔλλαχον F. 15. 2. F. 123. 2.
Ἔλλιπε F. B. 121. 1. 292.
Ἑλλήνεσι Del. 172.
Ἔλλιπε F. A. 5. F. B. 198.
Ἔλλιψε F. S. M. 22.
Ἐλλοπιήων Del. 20.
Ἑλλοφόνον D. 190.
Ἐλόεσσα C. 12. 17.
Ἐλοῖσα L. P. 21.
Ἐλοχεύσατο Del. 326.
Ἐλπίδα E. 20. 2.
Ἐλπίδες F. B. 134. 2.
Ἐλύσατο J. 21.
Ἑλὼν F. B. 51.
Ἐμὰ E. 59. 3.
Ἔμαθεν A. 64.
Ἔμαθον E. 45. 6.
Ἐμαὶ D. 175. Del. 82. C. 102. F. S. M. 64.
Ἔμβαλε C. 67.
Ἐμβαλέειν Del. 135.
Ἐμὲ D. 154. Del. 204. L. P. 89. E. 52. 1. 56. 1.
Ἐμέγγηραν J. 59.
Ἐμέθεν L. P. 120.
Ἔμεινεν F. B. 106. 5.
Ἐμεῖο Del. 97. 124. 151. 182. 247. 268. C. 100.
Ἔμελλεν D. 255.
Ἔμελλες Del. 215.
Ἔμμεν F. S. M. 24. F. B. 294.
Ἔμμεναι Del. 216.
Ἔμμενε L. P. 68.
Ἐμεῦ F. V. in voce Διφῶ.
Ἐμὴ F. B. 177.
Ἐμὴν A. 65. F. V. in voce Ἄλωα. F. S. M. 9. 2. F. B. 51.
Ἐμὸν C. 117 F. B. 114. 1.
Ἐμμάξεαι D. 124.
Ἔμμοι F. B. 117. 1.
Ἔμμορε D. 208.
Ἐμνήστευσαν D. 265.
Ἐμνήσθην E. 2. 2.
Ἐμόγησαν F. B. 134. 1.
Ἐμοὶ A. 71 D. 9. 10. 136. Del. 185. C. 118. E. 9. 6. 12. 2. 14. 2. 47. 4. 52. 6.
Ἐμοῖς C. 56.
Ἐμοῖσι J. 69.

Ἔμολεν D. 73.
Ἐμὸν Del. 96. 116. C. 55. E. 22. 1. F. S. M. 42. F. B. 49. 2.
Ἐμὸς L. P. 56. E. 14. 5. 48. 3. 4. F. A. 36. 2. F. B. 111. 3.
Ἐμοῦ F. S. 9. 1. F. B. 165.
Ἐμοὺς F. S. M. 31. F. B. 136. 1.
Ἔμπα E. 13. 3.
Ἔμπαλιν J. 83. Del. 209.
Ἔμπεδον L. P. 136.
Ἐμπελάτειρα F. V. in voce Ἐμπελάτειρα. F. B. 170.
Ἐμπεράμους J. 71.
Ἐμπειράμους L. P. 25.
Ἔμπης Del. 94.
Ἔμπλεον F. V. in voce Ὄλπις. F. B. 181.
Ἔμπορος Del. 317. E. 19. 3.
Ἔμπυρα L. P. 107.
Ἐμῷ A. 26. 27. F. B. 100.
Ἐν D. 38. 39. 40. C. 54. E. 47. 4. 50. 8.
Ἒν F. B. 287.
Ἔνα D. 33 91. Del. 75.
Ἐνάγουσιν F. S. M. 5.
Ἔναιον A. 89. C 25.
Ἐνάσθη F. B. 272. 1.
Ἐνδεξια J. 69.
Ἐνδεξιος E. 9. 3.
Ἔνδικα E 9. 5.
Ἔνδιοι F. V. in Δύπτης. F. B. 167. 2.
Ἔνδιον C. 39.
Ἔνδοθι Del. 42. 222. F. B. 106. 4.
Ἐνδοῖ C. 77.
Ἐνδόμυχος C. 88.
Ἐνδρομίδας D. 16. Del. 238.
Ἐνδυκέως F. A. 30. 2.
Ἐνδυτὸν A. 32.
Ἐνεδήσατο Del. 253.
Ἐνέηκας D 117.
Ἐνεθήκαο Del. 54.
Ἔνεικαν Del. 291.
Ἔνειμον A. 94.
Ἐνέκλασας J. 90.
Ἔνεπεν D. 158.
Ἔνες F. B. 116. 1.
Ἐνεστήριξαν Del. 13.
Ἐνέχετο D. 202.
Ἐνετῆσι F. V. in voce Ἀλλὶξ. F. B. 149.
Ἐνηέλθμοι F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Ἔνθα J. 15. A. 113. D. 96. 142. Del. 68. 194. F. A. 35. F. B. 111. 1.
Ἐνθάδε E. 17. 4. 20. 2. 62. 1. F. S. M. 40. 217.
Ἔνθεν J. 11. 44. D. 42. 98. Del. 253. 314 F. S. A. 4.
Ἔνθορεν D. 196.
Ἐνὶ D. 89. Del. 192.
Ἐνὶ A. 23. 78. D. 47. 138. 142. 170. 172. C. 55. 61. 64. 92. 112. 115. E. 1. 10. 19. 1. 42. 6. F. A. 25. 1. F. V. in voce Βωνίτης. F. B. 101. 1.
Ἐνιαύσιον D. 266.
Ἐνιαυτοῖς F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Ἐνιαυτοὺς F. S. A. 1. F. B. 20.
Ἐνιδξυνθεῖσα D. 79.
Ἐνικρύπτουσι F. B. 157.
Ἐνιπλίξω Del. 29.
Ἐνίσποι F. B. 104. 3.
Ἐνιψήσασθε F. A. 12. F. B. 121. 1.
Ἔνκοτε F. S. M. 28. 1.
Ἔννα C. 31. F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Ἔνναν C. 15.
Ἐννάσαντο Del. 15.
Ἐννέα D. 193. Del. 93. C. 83. F. V. in vocibus Μύκλος & Πόα. F. B. 182.
Ἐννεάμυκλος F. B. 180.
Ἔννεπες D. 86. Del. 205.
Ἐννότιον F. B. 350.
Ἐνόπλιον D. 241. Del. 137.
Ἔντεα A. 19. 111.
Ἐντελὲς L. P. 131.
Ἔντεσι Del. 64.
Ἐντύνεσθε A. 8.
Ἐνυδρίαι F. B. 35.
Ἐνυμνότατοι F. S. M. 67. F. B. 36.

Ἐνυαὶ

Ἐνυῶ Del. 276.
Ἐνωπελία F. A. 38.
Ἔξαυε F. 22. 1. F. B. 120. 1.
Ἐξάλλετο C. 89.
Ἐξανίησιν Del. 207.
Ἐξαπιναῖα J. 50.
Ἐξαπίνης A. 5. D. 103. Del. 116. C. 61.
Ἔξαρχος Del. 18.
Ἔξειν E. 26. 2.
Ἐξείνισαν Del. 50.
Ἐξελάοισα L. P. 141.
Ἐξελάσαι L. P. 6.
Ἐξέλσο J. 73.
Ἐξέλετο Del. 259.
Ἐξέρεω F. B. 67. 4.
Ἐξερύσειε Del. 127.
Ἐξέτι Del. 275.
Ἐξέφερον Del. 57.
Ἐξέφυγεν E. 51. 2.
Ἐξήκοντα D. 13. L. P. 23. C. 131.
Ἐξῆς F. S. M. 28. 2.
Ἔξιθι Del. 294. L. P. 33. 43. 55.
Ἔξιτε L. P. 1. 2.
Ἔξομεν C. 126.
Ἐξότε A. 48.
Ἔξοχα D. 184. 189.
Ἔξοχος F. A. 3. F. B. 197.
Ἔοι J. 1. F. B. 108. 3.
Ἔοικε J. 63. 85.
Ἐοικότα D. 52.
Ἐοικότες Del. 175.
Ἔολπα D. 221.
Ἐὸν E. 23. 2. 62. 3. F. B. 49. 2. 108. 2.
Ἐόντες J. 58.
Ἐόντος J. 24.
Ἑορτὰς F. A. 16. F. B. 280.
Ἐῦσα D. 72.
Ἔπαθεν E. 6. 2.
Ἐπαίξασα Del. 67.
Ἐπακοὺς F. S. M. 76. F. B. 236.
Ἐπακλῆρας J. 77.
Ἐπαοιδὰν E. 49. 1.
Ἐπάτησε Del. 248.
Ἐπάτησεν Del. 74.
Ἐπεβάλλετο Del. 68.
Ἐπεβάσατο L. P. 65.
Ἐπεσσωμᾶτο Del. 56.
Ἐπέγνων E. 16. 1.
Ἐπεδείκνυσο A. 99.
Ἐπεδείξατο A. 90.
Ἐπέθηκα F. B. 229.
Ἐπεὶ J. 5. 15. 21. 79. A. 16. 29. D. 55. 61. 180. Del. 37. 74. 78. 119. 153. 157. 164. 201. 259. 290. L. P. 104. 121. 132. C. 60. 79. F. 22. 1. F. B. 119. 1.
Ἐπείγετο D. 49.
Ἐπειπὼν E. 39. 1.
Ἔπεισεν C. 8.
Ἐπεκλήρωσαν D. 23.
Ἐπεκόμπασε D. 263.
Ἐπεκρήηνε D. 40.
Ἐπεκώμασα E. 44. 1.
Ἐπελέξατο D. 42.
Ἐπελθὼν E. 51. 1.
Ἐπεμαίνετο C. 30.
Ἐπεμίσγετο Del. 39.
Ἐπενείματο D. 79.
Ἐπένευσε D. 28. L. P. 104.
Ἐπένευσεν A. 4.
Ἐπενήξατο Del. 21.
Ἐπέπλεες Del. 36. 53.
Ἐπέπλιον E. 5. 3.
Ἐπέρασσας C. 14.
Ἐπερχόμενα L. P. 116.
Ἐπερχομένην Del. 154.
Ἔπεσε C. 87.
Ἔπεσες E. 59. 4.
Ἐπεσκέψαντο Del. 43.
Ἔπεσον E. 5. 7.
Ἐπέχες Del. 51.
Ἐπετήσιον A. 78.
Ἐπέτρεχε F. B. 44.
Ἐπέφραδε F. A. 8.
Ἐπεψόφεον D. 247.
Ἐπέων E. 29. 3.
Ἐπήγαγεν A. 52.
Ἐπήεισαν Del. 251.
Ἐπήκοος E. 52. 5.
Ἐπῆν E. 16. 2.

Ἐπὶ

Ἐπήνεσα E. 28. 3.
Ἔπηξε A. 58.
Ἐπηύτησε A. 102.
Ἐπὶ J. 42. 49. 62. 63. A. 17. 30. 37. 79. 101. 105. 109. D. 41. 42. 48. 58. 67. 71. 87. 88. 93. 97. 99. 100. 114. 120. 121. 126. 128. 131. 148. 153. 157. 168. 178. 252. Del. 63. 66. 87. 103. 114. 146. 157. 172. 185. 234. 254. 255. L. P. 38. 60. 61. 63. 64. 71. 93. C. 10 11. 15. 75. 77. 93. 97. E. 2. 8. 8. 1. 3. 19. 1. 25. 1. 2. 50. 2. 11. 54. 3. 62. 2. F. 24. 1. 27. 3. F. V. in vocibus Ἀσκάντης, Ἀσινεῖς, Ἐινατία & Πόα. F. A. 10. 51. F. S. 3. 11. 13. 1. 21. 1. 44. 1. 57. 84. F. B. 11. 3. 13. 1. 26. 1. 70. 3. 71. 7. 104. 4. 105. 1. 107. 1. 110. 2. 122. 1. 130. 1. 138. 1. 151. 173. 182. 237. 308.
Ἐπίβαθρον F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 3.
Ἐπιβάθρων Del. 22.
Ἐπιβλέπετε F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Ἐπιδαίσιον J. 59.
Ἐπιδέξια F. S. M. 9. 2.
Ἐπίδημοι D. 226.
Ἐπιδημήσαντος A. 13.
Ἐπίδρομος Del. 12.
Ἐπιθήσει F. V. in voce Κίδισις. F. B. 177.
Ἐπιθυμήτειραι D. 237.
Ἐπίκηρον E 62. 3.
Ἐπίκλητοι D. 218.
Ἐπικλινὲς F. B. 312.
Ἐπικυδὲς E. 33. 1.
Ἐπιλήθεται D. 233.
Ἐπιμέμφομαι Del. 163.
Ἐπίμισα C. 134.
Ἐπιμηλάδες A. 51.
Ἐπιμίξομαι D. 20.
Ἔπινε C. 96. E. 45. 3.
Ἐπινεύσῃ L. P. 131. 135.
Ἐπινήχεται Del. 193.
Ἐπινίσσεται J. 13.
Ἐπιπλώουσα Del. 213.
Ἐπιπνεύουσιν Del. 318.
Ἐπιπορπὶς A. 32.
Ἐπιπτολίων F. V. in voce Δανάκης.
Ἐπιπλώουσι F. A. 52. F. B. 235.
Ἐπίσκοπος D. 39.
Ἐπισκυρῶν F. A 33. F. B. 231.
Ἐπισταίμην E. 31. 4.
Ἐπισαμβρήν E. 17. 1.
Ἐπίσαται J. 95.
Ἐπισείουσι Del. 227.
Ἐπιστήσας D. 182.
Ἐπιταχία F. 21. 1. F. B. 120. 1.
Ἐπιτὰξ F. B. 327.
Ἐπίτενε F. S. M. 16.
Ἐπιτέλλεται F. 11. F. B. 187.
Ἐπιτελλομένοις F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Ἐπιτρέπεται A. 44.
Ἐπιφθέγξασθε C. 1. 119.
Ἐπιχθονίων F. S. M. 19.
Ἔπλασε F. A. 47. F. B. 133. 2.
Ἐπλάσθη E. 45. 2.
Ἔπλεε E. 19. 3.
Ἔπλεκε A. 61.
Ἔπλεον D. 232. F. 14. 2. F. B. 113. 3.
Ἔπλευσεν F. S. M. 10. 1. F. B. 94. 1.
Ἔπλησε F. V. in voce Ηλιτόμηνος. F. B. 175.
Ἐπλήσαντο D. 166.
Ἐποιήσαντο Del. 301. C. 26.
Ἔποντο C. 62.
Ἔπος Del. 162. 238. 265. L. P. 96. E. 1. 8. 9. 6. 13. 3. 19. 5. 34 3.
Ἐπόψιος J. 82.
Ἐπρήξαο L. P. 91.
Ἔπρεπε F. 2. 1. F. B. 25. 1.
Ἑπτὰ D. 93. F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Ἑπτάκις F. S. M. 68. F. B. 191.
Ἑπτάμυχον Del. 65.
Ἐπῳδαὶ E. 49. 9.

Επω-

Ἐπῳμίδα Del. 143.
Ἐπωνυμίην D. 205.
Ἐπώνυμος F. S. M. 52. F. B. 139. 1.
Ἔρδε A. 41. F. 10. 1. F. A. 30. 1. F. S. M. 56. F. B. 102. 1. 205.
Ἐρέας C. 73.
Ἐρέοιτε F. B. 107. 3.
Ἐρεσίξενον E. 38. 1.
Ἐρέτιζε F. S. A. 1. F. B. 20.
Ἔργα J. 50. 66. D. 125. 156. Del. 145. L. P. 62. F. V. 1. 2. F. B. 129. 2. 305.
Ἐργάτιν F. A. 49. 1. F. B. 77. 1.
Ἔργετο F. B. 206.
Ἐργῖνος F. A. 3. F. B. 197.
Ἔργματα J. 92. 93.
Ἔργον D. 49. 245. L. P. 104. F. V. in voce Φαρῶ. F. B. 105. 1. 183. 304.
Ἔργυ F. S. M. 20. F. B. 190.
Ἐρέει L. P. 117.
Ἐρείσει Del. 234.
Ἐρέξας L. P. 85.
Ἐρεῦσι F. 25. 2.
Ἐρέεσιν E. 1. 8.
Ἐρέοσαν E. 5. 5.
Ἐρέτης J. 75.
Ἔρετμα F. B. 104. 1.
Ἐρέυσι F. B. 101. 2.
Ἔρευθος L. P. 27.
Ἐρέω Del. 94.
Ἐρήμοις Del. 243.
Ἔρηται E. 9. 3.
Ἐριδαίνειν D. 262.
Ἐρίζειν A. 25.
Ἐρίζεις Del. 112.
Ἐρίζῃ D. 7.
Ἔριν L. P. 18.
Ἐριννύϊ F. A. 50. F. B. 207.
Ἐρίτιμοι F. B. 38. 2.
Ἐρίτιμος F. B. 38. 1.
Ἐρίφων E. 19. 6.
Ἕρκιος F. 19. 2.
Ἕρκος Del. 24.
Ἑρμᾶν E. 47. 1.
Ἑρμᾶς E. 48. 3. F. B. 117. 1.
Ἑρμείῃ Del. 272.
Ἑρμείης D. 69. 143.
Ἑρμιονήων F. S. M. 70. F. B. 186.
Ἔρνος Del. 262.
Ἔρος E. 43. 2.
Ἕρπε E. 42. 6.
Ἕρπει L. P. 3.
Ἑρπετὰ F. B. 228.
Ἕρπετε F. S. M. 54.
Ἑρπετὸν J. 13.
Ἕρπυλλον F. B. 60.
Ἑρπύλλω F. S. E. 8.
Ἔῤῥαος F. B. 335.
Ἔῤῥεε Del. 261.
Ἔῤῥειν Del. 211.
Ἔῤῥεεν Del. 130.
Ἐῤῥίζωσε Del. 35.
Ἔρυκεν Del. 162.
Ἔρυμα F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Ἐρύμανθος J. 18.
Ἐρυμναὶ Del. 23.
Ἐρύοντες D. 92.
Ἐρυσίχθονα C. 82. 86.
Ἐρυσίχθονι C. 66.
Ἐρυσίχθονος C. 33.
Ἐρυσίχθων C. 85.
Ἐρύσσαι J. 62.
Ἔρχεαι D. 168.
Ἔρχεο E. 1. 9.
Ἔρχεται D. 69. 115. F. B. 115. 1.
Ἔρχετο L. P. 137.
Ἔρχητ' F. B. 67. 3.
Ἕρχιος F. B. 107. 2.
Ἐρχομένην Del. 101.
Ἐρχόμεναι Del. 42. F. V. in voce Δύπλης. F. B. 167. 1.
Ἐρχομένων F. S. M. 80. F. B. 243.
Ἔρχονται D. 132. Del. 288.
Ἐρωήσας F. S. M. 82. F. B. 249.
Ἐρώμενον E. 30. 3.
Ἔρως E. 33. 5. 44. 3.
Ἔρωτα E. 46. 6. 49. 3. 7.
Ἔρωτι A. 49. D. 191. E. 26. 3.
Ἐρώτων F. B. 116. 2.

Ἐς, ἰσίπισον E. 5. 7.
Ἐσάκυσα L. P. 3.
Ἔσαν J. 43. D. 105. L. P. 73. C. 28.
Ἐσάωσεν D. 197.
Ἐσεῦδε E. 21. 4.
Ἐσείσατο A. 1.
Ἔσεται E. 11. 1.
Ἐσήγαγον F. S. M. 30.
Ἐσθ' E. 49. 7.
Ἐσθλὰ E. 5. 11.
Ἐσθλοῖς E 54. 1.
Ἐσθλὸς A. 9.
Ἐσίνατο D. 134.
Ἐσιόντι A. 66.
Ἔσκε F. 5. F. B. 53. 2. 163.
Ἔσκεν J. 11. D. 47. F. V. in voce Κοάλεμος. F. S. M. 38. F. B 225.
Ἐσκέψατο C. 7.
Ἐσκίασαν E. 50. 4.
Ἔσκον F. 28. 2. F. B. 127. 2.
Ἐσμαράγησε Del. 136.
Ἐσμὲν F. S. M. 24.
Ἐσοικίῳ E. 3. 1.
Ἔσονται D. 37.
Ἐσοψεῖται L. P. 54.
Ἔσπασε Del. 274.
Ἔσπειρε E. 59. 4.
Ἐσπέριον F. 26 2. F. B. 52. 2.
Ἐσπέριος J. 87. 88.
Ἐσπερεῖται E. 39. 3.
Ἐσπέρμηνεν F. B. 207.
Ἕσπερον Del. 280.
Ἕσπερος Del. 303. C. 7. 8.
Ἐσπέρου Del. 174.
Ἐσπόμενοι A. 55.
Ἔσσεται D. 138. Del. 98. 152. L. P. 111.
Ἐσσεύοντο D. 98.
Ἔσση D. 39.
Ἐσσῆνα J. 66.
Ἐσσὶ J. 9. E. 4. 1. 16. 1.
Ἔσσομαι Del. 273.
Ἐσσομένοισιν L. P. 121. E. 54. 3.
Ἐστάθη L. P. 83.
Ἔσται J. 93.
Ἔσταν D. 257.
Ἐστaότας D. 49.
Ἔστασαν C. 44.
Ἐστὶ L. P. 86.
Ἐστείλαντο Del. 320.
Ἔστειον C. 95.
Ἐστένομεν E. 18. 2.
Ἔστειφε E. 7. 1. F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἔστηκε D. 147.
Ἐστήξειν A. 15.
Ἐστήρικται A. 23.
Ἔστης Del. 200.
Ἐστήσαντο Del. 281.
Ἐστήσατο Del. 149.
Ἔστησεν E. 61. 1.
Ἐστηῶτας D. 134.
Ἐστὶ A. 31. Del. 166. 191. E. 46. 1. F. V. in voce Μύκλος. F. A. 53. 2. F. S. M. 15. 3. F. B. 116. 2. 145. 2. 3.
Ἐστία C. 109.
Ἐστὶν Del. 245. E. 5. 12. 47. 6. F. B. 180.
Ἔστιχε Del. 153.
Ἐστρεύγετο C. 68.
Ἔστρεφον E. 1. 10. F. V. in voce Αἶρα. F. B. 129. 2.
Ἐσύστερον L. P. 107.
Ἐσχατίῃ Del. 139.
Ἔσχατον E. 29 2. F. B. 67. 4.
Ἐσχατόωντος Del. 174.
Ἔσχε Del. 80. F. A. 19. 2.
Ἔσχεν L. P. 84. F. A. 7. F. S. M. 76. F. B. 91.
Ἔσχες D. 185.
Ἔσω J. 34. D. 71.
Ἐσωκίσατο F. A. 36. 11. F. B. 111. 4.
Ἑταίραν L. P. 69. 95.
Ἑταίρας D. 185.
Ἑταίρη Del. 101.
Ἑταῖροι F 28. 1. F. B. 127. 1.
Ἐτάκετο C. 93.
Ἐτάλασσαν D. 62.
Ἔταμες D. 116.

Ἔταμνε D. 88.
Ἔταμον F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Ἐτανύσσατο D. 27.
Ἐτάρῳ L. P. 119.
Ἐτάροι J. 46.
Ἐταιροτάτῳ D. 206.
Ἐτάροισιν C. 56.
Ἔταφες D. 103.
Ἐτεκλήναντο J. 9.
Ἐτέλεσκον D. 123.
Ἐτέλεσσαν D. 86.
Ἐτεὸν Del. 83.
Ἑτέραν L. P. 58. F. V. in voce Ἀρδις. F. B. 130. 2.
Ἑτέρη Del. 66. E. 1. 5.
Ἑτέρῃ E. 15. 3.
Ἑτέρην Del. 143.
Ἑτέροισιν D. 186.
Ἕτερος F. A. 7.
Ἑτέρου F. A. 47. F. B. 133. 2.
Ἑτέρῳ F. B. 222.
Ἑτέρων L. P. 56. F. B. 293.
Ἔτετμε D. 46.
Ἔτευξαν Del. 31.
Ἔτι J. 19. 57. A. 47. D. 5. 14. 32. 43. 72. 93. 145. 160. 215. 220. Del. 40 44. 85. 86. 91. 106. 199. 217. 273. 289. L. P. 68. 75. 80. 90. C. 25. 93. E. 4. 1. 5. 9. 23. 3. 32. 3. 43. 1. 55. 2. 56. 4. F. V. in voce Δεκαφυΐα. F. B. 106. 6. 111. 2. 162. 218. 225.
Ἐτιθηνεῖτο E. 50. 7.
Ἔτικτε L. P. 134.
Ἔτισαν A. 96.
Ἔτλη E. 21. 4.
Ἐτμήγη F. B 300.
Ἑτοῖμα Del. 231.
Ἑτοιμάζοντα L. P. 39.
Ἔτος C. 124. F. A. 12. 2. F. B. 121. 1.
Ἔτραφες J. 55.
Ἔτρεμε Del. 137. C. 111.
Ἔτρεπε Del. 103.
Ἔτρεφε C. 109.
Ἔτρεφεν A. 48.
Ἐτρέψαντο F. B. 282.
Ἐτρέψατο L. P. 25.
Ἔτυψεν C. 86.
Εὖ J. 78. D. 130. 131. 133. F. S. M. 9. 5.
Εὐαγέεσσι } Del. 98.
Εὐαγέων }
Εὐάγκειαν C. 83.
Εὐαγορία L. P. 139.
Εὔαδε D. 183. 187.
Εὐαίνετος E. 60. 1.
Εὐαίων Del. 292. E. 55. 3.
Εὐαίωνα L. P. 117.
Εὔανδρον F. 19. 3. F. B. 107. 3.
Εὐάντησον D. 268.
Εὐζοίηθι Del. 197.
Εὐβοίηθεν Del. 290.
Εὔβοτος Del. 164.
Εὔγμασι L. P. 193.
Εὕδει Del. 236.
Εὔδημος E. 51. 1.
Εὖδον F. B. 273.
Εὐεργία F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Εὐέστι Del. 325.
Εὐημερία C. 136.
Εὐηρείδα L. P. 81. 106.
Εὐήχης Del. 296.
Εὐθὺ A. 103.
Εὐθυμβρὴ E. 16. 4.
Εὐθὺς E. 47. 3. F. S. M. 88. F. B. 78.
Εὐίππου E. 27. 2. F. B. 112. 2.
Εὐκαμπὲς D. 10.
Εὐκολίνη F. B. 62.
Εὐκύκλοιο Del. 147.
Εὔλοχος E. 57. 2.
Εὐμαθίην E. 52. 1.
Εὐμειδὴς D. 129.
Εὐμήδης L. P. 37.
Εὔμοιροι Del. 295.
Εὐναίους F. 16. 3. F. B. 118. 2.
Εὖνις F. 23. 1. F. B. 108. 1.
Εὐξαμβία E. 59. 3.
Εὔξατο E. 41. 4.
Εὐξίθεος E. 32. 5.

Εὐόδμοις F.B. 106. 2.
Ἔυορκος A. 68.
Ἔυποδα F.A 2. 2. F.B 48. 2.
Εὖρε F. 22. 2. F.B. 119. 1.
Εὐρεῖα F. 2. 1. F.B. 125. 1.
Εὐρειάων Del. 66.
Εὐρείῃ E. 1. 10.
Εὑρεῖν E. 13. 1.
Εὗρεν E 62. 2.
Εὗρες D. 99.
Εὕρετο A 98. Del. 323.
Εὐρίποιο D 188. Del. 45.
Εὑρίσκετο C. 74.
Εὖρος Del. 194.
Εὐρὺ, περὶ περὶ γὰρ εὐρὺ βέβηκεν. J. 86.
Εὐρυάνασσα C 122.
Εὐρυθέμεθλον D. 248.
Εὐρὺν D. 242.
Εὐρυπυλοιο A. 92.
Ἔυρυτον E. 6. 2.
Εὐρὼς F. B. 313.
Εὐρώτα L.P. 24.
Εὐρώταο F.S.M. 25. F.B. 224.
Εὗσαν L. P. 69.
Εὐσεβέων E. 11. 4.
Εὔσκοπον D. 190.
Εὐςοχίην D. 217. 262.
Εὖτε J. 42. 88. A. 87. D. 59. 73. 132. L. P. 60. 129. F. V. in voce Γαιοδόται. F. A. 20. 38. F. B. 158.
Εὐτέχνων E. 21. 6.
Εὐτοκίῃ E. 57. 2.
Ἔυτυχος L. P. 3.
Ἔυυδρος J. 20.
Ἐυυμνοι Del. 4.
Ἔυυμνος A. 31.
Εὐφημεῖ A. 18.
Εὐφημεῖτε A. 17.
Εὐχαίτειαν E. 56. 3.
Εὐχὴν E 51. 3.
Εὐχόμενοι L. P. 108.
Εὐώδης E. 57. 4.
Εὐῶπι D. 204.
Ἔφα L. P. 82. C. 54.
Ἔφαγε C. 109.
Ἔφαν E. 47. 2.
Ἔφεδρος Del. 125.
Ἐφεζομένη D. 4.
Ἐφείσατο E. 1. 13.
Ἐφεξῆς E. 38. 1.
Ἐφέποντο Del. 75.
Ἐφεσυ D. 238. 258.
Ἐφιστάμενε D. 75.
Ἐφετμῇ Del. 227.
Ἔφευγε D. 203.
Ἔφη Del. 99. 249. F.S.A. 8. F.B. 27.
Ἔφηναν F. 7. 2.
Ἐφθέγξατο F. A. 22. 3. F. B. 87. 3.
Ἐφθέγξαο Del. 265.
Ἐφίλησα E. 44. 5.
Ἐφίλησε E. 40. 4.
Ἐφοίβασεν L. P. 11.
Ἐφοίτα D. 193. F. A. 27. F. B. 26.
Ἐφολκὸν F. S. M. 27. F. B. 291.
Ἐφόρησαν D. 213.
Ἐφράσατο J. 57.
Ἔφυγε F. A. 15. 1. F. B. 143. 1.
Ἐφύλαξα Del. 204.
Ἐφύλαξεν F. V. in voce Ἄλωα. F. B. 51.
Ἐφύλασσε Del. 64.
Ἐφύμνιον A. 98.
Ἐφύπερθε J. 22.
Ἐφύρη F. 20. 5. F. B. 103. 5.
Ἐφύρηνδε Del. 42.
Ἐφύρης Del 43.
Ἐχάζετο Del. 148.
Ἐχάρη A. 85.
Ἐχαρίσατο Del. 246.
Ἔχε F. B. 41. 2.
Ἔχει C. 146. D 220. Del. 126. L. P. 28. F. 30. 6. 32. 4. 49. 5. F. A. 21. 2. F. B. 111. 3. 140. 2. 236.
Ἔχειν J 59. A. 13. E. 44. 4. F. 17. 1. F. B. 108. 2.
Ἔχεις L. P. 92. E. 5. 2. F. A. 36. 2.
Ἔχεν Del. 59. C. 69. F. B. 128. 1.
Ἔχετε E. 28. 4.

Εχ-

Ἐχθαιρόντος D. 222.
Ἐχθαίρω E. 30. 1.
Ἔχθει E. 56. 1.
Ἔχθειν F. 16. 4. F. B. 118. 2.
Ἐχθομένας Del. 183.
Ἔχθουσιν Del. 8.
Ἐχθρὰ F. B. 174.
Ἐχθροὶ C. 118.
Ἐχθρὸν E. 4. 1.
Ἐχθρῶν F. B. 134. 2.
Ἐχιδναῖον F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Ἐχῖνον F. S. M. 83.
Ἔχοι E. 57. 4.
Ἔχοιμι F. S. M. 27. F. B. 291.
Ἔχοιτε F. 19. 3. F. B. 107. 3.
Ἔχοντα F. S. M. 48. F. B. 278.
Ἔχοντες E. 1. 9.
Ἐχορήγησεν E. 50. 9.
Ἔχουσα E. 38. 2. F. 2. 2. F. S. M. 89 F. B. 125. 2. 184.
Ἔχουσαι Del. 76. 155. F. V. in voce Βεῦδος. F. B. 155.
Ἔχουσι J. 64. Del. 282.
Ἔχουσιν E. 39. 3.
Ἔχω E. 13. 4. F. S. M. 66. F. B. 146. 1. 299.
Ἔχων Del. 130. L. P. 40. C. 34. E. 19 4. 25. 3. 44. 2. 45. 1. F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 130. 2.
Ἐχώρει Del. 99.
Ἐψεύσαντο J. 7.
Ἐψεύσαο C. 84.
Ἐψιάασθαι D. 3.
Ἐψιόωντο C. 39.
Ἐῶ F. B 222.
Ἐὰν J. 57.
Ἐῶον F. 26. 2. F. B 52. 2.
Ἕως F. V. in voce Φιαρός.

Z.

Ζάγκλον F. V. in voce Ζάγκλον. F. B. 22. 172.
Ζαγρεία F. V. in voce Ζαγρεύς. F. B. 171.
Ζάνα F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2.
Ζανὸς F. B. 114. 2.
Ζείοντα D. 60.
Ζεῦ J. 6. 7. 43. 46. 55. E. 56. 3.
Ζεῦ φίλε E. 6 4. F. S. M 67.
Ζευγητίδας A. 48.
Ζεύγληφι D. 162.
Ζεὺς Del. 259. L. P. 132. E. 47. 4. F. S. A. 1. F. B. 20 99.
Ζεφυρῖτι E. 5. 1.
Ζεφύρου A. 82.
Ζηλήμονος D. 30.
Ζηλῶ F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Ζηνὶ Del. 58. F. A. 4. F. B. 193.
Ζηνὸς J. 1. Del. 111. 240. F. 23. 3. F. B. 108. 3.
Ζορκὸς D. 97. F. B. 239.
Ζυγὸν F. S. M. 16.
Ζωάγρεια F. V. in voce Δικαφύϊα. F. B. 162.
Ζωὰς F. B. 114. 1.
Ζώειν E. 21. 3.
Ζωὴν E. 54. 2.
Ζώνη D. 111.
Ζώνην Del. 209. 237.
Ζώννυσθαι D. 12.
Ζώοντας D. 93.
Ζώουσαν F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Ζώουσιν E. 2. 5.
Ζωροπότειν F. 18. 2. F. B. 109. 1.
Ζωστῆρας Del. 183.
Ζωστῆρες A. 85.

H.

H pro ἔφη Del. 153. 228.
Ἦα F. B. 342.
Ἤγαγε A. 75. D. 253. C. 18. E. 1. 15.
Ἤγαγον Del. 305. E. 2. 2.
Ἠγασάμην A. 16.
Ἤγειρον F. B. 84.
Ἡγεμόνην D. 227.
Ἧγον F. B. 280.
Ἡγήσασθαι D. 97.
Ἡγήσατο A. 66. Del. 313.

Ἦγον F. A. 16.
Ἦγεν F. S. M. 24.
Ἤδεα F. B. 297.
Ἤδετο F. 18. 2. F. B. 109. 2.
Ἤδη Del. 181. 182. C. 106. 107. F. B. 146. 2.
Ἠδ' ἵσταν E. 17. 3.
Ἡδομένη F. A. 33. F. B. 231.
Ἡδὺ A. 4. Del. 128. E. 50. 8. F. A. 37.
Ἡδὺν A. 83. E. 14. 5.
Ἤειρεν J. 23.
Ἤεισαν Del. 255.
Ἠεισεν E. 22. 4.
Ἠελίοιο F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Ἠέλιον Del. 170.
Ἠέλιος D. 181.
Ἠεν J. 19.
Ἠέξεν J. 55.
Ἠέρος Del. 12.
Ἠέρα Del. 176.
Ἠέρι A. 5. F. 8. 1.
Ἠετίωνος E. 25. 1.
Ἤθεα Del. 70. 297.
Ἤθελε D. 26.
Ἠιδιώθη F. B. 71. 2.
Ἤϊες D. 87.
Ἠϊθέοισιν Del. 299.
Ἠϊθέε A. 49.
Ἠϊθέων Del. 294.
Ἧκαν F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Ἧκας D. 120.
Ἧκε C. 21.
Ἥκω E. 44. 2. F. A. 14.
Ἠλαίνων D. 251.
Ἤλαο Del. 37.
Ἤλασα F. S. M. 78. F. B. 150.
Ἤλασε C. 82.
Ἤλασεν A. 107.
Ἥλατο D. 195. 198. E. 24. 2.
Ἤλγησε D. 24.
Ἠλεὰ F. B. 174.
Ἠλεὸς F. B. 173.
Ἦλθε A. 37. D. 181. E. 8. 1.
Ἦλθεν C. 27. E. 48. 3. F. B. 221.
Ἦλθες D. 174.
Ἦλθον J. 56. D. 261. F. S. M. 34. F. B. 308.
Ἤλιε E. 24. 1.
Ἤλιθα L. P. 124.
Ἤλικα Del. 297.
Ἡλίκος Del. 81.
Ἦλιν F. A. 5. F. B. 198. 322.
Ἥλιον E. 2. 3. 32. 2.
Ἤλιτεν D. 255.
Ἠλλάχθαι E. 7. 2.
Ἤλυθε L. P. 77.
Ἤλυθον A. 87.
Ἦμαρ A. 30. Del. 128.
Ἡμᾶς E. 40. 4.
Ἤματα Del. 190.
Ἤματι D 200.
Ἡμεδαπὴ F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 152.
Ἤμελλε Del. 58. F. 4. F. S. M. 45. F. B. 212.
Ἡμέρη D. 233.
Ἡμερος Del. 63.
Ἡμέρῃ D. 236.
Ἡμετέρης E. 27. 2. F. V. in voce Γραικός. F. B. 112. 2. 160.
Ἡμετέροις A. 68. E. 15. 2.
Ἡμετέρῳ J. 86.
Ἡμιθνῆτες C. 60.
Ἡμῖν F. A. 15. 2. E. 49. 7. F. B. 84. 143. 2.
Ἥμισυ D. 90. E. 43. 1. 53. 3. F. V. in voce Ἀσσυρία. F. B. 153.
Ἦμος A. 99.
Ἦν E. 58. 3. F. S. M. 10 1. F. B. 87. 1. 94. 1. 2.
Ἦν ποτὲ F. A. 22. 1.
Ἠνεκὲς F. A. 10 2. F. B. 138. 2.
Ἠνεμόεσσα Del. 11.
Ἤνεσε Del. 6.
Ἤνησας D. 215.
Ἦνθαι F. B. 122. 1.
Ἦνθε L. P. 8. C. 78.
Ἦνθον C. 75.
Ἠνὶ Del. 132. F. S. M. 13. 1.
Ἠνίδε E. 1. 8. F. B. 70. 3.
Ἤνικα D. 170. 231. Del. 51. 83. 107. 176.

176. E. 15. 1. F. S. E. 4. F. B. 208.
Ἠνίκη F.S.M. 10. 1.
Ἧνται F. 24. 1.
Ἥντεο E. 32. 4.
Ἤντησαν F. B. 279.
Ἤντησε F. S. M. 36. 1. F. B. 141. 2.
Ἥντινα D. 18. 19. Del. 159.
Ἠξεῖ L. P. 50. C. 124.
Ἠοῖ J. 87. F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Ἠοίην Del. 280.
Ἤπατι F. B. 222.
Ἠπείλησε D. 251.
Ἠπείλησεν Del. 125.
Ἤπειροι Del. 267.
Ἠπείροιο Del 34. 62. 178.
Ἤπειτα Del. 160. C. 88.
Ἤπιος Del. 214.
Ἠπίσταντο C. 113.
Ἡρακλέης L. P. 30.
Ἡράκλειτε E. 2. 1.
Ἡρακλῆϊ D. 108.
Ἡράθης E. 56. 4.
Ἠράσατο F. V. in voce Βλωμός. F. B. 240.
Ἥρη Del. 74. 106. 124. 203. 218. 259 L. P. 21.
Ἥρην Del. 55.
Ἥρης D. 30. 108. 164.
Ἠριδάνοιο F. S. M 1.
Ἤριον F. S M. 85.
Ἠρνηόμην F. B. 144. 1.
Ἠρνήσατο C. 76.
Ἥρξατο D. 113.
Ἦρξεν E. 22. 4.
Ἥρπασε E. 23. 1. 43. 2.
Ἥρωες F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Ἡρώησε Del. 133.
Ἡρωΐδες F. 3. 1. F. B, 126. 1.
Ἡρωΐνης Del. 161.
Ἥρως E. 25. 1. F. B. 203.
Ἦσαν J. 60.
Ἦθεα F. B 105. 2.
Ἤθειτο C. 41.
Ἤθει C 89.
Ἠθόμην F. B. 116. 2.
Ἧσι D. 22.
Ἧσιν A. 51. E. 2. 5.
Ἡσιόδε E. 29. 1.
Ἧσται A. 29.
Ἧστο Del. 67.
Ἡσυχίδαις F. 15. 2.
Ἡσυχίδης F B. 123. 2.
Ἡσύχιος E. 46. 5.
Ἥσυχον E. 62. 4.
Ἠτεῖτο E. 52. 1.
Ἥτις A. 111. Del. 156. 229. F. B. 164.
Ἤτοι Del. 296.
Ἦτορ Del. 106.
Ἠττηθέντος F. S. M. 44.
Ἠυλίζοντο Del. 65.
Ἡφαίστοιο J. 76 D. 48. Del. 144. F. V. in voce Αἴγα. F. B. 129. 1.
Ἡφαίστε D. 74.
Ἠχὴν J. 53.
Ἠχήσαντος D. 55.
Ἦχι J. 10. A. 91. Del. 49. F. B. 215.
Ἦχος Del. 140.
Ἠχῶ E. 30. 6.
Ἤψαο D. 116.
Ἠῶοι E. 21. 1.
Ἠὼς D. 249.

Θ.

Θαλάμησιν E. 5. 9.
Θάλαμοι C. 113.
Θάλασσα Del. 194.
Θαλάσσῃ Del. 33. 213. F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Θαλάσσης C. 90.
Θαλασσοπορεῖ E. 62. 4.
Θάλαττιαν F. A. 37.
Θαλάττῃ E. 19. 5.
Θάλεω E. 61. 1.
Θάλης F. B. 95 1.
Θάλητ' F. B. 96.

Θάλητα F. V. in voce Θαλῆς.
Θάλητος F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 1.
Θαμιναὶ C. 65.
Θάμνοισι J. 11.
Θανάτοιο A. 46. F. B. 144. 1.
Θάνατον L. P. 38.
Θανατου E. 24. 3.
Θανέειν F. B. 43.
Θάνης J. 9.
Θάνῃ L. P. 129.
Θαρσαλέη D. 80.
Θαρσείω E. 46. 3.
Θαασσεῖ C. 55.
Θαασσεῖσθε C. 4.
Θάασσονας D. 94.
Θαυμαντος Del. 67. 232.
Θεὰ J. 30. D. 112. 186. L. P. 95. 140. C. 30. 135.
Θεαὶ Del. 82.
Θέαιναι D. 29.
Θεαίτητος E. 8. 1.
Θεὰν L. P. 134. E. 50. 12.
Θεᾶς F. B. 105. 2.
Θεάων Del. 218. C. 139.
Θεὴ J. 37. D. 119. 152.
Θεῆς Del. 231. F. V. in voce Διάκτορος. F. B. 164.
Θεῆται D. 181.
Θειάζους F. A. 26. F. B. 227.
Θείνων Del. 30.
Θειοδάμαντι D. 161.
Θεῖον E. 6. 1.
Θειότερον J. 80.
Θεῖσα E. 21. 3.
Θεμέθλοις A. 15.
Θεμείλια F. A. 57. 58. 64. Del. 260.
Θεμβρὴ D. 71.
Θέμβρος F. S. M. 9. 5.
Θέμιδες L P. 78.
Θενᾷ J. 43.
Θενὰς J. 42.
Θεοὶ D. 148. F. 1. F. V. in vocibus Ἁλίαστος & Μικκος. F. S. M. 65. F. B. 179. 189.
Θεοῖς F. 8. 2. F. S. M. 53.
Θεοῖς Σαμόθρᾳξι E. 51. 3.
Θεοῖσιν C. 47.
Θεόκριτον E. 56. 1.
Θεὸν J. 2. A. 96. D. 34. Del. 6. L. P. 138. E. 47. 5. F. S. M. 3. 1. 68. 1. F. B. 137. 1. 191.
Θεόντων F. B. 135. 1.
Θεοπρόπα L. P. 125.
Θεόσεπτος Del. 305.
Θεὸς A. 7. D. 180. Del. 26. 30. 122. 165. L. P. 3. 19. 101. C. 122. E. 5. 5. F. S. M. 66. F. B. 72. 117. 1. 146. 1.
Θεοῦ Del. 249. E. 47. 5.
Θεοὺς F. B. 105. 3.
Θέουσα D. 105.
Θεούσῃ Del. 317.
Θεράποντας C. 34. 49.
Θεράποντες Del. 286.
Θέρεται E. 26. 5.
Θερισμὸν C. 137.
Θερμαύστραι Del. 144.
Θερμότατον F. B. 285.
Θερμώδοντος F. S. M. 57.
Θέρος Del. 298. C. 123.
Θέσαν J. 66.
Θέσθαι F. B. 93. 3.
Θεσπιέων L. P. 60.
Θεσσαλίδες Del. 109.
Θεσσαλίη Del. 140.
Θεσσαλίην Del. 103.
Θεσσαλικὲ E. 32. 1.
Θέτις A. 20.
Θέτο E. 51. 4.
Θευμορίη E. 32. 4.
Θεῦν C. 130.
Θεῦς C. 58.
Θεῷ Del. 270. E. 59. 2. F. 20. 2. F. B. 103. 2. 310.
Θεωθεὶς D. 159.
Θεῶν J. 66.
Θεωρίδος Del. 314.
Θεώτερον A. 93. D. 249.
Θήβαις L. P. 57.
Θήβη Del. 88.

Θήβη Del. 87.
Θηητὴν D. 141.
Θῆκαν E. 50. 12.
Θήκαντο E. 50. 6.
Θήκαο J. 68.
Θήκατο C. 24.
Θῆκε A. 78. E. 36. 2. 51. 3. F. V. in voce Αρπίς. F.B. 66. 2.
Θηλείαις A. 37.
Θηλύτατον F.B. 296.
Θηλυτέρην Del. 221.
Θὴρ A. 100. F.B. 320.
Θῆρα D. 121. 158.
Θῆρα F. 13. 1.
Θηρείην A. 75.
Θῆρας D. 153.
Θῆρες Del. 119.
Θήρη A. 73. E. 27. 1. F. B. 112. 1. 113. 1.
Θήρης A. 75.
Θηρήτειρα Del. 230.
Θηρητῆρε D. 207.
Θηρία D. 12. C. 111.
Θηρίον D. 85. 144. Del. 92. E. 33. 5. F.S.M. 6.
Θῆρες E. 12. 2.
Θηρὸς D. 220. F. 5. F.S.M. 82. F.B. 211. 249.
Θησεὺς Del. 308. 313.
Θήσουσιν F. 20. 3. F.B. 103. 3.
Θεσῶ L.P. 121.
Θίμιζρης F. S. M. 51.
Θῖνας E. 5. 7. F. 3. 2. F. B. 126. 2.
Θινὸς Del. 282.
Θνήσκειν E. 10. 2.
Θνήσκουσι D. 127.
Θνητοῖσι D. 153.
Θοαὶ D. 212.
Θοαὶ E. 18. 1.
Θοὰς Del. 149. E. 1. 9.
Θοῆς Del. 229.
Θοὸν D. 106.
Θοὺς D. 17.
Θύελλοι F.B 38. 2.
Θοῦρος Del. 64.
Θρηΐκι D. 114.
Θρηϊκίην F. 18. 1. F.B. 109. 1.
Θρηΐκος Del. 63.
Θραὶ A. 45.
Θρόνοιο Del. 235.
Θρόνον Del. 232.
Θύα F. B. 354.
Θυγατέρας D. 45.
Θυγατέρες Del. 293. E. 17. 2.
Θυγατέρων L. P. 132.
Θυγάτηρ L. P. 136.
Θύγατρες D. 65.
Θυγατρὶ E. 5. 11. 41. 3.
Θύεται F. 25. F. B. 76. 2.
Θυμαρέας C. 56.
Θυμαρμένον D. 167.
Θυμὲ Del. 1.
Θυμῆρες Del. 29.
Θυμὸν A. 28. D. 103. 236. E. 44. 4.
Θυμὸς J. 5.
Θυμοφθόροι F. S. M. 86. 2. F. B. 131. 2.
Θυμωθεὶς E. 25. 4.
Θυμωθεῖσαι D. 232.
Θυόεντα A. 38.
Θυόεσσα Del. 300.
Θύρετρα A. 3.
Θύρην F. 27. 3. F.B. 11. 3.
Θυωρὸν D. 134.

I.

Ἴαπις F.B. 54.
Ἰαρὴν E. 44. 6.
Ἰασίοιο D. 216.
Ἴαχεν C. 40.
Ἰαχεῦσι Del. 146.
Ἰάων J. 22.
Ἰδαίοις J. 51.
Ἰδαίοισιν J. 6.
Ἴδεν L. P. 18.
Ἴδε A. 10. Del. 81. C. 99.
Ἰδέειν D. 63.
Ἰδεῖν L. P. 102. F. B. 195.
Ἴδην A. 90.
Ἰδέσθαι L. P. 109. C. 24.

Ἴδῃ A. 10 L. P. 53. 113.
Ἴδης L. P. 52.
Ἰδέας L. P. 26.
Ἰδίης E. 60. 2.
Ἴδιον F. 23. 3. F. B. 108. 2.
Ἰδόμεν E. 47 1.
Ἴδον D. 51. Del. 44. E. 22. 5.
Ἰδοῦσα E 21 6 F. B. 168.
Ἰδοῦσαι F. V. in voce Εἰνατία.
Ἴδρις J. 74.
Ἵδρυμαι E. 25. 2.
Ἱδρύοντο F S. M. 33. F. B. 220.
Ἱδρύσαντο D. 238.
Ἱδρῶ L. P. 11.
Ἱδρῶς Del. 211.
Ἴδωσι Del. 179.
Ἴει A. 103.
Ἱερὰ D. 200. Del. 283. 314. C. 20. F. S. M. 69. F. B. 191.
Ἱερῶν L. P. 3. F. B. 276. 322.
Ἱερὴ E. 42. 1.
Ἱερὴν Del. 1.
Ἱερῆς A. 112.
Ἱερὸν D. 239. Del. 70. 161. 257. 287. L. P. 76. C. 41. 50. E. 10 2. F. 9. 1. F. V. in voce Ἀλέης. F. S. M. 2. 1. 7. 1. 43. 1. F. B. 37. 1. 122. 1.
Ἱερὸς J. 12. E. 23. 2. 52. 5. F. 24. 1. F. S. M. 8. 1. F. B. 72. 1.
Ἱερῶν E. 31. 2.
Ἱερώταται Del. 3.
Ἵζε Del 228.
Ἵζει Del. 230.
Ἵζεο J. 81.
Ἵζετο Del. 206. 232.
Ἰῇ A. 21. 25. 80. 97. 103.
Ἰηλεμοίσαι F. A. 40. F. B. 176.
Ἰητροὶ A 46.
Ἴθι F. S. M. 86. 1. F. B. 131. 1.
Ἴθματα C. 59.
Ἰθύνουσιν J. 83.
Ἱκανὸν C 133.
Ἰκαρίου Del. 14.
Ἰκέλη Del. 232.
Ἴκελον F. V. in voce Κῶος.
Ἵκεο D. 87.
Ἱκέσθαι D. 144.
Ἵκετο Del. 161.
Ἰκνεῦμαι F. B. 114. 2.
Ἵκοντο Del. 294.
Ἴκταρ F. B. 38. 1.
Ἵκωνται C. 134.
Ἵλα L. P 33.
Ἵλαθι C. 139.
Ἵλαος D. 129.
Ἱλασσόμεθα E 47. 5.
Ἰλλυρικοῖο F. B. 104. 1.
Ἰλυὺς J. 25.
Ἱμαῖον F. A. 17. F. B. 42.
Ἵμβρασι F. B. 213.
Ἰμβρασίη D. 228.
Ἱμερόεσσα Del. 21.
Ἵμερος C. 69.
Ἵνα J. 34. 53. A. 113 D. 7. 12. 28. 89. 106. 153. 173 243. Del. 34. L. P. 63. C. 23. 138. E. 5. 6. F. A. 12. 2. F. B. 121. 2.
Ἰναχίης E. 61. 1.
Ἰναχίου L. P. 140.
Ἰναχιώνης D. 254.
Ἴναχον Del. 74.
Ἴναχος L. P. 50.
Ἶνες C 94.
Ἰνωποῖο D. 171. Del. 206.
Ἰνωπὸς Del. 263.
Ἵξεται Del. 167.
Ἰοδόκους D. 213.
Ἴοι F. V. in voce Εἰσπνήλης. F. B. 169.
Ἰοκάστου F. B. 202.
Ἰοστεφάνων E. 50. 12.
Ἰόλειαν E. 6. 3.
Ἰουλίδος E. 5. 7.
Ἴουλοι J. 56.
Ἴουλος F. B. 44.
Ἰούλῳ Del. 298.
Ἰοὺς D. 8. 85.
Ἴπνια F. A. 21. F. B. 216.
Ἱππικὸν E. 13. 1.
Ἱππεῦ E. 25. 3.
Ἱππείαν L. P. 6.

Ἱππεύην D 50.
Ἱππημολγῶν D. 252.
Ἵπποι D. 165. Del. 169. 277. C. 121.
Ἵπποις Del. 12.
Ἵππον Del. 113. C. 110.
Ἱππόνικος E. 50. 9.
Ἵππος F. A. 6. F. B 82. 2.
Ἵππυς A. 48. L P 62. 142. F. S. M. 25. 1. 72. 2. F. B. 224.
Ἱππῶ D. 239. 266.
Ἵππω Del. 64.
Ἱππωκρῆνα L. P. 71.
Ἵππων L. P. 2. 9. 44. C. 87.
Ἱππώνακτος F. A. 14. F. B. 92.
Ἱρεὺς L. P. 37.
Ἵρας Del. 157. F. B. 324.
Ἱροῖς F. 11. F. B. 187.
Ἱρὸν Del. 307. L. P. 39. C. 25.
Ἶσα D. 53. E. 62. 4.
Ἰσαίῃ J. 63.
Ἰσάριθμοι Del. 175.
Ἴση Del. 38.
Ἴσθι E. 22. 2. F. S M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Ἰσθμιάδος F. 20. 3. F. B. 103. 3.
Ἰσθμῷ Del. 72. F. B. 37. 1.
Ἴσιδος E. 53. 4. 61. 1.
Ἰσμηνῷ Del. 77.
Ἶσον J. 85. F. 16. 4. F. B. 118. 2. 359.
Ἴσον D. 211. 253.
Ἴσος F. B. 328.
Ἵσταται F. S. M. 85.
Ἱστίη Del. 325.
Ἰσχάδι E. 53. 4.
Ἰσχίον A. 79.
Ἰσχὺν J. 75.
Ἰταλίη D. 58.
Ἴτε L. P. 13.
Ἴτω Del. 128.
Ἰτωνιάδος C. 75.
Ἰύζων F. A. 43.
Ἰχθυβολῆες Del. 15.
Ἰχθὺν F. 9. 1. F. S. M. 7. 1.
Ἰχθῦς F. S. M. 8. 1.
Ἴχνεσιν Del. 230.
Ἴχνια Del. 19. C. 9. E. 1. 11. 33. 2. 45. 6. F. B. 293.
Ἴχνιον D. 97.
Ἴχνος A. 12. F. S. M. 12. 1. 55. 1.
Ἰώλκιον D. 208.
Ἰὼν E. 1. 16.
Ἰωνίδι E. 26. 1.
Ἴωπις F. B. 38. 2.

K.

Καβείρων E. 42. 1.
Κἀγὼ F. B. 128. 2.
Κάδου L. P. 140.
Καδμεῖς L. P. 107.
Κάδμου L. P. 125.
Καθ' F. B. 293.
Καθαρεῖς F. V. in voce Λογχάδες. 2. F. B. 132. 2.
Καθαρὴ A. 111.
Καθαρὴν E. 8. 1.
Καθαροῖς E. 50. 8.
Καθαρὸν F. S. M. 1.
Καθέρπον Del. 92.
Καθημένης E. 49. 2.
Κάθηνται Del. 168.
Κάθησαι Del. 219.
Καθῆστο C. 115.
Κάθηται C. 103.
Καθιδρύοντο F. B. 105. 3.
Καθιεμένη F. B. 159.
Κάθισεν F. V. in voce Ἀσκάντης. F. B. 237.
Καθισμόν F. V. in voce Γλαρίς.
Καθνώδει F. B. 204.
Καθύπερθε Del. 281.
Καίειν F. 15. 2. F. B. 153. 2.
Καίεσθαι F. S. M. 53.
Καινοτάεντας F. S. M. 25.
Καινοτάεντος F. B. 224.
Καίνω D. 12.
Καίουσι L. P. 69.
Καίρατος D. 44.
Καίρια E. 37. 2.
Καιρὸν E. 8. 3.
Καίρωμα F. S. M. 26. F. B. 295.

Κα-

Κακὰ C. 89. 103. F. B. 222.
Κακὰν C. 57.
Κακείνῳ F. B. 44.
Κακὴν Del. 184.
Κακογείτονας C. 118.
Κακογλώσσοιο Del. 96.
Κακὸν A. 25. D. 157. 245. Del. 151. 225. C. 40. 46. 113. E. 21. 4. 24. 3. F. 7. 2. F. B. 222.
Κακὸς F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Κακὰς D. 153.
Κακῷ F. B. 359.
Κακῶς Del. 246.
Καλὰ J. 55. L. P. 71. C. 29. 42. E. 9. 1. 17. 1. 31. 4. F. V. in voce Βεῦδος.
Καλαὶ F. B. 83.
Κάλαθον C. 3. 121.
Καλάθῳ C. 1.
Καλάμην Del. 283. C. 29.
Καλαυρείης F. S. M. 34. F. B. 221.
Καλέεσθαι J. 20. D. 35. Del. 131.
Κάλει Del. 132.
Καλεῖ E. 1. 3.
Καλέοντας F. B. 144. 1.
Καλέοντ⊗ C. 74.
Καλέουσι J. 14. 45. A. 69. D. 22. 169. 199. 205.
ΚαλέεσινF. A. 45. F. B. 46.
Καλέσαι F. B. 134. 2.
Καλεῦμαι E. 6. 3.
Καλεῦσι E. 57. 1.
Καλῇ A. 59.
Καλὴν D. 211. F. 25. 2. F. B. 101. 2.
Καλιαὶ D. 96.
Καλιστρεῖ D. 67.
Καλιστρεῖον C. 98.
Καλλίγωνος E. 26. 1.
Καλλιμάχῳ E. 22. 1.
Κάλλιον C. 19. 20. 23.
Καλλίστη E. 27. 1. F. B. 112. 1.
Καλλίστης C. 15.
Καλλίστιον E. 59. 2.
Καλλιφῶντος F. A. 26. F. B. 227.
Καλλιχόρῳ C. 16.
Καλοὶ D. 261.
Καλὸν A. 5. D. 181. L. P. 17. 51. C. 26. E. 32. 6. 47. 1. 2. 56. 1. F. S. M. 36. 2.
Καλὸς A. 36. E. 30. 5. 31. 3.
Κάλπιδας L. P. 47.
Κάλπιδες F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Καλυδωνίᾳ D. 218.
Καλυδῶνος F. S. M. 39.
Καλύπτειν F. 2. 1 F. S. M. 35. 1. F. B. 125. 1. 142. 1.
Καλυψοῦς νῆσος F. B. 39.
Καλχηδόνιοι F. B. 38. 1.
Καλῷ A. 3.
Κάμψῃ Del. 153.
Καμινόθεν D. 60.
Καμίνοις F. V. in voce Αἰγα. F. B. 129. 1.
Καμόντος Del. 187.
Καμών F. 21. 2. F. B. 120. 2.
Κανάκης C. 100.
Καναχηδὰ Del. 45.
Κανθῶν F. S. M. 78. F. B. 150.
Κανωπίτα E. 59. 1.
Κ'ἀπολλον F. B. 83.
Κάπροιο Del. 219.
Κάπρον D. 151.
Κάπρ⊗ C. 82.
Καρήατα A. 60. Del. 134. 236.
Καρήατι D. 40. F. B. 106. 1.
Κάρην F. S. M. 87.
Κάρης F. 2. 1. F. B. 125. 1.
Καρίωνος J. 24.
Καρνειάδης A. 87.
Καρνεῖε A. 72. 80.
Καρνεῖον A. 73.
Καρπὸν Del. 179.
Κάρτ' F. S. M. 41. F. B. 318.
Καρτερὸν D. 145.
Καρτερὸς Del. 149.
Κάρτος J. 67.
Κάρφοιτο F. V. in voce Πέα. F. B. 182.
Καστὰς E. 49. 7.
Κάστωρ L. P. 30.

Κα-

Κατὰ J. 38. A. 28. Del. 159. 176. E. 51. 3. 4. F. S. M. 36. 2. F. B. 141. 2.
Κατ᾽ ἐμὲ E. 1. 4.
Κατὰ σαυτὸν E. 1. 12. 16.
Καταβάλλομαι F. A. 11. F. B. 196.
Καταβλέπει Del. 303.
Καταβόσκεται D. 125.
Καταθύμιον L. P. 69.
Καταθύμιος L. P. 33.
Καταΐξ D. 114.
Κατακάσα F. S. M. 89. F. B. 184.
Κατάκλειστος F. 16. 1. F. B. 118. 1.
Κατακληῖδα D. 82.
Καταῤῥέζων D. 29.
Κατέδησας D. 230.
Κατέδραμον D. 191.
Κατεδύσαμεν F. 2. 3.
Κάτεισιν D. 19.
Κατεῖχεν L. P. 74.
Κατεκλάσθης Del. 107.
Κατεκροτάλιζον D. 247.
Κατέκτανε E. 7. 3.
Κατέλεξας Del. 274.
Κατένευσε L. P. 131.
Κατέπηξεν F. S. M. 52. F. B. 139. 2.
Κατέπεφνε A. 92.
Κατέῤῥεεν C. 91.
Κατέρχεται Del. 208.
Κατέφλεξας Del. 201.
Κατεχεύατο C. 5.
Κατήγαγεν F. S. M. 40. F. B. 217.
Κατήεις Del. 197.
Κατήνορες A. 101.
Κατήφησεν E. 21. 5.
Κάτθανε E. 21. 1.
Κατισχαίνοντι E. 49. 3.
Κατιόντα C. 3.
Κατιόντι A. 100.
Κατιόντος C. 1.
Κατοικτείρασα Del. 200.
Κάτοπτρον L. P. 17.
Κατουδαίοιο Del. 142.
Κατοχῆς A. 6.
Κάτω E. 41. 3.
Καταμαδίαν C. 45.
Καταμάδιον F. 6. F. B. 211.
Κατάτεμαι C. 131.
Καύηκες F. V. in voce Δύπτης. F. B. 167. 2.
Καυκώνων J. 39.
Καύσει L. P. 107.
Καϋστρίῳ D. 257.
Κεάσαι F. A. 44.
Κεάσσαι F. B. 289.
Κεβλὴν F. A. 41. 1. F. B. 140. 1.
Κεῖθεν A. 104. Del. 288.
Κεῖμαι E 52. 4.
Κείμενα E. 33. 6.
Κεῖναι Del. 23.
Κείναις E. 55. 1.
Κείνη Del. 233. E. 43. 5. F. 8. 2.
Κείνην Del. 195.
Κεῖνο J. 38. D. 248. Del. 91.
Κεῖνοι E. 1. 8.
Κείνοις D. 130.
Κεῖνος J. 87. A. 43. C. 138. E. 1. 15. F. A. 22. 1. F. B. 11. 1. 272. 1.
Κείνου A. 45. 47. 93. Del. 275. E. 8. 4. 31. 2. F. B. 194.
Κείνους D. 64. E. 50. 6.
Κεῖνται Del. 3. L. P. 64.
Κείνῳ D. 200.
Κείνων E. 1. 11. 13. 4. F. B. 104. 4.
Κεῖος F. A. 49. 2. F. B. 77. 2. 87. 1.
Κείρει E. 49. 8.
Κείρονται D. 126.
Κεῖσθαι F. B. 71. 3.
Κείσονται Del. 187.
Κεῖται C. 83.
Κεῖτο C. 112.
Κεκαυμένος A. 49.
Κεκλήσεται Del 269.
Κεκλιμένοι D. 254.
Κεκμηκυῖαι D. 177.
Κεκομισμένον D. 41.
Κεκομμένα F. 26. 1. F. B. 101. 1.

Κεκροπίδαι Del. 315.
Κεκροπίηθεν D. 227.
Κεκρυμμένα Del. 241.
Κέκρυπται F. V. in voce Ζάγκλον. F. B. 172.
Κελάδοντος D. 107.
Κέλευθος E. 8. 2.
Κελεύθω E. 30. 1.
Κελτὸν Del. 173.
Κεμάδας D. 163.
Κεμάδεσσι D. 112.
Κεναὶ C. 106. E. 34. 1.
Κενὸν E. 18. 4. F. S. M. 37. F. B. 274.
Κέντρον F. S. M. 50. F. B. 214.
Κέφπος F. B. 81.
Κεραελκέες D. 179.
Κεράεσσι A. 62.
Κεραοὺς A. 63.
Κέρας F. S. M. 82. F. B. 249.
Κεραστοὶ E. 39. 2.
Κερατώδεος A. 91.
Κεραυνοὶ D. 118.
Κεραυνῷ Del. 78.
Κεράων A. 63. D. 102.
Κερδαλέῳ D. 152.
Κερδίων E. 41. 4.
Κερεῖσθαι A. 14.
Κέρκυρα Del. 156.
Κερόεις D. 113.
Κερύνειος D. 109.
Κερχνὶς Del. 271.
Κευθμὸν J. 34.
Κεφαλὰ C. 59.
Κεφαλὰς C. 126.
Κεφαλῇ F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Κεφάλου D 209.
Κεχαρισμένος L. P. 37.
Κεχηνὼς E. 52. 3.
Κεχρημένον J. 12.
Κεχρημένος D. 69. E. 33. 3.
Κήδειν D. 231. F. B. 208.
Κηδεμόνα F. B. 200.
Κηδόμενος F. V. in voce Γεράσαι. F. S. M. 79.
Κῆϊον F. B. 71. 3.
Κηκάδι F. V. in voce Κηκάς.
Κηρίον J. 49.
Κήρυκες E. 8. 3. F. S. M. 81.
Κήρυκος F. B. 248.
Κηρύσσω E. 19. 5.
Κίβισις F. B. 177.
Κιθαιρὼν Del. 97.
Κίθαριν A. 12. 19.
Κιθαρισμοῦ Del. 312.
Κικλήσκομεν A. 47.
Κικλήσκουσα C. 80.
Κικλήσκουσι D. 154.
Κικυμὶς F. S. M. 41. F. B. 318.
Κιμμερίων D. 253.
Κιννάρυ F. B. 79.
Κινυμένοιο Del. 143.
Κινύρεται A. 20.
Κινώπετα J. 25.
Κισσὸν E. 8. 1.
Κισσυβίῳ F. 18. 2. F. B 109. 2.
Κιχήσομαι Del. 95.
Κλαΐδα C. 45.
Κλαῖε C. 95.
Κλαίουσα L. P. 95.
Κλαίουσιν Del. 85.
Κλαίω E. 5. 2.
Κλάριον A. 70.
Κλᾶρον L. P. 142.
Κλαύσαντες E. 15. 3.
Κλεινίου E. 5. 11.
Κλείουσι J. 51.
Κλείουσιν A. 18.
Κλεόμβροτος E. 24. 1.
Κλεονίκου E. 32. 5.
Κληδόνι E. 1. 14.
Κλήζῃ Del. 276.
Κληῗδες A. 7.
Κλῆρον J. 62.
Κλήρους D. 281.
Κλινθεῖσα E. 7. 3.
Κλυμένου F. A. 3. F. B. 197.
Κλυτὸν E. 50. 11.
Κνιδίαν C. 25.
Κνωσοῖο J. 42.
Κνωσοῦ J. 43.

Κόγχος E. 5. 1.
Κοῖα F.S.M. 13. 1. F.B. 70. 3.
Κοινῆς Del. 150.
Κοίλην D. 82.
Κοιμᾶται E. 10. 2.
Κοιμῆσαι Del. 110.
Κοίμισεν J. 47.
Κοιρανέεσθαι Del. 167.
Κοίτην D. 96.
Κόκκος L. P. 28.
Κολλύβου F.B. 85.
Κόλλυνον F.S.M. 17.
Κολυραίῃ F. B. 66. 1.
Κολπίαι F. B. 35.
Κόλποισιν Del. 265. F. A. 52.
Κόλπου Del. 42. 214.
Κόλπους D. 71.
Κόλπων J. 15. D. 25.
Κόμαι A. 38.
Κόμαν L. P. 22.
Κομέοιεν D. 17.
Κόμην D. 79.
Κομίζευ L. P. 105.
Κομίσσαι F.S.M. 25.
Κομίσσαι J. 33. F.B. 224.
Κομίσσατε L. P. 29.
Κόνιν L. P. 6.
Κόνων F. 8. 1.
Κόππα F.B. 355.
Κόπρον D. 178.
Κόπτει C. 42.
Κόπτεις C. 47.
Κόρακες F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Κόραξ A. 66.
Κοράων D. 66.
Κόρη Del. 67.
Κόρης E. 57. 3.
Κορίνης D. 234.
Κόρκυρα F. B. 39.
Κόροιβον F.B. 307.
Κόρσην D. 78.
Κορυφαί L. P. 135.
Κορυφῆς Del. 63.
Κορωνείας L. P. 61. 63.
Κόσμου F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Κοσμῶν F.S.M. 9. 5.
Κοτὲ D. 238. F.B. 93. 297.
Κοτέουσαν Del. 55.
Κοτέσσατο C. 58.
Κοῦ F.S.M. 13. 1. F. 70. 3.
Κούρῳ D. 72.
Κουραλίῳ L. P. 64.
Κούρας D. 234.
Κουράων Del. 297.
Κοῦρε Del. 212. 214. F. 28. 1. F.B. 127. 1.
Κούρη D. 40. 207. Del. 232.
Κούρην D. 70. 216.
Κούρης D. 203.
Κούρητες J. 52.
Κουρίζοντι Del. 324.
Κουρίζοντος J. 54.
Κουρίζουσα D. 5.
Κοῦροι F. 27. 5. F. B. 11. 2.
Κούροισιν F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Κοῦρος E. 7. 1. F. V. in voce Εἰσπνήλης. F. B. 169.
Κουροτρόφον Del 2.
Κουροτρόφος Del. 276.
Κούφη E. 28. 3.
Κουφοτέρως F. B. 67.
Κοὐχ F. B. 82 1.
Κόψαις F. A. 26. F. B. 227.
Κόων Del. 160.
Κρανᾶν L. P. 46.
Κρανώνιος F B. 71. 6.
Κράνας L. P. 77.
Κρανῶνα C. 77.
Κρανώνιον Del. 138.
Κρατέοντος J 75.
Κρατερὸν C. 68.
Κρᾶτιν J. 26.
Κρέα D. 88.
Κρεῖον L. P. 40. 41.
Κρείοντι Del. 271.
Κρείουσα D. 268. Del. 219. C. 139.
Κρείσσονα E. 22. 4. 26. 2.
Κρείσσων E. 47. 6.
Κρεωφύλῳ E. 6. 4.
Κρηθίδα E. 17. 1.

Κρη-

Κρῆθμον F. B. 64.
Κρημνοῖο Del. 208.
Κρημνοὺς D. 194.
Κρήνη F. S. M. 23. F. B. 298.
Κρήνης E. 30. 3.
Κρὴς E. 12. 2. 36. 2.
Κρῆτα E. 23. 1.
Κρηταιέες D. 205.
Κρηταῖον J. 34. D. 41.
Κρῆτες J. 8. 9.
Κρήτη Del. 272.
Κρήτηθεν Del. 309.
Κρήτης D. 191.
Κρῖμνον F. S. M. 56. F. B. 205.
Κροσσαῖα Del. 178.
Κροσσοφόροις E 50. 2.
Κελτίαν E. 13. 4.
Κελτίου E. 59. 2.
Κρόκον A. 83.
Κρονίδῃσι J. 61.
Κρόνιος L. P. 100.
Κρόνος J. 53. F. A. 53. 2.
Κροτωπιάδην F. S. M. 63. F. B. 315.
Κρυμὸν D. 115.
Κρύπτετο D. 192.
Κρύπτουσι F. V. in voce Βωνίτης.
Κρύφα J. 34.
Κρώζουσι F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Κτένα L. P. 31.
Κτενὸς F. B. 308.
Κτήνεα D. 125.
Κτιζομέναις A. 57.
Κτύπον D. 63.
Κυάθων E. 31. 2.
Κυάμων F. 17. 1. F. B. 128. 1.
Κυδίππην F. 25. 2. F. B. 101. 2.
Κύδωνες J. 45. D. 197.
Κυδωνίου F. B. 284.
Κυδώνιον D. 81.
Κύζικον E. 13. 1.
Κυκεῶνος F. S. M. 56. F. B. 205.
Κυκλάδας Del. 198.
Κυκλάδες Del. 3.
Κυκλικὸν E. 30. 1.
Κύκλιον Del. 313.
Κύκλοις Del. 93.
Κύκλοισι F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Κύκλον Del. 301.
Κύκλῳ D. 241.
Κύκλων E. 50. 9.
Κύκλωπας D. 46. 67.
Κύκλωπες D. 9. 81. 85.
Κυκλώσασθαι D. 267.
Κυκλώσονται D. 170.
Κύκλωψ E. 49. 2.
Κύκνοι Del. 249. 254.
Κύκνος A. 5.
Κύληξ E. 38. 2.
Κυλίκων F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Κυλλήνιος Del. 272.
Κύμα F. A. 35. 1. F. B. 111. 1.
Κύμασιν Del. 54. F. A. 36. 3. F. B. 111. 4.
Κυναγὸν C. 51.
Κύνας D. 90.
Κῦνε D. 207.
Κύνες D. 89. 98. 140. L. P. 114.
Κυνηλασίην D. 217.
Κυνθιάδων A. 61.
Κύνθιοι Del. 10.
Κυνοδρομίης D. 106.
Κυνοσουρίδας D. 94.
Κύον C. 64.
Κύπελ E. 5. 2.
Κύπριδος Del. 308. F. S. M. 51.
Κύπρις Del. 21. L. P. 21.
Κυπρόθεν F. S. M. 40. F. B. 217.
Κυρβάντων J. 46.
Κυρηναίου E. 14. 2. 22. 2.
Κυρήνη A. 73. E. 21. 5.
Κυρήνῃ A. 94.
Κυρήνην D. 206.
Κύρνης A. 88.
Κύρνος D. 58 Del. 19.
Κῦρον C. 38.
Κυσὶν L. 75.
Κυταίου F. 14. 1. F. B. 113. 2.
Κύφελλα F. B. 300.
Κύων Del. 228.

Κώϊον F. V. in voce Κῶος.
Κῶμαι Del. 177.
Κωμικὸν E. 53. 1.
Κῶραι L. P. 27. 138.
Κώρας C. 9.
Κῶρον L. P. 85.
Κῶς F. S. M. 13. 2. F. B. 70. 4.
Κωφαῖς F. B. 67. 3.

Λ.

Λᾶα F. B. 104. 2.
Λαβδακίδαις L. P. 126.
Λαβοῖσα L. P. 25. 93.
Λαβυρίνθου Del. 311.
Λαβὼν C. 105. F. S. M. 9. 4. F. B. 95. 2.
Λαγόνας L. P. 88.
Λαγόνες D. 223.
Λαγόνεσσιν F. B. 185.
Λαγόνων L. P. 6.
Λάγος F. 23. 2.
Λαγωβολίαι D. 2.
Λαγωοὶ D. 155.
Λαγωὸν D. 95. E. 33. 1.
Λάδων J. 18.
Λᾶες Del. 25.
Λαθέσθαι D. 1.
Λάθῃ E. 58. 3.
Λάθηται Del. 8.
Λάθονται Del. 34.
Λάθρῃ F. V. in voce Ἆιρα. F. B. 129. 1.
Λάθρια Del. 241.
Λάθριος A. 105.
Λάθρον F. V. in voce Ἄσριας.
Λαίφη Del. 319.
Λαίφην F. V. in voce Διερός. F. B. 245.
Λαῖφος E. 5. 4.
Λακεδαιμόνιοι L. P. 24.
Λάκτιν F. V. in voce Λάκτις. F. B. 178.
Λακωνίδι F. 13. 1. F. B. 113. 1.
Λάλον E. 17. 3.
Λαμοῦ F. A. 51.
Λαοὶ E. 51. 4.
Λαὸν J. 83.
Λαὸς A. 98. 102.
Λάρνακα Del. 104.
Λασίης D. 76.
Λασίῃσιν D. 192.
Λατάγας F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Λάχαινε F. B. 305.
Λάχεν Del. 74.
Λάχος F. B. 108. 2.
Λαῷ A. 66.
Λέαινα C. 52.
Λέαιναι Del. 120.
Λέβητες Del. 145.
Λέβητος Del. 286.
Λέγε E. 10. 2. 34. 2. 53. 1.
Λέγεις E. 14. 2.
Λέγεσθαι Del. 16.
Λέγεται F. S. M. 10. 3.
Λεγνωτὸν D. 12.
Λέγοντι L. P. 100.
Λέγοντος Del. 196.
Λέγουσι E. 26. 3. 52. 5. F. B. 93. 3.
Λέγω F. 17. 2. E. 56. 4. F. B. 128. 2.
Λέγωμες C. 18.
Λέγων E. 51. 3.
Λείβουσιν A. 38.
Λείβων Del. 121.
Λειμῶνι D. 257.
Λειμῶνος D. 164.
Λειόθεν F. V. in voce Ἀμπρεύω.
Λεῖον F. B. 105. 4.
Λείπουσα F. A. 25.
Λείπων F. 13. 2.
Λελεγμένον F. B. 306.
Λέξον E. 13. 3.
Λέξω E. 12. 1.
Λέοντα A. 91.
Λεοντάγχωνε E. 36. 1.
Λέοντας D. 91.
Λεόντειος E. 62. 1.
Λέπελον J. 39.
Λεπταὶ E. 29. 3.
Λεπταλέον D. 243.
Λεπτὸς F. B. 44.

Λεσβίης F. B. 115. 2.
Λέσχη E. 2. 3.
Λευκὴν F. B. 50. 1.
Λευκὸν D. 41. C. 123. F. S. M. 23. F. B. 298.
Λευκότατος J. 19.
Λευκότειχες C. 121.
Λεχαίῳ Del. 271.
Λέχεος Del. 236.
Λεχαίδας Del. 124.
Λεχαίδης D. 127.
Λεχαίιον J. 14.
Λεωπρεπίος F. B. 71. 2.
Ληθαῖον Del. 234.
Λήθει E. 46. 3.
Ληκύθειος F. B. 319.
Ληλάνθιον Del. 289.
Λῆξιν J. 80.
Λῆς D. 19.
Λήτειραι F. 15. 2. F. B. 123. 2.
Λητοῖ Del. 57. 246.
Λητοῖ Del. 122. 204.
Λητοῦς D. 138.
Λητὼ D. 73. Del. 39. 60. 68. 99. 200. 222. 326.
Λητωϊὰς D. 83.
Λητωίδι D. 45.
Ληφθήσῃ E. 48. 1.
Λιβὰς A. 112.
Λιβύην A. 66.
Λιβύης F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Λιβύσσης A. 86.
Λίγειαι D. 242.
Λίες F. B. 329.
Λίην Del. 28. E. 31. 3.
Λιθόλευστος E. 43. 5.
Λίθον E. 7. 1.
Λίθος A. 23.
Λίκνα } C. 127.
Λικνοφόροι } C. 127.
Λίκνῳ J. 48.
Λιμένες D. 188.
Λιμένεσσιν D. 39.
Λιμενοσκόπε D. 259.
Λιμενοσκόπῳ F. B. 114. 2.
Λιμὴν D. 184. F. B. 336.
Λίμναις D. 172.
Λιμναίῳ F. A. 16. F. B. 280.
Λίμνη Del. 261.
Λίμνης A. 59.
Λιμὸν C. 67.
Λιμὸς E. 49. 5.
Λίνα L. P. 104.
Λίνδῳ F. B. 105. 4.
Λιπαραὶ F. 12. F. B. 188.
Λιπαρὴν E. 50. 4.
Λιπαρὴ Del. 164. E. 5. 5.
Λιπαρῇ D. 47.
Λιπαρὸν Del. 155. L. P. 32.
Λιπόντες Del. 250.
Λίπος A. 39.
Λίπυρα F. B. 76. 2.
Λιπόωντα F. S. M. 36. 2. F. B. 141. 2
Λιπὼν F. V. in voce Δόναξ. F. S. M. 59. F. B. 166. 202.
Λιπώσας A. F. 12. 1. F. B. 121. 1.
Λῖρος F. S. M. 74. F. B. 229.
Λισσόμεναι Del. 111.
Λιταὶ L. P. 25.
Λιτοὶ A. 11.
Λιτὸς A. 10. E. 51. 1.
Λιχνὰ F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Λόγον F. B. 71. 2.
Λόγος E. 14. 5. 26. 6.
Λοέσσαι J. 17.
Λόετρα L. P. 113.
Λοετρὸν L. P. 51.
Λοιμὸς D. 125.
Λοκρῶν Del. 177.
Λοξὸν E. 25. 3.
Λοξὼ Del. 292.
Λουσαμένας Del. 124.
Λοῦσαι Del. 6.
Λούσοις D. 235.
Λούσων Del. 95.
Λοφίαι F. B. 228.
Λόφιην F. S. M. 54.
Λόφον F. A. 9. F. S. M. 61. F. B. 206.

Λοχάσιν F.V. in voce Λογχάδης. 2. F.B. 132. 2.
Λοχείῃ Del. 251.
Λύχδαμις D. 252.
Λύχκας D. 16.
Λυγρῆς Del. 205. 210.
Λύδοι F.B. 93. 2.
Λυθείσας D. 162.
Λύθρῳ L.P. 7.
Λυκαινίδος E. 57. 1.
Λυκαῖον J. 4.
Λυκαονίης J. 41.
Λυκείου F.S.M. 36. 1. F.B. 141. 1.
Λυκίοιο Del. 304.
Λύκος E. 19. 1.
Λύκλιον A. 33.
Λύκλιος E. 39. 1.
Λυκωρέος A. 19.
Λυμαίνονται D. 156.
Λύματα J. 17. A. 109. C. 116. F.A. 21. F.B. 216.
Λύρη A. 33.
Λύρῃ Del. 253.
Λύρης J. 78. F.B. 116. 1.
Λυρκεῖον F.B. 55.
Λυσαμένα L.P. 70.
Λυσανίη E. 30. 5.
Λύσατο Del. 209.
Λυσαμβία L.P. 10.
Λύτρον F.B. 238.
Λύχνα F.V. in voce Λύχνα.
Λύχνοις E. 53. 4.
Λύχνον E. 59. 2.
Λύχνου F.A. 20. & 39. F.B. 47. 1. 201.
Λώϊον J. 3. 2. E. 1. 5.
Λῶντο L.P. 72.
Λῷον E. 48. 2.
Λώοντο L.P. 73.
Λωτροχόοι L.P. 1. 15. 134.

M.

Μὰ E. 16. 1. 32. 1. 45. 5. 46. 2. 47. 1. F.S.M. 42. F.B. 49. 1.
Μάγειροι C. 107.
Μάγνης F.V. in voce Μύκλος. F.B. 180.
Μάγνησα F.B. 333.
Μαζὸν J. 48. Del. 274.
Μαζὸς D. 214.
Μαὶ F.B. 97.
Μαιναλίη D. 224.
Μαιναλίης D. 89.
Μαιώσαντο J. 35.
Μακάρεσσιν J. 72. A. 25. 26.
Μακάρων D. 65. F.A. 13. F.B. 195.
Μακεδόνι Del. 167.
Μακρὰ E. 12. 1. 56. 4.
Μακρὸν A. 7.
Μάκελς Del. 20.
Μακρὸν Del. 255. F.S.M. 18. F.B. 233.
Μακρὸς Del. 289.
Μάκωνα C. 45.
Μάλα J. 5. 20. 63. 85. A. 77. D. 64. 80. 150. 152. Del 158. 231. 246. F.S.M. 18. F.B. 233.
Μᾶλα C. 11.
Μάλιστα J. 10. D. 149. F.S.M. 83. F.B. 215.
Μᾶλλον Del. 10. C. 90. F. 9. 1. F.A. 36. 3. F.S.M. 7. 1. F.B. 37. 111. 4. 297.
Μάλω F.S.M. 28. 1.
Μάνδραι C. 106.
Μαντεύεσθαι Del. 89.
Μαντήϊα Del. 188.
Μάντιες A. 45.
Μάντιν Del. 189. L.P. 121.
Μαραθῶνα F.B. 350.
Μάρμαρον A. 24.
Μαρπλομένη D. 195.
Μάρτυρα E. 50. 5. 53. 2.
Μαθῶν E. 54. 4.
Μάστορες D. 102.
Μαστὸν Del. 48.
Μαστὸς C. 96.
Μαστύος F.S.M. 47. F.B. 277.
Μᾶτερ C. 84.
Ματέρα L.P. 59.
Μάτην D. 27. Del. 108.

Μάτηρ L. P. 94. 115. 134. C. 76. 79. 95. 109.
Μάχαιραν Del. 172.
Μάχεσθαι A. 26.
Μάχην F. B. 90.
Μάχοιτο A. 26. 27.
Μαψαύραις F. B. 67. 4.
Μὲ E. 59. 1. 60. 1. 2. F. S. M. 40. 68. F. B. 71. 4. 95. 1. 164. 191. 217.
Μέγα J. 32. 68. 91. A. 85. D. 9. 44. 49. 55. 61. 100. 157. 179. 203. 268. Del. 60. 110. 189. L. P. 122. 127. C. 2. 38. 120. 139. E. 6. 4. 16. 3. 52. 3. F. V in voce Ἄσυρον. F. A. 36. 1. F. B. 19. 1. 165. 359.
Μεγαίρω Del. 163.
Μέγαλ' L. P. 91.
Μεγάλα Del. 266. L. P. 19. C. 122.
Μεγάλαι C. 28.
Μεγάλαν C. 108.
Μεγάλας L. P. 110.
Μεγάλη Del. 68. 122. E. 45. 5.
Μεγάλῃ C. 68.
Μεγάλην D. 58.
Μεγάλοι Del. 318.
Μεγάλοιο Del. 235.
Μεγάλοις L. P. 126.
Μεγάλου D. 76.
Μεγάλους E. 51. 2. F. B 71. 7.
Μεγάλῳ L. P. 102. 130. F. B. 359.
Μεγάλων J. 15. L. P. 34. F. A. 35. F. B. 111. 1.
Μεγάλως L. P. 5.
Μέγαν J. 2. 30. D. 150. 158. Del. 133. 321. C. 54.
Μεγαρέων E. 26. 6.
Μέγας J. 18. A. 10. 108. Del. 30. 91. E. 14. 6 F. A. 28. F. B. 209.
Μέγιστα J. 88.
Μεδέοντα Del. 5.
Μεδέοντι J. 86.
Μεδεῦντι F. B 95. 1.
Μεῖζον C. 93.
Μείζονα D. 32.
Μείζονος E. 1. 13.
Μείλιον D. 230.
Μεῖνον Del. 118. 119.
Μείονα J. 88.
Μεθυπλῆγος F. B. 223.
Μέλαθρον A. 2.
Μελάθρου F. B. 71. 4.
Μελαιναι F. B. 56.
Μελαμψήφιδος D. 101. Del. 76.
Μέλαν F. V. in voce Ἔιαρ F. B. 247.
Μελάνας C. 11.
Μελανεῦντα E. 56. 1.
Μελάνιππον E. 21. 1.
Μέλας J 23.
Μέλδοντες F. B. 309.
Μέλει Del. 90. F. V. in voce Φαρῶ. F. S. M. 4. 2. F. B. 183.
Μέλειν D. 73.
Μέλεοι Del. 117.
Μέλισται L. P. 138.
Μελίαι J. 47.
Μελίγηρυν E. 40. 9.
Μελιγυεῖς D. 48.
Μελίη Del. 80.
Μελινδίας F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Μέλισσαι A. 110.
Μελίσσης J. 50.
Μελιχρότατον E. 29. 2.
Μέλλειν J. 20. Del. 134.
Μέλλοιμι Del. 129.
Μέλλοντος F. B. 71. 5.
Μέλοι D. 137.
Μελοίμην Del. 98.
Μέλονται D. 2.
Μέλος Del. 257. C. 40.
Μέλποντες Del. 249.
Μέμβλετο F. V. in voce Ἐισπνήλας. F. B. 169.
Μεμβλωκὸς F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Μεμφόμεθα E. 48. 4.
Μέμφονται D. 219.
Μέμφου E. 44. 1.
Μένει D. 78.
Μενέκρατις E. 48. 1.

Με-

Μενέξενε E. 46. 5.
Μενοῦντι L. P. 120.
Μένη F. A. 28. F. B. 208.
Μένιππε E. 34. 1.
Μενοινὴν J. 90.
Μενοίτας E. 39. 1.
Μένουσιν F. A. 12. 1. F. B. 121. 2.
Μέντοι Del. 283.
Μένων E. 49. 2.
Μερμηέλξαντι E. 9. 5.
Μεροπηΐδαι Del. 160.
Μέρος D. 78.
Μεσάβους F. S. M. 60.
Μεσαμβρινὰ L. P. 72.
Μεσαμβριναὶ L. P. 73.
Μεσόγεια Del. 168.
Μεσοτάτιον D. 78.
Μέσσην Del. 280.
Μέσσησι Del. 200.
Μεσογέως D. 37.
Μέσφα D. 195. Del. 47. L. P. 55. C. 93. 112. 129. F. S. M. 34. F. B. 221.
Μέσῳ E. 33. 6.
Μετὰ J. 36. D. 73. 98. L. P. 97. E. 1. 11. F. B. 111. 2. 212.
Μεταδὴν F. B. 144. 2.
Μετάτροπος Del. 99.
Μετέθηκε L. P. 22.
Μετεκίαθε D. 46.
Μετέπειτα J. 45. D. 197. 248. E. 42. 2.
Μετέστιχεν C. 9.
Μετόπισθε Del. 71. 199.
Μετρεῖν F. A. 1.
Μέτρον F. S. M. 50. F. B. 214.
Μετώπην J. 26.
Μέχρι D. 11.
Μέχρις D. 28. Del. 169. F. A. 28. F. B. 209.
Μὴ F. S. M. 51. 1. F. B. 227. 293. 313.
Μηδὲ E. 18 1. F. B. 165.
Μηδὲν F. S. M. 31.
Μήθυμνα E. 16. 3.
Μηκέτι D. 16. 64. F. S. M. 4. 2.
Μηκύνονται D. 182.
Μηκώνην F. B. 195.
Μηλίδος D. 287.
Μῆνας D. 193. F. V. in voce Ἡλιτόμηνος. F. B. 175.
Μῆνες F. S. M. 19.
Μηόνων Del. 250.
Μήποτε E. 26. 1.
Μήπω Del. 89.
Μήσομαι Del. 127.
Μήτε E. 26. 2. 28. 3. 4.
Μῆτερ Del. 162. 190.
Μητέρα Del. 212. F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Μητέρι D. 66.
Μήτηρ J. 15. A. 20. 103. D. 25. 67. E. 27. 2. F. V. in voce Ἡλιτόμηνος. F. B. 112. 2. F. B: 175.
Μητρὸς E. 61. 2.
Μητρυιῆς E. 7. 1. 4.
Μία E. 1. 3. 55. 1.
Μίαν D. 107. 135. L. P. 57. F. B. 67. 2.
Μιῆς F. S. M. 6.
Μίκκα C. 111. F. V. in voce Μίκκος. F. B. 179.
Μίκκοις F. V. in voce Μίκκος. F. B. 179
Μίκκος E. 54. 2.
Μίκκυ E. 52. 1.
Μικρῷ F. S. M. 65.
Μικρὰν E. 7. 1.
Μικρῇ E. 9. 1.
Μικρὸν F. A. 23.
Μικροῖς F. S. M. 65.
Μικρὸς E. 25. 2.
Μικρότατον E. 9. 2.
Μικρῶ E. 25. 2.
Μικτὰ L. P. 16.
Μίκυλος E. 28. 3.
Μίλητον F. S. M. 10. 1. F. B. 94. 1.
Μιλήτῳ D. 226.
Μίμαντι Del. 67. C. 92.
Μίμαντος Del. 157.
Μίμνε Del. 148.
Μίμνον Del. 69.

Μὶν J. 12. 35. 40. A. 10. D. 122. 218. Del. 22. 100. E. 58. 3. F.B. 11. 2. 66. 1. 103. 1.
Μινύρεο L. P. 119.
Μίνως D. 190. F. S. M. 16.
Μίξας L. P. 49.
Μισάνθρωπος E. 3. 1.
Μισθοῦ D. 175.
Μισθῷ D. 263. L. P. 102.
Μισοίης E. 56. 2.
Μισῶ E. 30. 3.
Μίτρῃσι E. 50. 3.
Μίτρην J. 21. Del. 166. 222. E. 40. 3.
Μιτυληναῖον E. 1. 2.
Μνᾶσθαι D. 264.
Μνησάρχειος F. S. A. 8. F. B. 27.
Μνωόμβριος A. 95.
Μογέουσιν Del. 242.
Μοὶ D. 137. F. S. M. 4. 2. F.B. 106. 6. 121. 2. 126. 3. 180.
Μοῖραι D. 22.
Μοῖραν L. P. 104. F. B. 67. 2.
Μοιρέων Del. 165.
Μοισᾶν E. 50. 12.
Μολυβδὶς F. V. in voce Γλαρίς. F.B. 159.
Μόλις C. 27.
Μολπὴν A. 8.
Μόνη F.S.A. 2. F. B. 21.
Μόνην D. 35.
Μόνιον D. 84.
Μόνον A. 30. Del. 132. L. P. 108. E. 3. 2. 49. 5. F. B. 114. 1.
Μόνος Del. 131.
Μόνωπα F. A. 25. F. B. 76. 2.
Μορμύσσεται D. 70. Del. 297.
Μορον E. 2. 1.
Μορτοί F. B. 271.
Μούνη Del. 57.
Μούρη F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 2.
Μουνόγληνα D. 53.
Μοῦνοι Del. 115.
Μοῦνον D. 21. Del. 180. L. P. 29. C. 94. E. 25. 3. 32. 3. F. B. 71. 6. 106. 6.
Μοῦνος L. P. 75. E. 31. 4.
Μουνοτόκος A. 54.
Μουνυχίη D. 259.
Μοῦσα F. B. 319.
Μοῦσαι Del. 7. 82. E. 22. 5. 49. 3. F. B. 83.
Μούσαις E. 52. 2.
Μοῦσαν F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Μουσάων Del. 252.
Μουσέων Del. 5.
Μόχθηρε E. 32. 6.
Μοχθήσειαν D. 61.
Μοψοπία F. B. 351.
Μύδρον D. 49.
Μύδρος F. A. 28. F. B. 209.
Μυθήσαντο F. A. 18. F. B. 281.
Μῦθοι D. 40. F. A. 10. 1. F. S. M. 21. F. B. 138. 1.
Μῦθος Del. 217. L. P. 56. E. 14. 3. F. A 25. F. B. 76. 1.
Μύθῳ D. 152.
Μυκαλησσίδες Del. 50.
Μύκημα Del. 310.
Μύκητες A. F. 20. F. B. 47. 2.
Μύκλος F. V. in voce Μύκλος.
Μυκώνην F. A. 13.
Μυνδότεροι F. S. M. 73. 1.
Μύξαις E. 59. 1.
Μύοντα D. 95.
Μύρα L. P. 13. 15.
Μύρια C. 89. E. 44. 2.
Μύροισι E. 55. 2.
Μύρσινος D. 202.
Μύρτοιο D. 201.
Μυρτούσσης A. 91.
Μύρτῳ D. 203.
Μυσῷ D. 117.
Μυσωτόν F. B. 282.
Μύχα Del. 142.
Μυχάτοιο D. 68.
Μυχὸν Del. 161.
Μύωπα F. A. 45. F. B. 46.
Μωμήσασθαι D. 222.
Μῶμος A. 113. F. A. 53. 1. F. B. 70. 1.
Μῶνα L. P. 132.

Μῶνοι

Μῦνοι C. 113.
Μῦνος C. 8.

N.

Νᾶιν D. 224.
Ναὶ C. 64. E. 46. 1. 2. F. B. 49. 1. 2.
Ναίουσι D. 254.
Ναίχι E. 30. 5. 56. 3.
Νάξιος E. 19. 1.
Νάξῳ F. 8. F. B. 163.
Νάπαις A. 89.
Νασαμώνων F. 3. 1. F. B. 126. 1.
Ναυηγὶ E. 62. 1.
Ναυκρατίδης E. 41. 2.
Ναῦς F. B. 114. 1.
Ναῦται Del. 43.
Ναύτης Del. 316.
Ναυτίλοι E. 19. 6.
Ναυτιλίῃσιν F. A. 36. 2. F. B. 111. 3.
Ναυτίλον E. 5. 3.
Νεάτων Del. 33.
Νέβρεια D. 244.
Νεβροὺς D. 95.
Νέδῃ J. 33.
Νέδην J. 38.
Νέες E. 18. 1.
Νεήκων F. S. M. 88. F. B. 78.
Νεῖαι D. 148.
Νεαίρην F. B. 106. 4.
Νεῖκος F. B. 93. 2.
Νειλέω F. B. 95. 1.
Νείλος Del. 208.
Νείλῳ Del. 185.
Νεῖμαι J. 61.
Νειὸν D. 175.
Νεῖται C. 7. 82.
Νεκάδεσσιν F. A. 33. F. B. 231.
Νεκρὸν E. 62. 1.
Νεκρὸς E. 19. 4.
Νέκταρ F. B. 115. 2.
Νέκυες F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Νεκύεσσι L. P. 129.
Νέκυν F. B. 204.
Νέκυς E. 18. 3.
Νεμέη F. A. 4. F. B. 193.
Νεμέηθι F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Νεμέσησει Del. 259.
Νεμεσητὸν Del. 16.
Νέμεσθαι D. 163.
Νέμεσις D. 64. C. 57. E. 22. 3. 47. 3. 6.
Νεΐηλος J. 63.
Νεόγλυφον F. B. 105. 2.
Νέοι A. 8. E. 43. 4. F. 27. 2. F. B. 11. 2.
Νέοιτο A. 113.
Νέον D. 47. F. A. 29. 1. F. B. 124. 1.
Νέος A. 36.
Νεοσμήκτους F. B. 239.
Νεπόδων F. S. M. 73. 1.
Νέπους F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Νέρθε Del. 32. E. 14. 3.
Νέρθεν F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Νεσοειδῆ F. B. 154.
Νευρῆς C. 93.
Νεφέων C. 7.
Νεῶν E. 42. 4.
Νέων F. 18. 3. F. B. 107. 3.
Νεὼς F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110 3.
Νῆας F. S. M. 62.
Νηδὺς D. 160.
Νῆες D. 231. F. B. 208.
Νήεσσιν Del. 155.
Νηῒ Del. 317.
Νηῒν F. A. 111. 3.
Νηλεὺς D. 226.
Νηὸν Del. 181. C. 134. E. 41. 2.
Νηὸς D. 229. Del. 315. E. 57. 4.
Νηοὺς D 233.
Νητείης F. S. E. 2. F. B. 45.
Νηρεῖ J. 40.
Νησάων Del. 66. 275.
Νῆσοι Del. 18. 196. 267. 300.
Νήσοιο Del. 48.
Νῆσον Del. 160. 164.
Νῆσος Del. 191. 213.

Νήσου Del. 222. C. 15.
Νήσους D. 37. Del. 32. 153.
Νήσῳ D. 47.
Νήσων D. 183. 187. Del. 3. 325. F. S. M. 16. 2.
Νηυσὶν D. 227.
Νηφάλιαι F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Νήχεσθαι F. B. 50. 2.
Νήχυτος F. B. 313.
Νηῷ D. 229.
Νηῶν J. 70.
Νίκαν E. 50. 11.
Νίκη F. B. 94. 1.
Νίκης D. 219. E. 53. 2. 60. 2. F. 20. 3. F. B. 103. 3.
Νικιππη C. 43.
Νικοτέλην E. 20. 2.
Νικῶ E. 9. 2.
Νὶν J. 4. F. S. M. 33. F. B. 120.
Νισσετο J. 25.
Νιφάδεσσιν Del. 175.
Νιφετοῦ F. S. M. 35. 2. F. B. 142. 2.
Νιφετῷ E. 33. 3.
Νιφόεντα Del. 93.
Νοήσῃ J. 87. 88.
Νόθοι F. B. 279.
Νομαῖον F. B. 310.
Νόμιον A. 47.
Νόμοι L. P. 100.
Νόμον Del. 304.
Νομὸν D. 246.
Νόσον C. 104. E. 49. 6.
Νοστήσειν D. 258.
Νόστιμα C. 136. F. A. 38.
Νόσφι D. 106.
Νοτεῖ E. 55. 2.
Νότιος Del. 211.
Νότος Del. 194.
Νούσῳ C. 68.
Νὺ F. S. E 3.
Νύμφα Del. 215. L. P. 85. F. B. 146. 2.
Νύμφαι D. 51. 170. Del. 49. 83. 84. 85. 109. 256. C. 39.
Νύμφαιν D. 198. L. P. 57. C. 86.
Νυμφᾶν L. P. 66.
Νύμφας D. 15. 42.
Νυμφέων J. 35. D. 184.
Νύμφη J. 43. D. 192. 198. Del. 79. 323. E. 1. 4. 23. 1.
Νύμφῃ A. 90.
Νυμφήϊον Del. 118.
Νύμφην D. 189. E. 1. 15.
Νύμφης D. 205. E. 26. 6.
Νῦν A. 6. D. 77. 145. Del. 9. 112. L. P. 29. 42. 105. 137. C. 103. E. 5. 1. 6. 3. 18. 3. 23. 2. 26. 5. 42. 3. 46. 5. 57. 3.
Νὺξ L. P. 82.
Νωθρὸς F. S. M. 44. 2. F. B. 275.
Νωσάμβμος F. B. 345.

Ξ.

Ξανθὰ F. B. 106. 2.
Ξανθαὶ L. P. 4.
Ξανθὴν D. 209. E. 6. 3.
Ξανθῇσι A. 86.
Ξάνθοιο Del. 41. 305.
Ξανθῶν Del. 291.
Ξεῖνε E. 2. 4. F. A. 11. F. B. 196.
Ξεῖνος E. 1. 1. 13. 12. 1. 45. 2. F. V. in voce Δάκνω. F. B. 161.
Ξείνους D. 127.
Ξένε E. 53. 1.
Ξένος E. 62. 1. F. S. A. 8. F. B. 27.
Ξίφος E. 25. 3.
Ξόανον F. B. 105. 1.
Ξύλα F. A. 44. F. B. 289.
Ξύλον C. 41.
Ξυμβάλλεο Del. 190.
Ξυναὶ L. P. 112.
Ξυνδείπνια C. 73.
Ξυνῇ D. 36.
Ξυνὸς Del. 171.

O.

Ὀαρισμὸς F. 16. 3. F. B. 118. 2.
Ὄαροι L. P. 66.
Ὄγδοον Del. 255. F. B. 307.

Ὀδακτά-

Ὀδακλάσαι Del. 322.
Ὀδεῦει Del. 18.
Ὀδεύετον F.S.M. 57.
Ὀδῖται F.A. 19. 1. F.S.E. 4. F.B. 41. 1.
Ὀδίτης F.S.M. 44. 2. F.B. 275.
Ὀδὸν Del. 184. L.P. 81. E. 8. 1. F.S.M. 86. 2. F.B. 131. 2.
Ὀδόντας D. 220. F.S.M. 31. F.B. 136. 1.
Ὀδόντες C. 114.
Ὀδόντων F.B. 106. 3.
Ὄζαινα F.B. 38. 2.
Ὄζον E. 36. 1.
Ὄζος D. 202.
Ὄθ' F.B. 220.
Ὅθεν D. 197. 198. 203.
Ὅθεν' F.B. 316.
Ὅθι Del. 241. 242.
Ὀθματα F.S.M. 30.
Ὀθρυϊ C 87.
Οἷα A. 2. Del. 11. L.P. 24. C. 90. F. 27. 2. F.B. 11. 2.
Οἷαν L.P. 27.
Οἶδα Del. 123. E. 34. 1. 43. 1. 6. F.V. in voce Γενέθλη. F.B. 241.
Οἶδε E. 5. 11. 15. 1. 33. 6. F.S.A. 2. F.B. 21.
Οἰδιπόδαο A. 74.
Οἴεις A. 53.
Οἰζυρὸν A. 24.
Οἴη F.S.A. 3. F.B. 13.
Οἴκαδε Del. 294.
Οἰκεῖ E. 23. 3.
Οἰκείην F. 27. 3. F.B. 11. 3.
Οἰκεῖοι C. 113.
Οἰκείων E. 5. 4.
Οἰκήσουσα D. 173.
Οἰκήσω D. 20.
Οἰκία Del. 282.
Οἰκίον E. 1. 15. F.A. 7. F.B. 198.
Οἰκιστὴρ A. 67.
Οἶκον J. 59. D. 141. C. 114.
Οἶκος E. 21. 4. F.B. 71. 7.
Οἴκου E. 1. 13. F.S.M. 17. 1.
Οἴκους D. 134.
Οἰκτρὸν C. 24.
Οἰκτείρειν F.S.A. 2. F.B. 21.
Οἴκῳ E. 49. 10.
Οἰμωγῆς Del. 9.
Οἴμους J. 78.
Οἰμώζειν E. 3. 2.
Οἰνάνθης F.B. 115. 2.
Οἰνεῖ D. 260.
Οἰνηρῆς F.B. 115. 1.
Οἰνιάδαο Del. 102.
Οἶνον C. 70. F.S.M. 76. F.B. 88.
Οἰνοπόται F. 10. 1. F.B. 102. 2.
Οἰνοπότην E. 38. 1.
Οἴνῳ E. 37. 2.
Οἰόμενος E. 7. 2.
Οἷον A. 1.
Οἷος Del. 125.
Οἴους F.V. in voce Βωνίτης. F.B. 157.
Οἷς F.B. 83.
Οἶσε C. 137.
Οἰσέμεν F.B. 110. 2.
Οἴσετε L.P. 17. 31. 48.
Οἴσθα Del. 225. F.S.M. 3. 1. F.B. 137. 1.
Οἰστευτὴν A. 43.
Οἰστὸν A. 102.
Οἰστὸς C. 27.
Οἰστοὺς D. 9. E. 39. 3.
Οἶτον L.P. 94.
Οἰωνὸν J. 68.
Ὄκα L.P. 7. 18. 101. C. 32.
Ὀκκόσον C. 31.
Ὄκου F.B. 85.
Ὄκως E. 52. 2.
Ὀλαν C. 35.
Ὄλβιος F.A. 36. 1. F.B. 111. 2.
Ὀλβίσαι L.P. 117.
Ὄλβον J. 96.
Ὄλβος J. 95. D. 131.
Ὄλβου J. 84.
Ὄλεθρον F. 22. 1. F.B. 119. 1.
Ὀλέθρου F. 16. 4.
Ὀλέθρῳ F.B. 118. 2.
Ὀλεσαντας L.P. 91.

῞Ολη Del. 72.
᾽Ολίγη A. 112.
᾽Ολίγῳ E. 1. 15.
᾽Ολίγοι E. 28. 1.
᾽Ολίγος E. 13. 1.
᾽Ολίγου E. 52. 3.
᾽Ολίγῳ D. 263. F. 18. 2. F. B. 109. 2.
᾽Ολίγων L. P. 91.
᾽Ολίζοσιν J. 72.
᾽Ολισθῇ F. B. 136. 1.
᾽Ολολυγαῖς L. P. 139.
᾽Ολολυγὴν Del. 258.
῞Ολον A. 2.
᾽Ολοὸν F. S. M. 22. 82. F. B. 249. 292.
῞Ολπιν F. V. in voce ῞Ολπις. F. B. 181.
᾽Ολόμπῳ C. 59.
᾽Ομὰ F. B. 293.
᾽Ομαρτεῖν C. 130.
᾽Ομαρτῇ D. 243.
῞Ομβρος Del. 84.
᾽Ομήλικες F. 28. 1. F. B. 127. 1.
῞Ομηρον F. 6. 1.
᾽Ομήρου F. 6. 3.
῎Ομμα L. P. 17. C. 53.
῎Ομματα L. P. 82. 87. 99. F. 19. 1. F. B. 107. 1.
῎Ομματι E. 22. 5.
᾽Ομοάδελφον F. V. in voce ᾽Εινατία. F. B. 168.
᾽Ομόθηρον D. 210.
῞Ομοιον F. S. M. 26. F. B. 295.
᾽Ομοίως Del. 148.
᾽Ομοκλὴν Del. 231.
᾽Ομοκλῆς Del. 158.
᾽Ομονοία C. 135.
᾽Ομόσαι F. S. M. 68.
᾽Ομόσας F. B. 191.
᾽Ομότοιχος C. 118.
᾽Ομοῦ Del. 145.
᾽Ομόργνυ F. B. 185.
῞Ομπας F. B. 123. 1.
῞Ομπνιας F. S M. 53.
῞Ομπνιον F. V. in voce Φαρῶ. F. B. 183.
᾽Ομφάλιον J. 45.
᾽Ομφαλὸν C. 15.
᾽Ομφαλὸς J. 44.
῞Ομως D. 169. L. P. 79.
῎Οναρ E. 52. 6.
᾽Ονείδεα Del. 240.
῎Ονειρον E. 34. 2.
῎Ονομα E. 5. 6. 16. 2. 50. 11.
᾽Ονομασὶ Del. 224.
᾽Ονόμηνε J. 38. F. B. 104. 4.
῎Ονος F. V. in voce Μύκλος. F. B. 180.
᾽Ονοσφαγίαι F. 12. F. B. 188.
᾽Ονοτὴ Del. 20.
῎Οντι F. S. M. 83.
῎Οντως E. 53. 1.
῎Οπαν F. 11. F. B. 187.
᾽Οξείαισιν D. 21.
᾽Οξὺ J. 56.
᾽Οξὺν Del. 44. E. 32. 1.
῞Οπα C. 11.
῞Οπα E. 50. 7.
᾽Οπάοσω D. 33.
῞Οπερ F. B. 117. 1.
᾽Οπη Del. 194.
᾽Οπηδεῖ } Del. 19.
῞Οπιθεν }
῞Οπιθεν Del. 77.
᾽Οπιθιδίοιο D. 151.
῞Οπλα D. 143.
᾽Οπλίσσας C. 36.
῞Οπλον E. 1. 7.
῞Οπλων E. 22. 3.
᾽Οπότε Del. 141.
῞Οπου } Del. 169.
᾽Οππόθεν }
᾽Οππόταν L. P. 113.
᾽Οππότε A. 21. D. 16. 54. Del. 17. 172. F. V. in voce ᾽Εισπνήλης. F. B. 169.
᾽Οπτήσια D. 74.
῞Οπως D. 51. 74. Del. 245. F. 23. 3. F. B. 108. 3.
᾽Ορέας A. 4.
᾽Ορᾶν F. A. 37.
᾽Ορᾶσθαι E. 54. 3.

Ὀργάδα F.B. 330.
Ὀργᾶν L. P. 97.
Ὀργῆν D. 124.
Ὀργῆς Del. 221.
Ὀρέγουσα Del. 108.
Ὀρείχαλκον L. P. 19.
Ὄρεος D. 99. Del. 141. E. 23. 2.
Ὀρεστίαις F. B. 35.
Ὄρεσσι J. 51. L. P. 111.
Ὀρέων D. 188. L. P. 50. 118.
Ὀρθὰ Del. 231.
Ὀρθὸν D. 138.
Ὀρείαις F. B. 35.
Ὅρκους E. 26. 4.
Ὀρμβρίδαις C. 76.
Ὅρμοι Del. 290.
Ὅρμον Del. 155.
Ὄρνιθας L. P. 123.
Ὄρνιθες Del. 252.
Ὀρόδαμνον F. S. M. 52. F. B. 139. 1
Ὄρος J. 11. 31. D. 183. 198. Del. 70. L. P. 40. 41. 72. 74. 90. F. A. 43.
Ὀρόωσα Del. 202.
Ὀρόωσι D. 65.
Ὅρπηξ A. 1.
Ὀρτυγίη A. 59.
Ὀρχήσασθαι F. B. 43.
Ὅς F. S. M. 10. 2. F. B. 94. 2. 143. 1.
Ὅσα A. 106. F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B. 37 2.
Ὅσαις Del. 68. L. P. 138.
Ὅση Del. 72.
Ὀσμύλιον F. B. 38. 2.
Ὅσον J. 64. D. 255. C. 31. E 49. 9. F. V. in voce Βλωμός. F. B. 240.
Ὅσους E. 22. 5.
Ὅσσα D. 31. L. P. 97. C. 69. E. 6. 2. F. B. 101. 102. 106. 3. 5.
Ὅσσαι L. P. 1.
Ὁσσάκι Del. 254.
Ὁσσάκις E. 2. 2.
Ὅσσης Del. 137.
Ὀστέοισιν D. 52.
Ὅσσοι A. 37. 42. C. 31.
Ὅσσων D. 257.
Ὁσία D. 244. C. 94. E. 32. 3.
Ὅστις E. 32. 1. F. V. in voce Λογχάδης. 1. F. B. 132. 1.
Ὀστλίγγων F. S. A. 5. F. B. 12.
Ὅταν F. S. M. 74.
Ὅτε J. 21. D. 19. 21. 29. 56. 78. 92. 141. 150. 192. 195. 203. 227. 230. Del. 84. 85. 100. 207. 229. 234. 296. 309. L. P. 67. C. 9. 112. 114. E. 19. 3. F. A. 8. F. S. M. 4. 2. F. B. 71. 6. 110. 2.
Ὅτι D. 234. Del. 5. C. 41. E. 13. 2. 43. 6. 51. 3. F. S. M. 3. 2. 33. 1. 38. 1. F. B. 67. 3. 106. 1. 137. 2.
Ὅτις C. 47.
Ὀτλήσαντες F. S. M. 37. F. B. 274.
Ὅττι D. 24.
Ὀττιτάχιστον Del 319.
Οὐ γὰρ ἀλλ' F. A. 14. F. B. 92.
Οὔασι D. 63.
Οὔασ[illegible] J. 53.
Οὔατα A. 105. Del. 230. E. 26. 4.
Οὐατόεις 320.
Οὔατος F. B. 301.
Οὖδας Del. 51. 306.
Οὐδὲ E. 62. 3. F. B. 71. 1. 4. 218. 248.
Οὐδεὶς F. B. 135. 2. 302. 2.
Οὐδὲν J. 79. Del. 244. E. 15. 3. 24. 3. F. B. 106. 5. 232.
Οὐδένα E 28. 2.
Οὔδεος Del. 264.
Οὐδέποτε D. 65. Del. 233. 237.
Οὐκέτι A. 7. Del. 53. 180.
Οὖλα J. 52. D. 247.
Οὖλον F. A. 41. 2.
Οὖλος Del. 302. E. 5. 5.
Οὐλύμποιο Del. 220.
Οὐλύμπῳ J. 62. D. 117.
Οὐμὸν E. 34. 2.
Οὐμὸς E. 32. 4. 33. 5.
Οὕνεκα A. 97. D. 45. 236. Del. 57. 247.

247. F. V. in voce Κοάλιμ☉.
F. B. 306.
Ὄνικεν Del. 53. F. S. A. 2. F. B. 21.
Ὀνικαυτὸς F. A. 22. 1. F. B. 87. 1.
Ὄνομα A. 70. D. 48. Del. 36. L. P. 42. E. 8. 3. 18. 4. 19. 4. 27. 1. F. 5. F. S. M. 89. F. B. 112. 1. 163. 184.
Ὄυπι D. 264. 240.
Ὄυπις Del. 292.
Ὄυποκα L. P. 59.
Ὄυποτε A. 11. 36. D. 180. Del. 295.
Ὄυπω J. 18. A. 88. Del. 39. 49. 90. C. 25. F. B. 105.
Ὀυρανίδησι J. 3.
Ὀυρανὶς J. 55. E. 56. 3.
Ὀυρανόθεν Del. 38.
Ὀυρανὸν J. 59.
Ὀυρανῷ F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Ὄυρεα D. 18. 155. 191. 239. Del. 30. 138. 287.
Ὄυρε☉ Del. 126. F. B. 215.
Ὄυρεσι J. 6.
Ὄυρεσιν D. 3. 20. Del. 119. E. 33. 1.
Ὀυρῆας C. 108.
Ὄυσαν E. 54. 2.
Ὀυτι E. 13. 2. F. B. 110. 1.
Ὄυτις L. P. 134.
Ὄυτοι L. P. 98.
Ὄυτος A. 10. E. 14. 5. 46. 6.
Ὄυτω A 71. Del. 240. 318. E. 1. 16. F. S. M. 90.
Ὄυτως E. 1. 1. 41. 4. F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Ὀυχ F. S. M. 72. 1. F. B. 134. 1. 236. 242. 287.
Ὀυχὶ E. 31. 3.
Ὀφειλόμβον L. P. 106. E. 17. 4.
Ὀφειλόμβ☉ Del. 165.
Ὀφείλω F. A. 4. F. B. 193.
Ὄφελες F. B. 43.
Ὀφίλετε F. 3. 3. F. B. 126. 3.
Ὀφίλσιμα A. 94.
Ὀφθαλμοῖς E. 15. 2.
Ὀφθαλμοῖσι C. 103.
Ὀφθαλμὸν A. 52.
Ὀφθαλμὼς L. P. 80.
Ὄφιν E. 25. 3.
Ὄφι☉ F. B. 104. 2.
Ὄφις A. 101. Del. 91.
Ὄφρα D. 109. 167. E. 5. 7.
Ὀφρῦν D. 52.
Ὀφρύσιν F. 9. 1. F. S. M. 7. 1. F. B. 37. 1.
Ὄχθης D. 100.
Ὄχναι C. 28.
Ὄχ☉ D. 113.
Ὄψεαι L. P. 89.
Ὄψεται D. 249.
Ὀψιγόνοι Del. 174.
Ὀψόμεθα A. 11.
Ὀψομβύη Del. 198.

Π.

Παγαῖς L. P. 10.
Παγίαις Del. 134.
Παγχαῖον F. B. 86. 2.
Παγῦτα L. P. 11.
Πάγ☉ D. 109. Del. 272.
Παγχρύσιον L. P. 31.
Πάγχυ D. 215.
Πάθης Del. 151.
Παῖ E. 49. 8.
Παίγνια Del. 324.
Παίγνιον E. 5. 8.
Παῖδα Del. 264. L. P. 109. 118. E. 1. 2. 7. 3. 14. 2. 18. 2. 20. 1. 22. 2. 47. 5. F. B. 154.
Παιδάριον E. 49. 8.
Παιδαγίαν E. 52. 5.
Παῖδας A. 13. 16. D. 14. 43. Del. 56. E. 22. 5.
Παῖδες Del. 298. L. P. 34. 57. E. 1. 10.
Παίδεσσιν Del. 309.
Παιδεύοιο J. 34.

Παιδ

Παιδὶ D. 67. C. 79. E. 60. 4. F. A. 46. F. B. 210.
Παιδὸς J. 57.
Παιδὸς Del. 71 L. P. 82. 87. 92. E. 57. 3. 59. 3. F. S. M. 27. F. B. 291.
Παιδοφιλεῖν F. 19. 2. F. B. 107. 2.
Παίδων D. 236. L. P. 99. E. 1. 14. 43. 3.
Παίζειν E. 17. 1.
Παιῆον A. 21. 97. 103.
Παίπαλα D. 194.
Παῖς D. 5. 26. Del. 253. C. 5. 57. E. 31. 3. 46. 6. 61. 1. F. 16. 1. F. B. 118. 1.
Πακτωλὸν Del. 250.
Πάλαι F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2. 93. 2. 144. 1.
Παλαιὸν Del. 37. 198.
Παλαιότατον J. 40.
Παλαιότερον L. P. 8. F. B. 163.
Παλαιότερος E. 5. 1.
Παλαιστρεῖται F. S. M. 68. F. B. 191.
Πάλης F. 24. 2. F. B. 122. 2.
Πάλι E. 11. 2.
Παλιμπετὲς D. 256. 294.
Πάλιν D. 87. Del. 320. L. P. 89. 97. E. 30. 1. 42. 1. 43. 3. 57. 1. F. B. 96.
Παλινάγρετον L. P. 103.
Παλιῤῥόιη Del. 193.
Πάλλαδα L. P. 53.
Παλλάδι L. P. 15.
Παλλάδος L. P. 1.
Παλλὰς F. V. in voce Διάκτορος. F. B. 64. 220.
Παλλατίδες L. P. 42.
Πάλοι J. 66.
Πάλον J. 61.
Πάμπαν J. 60. 89.
Πάμφιλον E. 53. 3.
Πᾶν E. 1. 8. F. B. 137. 2.
Πᾶνα E. 40. 4. 46. 1.
Πανακεῖ E. 49. 4.
Πανάκειαν A. 40.
Πανάκης F. S. M. 14. 1.
Πάνακρα J. 51.
Πανακρίδος J. 50.
Πανάληθις E. 19 5.
Πανατηρίας C. 126.
Παναρκέος F. A. 2. 1. F. B. 48. 1.
Πανήμερος Del. 261. C. 88.
Πανήμου E. 48. 1.
Πανίκα C. 7.
Πανὸς D. 88.
Πανυπέρτατε J. 91.
Πανυστάτιον L. P. 54.
Πάντα J. 8. 75. A. 41. D. 18. Del. 142. 190. 219. 260. L. P. 7. 12. 97. 133. C. 89. 91. 134. 136. E. 30. 4. 33. 1. 45. 4. F. A. 32. 38. F. S. M. 15. 4. F. B. 106. 3. 145. 4. 323.
Πάντας L. P. 116. C. 34. 35.
Πάντες D. 139. 148. 169. F. A. 7. 19. 1. F. S. E. 4. F. B. 41. 1. 91.
Πάντη A. 70.
Παντὶ A. 9.
Παντὸς A. 110. E. 34. 3.
Πάντων E. 49. 4. F. S. M. 14. 1.
Πάξω C. 54.
Πὰρ F. 21. 2. F. B. 82. 1. 103. 3. 122. 1. 129. 230.
Παρὰ J. 1. D. 163. 181. 253. Del. 44. 65. 182. 206. 230. L. P. 24. E. 5. 5. 22. 1. 34. 4. 37. 1. 48. 3. F. 20. 2. 24. 1. F. V. in vocibus Ἄιρα & Ὄλπις. F. S. M. 12. 1. 55. 2. 72. 2. F. B. 104. 2. 129. 1. 181. 203.
Πάρα D. 160. L. P. 33.
Παρακέκλιται Del. 72.
Παραχρῆμα F. B. 106. 3.
Παραψύχοισα C. 46.
Παρειαῖς A. 37.
Παρεῖν Del. 80.
Παρεισδὺς E. 46. 5.
Παρέλθε E. 3. 1. 2.
Παρέλθοι D. 250.

Πα-

Παρεκάσατο F. A. 15. 2. F. B. 143. 2.
Παρίξεσθαι E. 58. 4.
Παρερχόμεθα E. 18. 4.
Παρερχομένην Del. 224.
Πάρεσι F. B. 106. 6.
Παρεφάινετο D. 214.
Παρῆκας J. 72.
Παρήλυθε Del. 317.
Παρθενίη D. 110.
Παρθενίην D. 6. E. 58. 4.
Παρθενίης Del. 49.
Παρθενικαὶ Del. 298. L. P. 34. C. 119.
Παρθενικὴ E. 21. 2.
Παρθένιον Del. 71.
Παρθενίου F. A. 48. F. B. 213.
Παρθένον D. 264.
Πάρθιτο A. 76.
Παρέξεις D. 169.
Παρεστὶ L. P. 90.
Παρηγορὸν Del. 93.
Πάροιθε D. 144. F. B. 112. 1.
Πάροιθεν Del. 153.
Πάρος E. 5. 9.
Παρνατίης D. 91.
Παρπέταται E. 33. 6.
Παῤῥαλίη D. 238.
Παῤῥασίη J. 10.
Παῤῥασίοιο D. 99.
Πάρῳ F. V. in voce Βεῦδος. F. B. 155.
Παρακίσατο E. 25. 4.
Πᾶς E. 47. 4.
Πᾶσα Del 139. C. 74. E. 21. 6.
Πᾶσαι A. 53 D. 105. Del. 223. 279. L. P. 1.
Πάσαις E. 17. 4.
Πάσαιτο C. 69.
Πάσας D. 14. 43. Del. 32.
Πάσης E. 33. 2.
Πάσησιν Del. 157. F. A. 27. F. B. 26.
Πᾶσι J. 85. D. 52.
Πᾶσιν E. 55. 3. F. 8. 2.
Πασιφάης Del. 311.
Πασαίμεθα C. 128.
Πασσυδὶη Del. 159.
Πατάγῳ L. P. 44.
Πατέεσιν Del. 227.
Πάτερ J. 7. 43. 94. D. 8. Del. 113.
Πατεῦμες C. 125.
Πατὴρ D. 28. 32. E. 15. 4. 20. 1.
Πατῆσαι C. 21.
Πατεὶ Del. 109.
Πατρίδος E. 21. 3. 27. 2. F. B. 112. 2.
Πατρὸς D. 4. 26. 118. 168. Del. 77. 170. E. 11. 3. 16. 2. 21. 5.
Πατρώϊα L. P. 133.
Πατρώϊον A. 71.
Παύσε C. 49.
Παύρων F. A. 36. 1. F. B. 111. 2.
Παυσανίου E. 11. 4.
Παύσατο D. 160.
Παύσεται Del. 229.
Πάχεις L. P. 5.
Πάχυν D. 125.
Πεδία Del. 178.
Πέδιλα A. 34. F. B. 313.
Πεδίον Del. 138. 289 F. B. 296.
Πέδον J. 45. Del. 62. 227.
Πέδῳ A. 38.
Πεζὸν E. 25. 4.
Πεζὸς J. 26.
Πειρήσαο D. 119.
Πειρομένη F. B. 174.
Πελάγεσι Del. 36. 168. 192. E. 5. 3.
Πελαργικὸν F. A. 24. F. B. 283.
Πελασγὶ L. P. 51.
Πελασγιάδες L. P. 4.
Πελασγοὶ Del. 284. C. 26.
Πελασγῶν E. 41. 1.
Πελάσαι A. 88.
Πέλει L. P. 99.
Πέλειν C. 53.
Πελέκεσι C. 36.
Πέλεκυν C. 54.
Πελλαίου E. 14. 6.
Πελοπῆις Del. 72.

Πέλωρα D. 51.
Πέλωρον D. 84.
Πέμπειν D. 45.
Πέμπον C. 73.
Πέμποντα Del. 279.
Πέμπουσι Del. 315. F.B. 215.
Πέμπω F.S.M. 9. 2.
Πεμφίγων F.S.M. 5.
Πενθερὴ D. 149.
Πένοντο C. 70.
Πέντε D. 105. F.B. 239.
Πέξηται L. P. 32.
Πεπαλαγμένα L. P. 7.
Πεπάλακτο Del. 78.
Πεπίθοιεν J. 65.
Πεπληγότες J. 53.
Πέπλοισιν D. 202.
Πέπλων L.P. 70.
Πεπυσμένος L.P. 129.
Πεποίηται Del. 115.
Πεπρωμένον Del. 128.
Πέρα Del. 204.
Περάτη Del. 169.
Πέργη D. 187.
Περὶ J. 52. 86. D. 49. 153. 158. 240. 248. 267. Del. 81. 181. 251. 300. 312. L.P. 58. E. 11. 2. 24. 4. 59. 3. F. V. in voce Ἄλωα. F.S.M. 30. 75.
Περιβόσκεται A. 84.
Περιδέξιος F.B. 203.
Περιδινήεντ' F. B. 147.
Περιηγέας Del. 198.
Περιηγέος A. 59.
Περικαίετο Del. 201.
Περιλαβοῖσα L.P. 93.
Περιναίετε Del. 267.
Πέριξ A. 63.
Περιπηχύναντες F.B. 344.
Περίπλεκε E. 46. 3.
Περιπλέξασθε Del. 110.
Περίπλοον F.S.M. 48. F.B. 278.
Περισκεπέεσσιν Del. 23.
Περισκεπὲς J. 11.
Περίσκεπτον E. 5. 8.
Περιοσὰ Del. 132.
Περισσότερον L.P. 122.
Περιστείχοντας F. 18. 3. F. B. 109. 3.
Περιστέφει Del. 93.
Περιτροχόωσιν Del. 28.
Περίφευγε E. 48. 1.
Περίφοιτον E. 30. 3.
Περιφρίκασιν F.B. 52. 1.
Περκάζων L. P. 76.
Πέρκας F. 9. 2. F.B. 37. 2. F.S.M. 7. 2.
Περόνας L.P. 70.
Περόωσι F. B. 131. 2.
Πέρσαι F.V. in voce Ἀσσυρία. F.B. 153.
Περσαῖος F.S.M. 52.
Περσέπτολι L.P. 43.
Περσῆος F.B. 139. 1.
Περσίδι F. A. 1.
Πέσε J. 44.
Πέσοιεν Del. 25.
Πεσοῦσα E. 7. 3.
Πεσούσας F.A. 30. 1.
Πέσωσιν A. 41.
Πετεηνῶν Del. 252.
Πέτεσθαι Del. 115.
Πέτονται L.P. 123.
Πέτραις L.P. 42.
Πέτρη F.B. 66. 1.
Πέτρος A. 22.
Πέτρου F.A. 29. 2. F.B. 124. 2.
Πεύκην D. 116.
Πεφάτισθαι J. 39.
Πεφιλήσεται Del. 270.
Πεφρίκασι F. 26. 1.
Πηδάλιον D. 229.
Πηγάων D. 171.
Πηγῆς A. 88.
Πηγὰς D. 90.
Πήλασθαι J. 64.
Πηλεὺς F. B. 136. 2.
Πήλιον Del. 118.
Πηλογόνων J. 3.
Πηλὸς F.A. 22. 4. F.B. 87. 3.
Πηλοῦ F. A. 47. 2. F.B. 133. 2.
Πηνεὶ Del. 112.

Πν

Πηνειὸς Del. 105. 121. 148.
Πηνειὸν Del. 128.
Πῆξε A. 62.
Πήρα F. B. 360.
Πήχεις Del. 107.
Πῆχυν J. 30.
Πίδακος A. 112.
Πιεῖν C. 8.
Πιὲς C. 12.
Πικρὸν E. 34. 3.
Πίλημα F. 2. 2. F. A. 29. 2. F. B. 124. 2.
Πίμπλαται F. B. 360.
Πίμπλειαν Del. 7.
Πίνδοιο Del. 139.
Πίνδον C. 83.
Πίνοντες F. S. M. 77. F. B. 88.
Πίνουσι J. 41.
Πινύσκει D. 152.
Πίνω E. 30. 4.
Πιον D. 148. F. A. 39. F. B. 201.
Πίονα J. 48. Del. 179.
Πίονες Del. 267.
Πίονες F. V. in voce Βλωμός. F. B. 240.
Πιπράσκουσιν F. S. M. 17. F. B. 85.
Πίπτειν F. B. 71. 5.
Πίπτοντες Del. 146.
Πίπτουσι A. 79.
Πιστεύω E. 60. 4.
Πίσυρας D. 105.
Πιτάνη } D. 172.
Πιτάνης }
Πίτλακον E. 1. 1.
Πίτυν F. 20. 4. F. B. 103. 4.
Πιτυεὶν F. S. E. 1. F. B. 50. 1.
Πίτυς D. 201. C. 28.
Πλαγεῖσα C. 40.
Πλαγκτὴ Del. 273.
Πλάγχων C. 92.
Πλαζομένας D. 235.
Πλαζομένη Del. 192.
Πλάσας F. S. M. 2. 2. F. B. 86. 2.
Πλάτωνος E. 24. 3.
Πλεία C. 127.
Πλείονες E. 4. 2.
Πλειοτέρη F. B. 331.
Πλεῖστα Del. 176.
Πλειστοῖς Del. 92.
Πλεῖστον J. 64. D. 183.
Πλειῶν J. 89.
Πλίον A. 50. 96.
Πλίουσι F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94. 4.
Πληγῆσι E. 1. 9.
Πληγῆσιν Del. 321.
Πλήθοντα F. V. in voce Δόναξ.
Πλήθοντι Del. 207.
Πλήμμυρε Del. 263.
Πλὴν D. 132. E. 43. 2.
Πλῆξεν J. 31.
Πλησίον E. 1. 12.
Πλήσουσι Del. 306.
Πλήσωσιν D. 243.
Πλόκαμον L. P. 32.
Πλόκαμος E. 52. 6.
Πλόον Del. 319.
Πλόος Del. 290.
Πλούσιον E. 59. 2.
Πλύτῳ E. 1. 4.
Πλύτων E. 14. 4.
Πνείοντες A. 82.
Πνέον E. 43. 1.
Πνεῦμα E. 45. 2. 50. 6.
Πνεύσῃς E. 9. 3.
Πόδα E. 22. 1.
Πόδας Del. 103. L. P. 127. C. 126. E. 37. 1.
Πόδες Del. 114. 192. C. 10.
Πόδεσσιν D. 246.
Ποδὶ A. 3. 107. Del. 306.
Ποδορρόην D. 215.
Ποδὸς D. 151.
Ποδῶν Del. 54.
Ποθέει F. B. 302. 2.
Ποθέουσιν F. S. M. 83.
Ποθὶ J. 38.
Ποῖ Del. 117.
Ποίας D. 185. F. B. 182.
Ποίη D. 184.
Ποίῃ Del. 29.

Ποίημα E. 30. 1.
Ποίης D. 116.
Ποιήσατο D. 226.
Ποιησεῖς C. 65.
Ποιησιν F. S. M. 9. 2.
Ποιητῇ E. 9. 1.
Ποικίλαις A. 82.
Ποιμένες E. 23. 4.
Ποιμενικὸν F. 2. 3. F. B. 125. 1.
Ποίμνιος C. 87.
Ποῖον D. 183.
Ποῖος E 36. 2.
Ποιων L. P. 124.
Πόκα L P. 5. 57.
Πόλας F. B. 104. 4.
Πολέας D. 42.
Πολεες Del. 28.
Πόλεις A. 94.
Πολεμήϊον C. 110.
Πολέμοιο F. A. 33. F. B. 231.
Πολέμου D. 237.
Πόλεσιν D. 20.
Πόληος Del. 100. 178. 279.
Πόλη A. 77.
Πολιαῖς C. 97.
Πόλιας A. 55. D. 36.
Πολίεσσι A. 56.
Πολίεσσιν Del. 68. C. 19.
Πολιὴν A. 14.
Πόλιν A. 65. D. 18. 122. L. P. 141. C. 35. 135. F. 19. 3.
Πόλιος C. 129.
Πολιὸς E. 22. 6.
Πολιοῦχον L. P. 53.
Πόλις D. 184. C. 43. E. 16 3.
Πολιχνης Del. 41.
Πολίων D. 187. F. S. A. 2. F. B. 21.
Πολλὰ J. 24. A. 108. D. 123. Del. 153. 187. 266. L. P. 68. 74. 120. 125. E. 3. 2. F. 21. 2. F. B. 120. 2.
Πολλάκι Del. 119. L. P. 22. C. 96. E 46 3 F. 21. 2. F. A. 39. F. S. M. 78 F. B. 120. 2. 150. 201.
Πολλάκις Del. 41. L. P. 65 F. V. in voce Αλίαρος. F. B. 148.
Πολλὰς J. 22. 23. D. 27. 36. L. P. 92. 132.
Πολλῇ D. 138.
Πολλὴν Del. 14. E. 20. 2.
Πολλοὶ A. 69. 70. 78. F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Πολλὸν J. 27. A. 109. Del. 77. 158.
Πολλοὺς E. 30. 2.
Πολλῶν E. 42. 4.
Πολὺ Del 218. 285. L. P. 9. E. 14. 3. F. V. in voce Θαλῆς.
Πολύζωμοι Del. 266. 316.
Πολυδευκὲς F. B. 71. 4.
Πολύθεσε C. 48.
Πολυκτέανος A. 35.
Πολύλλιτε A. 80. Del. 316.
Πολύμυθον E. 17. 1.
Πολυξὼ C. 78.
Πολυπτόλι D. 225. Del. 266.
Πολὺς F B. 115. 1. 2.
Πολύστειον J. 26.
Πολύτροφε C. 2. 120.
Πολύφημος E. 49. 1.
Πολυχρόνιον D. 132. L. P. 128.
Πολυχρονιώτατον Del. 282.
Πολύχρυσος A. 34.
Πολυωνυμίην D. 7.
Πονεῖτο D. 158.
Πονηρὰ C. 66 E. 49. 5.
Πονηρὸν E. 28. 3.
Πονον F. S. M. 37. F. B. 274.
Πόνος E. 6 1. 13. 1.
Πόντοιο Del. 225.
Πόντον D. 195. Del. 248.
Πόντος A. 18. 106.
Πόντῳ Del. 53.
Πορέυσιν F. S. M. 86. 2.
Πορθμήϊον F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Πόρον Del. 45.
Πόρω F B. 104. 1.
Ποσειδάωνα C. 98.
Ποσειδάωνι D 50. Del. 271.
Ποσειδάωνος Del. 101.
Ποσειδῶν F. B. 285.

Πόσιν E. 16. 4.
Πόοσα L. P. 107. 108.
Ποσσάκι D. 119.
Ποσσὶν J. 27. E. 5. 6.
Ποτ' E. 56. 4.
Ποταμοῖο A 108. D. 107.
Ποταμοῖσιν Del. 131.
Ποταμὸς D. 44. E. 46. 4.
Ποταμοῦ Del. 109. 256.
Ποταμῷ L. P. 64.
Ποταμῶν J. 19. L. P. 46 C. 14.
Πότε D. 161. 190. 206. Del. 1. 171. 308. L. P. 70. E. 6. 1. 22. 3. 42. 1. 55. 2. F. A. 22. 1. F. B. 47. 1. 71. 5.
Ποτέρην E. 6.
Πότεροι J. 7.
Ποτὶ D. 103. Del. 210. 235. L. P. 77. C. 39. 130. 134. E. 55. 1. F. B. 114. 2.
Ποτιδέγμενος D. 147.
Ποτίστρην D. 50.
Πότμον Del. 88.
Πότνια J. 28. D. 136. 210. 225. 259. Del. 123. 226. 312. L. P. 55. 86. C. 10. 50. E. 35. 2.
Πότνιαν C. 60.
Ποτὸν D. 167.
Ποῦ A. 3. D. 113. 116. E. 2. 3. 18. 3. 32. 2. 43. 6. F. A. 17. F. B. 44.
Πουλὺ J. 31. 38. A. 70. D. 55. 163. L. P. 58. F. 20. 1. F. A. 12. 2. F. B. 103. 1. 121. 2.
Πουλυμέδιμνε C. 2. 120.
Πουλυμέλαθρε D. 225.
Πουλὺς Del. 13.
Πρᾶξιν F. B. 194.
Πρᾶτα C. 20. 40.
Πράτιστον L. P. 9.
Πρέμνον Del. 210. 322.
Πρέμνῳ D. 239.
Πρεσβυτάτη J. 35.
Πρηόνος D. 196.
Πρηόσιν D. 52.
Πρηοσσοντι E. 9. 1.
Πρελεῖα F. S. M. 86. 1. F. B. 131. 1.
Πρὶν D. 144. Del. 321. L. P. 6. 114. E. 30. 5. F. 20. 4. F. B. 103. 5.
Πρὸ J. 86. D. 147. E. 58. 1. F. S. M. 1. 1. 6. 1. F. B. 86. 1.
Προβέβηκε E. 1. 5.
Προγένοντο D. 178.
Πρόγονοι E. 7. 4.
Προέχουσα F. 2. 1. F. B. 125. 1.
Προθέλυμνα Del. 134.
Προθύρῳ E. 25. 2.
Προίκιον F. A. 30. 2.
Προῖτος D. 233.
Πρόκας D. 154. L. P. 92.
Πρόκειται D. 258.
Πρόκες D. 155.
Προμήθειος F. A. 22. 4. F. B. 87. 3.
Προμηθεὺς F. A. 47. 1. F. B. 133.
Προμολῆσι D. 142.
Προναίην F. S. M. 33. F. B. 220.
Προπάροιθε E. 27. 1.
Προπάροιθεν F. V. in voce Πόα. F. B. 1. 182.
Προπέτειαν E. 44. 2.
Προπινομένην F. S. M. 9. 1.
Προποθεῖσα E. 38. 2.
Πρόποσιν F. S. M. 9. 1.
Πρὸς Del. 280. E. 34. 2. 49. 7. 56. 3. F. V. in voce Ἅλες.
Προσιδέγμενος Del. 216.
Προσέειπε D. 5.
Προσελέξατο D. 80.
Προσέλεξεν L. P. 96.
Προσενήξαο Del. 47.
Προσεπηχύναντο J. 46.
Προσέφασεν L. P. 79.
Προσηύδα Del. 239.
Προστασίη E. 42. 4.
Πρόσω Del. 95.
Προτεριπιλοέες J. 58.
Προτέρης A. 95.
Προτέρῳ D. 72.
Προτένων E. 5. 4.
Προὔχουσα Del. 218.
Προχανὰ C. 74.

Πρω

Προχάνησιν F. A. 27. F. B. 26.
Πρύλιν J. 52. D. 240.
Πρυμνόθεν Del. 35.
Πρυτανηΐα C. 129.
Πρώϊον L. P. 27.
Πρῶκας F. A. 30. 1.
Πρῶκες A. 41.
Πρῶν F. B 84.
Πρῶτα A. 58 64. D 241.
Πρωτάγριον D. 104.
Πρῶται D. 212. Del. 291.
Πρώτη Del. 6.
Πρώτησι Del. 16.
Πρώτιστα Del. 30. 285.
Πρωτίστη J. 36.
Πρώτιστον A. 72 98.
Πρωτόθρονε D. 228.
Πρῶτοι Del. 283.
Πρώτοισι F. S. M. 15. 3. F. B. 145. 3.
Πρῶτον D. 120. Del. 298. E. 5. 2.
Πρῶτος F. 22. 1. F. B 119. 1.
Πρώτῳ F. S. M. 9. 3.
Πτελέαι C. 28.
Πτελέην D. 120.
Πτέρα E. 49. 8.
Πτέρνη F. A. 6.
Πτερὸν Del. 234.
Πτέρυγες L. P. 124.
Πτηνὸν F. A. 22. 1. F. B. 87. 1.
Πτοιηθεὶς D. 191.
Πτολεμαΐδος E. 11. 3.
Πτολεμαΐε Del. 188.
Πτολιάρχους J. 73.
Πτολίεθρα J. 81. D. 33. 34.
Πτολίεθρον J. 39.
Πτολίεσσιν J. 82.
Πτόλιν D. 261.
Πτολίων F. B. 110. 2.
Πτύωμες C. 6.
Πτωχοῦ F. B. 360.
Πυθάγορας F. 17. 1. F. B. 128. 2.
Πύθηαι E. 11. 1.
Πυθοίμην F. S. M. 32. F. B. 219.
Πυθὼ A. 100.
Πυθῶνα D. 250.
Πυθῶνι A. 35. Del. 90.
Πυκινὴν A. 89.
Πυλαίη E. 41. 1.
Πυλαίων A. 6.
Πυλέων D. 147.
Πῦρ A. 83. E. 46. 2.
Πυράγρης Del. 144.
Πυργοισι Del. 23.
Πύργον D. 33.
Πυρὶ Del. 141. 186. 201. E. 21. 3. 26. 7. 44. 4. F. 22. 2. F. B. 119. 2.
Πυρίκμητοι Del. 145.
Πυρίπνοον F B. 346.
Πυρόεντες F. B. 47. 2.
Πύσει F. B. 313.
Πῶς J. 4. C. 10. E. 9. 4. 11. 2. 59. 4.

P.

Ῥάβδῳ F. A. 10. 1. F. S. M. 21. F. B. 138 1.
Ῥαθάμιγγας L. P. 11.
Ῥαιστῆρας D. 59.
Ῥαμνουσίδι D. 232.
Ῥαμφεῖ F. B. 204.
Ῥέα A. 31. D. 250.
Ῥέεθρα Del. 135.
Ῥεέθρῳ Del. 207.
Ῥέει F. S. A. 5. F. B. 12.
Ῥέζειν E. 5. 12.
Ῥέζεσι D. 200.
Ῥέζων F. B. 316.
Ῥεῖ J. 21.
Ῥεῖα A. 50. D. 140. Del. 126.
Ῥείη J. 10. 28.
Ῥείης J 13.
Ῥέξαι F. S. M. 3. 2. F. B. 137. 2.
Ῥέξας F. B. 174.
Ῥέξειαν D. 156.
Ῥέξον Del. 203.
Ῥέξω Del. 245.
Ῥέξων E. 28. 2.
Ῥεοισα L. P. 71.
Ῥέοντος Del. 45.

Ῥήγιον F. S. M. 59. F. B. 202.
Ῥῆσις E. 29. 4.
Ῥηστόμβρον Del. 322.
Ῥίζας Del. 54.
Ῥιζοῦχοι F. B. 285.
Ῥίκνον F. S. M. 42. F. B. 49. 1.
Ῥιπαῖου F. B. 215.
Ῥιπῆς Del. 25.
Ῥοιάων Del. 129.
Ῥόδα E. 44. 3.
Ῥοδίου E. 53. 2.
Ῥόδον L. P. 28.
Ῥόδων E. 53. 3.
Ῥοῖκον D. 221.
Ῥόον J. 16. Del. 133. 159. 206. L. P. 77. F. V. in voce Δόναξ.
Ῥυηφενίην J. 84.
Ῥυσεῦνται L. P. 112.
Ῥυσμοῦ E. 45. 5.
Ῥώσονται Del. 175.

Σ.

Σὰ Del. 219.
Σακέεσσιν D. 241.
Σάκει D. 53.
Σάκεος Del. 147.
Σακέσπαλον J. 71.
Σακέων L. P. 44.
Σᾶμα E. 18. 4.
Σάμερον L. P. 45. 47.
Σαμίου E. 6. 1. 52. 4.
Σαμίων E. 17. 1.
Σαμόθρᾳξι E. 51. 3.
Σάμος Del. 49.
Σάνις F. B. 105. 2.
Σαοῖ Del. 22.
Σάου E. 35. 2.
Σάρπι E. 39. 3.
Σάρδιας D. 246.
Σαρδώ Del. 21.
Σάρον Del. 225.
Σαρωνίδας J. 22.
Σαρωνικοῦ Del. 42.
Σὰς Del. 123.
Σαυτὸν E. 1. 12. 16.
Σαφῶς E. 30. 6.
Σάω L. P. 142. C. 135.
Σάων E. 10. 1.
Σαωτήρων Del. 166.
Σὲ J. 6. 7. 10. 15. 33. 43 46. 47. 66. A. 103. F. B. 315.
Σέβας F. B. 299.
Σεβίζομαι Del. 247.
Σέθεν D. 172.
Σεῖο J. 8. A. 80. Del. 119. 129. 227.
Σειομένην Del. 82.
Σείονται Del. 142.
Σελήνη E. 40. 2.
Σεληναίης E. 5. 2.
Σέο J. 54. D. 139. Del. 321.
Σεῦ C. 100.
Σεύατο C. 34.
Σὴ J. 67. Del. 219.
Σῆμα D. 131. E. 22. 1. 37. 1.
Σημήϊα D. 219.
Σημῆναι D. 97.
Σήμερον Del. 116.
Σίβδης L. P. 28.
Σίδηρον D. 60.
Σιδήρου F. B. 305.
Σιδώνιος F. S. M. 40. F. B. 217.
Σικανῶν D. 57.
Σικελᾶς F. 10. 2. F. B. 102. 2.
Σικελὴ F. S. M. 66. F. B. 146. 3.
Σικχαίνω E. 30. 4.
Σιμὸς E. 52. 1.
Σιμοῦντος L. P. 19.
Σίνιν A. 92.
Σίτην F. S. M. 84.
Σιτίην F. B. 173.
Σιωπαλὴν Del. 302.
Σιωπηλὴν A. 12.
Σκαιοῖο F. V. in voce Ὄλπις. F. B. 181.
Σκαιρούσαις D. 100.
Σκέλμιον F. B. 105. 1.
Σκέρβολα F. A. 18. F. B. 281.
Σκήπτρῳ J. 31.
Σκίτωνα E. 1. 7.
Σκληρὰ E. 9. 5.
Σκολιῆς J. 83.

Σκο-

Σκολιοῦ Del. 311.
Σκολιῶς F. V. in voce Ἐμπελάτειρα.
Σκοπάδας F. B. 71. 7.
Σκοπιην Del. 59. 126.
Σκοπὸς Del 66.
Σκοτίη F. 3. 3. F. B. 108. 3.
Σκοτίους F. B. 170.
Σκότος E. 4. 1. 14. 3.
Σκυθιην δὲ D. 256.
Σκυθίης D. 174.
Σκύλακας D. 187.
Σκύλλα F. S. M. 89. F. B. 184.
Σκῦλον F. S. M. 35. F. B. 142. 1.
Σκύμνου F. S. A. 7.
Σμασαμένα L. P. 32.
Σμικρὰ
Σμικροῖς } F. 1.
Σμικρῶν E. 28. 1.
Σμύρνης E. 5. 12.
Σόγχος F. B. 63.
Σοὶ F. S. M. 9. 3. F. B. 162. 229.
Σολεὺς E. 29. 3.
Σόλων F. B. 89.
Σὸν F. S. M. 9. 5. 87.
Σούνιον Del. 47.
Σοῦθε L. P. 4.
Σοφία E. 49. 4. F. S. M. 14. 2.
Σοφίαν E. 8. 4.
Σοφίην F. A. 1.
Σοφὸς F. A. 53. 2. F. B. 70. 2.
Σοφῶν E. 50. 4.
Σπαρνὸν D. 19.
Σπάρτα F. V. in voce Γαιοδόται.
F. B. 158.
Σπάρτη A. 72.
Σπάρτης A. 74.
Σπείρωσι J. 33. Del. 6.
Σπένδω F. B. 83.
Σπέος Del. 65.
Σπέρμινον F. A. 50.
Σπερχομένη Del. 60. 158.
Σπιλάδεσσιν Del. 243.
Σποδὴ E. 2. 4.
Σποδιῇ D. 69. E. 46. 2.
Σπονδῇσιν J. 1.
Στάδιον F. S. M. 49.
Στάδιος χιτὼν F. B. 59.
Σταθμήσασθαι F. S. M. 10. 3. 92.
1. F. B. 94. 3.
Σταδίῳ F. A. 3. F. B. 197.
Σταθμὸν E. 25. 1.
Στὰς A. 91.
Σταφυλη F. V. in voce Γλαρὶς.
Στάχυν D. 130. C. 137.
Στεγανὸν C. 55.
Στίγος F. A. 19. 2. F. B. 122. 1.
Στεινοῖο Del. 44.
Στέμματα C. 45.
Στέρνοιο D. 78.
Στεροπην D. 68.
Στεφάνοις F. B 106. 2.
Στεφάνοισι Del. 307.
Στεφανον F. A. 41. 2.
Στέφος D. 200.
Στηθεα L. P. 88.
Στήθεος D. 76.
Στηθέων E. 45. 2.
Στήλη E. 16. 3.
Στήλην E. 7. 1.
Στησάμεναι D. 242.
Στήσας E. 60. 1.
Στήσονται Del. 185.
Στιβαροῖσιν D 75.
Στιβαρώτερον Del. 24.
Στιβη E. 33. 3.
Στομάτεσσι F. V. in voce Δανάκης.
F. B 110. 3.
Στομάτων L. P. 12. C. 6. E. 45. 4.
Στόνον D. 56.
Στρατιὴ F. V. in voce Ἀσυρία.
Στρατὸν D. 252.
Στρέφεται E. 43. 6.
Στρούθωνος E. 50. 10.
Στροφιη Del. 76.
Στρυμονίου Del. 26.
Στύγα J. 36.
Σὺ J. 9. 29. 48. 70. 73. E. 56. 4.
F. S. M. 9. 4. F. B. 146. 2.
227.
Συγγελάσαι E 37. 2.
Σύγγονοι E. 29. 4.
Συνς D. 156.

Σύμβολον F. 20. 3. 24. 2. F.B. 103.3. 122. 2.
Συμμαχίας F B. 134. 2.
Συμμίσγειν E. 19 6.
Συμπόσιον F. S. M. 9. 5.
Συμφέρεται D. 40 E 5. 6.
Σὺν Del. 64. 309. L P. 139. E. 57. 2. F. V in vocibus Ἀρτὶς, & Κηκὰς. F.A. 21. 46. F.S.M. 69. F.B. 66. 2. 210. 216.
Συνάγειρας F. A. 32. F B. 323.
Συναινῶ F. S. A. 8. F. B. 27.
Συνάρπασε E. 47. 3.
Συνέβλευσον E. 1. 6.
Σύνδρομος L. P. 110.
Συνελέξατο D. 234.
Συνέμπορον F. B 67. 3.
Συνεπιψεύσονται D. 223.
Συνεριθον E. 17. 3.
Συνεχὶς A. 60.
Συνήνετο A. 100. D. 161.
Συνῆπται F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Συνήρπασε E. 32. 5.
Συνθέρμος E. 1. 14.
Σύντομος E. 12. 1.
Συνωργίσθη C. 72.
Συοκτόνε E. 36. 1.
Συοκτόνον D. 216.
Σύριγγες D. 243.
Συρίγγων L. P. 14.
Συρφετὸν A. 109.
Σῦφαρ F. S M. 42. F. B. 49. 2.
Σφὶ D. 80. 197. Del. 15.
Σφίας D. 62. 122.
Σφετέρης D. 229. Del. 233.
Σφεῶν F. B. 284.
Σφὶ J. 80.
Σφὶν A. 87. D. 223. E. 13. 3.
Σφίσι D. 163. E. 50. 5.
Σφίσιν J. 84. F. V. in voce Φαρῶ.
Σφυρὸν D. 128.
Σχάσαντις F. B. 104. 1.
Σχεδὸν D. 195.
Σχίζα F. B. 39.
Σχέτλιε E. 32. 6.
Σχέτλιοι D. 124.
Σχέτλιος L. P. 78. C. 69.
Σχῖνος D. 201.
Σχοινῷ F. A 1.
Σχομένη D. 28.
Σώζεο Del. 150. 151.
Σωθεὶς E. 51. 4.
Σῶν J 69.
Σώπολιν E 18. 2.
Σώφρονα E. 44. 4.

T.

Τάδε F. B. 106. 6.
Τάλαινα Del. 88.
Ταλαίνης E. 26. 5.
Τάλαν E 32 1.
Τάλαντον F. B. 312.
Τᾶλιν F. 46. F. B. 210.
Τ᾽ ἄλλα F.S M. 7. 2. 10. 2. F.B. 37. 2.
Τᾶμος L. P. 112.
Ταργῶτα Del. 22. 149.
Ταῦροι A. 79. D. 102.
Ταῦρον D. 150. F. 22. 1. F. A. 40. F. B. 119. 1. 176.
Ταύρε F. S. M. 44.
Ταύρων D 174.
Τ᾽ αὐτὰ F. S. E. 4.
Ταῦτα C. 18. 55. E. 1. 13. 39. 1. F S. M. 4. 2.
Ταύτη E. 41. 2. 46. 1.
Τάφον J. 8. E 7. 4.
Τάφος E. 12. 1.
Τάφρον Del. 37.
Τάφῳ E. 7. 1. 62. 2.
Ταχείας Del. 237.
Ταχινοὶ J. 56. Del. 114.
Ταχινὸς D. 158. Del. 95.
Τάων D. 224.
Τέα J. 92.
Τεαὶ J. 29. E. 2. 5.
Τέγεος C. 4.
Τεγέων F. S. M. 13. 1. F. B. 70. 3.
Τέγος F. 24. 1. F. B. 41. 2.
Τεῇ E. 16. 3.
Τεῒν J. 80.
Τέθμια D. 174. C. 19.

Τίθ-

Τέθμιαι A. 87.
Τεθμὸν F. B. 105. 1.
Τεθναίην F. S. M. 4. 2. 32. 1. F. B. 219.
Τέθνηκεν Del. 91.
Τεθυωμένον L. P. 63.
Τεῒν L. P. 37.
Τείνας E. 5. 4.
Τείνει C. 132.
Τειρεσίαο L. P. 59.
Τειρεσίας L. P. 75.
Τείρεσιν Del. 176.
Τειρόμεθαι D. 22.
Τειρομένη Del. 211.
Τειρομένην Del. 61.
Τείχεα A. 67. Del. 25.
Τείχεος E. 24. 2.
Τείχευς F. V. in voce Ἄλεις.
Τείχισμα F. A. 24. F. B. 283.
Τεῖχος A. 15.
Τείχους F. S. M. 1. 1.
Τέκε J. 29.
Τεκεῖν Del. 58.
†Τέκεν J. 10. F. V. in voce Ἐμπελάτειρα.
Τεκέσθαι Del. 111.
Τεκμήραιο A. 35.
Τεκμήρασθαι J. 85.
Τέκνα Del. 96. 111. E. 42. 5.
Τέκνον L. P. 87. 98. C. 47. 48. F. B. 311.
Τέκοις Del. 163.
Τεκόντες F. 16. 2. F. B. 118. 1.
Τέκος D. 31.
Τεκοῦσαι C. 119.
Τεκούσης D. 70.
Τελέθεσκον L. P. 67.
Τελέθοι A. 50.
Τελεῖ J. 87.
Τέλεια J. 57.
Τελείη F. S. M. 15. 3. F. B. 145. 3.
Τελέειν A. 14.
Τελέοντες F. 20. 2. F. B. 103 2.
Τέλεσεν D. 239.
Τελεσφορίας C. 130.
Τελεσφορίην A. 78.
Τέλθος L. P. 106. C. 78.
Τελφουσαίη F. B. 207.
Τελχῖνες Del. 31.
Τέμνεω D. 180.
Τέμνοιεν D. 176.
Τεμπέων Del. 105.
Τένοντες Del. 117.
Τεὸν J. 17. 33. E. 2. 1. 8. 2.
Τεοῦ C. 99.
Τεράων J. 69.
Τέρας F. S. M. 39.
Τέρμα L. P. 128.
Τερπνὸν F. S. M. 4. 1.
Τέρπουσιν F. 12. F. B. 188.
Τέσσαρες C. 122. E. 55. 1.
Τέτμοι Del. 159.
Τετραβοείῳ D. 53.
Τετράγυον D. 176.
Τετράενον F. B. 154.
Τετραέτης A. 58.
Τετράκι E. 56. 2.
Τετράπαλαι E. 2. 11.
Τετραπόδων D. 131. C. 107.
Τετράπτυν F. A. 22. 2. F. B. 87. 2.
Τέτρατον D. 121.
Τετράφαται F. B. 228.
Τετρύφαται F. S. M. 54.
Τετρήνοντο D. 244.
Τέττιγος F. A. 30. 2.
Τετύκοντο D. 50. F. S. M. 15. 1. F. B. 145. 1.
Τέτυκτο F. S. M. 15. 4. F. B. 145. 4.
Τετύποντες D. 61.
Τεῦ L. P. 120.
Τεύκρων D. 231. F. B. 208.
Τεύξατε D. 83.
Τεῦχε C. 66.
Τεύχεα J. 53. L. P. 8.
Τεύχει F. B. 222.
Τεύχεο C. 64.
Τευχηστὰς J. 77.
Τεύχοι D. 66.
Τέφρη A. 84.
Τέχναι C. 22.
Τέχνη A. 42.

Τεχνήσονται D. 10.
Τέων Del 185.
Τῇ E. 33. 14.
Τῇ Del. 163. 195.
Τῇδε E. 10. 1.
Τηθὺν Del. 17.
Τηθὺς D. 44.
Τηλόθεν Del. 285. F. 7. 2.
Τῆμος D. 80. Del. 106. 147. F. B. 106. 1.
Τημόσδε J. 21.
Τημοῦτος D. 175.
Τῆναι L. P. 68. L. P. 17.
Τῆνο L. P. 74.
Τῆνον C. 12.
Τῆνος L. P. 110. C. 117.
Τῆνῳ F. A. 25.
Τῆσιν F. 15. 1. F. B. 123. 1.
Τηΰγετον D. 188.
Τὶ J. 1. 12. Del. 189. E 57. 4. F. S. M. 4. 1. 27. 1. F B. 273. 291.
Τίδες F. S. M. 74.
Τίθενται D. 135.
Τιθήνης Del. 10.
Τίκτει E. 5. 10.
Τίκτοιεν D 30.
Τίκτοιτε Del 241.
Τίκτουσα D. 24.
Τίκτουσιν D. 128 Del. 243.
Τιλφωσσαίῃ F. A. 50.
Τιμαοχὸν E. 11. 1.
Τιμήεσσα Del. 218.
Τιμήσει A. 29.
Τίμιος L. P. 130.
Τιμόδημος E. 41. 3.
Τιμοθέου E. 16. 2.
Τιμονόη E 16. 1.
Τίμων E. 3. 1. 4. 1.
Τὶν D. 90. C. 26. E. 35. 1. 36. 1. F B. 278.
Τίνα D. 184. 264. Del. 1. L. P. 101. E 43. 3. F. S. M. 48.
Τινὶ E. 48. 2.
Τινὸς E. 44 5. F. S. M. 85.
Τῖον F. A. 19. 1.
Τίπτε Del. 88.
Τιρύνθιος D. 146.
Τὶς J 62, 92. 93. A. 9. 23. 27. 42. Del. 164. 165. 171 191. 316 C. 23. 38. 42. 85. 86. E. 15. 1 16 1. 44 5. 62 1. F. S. M. 4. 1. F. B. 42 104. 3. 272. 2. 284.
Τίσειν F. V. in voce Δεκαφυΐα. F B. 162.
Τιτῆνες Del. 174.
Τιτηνίδα Del 17.
Τιτυοκτόνε D. 110.
Τιτῷ F. S. M 61. F. B. 206.
Τλήμων Del. 202.
Τλήσομαι Del. 129.
Τμαρέοισιν C. 52.
Τμώλῳ F. B. 93.
Τόδε F. S. M. 9. 4.
Τόθεν D. 114.
Τόθι J. 32.
Τοι E. 57. 3. F. B 136 1.
Τοῖα Del. 108. C. 98.
Τοιαῦτα D. 29.
Τοιαῦται L. P 86.
Τοίη Del. 216.
Τοιῆδε Del. 268.
Τοῖον Del. 265.
Τοῖος D. 146. Del. 27. 140.
Τοιόσδε E. 33. 5.
Τοίχοις F. A 53. 2. F. B. 70. 2.
Τοῖχον E. 46. 4.
Τοίχους A. 63.
Τοκάδες D. 89.
Τοκεῦσι C. 48.
Τοκῆα F. 27. 2. F B. 11. 2.
Τομώτατοι F. S. M. 88. F. B. 78.
Τομώτερον Del. 94.
Τόξα A 19. D. 2. 8. 140. 212. 258. E. 39. 1.
Τόξει F. B. 284.
Τοξευτὴς F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 130. 2.
Τόξοις D. 84.
Τόξον A. 44. D. 9. 81. Del 96.
Τοξότιν D. 223.
Τόξου D. 119. F. V. in voce Ἄρδις. F. B. 130. 1.

Τόξων

Τόξων A. 99.
Τοπνία Del 315.
Τοπρῶτον D. 23. 113. L. P. 105.
Τόργος F. B. 204.
Τορευτὸν ἔπος 314.
Τόσα A. 94.
Τοσάσδε Del. 253.
Τόσον A. 42.
Τόσος Del. 147.
Τόσσα A. 81. 94. Del. 196. C. 66. 71. F. 25. 1. F. B. 101. 1.
Τοσσάδε Del. 246.
Τοσσάκι C. 14.
Τόσσον J. 64.
Τοσσόνδε Del. 270.
Τόσων C. 69.
Τότε J 35. D. 47. 202. Del. 83. 207. 260. 293. 307. C. 115. F. B. 67. 1. 87. 1. 105. 3.
Τοῦδε F. B. 103. 2.
Τοὐμὸν E 52. 6.
Τοὖν F. B. 86. 2.
Τοὔνεκα F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Τοὔνικεν F. B 53. 2.
Τοὔνομα E. 5. 6.
Τοὖπος E. 9. 6.
Τουτάκι J. 44. L. P. 115.
Τουτάκις C. 33.
Τουτὶ E. 49. 8.
Τοῦτο A. 97. D. 104. 145. Del. 52. 203. L. P. 36. 54. C. 101. E 6. 4. 9. 5. 13. 4. 34. 4. 44. 6. F. S. M. 85. F. B. 49. 2. 95. 2.
Τοῦτον L. P. 102. E. 41. 1.
Τούτων C. 93.
Τόφρα Del. 39. 40. F. S. M. 61. F. B. 206.
Τραγικὸς E. 52. 4.
Τραγῳδὸς F. B. 84.
Τράπεζαν C. 105.
Τραύματος E. 49. 10.
Τράχηλα F. V. in voce Κέλευθος. F. B. 98.
Τρεῖς D. 91.
Τρέφω F. A. 49. 1. F. B. 77. 1.
Τρήρεας F B. 314.
Τρηχὺς F 23. 2. F. B. 108. 3.
Τριγλώχινι Del. 31.
Τριέτηρος D 72.
Τριηκόντων F. B. 67. 2.
Τριηκοσίας F. S. A. 1.
Τρίλλιστι C. 139.
Τρινακρίη D. 57.
Τρινέμεια F. B 57.
Τριόδοισι C 115.
Τριόδῳ E. 1. 10.
Τριόπαν C. 80.
Τριόπαο C. 112.
Τριόπας C. 82. 97.
Τριοπίω C. 24.
Τριοπίδαισιν C. 32.
Τριόπῳ C. 31.
Τριπέτηλον D. 165. F. B. 334.
Τρίποδα E. 50. 5.
Τρίποδας Del 146.
Τριπόδεσσιν Del. 182.
Τριποδηΐος Del 90.
Τριπλῆρες F. V. in voce Ἀσινεῦς. F. B. 151.
Τριπτόλεμος C. 22.
Τρὶς D. 33. 34. C. 13. 15. 16. F. B. 189.
Τρισὶ E. 55. 5.
Τρισμάκαρ F. A. 36. 1. F. B. 111. 2.
Τριτάτη F. S. M. 52. F. B. 139. 1.
Τρίτατον A. 73.
Τρίτον D. 121. C. 99. E. 45. 3. F. 18. 4. F. B. 109. 4.
Τρίτωνος F. S. A. 3. F. B. 13.
Τρίχες E. 32. 5.
Τριχίδιον F. B 38. 1.
Τροιζῆνι F. V. in voce Ἀρτὶς. F. B. 66. 1.
Τροιζῆνος Del. 41.
Τρόπον E. 7. 2.
Τρόπος E. 29. 1.
Τροφὸς Del. 97.
Τροχόωσα Del. 261.
Τρύφος F. V. in voce Ἄσυρον. F. B. 19. 1.

Τρώγει D. 133.
Τύμβον D. 208.
Τύμβος E. 19. 4.
Τυνδαρίδῃσι E. 60. 3.
Τύνη D. 124.
Τυρσηνῶν F. A. 24. F. B. 283.
Τυτθαὶ D. 64.
Τυτθὸν D. 30. Del. 236.
Τυφλὸν L. P. 109.
Τυφομβρίοιο Del. 141.
Τύψεν Del 136.
Τὠγαθὸν E. 49. 6.
Τ᾽ὤνδιον C. 39.
Τ᾽ὤνδρος E. 45. 4.
Τὠπίσαντι F. B. 82. 1.
Τὦργος L. P. 138.
Τὦῤῥα E. 49. 2.
Τὼς Del. 8. F. S. A. 8. F. B. 27

Υ.

Ὑβριστὴς D. 272.
Ὑγρῇ E. 13. 9.
Ὑγρὸς J. 22.
Ὕδασιν F. S. A. 3. F. B. 13.
Ὕδατα L. P. 49.
Ὑδατηγὸς F. A. 17. F. B. 42.
Ὕδατι A. 109. Del. 48. 111. 191.
Ὑδάτινον F. S. M. 26. F. B. 295.
Ὕδατος J. 16. D. 167. Del. 14. 22.
Ὑδατοσύδνη F. B. 347.
Ὑδείομεν J. 76.
Ὑδροφόροι L. P. 45.
Ὕδωρ J. 27. 40. A. 110. Del. 46. C. 29. F. S. M. 23. F. B. 290. 298.
Ὕια Del. 58. 310. F. B. 71. 2.
Ὑιάσιν D. 126.
Ὑιέα C. 80. E. 11. 3. F. V. in voce Ζαγρεὺς. F. B. 171.
Ὑιέος L. P. 115.
Ὑιὸν E. 13. 4.
Ὑιὸς E. 50. 10.
Ὑιωνοὶ J. 41.
Ὕκης F. B. 72.
Ὑλαῖον D. 221.
Ὕλη D. 41.
Ὑλλὶς F. B. 362.
Ὑλλίχου F. A. 49. 2. F. B. 77. 2.
Ὑμέας F. B. 71. 4.
Ὑμεῖς E. 18. 1.
Ὑμεναιον E. 1. 6.
Ὑμέναιος Del. 296.
Ὑμένεοσιν F. S. M. 26. F. B. 295.
Ὑμετέρας Del. 204.
Ὑμετέροις Del. 227.
Ὑμέων E. 4. 2.
Ὑμῶν F. 19. 2. F. B. 107. 2.
Ὕμμιν E. 14. 5.
Ὑμνέομεν D. 2.
Ὑπαείδουσι Del. 304.
Ὑπαὶ Del. 25.
Ὑπαξονίων L. P. 14.
Ὑπάργυρα F. S. M. 90. 1.
Ὕπαρνοι A. 53.
Ὑπάτοιο D. 196.
Ὕπατον Del. 166.
Ὑπάτου Del. 126.
Ὑπεσσάλλετο A. 63.
Ὑπεὶρ F. B. 272.
Ὑπείροχον J. 68.
Ὑπέλυσαν C. 108.
Ὑπὲρ J. 26. D. 59. 107. E. 57. 3.
Ὑπερβασίας C. 23.
Ὑπερβορέοισιν F. 11. F. B. 187.
Ὑπέστη E. 1. 11.
Ὑπέτρεσας Del. 55.
Ὑπέτρεσεν F. B. 71. 4.
Ὑπέχεσθε E. 43. 4.
Ὑπήεισαν D. 242.
Ὕπνον E. 10. 1. 17. 4.
Ὕπνος Del. 234.
Ὑπὸ J. 27. 28. 74. 83. D. 21. 52. 159. 162. 176. 191. 192. 239. Del. 144. 158. 166. 202. 210. 228. 232. 321. L. P. 9. C. 39. 63. 102. E. 1. 9. 12. 2. 14. 1. 2. 23. 3. 46. 2. 48. 3.
Ὑποβλέπει C. 52.
Ὑποβλέψας C. 51.
Ὑπογλαύσσοντα D. 54.

Ὑποδεξαμένη L. P. 118.
Ὑποδέχθαι Del. 231.
Ὑποδινηθεῖσα Del. 79.
Ὑποδὺς F. S M. 60.
Ὑποκόλπιος Del 86.
Ὑποληνίδας D 166.
Ὑποπλεύοντες Del 62.
Ὑποσχεσίῃ E. 61. 2.
Ὑποτρώγων E. 46. 4.
Ὑποχθονίη F. V. in voce Ζάγκλον. F. B 172.
Ὑπόχλοον Del. 80.
Ὑῤῥαδίω E. 1. 2.
Ὑστάτων A. 79.
Ὕστατον D. 109. Del. 172. F. B. 43.
Ὕστερα L. P. 126.
Ὕστερον Del. 190. 254. C. 65. E. 27. 1. 57. 4. F. B. 112. 1.
Ὕστριχος D. 96.
Ὑφ' F B. 146. 2.
Ὑφαίνει A. 57.
Ὑφαινόμενον F. A. 10. 1. F. S. M. 21. F. B. 138. 1.
Ὑφίστο F. S. M. 49.
Ὑψηλὶς A. 92. D. 208.
Ὑψηλῆς Del. 63.
Ὑψηλοῖο Del. 157.
Ὑψηλῷ E. 24 2.
Ὑψιχώρου F. V. in voce Ἄστυρον. F. B. 19. 1.
Ὑψόθι Del. 136.
Ὑψόθεν C. 4.
Ὑψόθι J. 30.

Φ.

Φᾶ C. 46.
Φάγες C. 17.
Φάεα D. 53. 182. L. P. 92. C. 83.
Φαέεσσι D. 211.
Φαείνεται A. 9.
Φάεος D. 117.
Φάεσι D. 71.
Φαεσφόρε D. 204.
Φαεσφορίην D. 11.
Φαιδρύνασα J. 32.
Φαίδρου E. 60 4
Φαίνεται F. S. E. 4.
Φαίνοις J 69.
Φαίνω Del. 188.
Φάλαγγες Del. 181.
Φάλαρα F. B. 194.
Φάληρος F. S. M 58.
Φάλιον F A. 40. F. B. 176.
Φαμένα L. P. 131.
Φανείη F. V. in voce Λύχνα.
Φάνεντ' F. S. M. 15. 5. F. B. 145. 5.
Φαντὶ C. 53.
Φάντο J. 61.
Φάος E. 4. 1.
Φάρσος F. V. in voce Δίασμα. F. B. 244
Φαρέτραι D. 247.
Φαρέτρας D. 212.
Φαρέτρῃ A. 33.
Φαρέτρην D. 8. E 39. 2.
Φάρμακον E. 49. 4.
Φαρμάκων F. S. M. 14. 2.
Φαρόωσι F. V. in vocibus Ἀφαυρὸς & Φαρῶ. F. B. 183.
Φάσγανα Del. 183.
Φασὶ J. 6. D. 210. F. 16. 2. F. B. 118. 1.
Φάτο J. 28. F. V. in voce Δικαφόϊα. F. B. 162.
Φατὸν Del 60.
Φαῦλον F. B. 232.
Φέγγη E. 59. 3.
Φέγγος F. B. 113. 1.
Φεναιὸς Del. 71.
Φεραίη Del. 259.
Φεραῖος F. B. 117. 1.
Φέρβει C. 137. 138.
Φέρε C. 136. 137. F. A. 38.
Φέρει D. 130. E. 30. 2. F. 9. 2. F. S. M. 7. 2. F. B 37. 2.
Φέρεις E. 22. 1. 37. 1.
Φέρεν C. 10.
Φέρεσθαι Del. 4. L. P. 133.
Φέρεται L. P. 35. E. 18. 3.
Φέρευ D. 31.

Φέ-

Φέρχϑαι D. 144.
Φερεν Del. 117.
Φεροι D. 151.
Φέροις Del. 195.
Φέροισα L. P. 7. C. 123.
Φέροιτε F. 25. 1.
Φέρονται F. V. in voce Δανάκης. F. B. 110. 1.
Φέροντες F. 19. 1. F. B. 107. 1.
Φέροντι C. 127.
Φέρουσα J. 42. D. 24. 73. 147. Del. 266. F. V. in voce Ἠλιτόμηνος. F. B. 175.
Φέρτατον J. 70.
Φέρωσι D. 106.
Φεῦγε Del. 70. 72. 75. 103. 105.
Φεύγε Del. 95. E 19. 5.
Φεύγειν D. 266.
Φεύγεν Del. 70. 71.
Φεύγετε E. 7. 4.
Φεύγοντα E. 33. 5.
Φεύγουσα Del. 38.
Φῆ D 29.
Φήγινον E. 36. 1.
Φηγῷ D. 239.
Φημοι E. 16. 3.
Φημίζομεν F. S. M. 43. F. B. 276.
Φήσεις E. 59. 4.
Φησὶ E. 1. 11. 9 2. 4. E. 58. 4.
Φησὶν E. 31. 4. 60. 1. F. S. M. 44.
Φθέγξατο Del. 87.
Φθέγξονται E. 8. 4.
Φθιμένην E. 54. 3.
Φθινόπωρον C. 124.
Φθινωπυρίδα F. B. 50. 2.
Φθίων F. B. 218.
Φθιῶτα Del. 112.
Φθόγγον L. P. 14.
Φθοίας F. B. 337.
Φθόνον A. 107.
Φθόνος A. 105.
Φθόρος A. 113.
Φιαρῇ F. V. in voce Φιαρὸς.
Φίλαι L. P. 86.
Φιλαίτερον Del. 58.
Φίλαο D. 185. 189.
Φίλατο L. P. 58.
Φίλε Del. 213. E. 6. 4. 34. 3. F. 28, 2. F. B. 127. 1.
Φιλεῖ L. P. 16. E. 56. 2.
Φιλέοις E. 56. 2.
Φιλέοντες F. 10. 1. F. B. 102. 1.
Φιλέουσι F. 26. 1. 2. 27. 2. F. B. 52, 1.
Φίλη J. 29. Del. 27. 97. 226. E. 28, 2.
Φιληδεῖ A. 56.
Φίλην E. 26. 2.
Φιληκρατὶς E. 35. 1.
Φίλης Del. 10.
Φιλῆσαι D. 211.
Φιλήσειν F S. M. 68. F. B. 191.
Φιλίαν F. S. M. 11. 1. F. B. 199.
Φίλιππε E. 49. 3.
Φίλιππος E. 20. 1.
Φίλοις J. 69.
Φιλόμολπε Del. 197.
Φίλον Del. 203 L. P. 93. E. 26. 2.
Φιλοξεινωτάτη Del. 156.
Φιλοξενίδεω E. 60. 4.
Φιλοξενίης F. 19. 2. F. B. 41. 2.
Φιλόπαιδα E. 49. 6.
Φίλος D. 136. C. 117.
Φιλότεκνε C. 84.
Φίλους E. 22. 6.
Φίλτρον F. V. in voce Δίκρον.
Φιλύρην J. 36.
Φίλων D. 25.
Φιλωτέρα F. S. M. 66. F. B. 146, 3.
Φὶν D. 125. 213. F. B. 183.
Φίτρον F. B. 246.
Φλογὶ F. S. M. 53.
Φλογὸς D. 116.
Φλοιοῖσι F. B. 101. 1.
Φοβέοντο Del. 159.
Φόβον F. S. M. 74. F. B. 229.
Φόβῳ Del. 139. 217.
Φοῖβε F. S. M. 67.
Φοίβοιο A. 96.
Φοῖβον A. 30. 31. 47. Del. 5. F. 12, F. B. 188.

Φοι-

Φοῖβος A. 3. 56. 57. 58. 64. 65. 85. D. 7 146. Del. 8. F. 11. F. B. 187.
Φοίβου J. 78. A. 13. 19. 33. 45.
Φοίβῳ A. 44. 55. Del. 314.
Φοίνικες F. S. M. 10. 4. 92. 2. F. B. 94. 4.
Φοίνικος Del. 210.
Φοῖνιξ A. 4.
Φοίνισσα Del. 19.
Φοιτασεῖ L. P. 130.
Φοιτίζειν F. V. in voce Ἁλίαςος. F. B. 148.
Φόνῳ D. 224.
Φορβαίων L. P. 50.
Φορέεσκεν A. 61.
Φορέησι Del. 194.
Φορεῦντι F. B. 101. 1.
Φορέοντας Del. 186.
Φορέουσι A. 110. Del. 284.
Φορέουσιν A. 81. D. 141. 164. Del. 170. 299.
Φορηθεὶς E. 50. 8.
Φορυτὸν F. A. 21. F. B. 216.
Φράζεο L. P. 52.
Φρητὶ C. 16.
Φροίμιον F. B. 223.
Φρούρα Del. 177.
Φρουροὶ Del. 61.
Φρυαστομιθύων L. P. 2.
Φρυγίῃ A. 23. D. 159.
Φρυγίην E. 54. 1.
Φρὺξ L. P. 18.
Φυγᾶ L. P. 39.
Φυγάδων F. B. 104. 3.
Φύγαιχμα F. B. 117. 2.
Φυγόντες Del. 310.
Φυγοῦσαι D. 127.
Φυγοῦσαν D. 107.
Φύονται F. S. M. 6.
Φύκος Del. 199. 201.
Φυλαξεῖ C. 124.
Φυλάσσειν D. 6.
φυλασσέμεν J. 81.
φυλεῖ F. A. 5. F. B. 198.
φυλῆς E. 11. 3. 50. 1.
φύλλα Del. 85.
Φυλλοβολοῦντα E. 45. 3.
Φύλλοισι F. 25. 1.
Φυλῷ Del. 184.
Φυσάδειαν L. P. 47.
Φυσάων D. 56.
Φύτα D. 156.
Φυταλιᾶς L. P. 26.
Φυτὸν F. 7. 2.
Φῶκαι Del. 242.
Φωκείων F. A. 28. F. B. 209.
Φωνὰν L. P. 84. C. 57.
Φωνῇ F. A. 23.
Φὼρ, Φωρὸς } E. 45. 6.
Φῶτα C. 46. F. B. 67. 1.
Φωτὸς D. 79.

X.

Χ'ά E. 49. 5. 7.
Χάζευ C. 54.
Χαῖον F. 2. 2. F. B. 125. 2.
Χαῖρε J. 91. 94. A. 113 D. 44. 225. 268. Del. 325. L. P. 140. 141. C. 2. 120. 135. E. 24. 1. F. 21. 1. F B. 120. 1.
Χαίρετε E. 29. 3.
Χαιρέτω E. 47. 6.
Χαίροι Del. 326.
Χαίρουσιν Del. 84.
Χαίρω E. 30. 2.
Χαίρων Del. 150. E. 42. 6.
Χαίταν L. P. 31. C. 5.
Χαίτην Del. 81. 297.
Χαίτης D. 76.
Χαλεπὰν C. 104.
Χαλεπὴ F. S. M. 19.
Χαλεπῇ E. 32. 4.
Χαλεπὴν D. 124. L. P. 81.
Χαλεπὸν Del. 310. C. 67.
Χαλέπτει C. 71.
Χαλεπῷ E. 49. 10.
Χαλεπώτερον C. 51.
Χαλεφθῇ C. 49.
Χαλινὰ D. 112.
Χαλινοφάγων L. P. 12.

Χάλκεον F. S. M. 2. 2.
Χάλκεος Del. 258.
Χαλκῆας J. 76.
Χαλκιδικῆς Del. 46.
Χαλκιόπης Del. 161.
Χαλκὶς F. B. 38. 1.
Χαλκὸν D 60. L. P. 21. C. 61. F. B. 306.
Χαλύβων F. 7. 1. F. S. M. 46.
Χαμάδις C. 16.
Χαμαὶ C. 3. E. 45. 4.
Χανδὸν F. 18. 1. F. B. 109. 1.
Χανούσης A. 24.
Χαρίδα E. 14. 3.
Χαρίδας E. 14. 1.
Χαρίεντα L. P. 113.
Χαρικλῶ L. P. 67.
Χάριν J 37. L. P. 120. E. 5. 11.
Χάρις F. S. M. 4. 1.
Χάρισιν F. A. 4.
Χάριτας E. 54. 4 F S. M. 9. 3.
Χάριτες E. 55. 1. 4.
Χαρίτων E. 34. 2. 50. 10. F. A. 9. F S. M. 9. 3.
Χασμει E. 15. 2.
Χατιρόπορπος F. S. M. 38. F. B. 225.
Χεῖμα C. 122.
Χείματι A. 83.
Χειμῶνας E. 51. 2.
Χεῖρα J. 74. C. 63.
Χεῖρας D. 27. 71. Del. 323. C. 97. F. 17. 1. F. A. 12. 2. F. S. M. 20. F. B. 121. 2. 128. 1. 190.
Χεῖρες D 201.
Χείρεσσιν F. B. 51.
Χειρὶ C. 44.
Χειρὸς F. 27. 3. F B. 11. 3.
Χειρῶν J 66.
Χείρων C. 33.
Χειρωνίδες Del. 104.
Χέλυς A. 16.
Χέρα Del. 77. 220. C. 132. F. A. 26. F. B. 229.
Χέρες C. 102. E. 34. 1.
Χερὶ F. 2. 3. F. B. 125. 2.
Χερσὶν E. 42. 6.
Χερσω C. 59.
Χεῦμα J. 32. 37. Del. 110.
Χεων E. 50. 6.
Χὴ F. B. 220.
Χῆραι C. 106.
Χῆρον E. 16 4. 22. 6.
Χησιὰς D. 228.
Χθιζὸν A. 84. E. 15. 2.
Χθιζος C. 77.
Χιλων F. B. 89.
Χιον Del 48.
Χίω F. B. 115. 1.
Χιτῶνα D. 11. F. S. M. 49.
Χιτώνη D. 225.
Χιτώνης J. 77.
Χιὼν C. 92.
Χλεύην D. 150.
Χνόος A. 37.
Χόλον Del. 259.
Χολώθη Del. 86.
Χολωσαμένα L. P. 79.
Χορδὰς Del. 253.
Χορήτιδας D. 13.
Χορήτιδες Del. 306.
Χοροῖσιν E. 50. 1.
Χορὸν A. 8. 28. 93. D. 181. 242. 266. Del. 301.
Χορὸς A. 30. D. 3.
Χοροστάδας F. A. 16. F. B. 280.
Χοροστασίαι L. P. 66.
Χορῦ Del. 79. 313.
Χορὺς Del. 279.
Χορῷ D. 170. F. B. 116. 1.
Χρειῶ Del. 319.
Χρεος D. 100. E. 58. 1.
Χρῆμα E. 15. 1.
Χρηματα C. 112.
Χρησεῖ L. P. 126.
Χρίεται L. P. 30.
Χρίματα L. P. 16. 26.
Χροα J. 32.
Χροΐ C. 54.
Χροίαν L. P. 28.
Χρόνον Del. 1. C. 12. F. 4. F. B. 212.

Χροὸς Del. 211.
Χρύσεια A. 32. 34.
Χρυσέη Del. 39.
Χρύσεια D. 112.
Χρυσείας D. 116.
Χρυσείῃσιν F. V. in voce Ἄλειξ.
Χρύσειον Del. 228. 262. F. 9. 1. F. S. M. 7. 1. F. B. 37.
Χρυσέοιο Del. 264.
Χρύσεον D. 111.
Χρυσεοπήληξ L. P. 43.
Χρυσέῳ J. 48.
Χρυσέων A. 99.
Χρυσῆς F. S. M. 4. 1.
Χρυσῶ C. 127.
Χρυσῷ Del. 261. 263. L. P. 49.
Χρῶτα } J. 17.
Χυτλώσαιτο } J. 17.
Χωομένης D. 31.
Χῶρα F. B. 48. 2.
Χωρίον F. A. 2. 2.
Χωρὶς L. P. 59.
Χώρον L. P. 76.
Χῶρος J. 11.
Χώρῳ Del. 192. C. 30.
Χωσαμένα C. 42.
Χώσατο D. 203.
Χῶσι E. 62. 2.

Ψ.

Ψαμάθῳ D. 253.
Ψαύσεις D. 28.
Ψευδοίμην D. 65.
Ψευδόμενοι F. S. M. 43. F. B. 276.
Ψευδοπάτωρ C. 99.
Ψεύδος E. 14. 4.
Ψεύσαι J. 8.
Ψήχει F. B. 86. 3.
Ψήχουσιν D. 163.
Ψοφέουσαν F. V. in voce Διφῶ. F. B. 165.
Ψύθος F. S. M. 89. F. B. 184.
Ψύχει F. S. M. 2. 3.
Ψυχὴν E. 19. 2.
Ψυχῆς E. 11. 2. 24. 4. 43. 1.

Ω.

Ὠγαμέμνων F. B. 76. 1.
Ὠαρίων D. 265.
Ὠγρευτὴς E. 33. 1.
Ὠγυγίην Del. 160.
Ὠγύγιον J. 14.
Ὠδαρείων F. S. M. 72.
Ὧδε A. 64. 107. Del. 274. L. P. 100. 104. E. 30. 2. 51. 4. 57. 2. F. 19. 3. F. S. A. 8. F. B. 27. 105. 3. 107. 3. 134. 1.
Ὠδῖνας Del. 120. 123.
Ὤδινε F. V. in voce Ἠλιτόμηνος.
Ὠδῖνες J. 29.
Ὠδίνεσσιν Del. 254. F. B. 168.
Ὤδινη F. B. 175.
Ὠδίνων E. 57. 2.
Ὠδῖσι Del. 61.
Ὤιον E. 5. 10.
Ὤιχετο L. P. 40.
Ὦκα D. 105.
Ὠκεανῖναι D. 62.
Ὠκεανίνας D. 13.
Ὠκεανὸν D. 42. Del. 17.
Ὠκεανῷ L. P. 10.
Ὠκέες Del. 169. 320.
Ὤκησαν F. S. M. 71.
Ὠκίσατο L. P. 40.
Ὤκισαι D. 95.
Ὤκιστος F. B. 288.
Ὤκτισας Del. 107.
Ὠκύθοον D. 165.
Ὠκὺν A. 102.
Ὠλὴν Del. 305.
Ὤλισθεν F. V. in voce Θαλῆς. F. B. 71. 7.
Ὧλκα D. 180.
Ὤλοψας D. 77.
Ὦμοι D. 113.
Ὤμοις Del 209.
Ὤμοισι D. 112.
Ὤμοσα F. S. M. 4. 1.
Ὤμοσε A. 67. E. 16. 1.
Ὤμοσεν E. 16. 3.

Ὡμοτόκους Del. 120.
Ὡμοτόχος C. 53.
Ὦμων D. 59.
Ὦνερ E. 42. 1.
Ὠπὰς F. 15. 1.
Ὡπλίσσαο D 86.
Ὢ πολλον A. 69.
Ὠπόλλων A. 107.
Ὤπλαι E. 50. 3.
Ὥπλισμαι E. 45. 5.
Ὥραι A. 81. 87. L. P. 73.
Ὥρας F. S. M. 6.
Ὥρεσιν C 52.
Ὡρικινν F. S. M. 71.
Ὥρισε F. 19. 2. F. B. 107. 2.
Ὅρον F. S. M. 78. F. B. 150.
Ὠρχήσαντο J. 52. A. 86. D. 240. Del. 313.
Ὠρχήσατο Del. 139.
Ὡς Del. 7. E. 57. 3. 58. 1. F. S. M. 45. 46. F. B. 47. 1. 76. 1. 77. 2. 87. 3. 89. 128. 2. 135. 2. 212.
Ὡσαύτως L. P. 136.
Ὥσπερ D. 83. E. 5. 6. F. A. 30. 1.
Ὥστε C 29. F. S. A. 1. F. B. 20. 307.
Ὦτος D. 264.
Ὤφελε E. 18. 1.
Ὤφελεν E. 58. 2.
Ὤχετο E. 38. 2. 43. 3.
Ὤχησεν J. 23.
Ὤχλισσε Del. 33.

INDEX II
AUCTORUM

a Commentatoribus & laudatorum.

A.

Ælianus.
Æſchylus.
Æſopus.
Agatharchides.
Allatius.
Ammianus.
Ammonius.
Anacreon.
Anna Fabri.
Antipater.
Antoninus Liberalis.
Apollodorus.
Apollonius.
Apulejus.
Aratus.
Arethas.
Ariſtænetus.
Ariſtophanes.
Ariſtoteles.
Arnobius.
Arrianus.
Artemidorus.
Aſclepiades.
Athenæus.
Auguſtinus.
Auratus.
Auſonius.

B.

Bacchylides.
Barnabas.
Bentlejus.
Beroaldus.
Beroſus.
Bias.
Bion.
Bocatius.
Bochartus.
Braſſicanus.
Brodæus.
Busbequius.

C.

Cæſar.
Calaber.
Calphurnius.
Caninius.
Canterus.
Caſaubonus *Iſaacus.*
Caſaubonus *Mericus.*
Catullus.
Ceſennius Getulius.
Chriſtianus.
Chryſoſtomus.
Cicero.
Claudianus.
Clitarchus.
Coluthus.
Conſtantinus Manaſſes.
Cornelius Nepos.
Cornutus.
Cruſius.
Cyprianus.

D.

Damaſcenus.
Didymus.
Digeſta.
Diodorus Siculus.

Dionyſius *Halicarnaſſeus.*
Dionyſius *Periegetes.*
Dioſcorides.
Donatus.

E.

Empedocles.
Ennius.
Epicharmus.
Epigrammata Græca.
Epimenides.
Epiphanius.
Eraſmus.
Etymologus.
Eumenius.
Euphorion.
Euripides.
Euſebius.
Euſtathius.

F.

Faber *Tranquillus.*
Feneſtella.
Feſtus.
Florus.
Francius.
Friſchlinus.

G.

Gellius.
Germanicus.
Grævius *Johannes Georgius.*
Grævius *Theodorus Georgius.*
Gronovius *Jacobus.*
Gyraldus.

H.

Harpocration.
Heliodorus.
Hephæſtio.
Heraclides.
Hermogenes.
Hermolaus.
Hero.
Herodianus.
Herodotus.
Heſiodus.
Heſychius.
Hieronymus.
Hoelzlinus.
Holſtenius.
Homerus.
Horatius.
Horus Mileſius.
Huetius.
Hyginus.

I.

Joſephus.
Iſodorus.
Iſocrates.
Julianus *Ægyptius.*
Julianus *Imperator.*
Juſtinus.

L.

Lactantius.
Laertius.
Leonidas.
Lucanus.
Lucas.
Lucianus.
Lycophron.

M.

Macrobius.
Martialis.
Matthæus.
Mela.
Meleager.
Menander.
Menecrates.
Meurſius.
Morhofius.
Moſchus.

Muac-

Munckerus.
Muſæus.

N.

Neoptolemus Parianus.
Nicænetus.
Nicander.
Nonnus.
Nyſſenus.

O.

Obſopœus.
Olympiodorus.
Oppianus.
Origenes.
Orpheus.
Ortelius.
Ovidius.

P.

Pacuvius.
Palæphatus.
Parmenion.
Paulus *Ægineta.*
Paulus *Apoſtolus.*
Pauſanias.
Phædrus.
Phavorinus.
Philemon.
Philo Conſtantinopolitanus.
Philoſtratus.
Phlegon Trallianus.
Phocylides.
Photius.
Phurnutus.
Pindarus.
Placidus.
Plato.
Plautus.
Plinius *major.*
Plinius *minor.*
Plutarchus.
Politianus.
Polybius.
Polydorus Virgilius.
Porphyrius.
Portus.
Poſidippus.
Procopius.
Propertius.
Ptolemæus.
Pythagoras.

R.

Realinus.
Rhodiginus.
Robortellus.
Rubenius.
Ruth.

S.

Salomon.
Samuel.
Sappho.
Scaliger *Julius.*
Scaliger *Joſephus.*
Scholiaſtes Arati.
Æſchyli.
Apollonii Rhodii.
Ariſtophanis.
Callimachi.
Hermogenis.
Homeri.
Nicandri.
Pindari.
Sophoclis.
Seldenus.
Seneca *Lucius.*
Seneca *Marcus.*
Servius.
Sextus Pompejus.
Silius Italicus.
Simonides.
Simplicius.
Sladus *Matthaus.*
Solinus.
Sophocles.

Sotion.
Spanhemius.
Stanlejus.
Statius.
Stephanus *Byzantius*..
Stephanus *Henricus*.
Strabo.
Swartius.

T.

Tacitus.
Taubmannus.
Terentius.
Theocritus.
Theodoretus.
Theognis.
Theon.
Theophraſtus.
Thucydides.
Tibullus.
Tribonianus.
Tzetzes.

V.

Valerius *Flaccus*.
Valerius *Maximus*.
Valleſius.
Varinus *Camers*.
Varro.
Virgilius.
Vitruvius.
Voetius *Paullus*.
Volaterranus.
Voſſius *Iſaacus*.
Vulcanius.

X.

Xenophon.
Xiphilinus.

INDEX II

AUCTORUM

a Commentatoribus ב *vindicatorum, explicatorum, emendatorum & notatorum: & in quo* Vind. *vindicatorum*, Ex. *explicatorum*, Em. *emendatorum*, N. *notatorum nota eſt.*

A.

Ælian. de anim. IX. 27. N. dum ex Callimachi ſententia, ſed perperam dicit, ſerpentes ſimilum guſtantes mori 394.

Æſchyl. Ex. Προσδέρκεσθαι μόρον 201.

Æſchyl. Schol. Prom. v. 371. Em. Καλλίμαχος πυρίδειπνον φησι 417.

Ammon. de ſimil. & diff. voc. Em. Ἀμαρτάνει Καλλίμαχος ἐν Ἀιχάλῃ 320.
Ἐλαίην εἰκὸς οἱ παλαιοὶ 343.
Ὅτι οὐχ ἓν ἄλεισμα 406.
Περὶ τρόπ. ποιητ. Ἐγὼ φαύλη πάντων δένδρων εἰμὶ 343.
Περὶ λέξ. διαφ. N. quia Callimacho vitio vertit, quod Φθῖοι pro Φθιῶται dixerit 391.
quia Callimachum arguit, quod αὖθι dixerit pro πάλιν 406.

Anna Fabri N. quæ in Fragm. 22. pro ὅς οἱ reponit 365.

Anthol. I. Em. Ἄιτιος ὁ γράψας Ἄιτια Καλλιμάχου 305.
MSta. Em. Ἁ ναῦς ἄτομον φίγγος —— Καλλιμάχου τετράμετρον Βάκχικον } 364.
Παῖδες ἄφωνος ἔστα 427.

Antigon. Hiſt. Mirab. Em. Τὰς περὶ τὰς Ἀιόλου νήσους / Κατὰ Δῆλον νῆσον τὴν Καρχηδονίων / Ἐξ οὗ καὶ τοὺς ἐν φαινεῷ } 328.
Ὁ μὲν Καμίσκος θαλάττης ῥεούσης ῥεῖ } 328.
Ὁ Κάπαιος καὶ Κεμμίσιος } 329.
Ἐάν τις ἐμβάλῃ στοιβὴν ἢ λίθον 329.
Ἐν Κυσιτράτῳ / Προσαγορευόμενον Κυσιτραῖον } 329. 330.
Τὴν μὲν Κιγχρώψασι ταῖς Θρᾳξὶ / Ἐν Σκοτύσσῃ εἶναι κρήνην ἰδίαν / Καταβαίνοντος μὲν ἡλίου πηγνύει } 330.
Κρήνην Ιλαν υδεγοκυφατα ... αιανἐπιμένειν / Κροκοδείλους ἐν αὐτῇ μικροὺς / Κτησίαν μὲν ἱστορεῖν λέγεται } 331.

Μειο-

Μεῖῦσθαι χαλκώματα 331. 332.
Κατὰ τύχην τῶν εἰθισμένων
Ἐκεῖνο μέντοι λέγειν } 332.
Διὰ μέσης αὐτῆς ἀναθεῖν ὕδωρ
Τὴν τῶν Πυράκων λίμνην
Ἐν Κιτλῷ φασὶν Νικαγόραν
Περὶ τῶν αὐτῶν ὑδάτων
Θεόφραστον φασὶ τὸ καλέμενον Στυγὸς ὕδωρ } 333.
Ὅτι ἐστὶν ἐν Φοινίᾳ
Στάζει ἐκ τινὸς πετριδίε
Λύκον τὲς ὀνομαζομένες * * *
Ποιεῖν ἔμφασιν τόξων 333. 334.
Ἐν δὲ Λυκήταις Θεόπομπον φάσκειν 334.
Ὥστε τὸν ἀπογευσάμενον τελευθᾶν
Ἐὰν δὲ φορτίον ἐπιβαλὼν, πήξῃ τις } 335.
Ὃ ἐν μὲν τῷ πυρὶ ἐτήκετο
Περὶ δὲ τέτων τῆς ἀκανθείσης
Καθηγήσεις γίνεσθαι καὶ χρησίμας
Ἐπὶ Τάνῃ πλίνθος
Περὶ δὲ τῶν Κώων
Τὲς ἐρωδιὲς ὑπὸ μὲν τῶν Μήδων } 336.
Δύο ἢ τρεῖς πρὸς πάντας
Ἐὰν μὲν ἓν τὸ πλῆ * * *
Ex. Ἐν τῇ πλησίον Ἰόππης ἐπιδέχεσθαι 331. 332.
Τὸ περὶ τὸν Κώων χύτρινον γίνεσθαι 333. 335.
Antipat. Anth. IV. 9. Em. Λείπεται γηροκόμῳ 460.
Epigr. Ἐπιτύμβιον Στρύμονι κῆαι. 428.
I. 942. Em. Ἄγελοι ναιετάεσι 461.
Apollod. II. Em. Τὴν κεραίστην ἔλαφον 71.
Apollon. Rhod. III. 29. Em. Κεῖνος ἀινεσιησω 70.
Schol. I. 1116. Em. Νηπείης ἄργος ἀοίδιμος Ἀδρήστεια 316.
I. 1163. Εἴπετο ναθρὸς. 285.
IV. 1614. Καλλίμαχος ἐπὶ τῶν μυιῶν - - 412.
Arat. Phænom. Ὅς τὸν ἄλλα
Καὶ τῆς ἁμάξης λέγεται } 281.
Ἥμισυ μέν κεν ἴδηαι 460.
Arati Schol. p. 40. Em Ἀλλ' ἐμὸς ἐὰν κύμασιν 363.
Ariſtoph. Nub. Ex. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἡ γῆ βίᾳ 342.
Phœn. Em. Ὁ δ' ἰπνὸς ἡμῖν - - -
Καὶ συντεταγμένως } 395.
Schol. p. 266. Em. Παροιμία ἐπὶ τῶν πολλὲς ξένες
ἀποδεχομένων } 315.
Ἔχε στέγος
Καλλίμαχος ἐκ ἀναγράφω τὸν πάππον 350.
ad Aves Em. Τήνῳ Ἀγαμέμνων, ὡς ὁ μῦθος ἵστατο 337.
Acharn. Em. & Ex. Ἐνὶ δὲ φύλλοισι κεκομμένα 347.
Pac. Em. Οἰνοπόιτησι κεϊὰς 348.

Athen.

Athen. IX. Ex. Λευκὰ ἐρεοῖς 171.
XV. Ἀκόντιον ἧκαν ἔραζε 348.
I. c. 2. Em. Τρὶς δ' ἀπομαξομένοισι - - 384.
II. Θρηϊκίην μὲν ἀπηγιατο - - 361.
IX. Ἰδίᾳ ἑκάτερον 349.
XIV. 646. Ἐξεπίλησας ἀρτίῳ - - 385.
XV. 668. Χαρίσιον . . οἱ δὲ ἄρτον ἀπὸ τῶν λημμάτων 385.
Τὠνδρὸς ἀπὸ στεφάνων 215.
II. N. quia Callimachum perperam caſtigat, quod ἄλει-σον vocet κισσύβιον 361.

B.

Beroal. in Prop. N. dum aſſerit *Atalantam eſſe Schœnei filiam* 490.
Bocat. Gen. Deo. VII. 28. N. dum aſſerit *Cyrenen Penei fuiſſe filiam* 393.

C.

Caſaub. Iſ. N. quia *Lectiones Theocriticas* perperam nominat 420.
N. quia apud Athen. p. 392. pro Δυμάναις reponit Λακαί-ναις 420.
Catull. VII. 4. Ex. *Lacerpiciferis jacet Cyrenis* 43.
VIII. 3. 8. *Candidi ſoles* 171.
XIV. 1. *Ni te plus oculis meis amarem* 85.
XXXIV. 8. *Quam mater prope Deliam depoſuit olivam* 8.
XXXVII. 1. *Salax taberna* 184.
LXIII. 8. 9. 29. *Tympanum* 90.
LXIV. 18. *Nutrices* 169.
LXVI. 18. *Si reditum tetuliſſet is* 199.
45. *Feſtis luminibus* 82.
Chærobosc. Grammat. Em. Ἔτι δὲ Χωλίαμβον 341.
Cicer. Fam. I. 9. Ex. *Magna mercede cognoſcere* 93.
VII. *Semper te mihi augendum putavi* 28.
pro Dom. *Data merces eſt erroris mei* 93.
Div. I. 29. *Corpus miſcere* 101.
Clem. Alex. Protrept. p. 8. Em. & Ex. Φοῖβος Ὑπερβορέοισιν ὄνων ἐπιτέλλε-ται ἱρεοῖς 383. 384.
Strom. l. 5. Em. Φαρμάκων σοφία 281.
Εὐφορίων ὁ ποιητὴς, καὶ Καλλιμάχου 345.
Καὶ οἱ τετύκοντο ἅπαντα / Ἐπιτελλομένοις ἐνιαυτοῖς } 375.

D.

Dionyſ. Perieg. Ex. Ἀονίῳ τμηθεῖσα 105.
Doſiad. Em. Παμάτων φείδονται Πανός 459.

E.

Empedocl. Em. Διαλλάσσονται διαμπερὲς, οὐδ' ἅμα - - 460.
Empir. p. 62. Αὖθις διζησόμεθα 281.
Epigr. Vet. Μή σοι μηνίσῃ πικρὸν ἐπαγρσίμη 469.
Crinag. Κεῖται τῇδε πολιγηπελὲς ῥάκος 470.
Etymol. Magn. Em. in voce Ἄκμων Τῶν περὶ δινήεντι - - 375.
Ἄλες . . Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν Λοχιάμβοις 340.
Ἀλίαστος . Φοιτίζειν ἀγαθοὶ πολλάκις Θεοὶ 375.
Ἀλίβας . Οἶνον ἀλιβάντα 341.
Αἶρα . ubi αἶραν σφαῖραν interpretatur 63.
Ἀμπρεύω . Ἀνδρ' ἐλαιοὶ δ' ἐκ λειόθεν - - 396.
Ἄρδις . Καλλίμαχος. Ἀλλ' ἀπὸ τόξου 370.
Ἄφενος . Δαμάσου παῖδα Νεστορίδη 376.
Βεῦδος . Ἐν Πάρῳ καλά τε καὶ αἰόλα βεῦδε ἔχουσαι 377.
Βύχιτα . Ἐξ ἁλὸς οὐ δίκην ἀνέρα - - 377.
Βωνίτης . Βωνίτησιν ἐνὶ κρύπλεσι γυναῖκες 377.
Γρῶσων . Καὶ τόνος αἰζηῶν ἔγειρε κηδεμόνα 386. 387.
Δανάκης . Μούνη ἐπιπλολίων - - 362.
Διασμα . Διάσματα φάρεος ἀρχὴν 398.
Διδυμαῖος . Διδύμων γενάρχα 313.
Δίκρον . Δίκροον φίλτρον. ἀνιεραμβὴ 398.
Εἶαρ . Τὸ δ' ἐκ μέλαν εἶαρ ἔδαπλεν 398.
Εἰσπνήλης . Μέμβλετο δ' εἰσπνήλαις 379.
Ἐμπελάτειρα . 379.
Ἐρωδιός . Αἷμα γὰρ λύχνου τὸ ἔλαιον τὸ ἔλειξαν εἶαρ 387.
Ἠρία . Τίνος ἠρίον ἵσταται τοῦτο 399.
Καιροσέων . Καὶ τὸ Δηλίων ὕφασμα ὑδάτινον 408.
Κύφελλα . . Καλλίμαχος. ἢ τὰ κύφως -- 409.
Ὀστλιγγες . Ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ ἐν τῷ πρώτῳ Αἰτιῶν 308.
Φαρῶ . . Μέλει δὲ σφίσιν ὄμπνιον ἔργον 383.
Γαιοδόται N. quia γαιοδόται derivat a δεῖν 377.
Euphorion Em. Ψαφαρῇ ἰνδάλλεται τέφρῃ 460.
Eurip. Schol. Phœn. 136. Em. & Ex. Εἰμὶ τέρας Καλυδῶνος 393.
658. Em. Ποὺς ὀλίβρος ἐν Καλλιμάχῳ 425.
Euſeb. Em. Καὶ Καλλίμαχος ὁ Κολοφώνιος 423.
Præp. Euang. 11. 3. N. quod ſyringam fiſtulam Cybelen inveniſſe dixerit 492.
Euſtath. Homer. Em. p. 1832. Δειπλίην αἰτίζουσι 263.

p. 576.

p. 576. Ἔλλιψι βασκανίης 283.
p. 1457. Εὐρώταο κομίσσαι 283.
Od. p. 570. Μῶσαι καλαὶ καὶ Ἀπόλλων 339.
Il. I. p. 796. Ἐν κότε Πύλῳ Δάφνην } 343.
Od. Ξ. p. 556. Ἐν κότε Μάλῳ }
Od. Δ. v. 1. Ἵππους καιετάεσσαι - - κομίσσαι 392.
Euſtath. Dionyſ. Em. Καὶ Κνωσσὸς, ἥτις καὶ Κέρασος ἐκαλεῖτο 400.

G.

Galen. de præſ. ex pulſ. 3. 6. Em. Βελλήσου λαγόνες ἰσοι ὀμφέλου - - 383.
Gell. N. A. 11. 1. Ex. *Inconnivens Socrates* 486.
IV. 11. Em. Καὶ κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχειν ἀνίωντον ἔδεσθαι 369.
Grammat. inedit. in Bibl. Oxon. Πῶς κλίνεται τὸ μύκης - - ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ Ἑκάβῃ 317.
Grat. Venat. Em. *Non alia major ſub pectore virtus* 69.

H.

Hephæſt. de Choriamb. Em. Τὸν Βρόγχον συνέθηκε } 313.
Διδύμων γυάρχαι }
Choliamb. Em. & Ex. Οὐ γὰρ ἀλλ' ἥκω } 342.
Em. Οὐ γὰρ ἄλλα προὐβούλευμα }
p. 28. Ἔχω δίχα τῶν δ' ἀείδειν 375.
Hephæſt. Schol. p. 20. Em. Μοῦσαν ληκυθίαν - - 413.
Herod. Parecb. p. 194. Em. Πῶς ὁ Μνησάρχειος σφάξῃ 311.
Heſych. Em. in voce Ἀμφίδυμος. Ἐξ ἑκατέρου μέρους εἰς δύσιν ἔχων 416.
Ἀοξοί 299.
Ἄωροι. Ἤλασα ἄωρον ἀπὸ 290.
Ἐπιχύρους 394.
Θεσμός 358.
Θύα. Ἔνιοι τὰ ἀρώματα 299.
Καιροσείδης 419.
Κάπλα Κόμπα τὸ ἀνεστραμμένον 299.
Κλείνιος 357.
Λειρόεντα. Λῖρος ἐγὼ τίθης 289. 394.
Λήτειραι 237.
Μάψαυραι. Αἱ μάταιαι ἄιμμοι 324.
Νεκάδεσσι. Νεκάδεσσιν ἐπισκοπῶν πολέμοιο 394.
Οὐλοχύτας. Τὰ κενὰ 156.
Πηλαγόνες. Γέροντες παλαιοὶ 458.
Τετραέτηρον 376.
Χρεμίδα 299.
Homer. Il. I. 359. Em. Πολλαὶ δ' Ἀχαιΐδες } 459.
414. Οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην }
Il. Θ. 225. Τοὶ δ' ἔσχατα 461.
Il. X. Ἀποκλείνοντα Θράσυνον τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ 346.

Schol. N. Em. Ἐκρεφέντα δὲ αὐτὸν κατάδηλον 306.
Od. x. Οἶςρος - - καὶ Καλλίμαχος. Βὺς σοὸν ἔτε μύωπα 317.
Καὶ Καλλίμαχος, περὶ τὸν μύωπος βύσσον 317.
Catal. Nav. Τληπόλεμος δ' ἐπεὶ οὖν τράφ' ἐνὶ μεγάρῳ - - 19.
Horat. Ex. Od. 1. 3. 5. *Quæ tibi creditum Debes Virgilium* 234.
1. 24. 5. *Quintilium perpetuus ſopor urget* 193.
1. 37. 2. *Nunc pede libero Pulſanda tellus* 89.
11. 11. 21. *Devium ſcortum* 238.
111. 11. 38. *Ne longus tibi ſomnus detur* 193.
111. 24. 24. *Aut pretium eſt mori* 93.
1v. 4. 48. *Fana deos habuere rectos* 75.
Sat. 1. 4. 71. *Nulla taberna meos habeat, neque pila libellos* 184.
Ex. Art. Poet. 390. *Neſcit vox miſſa reverti* 28.
Sat. 11. 441. Em. *Et malè tornatos incudi reddere verſus* 315.
Epiſt. 11. 2. 91. Ex. & Em. *Carmina compono, hic elegos, mirabile viſu* 323.
Hygin. Em. Aſtron. 11. *Arſinoes Conſitidis* 266.

I.

Junius N. qui putat verſum hunc Ἑσπέριον φιλέουσι - - proverbialem eſſe de iis qui ſunt in amicitia inconſtantes 319.
Juven. Ex. *Haud facilè emergunt quorum virtutibus obſtat Res anguſta domi* 28.

L.

Laert. Em. Empedocl. Πῦρ ἀπὸ κρητήρων ἀθανάτων 335.
Lucian. Em. Charonte Τάφος 105.
Lucil. Ex. *Tireſias grandævus* 153.
Lucret. Ex. *Omnium quæ clara clueret* 91.

M.

Martial. Ex. *Dies ſine face* 171.
Meleag. Em. Epigr. Ἀδυλόγοι χάριτες 206.
Meurſius de populis Atticæ N. dum Ἔνναι dicit δημὸν Ἀττικῆς 162.
Muret. in Prop. N. dum negat Atalantam eſſe Schœnei filiam 490.

N.

Nicand. Schol. ad Alexiph. Em. Ἐν Αἰγύπτῳ τὸν Περσέα μεταφυτεῦσαι 373.
Ἐλαίας τὸ αἷμα τὸ δαῦον εἶπε 377.
Κολόφωνα δέ εἰσι βόες 393.
Τῶν αἰεὶ τετρύφαται λοφίην 394.
Nonn. in Paraphr. Exp. Ὕπνον Λάζαρος εὗδε 193.

Olym-

O.

Olympiod. in Meteor. Ariſtot. Em. p. 12. Καλλίμαχος λέγων ἐν Ἀικάλῃ 319.
Oppian. Em. Hal. I. 99. Βύγλωσσοί τε καὶ πλατύουροι 461.
Cyn. II. 63. Δοιαὶ πανυπέρροχοι ἦτες 462.
Orph. Em. Suff. Cur. Ἠνίκ' ἂν ὁρμαίνωνται
Μοιρ. Ἀλλά μοι νυκτέριοι } 460.
Eum. Ὠκύδρομοι θ'
Argon. 723. Αὐτὰρ οἱ τοῖς γε 460. 461.
Ortel. N. qui collegit nonnullos ſtatuiſſe Nilum oriri ex iiſdem fontibus, ex quibus Inopus 121.

P.

Phædr. I. Ex. *Hac merces fraudis a ſuperis datur* 93.
Epigr. ined. Em. Ω χάρις ἄναξ 428.
Pindar. Olym. XIII. Ex. Ἱππείοις ἐν ἔντεσιν 401.
Schol. Em. Nem. I. Ὅτι δ' ἐν αὐτῇ ἐστι τῇ Ἀρτεμίδι. Καλλίμαχος ἐν Ἀικάλῃ 317.
III. Ἐκ δ' αὖτ' ἀγρεσίης
IV. Ἐλλᾶτε νῦν ἐλέγοισι } 366.
V. Ἐμοὺς δ' ὀδόντας ὀλίσθη 372.
VII. Μηκώνην μακάρων ἕδραν
VIII. Ζηνί τε καί τε Χάρισιν } 385.
Olym. X. Διὸς οἰκεῖον εἶπεν 386.
XIII. Πτέρυγ' θ' ἵπποις ἐλαυνόμενος 401.
de Metris Ἢ διὰ τῶν θρηνίων βομβικὸν 413.
Plaut. Ex. Amphitr. *In ſoporem collocare* 193.
Men. V 2. 118. *Imperium tuum demutat Apollinis* 187.
Rud. *Patior hac cum pretio tuo* 93.
Trin. IV. I. I. *Nerei Neptuni laudes ago* 59.
Quin prius me ad plures penetravi 185.
Plin. IX. 3. N. dum ſcribit, *oppidum Cyrenarum ab V. C.* 143. *eſſe exſtructum* 389.
fulmina bruta eſſe, & qua nulla ratione natura veniant 420.
Plutarch. Em. Plac. Phil. I. 7. Διάγορας ὁ Μιλήσιος
Χάλκεον Ζῶα
Βίβλια ψύχει } 340.
Iſid. & Oſir. p. 64. Διαγράφων εἰς ὄνομα
Γράμμασι χρυσοῖς ἀναγεγραμμένοις
Sympoſ. V. 3. Ἡ πρὶν ἀγωνιστὰς ἔστεφε τοὺς Ἐφύρη 355. 356.
apud Euſeb. Præp. Euang. III. 8. Ἥρας Σάμιοι ξύλινον εἶχον εἶδος 357.

Pol-

Οὔπω σκέλμιον ἔργον 359.
Λεῖον ἔθηκεν ἕδος 358.
Pollux Em. IX. 6. *Οἴκου βοῦν* 282. 339.
Καὶ τὴν δανικὴν 362.
X. 34. *Μακρὸν ἀλλεσθαι* 282.
Ἐν Πλούτῳ εἰπὼν τὴν μυάγραν καλεῖ } 395.
Εἰπόν τε ἀνάκλητε ——— }
Portus N. quia Jambicum ſenarium ait eſſe Callimachi carmen, *Δύην ἀπέθεντ'* - & Callimacho tribuit carmen, *Τοὔνεκα τὴν ἰδίην* - - quod anonymi eſt 409.
Poſidipp. Ex. *Οὐδὲν ἑώρακεν κακόν* 201.
Priſcian. p. 554. Em. *Καλλιχόρῳ χθονὸς οὐλίας* } 400.
N. quia Callimachus ponit pro Alcæus }
Pſalm. XCI. 6. Em. *Sibi non metuent a dæmone meridiano* 147.

Q

Quintil. Em. Orat. Inſt. XI. 2. Apollas Callimachus 326.

R.

3 Reg. 18. Ex. *Cum eſſet meridies, illudebat illis Elias, dicens: deus veſter dormit* 147.

S.

Salmaſ. Plaut. Trin. IV. 1. 1. N. Nereine vocatur Thetis poetæ 59. 60.
Præficias ex immolata hoſtia mergitibus involutas Delum deportabant Hyperboreæ virgines 131.
Scalig. N. dum ait Græcos nunquam dativos pro genitivis poſuiſſe 196.
docet in Colchicam urbem Cytæam a Salmanaſare decem tribus deportatas, & inde Samaritanos a Judæis Cytæos dictos fuiſſe 237.
de Samothracia dictum vult, quod de Samo Jonia verum eſt 264.
commentitiam Epageſimam inter deas collocat 469.
Scriptor incertus Cenſorino adjunctus Em. *Callimachus, Minermo, Euhemerus* 323.
Sophocl. Ex. Antig. *Καὶ μῦθος γὰρ οὗτος* 93.
Oedip. Col. *Πέτρου ἄλκαρ ἔκειτο* 367. 368.
Schol. Em. Oed. Col. p. 288. *Ἡσυχίδαι* 367.
Oed. Col. princ. *Ἀλκάθοόν τις ἄπλυτος* 403.
Statius Ex. *Venit & Idæis ululatibus æmulus Azan.* 9.
Theb. II. *Longævi vatis opacos Tireſia* - - 153.
Stephan. Em. in voce *Αἴδηψος. Δαιδάλῳ. Ἐν δὲ λάχαινε* - 410.
Αἰθιόπιον. Ἡ Ἄρτεμις. Αἰθιοπία 427. 428. 429.
Ἀμνισός. Πόλις Κρήτης αἱ τούτου νύμφαι 53.
Ἀπέσας. Κοὐχ ὡδαρείων τῷ Ἀπίσαντι 338. 339.

Ἀραχναῖον, Ἄσβυστα, Μαλλὸς: Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη 308.
Μελαινεῖς. Τὸν δῆμον κεκλῆσθαι 320.
Μεσοπόντιος, Τελμάκελος: Καλλίμαχος Αἰτιῶν πρώτη 309.
Stephan. Fragm. Em. in voce Δύμη. Ἀπιόντα τὴν ἀχαι * * * 327.
Δωδώνη. Ὠνόμασαι κατὰ Θρασύβουλον 310.
Ἐκάχαλκον ἤγειρον 410.
Stob. Em. Serm. 57. Παύρων ὄλβιός ἐστι μέγα 363.
Ναυτιλίῃσιν ἣν ἔχεις βίον 362.
66. Ἐνήλθμοι δαύλια 369.
Ξανθὰ σὺν εὐόδμοις 359.
114. Γηράσκει ὁ γέρων. Καλλίμαχος ἐν πρώτῳ ἐπῶν 308.
Strab. Em. I. Αὖθις ἐς ἀρχαίαν ἔπλεεν Ἁρμονίην 363.
X. Ἐκαλεῖτο ἡ Κνωσσὸς Κέρατος 400.
XIV. Τοῦτο μέσα 189.
Suid. Em. in voce Ἄσυρον. Ὅς ᾤκισο ἐς ἄσυρον 406.
Ἀχειρουσία. Ἐστὶ λιμὴν 362.
Ἐκάλη. Ἔστι γὰρ τεῖχος ἀκλήϊστον 315.
Ἱμαῖον. Ὑδατηγὸν ἱμαῖον ἄδει 316.
Κάθοιμον 407.
Μή. Καὶ ἐπί σοι θρηνήσω ἀποθανόντος 374.
Μύωψ. Βοῦς σῶος μύωψ 316.
Σιμωνίδης. Ὤλισθε μέγας οἶκος ἐπὶ Σκοπάδας 326.
Σῦφαρ. Ναὶ τοῦτο τὸ δένδρον αὖον 318.
Χαρίσιον. Πέμψω παλλακαῖς ἐσπέρας χαρισίους 385.
Χνοῦς. Χοᾶ, χοῦς μέτριον Ἀττικόν 36.
Ψύθος. Καὶ σὺ ψύθος οὔνομ' ἔχουσα 383.
T.
Terentian. Maur. de Choriamb. Em. *Quam captus amore pudico* 313.
Terent. Ex. Andr. *Ego pretium ob ſtultitiam fero* 93.
Eun. II. I. *Stat ſententia* 122.
Theocr. Em. Idyll. XVII. Ἀθάνατοι δὲ καλεῦνται 459.
Schol. II. Em. Idyll. Εἰς ὀρνιθάριον αὐτὴν μεταβαλεῖν 350.
XV. 5. Διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς λέγεσθαι 48.
IV. Ἡδὺ ἂν φάλιον ταῦρον ἀλεύροις 381.
VI. Δαίμων τί κόλποισιν - - 396.
IV. Πρὸς τὰς συνουσίας καταγινόντες 420.
Theognis Em. Γίγνονται δ' ἐκτραπέλοισι νόμος 133.
Ex. Ἐχθαίρω γύναικα περίδρομον 205.
Tibull. IV. I. Ex. *Solus utroque idem diceris magnus in orbe* 115.
Tzetzes Lycoph. Em. p. 59. Κατὰ τρόπον τοῦ διχρόνου 402.
p. 67. Αἱ δὲ βουκρήμνοιο παραγγύλον 387.
p. 79. Ἔργα δέ μιν Τροιζῆνι 322.
p. 90. Ῥάμφει καθνάδει τόρνος 388.

p. 91. Νῦν δὲ τὸ ἀπόσπημα τῦ κυκεῶνος 388.
p. 135. Ἀνίχυσι Βοοσὸς λόφον 388.
p. 141. Πόλαι πόλεις κλιθεῖσαι 356.
p. 157. Ἐριννύι Τιλφωσσαίῃ 388.
p. 165. Νῆες Ἀχαιῶν ἄστεα κήδειν
Ἀφ᾽ ὃ καὶ Τεῦκροι οἱ Ἥρωες } 389.
Tzetzes Chiliad. p. 158. N. dum putat verſum hunc Ἑσπέριον φιλέουσιν - - proverbialem eſſe de iis qui in amicitia ſunt inconſtantes 319.

V.

Virgil. Ex. Ecl. I. 70. *Poſt aliquot ariſtas* 252.
II. 32. *Pan primus calamos cera* - - 492.
IV. 21. *Ipſa lacte domum referent diſtenta capellæ Ubera* 31. 121.
VIII. 21. *Incipe Mænalios mecum, mea tibia, verſus* 484.
Georg. II. 10. *Nullis hominum cogentibus ipſa Sponte ſua veniunt* 31.
IV. 338. *Neſæe, Spioque* 103. 104.
II. 10. *Quibus ipſa procul diſcordibus armis* 31.
Æn. III. 91. *Liminaque laurusque Dei* 29.
IV. 143. *Qualis ubi hibernam Lyciam* - - 32.
VII. 661. *Miſta Deo mulier* 101.
X. 746. XII. 309. *Oculos huic ferreus urget Somnus* 193.
Cir. Em. *Optant ardeſcere Eoum* 320.
Voſſ. Gerh. lib. de poetis N. quia Callimachum Colophonium laudat 423.
Iſaac. N. qui Del. 71. Φενεαῖος legendum putat 71.
N. qui Fragm. Οὔπω σκίλμιον ἔργον perperam emendat & explicat 357.

INDEX

INDEX III
VOCUM GRÆCARUM,

quæ a Commentatoribus explicantur, illuſtrantur.

A.

Ἀβίωτα 369.
Ἀγαθὰ πάντα 226.
Ἀγησίλας 447. 467.
Ἀγγελιῶτις τάξις 23.
Ἀγήσανδρος 467.
Ἀδηφαγία 408.
Ἀδμολίη 416.
Ἀδολεσχία 183.
Ἀειμμα 36. 51. 52.
Ἀέξειν 56.
Ἆθλος / Ἆθλον } 76.
Aι diphthongus non corripitur ſequente conſonante 459.
Aι & ι eodem fere ſono efferebantur 206.
Αἰγαίων 239.
Αἰδήψιον ἄορ 319.
Αἴλινον 33.
Αἶρα 369.
Αἴσιος 152.
Ἀκακήτης 76.
Ἀκήρια 37.
Ἄκραι 109. 117.
Ἀκταία 417.
Ἄκτια 305.
Ἀλαστος 148.
Ἀλεκτρύδες / Ἀλετρίδες } 432.
Ἀλετρὶς 395.
Ἀλητιάδαι 355. 356.
Ἀλιβδῆσαι 402.
Ἀλιπλὴξ 95.
Ἀλιτήριος / Ἀλιτρὸς } 29.
Ἀλκαίη 412.
Ἀλλὰ 9.
Ἄλλιξ 376.
Ἄλλως 198.
Ἀλμάδες 318.
Ἄλμη 141.
Ἀλώπηξ 402.
Ἅλς 318.
Ἀμιθρῆσαι 416.
Ἀμογητὶ 482.
Ἀμοιβαῖον / Ἀμοιβὸν } 495. 496.
Ἀμπρεύειν / Ἄμπρον } 244.
Ἄμπωτις 111.
Ἀμφιθαλὴς 263.
Ἀμφιλαφὴς 37. 38. 49. 50.
Ἀμφιλαφὴς ἄκτη 416.
Ἀμφιπεριστείνεσθαι 117.
Ἀνακαλυπτήρια 64.
Ἄνακτες / Ἀνάκτορον } 44.
Ἀναρίθμιον 369.
Ἀνδίκτης 395.
Ἄνθρωπος 403.
Ἀντιβλέπειν 63.
Ἀντιτάλλειν 56.
Ἀπαρχαὶ θυμάτων 130.
Ἀπάτωρ 154.
Ἀπαυγάζεσθαι 118.
Ἄπιλος 417.
Ἀπισῶ 416.
Ἀποβρέγματα 395.
Ἀποκαθάρματα / Ἀπολυμαίνεσθαι } 8.
Ἀπόμακτρα / Ἀπομάσσεσθαι / Ἀπομάττεσθαι } 96.
Ἀπ' οὔατος ἄγγελος 409.
Ἀποτίθεσθαι 8.
Ἄππα 50. 51.
Ἀράχνη 410.
Ἀργύρεοι ποταμοὶ 9.

Ἀρ-

Ἀρδὶς 370.
Ἀρετὴ 27. 28.
Ἀρθμὸς 386.
Ἀρμοῖ F. B. 44.
Ἀρπὶς 322.
Ἄρσεν 143.
Ἄρτεμις 397.
Ἀσκάντης 245. 396.
Ἄστρια 396. 397.
Ἄστυρον 357. 406.
Ἄτιμος 111.
Ἄτροπος 95.
Ἄτλα quorum προσφώνησις 181.
Ἀτλάραγος 222. 246.
Αὖ ἐρύειν 67. 68. 485. 486.
Αὖθις 10. 406.
Αὔλιον }
Αὖλις } 66.
Αὐταινύειν 13.
Αὐτοὶ 31. 121.
Αὐτόχθονες 105. 424.
Ἄφαρον 246.
Ἀχειρυσία 362.
Ἄχνη 96.
Ἄωρος 376.

B.

Βαθύγειος 41.
Βαιὸν 56.
Βαλῆνα }
Βαλιναῖον } 21.
Βαοβάζειν 50.
Βαρυστόνοι 413.
Βέμβιξ 181. 182.
Βεῦδος 246. 377.
Βηματίζειν 89.
Βίη nomen ſatellitis Jovis 22. 458.
Βλωμὸς 397.
Βουγλώνης 394.
Βύπεινα 160.
Βοῦς }
Βοῦς Κύπριος } 195.
Βοῦς ἱκύσιος ἐπ' ἄροτρον 218.
Βρέτη 91.
Βρέφος 311.
Βρίζειν }
Βριζόμαντις } 197.
Βρίζω }
Βριμάω }
Βριμόω } 102.
Βριτόμαρτις 82. 83.
Βριτὸς 83.
Βριτὺ 82.
Βωνίτης 377.

Γ.

Γάγγραινα 386.
Γάλως 75. 407.
Γάμος 478.
Γαῦλος 390.
Γε particula παραπληρωματικὴ 18.
Γέγειος 356.
Γενέθλη 240. 397.
Γέντα 411.
Γηγενεῖς 3.
Γηφάγοι 321.
Γλαφὶς 377.
Γλωχὶν 98.
Γόγγρος }
Γράσων } 386.
Γράω }
Γυιαὶ βόες 81.
Γύη 80.
Γυιὸς 81.

Δ.

Δακετὸν 378.
Δανὰ 263. 406.
Δανάκη 248. 362.
Δεκάφυια 378.
Δεῦνον }
Δεύνυσος } 21.
Διάκτορος 378.
Δίαυλος 141.
Δίκρον }
Δίκροον } 398.
Διπλόος τοῦ Σαμίου 224.
Δίφρον 22.
Διφῶ 378.

Δόλι-

Δόλιχος 141.
Δόναξ 378.
Δύη 409.
Δύπτῃ 379.

Ε.

Ἔαρ 262. 387.
πῶς Ἔϐαλες 192.
Ἔδρα 124.
Εἰαρ 387. 398.
Εἰκαία 395.
Εἰνάτερες 75. 407.
Εἰνατία 379.
Ἑκατεῖον 393.
Ἑκυρὰ
Ἑκυρὸς } 77.
Ἐλαφηϐολιὴ
Ἐλαφρὸς } 49.
Ἕλεια 350.
Ἔλελευ 411.
Ἑλικὸς 407.
Ἐλινύειν 398.
Ἕλκος 417.
Ἐλλὸς 82.
Ἐμπελάτειρα 379.
Ἐμπίραμον 141.
Ἔμπυρα
Ἐμπύρελα } 151.
Ἐναρέθμια 369.
Ἐνδρομίδες 53. 124. 125. 399.
Ἐνήριθμοι 369.
Ἐνιαυτὸς 27.
Ἐννεσίῃσιν 70. 71.
Ἔντερα γῆς 101.
Ἐπακλῆρες 24.
Ἐπίσταθρα 97. 465.
Ἐπιδόσκεσθαι 464.
Ἐπίγονοι 189.
Ἐπικλινὲς 412.
Ἐπίσκυρος 394.
οὐκ Ἐπίσταται 28.
Ἐπιτὰξ 414.
Ἑπτὰ
Ἑπτάμυχος } 103.

Ἔραζε
Ἔργον
Ἐρείσαι } 73.
Ἕρπειν 7.
Ἑρπετὰ 7. 394.
Ἕρραος 416.
Ἔρρειν 111.
Ἔρυμα 97.
Ἐρωεὶς
Ἐρωήσας } 399.
Ἐσθλὰ πάντα 226.
Ἑστὴν 21.
Ἐχατόω 117.
Ἐτήσιον 480.
Εὐγήρως 214.
Εὕδοντες 193.
Εὐκολίνη 321.
Εὐναστήριον 193.
Εὐρώς 412.
Εὔσκοπος 489.
Εὔτεκος 138.
Εὔυμνος 35.
Εὐφημεῖν 33.
Ἐφολκὸν 407.
Ἐχῖνος 399.
Ἐψιάασθαι 50.

Ζ.

Ζάγκλη
Ζάγκλον } 250. 380.
Ζαγρεὺς 249. 380.
Ζωστῆρες 392. 480. 487.

Η.

Ἠλιὸς 380.
Ἡλιοστρὴς 260.
Ἠρίον 399.
Ἡσυχία 146.

Θ.

Θάνατος 370.
Θεοπρόπος 152.
Θυμωρία 207.

Θεωρὶς 437.
Θεωροὶ 135.
Θηρήτειρα 480.
Θήσασθαι 17.
Θιμβρὸς 402.
Θελάι } 38.
Θελᾶσθαι } 38.
Θρόνος 491.
Θυόεσσα 133.
ἡ Θύρα ἐ δέ ποτ' ἔχει. Proverbium 315.
Θυρετρὸν 30.
Θυωρὸς 75.

I.

Ἰαλεμίσαι 381.
Ἰδεῖν κακὰ 201.
Ἴς } 33. 34. 479.
Ἴει } 33. 34. 479.
Ἴη } 33. 34. 479.
Ἱερὸς ὕπνος 192. 193.
Ἴλη 143.
Ἰλυὸς 11.
Ἱμαῖος quorum ᾠδή 257.
Ἴπνια 390.
Ἵππεια ἔντεα 401.
Ἴυλος 476.
Ἴυγξ 350.
Ἴωψ 346.

K.

Κάγκανα 263.
Καθάρματα 8.
Κάθομαι 407.
Καῖρος } 408. 419.
Καίρωμα } 408. 419.
Κακῶς } πράτ]ειν 191.
Καλὰ } πράτ]ειν 191.
Κάλαθος 156.
Καλεῖσθαι 10. 111.
Κανᾶ 156.
Καναχὴ 101.
Κῆπος Ἀφροδίτης 402.
Καρνεῖα 42. 43. 44.
Κάρτος nomen ſatellitis Jovis 22. 458.
Καταβολὴ 386.
Καταβόσκεσθαι 464.
Κατάκλεισον 238.
Κατατίθεσθαι 428.
Κεβλή 262.
Κεβλήπυρις 350.
Κενὸν 197.
Κευθμὸς 14.
Κηδεμὼν 387.
Κηκὰς 250. 399.
περὶ Κῆρι 466.
Κίβισις 250.
Κιθάρα } 31.
Κίθαρις } 31.
Κικκαβαῦ 413.
Κινώπετα 11.
Κίρκος 349.
Κισσύβιον 238. 239.
Κλεινὸς 357.
Κοάλεμος 250.
Κοιλίαι γῆς 101.
Κολυμβία πέτρα 322.
Κόλπος 8.
Κόμη, κορυφὴ, πλοκαμὶς, τρίχες, χαίτη diſtinguuntur 484.
Κόρυς 367.
Κότ]αβος ludus 236.
Κουροτρόφος 94.
Κραίζουσα 50.
Κρὲξ 350.
Κρημνὸς Αἰθιοπικὸς 121.
περὶ Κρῆτα κρητίζειν. Proverbium 371.
Κροταλίζειν } 90.
Κρέματα } 90.
Κτεὶς 411.
Κύδωνες 84. 85.
Κυκλικὸν ἔπος, ποίημα 205.
Κύκλιος chorea 49.
Κυνῆ 367.
Κυνοσουρὶς 69. 486.
Κύρβαντες qui 15. 18.
Κύφελλα 409.

Λα-

Λ.

Λαγωβολία 49.
Λαγὼν 138.
Λάκτις 381.
Λάξασθαι } 25.
Λάξις
Λατάγη ludus 236.
Λεγνωτὸς 53.
Λεπτὸς 119.
Λέσχη 182. 183.
Λευκὸς 9.
Ληθαργὸς κύων 218.
Ληκύθιον τροχαϊκόν 413.
Λῆς 54.
Λιμθύες 483.
Λίμναι 257.
Λῖρος 394.
Λιτὸς 224.
Λογχάδες 370.
Λοχεία }
Λοχεῖα } 126.
Λόχια }
Λύθρος 138.
Λύματα 372.

M.

Μαῖα 14.
Μακκοᾷν 320.
Μάρτις 83.
Μαςὸς νήσου 101.
Μαςὺς 404.
Μάψαυραι 324.
ἐπὶ Μέγα 464.
Μέλανες populi Africæ 444.
Μέλημα } 232.
Μέληρον
Μελίοση 475.
Μίσγεσθαι 101. 482.
Μίτρη 10. 115.
Μολιβδὶς 247.
Μονήρεις λέξεις 21.
Μόνιος 66. 402.
Μορμολύκεια 63. 64.
Μορμολύττεσθαι } 64.
Μόρμονες
Μορμὼ 63. 64.
Μορτὶς } 83.
Μορτὸς
Μυάγρα 395.
Μυδρὸς 59.
Μύκητες 258.
Μύκλοι 251. 382.
Μυττωτὸν 405.
Μύωψ 316. 317.

N.

Νεήκης 338.
Νέμεσθαι 488.
Νευρὰ 52.
Νησαῖοι ἵπποι }
Νήση } 103. 104.
Νῆσος }
Νικᾷ verbum præconum, victorem quempiam pronuntiantium 191.
Νόμος 133.
Νυμφεῖα } 110.
Νυμφεῖον
Νῶτα γῆς 101.

O.

Οι diphthongus non corripitur ſequente conſonante 459.
Ὀΐζυς 35.
Οὐδέποτ' ἔχει ἡ θύρα. Proverbium 258.
οὐκ οἶδε 28.
Οἰκιςὴς 463.
Οἰωνὸς 22.
Ὀλίζων 23.
Ὀλολυγὴ 127. 154.
Ὀλολυγμὸς } 127.
Ὀλολύζειν
Ὀλόπτειν 65.
Ὄλπις 382.
Ὁμολεκτεάδες 432.
Ὁμπνειος 152.

Ὀμπνὴ 152. 402.
Ὀμφαλὸς γῆς 101.
Ὁπλίζεσθαι 66.
Ὁπλίτης } 141.
Ὁπλιτοδρόμος } 141.
Ὀπτήριον 64.
Ὅπως 60.
Ὀργὰς 415.
Ὀρθὸς 75.
Ὅτλος 403.
Οὐατόεις θὴρ 413.
Οὖθαρ ἀρέρης 101.

Π.

Παγκράτιον 141.
Παιδνὸς 19. 20.
Παλατίδες πέτραι 143.
Πάλη 141.
Πάνακρα ὄρη 17.
Πανέμος mensis 219.
Πανσυδεῖ } 114.
Πανσυδίη } 114.
Παππάζειν 51.
Πάππος 350.
Πάρεδρος 491.
Παρθένος 83.
Πασσυδεὶ } 114.
Πασσυδίη } 114.
Πέλεια 349.
Πενθερὴ } 77.
Πενθερὸς } 77.
Πέρδιξ 349.
Περιβόσκεσθαι 480.
Περίδρομος 205.
Περιηγὴς 119.
Πέριξ 41.
Περιφλέγειν 480.
Περίφοιτος 205.
Περκάζων 147.
Πηγὸς 67.
Πηλαγόνες 3. 458.
Πηλαγονία, μοῖρα Μακεδονίας 458.
Πηλὸς 3.
Πιτυοκάμπτης 46.
Πλάγγων 169.
Πλεῖονες 185.
Πληγὴ } 89.
Πλήσσω } 89.
Ποιὰ 382.
Πόλαι 356.
Πολιὰ 32. 55.
Πολύστειος 12.
Πορθμήϊον 362.
Πρόγονοι 189.
Προίκιον εἶδαρ 260.
Πρύλις 18. 89. 375.
Πτέρυγες 152.
Πτωχοῦ πήρα οὐ πίμπλαται. Proverbium 419.
Πυγμὴ 141.

Ρ.

Ῥάμφος 388.
Ῥαψωδοὶ 372.
Ῥίζα } 99.
Ῥιζοῦσθαι } 99.
Ῥιζοῦχος 405.

Σ.

Σίβας 408.
Σιαλενδρείς 349.
Σιγέρπης 218.
Σίνις 46.
Σκερβόλλειν 404.
Σκὼψ 349. 350.
Σπέρχειν 102.
Στάδιον 141.
Στάδιος χιτὼν 321.
Στέρνα γῆς } 101.
Στερνοῦχος } 101.
Στυμφαλίδες 81.
Συγγράμματα 397.
Συνουσιάζειν 482.
Σφυρὸν 75.

Τ.

Τᾶλις 263. 389.
Τάξις 477. 478.

Τάφος 70.
Τέθμια 79.
Τεθμὸς 358.
Τείρεα 117.
Τεῖχος 32.
Τελεῖν 478.
Τέλειος, Τελειοῦσθαι } de ætate virili 19.
Τέλθος 151.
Τελχῖνες 99.
Τέρατα 477.
Τετράγυιος 80.
Τετράμετρον Κωμικόν 210. 211.
Τιλφωσαία Ἐριννὺς 264.
Τίς pro ἤ 204.
Τιτώ 388.
Τοῖχος 32.
Τομώτερον 107.
Τόργος 388.
Τρία 98. 103.
Τρίλλισος 98.
Τριοδῖτις 57.
Τριττύα, Τριττὺς } 425.
Τρίφυλλον quid & quotuplex 488.
Τριχλώχιν 98. 99.
Τροχὸς κεραμικός 255.
Τυτθὸν 56.

Υ.

Ὑδατοσύδνη 417.
Ὑπολήνιον, Ὑποληνὶς } 79.
Ὑπόχλοον 105.
Ὑστήρια feſtum Veneris 354.
Ὑψίζωνος 309.

Φ.

Φάος 149.
Φαρῶσα 246.
Φθέῤῥειν 111.
Φιαρὸς 252.
Φίλος 55. 123.
Φοβεῖσθαι 465.
Φοιβάω 139.
Φοιβόλαμπτος, Φοιβόληπτος, Φοῖβος } 38.
Φυταλιά 141.

Χ.

Χαῖον 368.
Χαρῆναι dicuntur dii 428.
Χαρίσιον, Χαρίσιος } 385.
Χλωρὸς 105.
Χνόος 36. 37.
Χυτλῶσαι 9.
Χυτρῖνοι 334.

Ψ.

Ψῆκτρα, Ψήχω } 78.
Ψύδος, Ψύθος } 383.

Ω.

Ὠκύμοροι 75.
Ὠμὸς, Ὠμοτικεῖν } 110.
Ὠμοτόκος 110. 111.
Ὥρια Λυκαίῳ 4.
Ὧρος 376.

INDEX IV

RERUM ET ANTIQUITATUM,

quæ a Commentatoribus explicantur, illuſtrantur.

A.

Acaceſium mons vel urbs Arcadiæ 76. 407.
Acanthon urbs Thraciæ, alia Ægypti 192.
Ace urbs Phœniciæ 354.
Achelous Græciæ fluvius 445. aqua quælibet 206.
Actæon a canibus dilaceratus 446.
Addephagias templum 408.
Adolere quid 56.
Adonia circa crepuſculum matutinum fiebant 142.
Adraſtea Curetum ſoror, Jovis nutrix 16. 376.
prope Ædepſum erant æris & ferri metalla 319. 410.
Ægialus urbs inter Sicyonem & Bupraſium 424.
Ægis ſcutum Palladis 443.
Æmus mons Thraciæ 405. 422.
Ænum oppidum Thraciæ 425.
Æſepi aqua nigra 406.
Ætna mons Siciliæ 427.
Agamemnon Dianæ capream transfigit & punitur 415.
Aganippe fons Permiſſi fluminis 354. 422.
Age hoc quorum formula 409.
Agno Jovis nutrix 374.
Ajax Oileus 306.
Ἅλαι duo pagi in Attica 80.
Alimus populus Leontidis tribus 420.
Alveus appellabatur vas, in quo e matris utero prodeuntes abluebantur 9.
Alycus urbs Peloponneſi 383.
Amalthea filia Meliſſi Cretenſium regis, ex Phœnicio אמלתא dicta 17.
Amaltheæ nymphæ capra Jovi ubera præbuit, in cœlum eſt translata, Jovi in pugna adverſus Titanas ex ejus corio ſcutum factum 17.
Amantia Illyricorum portio prope Oricum 400.
Amazonibus dextri humeri fuerunt nudi 86.
Amniſus fluvius Cretæ 53. 399.
Amphryſus fluvius Theſſaliæ 389.
Amyclæ urbs Laconicæ 249.
Amymone fons apud Argivos 443. arenam, cui nonnihil auri fuit admixtum, habuit 144.
Anathemata diis conſecrata 492.
Anaurus Theſſaliæ fluvius 403. in ſuperficie calet, infra friget 328.
Ancæus Neptuni filius 422.
Aones populi Bœotiæ 105.
Aper Erymanthius ab Hercule interfectus 373. Calydonius ab Atalanta occiſus 411.
Apes ex boum oſſibus naſcuntur 264.
Apeſas mons Nemææ 311.
Apidanenſes Arcadiæ populi, unde nominati 8. 372. dicti αἰγύγιοι 7.
Apio monumenta defunctorum coronabantur 189.
Apium ſymbolum Iſthmiorum 239.

Apol-

Apollinem alii imberbem, alii barbatum faciunt 36. erga... juvenum pietas, & non vulgaria bona illi promiſſa 32.

Apollini ſtatua aurea erat poſita 36. ara ἐκ τῶν χεϱμάδων ædificata 41. Carnæo feſtum inſtitutum 44. ἀπαρχὰς frugum Hyperborei, decimas alii populi offerebant 131. aſinos ſacrificabant Hyperborei 236. hymnum puellæ canebant 433. 437. comæ primitias. ex pueris qui excedebant, ſacrabant 436.

Apollinis feſtum adulto vere celebrabatur 33. in templum Delphicum donaria ex toto terrarum orbe conferebantur 36. ex capite vel minima guttula quæ defluebat, ſalutem afferebat 37. epithetum πολυώνυμος 51. oracula erant certa 107. ſtatua, anathemata 387. Boedromii ædes, Clarii lucus, ſimulacrum 390. Cyrenis templa & ſacra 392. de patria multæ gentes digladiantur 431.

Apollo natus in Co inſula 428. ſeptima die 436. dictus Καρνεῖος 42. 43. 383. 390. Θυραῖος 384. Pæan 385. Nomius 388. Boedromius, Clarius 390. Cynthius 418. Hebdomagena, Λοξίος, Ἡκαέργος 436. apud Lyciam ſex menſes degit, & ſex apud Delum 32. an ſit alius a ſole 317. Admeti, Laomedontis armenta pavit 388. 390. 391. urbibus condendis delectatur & valet 389.

Ἀπόλλωνος ἐπιδημία quale feſtum 32.

Apum ſucco nutriti quinam 376. colorem immutavit Jupiter 377.

Aqua intuentis formam reddit 140. in Creta, ſuper qua ſedentes, dum pluit, ſicci permanent, apud Lynceſtas acida eſt, quam qui biberint, ut poto vino, alterantur 334. ex Armeniorum petra excidens piſces nigros efficit 335.

Aquæ uſus in ſacris olim non erat promiſcuus 48.

Aquila Jovis armiger 379.

Ara in Delo cornea inter ſeptem mundi miracula 389.

Arachnæum mons Argolidis 308.

Aræthus fluvius Epiri 387.

Arandi ars a quo inventa 160.

Arbores in mari Indico naſcuntur 328.

Arcadia dicta Ἀζηνὶς & Apia 8. 9. 10. quando aquis irrigua facta 372. 373. ab Arcade rege dicta, antea Pelaſgia appellata fuit 375.

Arcadiæ locum, ubi Jupiter natus, nullis mulieribus, aut animalibus reptilibus adire licuit 6.

Arethuſa fontem ex Alphæo habet, quando Olympiorum diebus ventres victimarum in fluvio eluuntur, fimo fluit 330.

Argivi populi in Peloponneſo 442.

Argos Peloponneſi civitas 424. 442. Junoni ſacra 241.

Arimaſpi Scythiæ Europææ populi, μονόφθαλμοι, ἀριμανεῖς, ξάνθοι dicti 436.

Ariſtæus, Apollinis filius, in Sardiniam migrat 446.

Ariſtoteles, poſtea Battus dictus, tertiæ coloniæ, ex Thera in Libyam ductæ conditor 391.

Arſinoe apud Ægyptios pro Venere Zephyritide culta 186.

Asbyſtæ populi Libyæ 43. 392.

Aſopus fluvius Bœotiæ 424.

Aſſyriorum nomen datum Babyloniis 245.

Aſteria Latonæ ſoror 100. unde dicta 100. 101. Jovis amorem effugit 101.
Aſterion fluvius Argiæ 248.
Atabales, tympanum convexum, equites pulſabant 90.
Atalanta Schœnei, vel Jaſii filia 411. 490.
Atambar, tympanum vulgare, pedites pulſabant 90.
Atarnea Æolidis civitas 181.
Auge poetria Tegeatis 423.
Autonoe Cadmi filia 446.
Azania mons Arcadiæ 88.
Azilis fluvius & mons Libyæ 46. 393.

B.

Bacchi ſimulacrum 224.
Baccho cum Cerere communia erant ſacra 166. vota faciebant, & comam illi ſacram nutriebant 224.
Bacchus ἀβροκόμης & κισσοκόμης dictus 225.
Batti ſtatua in curru poſita 391, 392.
Battus filius Polymneſti & Phronimæ, unde dictus, tertiæ coloniæ, ex Thera in Libyam ductæ conditor 391.
Berecynthus urbs Phrygiæ 90. 414.
Bitumen in ſuperficie maris Thraciæ fertur 327.
Boebeis lacus 447.
Boedromia Apollinis feſtum 390.
Boedromion menſis 390.
Bœotia a Cadmo dicta eſt quæ olim Aonia 424.
Boreæ antrum } 103.
Boreas e Thracia }
Bos Cadmum in Bœotiam duxit 390.
Boſporus Cimmerius quis, & unde dictus 414.
Boves Epirotici robore & præſtantia aliis præcellunt 81.
Branchidarum oraculum Didymis Mileti 313.
Branchus paſtor deliciæ Apollinis 313. Mileſios expiat a fame 337.
Brennus Gallos in Græciam duxit 117. 429.
Britomartis filia Jovis & Carmæ 82 410. 489. dicta Aphea & Gortinis 489.
Bucculam apprehendere, demulcere, & manum tandem ad os referre affectus paterni indicium 482.
Bucerais fons Platæenſium 309.
Buchetion Epiri urbs 377.
Bura Achajæ oppidum, terræ motu everſum 426.

C.

Cadmi proſapia 391.
Calathos in Cereris, Dianæ, Minervæ feſtis geſtabant virgines, ferebant equi 156. capillis ſparſis ſequebantur puellæ 158.
Calceamenta in ſacris ſolvebant Lacedæmonii 172.
Calceatos pedes habent Chriſtiani rem ſacram peragentes 172.
a Calculo liberantur, qui potant in Velino lacu, in fonte Syriæ, in Gallo Phrygiæ flumine 336.
Callichorus puteus in Attica 159. fluvius Paphlagoniæ 354.
Calliphon quis 259.
Calliſto in urſam mutata 270. 375. 423.
Camicus fluente mari fluit 328.
Canephoræ virgines curru vehebantur, portabant flores & ſpicas

cas 157. albis equis portabantur 453.
Canes toto corpore vel albi, vel nigri non commendabantur 66. nobiliores deſcribuntur 403. ſanguine aut carne paſcuntur 484.
Cani etiam junioribus naſcuntur 378.
Canum genus triplex Lacedæmonii habuerunt 69.
Caralis metropolis Corſicæ 97.
Carbones in Theſprotia e terra effodiuntur, qui poſſunt cremari 336.
Carna dea cardinis 384.
Carnæa feſtum Apollinis 42. 43. 390. 391.
Carnæorum in feſto mulieres ſaltabant 392.
Carneadæ dicebantur pueri, qui Carnæorum diebus feſtis naſcebantur 43.
Caſmillus quis & unde 425.
Caſtanetæ, teſtulæ ligneæ, quas in choreis convexa ſui parte inter ſe collidebant Hiſpani 90.
Caucones Triphyliæ populi 375.
Caxcabeles, tintinnabula parva, in feſtis pedibus alligabant Hiſpani 90.
Cayſter amnis Joniæ 414.
Celadon fluvius in Alpheum defertur 70. 403.
Celtæ quouſque pertingant 117.
Cenchris Iſthmi Corinthiaci portus 129. 433.
Ceraſtes locus Mileti 425.
Cereris ſacra, capitibus impoſita, in Cereris Eleuſiniæ templum deferebant 443. a ſacris abeſſe debebat, quod ore jejuno exſpuebant, in ſacris a cibis abſtinebant, & humi jacebant mulieres 444. ſacra divulgare non licebat 448.
Cereriti, furore correpti 264.
Ceres vocabatur Πυλαίη 213. Ὀμπνία 252. Ennæa 445. Δηώ, Θεσμοφόρος 446. Eleuſina 447. ſertis ſpiceis ſolebat redimiri, circum quam aliquot papaverum plantæ viſebantur 163. eadem quæ Ἐριννὺς 264. farrea rudi palo proſtat 358. Erinnys in Arcadia colitur 388. frumentandi & triturandi artem invenit, leges reperit 446.
Cerva Dianæ conſecrata 404.
Cervæ an habeant cornua 70. 403. 404.
Cervi an ſint in Africa 69.
Cerynea mons eſt in Arcadia 71. 404.
Chalciope Phryxi conjux 428.
Cheſium promontorium Sami 412.
Chios inſula maris Jonii 421.
Cimmerii populi ad pontum Euxinum, invaſerunt Joniam 414.
Cingula pertinent ad omnes, qui munera obeunt 481.
Cipporum excitandorum origo quænam 189.
Cippos floribus, unguentis ornabant 189.
Claros Ioniæ civitas 390. 476.
Clavis ab humero ſuſpenſa ſilentii ſignum 448.
Cleombrotus, lecto Platonis libro, ſe in mare abjecit 200. 201.
Clepſydra fons in jugo Ithomes, in quo Jupiter lotus 372.
Clitorium urbs Arcadiæ 412. vicina monti Azaniæ 88.
Cnidii Theſſalorum coloni 446.
Cnidus in peninſula Cariæ adhærente ſita, a Triopa condita 447.
Cnoſſus urbs Cretæ 18. Ceratus dicebatur priſcis temporibus 400.
Coloniæ conditori parentare ſolebant Theræi 391.

Co-

Columnæ pro deorum ſimulacris poſitæ 358.
Comam in funere tondere, & mortuo injicere ſolebant 74. 75. 487. Boreæ filiabus virginibus, cum nuptiarum tempus adventabat, conſecrabant 132 436.
Coos inſula maris Ægæi 428. a Meropis regis filia dicta 114. 428.
Corinthii Iſthmiorum ἀλκαςαί 356.
Corinthus vocatur Ephyre 356.
Coronea Bœotiæ civitas 444.
Corſica inſula maris Liguſtici, aſpera & pleriſque locis invia 418. laudatur, vituperatur 494.
Corvi ducibus duces fuerunt itineris 41. 42. duo tantum ſunt in Cranone Theſſaliæ 327.
Corvus Theræis in migratione in Libyam dux fuit 390.
Cranio Arcadiæ fluvius, in Alpheum influit 373. 374.
Cranon urbs Theſſaliæ 427. 451.
Crateres apud Leontinos ebulliunt, ſed fontes habent frigidos 333.
Crathis fluvius Arcadiæ, alius Siciliæ 11. 12. 373. 374.... Italiæ crines flavos facit 329.
Creta deſcribitur 374. mari, navibus, ſagittis plurimum potuit 402.
Crethmum ſylveſtris herba 322.
Creus mons Argiæ 143.
Crimiſus in ſuperficie friget, infra calet 328.
Crios mons Argolidis 442.
Criſſæus campus 429.
Crotola qualia inſtrumenta 493.
Curbantes, Corybantes & Curetes 15. 376. dicuntur a Cyrba Cretæ civitatę 376. Rheæ fuerunt ſacerdotes, Idæi Dactyli cognominati 377.
Currus, quo canephoræ virgines vehebantur, non habebant rotas radiatas, ſed tympana axi cohærentia, & cantho ferreo juncta 157.
Cyathos in nomen amici vel amaſiæ hauriebant 206. 207.
Cybele Dindymene dicta 213.
Cybelen Almone Romani abluebant 136. 439.
Cyclopes ciendo, a quibus vorarentur, deorum cœleſtium puellæ parentibus moleſtæ deterrebantur 63. fulmina fabricare a poetis creduntur 420.
Cyclopum manibus conſtructum quid 398. officina, opera, mores 401. nomina 402.
Cydon urbs mater in Creta 85. 376. illam condidit Cydon Tegeatæ filius 376.
Cygni Latonæ puerperæ accinuerunt 30. morte imminente canere dicuntur 31.
Cygnus Apollini ſacer 30. 31. 432.
Cyllene mons Arcadiæ 433.
Cynetea urbs Argolidis 310.
Cynoſura promontorium Arcadiæ 403.
Cynthus mons Deli 389.
Cyprus in tutela Veneris 465.
Cyrbe Cretæ civitas } 376.
Cyrbes legum tabulæ } 376.
Cyre fons Apollini ſacer 45.
Cyrenarum origo 383. conditores 389. nomina 392.
Cyrene filia Hypſei 392. 393. leonem Africam vaſtantem interficit, & ab Eurypylo regni partem, laboris præmium accipit 392.
Cyrenen Apollo rapuit, & in Libyam tranſtulit 392. 393.
Cyrnus inſula maris Liguſtici 418.
Cytæa fons Colchidis 237.
Cythera inſula in mari Myrtoo 419.
Cyzicus civitas Propontidis 194.

Da-

D.

Danaus Argos tenuit 443. 444.
Dativus ſine præpoſitione in loco rem aliquam geſtam eſſe ſignificat 466.
Dædalus Paſiphae taurum facit, in vincula conjicitur, & elapſus aufugit 306.
Dei Conſentes, majorum gentium, ſex mares, ſex feminæ 87. Reges dicebantur 93. boni templum 381. agreſtes in fluminibus, ſpeculorum vice, ſe contemplantur 140.
Dejoneus Euryti filius 411.
Delites chorus 311.
in Delo naſci, mori, ſepeliri nefas 434.
Delon canis non accedit 307.
Delus vocatur κυροτρόφος 94. ſtat immota 95. 420. inter Cyclades præſtantiſſima 417. variis appellata nominibus 420. unde dicta 422. a bello libera 434. ab Athenienſibus luſtratur, mercatoribus frequens, emporio nobilis 438.
Democritus oculorum luminibus ſe privat 449.
Deus inſpector rerum humanarum 380. in prima creatione terram a mari ſeparavit, inſulas condidit, fulminibus, tonitrubus majeſtatem & potentiam demonſtrat 419.
Dextram dextræ jungere 307.
Diana vocatur θηρήτειρα, κυνηγέτις, venatrix, χιτώνη 24 biga, quam duæ cervæ trahunt, invehitur 52. dicitur Trivia 57. ἀγροτόθηρος 87. 491. Munichia 92. κυροτρόφος 94. Aſteria 100. Κολαινὶς 259. Ἀπαγχομένη 306. an alia a Proſerpina 317. parturientibus opitulabatur 399. dicta πολύπτολις, Panagæa 400. Τιτυοκτόνος 404. Taurica, Pergæa 409. Upis 410. 436. Hemereſia 413. Pheræa 415. Limenitis 483. Λυσιζώνη 486. Dictynna 490. Æthopia 427.
Dianæ Λυσιζώνης templum Athenis 10. 11. a maritis & patribus futuris ſacra fiebant 11. infantium recens natorum veſtimenta conſecrabantur 24. hoſpites mactabant Tauri populi 56. in tutela erant portus 57. ſtatua ex fago deaurata 88. 89. cubile Sicilia 317. Celænidi ſtatuam conſecravit Agamemnon, animalia mutila conſecrabantur 337. Orthiæ ſacrificia, Limnatidis templum 408. Stymphaliæ ædes 409. fana, Mileſium, Luſiacum, Epheſium, Coreſiæ & Himereſiæ templa 412. Epheſiæ templum 413. Pheræ ſignum 415. de patria multæ gentes digladiantur 431. hymnum puellæ canunt 433. 437. triplex eſt poteſtas 483.
Dianam Cretes venerabantur Britomartin appellantes 82. 410. 490.
Dicere dicuntur Poetæ 477.
Dicte mons Cretæ 4. 376.
Didyma urbs Mileti, Jovi & Apollini ſacra 313.
Didymus viſu orbatus mathematicam didicit 446.
Diomedis ſcutum in amne Inacho abluebatur 439. 441.
Dionyſia fiebant in Græcia, fiebant Alexandriæ 190.
Dipnias vicus Theſſaliæ 312.
Dirce fons Bœotiæ 424.
Diſcerpere proprie de cirro, nodo &c. 438.
Dodona civitas Moloſſidis 435.
apud Dodonam ſolis viris oracula reddebantur 435.
Doliche inſula Sporadum 410.

Dolichodromus } quid 194.]
Dolichus
Dotion urbs Theſſaliæ 161.
Dotius campus 447.
Dracones Jovi, Soli, Cereri, Proſerpinæ, Æſculapio & heroibus ſacri 102.
Dyme civitas Achæorum 327.

E.

Eetion ſculptor 201.
Einatos mons Cretæ 249.
Elei Olympiorum ἀλκαταί 356.
Eleuſis Atticæ civitas 447.
Enna umbilicus Siciliæ 162. 445.
Enyo quæ 392.
Ephialtes Aloei filius Dianæ vitium offerre conatus perimitur 416.
Ephyre Achaica, Theſprotica, Theſſalica & Corinthiaca 421.
Equi bellici a Poetis frementes deſcribuntur 137.
per Eras Hiſpani tempora ſolebant diſtinguere 73.
Erichthonius amat Minervam 321.
Erodii in Diomedea inſula patiuntur ſe tangi, & in gremium devolant 336.
Erymanthus Arcadiæ mons & fluvius, in Alpheum defluit 9. fontes habet in Lampea monte 373.
Eryſichthon propter Cereris lucum violatum horribili fame exſtinctus 446. res ſuas per luxuriam & gulam profudit 449.
Eubœa inſula maris Ægæi, Macris, Abantias, Ellopia dicta 418.
Eumedes Hippocoontis filius 442.
Euripus fretum anguſtum inter Aulidem & Eubœam 410.
Eurypylus Neptuni filius, Cyrenes Rex 47.
Eurytus urbs vel Arcadiæ, vel Eubœæ 189.

F.

Fame contabeſcere, mors omnium miſerrima 450.
Famis pictura 452. cauſa eſt impietas 450. inſignioris exempla 452.
Flumen Rheni 5.
Fons qui Luſis eſt mures in ſe habet, in Sicanorum regione acetum fert, in Mytiſtrato oleo fluit 329. alius a Plejade ad Arcturum interdiu fumum effert, noctu flamma impletur, Scotuſſæ hominum & pecudum vulnera ſanat, in Chaonia, ex cujus aqua elixata fit ſal, Solis apud Ammonem media nocte & media die caleſcit . . . 330. in Æthiopia aquam habet rubentem, Sida in India leviſſima abſorbet, Carthagine in ſe habet crocodilos, in fano Nympharum in Athamania, cujus aquæ frigus eſt ineffabile: quicquid ſuperponitur caleſcit 331.
Fontem apud Cychropas Thracas qui guſtat ſtatim moritur 330.
Freta πόροι fuerunt dicta 101.
Fulminum tria ſunt genera 99. 420.

G.

Gelanor Stheneli filius, Argis expulſus 443. 444.
Geræſtus Eubœæ promontorium 430.
Gigantes terrigenæ dicti } 370.
Gigantum pugna
Glebæ in quibusdam Lesbi locis ad oculorum exulcerationes conducunt 336.
Græci utuntur participiis pro infinitivis 41. rerum Ægyptiarum erant imperiti 247.

Gratiæ curru vehebantur 223.
Gratiarum collis in Africa 256.
Gyrus metæ flexus 266.

H.

Habenti dabitur. Proverbium 234.
Halys fluvius Paphlagoniæ, Iris etiam dictus 414.
Helena Rhamnuſia dicta, ex ovo nata 88. 412.
Helice Achajæ urbs, terræ motu & fluctibus abſorpta 425.
Hellopiæ aquæ 435.
Hercules, Euryſtheo jubente, duodecim labores exantlavit 240. 404. gener Junonis, dictus Tirynthius 407. βȣφάγος, Addephagus, Pamphagus 408. 488. in Oeta monte ſeipſum flammis exanimavit 407. nunc populum, nunc oleaſtrum, nunc apium capite præfert 426. cœli cuſtos 488.
Herculis ſacerdos apud Coos veſtitu muliebri ſacra facit 428.
Hermione fuit terræ hiatus, quo mortuorum animæ ad inferos perveniebant 247.
Heroinæ pariunt ſine dolore 55.
Heſperidum horti, mala donare 444.
Heſperitæ populus Libyæ 210.
Hiero Syracuſanus apum ſucco nutritus 376.
Himeræ fluvius alter ſalſus, alter potabilis eſt 328.
Hippe Chironis filia in equam converſa 423.
Hippo Amazonum una, Dianæ ſacerdos 416.
Hippo Oceani & Tethyos filia 416.
Hippo dea equorum 416.
Hippocrene fons eſt in Helicone 444. qui bibiſſent, ſtatim fiebant poetæ 146.
Hiſpani in choreis digiti ad pollicem colliſione ſtrepitum excitant 90.
Homerus poemata cæcus ſcripſit 446.
Hortis in apricis convenire ſolebant Indorum ſapientes 183.
Hyemem in tres partes... dividebant 141.
Hylæus centaurus occiſus 411. 491.
Hyperborei poetarum ſunt commenta 130. Apollini frugum ἀπαρχὰς offerebant 131. 435. 436. aſinos mactabant 383. ultra Aquilonem pene Pterophoron incolebant 434.
Hyſtrix quale animal 69. 403.

I.

Jamus apum ſucco nutritus 376.
Japis alveus Athenienſis 320.
Ida mons Cretæ, alius Phrygiæ 371. 440.
Igne nonniſi rite accenſo ad ſacra utebantur 48.
Ignis eſt apud Phaſelitas in Chimæra monte, qui in aquam conjectus melius ardet, ſi onus injicias exſtinguitur 335.
Ilithya Diana, & quare. Per illam veteres Poetæ adumbrarunt Lunam, & quare 7.
Imagines in veſtibulo eſſe ſolebant 201.
Imbraſus Sami fluvius 390. 412.
Impii a ſacrorum uſu excludebantur 383.
Inachus Argolidis fluvius, Junoni ſacer 105. 424. 444.
Infantes quilibet primo melle, deinde lacte nutriebantur 17. in lucem editi vel aqua, vel unguentis abluebantur 227.
Inopus Deli fluvius 79. 430. cum Nilo decreſcit & augetur, Ægyptius vocatur 79. 408. pleniſſimus

mus fluit, cum Nilus fluit plenior 121. fluvius an potius fons ſit, diſquiritur 128.
Inſulæ quo modo continentis oblivisci dicantur, etiam nunc quædam natant 99. 100.
Jo Pæan, acclamatio 385. ejus origo 393. 394.
Jocaſtus Æoli F. condidit Rhegium 387.
Iolcos Magneſiæ civitas 411.
Jovi an ſorte regnum cœleſte obtigerit 378. 379. jentaculum proferre 307.
Jovis patria quænam 371. 372. 431. ſepulcrum 371. natales, fratres, ſorores, lavacrum & purgatio 372. taxilli cadunt feliciter. Proverbium 419.
Iris Thaumantias 423. Junonis famula 432.
Iſis βουκέρως 211.
Iſthmus Corinthiacus 421.
Iſmenus fluvius Bœotiæ 424.
Ithome Jovis nutrix 372.
Iton Theſſaliæ civitas 451.
Jubar quare Heſperus dicatur 133.
Juger quid 80.
Juliopolis urbs Ægypti 186.
Julis oppidum Ciæ inſulæ 187.
Juno conſtituit ſpeculatores, qui omni loco Latonam arcerent 422. Argiva dicta 424. eſt aer 432.
Junonis Samiæ templum 421. ſignum palmite redimitum 426.
Jupiter in Creta editus 374. a capra, ab apibus nutritus 376. Cretæ Regulus circa Abrahami tempora nutritus 17. ante conſuetum pubertatis tempus puber eſt factus 19. cum Latona concubuit 101. Dictæus, Lycæus dictus 371. barbatus fingitur 400. in ignem converſus Æginam compreſſit 424. ſapientia ætatem antevertit 475.

L.

Labellum, Labrum, appellabatur vas, in quo abluebantur infantes e matris utero prodeuntes 9.
Lac caprinum magni in medicina uſus, apud quoſdam populos in cibis 17.
Lacerea urbs Theſſaliæ 405.
Lactuca aſſidue veſcentes ad venerem ſunt invalidi 421.
e Lacu Zacynthio pix effertur, quod injicitur, in mari apparet 332. in ... qui in Citto eſt ſales inveniuntur 333.
Lacum Sarmatiæ nulla ſupervolat avis, quæ accedit necatur, in medio, qui eſt Mylis Siciliæ ſcaturit aqua, alia frigida, alia calida 332.
Lacus in India omnia injecta ſuſtinet, quod obliquum incidit, rectum ejicit, medetur vitiligini albæ, alius, in quo oleum ſupernatat, Aſcanii, quicquid ſibi applicatur, abſque ſapone eluit 331. prope Joppam pondera ſuſtinet, tertio anno fert bitumen 332.
Ladon Arcadiæ fluvius 8. 373. vocatur ὠγύγιος 8.
Lanugine tactu, viſu nihil gratius 476.
Lanuginis deſcriptio 476. primam meſſem adoleſcentibus, qui Boreæ tres filias duxerant, conſecrabant pueri 132. 436.
Lapis apud Bottiæos in Thracia ſolis appulſu ignem exhalat 335.
Latona filia Cœi & Phœbes, Cœis & Cœantis dicta 428. humeris ad palmam arborem reclinata Apollinem peperit 30. 431. implorat opem Lucinæ 427.

La-

Latonam gravidam inſulæ & terræ hoſpitio prohibuerunt, Delus excepit 417. 422.
Laurus Apollini ſacra & quare 29. 383.
Lechæum Iſthmi Corinthiaci portus 129. 433.
Lelantus fluvius Eubœæ 435.
Leonem Nemæum interfecit Hercules 209.
Lepreon Arcadiæ urbs 375.
Lepus patentibus genis dormit 69. 403.
Leucus mons Cretæ 58.
Libare quid 271.
Liberi turpes parentibus ſunt opprobrio 451.
Limnæ vicus Laconiæ, & alius Atticæ 257. 404.
Lipara inſula una ex Æoliis 401.
Liparis fluvius quare ſic dictus 329.
Locri populi Græciæ 429.
Lucina Ἐιναρία dicta 249. an eadem cum Diana 427.
Lunæ ſidus femineum & mollem humorem ſolvit & trahit 7. bigæ & quadrigæ tribuuntur 266.
Lupus dicere ſolebant, quoties clamorem puerorum opprimere vellent 63.
Luſciniæ cantus. Proverbium 149.
Luſſi vicus Arcadiæ 88.
Lycoreus vicus Delphis vicinus 33. 311.
Lymax in Nedam fluit, unde dictus 9. 372.
Lyrceum mons Argolidis 320.

M.

Mactare deos extis, aliquem infortunio 56.
Mænalus mons Arcadiæ 484.
Mallus urbs Ciciliæ 308.
Magneſia aſinis & equis inſignis 382.
Manducum habebant, quo infantes deterrebant 63.
Marathon, locus Athenis 419.
Mare quando pacatum 33. Icarium unde dictum 306. apud Chelidonias inſulas fontes habet dulces, circa Æoli inſulas fervet 328.
Marſyas a Minerva occiſus 413.
Matrem olim ſequebantur virgines 83.
Matronæ, ut mundiores ad Eleuſinia accederent, a maritorum conſuetudine abſtinebant, ciſtiferas cum facibus & tædis ardentibus ſequebantur 443.
Melampus Prœti filias inſania liberavit 412. 413.
Melas Arcadiæ fluvius, juxta Olenum defluit 373.
Melenei populus Antiochidis tribus 320.
Meliæ arborum nymphæ 15. 376. 424.
Melienſes jaculis & fundis valebant 435.
Melis urbs Theſſaliæ 131. 345.
Meliſſa Meliſſei Cretenſium Regis filia, quæ Jovem melle nutrivit 17. 48.
Meliſſæ Cereris ſacerdotes 48. 396.
Meliſſarum habitus 448.
Meliſſeus Rex Cretenſium primus diis ſacrificavit 17.
Mellarium vas vinarium Bonæ Deæ ſacris inferri ſolitum 48.
Menander in Piræo portu ſubmerſus 327.
Mentum tangebant ſupplicantes 55.
Meridie templum intrare nefas, templorum portas prætereuntes non loquebantur 147.
Meridiei quietem tribuebant 147.
Meretrices in diverticulis partum edunt 432.
Mercurii Acaceſii ſignum marmoreum 407.

Mer-

Mercurius ex Maja natus, a Cyllene nympha educatus 433. facie fuligine illita infantibus terriculamentum objiciebat 63.
Meropes populi a Merope dicti 114.
Methymna Lesbi civitas 196.
Metope Ladonis filia, Aſopi uxor 374.
Mileſii olim erant fortes. Proverbium 203.
Miletus Cariæ civitas 412.
Mimas mons Aſiæ 104. 423.
Minerva Munychia dicta 92. Itonia vocata 167. 451. Hippia, dea ſapientiæ, armis præfuit, gigantes, domuit 440. dicta περσέπτολις, χρυσεοπήληξ 442. 443. e Jovis vertice erupit 448.
Minervæ Itoniæ templum in campo ante civitatem Coroneam 167. 444. 451. Coriæ non procul ab urbe Clitorio 412. omnia opera admiranda accepta feruntur 493.
Mitra 428.
Mona inſula Britanniæ 402.
Mons Lycæi 4. Soractis 5.
Mortuorum nomina, patria & parentes ſepulcris inſcribebantur 196.
Muabis injectam ſtœbam in lapidem vertit 329.
Multus in hoc ſum 55.
Mundum in duas tantum partes, Aſiam & Europam olim dividebant 115. quomodo Ægyptii effingere ſoliti fuerint 102.
Munychia portus Atticæ 92.
Muſæ Pimpleæ & Pimpleides dictæ 418.
Muſica etiam ſenſu res carentes commoventur 384. in mœſtis animis recreandis plurimum valet 385.
Mycaleſides nymphæ 422.
Myrtuſa mons Libyæ 46. 393.
Mytanis, Mytilene urbs in Lesbo 312.

N.

Naſamones populus Libyæ 368.
Natura in altero ſupplet, quod in uno deeſt 446.
Navim ſolenni apparatu religionis cauſa quotannis Delum mittebant Athenienſes 437.
Navium puppes portuum crepidini alligantur 99.
Nautilus piſcis qualis 186.
Naxo una ex Cycladibus 197. 235.
Neceſſitas dea magna & potens 426. ingens telum 449.
Neceſſitatem fatalem nemo poteſt effugere 449.
Neda Jovis nutrix 372. 374.
Nedæ fluvio a nympha nomen datum 15. fontem Rhea invenit 374.
Neleus Jones in Aſiam deduxit 412.
Nemea Jovi ſacra 254.
Nemeſin una manu frenum, altera menſuram cubiti tenentem finxerunt 164.
Nemeſis filia Juſtitiæ, vindex arrogantiæ 164. 270. Rhamnuſia dicta 270. ovum, ex quo Dioſcuri nati, peperit, fanum 412.
Nepeæ ager ad Cyzicum 316. in Phrygia 355.
Neptuno tridens tribuitur 98. tridentem fabricarunt fabri Cretenſes 99. aquas movendi potentia aſſignata 100.
Neptunus σεισίχθων, ἐννοσίγαιος, τριαινοῦχος, εὐτριαίνης, ὀρσοτριαίνης, ἀγλαοτριαίνης. τριαινοκράτωρ vocabatur 98. λεχαῖος appellabatur 129. Αἰγαίων

γαίων nominabatur 239. Ἐρίσ-σιος 309. Heliconius 425. Deli errorem ſiſtit 430. ... & Minerva de nomine Athenis indendo contendunt 422.
Nigritæ populi Africæ 444.
Nili incrementum 120. 121. 430. 431.
Niobe in lapidem diriguiſſe dicitur 385.
Numero plurali gaudebant dii veterum 483.
Nutu omnia perficiunt Jupiter & Minerva 448.

O.

Oarion pro Orion, Dianæ pudicitiæ inſidiatur 416.
Oceaninæ nymphæ comites Dianæ 484.
Oculi inconniventes 486.
ex Oculis radii emittuntur, qui vel noxii, vel boni, in... quibus pupula duplex, certiſſimum venenum habent 479.
Oenoe urbs eſt in Arcadia 71.
Oeneus Dianam ſacrificio non adhibet & punitur 92. 415.
Officinæ ærariæ apud Græcos erant, in quas tenuioris ſortis homines per hyemem conveniebant 183.
Olea Minervæ ſacra 441.
Oleaſter σύμβολον Olympiorum 239.
Olei uſus in gymnicis ludis & palæſtris 441.
Olen in Delo vaticinatus, ſenarios longos reperit, hymnos in Delo canendos compoſuit 437.
Olenus civitas Achajæ 373.
Onus appellari ſolet fœtus quamdiu eſt in utero 8.
Operibus omiſſis hoc agebant 409.
Ophiuſa, quæ eſt in Halo, impetiginem tollit 329.
Orichalcum æris genus 140.
Orion a Diana ſagittis confixus 423.
Orrygia inſula 389.
Oſſa mons Thraciæ 427.
Otus Aloei filius Dianæ vitium inferre conatus perimitur 416.

P.

Pæanes in Apollinis laudem canebantur 385.
Palladem ad Inachum Argivi abluebant 136. 439.
Palladii a conſpectu viri remoti 444.
Palladis ſacra circa crepuſculum matutinum fiebant 142.
Palladium Argivorum, quamdiu in urbe eſſet, tamdiu ea foret invicta 442.
Palma in Delo vetuſtiſſima 431.
Pan Deus Arcadiæ, 402. 484. qua facie pictus, Γενέτης dictus 402. arundineæ fiſtulæ primus auctor, Συρίκτης dictus 492.
Panacea Apollini tribuebatur, & quare 37. quid 387.
iis, qui Panathenæa vicerant, dabantur hydriæ oleo plenæ 241.
Pandero, Pandorium, } tympanum quadratum, quod Hiſpani utraque manu pulſant 90.
Pangæum promontorium Thraciæ 427.
Papaver Cereri ſacrum 448.
Pappare quid 51.
Pappas 481.
Parnaſſus mons Phocidis 425. biceps 191. terræ umbilicus 425.
Parthenius fluvius in Samo Jonia,

Imbraſus denominatus 264. mons Arcadiæ 423.
Partum e matris utero prodeuntem ſolebant abluere 9. 13. 114.
Parum laborare 56.
Parus inſula a quo dicta 420.
Paſtores in fluminibus, ſpeculorum vice, ſe contemplantur 140.
Pelaſgi per univerſam Græciam diſperſi 440.
Pelaſgia Argolidis regio 440.
Pelaſgus primum in Arcadia regnavit 440.
Pelion mons Theſſaliæ 426.
Pelles nodo ſub mentum religatæ ex heroum humeris dependebant 235.
Pellibus ferinis heroes tegebantur 235.
Peloponneſus unde dicatur 423.
Peneus per media Tempe defluit 426.
Perga oppidum Pamphyliæ 409.
Perillus Phalaridi taurum æneum. . .. dedit, & opus ſuum primus imbuit 240. 310.
Phenæus Arcadiæ urbs 105. lacus 423.
Phigalenſes fame puniti, quod Cereris ſacra neglexiſſent 450.
Philadelphi } appellatio unde 115.
Philometoris }
Phœbus Apollo Latini poetæ dum dicunt, Græcos imitantur 38. Poetarum curam gerit, carminum eſt præſes 95. quare imberbis 387.
Phyleus condemnat patrem Herculi. . . rennuentem mercedem dare 422.
Phyleus Augeæ filius 255.
Phylire Oceani filia, Chironem eſt enixa 426.
Phyſadea fons apud Argivos 443.
Picus Sabino ex agro migrantibus Picenis iter monſtravit 390.
ante Pilos prudens. Proverbium 378.
Pimplea mons Macedoniæ } 417.
Pimpleum antrum }
Pimpleus fons }
Pindari adoleſcentuli dormientis ad labia mel alleverunt apes 376.
Pindus mons Theſſaliæ 427. 444.
Pinus σύμβολον Nemeorum 239. 355. Dianæ ſacra 405.
Pitane urbs Laconiæ 408.
Pliſtus fluvius Phocidis 425.
Plynteria Minervæ apud Athenienſes ſacra 440.
Poetæ divino numine afflantur 191. ῥαβδοῦχοι dicti 256.
Pola urbs Epiri 356.
Πολυλογίαν in ſacris affectabant gentiles 51.
Poma σύμβολα Pythiorum 239.
Pontus fluvius lapides carbonum ſimiles alveo defert 329.
Præſeſſus curam habuerunt veteres 491. 492.
Primitiæ frugum & ſacrorum diverſæ 130.
Privignus quis 189.
Prœtus Rex Argivorum 88. 412.
Profani arcebantur a ſacris 443.
Proſerpina dicta Δηίωνη 318.
Ptolemæus filius vel Lagi, vel Philippi 114. 115. 429. in inſula Co natus & educatus 114. Ægyptum occupavit, Soter unde dictus 115. Philadelphus Apollini quo nomine acceptus 386.
Puellæ in ſuperiore domus parte habitabant 238. papillas faſciis vincire ſolebant 213.
Pueri patrimi & matrimi deducebant novam nuptam 263.
Pueros in ventilabris, etiam in cly-

clypeis cunarum vice ominis cauſa reponebant 16.
Putei, qui ſunt Mythopoli, ultra labra æſtate implentur, hyeme ita deficiunt, ut tingere non ſit facile 334.
Puteus Coorum vaporem exhalat, ebullientis ſpeciem præbet, quæ immittuntur frigefacit 333.
Pyrrhiche ſaltatio 377.
Pytho urbs Phocidis 394.

R.

Regna divinitus conſtituuntur 379. 380.
Rhamnus Atticæ pagus 88.
Rheæ ſpelunca, illam ſolis deæ ſacra facientibus feminis intrare fas eſt 372. varia nomina 377.
Rhipæus mons in oriente 390.
Rivulus apud Coos omnes aquæductus, per quos defluit, in lapides mutat 334.
Rhœtus Centaurus occiſus 411. 491.
Rundacus fluvius Aſiæ 354.

S.

Samia filia Mæandri 422.
Samii pluteum coluerunt pro Junone 358.
Samos Joniæ inſula 421. dicta Imbraſia 264. Parthenias, Antemus, Melamphylus 421.
Sapientia ex annorum numero non ſemper putanda 475.
Sardes urbs Lydiæ 414.
Sardinia dicta Ichnuſa 418. 495. & Phœniſſa 418. Sandaliotis 495. Inſula maris Liguſtici 419. laudatur, vituperatur 495.
Saturno falcem fabricarunt fabri Cretenſes 99.
Scabilla, inſtrumenta, pedum motu agitata 90. 91.
Scelmis Junonem Samiam fecit 358.
Scironides petræ unde dictæ 421.
Scopas domus ruina in convivio perit 326.
Scribendi in arboribus, in parietibus olim mos fuit 241.
Sedere ad dextram Dei Patris explicatur 35. in ſolio dicuntur Reges & Reginæ 122.
Semiramis ab apibus nutrita 376.
Senis effigiem ponebant, qui mare, flumina... repræſentare volebant 105.
Serendi ars ab aliis Triptolemo, ab aliis Oſiridi tribuitur 160.
Serpens Pythius Δελφύνης dictus, ab Apolline interfectus 106.
Serpentes heroibus affingebantur, divinæ naturæ eſſe exiſtimabantur 102.
Sicilices quid 269.
Sicilia Trinacria & Triquetra dicta 427.
Siniſtra interdum fauſta, interdum infauſta 477.
Sipylum Mygdoniæ mons, Phrygiæ oppidum 385. 386.
Sol a loco, quo deſinit, curſum ſuum inſtaurat 116. omnia intuetur 488. 489.
Somnus mors & quare 192. 193.
Specula ex orichalco, ex argento olim facta 140.
Speculorum genera olim erant duo, uda & ſuda 140.
Spelunca prope Thebas Ægyptias, quæ trigeſimis menſium non ſpirat 327.
Spinæ genus apud Erythenam invenitur, ex quo plectra fiant 335.
Spumam circa frenum, tanquam

generoſi equi ſpecimen repræſentare ſolebant pictores 139.
Στύμφαι regio Epiri 81.
Stymphalides aves 409.
Stymphalus, oppidum, mons, fluvius Arcadiæ 81. 409.
Styx nympharum natu maxima 375.
Sunium Atticæ promontorium 421.
Syraca palus prope Syracuſas, ſiccata ardet 333.
Syrinx fiſtula 492.

T.

Tauri, quinam populi 56.
Taygetus, mons Laconiæ 410.
Tmarus, Tomorus, mons Theſprotiæ 449.
Telpuſa, urbs Arcadiæ 389.
Templa, vaſta ſpatia 270.
Templum Delphicum, a Gallis direptum 429.
Terra ſit tibi levis. Votum apud Græcos & Latinos 204.
Tethys & Thetis diverſæ nymphæ 58.
Teutatis lucum in Gallia Cæſar violat 447.
Theætetus Dionyſiis carmen recitavit 190.
Thebæ, urbs Bœotiæ 425.
Themis tenet oraculum Delphicum 106.
Thenæ Cretæ oppidum 375.
Thera inſula maris Ægæi 391.
Theræi in Libyam veniunt 389.
Theris ſtadio vicit 194.
Thermodon, fluvius Paphlagoniæ, & alius Bœotiæ 403.
Theſmophoriorum ſollennitas 156.
Thiſoa Jovis nutrix 374.
Thriæ tres nymphæ, Apollinis nutrices,.. 387.
Tibia a quibus inventa 413. 493.
Tibiæ unde olim factæ 413. 414.
Tilphoſſa urbs Bœotiæ 388.
Timon Athenis periit 185.
Tireſias, vates 444 ſeptem, vel novem ætates vixit 153. excæcatus eſt 445. aqua e Tilphuſa fonte hauſta animam egit 444.
Tomori Jovis ſacerdotes 435.
Treros, regio Thraciæ 412.
Tribus Ptolemæa 193.
Trinemeis populus Cecropidis tribus 321.
Triopa, rex Theſſaliæ 447.
Triopæ parentes 452.
Triphylia Arcadiæ regio 374. 375.
Triopion Cariæ civitas 162. 447.
Tripodiſus vicus Megaridis 306.
Triptolemi ædes apud Eleuſinios 445.
Tritura, quæ bobus & jumentis peragitur 160.
Trœzen Peloponneſi civitas 421.
Troja ludus 377. 378.
Tympha mons Theſproticus 81.

V.

Vacuus 146.
Venatores Dianæ canes, ſpicula, partem prædæ offerebant 492.
Venatoribus proprium erat ſe ſuccingere 52.
Veneri Argivi ſuem mactant 354.
Veneris ſtella & mane & veſperi lucet 319. ſignum apud Delios 437.
Veneti circa tempus ſationis dona graculis mittunt 336.
Venus credebatur certo tempore morari in Eryce Siciliæ, deinde trajicere in Italiam 32. ſervata

eſt in inſula Cypro, cum ex mari emerſiſſet 97. 419.
Victimæ cervicem ſuperis ſacrificaturi invertebant, pronas, ſi heroibus aut mortuis, mactabant 67.
Vinco dicebat poeta, qui pulcre officio fungebatur 191.
Vini multum in Veneralibus effundebant 409.
Virginibus apponebatur pudoris cuſtos 481.
Ululatibus utebantur Cybeles ſacerdotes, memoriam partus Jovis celebrantes 10.
Umbilicus terræ 101.
Urbem condituri ejus dimetiebantur ſpatium, Deo condere quid 57.
Urinatores e mari, quod ad Demoneſum, æs efferunt 328.
Uſuras in fine menſis ſolvi mos erat 220.
Vulgus cum aliquid optat, tametſi non evenerit, ſibi ipſum quaſi evenerit, perſuadet 30.

Y.

Y prope ludum literarium bivium virtutum & vitiorum pueris indicabat 224.

Z.

Zona cingulum, quo quis cingitur 487. ornamentum muliebre 486. virile, marſupium, in quo pecunia reconditur 487. cinctæ erant virgines, ſolvebatur a marito in primo concubitu 11. cinctæ erant etiam mulieres, ſolvebatur ſub primi partus tempus 10. 11. & Dianæ conſecrabatur 10.
Zonam ſolvunt qui veſtes exuunt 124.

F I N I S.

A. 946 4995

Aan den Binder.

Dewyl dit werk by verſcheide gedeelten is te zamen gekoomen, heeft men de nette orders der Alphabets niet konnen houden ; weshalven het deezer voegen moet volgen. *Callimachi Hymni & Fragmenta* A —— E e, zynde dit laatſte een half blad. *Friſchlini Annotationes, cum Pauli Voet Notæ*, a a —— i i. doch hier van worden 3 blaadjens uitgeſneden, waar voor 3 anderen in de plaats zyn gedrukt, en daar aan een Tyteltje van *Friſchlini*, *Vulkani*, & *A. Fabri Dedicationes & Præfationes*, getekent †. dan volgen dezelve † 2, enz. † † dit laatſte een half blad, dat voor de Indices komt, die met i i 4 beginnen, en met q q eindigen. De Noten van den Heer *Spanheym* vervolgen naar 't Alphabeth, dan alleen dat'er 3 quartjens worden uitgeſneden, die herdrukt zyn, waar aan zit een quartje van Vulkani Dedicatio getekent † † 2, dat ook moet ingezet worden.